ศัสตราวุธอุนเลี้ยงเง็ก ตอน

เล่ม 1

ดาบใส่ฝัก

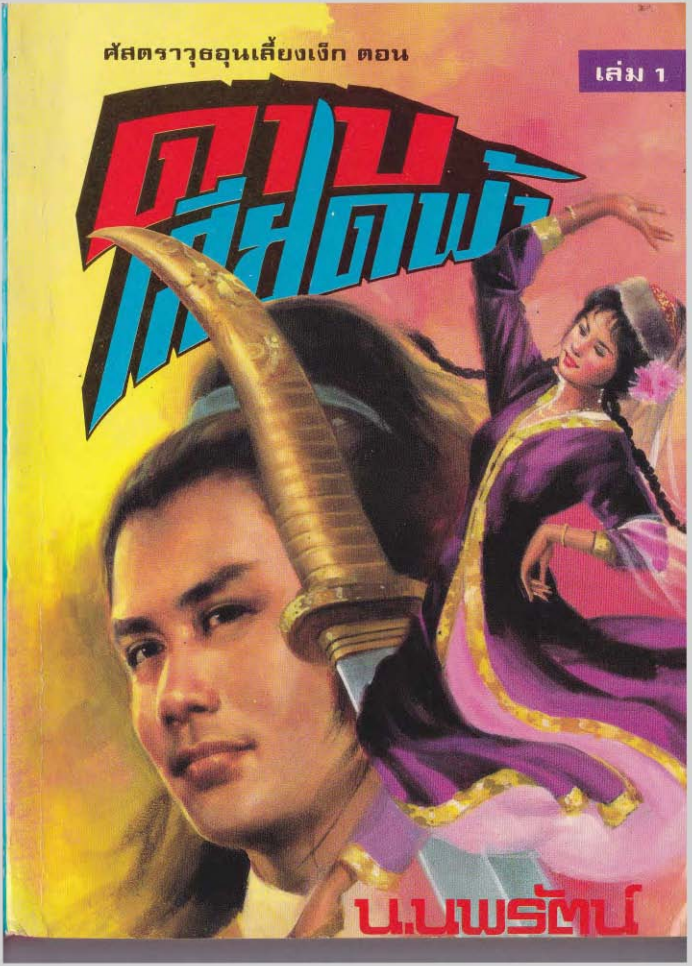

น.นพรัตน์

บทที่ 1
คนที่ไม่คล้ายคน

นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ผู้คนมายังโลกมนุษย์ล้วนแล้วแต่มาเสี่ยงโชควาสนา

ผู้ที่โชคดี ประสบความสำเร็จมั่งมีศรีสุข ผู้ที่เคราะห์ร้าย เผชิญความตกต่ำยากเย็นเข็ญใจ บางคนกอปรด้วยปัญญาสบโอกาส บางคนกอปรด้วยปัญญาด้อยโอกาส บางคนกอปรด้วยปัญญาไร้โอกาส ยิ่งมีบางคนไร้ปัญญา ไร้ความสามารถ กลับร่ำรวยมหาศาล

คนที่ถือกำเนิดเกิดมา จุติในครอบครัวเศรษฐี หรือกลายเป็นบุตรธิดาคนยากไร้ นับเป็นการเสี่ยงโชคครั้งแรก ดีเลวไม่อาจเลือกเฟ้นได้ ขยันขันแข็งไม่แน่ว่าจะโชคดี แต่ก็ไม่อาจถือความไม่แน่นอนของความสำเร็จหรือล้มเหลว พานไม่ต่อสู้ดิ้นรน ผู้ที่มีปณิธานหมายมุ่ง ล้วนอาศัยความสามารถตัวเอง ทดลองบุกบั่นสักครา

ทดลองแล้วจะเป็นไร? ประสบความสำเร็จสมปรารถนา ใช่สุขสำราญบานใจหรือไม่? หากได้รับแต่ความว่างเปล่า ใช่ไม่สมอารมณ์หมายหรือไม่? ชื่อเสียงลาภยศเฉพาะหน้า ใช่จีรังยั่งยืนยาวหรือไม่? การพากเพียรพยายามนับครั้งมิถ้วน ใช่คู่ควรหรือไม่? สำเร็จแล้วจะเป็นไร? ล้มเหลวแล้วจะเป็นไร?

วาจาประดานี้อย่าได้ถามไถ่เฮ้งเซี่ยวเจียะ
(เฮ้งเป็นแซ่ เซี่ยวเจียะแปลว่าหินเล็กๆ)
ทั้งนี้เพราะเขาก็มาเสี่ยงโชควาสนา
.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นหนึ่งในผู้คนที่มาเสี่ยงโชคยังเมืองไคฮง

เขาหล่อเหลา เยาว์วัย มากปัญญา ปณิธานหาญกล้า ดั้นด้นมาจากแดนไกล ยากไร้คล้ายผ่านการชะล้าง แต่สายลมใบไม้ร่วง ละอองฝนพรมพร่าง ขุนเขาหมื่นลี้อันไพศาล ล้วนไม่อาจสกัดยับยั้งจิตปณิธานท่องยุทธจักรของเขา

แม้แต่เสียงขลุ่ยกลางลมอรุณเดือนใกล้ลาลับ เขาก็รู้สึกเป็นความงามอย่างหม่นหมองชนิดหนึ่ง หาใช่ความโศกซึ้งละห้อยหวนไม่

เฮ้งเซี่ยวเจียะแตกต่างกับผู้คนจำนวนมากอยู่บ้าง

เขาพกพากระบี่เล่มหนึ่ง

กระบี่ของเขาห่อใช้ผ้าห่อหุ้มไว้อย่างแน่นหนา เขามิใช่เจ้าหน้าที่กรมเมือง และมิใช่ผู้คุ้มกันภัย ทั้งสวมใส่เสื้อผ้าซอมซ่อ และเป็นอาคันตุกะผ่านแดน หากไม่ใช้ผ้าห่อหุ้มศัสตราวุธมีคมไว้ คงต้องตอแยความ

ปุ่มยากโดยไม่จำเป็น

กระบี่ที่ถูกผ้าหนาห่อหุ้มไว้ มีลักษณะพิเศษเพียงประการเดียว นั่นคือด้ามกระบี่งอโค้ง

กระบี่ทั่วไปเหยียดตรง

ด้ามกระบี่ก็เหยียดตรง

แต่ด้ามกระบี่ของเขากลับโค้งดุจเดือนดวงเสี้ยว

.....

"เป่าขลุ่ยหยกในหอกระเรียนเหลือง เดือนห้ารางเลือนดอกเหมยร่วงพรู"

หากมิใช่เอ้งเซี่ยวเจียะได้ยินกิตติศัพท์ของหออึ้งเฮาะแล้ว (หอกระเรียนเหลือง) เมื่อเดินทางผ่านมณฑลโอ้วปัก จงใจแวะชมสถานท่องเที่ยวเลื่องชื่อแห่งนี้ ก็ไม่พบกับแป๊ะโซ้วปวยแล้ว

หากว่าเขาไม่ได้พบกับแป๊ะโซ้วปวย อย่างนั้นทุกประการที่ตามหลังก็ไม่เกิดขึ้น ต่อให้เกิดขึ้น ก็ต้องไม่เป็นเช่นนี้

ซึ่งความจริง ชีวิตคนเป็นเช่นนี้ ยามบังเอิญเหลือบมองแวบหนึ่ง สลับฟังอีกประโยคหนึ่ง อาจก่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงขึ้น

หออึ้งเฮาะเล้าอยู่ริมแม่น้ำฮั่นจุ้ย ซึ่งแยกจากแม่น้ำแยงซีเกียงขึ้นบนและล่างของหอ ยังมีรอยหมึกของกวีทุกยุคสมัยรจนาทิ้งไว้ แต่บนถนนใต้หออึ้งเฮาะเล้ากลับกลายเป็นตลาดนัด เสียงร่ำร้องเร่ขายอึกทึกวุ่นวาย อบอวลด้วยกลิ่นคาวของกุ้งปลา และกลิ่นสาบของเป็ดไก่ ทำลายบรรยากาศกวีของหออึ้งเฮาะเล้าไปโดยสิ้นเชิง

แต่บนถนนปรากฏแน่นขนัด จำหน่ายสินค้าสารพัดสารพัน เสียงร่ำร้องดึงดูดความสนใจของแขกเหรื่อดังสับสน คึกคักครึกครื้นยิ่งนัก

พ่อค้าหาบเร่แผงลอยทั้งหลายล้วนทราบว่า ผู้คนที่เดินทางมายังที่นี้ ไม่แน่ว่าอยู่ที่ท่องชมทิวทัศน์ หากแต่ฉวยโอกาสเตร็ดเตร่ตลาดนัด แม้กระทั่งนางคณิกาก็ลอยเรือบนแม่น้ำ เป่าขลุ่ยดีดพิณเรียกหาแขก

เฮ้งเซี่ยวเจียะท่องทัศนาที่ต่างๆ หลายแห่ง เหล่าพ่อค้ามีตาแหลมคม เห็นเขาแต่งกายซอมซ่อ คาดว่ามีเงินทองไม่มากนัก ก็ไม่ร้องเรียกชักชวนมากความ

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกหมดสนุก ขณะจะลงเรือข้ามแม่น้ำ พลันได้ยินเสียงม้าล่อดังเร่งร้อน พื้นหินเขียวบนถนนถูกเว้นช่องว่างให้คณะปาที่เปิดการแสดง ผู้คนไม่น้อยห้อมล้อมมุงดู จับกลุ่มซุบซิบกัน รอจนการแสดงจบลงฉากหนึ่ง จะปรากฏเด็กรับใช้มาขอเงิน ผู้คนที่มุงดูโยนเศษเงินให้หลายอีแปะ นักแสดงก็ประสานมือกล่าวขอบคุณ เปิดการแสดงสืบไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็เดินเข้าไปร่วมวง กวาดมองแวบหนึ่ง

การกวาดมองครั้งนี้ เป็นเหตุให้เกิดเรื่องราวขึ้น

.....

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะเดินเข้าไป ในใจยังครุ่นคิด ใช่มีหญิงสาวสะคราญโฉมที่เปิดการแสดงร่อนเร่นางหนึ่ง จัดการท้าประลองเลือกคู่ครองหรือไม่?

ไม่ใช่

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับพบเห็นเรื่องราวที่น่าตระหนกประการหนึ่ง

เขาพบเห็นคน

คนที่ไม่คล้ายผู้คน!

บนพื้นหินเขียว ผู้คนห้อมล้อมเป็นวงกว้าง ภายในวงมีชายฉกรรจ์หลายคนย่ำกลองรัวม้าล่อ ทางหนึ่งสอดแทรกบทบรรยาย สตรีรูปกายแข็งแรงสองนางฉุงวานรน้อยสองตัว สวมหน้ากากมนุษย์ ถือมีดคาบเล็กๆ หกคะเมนตีลังกาบนม้านั่งเตี้ยๆ ที่ลำคอล้วนผูกสายโซ่เล็กละเอียดไว้

ยังมีวานรใหญ่อีกหลายตัวถูกโซ่หยาบล่ามติดกับเคร่ เบิ่งตามองดูการแสดงของวานรน้อย ดูไปคล้ายชายชราไม้ใกล้ฝั่งมองดูเด็กทารกหยอกเย้าอย่างอับจนปัญญา

เหล่านี้ไม่อาจสร้างความตื่นตระหนกแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะได้

ที่สร้างความแตกตื่นแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างแท้จริงเป็นคน

บนพื้นหินเขียวยังมี "คน" หลายคน

หากบอกว่าพวกมันเป็นคน นับเป็นเรื่องโหดเหี้ยมอำมหิตประการหนึ่ง

คนเหล่านี้บ้างไม่มีมือ บ้างไม่มีเท้า บ้างมือเท้าขาดหาย เหลือเพียงหนึ่งมือหนึ่งเท้า ยังมีอีกคนหนึ่งไม่มีมือเท้าทั้งสิ้น อ้าปากส่งเสียงอ้อแอ้เป็นที่น่าเวทนายิ่งนัก

ยังมี "คน" อีกหลายคน สารรูปลี้ลับยิ่งกว่า มือขู่คนหนึ่งถูกฝังอยู่ในไหสูงสามเชียะทั้งตัว เพียงโผล่พ้นส่วนศีรษะที่หัวร่ออย่างโง่งม ศีรษะนี้ไว้ผมขาวหร็อมแหร็ม กลับมีใบหน้าอ่อนเยาว์ราวทารก

อีก "คน" หนึ่งร่างท่อนบนเป็นคน แต่ร่างท่อนล่างคล้ายวานรขนยาวรุงรัง ทั้งยังมีหางโผล่พ้นออกมาครึ่งท่อน เพียงแต่ร่างไม่ประเปรียว

เท่าวานรเท่านั้น

อีก "ผู้" หนึ่งเป็นส่วนหลังของผู้คนสองคนเชื่อมติดกัน เท่ากับเป็นสองคนหนึ่งร่าง ยังมีอีกคนหนึ่งมีแขนขาครบถ้วน แต่โฉมหน้าถูกทำลาย องคาพยพทั้งหมดกระจุกรวมกัน ตาบอดจมูกหัก ฟันโผล่พ้นนอกริมฝีปาก เป็นที่น่าสะพรึงกลัว

ยังมีหีบใหญ่อีกหลายใบ ใช้ผ้าดำปิดคลุมไว้ ไม่ทราบบรรจุไว้ด้วยของใด

เอ้งเซี่ยวเจียะกวาดมองแวบหนึ่ง ก็ไม่คิดชมดูสืบไป รู้สึกเทพลิขิตช่างอยุติธรรม กลับมีคนมีสารรูปเช่นนี้

เขาล้วงเศษเงินก้อนหนึ่งโยนให้กับคณะปาที่ พกพาจิตใจที่ขุ่นข้องหมองใจจากมา

ไฉนมีคนแข็งแรงปานนั้น บางคนกลับพิการมาแต่กำเนิด?

ยามนั้นเอ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ทันเดินออกจากกลุ่มคนที่มุงดู พลันมีคนกระตุกชายเสื้อของเขาคราหนึ่ง

เอ้งเซี่ยวเจียะก้มศีรษะลงมอง เห็นคนแคระสูงไม่ถึงสามเชียะ ศีรษะใหญ่โตมโหฬาร สองตาไร้ประกาย แขนขาห่อหด ผอมเล็กราวเด็กทารกผู้หนึ่ง ถือบาตรเคลือบใบหนึ่งยื่นถึงเบื้องหน้าของเขา

เอ้งเซี่ยวเจียะทราบว่ามันกำลังขอเงิน

เอ้งเซี่ยวเจียะเหลือเงินเพียงนี้เท่านั้น

นี่เป็นเงินที่เหลือจากการที่เขาขายม้าคู่ขาไปเมื่อสิบวันก่อน

ขณะที่เขาขายม้า จิตใจท้อแท้เป็นพิเศษ คิดไม่ถึงม้าสีเทาที่เป็นเพื่อนร่วมทางนับพันลี้ ไม่สามารถร่วมทางถึงเมืองหลวง

นักสู้ขายม้า ไยมิใช่ความผิดหวังอย่างอับจนปัญญาคุณเดียวกับ ท่านบุรุษแขวนกระบี่ และแม่ทัพเปลื้องเสื้อเกราะ?

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยินดีบริจาคทานให้กับคนพิการที่น่าเวทนา

เขาทางหนึ่งล้วงเงิน ทางหนึ่งกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ท่านเผชิญกับคนยากไร้เช่นข้าพเจ้า หวังว่ามีคนใจบุญสุนทานอุปการะเลี้ยงดูพวกท่าน มิต้องตรากตรำลำบากอยู่ข้างทาง"

วาจาประดานี้กล่าวด้วยความจริงใจ แต่เขากลับได้ยินเสียงแค่นหัวร่อทำหนึ่ง

เสียงแค่นหัวร่อดังขึ้นที่ริมโสต

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดตามอง คนข้างกายล้วนดูการแสดงของ "คนตัวเล็ก" ที่แคระแกร็น หามีผู้คนมองมาที่เขาไม่

มีเพียงคนผู้หนึ่งช้อนตามองท้องฟ้า

คนอยู่ในอาภรณ์แพรเลิศหรู หล่อเหลาเยาว์วัย เมื่อยืนอยู่กลางกลุ่มคน เฉกเช่นกระเรียนกลางฝูงไก่

มันแหงนหน้ามองท้องฟ้า ไม่อาจเห็นรูปโฉมใบหน้าชัดตา

เนื่องด้วยทุกผู้คนจับจ้องมองการแสดง มีแต่มันช้อนตามองท้องฟ้า เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยสังเกตสนใจมัน แต่ไม่แน่ใจว่าผู้ที่แค่นหัวร่อใช่เป็นคนผู้นี้หรือไม่

คนแคระนั้นพอฟังคำพูดเฮ้งเซี่ยวเจียะ สีหน้าปรากฏแววตื่นตัน กรีดมือวาดเท้า ส่งเสียงอ้อแอ้ที่จำแนกไม่ถูก คาดว่าแสดงความขอบคุณต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะล้วงเศษเงิน ขณะจะหย่อนลงในบาตรขอทาน สายตา

ยามกวาดมอง พลันฉุกใจได้คิด

คนแคระนั้นพอได้เงิน ก็ปลีกตัวไปกระตุกชายเสื้อของบุคคลอื่น

เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายนึกได้เลศนัยใด ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับ "ลิ้น" แต่ไขว่คว้าไม่ถูกว่าเป็นเรื่องราวใด อดกวาดมองไปยังกึ่งกลางวงมิได้

ยามนั้นเสียงม้าล่อเร่งร้อน วานรใหญ่สองตัวลอกเลียนอิริยาบถของคน ประลองดาบท่วนกัน เรียกเสียงปรบมือจากผู้คนที่มุงดูอยู่ไม่ขาดสาย

ความคิดคำนึงของเฮ้งเซี่ยวเจียะแจ่มชัดกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะเขาพบเห็นสิ่งหนึ่ง

มีดดาบ

และลิ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะปะติดปะต่อเรื่องราวได้ในบัดดล...คนแคระอาจไม่ได้บ้าใบ้มาแต่กำเนิด มันถูกตัดลิ้นขาด

เขาสามารถลงความเห็นว่า ลิ้นของคนแคระถูกอาวุธมีคมตัดขาดไป

เขาถึงกับสามารถลงความเห็นว่า เส้นผมเส้นหนึ่งถูกดาบหรือกระบี่ตัดขาด ทั้งนี้เพราะเขาเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะผู้เป็นศิษย์เพียงหนึ่งเดียวของเทียนอีกือสือ (ผู้สันโดษภูษิตฟ้า)

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกปวดแปลบที่หัวใจคราหนึ่ง

ความรู้สึกนี้แปลกพิสดารยิ่ง แม้แต่ตอนที่เขาอยู่กลางตลาด มองดูผู้คนฆ่าปลา ก็ยังเกิดความปวดใจ คล้ายกับว่ามีดนั้นไม่เพียงกำลังผ่าท้องปลา หากแต่ฟันใส่ขั้วหัวใจของเขาก็ปาน

...บุคคลเช่นเจ้าไม่เหมาะกับการฝึกปรือวิชานี้

นี่เป็นคำวิจารณ์ที่ผู้สันโดษภูษิตฟ้ามีต่อเอ้งเซี่ยวเจียะ

ยอดฝีมือชาวยุทธจักรที่แท้จริง ต้องประพฤติเช่นฟ้าดินไร้น้ำใจ จิตใจคล้ายน้ำนิ่ง จึงจะเกิดรักลืมรัก ไร้คู่ไร้เคียงในแดนดิน

แต่เอ้งเซี่ยวเจียะมิใช่

เอ้งเซี่ยวเจียะมากรัก

สิบปีให้หลัง เอ้งเซี่ยวเจียะกลับฝึกปรือกระบี่ไร้น้ำใจเล่มหนึ่ง จนมากรักมากน้ำใจ กลับเอาชัยกระบี่สะบั้นรักในมือผู้สันโดษภูษิตฟ้า แม้แต่ผู้สันโดษภูษิตฟ้าก็ทอดถอนชมเชยว่า

"มันเมื่อเยาว์วัย กระทั่งกระต่ายตัวหนึ่งยังไม่ยอมล่า พบเห็นลูกแมวถูกสุนัขจากข้างทาง ยังอุ้มกลับมาเลี้ยงดู เมื่อต่อยตีกับเด็กน้อยสำนักอื่น ตัวเองยินยอมบาดเจ็บ ไม่ต้องการทำร้ายผู้อื่น เราเข้าใจว่าเด็กน้อยนี้ใช้การไม่ได้ คิดไม่ถึงมันกลับฝึกปรือยิ้นเกี่ยม (กระบี่มุทิตา) ที่เป็นเพลงกระบี่ของคนสำเร็จ ทั้งยังเรียนรู้เพลงดาบ พลังฝีมือของมันแม้ไม่ถึงกับไร้ผู้ต่อต้าน แต่นับว่าเลิศลภพจบแดนแล้ว"

ดังนั้นเอ้งเซี่ยวเจียะพกพากระบี่เล่มนี้ พร้อมกับชื่อเสียงเล็กน้อย เดินทางมาเมืองไคฮงเพื่อเสี่ยงโชค

แต่แล้วเขาพบเห็นคนแคระที่ถูกตัดลิ้นในที่นี้ก่อน

.....

เอ้งเซี่ยวเจียะพบว่าลิ้นของคนแคระถูกดาบตัดขาด พร้อมกับนั้นยังพบเห็นเรื่องราวที่สร้างความเคียดแค้นแก่เขายิ่ง

กว่า

ผู้คนที่มือขาดเท้าด้วน ล้วนถูกอาวุธมีคมฟันขาด

หากเป็นคนพิการมาแต่กำเนิด ปากแผลต้องไม่เป็นเช่นนี้ หรือว่าพวกมันได้รับผลพวงจากสงคราม หาไม่ถูกโจรสลัดทำร้าย หากเป็นเช่นนี้จริง ไฉนมีสภาพเจริญเติบโตไม่สมบูรณ์ ทั้งยังชุมนุมรวมกันอยู่ที่นี่?

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดย่อกายลง มองดูคนพิกลพิการสองเท้าขาดด้วนหลงเหลือมือหนึ่งมิได้

คนผู้นั้นส่งเสียงอ้อแอ้ คล้ายประหลาดใจที่เฮ้งเซี่ยวเจียะสำรวจมองมันเช่นนี้ และคล้ายพร่ำพรรณนาถึงความทุกข์ยากลำบากที่ได้รับให้ทราบ

การมองของเฮ้งเซี่ยวเจียะครั้งนี้ กระทั่งนิ้วมือยังสั่นระริก คนน่าเวทนานี้ไม่เพียงสองเท้าหนึ่งมือถูกฟันขาด แม้กระทั่งลิ้นก็ถูกตัดขาดออกมา

...เป็นผู้ใดหารุณโหดร้ายถึงเพียงนี้?

พลันปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง เคลื่อนขวางมา ถลึงตาใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ ตวาดเบาๆ ว่า

"คิดกำนัลเงินก็กำนัล ไม่ให้เงินก็อย่าได้ขวางทาง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"มือของมันถูกฟันขาดหรือ?"

ชายฉกรรจ์นั้นใจหายวาบ แต่เห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นนักศึกษาอ่อนแอ ดังนั้นไม่เห็นอยู่ในสายตายังตวาดเบาๆ ว่า

"เจ้าถามไยกัน?"

เอ้งเซี่ยวเจียะถามอีกว่า

"เท้าของมันถูกตัดขาดหรือ?"

ชายฉกรรจ์นั้นคล้ายคิดอาละวาด แต่ก็ไม่ต้องการสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนที่มุงดู ได้แต่บ่นคำรามเบาๆ ว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า"

มันยกมือผลักหัวไหล่เอ้งเซี่ยวเจียะอย่างหยาบคาย เอ้งเซี่ยวเจียะไม่เกรงกำลังด้านทาน ถอยกายไปตามสภาวะครึ่งก้าว ปากยังถามว่า

"ลิ้นของมันถูกตัดขาดหรือ?"

ชายฉกรรจ์นั้นสืบเท้ามาหนึ่งก้าว พบว่าผู้คนที่มุงดูพากันกวาดมองทางด้านนี้ ดังนั้นฝืนยิ้มคราหนึ่ง ยื่นมือตบไหล่เอ้งเซี่ยวเจียะบอกว่ายืนให้ดี จากนั้นแสยะแยกเขี้ยวข่มขู่ว่า

"ไม่มีเรื่องของเจ้า อย่าได้ตอแยเรื่องยุ่งยากใส่ตัว"

พลางยื่นมือหิ้วปีกคนพิกลพิการ หมุนตัวกลับไป

เอ้งเซี่ยวเจียะพบว่า สีหน้าของคนพิกลพิการปรากฏแววหวาดหวั่นขวัญเสียถึงขีดสุด เอ้งเซี่ยวเจียะขณะจะเคลื่อนไหว พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ไม่สะกดกลั้นเรื่องเล็กน้อย รังแต่กระทบกระเทือนแผนการใหญ่ก่อนสืบสาวราวเรื่อง อาละวาดไปมีประโยชน์ใด?"

เอ้งเซี่ยวเจียะหันขวับไป เห็นคนที่ซ้อนตามองท้องฟ้าพลันก้มศีรษะลง เดินฝ่าไปในกลุ่มคน

เอ้งเซี่ยวเจียะฉุกใจคิด ขณะจะติดตามคนผู้นั้นไป พลันปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งเบียดสวนมา ผู้มาถับผู้ไปหนึ่งเข้าหนึ่งออก สะกิดซุ่มเสียง

ด่าทอจากในกลุ่มคนดังขึ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอพบเห็นผู้มา ต้องตะลึงลานกับที่

เขาไม่เคยพบเห็นชายหนุ่มรูปงามปานนี้มาก่อน

คิ้วเรียวดุจดาบเบาบางคู่นั้นงามคมคายอย่างบอกไม่ถูก แสงแดดสาดลอดขอบหมวกปีกลงมา ส่องต้องใบหน้ามัน ฟากหนึ่งมืดฟากหนึ่งสว่าง เงาสลัวแฝงความอ่อนโยน ส่วนที่ขาวโพลนประดุจหยก

ยามนั้นชายหนุ่มรูปงามขมวดคิ้ว ดึงขอบหมวกลงด้วยความรำคาญ เดินออมออกไป ดูท่าคล้ายคิดเสาะหาผู้ใด

เฮ้งเซี่ยวเจียะสังเกตเห็นที่ข้างเอวของมันผูกสะพายห่อผ้ายาวรีเฉียงๆ ใบหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองปราดเดียวก็ทราบว่านั่นเป็นดาบ

.....

ชายหนุ่มรูปงามหายลับไปในกลุ่มคนแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคิดสำรวจดูการแสดงที่กึ่งกลางวง กลับพบว่าชายฉกรรจ์และสตรีแข็งแรงที่กึ่งกลางวงเก็บอาวุธและข้าวของ จากไปอย่างรีบร้อน ผู้คนที่มุงดูอยู่ก็แยกย้ายจากไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันฉุกคิดถึงคำ "ไม่สะกดกลั้นเรื่องเล็กน้อย รังแต่กระทบกระเทือนแผนการใหญ่" ที่ว่า "ก่อนสืบสาวราวเรื่อง อาละวาดไปมีประโยชน์ใด" หมายความอย่างไร?

เขาตกลงใจสะกดกลั้นตามคณะปาที่นี้ สืบสาวให้กระจ่างชัดแล้วค่อยว่ากล่าว

พวกมันตัดผ่านถนนใหญ่ ผ่านตรอกซอกซอย คนสัญจรตามรายทาง บางครั้งมากบางครั้งน้อย คนในคณะปาที่เดินทางสนทนาพลางบางครั้งเตะใส่คนพิกลพิการและตัวเตี้ยแคระเท้าหนึ่ง หวดใส่หลายแส้ ๆไปไม่คล้ายผู้คนเดินทาง หากแต่เป็นผู้ขึ้น (นาย) ต้อนเปิดไก่สัตว์เลี้ยงใด ผู้ขึ้นมักตวาดเฉี่ยนตีข้าทาส อวดโอ่อำนาจบารมีของตัวเอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมดูจนบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือไหม แต่แล้วยามเย็น ที่ห่างไปปรากฏคนผอมสูงผู้หนึ่งสวนทางมา

คนผอมสูงสวมชุดยาวสีเทาหม่น ใบหน้าขาวราวกับไม่เห็นแสงตะวันชั่วนาตาปี คล้ายพอกผงเย็นชั้นหนึ่ง ที่กลางหลังสะพายห่อผ้าทั้งเก่าทั้งลร่ำคร่าทั้งหนักอึ้งใบหนึ่ง

คนผู้นี้เดินใกล้เข้ามา คนในคณะปาที่ล้วนเงียบสงบลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะถึงกับรู้สึกได้ว่า คนในคณะปาที่ตื่นเต้นตึงเครียดจนแทบหายใจไม่ออก มีบ้างบางคนถึงกับขาสั่นระริก แทบชักเท้าวิ่งหลบหนี

แสงแดดหวนอาลัย ลมชิวเทียนปะทะหน้า หอบเอาใบไม้ร่วงมาหลายใบ เสียงขลุ่ยไกลตาไม่ทราบขาดหายแล้วต่อเนื่อง ต่อเนื่องแล้วขาดหายตั้งแต่เมื่อใด

ผู้ใดเป่าขลุ่ยในหอเก๋ง?

หน้าบ้านเรือนผู้คนปลูกกระถางเบญจมาศ กลางท้องถนนคราชิว-เทียนเปลี่ยวร้าง มีวัตถุเรืองราวใด สร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่ผู้คนถึงเพียงนี้

คนผู้นี้เดินผ่านคนในคณะปาที่ ถึงกับไม่เงยหน้าเหลือบมองแม้สัก

แวบเดียว

คนในคณะปาที่ค่อยระบายลมหายใจโล่งอกในจำนวนนั้นมีอยู่หลายคนเหลียวหน้ามองคนผอมสูงเย็นเยือก ในดวงตาทอแววประหวั่นพรั่นพรึงไม่คลาย

คนผู้นี้เดินเข้าใกล้เอ้งเซี่ยวเจียะ

เอ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่าคนผู้นี้หน้าตาเย็นเยือกราวกับซากศพที่ฝังอยู่ใต้ดินนานปีซากหนึ่ง แต่กลิ่นอายเย็นเยือกบนห่อผ้าที่กลางหลังมัน ยังหนักหน่วงกว่ากลิ่นอายฆ่าฟันที่ระเหยจากร่างมันอีก

จวบกระทั่งมันใกล้เดินผ่านเอ้งเซี่ยวเจียะ ค่อยเงยหน้าขึ้น กวาดตาเย็นเยียบดุจสายฟ้าจ้องมองเอ้งเซี่ยวเจียะแวบหนึ่ง

เอ้งเซี่ยวเจียะใจหายวูบ

คนผู้นี้ผ่านไปแล้ว

เอ้งเซี่ยวเจียะยังพบเห็นเรื่องประหลาดอีกประการหนึ่ง

เขาพบว่าบนท้องถนน อย่างน้อยห้าหกทิศทาง ประกอบด้วยผู้คนสิบเอ็ดสิบสองคน บ้างคล้ายนักท่องเที่ยว บ้างคล้ายคนหาบเร่ บ้างเป็นหมอดูถือป้ายผ้า บ้างเป็นกงจี๊อถือกรงนก ทั้งชราฉกรรจ์ ลักษณะการแต่งกายผิดแผก ความเคลื่อนไหวก็แตกต่าง

แต่เอ้งเซี่ยวเจียะดูออกว่า คนเหล่านี้ล้วนมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว มิหนำซ้ำพวกมันมีจุดหมายเพียงหนึ่งเดียว...ติดตามคนผอมสูงนั้น

....คนผอมสูงเป็นใคร?

....ไยต้องระดมผู้คนมากมายปานนี้?

เอ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความสงสัยอยากรู้อย่างรุนแรง

ยามนั้นคนในคณะปาหี่เดินเข้าประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะจดจำชื่อของโรงเตี๊ยมไว้

เมื่อเหลียวหน้ามอง คนผอมสูงลดเลี้ยวเข้าตรอกเล็กๆ ที่เงียบสงบสายหนึ่ง ผู้คนทั้งสิบสองสิบสามคนล้วนติดตามเข้าตรอกไปด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน

ในใจเฮ้งเซี่ยวเจียะกำหนดวิธีการ เดินเข้าโรงเตี๊ยม พบว่าคนในคณะปาหี่ล้วนเข้าห้องพัก เขาจับตาดูว่าพวกมันเดินเข้าห้องใด ขณะจะหันกายกลับ พลันเห็นชายฉกรรจ์ในคณะปาหี่ที่ตวาดว่าเขา ยืนอยู่บนระเบียงชั้นสอง ถลึงมองเขาอย่างขุ่นแค้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มให้กับมัน จากนั้นออกจากโรงเตี๊ยม มุ่งหน้าไปยังตรอกเล็กๆ ที่หัวมุมสายนั้น

....คนในคณะปาหี่พักอยู่ในโรงเตี๊ยม ในเวลาอันสั้นยังไม่จากไป แต่คนผอมสูงที่แท้เป็นใคร จะเกิดเรื่องอันใด กลับไม่อาจปล่อยปละละเว้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะติดตามเข้าไป

ลมชิวเทียนปะทะหน้า รู้สึกมีกลิ่นอายฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอลดเลี้ยวมุมถนน สภาพเบื้องหน้าก็สะกดให้เขาตะลึงลานกับที่

ที่ปากตรอกมีต้นสาลี่ต้นหนึ่ง ขึ้นออกจากกำแพงหักพัง ใบไม้ร่วงหล่นลงมาเจิดแปดส่วน

จากนั้นเป็นโลหิตและซากศพ

ผู้ติดตามทั้งสิบสองสิบสามคนนอนตายกับพื้น ไม่มีคนรอดชีวิต แม้สักคนเดียว!

คนผอมสูงหาได้อยู่ในจำนวนนั้นไม่

เฮ้งเซี่ยวเจียะติดตามเข้าโรงเตี๊ยม จากนั้นกลับออกมา ลดเลี้ยวเข้าตรอก เสียเวลาเพียงชั่วขณะ ผู้ติดตามทั้งสิบสองคนกลับประสบชะตากรรม อย่าว่าแต่ไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว กระทั่งคนมีลมหายใจบอกเล่าเหตุการณ์สักคนเดียวก็ไม่มี

....เป็นผู้ใดลงมือรวดเร็วปานนี้?

....เป็นความแค้นหนี้โลหิตเยี่ยงไร?

พริบตานั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะเผชิญการเลือกเฟ้นสองประการ หนึ่งคือหนีหน้า หนึ่งคือสืบเสาะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะตัดสินใจสืบเสาะ

เขาใช้ระดับความเร็วที่สุด ตรวจดูซากศพบนพื้นทั้งสิบสองซากเที่ยวหนึ่ง ลงความเห็นสามประการ

หนึ่ง ผู้คนทั้งสิบสองคนไม่มีบาดแผลอื่น เพียงแต่ทรวงอกถูกทิ่มแทงเป็นรูหนึ่ง รูโลหิตนี้พอดีอยู่ที่ขั้วหัวใจ ทำร้ายผู้คนขาดใจตายทันที

สอง ผู้คนทั้งสิบสองคนก่อนตายไม่ทันส่งเสียงร้องออกมา ตรอกเล็กๆ นี้อยู่กับถนนใหญ่ ที่เบื้องนอกมีคนสัญจรคับคั่ง ขอเพียงมีคนวิ่งหนีออกไป ต้องสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนสัญจร ยามนี้มีคนตายสิบสองคน เบื้องนอกไม่มีสภาพผิดปรกติ แสดงว่าผู้ตายทั้งสิบสองคนไม่มีโอกาสร้องขอความช่วยเหลือแม้แต่น้อย

สาม ผู้คนทั้งสิบสองคนส่วนใหญ่พกป้ายประจำตัวติดตัว บางคนมี

หนังสือแต่งตั้งซุกซ่อนอยู่ในเขนเสื้อ ล้วนแล้วแต่เป็นเจ้าหน้าที่มือปราบพนักงานกรมเมือง และมือดีที่ทำงานให้กับทางการ

แต่มือดีทั้งสิบสองคนล้วนเสียชีวิตในที่นี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะตรวจดูโดยละเอียด พลันได้ยินเสียงกรีดร้องของสตรีเสียงหนึ่งขึ้น

ที่แท้หญิงสาวนางหนึ่งติดตามคนรักของนางเข้าตรอกมา คิดพร่ำพรอดบอกรักกัน มิคาดพบเห็นคนตายเกลื่อนพสุธา ยังมีคนเป็นผู้หนึ่งกำลังตรวจดูซากศพบนพื้น หนุ่มสาวทั้งสองต้องส่งเสียงร้องออกมา

รอจนผู้คุมสัญจรกลุ่มใหญ่ และพนักงานกรมเมืองสองคนเร่งรุดมาถึง ในลมชิวเทียนยะเยือกภายในตรอกมีแต่คนตาย ไม่มีคนเป็นอีก

พนักงานกรมเมืองทั้งสอง พากันซักถามบุรุษสตรีทั้งคู่ว่า

"ฆาตกรเล่า? พวกเจ้ามิใช่พบเห็นฆาตกรอยู่ที่นี้หรือ"?

บุรุษนั้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ความจริงอยู่ที่นี้ แต่ภายหลังไม่ทราบไปที่ใดแล้ว"

สตรีนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นมันโบยบินขึ้นไปบนกำแพงล้อม พอกระโดดอีกครา..."

พนักงานกรมเมืองเบิกตาค้าง มันทำงานในกรมเมืองยี่สิบปี ไม่เคยได้ยินวาจาผีสางเช่นนี้มาก่อน กำแพงล้อมสูงสองวา ไหนเลยโบยบินคราเดียวก็ขึ้นไปได้...

บทที่ 2
คนในตู้ไม้

เฮ้งเซี่ยวเจียะลอยตัวขึ้นบนกระเบื้องหลังคา ดุจปุยนุ่นอันเบาบาง เกี่ยวขากับไม้ระแนงกลมที่รองรับกระเบื้องหลังคา ห้อยหัวลงมา คล้ายกับใบไม้ไกล้ร่วงหล่นแต่ไม่ร่วงหล่นบนยอดไม้ใบหนึ่ง

นี่เป็นค่ำคืนที่ไร้เดือนไร้ดาว

เฮ้งเซี่ยวเจียะแขวนร่างอยู่บนหลังคาโรงเตี้ยม

เขาใช้นิ้วมือจุ่มน้ำลาย ทะลวงหน้าต่างกระดาษเป็นรูเล็กๆ ทาบสายตามองเข้าไป เห็นในห้องพักหลังใหญ่นั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคน และสตรีร่างกายแข็งแรงอีกสามสี่นาง ล้วนเป็นบุคคลในคณะปาหี่ที่เปิดการแสดงเมื่อตอนกลางวัน

ผู้คนที่ถูกตัดมือเท้าและลิ้น ชายฉกรรจ์ที่ห้ามไม่ให้ผู้คนสืบสาว

ซุ่มเสียงเย็นชาแต่น่าฟังที่ดังอยู่ข้างหู ชายหนุ่มรูปงามกลางก
คนผอมสูงที่ขู่ขวัญผู้คนในคณะปาที่ ซากศพภายในตรอก...

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องราวใด เฮ้งเซี่ยวเจียะตกลงใจสืบส
แสจากคนในคณะปาที่นี้

....ไม่มีเบาะแส

ชายฉกรรจ์และสตรีเหล่านั้นชุมนุมอยู่ในห้องหลังใหญ่ ไ
ก็ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะจากไป พลันบังเกิดความคิดประการ

เขางัดแงะกระเบื้องออกมาแผ่นหนึ่ง ชัดขว้างลงไป ก่อน
เบื้องจะตกถึงพื้น คนก็ทิ้งตัวลง เร้นกายอยู่ข้างประตู

ได้ยินเสียงเกรียวกราว แผ่นกระเบื้องตกถึงพื้น ชายฉกรรจ์
ห้องตวาดก้อง บ้างฟุ่งทะลวงหน้าต่างออกมา บ้างเปิดประตูออ
เฮ้งเซี่ยวเจียะรอจนคนเหล่านั้นฮือกันออกมา ก็ถลันเข้าห้อง ฉวย
ที่ชุลมุน ซ่อนตัวอยู่ในตู้ไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

เขาพอเข้าสู่ตู้ไม้ ก็ปิดประตูตู้ลง แต่แล้วขนลุกเกรียวขึ้
ทั้งนี้เพราะรู้สึกถึงเสียงลมหายใจของคนผู้หนึ่ง

เสียงลมหายใจนี้แช่มช้าอย่างเหลือเชื่อ สม่ำเสมออย่า
เชื่อ

ผู้คนทั่วไปไม่มีลมหายใจที่แช่มช้าแผ่วเบาถึงเพียงนี้ นอก
ที่หลับสนิท ค่อยสม่ำเสมอเช่นนี้ อย่าว่าแต่ตอนนี้มีคนผู้หนึ่งบุกรุ
เสียงลมหายใจของผู้คนทั่วไปต้องสับสนอยู่บ้าง แต่เสียงลมหายใจ
เป็นปรกติ

....มีคนซ่อนตัวอยู่ภายในตู้อยู่ก่อน

....เป็นผู้ใด?

เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความตื่นตัวเต็มที่

ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดแปดคนถาโถมออกไปคว้าน้ำเหลว ได้แต่พกความขุ่นแค้นกลับเข้าห้อง

ชายฉกรรจ์ที่เคยตวาดว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะวางดาบลงบนโต๊ะ ค่าทอว่า

"มารดามันเถอะ เป็นตัวอุบาทว์บัดซบใดกลั่นแกล้งก่อกวนหากมิใช่มีเรื่องสำคัญผูกมัดตัว บิดาจะสืบสาวราวเรื่องถึงที่สุด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลั้นลมหายใจอยู่ภายในตู้

"คน" ในตู้ก็ไม่มีปฏิกิริยาใด

ได้ยินชุ่มเสียงน่าเกรงขามเสียงหนึ่งดังว่า

"ซิมฉิก (คนที่เจ็ดแซ่ซิม) คืนนี้ยอดฝีมือตีกลักฮุงปั่วตึ้ง (ตีกหกหุบครึ่ง) จะเดินทางมาถึง หากท่านก่อเรื่องวุ่นวาย มิเพียงท่านไม่มีชีวิตสืบต่อ ทั้งหมดก็อย่าคิดหมายตายดี"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองลอดร่องของประตูตู้ออกไป เห็นคนกล่าววาจาเป็นชายชราท่าทางแข็งแรง หว่างเอวเสียบบรรทัดเหล็กอันหนึ่ง ที่ข้างกายมีสตรีหน้าตาเหี้ยมหาญนางหนึ่ง คนทั้งสองเมื่อยืนอยู่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้านั่งลง

ชายฉกรรจ์นั้นก้มศีรษะลง รวบกำหมัดแนบแน่น แต่ไม่กล้าเล่าวโต้แย้ง

ชายชรานั้นหันไปกล่าวว่า

"หลี อ๊วก คนพิการในห้องทั้งสามหลัง จัดคนเฝ้าดูแลหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ตามุสิกอีกคนหนึ่งกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เมื่อครู่เรานำผู้คนไปตรวจดูเที่ยวหนึ่ง พี่น้องที่เฝ้าดูแลแต่ละห้องล้วนบอกว่าไม่มีเหตุเปลี่ยนแปลงอันใด"

ชายชรานั้นกล่าวคำ "ประเสริฐ" ชายฉกรรจ์ตามุสิกฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ทอดตาทั่วพิภพจบแดน ผู้ใดรับประทานดีหมีหัวใจเสือ กล้ามาดอแยหัวหน้าคณะปาที่ลี้เอี้ย (นายแซ่ลี้) อย่าว่าแต่ครั้งนี้แม้กระทั่งลี้ยี่-เนี้ย (สตรีที่สองแซ่ลี้) ก็ร่วมทางมาด้วย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง พลันฉุกคิดถึงบุคคลที่มีชื่อเสียงในยุทธจักรหลายคน

ในยุทธจักรประกอบด้วยค่ายพรรคสำนักต่างๆ ในจำนวนนี้มีกลุ่มคนที่ล่องแพ เรียกว่าไป๋ก่า (นิกายแพ) คนของนิกายแพหากเผชิญภัยธรรมชาติ ปะทะกับสายน้ำวนหรือกระแสลับ ล้วนมีวิธีรับมือ หากเผชิญการปล้นชิงกลางลำน้ำ ก็ใช้ฝีมือเข้าหาญหักได้

นอกจากนั้นคณะปาที่ก็รวมตัวเป็นกลุ่มก้อน ยังมีหมอรักษา พยากรณ์ กสิกร พ่อค้าวานิช ทุกสาขาอาชีพ ล้วนแล้วแต่มีผู้นำคนหนึ่ง หัวหน้าคณะปาที่คือลี้ตัว มันกับม่วยม่วย (น้องสาว) ลี้เจียวอึ้ง ล้วนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม มีชื่อเสียงเกียรติภูมิแถบมณฑลโอ้วปัก ไม่ทราบไฉนชุมนุมอยู่ที่นี่

คนที่เรียกว่าซิ่มฉิก คาดว่าเป็นก่วยซ้ำโฮ้ว (เสือข้ามเขา) ซิม-เหึง คนที่เรียกว่าหลีอ๊วก เป็นหัวหน้าอันธพาลที่เคลื่อนไหวอยู่ละแวกหออึ้งเฮาะเล้า ผู้คนที่นี้ยามอยู่ลับหลัง เรียกหามันเป็นโฮ้วโจ้ยฮู้ (จิ้งจอก

แสนกล)

เฮ้งเซี่ยวเจียะมีความทรงจำดียิ่ง เมื่อไปถึงสถานที่แห่งหนึ่ง จะจดจำชื่อฉายาและลักษณะพิเศษของชาวยุทธจักรประจำท้องถิ่นไว้

เขาไม่ทราบว่าเพื่ออะไร แต่เห็นว่าสักวันหนึ่งข้อมูลเหล่านี้จะมีประโยชน์ต่อเขา

ใช่มีวันนี้หรือไม่ เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบ

เขาเพียงล่วงรู้เรื่องหนึ่ง ทุกค่ายสำนักในแผ่นดินล้วนอยู่ภายใต้การปกครองของหอกิมฮวงโซ่ยโหวเส้า (หอลมพิรุณโปรย)

นักสู้ผู้กล้าทั้งจบแดนล้วนศิโรราบต่อตึกลักฮุงปั่วตึ้ง (ตึกหกหุนครึ่ง)

พวกมันต้องแบ่งปันผลประโยชน์แก่ตึกหกหุนครึ่งจำนวนสามหุนครึ่ง หากเผชิญเรื่องยุ่งยากใด ตึกหกหุนครึ่งจะทุ่มเทกำลังหกหุนครึ่งเข้าช่วยเหลือ

หัวหน้าใหญ่ของตึกหกหุนครึ่งนามลุ้ยซุ่ง ผู้ห้าวหาญทั้งแผ่นดิน ยกย่องมันเป็นเล่าตั๋วกอ (พี่ใหญ่ผู้เฒ่า)

อาจบางทีผู้ที่สามารถแข็งข้อกับตึกหกหุนครึ่ง มีแต่หอลมพิรุณโปรยเท่านั้น

ในเมืองไคฮง ผู้ที่สามารถตั้งประจัญกับลุ้ยซุ่ง ก็มีแต่หัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ฉายาอั้งชิ่วตอ (ดาบแขนเสื้อแดง) โซวมั่งจิ้ม

หลายปีมานี้ ชาวยุทธจักรที่ไม่ได้เข้าสังกัดค่ายสำนักงานมาตรฐาน หากมิใช่สวามิภักดิ์ต่อหอลมพิรุณโปรย ก็ศิโรราบต่อตึกหกหุนครึ่ง หอลมพิรุณโปรยได้รับการหนุนหลังจากทางราชการ ตึกหกหุนครึ่งมีรากฐานในยุทธจักร กอปรเป็นสภาพคู่คี่ก้ำกึ่ง

ดังนั้นมีคำว่าไว้ "ลุ้ยหกส่วน โชวสี่หมื่น" หมายความว่ามีนักสู้ผู้ห้าวหาญสี่หมื่นคนเข้าสังกัดโชวมั่งจิ้ม แต่หากเปรียบเทียบกัน ยังมีชาวยุทธจักรหกส่วนสังกัดตึกหกหุนครึ่งของลุ้ยชุ่ง

ลี้เจียวอั้งพลันกล่าวว่า

"เราเป็นห่วงอยู่บ้าง"

ลี้ตัวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ม่วยจื้อ (น้องสาว) เป็นห่วงอันใด?"

ลี้เจียวอั้งกล่าวว่า

"กาลก่อนพวกเราเปิดการแสดงในยุทธจักร หากเห็นเป็นที่ขัดตาก็ฟันศีรษะมนุษย์ลงมา เมื่อเผชิญเรื่องดึงมือ ก็บุกบั่นทะลวงฝ่า ไหนเลยเป็นเช่นทุกวันนี้ คร่ำกุมเด็กทารกที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องมา ตัดมือเท้าพวกมัน บ้างจับยัดไปในโอ่ง บ้างถลกผิวหนังกลางหลังจับมัดติดกัน บ้างบังคับให้สมสู่กับสัตว์เดรัจฉาน กลับกลายเป็นตัวประหลาดต่ำเตี้ยแคระแกรนครึ่งคนครึ่งสัตว์ เหล่านี้ออกจะก่อกรรมทำเข็ญเกินไป พวกเราไม่กระทำแล้ว"

นางเอ่ยถึงประโยคสุดท้าย ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป โดยเฉพาะลี้ตัวตวาดว่า

"ม่วยจื้อ ท่านเสียสติอันใด?"

ลี้เจียวอั้งถูกตวาดว่า กลับส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"เราไม่สมควรกล่าวหรือ ยามนี้ถึงกับคร่ำกุมบุตรโทนของบุ่งซ้งบู่ (ผู้ตรวจการแซ่บุ่ง) มา หากว่าเรื่องราวถูกเปิดโปง พวกเราถูกตั้งข้อหา รู้เห็นเป็นใจ เมื่อถึงเวลา กอกอ (พี่ชาย) จะมีคำว่ากล่าวกับทั้งหมด

แต่งไว้"

ลี้ตัวหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาว บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ โคมแปดเหลี่ยมบนโต๊ะที่สั่นไหวงูบวาบไม่แน่นอน

ผู้ที่ตื่นตระหนกที่สุดคือเฮ้งเซี่ยวเจียะที่ซ่อนตัวอยู่ในตู้ไม้

...ที่แท้คนพิการที่น่าเวทนาเหล่านั้นถูกพวกมันทำร้าย

...พวกมันโฉดทำเช่นนี้?

...หรือว่าเป็นคำสั่งของตึกหกหุนครึ่ง?

...ตึกหกหุนครึ่งโฉดกระทำเรื่องราวที่สูญสิ้นมโนธรรมเช่นนี้

ลี้ตัวสูดลมหายใจลึกๆ ข่มเพลิงโทสะไว้กล่าวว่า

"ม่วยจื้อ ไม่ว่าหน่วยงานใดค่ายสำนักไหน หากไม่รับฟังคำสั่งไซวกงจื้อ (คุณชายเซโซว) ก็ต้องคล้อยตามลุ้ยตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ลุ้ย) พวกเราอยู่ที่ทะเลสาบไซโอ้ว สามารถเรียกลมเรียกฝน แต่เมื่ออยู่ในยุทธจักร เราสองเฮียม่วยนับเป็นอย่างไรได้ คำพูดของท่านเมื่อครู่ ยังหวังให้หลีเฮียกับน้องพี่ทั้งหลายให้อโหสิ หูซ้ายรับฟังหูขวาลืมเลือน อย่าได้แพร่ออกไป"

ชิ่มฉิกกล่าวว่า

ตั๋วก๋อวางใจ พวกเราไม่ได้ยินคำพูดของยี่เจ้แต่อย่างไร"

ผู้คนที่หลงเหลือพากันสนับสนุน ลี้เจียวอั้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"กอกอ ยังจะก่อกรรมสืบไปจริงๆ?"

ลี้ตัวไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ยกมือที่โตเท่าพัดใบลานตบโต๊ะฉาดใหญ่ กระชากเสียงว่า

"หยุดปาก ท่านกล่าวเช่นนี้ไม่กลัวกวกซัวะเหลิ่ง (ประกาศิตต้อง

ฆ่า) ของตึกใหญ่ แต่ตัวเองไม่ต้องการมีชีวิตสืบไป อย่าได้กระทบกระ
เทือนถึงน้องพี่ทั้งหลาย"

ลี้เจียวอั้งยังคิดโต้แย้ง ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงสุนัขหอนโห
สองครา

ผู้คนภายในห้องล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หลีอ๊วกเงี่ยหูสดับท่
ได้ยินเสียงสุนัขเห่าหนึ่งยาวสองสั้น ค่อยกล่าวอย่างคลายใจว่า

"เป็นพวกเดียวกัน"

ลี้ตัวเลิกคิ้วสีเทากล่าวถามว่า

"ยังนัดหมายผู้อื่นมาด้วย?"

หลีอ๊วกยิ้มประจบกล่าวว่า

"เป็นตึกใหญ่นัดหมายกู่ตั่วจู้ก้วง (ผู้ดูแลแซ่กู) แห่งร้านอี่บักแ
และเต็งเล่าปั้ง (เถ้าแก่แซ่เต็ง) แห่งคณะงิ้วมาด้วย"

พลันได้ยินเสียงเคาะประตูติดต่อกันห้าครั้ง จากนั้นเป็นเสียงดี
คราหนึ่ง

หลีอ๊วกเปิดประตูห้องออก เปลวเทียนสั่นไหวคราหนึ่ง ผู้คนหลา
คนเดินเข้าห้อง สองคนนำหน้า ด้านหลังซ้ายขวาตามติดด้วยผู้คนสองค
โดยกระชั้นชิด คล้ายกริ่งเกรงผู้อื่นลักล้วงหยกในตัวของผู้ที่พวกมั
ให้ความคุ้มครองไป

ที่ด้านหลังคนทั้งสี่ ยังมีคนแต่งกายเช่นนักศึกษาสองคน แต่ดวงต
ไม่ได้ทอแววคงแก่เรียน กลับเป็นรังสีฆ่าฟัน คนทั้งสองอารักขาชายกลา
คนชุดแพรเหนือริมฝีปากไว้หนวดเรียว รูปกายอ้วนท้วมสมบูรณ์ คล้ายกั
พ่อค้าร่ำรวยคนหนึ่ง ที่ข้างกายมันยังมีชายหนุ่มหน้าขาวราวไข่ปอ

คนทั้งสองเดินเข้ามาพร้อมกัน ที่ด้านหลังของชายหนุ่ม ยังมีผู้คนอีกสองคน ประชิดติดตัวมันดุจวิญญาณภูตพราย ที่ข้างกายมันสะพายถุงหนังปลากันน้ำ มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นมือดีด้านอาวุธลับ

คนทั้งสองพอพบเห็นสองเฮียม่วยตระกูลลี้ก็ประสานมือกล่าวว่า

"ลี้ตั๋วกอ ยี่ม่วยจื้อ จากมาสบายดี?"

สองเฮียม่วยตระกูลลี้ประสานมือตอบ ลี้ตัวกล่าวว่า

"ดูท่าวันนี้ตึกใหญ่เรียกประชุมใหญ่ ไม่เช่นนั้นผู้ดูแลร้านอี่บักแหมู่ทั้งสิ้น กับเถ้าแก่ใหญ่ของคณะงิ้วเต็งโซ่วเฮาะคงไม่เดินทางมาร่วมด้วย"

ชายกลางคนชุดแพรซึ่งเป็นผู้ดูแลร้านอี่บักแจที่เป็นร้านเครื่องเขียนเก่าใหญ่ที่สุดนามกู่ฮั่งลิ้มกล่าวอย่างขึงขังแย้มว่า

"กล่าวประเสริฐ พวกเราเพียงเป็นมือชั้นธรรมดาลี้ตั๋วกอกับยี่ม่วยจื้อ ตลอดจนเต็งเล่าตี่ (น้องแซ่เต็ง) ผู้นี้ จึงเป็นบุคคลสำคัญของตึกใหญ่"

เถ้าแก่คณะงิ้วเต็งโซ่วเฮาะไม่กล่าวเกรงอกเกรงใจ ขมวดคิ้วกล่าวด้วยความห่วงใยกังวลอยู่บ้างว่า

"เรื่องในคืนนี้ยังคงระมัดระวังไว้ เราได้รับรายงานว่า ซิไซซิ้งที่เป็นหนึ่งในสี่ซิ้งซัวะ (สี่เทพอสูร) หอลมพิรุณโปรยมาถึงละแวกนี้แล้ว"

สองเฮียม่วยตระกูลลี้ร้องโพล่งว่า

"เป็นมันจริงๆ"

ผู้ดูแลร้านอี่บักแจถามว่า

"พวกท่านพบเห็นมันแล้ว?"

ลี้เจียวอั้งกล่าวว่า

"มิผิด วันนี้พวกเราเก็บข้าวของเดินทางกลับมายังที่นี้ ระห
ทางพบเห็นคนผู้หนึ่งคลับคล้ายอสูรร้ายผู้นี้"

รอยยิ้มของผู้ดูแลร้านอี่บักแจสลายคลายพึมพำว่า

"ซิไซซิ้ง ซิไซซิ้ง หากหอลมพิรุณโปรยจัดส่งอสูรร้ายประจิมผู้
เกรงว่ายากขบเคี้ยวลงได้"

เถ้าแก่คณะงิ้วเต็งโซ่วเฮาะมีสีหน้าหมกมุ่นกังวล แต่ซุ่มเสีย
ไพเราะน่าฟัง กล่าวว่า

"เพื่อรับมือซิไซซิ้ง ทางตึกใหญ่ก็จัดส่งตึ้งจู้ (หัวหน้าตึก)
ผู้มาในคืนนี้มีสามท่าน ท่านหนึ่งคือเก่าตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่เก้า) คั
ท่านหนึ่งคือจับยีตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สิบสอง) เตี่ยทิแน"

ลี้ตั๋วขณะจะถามว่า ยังมีอีกท่านหนึ่งเล่า พลันได้ยินเสียงสุนั
ดังขึ้นอีกสองครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้กระชั้นเร่งร้อนกว่าครั้งแรกมาก

ผู้คนภายในห้องล้วนหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ลี้ตัวเปลี่ยนเป็นกล่า

"คนของตึกใหญ่มาแล้ว"

แม้แต่เจ้งเซี่ยวเจียะในตู้ไม้ ก็อดบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย

จุดประสงค์ที่เขามายังที่นี้ เพื่อต้องการทราบว่าคนพิการที่น่าเว
เหล่านั้นถูกผู้ใดทำร้าย มิคาดได้พบเห็นเรื่องครึกครื้นสนุกสนาน แ
บุคคลสำคัญเช่นเตี่ยทิแนกับคักตัง ก็จะปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

ยามนั้นประตูห้องถูกเคาะ บังเกิดเป็นเสียงห้าเร่งร้อนหนึ่งแช่
ดังขึ้น

สองเฮียม่วยตระกูลลี้ ผู้ดูแลร้านอี่บักแจและเถ้าแก่โรงงิ้วเต็งโ
เฮาะพากันจัดแจงเสื้อผ้ายืนอยู่ใกล้หน้าประตู ให้หลีอ๊วกเปิดประ

ประตูพอเปิดออก หามีผู้คนไม่

แล้วก็กลับกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ไฉนไม่มีคน?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองลอดรอยร่องของตู้ออกไป เห็นเปลวเทียนสั่นไหวดวงหนึ่ง ภายในห้องก็เพิ่มผู้คนสามคน ล้วนไร้ซุ่มไร้เสียง ดั่งราวกับผีที่พัดพลิ้วผ่านหน้าต่างเข้ามา

คนทั้งสามหนึ่งเป็นชายชราผอมซูบศีรษะล้านคิ้วเงินเคราขาว มือทั้งสองซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ คล้ายกับในมือเกาะกุมของวิเศษอันใดไม่ให้ผู้คนพบเห็น

คนหนึ่งเย็นชากระด้างประดุจเหล็ก ใบหน้ามันเป็นรูปสี่เหลี่ยม เนื้อร่างเป็นรูปสี่เหลี่ยม แม้กระทั่งมือก็เป็นรูปสี่เหลี่ยม ตลอดทั้งร่างคล้ายหีบใบหนึ่ง

หีบเหล็กใบหนึ่ง

ยังมีอีกคนหนึ่ง พอเข้ามาคล้ายจงใจ คล้ายไม่เจตนา กวาดมองมาทางตู้ไม้ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะซ่อนตัวอยู่ พอดีสายตากับเฮ้งเซี่ยวเจียะแวบหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

คนที่สามคือคนที่ซ้อนตามองท้องฟ้าที่พบเห็นเมื่อตอนกลางวัน

ยามนี้มันไม่มองท้องฟ้า

มันมองดูเปลวไฟ

เปลวเทียนเต้นระริกอยู่ในดวงตามัน ประกายตามันเรืองรองนัก คิ้วของมันก็เลิกสูงชัน

มันพอหยุดยืนอยู่ภายในห้อง เปลวเทียนคล้ายส่องสว่างเพื่อมัน

แต่ผู้เดียว แต่มันงามสง่าจนแม้กระทั่งแสงเทียนยังไม่อาจจะโลมไล้เสื้อผ้าบัน

...มันเป็นใคร?

จนบัดนี้ชาวยุทธจักรทั้งหลายค่อยพบว่าภายในห้องเพิ่มผู้คนสามคนขึ้น

.....

"เตี่ยตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกแซ่เตี่ย)"

"คักตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกแซ่คัก)"

พวกมันคารวะทักทายคนเย็นชาประดุจเหล็กและชายชราศีรษะล้านแต่ไม่ทักทายคนที่สามนั้น

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันเป็นใคร

คนที่สามก็ปลอดโปร่งไม่นำพา

คนเย็นชาประดุจเหล็กส่งเสียงกระแอม กล่าวด้วยซุ่มเสียงที่แหบพร่าว่า

"วันนี้ตึกใหญ่เรียกประชุมทั้งหมด เพื่อสอบถามเรื่องสามประการให้พวกท่านกระทำเรื่องสามประการ"

ลี้ตัวและพวกกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ตึ้งจู้โปรดสั่งมา"

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"ลี้ตัว เราสั่งท่านจับกุมบุคคลในรายชื่อทั้งหมด ทำให้พวกมันแปรสภาพ ท่านใช่ปฏิบัติตามหรือไม่?"

ลี้ตัวตอบว่า

"บุคคลในรายชื่อทั้งสี่สิบสองคน จับกุมมาสิบเก้าคน บ้างถูกจับตาย บ้างถูกจับตอง สรุปแล้ว ล้วนปฏิบัติตามคำสั่งดื้อรั้น ทำให้พวกมันกลายเป็นคนแคระตัวอัปลักษณ์ รับรองบิดามารดาพวกมันจดจำไม่ออก พวกมันเองก็บอกออกไปไม่ได้"

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"ประเสริฐ บุตรโทนของบุ่งซ้งบู่ (ผู้ตรวจการแซ่บุ่ง) จับตัวมาด้วยหรือไม่?"

ลี้ตัวรับคำ เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"ท่านส่งข่าวถึงผู้แซ่บุ่ง หากมันยังปกป้องคนของหอลมพิรุณโปรย พวกเราจะจัดให้บุตรชายมันแสดงปาหี่ต่างวานร"

ลี้ตัวรับคำ เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"เมื่อครู่เราถามท่านเรื่องหนึ่ง ยามนี้จะบอกต่อท่านเรื่องหนึ่ง"

มันกวาดตาดุจสายฟ้า มองดูทุกผู้คนเที่ยวหนึ่งกล่าวอีกว่า

"เราจะบอกต่อท่านว่า ไฉนใช้ให้ท่านทำเช่นนี้ ญาติอาวุโสของเด็กทารกเหล่านั้น กาลก่อนเป็นคนของตึกหกหุนครึ่ง ยามนี้หอลมพิรุณโปรยได้รับการหนุนหลังจากทางการ พากันโยกย้ายสังกัด ดังนั้นพวกเราจัดการทำบุตรหลานของมันจนไม่คล้ายผู้คนไม่คล้ายภูตผี วันหน้าค่อยต้อนคนแคระแกมเหล่านั้นกลับไป ให้พวกมันสำนึกเสียใจ จากนั้นพวกเราจึงกำจัดผู้ทีละคน ถือเป็นการขู่ขวัญคนทรยศ ผู้ตรวจการแซ่บุ่งรับสินบนของหอลมพิรุณโปรย จับกุมกวาดล้างพวกเราเป็นการใหญ่ พวกเราก็คร่ำกุมบุตรโทนของมันไว้ ดูว่ามันยังกล้ากระทำการอีกหรือไม่"

ภายในห้องไม่มีคนกล้าตอบคำ

เตี่ยทิแนกล่าวอีกว่า

"เต็งเล่าปั้ง กู่ก้วงสื่อ"

เถ้าแก่โรงงิ้วเต็งโซ่วเฮาะกับผู้ดูแลร้านอี่บักแจ่น้อมกายรับคำ

"เราอยู่"

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"เรากำชับพวกท่านคัดเลือกบุคคลที่กอปรด้วยวิชาบู๊และบู๊จ
ในคณะงิ้วและฝ่ายบัณฑิต ใช่มีข่าวคราวหรือไม่?"

ผู้ดูแลร้านอี่บักแจรีบกล่าวว่า

"เราคอยติดตามแต่แรก มีบุคคลหลายคนสอบไล่ไม่ผ่าน แ
เปี่ยมภูมิปัญญา กำลังจะเรียนเสนอให้เตี่ยตั้งจู้พิจารณา"

เถ้าแก่โรงงิ้วเต็งโซ่วเฮาะก็กล่าวว่า

"ในคณะงิ้วมีนักแสดงวิชาบู๊หลายคน มีอยู่คนสองคนโยกย้า
มาจากสำนักคุ้มกันภัย เรารั้งตัวพวกมันไว้แล้ว"

เตี่ยทิแนกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ประเสริฐ ตึกเราเผชิญกับการแผ่ขยายอิทธิพลของศัตรู พว
เราต้องการผู้มีความสามารถมาเสริมรากฐาน หอลมพิรุณโปรยควบคุ
กิจการคุ้มกันภัยกับข้าราชการฝ่ายบนไว้ พวกเราไม่สามารถสรรหา
ชำนาญการทางด้านนี้ ได้แต่พึ่งพาพวกท่าน นี่คือเรื่องประการสอง
เราบอกต่อพวกท่าน"

ผู้ดูแลร้านอี่บักแจกล่าวว่า

"สามารถรับใช้ตึกใหญ่ แม้ตายหมื่นครั้งไม่ขอบ่ายเบี่ยง"

เถ้าแก่โรงงิ้วเต็งโซ่วเอาะกล่าวว่า

"มีโอกาสแบ่งเบาความกังวลของตึกใหญ่นับเป็นเกียรติของพวกเรามาก"

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"นี่ไม่ได้ใช้พวกท่านไปตาย และไม่มีเกียรติอันใด พวกท่านทำงานแข็งขัน จะได้รับการปรับเลื่อน หากทำงานล้มเหลว ต้องถูกลงโทษ นี่เป็นกฎเกณฑ์ของตึก ไม่ว่าผู้ใดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า มีบุคคลที่เรียกว่าชิไซชิ้งมาถึงที่นี่?"

ผู้ดูแลร้านอี่ปักแจกล่าวว่า

"หลายวันมานี้ เราได้รับรายงานว่ามีบุคคลเช่นนี้มาถึงมณฑลไต้ปักแล้ว"

ลี้ตัวกล่าวว่า

"วันนี้พวกเรายังพบหน้ามันในระหว่างทาง ใช่ต้องการให้ส่งคนจัดการกับมันหรือไม่?"

เถ้าแก่โรงงิ้วเต็งโซ่วเอาะกล่าวว่า

"เรากลับล่วงรู้ว่ามันพักที่ศาลเจ้าฮ้อซิ้งเบี่ย (ศาลเจ้าเทพคงคา) เมืองอ้วงเชียง ขอเพียงตั้งจู้ออกคำสั่งมา"

เตี่ยทิแนพลันยิ้มออกมา

ชายชราศีรษะล้านคักตังก็ยิ้มออกมา

เตี่ยทิแนยิ้มพลางตบไหล่ของคนที่สามนั้นกล่าวว่า

"เล่าตี๋ (คำเรียกชายหนุ่มเป็นน้องอย่างสนิทสนม) ท่านว่าน่า

หัวร่อหรือไม่?"

ชายหนุ่มนั้นยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มแฝงความงามสง่าและย
เย็นชาถึงเพียงนั้น มันกล่าวว่า

"ซิไซซิ้งเป็นคนสนิทของหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโชวมั่งจิ้
โชวกงจื้อ อาศัยพวกท่านไหนเลยทำอย่างไรมันได้ การมาของคักตั้
ครั้งนี้เพื่อจัดการกับผู้แซ่ซิโดยเฉพาะ นี่คือเรื่องประการสามที่ตั้งจู้ท
สองคิดบอกต่อพวกท่าน"

ลี้ตัว ลี้เจียวอั้ง เถ้าแก่โรงงิ้วเต็งโซ่วเฮาะ ผู้ดูแลร้านอี่บักแจแล
พวกได้แต่ยิ้มประจบ สีหน้าปรากฏแววกระอักกระอ่วนขึ้น

คักตังยิ้มไปยิ้มไป พลันเลิกคิ้วขาวโพลน กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ผู้ที่ซุ่มซ่อนอยู่รับฟังพอแล้วหรือไม่ ยังไม่ไสหัวออกมาอีก?

ทุกผู้คนค่อยพบว่าคักตังแม้แย้มยิ้ม แต่ในดวงตาปราศจากรอยยิ้
แม้แต่น้อย

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจหายวาบ

...คักตังพบเห็นเขาแล้ว?

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะตัดใจปรากฏกาย เผชิญหน้ากับยอดฝีมือทั้
หลาย คักตังพลัน "ชัก" มือทั้งสองจากในแขนเสื้อ ราวกับชักอาวุ
พิเศษเฉพาะออกมาคู่หนึ่ง

นี่เป็นมือที่พิเศษพิสดารคู่หนึ่ง

เป็นมือสีทองจางๆ

มือข้างนี้ตบใส่โต๊ะไม้ ก็ดูดรั้งพื้นโต๊ะเอาไว้

โต๊ะไม้พลิกดวัดขึ้น ทุ่มใส่เพดานห้อง

พริบตาดุจประกายไฟ นอกจากเฮ้งเซี่ยวเจียะที่พบเห็นมือประหลาดของมันตังทันเวลา บุคคลอื่นเพียงเห็นโต๊ะไม้ลอยขึ้นไปปะทะชนใส่ไม้กระแนงกลมที่รองรับกระเบื้องหลังคาดุจเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่ง เทียนไขบนโต๊ะกลับร่วงหล่นลงกับพื้น ปักเรียงรายบนพื้นพสุธา ไม่ดับไปแม้สักเล่มเดียว

เพดานห้องบังเกิดเสียงเกรียวกราว โต๊ะไม้กระแทกทำลายกระเบื้องหลังคาไปแถบใหญ่

จากนั้นเห็นประกายดาบสายหนึ่ง

ประกายดาบอันอำไพราวอยู่ในวงจรกวีของคนรักที่บรรยายถึงหญิงงาม

ประกายดาบที่ไกลลิบลับนัก

ประกายดาบเจือจาง โต๊ะไม้ขนาดใหญ่ที่แฝงกระแสลมรุนแรงกลับกลายเป็นแปดท่อน แตกกระจายออกไปดุจว่าวแปดตัว ที่กึ่งกลางปรากฏคนผู้หนึ่งพลิ้วละลิ่วลงไป

นี่เป็นครั้งแรกที่เฮ้งเซี่ยวเจียะพบเห็นประกายดาบสายนี้

ครั้งแรกที่เขาพบเห็นประกายดาบสายนี้ ดาบเล่มนี้กลับใช้ฝ่าฟันโต๊ะตัวหนึ่ง

.....

ดักตังดวาดก้อง ตบฝ่ามือทั้งสองใส่พื้นดิน

ทุกผู้คนเข้าใจว่า คราครั้งนี้สามารถเห็นฝ่ามือทั้งสองของมันอย่างชัดตา แต่เทียนไขบนพื้นทั้งหกเล่มล้วนสาดพุ่งขึ้นไป จู่โจมใส่ผู้

คนที่เหินหาวลงมาดุจน[illegible]ล้กลิ้น

แต่สำนึกดาบข[illegible]ยังไม่สิ้นสุด

สีสันดาบเจือจาง - ล่ายขอบคิ้วของขุนเขาไกลตา ความเลือนรางของอาทิตย์สนธยา

ประกายดาบพอพุ่งผ่าน เทียนไขดับหมดสิ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เห็นผู้ใด

มีเพียงเทียนไขเล่มหนึ่งที่ยังสว่างไสว

เทียนไขวางอยู่บนฝ่ามือของผู้มา คล้ายแมลงปอตัวเล็กๆ เกาะอยู่บนใบบัว ไม่กระทบกระเทือนถึงหยดน้ำค้าง ประกายดาบขับเปลวเทียน เปลวเทียนส่องต้องใบหน้าอันนุ่มนวลของมัน ประกายดาบสะท้อนอยู่ในลูกตามัน ที่แท้มันตกอยู่ในวงล้อมทุกผู้คน

คมแข่มช้อยดุจกวี เฉิดฉวีดั่งความฝัน

.....

นี่เป็นครั้งแรกที่เฮ้งเซี่ยวเจียะพบเห็นอุนยิ้ว (นุ่มละมุน)

ครั้งแรกที่เขาพบเห็นอุนยิ้ว ทั่วทั้งโลกเพียงเรืองรองด้วยเปลวเทียนเล่มเดียว

เปลวเทียนที่เรืองรองอยู่บนฝ่ามือของนาง

ที่น่าประหลาดคือ ใต้เปลวเทียนเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่[illegible]ผู้โฉมงามเข้าผู้มา ก็นึกถึงคนผู้หนึ่งก่อน

คนที่ซ้อนตามองท้องฟ้านั้น

เขาคาดว่าคนผู้นั้นก็จับจ้องมองผู้ที่พกพาประกายดาบ[illegible]ชักนำเปลวเทียนเล่มหนึ่งพลิ้วกายลงมา

บทที่ 3
คนฆ่าคน

ผู้มาถือดาบด้วยมือขวา บนฝ่ามือซ้ายวางเทียนไข เปลวเทียนส่องต้องใบหน้ามัน กลับเป็นชายหนุ่มรูปงามที่เต้งเซี่ยวเจียะพบเห็นเมื่อตอนกลางวัน

ใบหน้ามันยังคงงามผุดผาด เปลวเทียนคล้ายแต้มสีสันอันเฉิดฉันที่สองแก้มของมัน

แสงไฟภายในห้องดับหมดสิ้น มีแต่เปลวเทียนในมือมันที่เรืองรองส่องรูอยู่ในความมืด ก่อเป็นวงล้อมดุจถังเหล็กใบหนึ่ง ดวงตามันยังคงสุกใสเป็นประกาย มีแต่ความกระตือรือร้น ปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

คักดังดวาดว่า

"เพลงดาบอันยอดเยี่ยม ที่แท้เป็นโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่ง"

ผู้มาฟังว่ามีคนชมเชยเพลงดาบของมัน อดแย้มยิ้มมิได้ พลัน

ได้ยินฝ่ายตรงข้ามเรียกหามันเป็น "โกวเนี้ยน้อย" ต้องเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าเป็นโกวเนี้ยน้อย?"

คำพูดพอกล่าว ผู้คนในความมืดที่ยังตะลึงลานต่อเพลงดาบของนาง อดหัวร่อออกมามิได้

คักตังชี้มือไปที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าเราเป็นบุรุษหรือสตรี?"

"มือดาบอายุเยาว์กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ย่อมเป็นบุรุษ หรือยังเป็นสตรีนางหนึ่งได้?"

คักตังลอกเลียนซุ่มเสียงของนาง กล่าวเสียงเล็กเสียงน้อยว่า

"ท่านย่อมเป็นสตรี หรือยังเป็นบุรุษผู้หนึ่งได้"

พลางยกมือแตะสัมผัสหน้าอกตัวเอง

มือดาบอายุเยาว์ซึ่งเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษ ขุ่นแค้นจนขยี้เท้า ถือดาบสืบเท้าเข้าไปหนึ่งก้าว กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"พวกท่านตึกหกหุนครึ่งกระทำเรื่องดีงามนัก ทำร้ายผู้คนพิกลพิการ ลักพาตัวเด็กทารก ข้าพเจ้าจะจับตัวพวกท่านส่งมอบต่อกรมเมือง"

คักตังถอยกายไปหนึ่งก้าว หันไปทางทุกผู้คนหัวร่อเสียงพิกล กล่าวว่า

"นางคนเดียว คิดจับตัวพวกเราทั้งหมด?"

ทุกผู้คนล้วนหัวร่อออกมา คักตังทางหนึ่งหัวร่อเยาะนาง ทาง หนึ่งหยีตาจับจ้องมองคมดาบ ในใจทราบกระจ่างดี

...สตรีนางนี้ไม่มีประสบการณ์บู๊ลิ้มอันใด แต่เพลงดาบไม่ด่ำ

ความ ยังคงกระตุ้นโทสะของนางก่อนแล้วค่อยลงมือ

ผู้ดูแลร้านอี่บักแจก็หัวร่อหยอกเย้า กล่าวว่า

"ท่านจับตัวพวกเราไปทำอะไร?"

เถ้าแก่โรงงิ้วเด็งโซ่วเฮาะขึ้นมือออกกล่าวว่า

"ถูกท่านจับตัวไป ตายใต้ดอกโบตั๋น เป็นปีศาจก็สำราญ ยากนักที่เสียวเจี้ยะนิยมชมชื่น เชิญเถอะ"

ทุกผู้คนจงใจหัวร่อดังๆ ในเสียงหัวร่อปราศจากความตำช้าสามก แม้แต่น้อย

มีแต่ลี้ตัวไม่หัวร่อ มันฟังออกว่าผู้มาล่วงรู้พฤติการณ์ของมัน มาตรว่ามันขายชีวิตให้กับดีกหกหุนครึ่ง แต่หากเรื่องราวแพร่งพรายออกไป มันและน้องพี่ทั้งหลายต้องรับชะตากรรม ดังนั้นตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ...ไม่อาจปล่อยให้สตรีนางนี้มีชีวิตรอดออกไป

หญิงสาวนางนั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง

เปลวเทียนสั่นไหวูบหนึ่ง

ดักตังดวาดว่า

"ระวัง"

เถ้าแก่โรงงิ้วเด็งโซ่วเฮาะถอยปราดอย่างเร่งร้อน เสียงโครมครามเมื่อชนผู้คนทางด้านหลังสองคนปลิวกระเด็นเมื่อมันยืนหยัดมั่นชุดยาวบริเวณชายโครงท้องน้อยถูกคมดาบกรีดขาดเป็นทาง

ใต้เปลวเทียนริบหรี่ เถ้าแก่โรงงิ้วเด็งโซ่วเฮาะหน้าถอดสี มองดูรอยขาดบนชุดยาวตัวเอง เหลียวดูหญิงสาวนางนั้น ไม่กล้าเดินเข้าใกล้อีก

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง ขณะที่ทุกผู้คนหัวร่อเยาะ หญิงสาวนางนั้นล้วนลอบระวังป้องกัน มิคาดเพลงดาบของนางรวดเร็วเพียงไหน แม้ทราบว่านางจะฉีกหน้าลงมือ เพียงเห็นเปลวเทียนสั่นไหววูบหนึ่ง ร่างเตี้งโซ่วเอาะแทบถูกฟันขาดเป็นสองท่อน หากมิใช่เตี้งโซ่วเอาะมีปมเด่นที่วิชาตัวเบา ไม่แน่ว่าไม่สามารถยืนหยัดกล่าววาจาแล้ว

ดักดังแค่นเสียงหนักๆ ขณะจะลงมือ พลันได้ยินเตี่ยทิแนกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านเป็นอะไรกับโซวมั่งจิ้ม?"

หญิงสาวนางนั้นถูกถามจนงงงันวูบ ย้อนถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้ากับตั๋วซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโต)..."

นางรู้สึกว่าพลั้งปากไป ต้องตะลึงลานกับที่

เตี่ยทิแนผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านเป็นซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นสตรี) ของโซวมั่งจิ้ม มิน่าเล่าถึงเรียนรู้เพลงดาบแซแซดอฮวบ (เพลงดาบดาวราย) ภูเขาเซี่ยวฮั่งชัว"

ดักดังร้องโพล่งว่า

"นางคือชิดาบู๊ลิ้มที่เพิ่งปรากฏขึ้นในยุทธจักรฉายาเซี่ยวฮั่งชัวอี่ (นางแอ่นภูเขาเซี่ยวฮั่งชัว) อุนยิ้วอุนนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่อุน)"

ชุ่มเสียงของเตี่ยทิแนกังวานมีพลัง ดุจโลหะกระทบกัน สายตาที่มันจ้องมองฝ่ายตรงข้ามก็เยียบเย็นประดุจเหล็ก กล่าวว่า

"ท่านเมื่อเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย คืนนี้ก็อย่าหมายมีชีวิตรอดกลับไป"

หญิงสาวนามอุนยิ้วเชิดหน้าที่ผุดผาดขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ใช่คนของหอลมพิรุณโปรย ข้าพเจ้าเดินทางมายังเมืองหลวงครั้งนี้ เพื่อคิดสอบถามตั๋วซือเฮียแทนซือแป๋เราว่า ไฉนก่อเรื่องถึงเพียงนี้ พวกท่านแม้มีคนมาก ข้าพเจ้าหากลัวไม่ พวกท่านก่อความทำเข็ญในละแวกนี้ ข้าพเจ้ากำลังค้นหาตัวการร้าย พวกท่านอย่าหมายหลบหนีไปได้"

คักตังเลิกคิ้วสูง กล่าวว่า

"พวกเราล้วนไม่หลบหนี"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา แต่ในใจล้วนระวังป้องกันอุนยิ้วจู่โจมตามออก

ผู้ดูแลร้านอี่บักแจกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ยากนักที่อุนนึ่งเฮียบพาตัวมาติดกับ พวกเราย่อมยินดีต้อนรับ"

คักตังกล่าวว่า

"หากสามารถคร่ากุมเซี่ยวซือม่วยของโซวกงจื้อไว้ สมควรนับเป็นเรื่องสำคัญในรอบปีของตึกหกหุนครึ่ง"

คำพูดพอกล่าว วงล้อมโอบกระชับเข้าไป การศึกพอสะกิดก็ปะทุ โดยเฉพาะลี้ตัวกับลี้เจียวอั้งสองเฮียม่วย ยิ่งกระเหี้ยนกระหือรือคิดลงมือ

เถ้าแก่โรงงิ้วเต็งโซ่วเฮาะได้รับความอัปยศหนึ่งดาบ บวกกับมันมีนิสัยมักมากกามคุณ เห็นอุนยิ้วแม้อยู่ในอาภรณ์การแต่งกายของบุรุษยังมีคิ้วเรียวราวแต้มเติมดวงตาคล้ายน้ำค้างกลางหาว ผิวพรรณยิ่งขาวผ่องปานเย้ยหิมะ ยิ่งคิดคร่ากุมนาง เพื่อชำระล้างความอัปยศที่ได้รับ

ลี้ตัว ลี้เจียวอั้ง เต็งโซ่วเฮาะยังไม่ลงมือ ผู้ดูแลร้านอี่บักแจที่ขยิ้มแย้มแจ่มใสก็ลงมือก่อน

สาเหตุที่ผู้ดูแลร้านอี่บักแจลงมือมีเพียงหนึ่งเดียว

นั่นคือช่วงชิงความดีความชอบ

มันพอฟังคำพูดคักดัง ทราบว่านี่เป็นความดีความชอบที่ต้องช่วงชิง ดังนั้นสะอึกเข้าหาจากด้านข้าง นิ้วทั้งสิบใช้ออกด้วยวิชาคว้าจับสิบชั้น ตระเตรียมสยบอุนยิ้วในคราเดียว

ลี้ตัว ลี้เจียวอั้งกับเต็งโซ่วเฮาะล้วนอยู่ห่างจากมันไม่ไกล ทั้งสามไม่ยอมล้าหลัง พากันลงมือ

ยอดฝีมือที่มีความสำเร็จพิเศษเฉพาะทั้งสี่ แทบชิงจู่โจมใส่อุนยิ้วโดยพร้อมเพรียง

ทั้งสี่ดูไปจู่โจมลงมือโดยพร้อมเพรียง แต่ยังมีการแบ่งลำดับก่อนหลัง ผู้ดูและร้านอี่บักแจลงมือก่อน และเห็นประกายดาบก่อน

มันพอเคลื่อนไหว ประกายดาบก็บรรลุถึง

มันถอยกายปราด

ประกายดาบพลันหายวับ

ลี้ตัวลงมือเป็นคนที่สอง พลังฝีมือของมันสูงล้ำกว่าลี้เจียวอั้งชั้นหนึ่ง ดังนั้นแม้ลงมือโดยพร้อมเพรียง จะอย่างไรมันยังรวดเร็วกว่าวูบหนึ่ง

ประกายดาบมุ่งใส่มันเป็นคนที่สอง

ประกายดาบรวดเร็วเกินไป และแผ่วพลิ้วเกินไป

แผ่วผ่านราวกับสายลมหอบหนึ่ง และพลิ้วพรายดุจแสงจันทร์ลำ

หนึ่ง ลี้ตัวมีพละกำลังมหาศาล แต่พอเผชิญกับเพลงดาบที่พลิ้วพรายปานนั้นอ่อนช้อยปานนั้น ยามกะทันหันไม่ทราบต้านทานรับมืออย่างไร

มันได้แต่ล่าถอย

มันพอล่าถอย ประกายดาบก็แสวงหาลี้เจียวอั้ง

ลี้เจียวอั้งคิดปิดป้อง แต่ปิดป้องไม่ทันท่วงที คิดถลันหลบ ก็ถลันหลบไม่ทันการณ์ คิดกระโดดปราดขึ้น เท่ากับทะลึ่งกายเข้ารับดาบ ได้แต่ถอยร่นไปเจ็ดก้าว

ลี้เจียวอั้งพอล่าถอย ประกายดาบก็ครอบคลุมใส่เต็งโซ่วเฮาะ

เต็งโซ่วเฮาะเคยรับทราบเพลงดาบของอุนยิ้ว ในใจบังเกิดจิตขลาดเขลา ย่อมลงมือเชื่องช้ากว่าเล็กน้อย พอเห็นบุคคลเบื้องหน้าทั้งสามล้วนล่าถอย มันก็ถอยตามโดยไม่ลังเล

ประกายดาบวูบวาบสี่ครั้งครา พลันรั้งกลับไป

ดาบยังอยู่ในมืออุนยิ้ว

เปลวเทียนยังอยู่บนฝ่ามืออุนยิ้ว

ยอดฝีมือทั้งสี่คิดกลุ้มจู่โจมนาง แต่ผู้ใดลงมือก่อน ผู้นั้นก็เผชิญกับประกายดาบ ในที่สุดคนทั้งสี่พกพาความล้มเหลวล่าถอยไป

อุนยิ้วมองดูคักตังอย่างยิ้มแย้ม ดูท่านางควบคุมสถานการณ์ไว้ได้แล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองผ่านร่องตู้ ชมดูอิริยาบถของอุนยิ้ว ยิ่งชมดูยิ่งนึกรัก ขณะจะพิจารณาโดยละเอียด พลันปรากฏเงาหลังสายหนึ่งบดบังร่องตู้ไว้

พร้อมกับนั้นที่ข้างหูของเขาบังเกิดเสียงแผ่วทุ้มเร่งร้อนเสียงหนึ่ง

ดังว่า

"ข้าพเจ้าพอกล่าวคำ "ประเสริฐ" ท่านก็ลงมือ สยบลี้ตัวสองเชียม่วยไว้ ที่หลงเหลือปล่อยให้เป็นภาระของข้าพเจ้า"

เซ้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนงงงันวูบ

เงาหลังอันสูงโปร่งนั้นคือชายหนุ่มที่ซ้อนตามองท้องฟ้าเมื่อตอนกลางวันนั้นเอง

.....

อุนยิ้วลงมือกระบวนท่าเดียว ก็ดุกคามศัตรูทั้งสี่ล่าถอย ในใจนึกกระหยิ่มยิ้มย่อง อดแสดงออกทางสีหน้ามิได้

เตี่ยทิแนพลันกล่าวกับคักดังว่า

"เก้ากอ (พี่ที่เก้า) ถึงเวลาใช้ไม้ตายกิมชิ่วอิ่น (ประทับหัตถ์ทอง) ของท่านแล้ว"

ทั้งสองสืบเท้าอย่างเชื่องช้า กอปรเป็นสภาพหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง เผชิญหน้ากับอุนยิ้ว

อุนยิ้วหน้าเคร่งเครียดเย็นชา พลิกข้อมือซ่อนดาบไว้ด้านหลัง เปลี่ยนเป็นท่วงท่าแม้เจี่ยงโป๋ยอึง (วิกาลสู้แปดทิศ) ปากดวาดว่า

"เราโกวเนี้ยหากล้วพวกท่านไม่"

เตี่ยทิแนกับคักดังล้วนหัวร่อออกมา

"เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"เก้ากอ หากคร่ากุมทารกหญิงนี้ได้ ก็จะส่งมอบให้ท่านจัดการ จึงสามารถปราบพยศนาง"

ค้กตังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านต้องระมัดระวังไว้ นางมีฝีมืออยู่หลายท่า"

เตี่ยทิแนแค่นหัวร่อถามว่า

"ถึงเวลาแล้วหรือไม่?"

ค้กตังหันไปในความมืด ถามว่า

"ในความเห็นแป๊ะเฮียเล่า?"

ได้ยินชายหนุ่มที่ยืนมือไพล่หลัง ช้อนตามองเพดานห้องนั้นกล่าว

ว่า

"ค้กตี้งจู้กำชัยเป็นมั่นเหมาะ ไยต้องถามข้าพเจ้า?"

ค้กตังดาทอประกายร้อนแรง เลิกคิ้วขาวโพลงพลันตวาดว่า

"ลงมือ"

พร้อมกับเสียงดัง สองมือสะท้อนประกายสีทองพร่าพรายตา

อุนขิ้วถูกเสียงตวาดของมันผู่ขวัญจนใจเต้นระทึก ขณะจะวกดาบกลับมาป้องกัน พลันรู้สึกปวดแปลบที่ใจกลางฝ่ามือซ้าย ต้องแบ่งแยกสมาธิไป ค้กตังพลันยื่นมือคว้าจับดาบของนางไว้

อุนขิ้วหันคมดาบ ดาบดาวรายในมือนางฟันเหล็กดุจฟันหยวก คมกล้าสุดเปรียบปาน ค้กตังแทบไม่อาจคว้ามั่น เปลี่ยนเป็นตบฝ่ามือทั้งสองเข้าหากัน ใช้ฝ่ามือทั้งสองข้างหนีบดาบเอาไว้ .

ยามนั้น ชายหนุ่มนั้นพลันตวาดว่า

"ประเสริฐ"

พริบตานั้นเตี่ยทิแนต่อยหมัดจากทางด้านหลังของอุนขิ้ว

หมัดคู่ดังหวือหวือ ต่อยออกโดยพร้อมเพรียง

อุนยิ้มจะอย่างไรขาดประสบการณ์ต่อสู้ คักตังเฝ้ารอจนเทียนไขในมือนางเผาละลาย น้ำตาเทียนลามถึงใจกลางฝ่ามือ อุนยิ้วพอปวดแปลบคักตังก็เกาะกุมโอกาสที่นางแบ่งแยกสมาธิ คว้าจับดาบของนางไว้

หมัดของเตี่ยทิแนกลับฉกฉวยโอกาสปลิดชีวิตนาง

อุนยิ้วถึงกับหน้าถอดสี

มิดาดหมัดทั้งคู่นั้นพุ่งเฉียดผ่านข้างหูอุนยิ้ว หมัดหนึ่งต่อยใส่ใบหน้าคักตัง อีกหมัดหนึ่งกระแทกใส่ทรวงอกมัน

ใบหน้าของคักตังปริแตกแยกออก พร้อมกับกระอักโลหิตออกมา

อุนยิ้วอุทานด้วยความตระหนักคำหนึ่ง กะโหลกใบหน้าคนเบื้องหน้าพลันปริแตกออก ถึงกับขู่ขวัญนางจนเข่าอ่อนระทวย

กระแสลมหมัดรุนแรงยิ่ง กระทั่งเปลวเทียนก็ดับวูบไป

.....

รอจนเทียนไขถูกจุดขึ้นใหม่ ได้ยินเสียงโครม คนผู้หนึ่งปลิวกระเด็นออกจากห้อง ล้มฟุบลงกับพื้น กลับเป็นผู้ดูแลร้านอี่บักแจนามกู่ฮั่งลิ้ม

ทุกประการภายในห้องเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน

เทียนไขตกอยู่ในมือของชายหนุ่มนั้น

สีหน้าของชายหนุ่มนั้นยังคงปลอดโปร่งเย็นชา คล้ายกับเรื่องราวเฉพาะหน้า หามีส่วนเกี่ยวข้องกับมันไม่

บนพื้นนอนกระจัดกระจายด้วยผู้คน

ผู้ดูแลร้านอี่บักแจ เต็งโซ่วเฮาะ ลี้ตัว ลี้เจียวอั้ง คักตังและคนของพวกมันล้วนล้มลงกับพื้น หากบอกว่ามีข้อแตกต่างคือ สองเฮียบ่วยตระกูลลี้เพียงถูกสยบจุดไว้ ไม่คล้ายกับผู้อื่นที่จบชีวิตในความมืดมิดชั่ววูบนั้น

คักตังตายแล้ว ตายใต้หมัดเหล็กของเตี่ยทิแน

ขณะที่คักตังลงมือต่ออุนยิ้วอย่างสุดกำลัง สหายร่วมแนวรบของมันเตี่ยทิแนกลับฉกฉวยโอกาสจู่โจมสังหารมัน

พริบตาที่คักตังล้มลง เทียนไขดับวูบไป นักศึกษานั้นพลันเคลื่อนไหวดุจสายลม ผู้ดูแลร้านอี่บักแจ เต็งโซ่วเฮาะและผู้คนภายในห้องอีกสิบสองคน ล้วนถูกมันจี้ใส่จุดสำคัญหนึ่งดรรชนี

ในจำนวนนั้นผู้ดูแลร้านอี่บักแจผลักประตูห้องออก แต่ที่ต้นคอถูกจี้ใส่หนึ่งดรรชนี ล้มฟาดลงกับพื้น เต็งโซ่วเฮาะพุ่งตัวออกนอกหน้าต่างไปครึ่งตัว แต่กลางหลังถูกจี้ใส่หนึ่งดรรชนี ร่างพาดกับกรอบหน้าต่างไม่สามารถเคลื่อนไหวอีก

เย้งเซี่ยวเจียะกวาดตามอง ผู้ที่ยืนอยู่เป็นผู้ชนะ ผู้ที่ล้มลงเป็นผู้แพ้ ผู้ชนะวางแผนแล้วค่อยเคลื่อนไหว แต่ก็มีผู้ชนะที่เลอะเลือนงมงาย ผู้แพ้ล้วนไม่สามารถลุกขึ้น บ้างถึงกับสูญเสียชีวิต ความสำเร็จหรือล้มเหลวในยุทธ์จักร หรือตัดสินกันเพียงชั่วแล่น?

เย้งเซี่ยวเจียะเพียงได้ยินในความมืดบังเกิดกระแสลมหอบหนึ่งเคลื่อนไหว จากนั้นเป็นเสียงคนล้มลงกับพื้น เมื่อเปลวเทียนสว่างวูบขึ้นใหม่ เห็นชายหนุ่มนั้นยืนมือไพล่หลัง ท่วงท่าปลอดโปร่งเฉื่อยชา คล้ายกับไม่ได้ลงมือมาก่อน

แต่เย้งเซี่ยวเจียะทราบว่ามันไม่เพียงลงมือ มิหนำซ้ำคนผู้นี้จึง

เป็นยอดฝีมือ ทั้งลงมือด้วยอำมหิต

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบเพราะเหตุใด พอได้ยินชายหนุ่มนั้นลอบสั่งต่อเขา ทั้งที่หันหลังให้กับตู้ไม้ พอฟังคำ "ประเสริฐ" เขาก็อดปฏิบัติตามคำสั่งมิได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะพุ่งตัวออกจากตู้ไม้ จำแนกตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะจี้นิ้วดุจสายฟ้า สยบสองเฮียม่วยตระกูลลี้เอาไว้ เพียงแต่ไม่ได้ฆ่าพวกมัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้สยบคนทั้งสองไว้ แต่ยังไม่อาจสะสางสถานการณ์เฉพาะหน้า...เตี่ยทิแนไฉนฆ่าคักตัง? ชายหนุ่มนั้นเป็นใคร? อุนยิ้วที่ร่อนลงจากฟ้ามีส่วนเกี่ยวข้องใดกับพวกมัน?

.....

เตี่ยทิแนตบมือทั้งสอง คล้ายคิดลูบคราบโลหิตที่ฉาบเปื้อนบนฝ่ามือไป กวาดตาสำรวจมองรอบข้าง มุมมองก็คล้ายเป็นรูปสี่เหลี่ยม สายตาของมันลึกซึ้งและเกรี้ยวกราด

จากนั้นเตี่ยทิแนกล่าวกับชายหนุ่มนั้นด้วยความพึงพอใจว่า

"นับว่าคลี่คลายแล้ว"

ชายหนุ่มนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"คลี่คลายแล้ว"

เตี่ยทิแนชี้มือมายังเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะสังเกตเห็นการยกศอก งอนิ้ว ตลอดจนความเคลื่อนไหวทุกประการของมันล้วนทำมุมรูปสี่เหลี่ยม ดูไปคล้ายความเคลื่อนไหวของหุ่นไม้ตัวหนึ่ง ได้ยินมันกล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร?"

ชายหนุ่มนั้นมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้ยังไม่ทราบ อีกสักครู่จะทราบได้"

แววตาที่เย็นชาเฉยเมยของเตี่ยทิแน คล้ายทอแววชื่นชมแววหนึ่ง แล้วว่า

"มันมีประโยชน์ยิ่ง"

ชายหนุ่มนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"คนที่มีประโยชน์ไม่ต้องการถูกผู้คนใช้สอยเท่าใด"

เตี่ยทิแนหันศีรษะไปช้าๆ กล่าวว่า

"คนที่มีประโยชน์ไม่ยอมถูกใช้สอย เท่ากับไร้ประโยชน์"

ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ใช้สอยสิ่งที่ไร้ประโยชน์ จึงเป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่"

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"สำหรับแป๊ะเฮีย สมควรบอกว่ากอปรด้วยปัญญาด้วยโอกาส"

ชายหนุ่มนั้นยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า

"ยามนี้ข้าพเจ้าเพียงทำงานเพื่อเงินหนึ่งร้อยตำลึง"

เตี่ยทิแนที่ล้วงมือไปในอกเสื้อ กล่าวว่า

"สมควร สมควรอยู่ เรายินดีจ่ายเพิ่มให้กับแป๊ะเฮียอีกครึ่งหนึ่ง"

ชายหนุ่มนั้นรับตั๋วแลกเงินจากมันสามฉบับ ส่องดูกับเปลวเทียน ชุกเก็บตั๋วแลกเงินไว้ในแขนเสื้อพร้อมกับกล่าวขอบคุณ

อุนยิ้วมองดูชายหนุ่มนั้น เหลียวดูเตี่ยทิแน แลดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ รู้สึกคล้ายไม่มีผู้คนรับรู้การดำรงคงอยู่ของนาง

นางสะกดรอยตามคนในคณะปาที่ ถูกเปิดโปงปรากฏกาย ขณะจะ

ทดสอบคมดาบ หาญสู้หมู่มารร้ายยามเสียสมาธิ แทบถูกศัตรูฉกฉวยทำร้าย มิคาดระหว่างที่เทียนไขดับแล้วสว่างวูบใหม่ บนพื้นปรากฏคนตาย เกลื่อนกลาด ที่แท้ผู้ใดเป็นศัตรู ผู้ใดเป็นสหาย แม้แต่นางก็ไม่อาจจำแนกได้

นางเพียงทราบว่าตัวเองไม่ใช่บุคคลสำคัญในเหตุการณ์อีก ดังนั้น ตวาดว่า

"พวกท่านเป็นใคร? กำลังทำอะไร? ที่แท้เกิดเรื่องอะไร?"

คำถามของอุนยิ้ว ก็เป็นปริศนาในอกของเอ้งเซี่ยวเจียะ

...พวกมันที่แท้เป็นใคร?

...ที่แท้เกิดเรื่องอะไร?

เอ้งเซี่ยวเจียะลืมเลือนว่า ในคำถามของอุนยิ้วยังครอบคลุมถึงเขา เขาเพียงทราบว่า ในคำถามของเขาก็ครอบคลุมถึงอุนยิ้ว

...นางเป็นใคร?

...ม่าทำอะไร?

เตี่ยทิแนแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่เบื้องนอกยังมีมรสุมหลงเหลือ ต้องออกไปสะสาง"

ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"จับยี่ตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกคนที่สิบสอง) เชิญ"

เตี่ยทิแนประสานมือพลางเดินไปที่ประตูห้อง ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ไม่ สมควรเรียกเป็นเตี่ยเก้าตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกคนที่เก้าแซ่เตี่ย)"

...เก้าตึ้งจู้ของตึกหกหุนครึ่งคือคักตัง คักตังเมื่อตกตาย เตี่ยทิแนย่อมได้เลื่อนขึ้นเป็นเก้าตึ้งจู้แทน

ดวงตาเตี่ยทิแนทอแววยินดีวูบหนึ่ง ปากกลับกล่าวว่า

"นี่ต้องดูว่ามีชีวิตได้เป็นเก้าตั้งจู้หรือไม่"

กล่างพลางเดินออกไป เพียงหลงเหลืออุนยิ้วกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่งพิศฝ่ายตรงข้าม ยิ่งรู้สึกถึงความคมคาย อุนยิ้วยิ่งพูฝ่ายตรงข้าม ยิ่งบังเกิดความสงสัย มีแต่ชายหนุ่มนั้นไม่มองดูผู้ใด มือไพล่หลังอย่างปลอดโปร่ง

อุนยิ้วเชิดศีรษะร้องเรียกเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ฉี่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยกมือชี้ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"ท่านเรียกข้าพเจ้า?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ย่อมต้องเรียกท่าน ท่านเป็นใคร เรียกว่าอะไร มาที่นี้ทำอะไร ที่แท้ช่วยเหลือฝ่ายใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบตอบคำถามใดก่อนดี ได้แต่แบมือทั้งสองข้างกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

อุนยิ้วสะบัดดาบด้วยความขุ่นเคือง ชายเสื้อเฮ้งเซี่ยวจียะถูกกระแสลมดาบโชยพัดกระพือ แต่เปลวเทียนในมือชายหนุ่มนั้นไม่สั่นไหวแม้แต่น้อย

เฮ้งเซี่ยวเจียะสังเกตเห็น อุนยิ้วกลับไม่รู้สึกตัว ขยี้เท้าร้องว่า

"ท่านเป็นตัวอะไร กลับกล้าหยอกเย้าเราโกวเนี้ย?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดหาความกระจ่างจากชายหนุ่มนั้น ดังนั้นประสาน

มือกล่าวว่า

"พี่ท่านเชิญเถอะ"

ชายหนุ่มนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ไม่ต้องเกรงใจ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ขอถามนามสูงส่งของพี่ท่าน"

ชายหนุ่มนั้นไม่ทันตอบคำ อุนยิ้วชิงกล่าวว่า

"นี่ยังต้องถาม มันแซ่แป๊ะ"

ชายหนุ่มนั้นส่งเสียงดังอ้อ ย้อนถามว่า

"แป๊ะอะไร?"

อุนยิ้วสอดดาบคืนฝักหนังฉลามแดงที่สะพายอยู่กลางหลัง ยกมือเท้าสะเอว เชิดปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสนใจไยกันว่าท่านเป็นแป๊ะอะไร รีบบ่งบอกมาตามความสัตย์ว่า ท่านไฉนฆ่าคน ใช่เป็นพวกเดียวกับพวกมันหรือไม่?"

ชายหนุ่มนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อแซ่แป๊ะ ท่านถามไถ่เท่ากับแป๊ะมุ่ง (ถามเปล่าประโยชน์)"

อุนยิ้วขุ่นแค้นจนคิดชักดาบอีกครา เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือโปรดประทานบอกนามสูงส่ง"

ชายหนุ่มนั้นตอบว่า

"ข้าพเจ้านามโช้วปวย (กังวลบินจาก) ยังไม่ได้เรียนถามชื่อฉายาสูงส่งของท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะครุ่นคิดในใจ

"แป๊ะโช้วปวย แป๊ะโช้วปวย เราเพิ่งเข้าสู่ยุทธจักร ใส่ใจต่อชาวยุทธจักรที่มีชื่อเสียง แต่คล้ายไม่เคยได้ยินชื่อนี้ ด้วยระดับฝีมือของมันสามารถเบียดเสียดอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือ ไฉนไม่มีชื่อเสียงเรียงนามแต่อย่างไร?"

ในใจครุ่นคิด ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เฮ้ง นามเซี่ยวเจียะ เซี่ยวเจียะที่แปลว่าหินเล็ก"

"แป๊ะโช้วปวยความจริงคิดกล่าวคำ "นับถือมานาน" แต่พอฟังคำ "เฮ้งเซี่ยวเจียะ" เป็นนามที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน ได้แต่กล้ำกลืนคำพูดไว้กล่าวว่า

"ท่านที่นับถือลงมือรวดเร็วยิ่ง ฝีมือที่ท่านสยบสองเฮียม่วยตระกูลลี่ คล้ายมิใช่แนววิชาของห้านิกายหกค่ายเจ็ดตึกสิบสามสำนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็กล่าวว่า

"เพลงดรรชนีของแป๊ะเฮียยิ่งลึกล้ำ เพียงแต่คนเหล่านี้ไม่แน่ว่าต้องตายหมดสิ้น ไยต้องเข่นฆ่าสังหารสิ้น?"

แป๊ะโช้วปวยส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"หากปล่อยให้คนเหล่านั้นมีชีวิตรอดกลับไปแม้สักคนเดียว เราท่าน ตลอดจนเตียตึ้งจู้ไม่ว่าไปถึงสุดหล้าฟ้าดิน ล้วนต้องตายใต้เงื้อมมือของตึกหกหุนครึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"แต่ในพวกมันอาจมีคนดี ที่กระทำผิดโดยไม่ตั้งใจ การเข่นฆ่าสังหารเช่นนี้ ไยมิใช่เป็นการก่อกรรมทำเข็ญ?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่าคน คนจะฆ่าข้าพเจ้า ต่อให้ฆ่าผิด ก็ไม่ปล่อยปละละเว้น อย่าว่าแต่คนเหล่านี้กระทำความชั่ว ล้วนแล้วแต่สมควรฆ่า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"พวกมันเป็นคน พวกเราก็เป็นคน พวกเราคิดมีชีวิตสืบไป พวกมันก็คิดมีชีวิตสืบไป พวกเราอาศัยข้ออ้างเช่นนี้ลงมือฆ่าพวกมัน สักวันหนึ่งพวกมันก็อาศัยข้ออ้างประดานี้ฆ่าพวกเรา"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"โลกนี้ความจริงเป็นผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอ สักวันหนึ่งข้าพเจ้าตกไปในเงื้อมมือพวกมัน ไม่ว่าพวกมันมีเหตุผลหรือไม่ หากคิดฆ่าย่อมต้องฆ่า ที่สมควรตายย่อมสมควรตาย ข้าพเจ้าจะไม่ตำหนิคน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"แต่หากท่านไม่ฆ่ามัน มันก็ไม่ฆ่าท่าน ใยมิใช่อยู่ร่วมกันโดยสันติ?"

แป๊ะโซ้วปวยโต้แย้งว่า

"ระหว่างคนกับคนอยู่ร่วมกัน ก็ยากหลีกเลี่ยงการฆ่าฟัน มิใช่ท่านฆ่าข้าพเจ้า ก็เป็นข้าพเจ้าฆ่าท่าน มีบ้างฆ่าโดยเห็นเลือด มีบ้างฆ่าโดยไม่เห็นเลือด มีบ้างฆ่าคนทั้งรอยยิ้ม ถือการฆ่าคนเป็นความสุขเฉพาะตัว มีบ้างฆ่าลบทั้งน้ำตา ฆ่าเพราะถูกบีบบังคับ มีบ้างไม่ฆ่าคน แต่กระทำเรื่องราวที่สะเทือนใจกว่าฆ่าคนอีก มีบ้างถือกำเนิดมาให้คนฆ่า โลกที่ท่านเอ่ยถึงเพียงเป็นโลกในฝันของท่าน หาดำรงคงอยู่ในโลกนี้ไม่"

บทที่ 4
พิชิตหมัดเหล็ก

อุนยิ้วพลันกล่าวขุ่นเคืองว่า

"พวกท่านเอ่ยถึงการฆ่าคนอยู่ทุกถ้อยคำ ข้าพเจ้าใช่เป็นฆาตกรหรือไม่?"

อุนยิ้วอดทนเป็นเวลานานแล้ว สำหรับกับนาง ถือว่าอดทนถึงขีดสุด แม้แต่นางยังเลื่อมใสต่อความอดกลั้นของตัวเอง

นางเมื่อเยาว์วัย เนื่องด้วยมารดากับแม่นมไม่ยอมซื้อโคมกระดาษเขียนชั้นสี่สิบแปดมุมให้กับนาง นางร่ำไห้จนผู้คนทั้งถนนห้อมล้อมเข้ามามอง ทุกวัน มีอยู่ครั้งหนึ่งนางคิดจับนกอ่วยไบ๊ (นกเขียนคิ้ว ลักษณะคล้ายนกแวะ ขอกภูเขา เหนือตามีลายจุดสีขาวคล้ายขนคิ้ว พูดภาษาคนได้) ที่บินหนีออกจากกรงตัวหนึ่ง ทำลายวัตถุโบราณในบ้านแตกไปสิบเอ็ดชิ้น ตะกุยภาพวาดมีชื่อขาดไปหกใบ ยังทำกระจกเจียระไนจากเปอร์เซียที่เป็นของ

โปรดของโจ้วแป๋แตกสลาย สร้างความแตกตื่นแก่นางจนไม่กล้าอาละวาด
สองวันสองคืน

ยังมีอีกครั้งหนึ่ง นางถือตราประจำตำแหน่งของบิดาต่างก้อนหิน
ซัดขว้างใส่เจ้าเหลืองน้อย ตราประจำตำแหน่งแตกสลาย บิดาดุว่าตีนาง
นางมีโทสะขึ้นมา ไม่ยอมรับประทานข้าวหนึ่งวันหนึ่งคืน โจ้วแป๋โจ้วบ้อ
รวมทั้งตั๋วเปี๊ะ (ลุงใหญ่) พากันมาปลอบโยน สุดท้ายเป็นมารดาดุว่าบิดา
นางค่อยหัวร่อทั้งน้ำตา ยินยอมรับประทานข้าว

ต่อให้หลังจากขึ้นเขาเซี่ยวฮั่งซัง ศิษย์ร่วมสำนักล้วนดีต่อนาง
ซือแป๋ก็รักถนอมนาง มารดาว่าบางครั้งเคี่ยวเข็ญนางฝึกปรือวิชาบู๊ ดุว่า
อยู่หลายคำ แต่ก็ไม่เคยลงโทษนาง ในเหล่าซือเฮียดี้ นอกจากตั๋วซือเฮีย
ที่ลงจากเขาไปก่อน ล้วนแล้วแต่ลุ่มหลงงมงายต่อนาง ต่อให้นางเผชิญกับ
ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ทุกผู้คนก็ประจบเอาใจนาง อุนยิ้วนับว่าได้รับการตามใ
จนชาชินแล้ว

คิดไม่ถึงบุรุษที่เบื้องหน้าทั้งสองล้วนไม่เห็นนางอยู่ในสายตา
ผู้แซ่เฮ้งยังกวาดดาดำกระจ่างมาที่นาง ผู้แซ่แป๊ะถึงกับไม่ใช่คน
อย่างน้อยไม่ใช่บุรุษ

ในที่สุดอุนยิ้วอดส่งเสียงร้องออกมามิได้

แป๊ะโจ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับงงงันวูบ แป๊ะโจ้วปวยยิ้มพลาง
กล่าวว่า

"ท่านวางใจ พวกเราทราบว่าท่านเป็นวีรสตรีเลื่องชื่อ ชมชอบ
ต่อสู้เพื่อความยุติธรรม เป็นศิษย์สตรีคนเล็กของเจ้าสำนักเซียวฮั่งซั่วไ
ฉายาอั้งซิ่วซิ้งนี้ (แม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดง) นามอุนยิ้ว อุนนึ่งเฮีย

ไม่หรือไม่?"

หุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"แป๊ะเฮีย เหตุการณ์ในที่นี้เป็นอย่างไร รบกวนให้ประทานบอกเฟิกขจัดความโง่เขลา"

แป๊ะโช้วปวยย้อนถามว่า

"ท่านเคยได้ยินชื่อตึกหกหุนครึ่งหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ตลอดรายทางที่ผ่านมาล้วนได้ยินแล้ว ตึกหกหุนครึ่งเป็นค่ายพวกที่ทรงอิทธิพลที่สุดในเมืองไคฮง"

แป๊ะโช้วปวยถามอีกว่า

"ท่านเคยได้ยินชื่อหอลมพิรุณโปรยกระมัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะกล่าวว่า

"นั่นเป็นหน่วยงานอันดับหนึ่ง ที่ฝ่ายธัมมะและอธรรมสมยอมแก่กัน"

แป๊ะโช้วปวยค่อยกล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่ภูเขาลูกเดียวไม่อาจมีเสือสองตัว ตึกหกหุนครึ่งครองเมืองเป็นใหญ่มาขี่สิบหกปี ย่อมไม่อาจปล่อยให้หอลมพิรุณโปรยปีกกล้าแข็ง หอลมพิรุณโปรยผุดขึ้นอย่างรวดเร็ว ย่อมคิดแทนที่ตึกหกหุนครึ่ง"

มันชี้มือไปยังคนตายบนพื้น กล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นยังคงเป็นกฎเกณฑ์เดิม ผู้สำเร็จเป็นเจ้า ผู้พ่ายแพ้เป็นโจร

เข้มแข็งดำรง อ่อนแอแพ้พ่าย คนตายขบวนนี้ไม่ใช่ขบวนแรก และมีขบวนสุดท้าย..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ต้องการให้แป๊ะโซ้วปวยกล่าวสืบต่อ ดังนั้นถาม

"เตี่ยตึ้งจู้เมื่อครู่มิใช่เป็นคนของตึกหกหุนครึ่งหรอกหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยขึ้มเล็กน้อย ถามเสียงกังวานว่า

"เตี่ยตึ้งจู้ ท่านใช่คิดตอบคำถามนี้หรือไม่?"

เห็นเตี่ยทิแนผลักประตูเข้ามา กล่าวว่า

"[illegible]นี้เรายังไม่ทราบว่ามันเป็นใคร"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามที่เพิ่งเข้าสู่ยุทธจักรหนึ่ง"

เตี่ยทิแนจับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"ท่านหวังร่ำรวยมากล้น ต้องการมีชื่อลือเลื่องหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"หวังต้องการ"

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"ท่านมีฝีมือยอดเยี่ยม ท่านติดตามเรา ต้องมีความก้าวหน้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร ไฉนติดตามท่านได้?"

"เราเป็นหัวหน้าตึกที่สิบสองของตึกหกหุนครึ่ง อาศัยตำแหน่ผู้อื่นล้วนคิดทำงานกับเรา

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"แต่ผู้ที่ทำงานกับท่าน ล้วนถูกท่านฆ่าตายในที่นี้"

"ท่านก็เห็นสภาพในที่นี้ ทางที่ดีทราบสถานการณ์ให้มากไว้ เผื่อพี่ตกลับดีกหกหุนครึ่ง อย่างนั้นเราใช่ปล่อยให้ท่านมีชีวิตรอดออกไปเผยแพร่เรื่องราวต่อภายนอกหรือไม่?"

เต้งเซี่ยวเจียะกลับยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านคิดฆ่าข้าพเจ้าเป็นการปิดปาก?"

อุนยิ้วพอฟังว่ามีปัญหายุ่งยาก ก็ปรารถนาใคร่มีส่วนร่วม สะอึกเข้ามากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ได้ยินได้เห็น ท่านพานฆ่าข้าพเจ้าเป็นการปิดปากด้วย"

เตี่ยทิเนเหลียวหน้าไป กล่าวด้วยสีหน้าเคารพนบนอบว่า

"อุนนึ่งเฮียบ ไม่ว่าผู้ใดล้วนฆ่าได้ มีแต่ท่านฆ่าไม่ได้"

อุนยิ้วงงงันวูบ ย้อนถามว่า

"ข้าพเจ้าไฉนฆ่าไม่ได้?"

เตี่ยทิแนแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เราฆ่าคนเหล่านี้ หรืออุนนึ้งเฮียบดูไม่ออกว่าเราทำงานรับใช้ใคเตียท่าน?"

อุนยิ้วร้องโพล่งว่า

"ท่านเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย?"

เตี่ยทิแนกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"คนของดีกหกหุนครึ่งก็ปะปนอยู่ในหอเรา แต่ที่แท้เป็นใครไม่มีเสาะพบได้ บ้างยังซ่อนเร้นอยู่ นับแต่โบราณกาล สองฝ่ายทำสงครามใช้ยุทธวิธีทั้งมวล ขึ้นอยู่กับผู้ใดมีฝีมือกล้าแข็งกว่า นี่ไม่นับเป็นเรื่อง

พิเศษเฉพาะใด"

มันหันมากล่าวกับเอ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านได้ยินชัดเจนแล้วกระมัง?"

เอ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ได้ยินชัดเจน"

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"เปาะโช้วปวยผู้นี้ เราแม้ไม่มีไมตรีคบหาอย่างลึกซึ้ง แต่ยังไว้วา มัน อุนนึ่งเฮียบเป็นพวกเดียวกัน เราไม่อาจฆ่านาง มีแต่ท่าน..."

เอ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปรว่า

"มีแต่ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านไม่เพียงเป็นเตี่ยทิแนเท่านั้น

คำพูดพอกล่าว เตี่ยทิแนที่เยือกเย็นตลอดมา พลันหน้าแปรเปลี่ ไป สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ตวาดว่า

"ท่านว่าอะไร?"

เสียงตวาดพอดัง เปลวเทียนสั่นไหววูบหนึ่ง พื้นไม้ที่มันยืน สั่นเอี๊ยดอ๊าด คล้ายกับจะแตกออก

เอ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ท่านมิใช่เตี่ยทิแน แท้ที่จริงท่านเป็นซิไซชิ้ง (เทพประจิมแซ

...ซิไซชิ้งที่เป็นหนึ่งในสี่เทพอสูรของหอลมพิรุณโปรย และเ คนฆ่าผู้สะกดรอยตามจำนวนสิบสองคน

เตี่ยทิแนหน้าแดงก่ำ สองมือกำเป็นหมัด อุนยิ้วอดถามมิได้

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

นางเห็นเตี่ยทิแนพิโรธดาลเดือดราวท้าวเทวราชในศาลเจ้า

แปนหว้ามอยู่บ้างมิได้

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูเตี่ยทิแนด้วยความสนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากล่าวถูกต้อง ใช่หรือไม่?"

หมัดอันใหญ่โตของเตี่ยทิแนรวบกำเข้าหากันช้าๆ

ในอากาศบังเกิดเสียงดังราวคั่วเกาลัดดังขึ้น

เส้นเอ็นที่ขมับ บนหน้าผากของเตี่ยทิแนทั้งสี่เส้นล้วนโปนออกมา ปนแล้งมองเฮ้งเซี่ยวเจียะ ถามคำถามเดียวกับอุนยิ้วว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อแล้ว

เขาหัวร่อต่อแป๊ะโช้วปวย

สีหน้าที่ยโสเย็นชาของแป๊ะโช้วปวยแปรเปลี่ยนไปบ้าง เปลี่ยนเป็นอบอุ่นอย่างประหลาดชนิดหนึ่ง แต่การแปรเปลี่ยนชนิดนี้ปรากฏวูบก็หายวับ กลับคืนสู่ท่าทีที่ปลอดโปร่งไม่นำพา พลันเรียกหาว่า

"เตี่ยตึ้งจู้"

เตี่ยทิแนเหลียวหน้าไปถามว่า

"เรื่องอันใด?"

"เรื่องทางเบื้องนอกคลี่คลายแล้วหรือ?"

เตี่ยทิแนไม่ทราบว่า แป๊ะโช้วปวยในยามนี้ไฉนถามคำถามนี้ ดังนั้นตอบว่า

"คลี่คลายแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"คนของกรมเมืองจะมาถึงเมื่อใด?"

"จะมาถึงในบัดดล"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"บุตรโทนของผู้ตรวจการนั้นเล่า?"

"ซุกซ่อนอยู่ในตู้"

มันขณะจะถามแป๊ะโซ้วปวยไฉนถามคำถามเหล่านี้ แป๊ะโซ่ชิงกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าถามปัญหาท่านทั้งสิ้นกี่ข้อ?"

เตี่ยทิแนงงงันวูบ นึกทบทวนอยู่ในใจ จากนั้นกล่าวว่า

"สามข้อ"

แป๊ะโซ้วปวยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผิดแล้ว รวมทั้งตอนนี้เป็นสี่ข้อ เมื่อมีปัญหาสี่ข้อนี้ คงข เพลิงโทสะของท่านสงบลงชั่วคราว ท่านขามมีโทสะ ไม่แน่ว่าสู้ ท่านนี้ได้ ข้าพเจ้าเห็นท่านจ่ายเงินแก่ข้าพเจ้า ค่อยให้ท่านระงับโทส จิตใจลง"

เตี่ยทิแนเดือดดาลเป็นการใหญ่ หลังจากขบคิดใคร่ครวญค่อ คลาย ระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าเรามิใช่คู่มือของสหายผู้นี้?"

แป๊ะโซ้วปวยมือไพล่หลัง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ล่วงรู้ความดื้นลึกหนาบางของฝีมือมัน แต่มัน มันปราดเปรียวยิ่ง มันเห็นว่าท่านเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย แต่ เข้าตีกหกหุนครึ่ง ทั้งได้ยินว่าเก้าตี้งจู้ตักตังเดินทางมาเพื่อจัดการซิ แห่งหอลมพิรุณโปรย ซิไซซิ้งเป็นใคร ไม่มีผู้ใดทราบได้ มันเห็นท่

[illegible] ก็กล่าววาจาทดสอบท่านดู ท่านขุ่นแค้นจนหน้าเปลี่ยนสี มันยิ่งแน่ใจกว่าเดิม”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่ออย่างปลอดโปร่งว่า

“ดังนั้นความลับนี้เท่ากับเป็นท่านบอกต่อมัน ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านมอบชีวิตแก่มันด้วย”

เฮ้งเซี่ยวเจียะ รู้สึกมีเหงื่อซึมออกจากใจกลางฝ่ามือ เขารับรู้ถึงภัยอันตรายขึ้นมา

หากว่าแป๊ะโช้วปวยผนึกกำลังกับเตี่ยทิแน คืนนี้เขาคงอย่าหมายมีชีวิตรอดออกจากโรงเตี๊ยมนี้ อาจบางทีต้องประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับคนบนพื้นเหล่านั้น

อุนยิ้วกะพริบตาสุกใส ไม่ทราบนางได้คิดหรือไม่ กลับถามว่า

“ท่านเป็นซิไซซิ้ง อย่างนั้นคนผอมสูงที่ฆ่าพนักงานมือปราบกับเจ้าหน้าที่กรมเมืองนั้นเป็นใคร?”

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

“เราไหนเลยทราบ?”

แป๊ะโช้วปวยมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ”

แป๊ะโช้วปวยหัวร่อแล้ว มันยามหัวร่อแฝงความกลอกกลิ้งอย่างสง่างามชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

“นับว่ามีเรื่องบางประการที่พวกเราทั้งสามล้วนไม่ทราบ”

มันกล่าวเสริมว่า

“การมีชีวิตเช่นนี้ ค่อยสนุกสนานน่าสนใจกว่าเดิม”

ฟังจากปากคำมัน ไม่ได้นับอุนยิ้วเข้าไปด้วย

อุนยิ้วขุ่นเคืองยิ่ง

นางยังไม่เคยพบเห็นบุรุษที่ไม่ให้เกียรตินาง ไม่ให้ความสำคัญแ
นาง ไม่ยึดถือนางเป็นบุคคลหนึ่ง ถึงกับไม่ยึดถือนางเป็นคนมาก่อน

นางมองดูฝ่ายตรงข้ามที่ปลอดโปร่งเฉื่อยชา งามสง่าถือดี ยิ่งขุ่
แค้นถึงขีดสุด

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ไม่ว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ต้องมิใช่บุคคลที่ดูแคลนได้"

เตี่ยทิแนกล่าวกับเอ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ดูท่าท่านก็มิใช่บุคคลที่ดูแคลนได้ ท่านอยู่กับเรา เราจะมอบหม
หน้าที่สำคัญแก่ท่าน"

เอ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านดูแคลนข้าพเจ้าก็ดี ให้ความสำคัญแก่ข้าพเจ้าก็ดี ล้วนไม่
ความสำคัญ ข้าพเจ้าเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่สำคัญผิดะพราะท่านให้ควา
สำคัญ และไม่ย่ำยีตัวเองเพราะท่านหยามดูแคลน การต่อสู้ช่วงชิงระหว่า
ดึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะข้าพเจ้าไม่คิดถามไ
ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบเรื่องหนึ่ง"

เขาถามอย่างจริงจังว่า

"ท่านคิดทำลายชื่อเสียงของดึกหกหุนครึ่ง จงใจใช้ให้คนในคณ
ปาที่ เถ้าแก่โรงงิ้วและพ่อค้าวานิชกระทำเรื่องผิดศีลธรรมหรือไม่?"

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"ดึกหกหุนครึ่ง ต้องรักษาสถานะอันยิ่งใหญ่ ชุบเลี้ยงบริวารมา

[illegible] ที่แท้ประกอบกิจการลับอันใดผู้คนล้วนทราบดี มิต้องให้เรา [illegible] แต่ตึกหกหุนครึ่งมีชื่อเสียงดีงามอยู่ในมณฑลโอ้วน้ำ มีนักสู้ผู้ [illegible] มีภักดิ์จำนวนมาก หากเราไม่ใช้แผนอุบายนี้ ไหนเลยทำให้ท่าน [illegible] ที่ติดต่อกับหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่ง เปลี่ยนเป็นคบหากับ [illegible] สองเฮียม่วยตระกูลลี้ ผู้แซ่เต็งกับผู้ดูแลร้านอี่ปักแจไม่เคย [illegible] เรื่องดีงาม เมื่อก่อเรื่องเช่นนี้ คงต้องถูกกวาดล้างทำลาย ตึก [illegible] ครึ่งเท่ากับถูกถอนรากถอนโคนออกจากมณฑลโอ้วน้ำ”

เฮ้งเซี่ยวเจียะขมวดคิ้วกล่าวว่า

“คนเหล่านี้เสียทีที่ไว้วางใจท่านแล้ว”

ลี้เจียวอั้งแม้ถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะสยบจุดไว้ แต่ยังสามารถกล่าววาจา [illegible] เขี้ยวเคี้ยวฟัน ร้องเพ้ยกล่าวว่า

“เต่าบัดซบ เราไม่สนใจเจ้าแซ่ซิหรือแซ่เตี่ย เจ้าตระบัดสัตย์ลืม [illegible] เช่นนี้ เราแม้เป็นปีศาจก็ไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้า”

ลี้ตัวตวาดคำ “ม่วยจื้อ” ห้ามมิให้นางเอ่ยปาก พร้อมกับวิงวอนว่า

“เตี่ยตึ้งจู้ ท่านโปรดละเว้นชีวิตสุนัขของเราสองเฮียม่วย ภายหน้า [illegible] ยินดีรับใช้ต่างม้าต่างวัว ไม่ขอมีใจเป็นอื่น”

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

“ในตำหนักพญายม ก็มีหน้าม้าหัววัว พวกท่านลงไปรับหน้าที่ [illegible] เถอะ”

ลี้ตัวยังวิงวอนว่า

“เตี่ยตึ้งจู้ เรื่องราวในคืนนี้ เราไม่ขอแพร่งพรายแม้สักครึ่งคำ [illegible] บ่งบอกออกไป ขอให้เราผู้แซ่ลี้ถูกฟ้าประหาร ไม่อาจตายดี”

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจตายดีอยู่แล้ว"

ลี้เจียวอั้งกระชากเสียงว่า

"ตายก็ตาย ยังขอร้องอันใด?"

เตี่ยทิแนแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ลี้เจียวอั้ง ท่านร่ำร้องดังๆ เพื่อกระจายเรื่องนี้ออกไปกระ
น่าเสียดายที่เบื้องสูงเบื้องต่ำในโรงเตี๊ยมล้วนเปลี่ยนเป็นคนของเรา หา
ใช่คนของเราก็ประหารฆ่าสิ้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"[illegible] แม้แต่คนพิกลพิการเหล่านั้น ท่านยังฆ่าทิ้ง?"

เตี่ยทิแนหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นั่นกลับไม่ฆ่า คนเหล่านั้นถือเป็นหลักฐานกล่าวโทษตึกหกหุ
ครึ่ง สำหรับให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองรับความดีความชอบไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"ภายในตู้มีหีบใบหนึ่ง คนในหีบเป็นบุตรโทนของบุ่งซุ้ง
กระมัง?"

แป๊ะโช้วปวยตอบแทนว่า

"นี่เป็นแผนของซิไซซิ้ว หากปราศจากมัน บุ่งซุ้งบู่ คงไม่เปลี่ย
เป็นอยู่ฝ่ายตึกลมพิรุณโปรย"

เตี่ยทิแนเดินเข้าไป ยกมือ[illegible]ลายตู้ไม่ ลากหีบไม้ออกมาใบหนึ่
ยื่นมือบิดกระชากกุญแจออก [illegible]เตะฝาหีบเปิดผางออก

เด็กชายหน้าตาคมคายผู้หนึ่งนอนขดตัวอยู่ภายในหีบ คล้ายยังหลั

ฝนไม่ตก

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นเช่นนั้น ทราบว่ามันถูกยาสลบมอมทำร้าย แต่ยังไม่ประสบภัย พร้อมกับนั้นค่อยเข้าใจว่า ตอนที่มันอยู่ภายในตู้ มันไฉนมีอาการใจสงบเชื่องช้าเช่นนั้น

เตี่ยทิแนกล่าวว่า

"คราครั้งนี้บุ่งตั่วนั้ง (ได้เท้าแซ่บุ่ง) คงต้องพึงพอใจยิ่ง"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"คาดว่าโชวกงจื้อบังเกิดความพึงพอใจต่อท่านกว่าเดิม"

เตี่ยทิแนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ล้วนพึ่งพาความช่วยเหลือจากแป๊ะเฮีย เรายังมีเรื่องสำคัญอีกประการหนึ่ง หลังจากกระทำสำเร็จ ค่อยบรรลุสมความปรารถนา"

มันเหลียวมองสองเฮียม่วยตระกูลลี้แวบหนึ่ง จากนั้นกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านลองใคร่ครวญให้ดี เราหลังจากจัดการกับพวกมันสองเฮียม่วย ค่อยฟังข่าวดีจากท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ไม่ต้องใคร่ครวญแล้ว"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าตกลงใจแล้ว"

เตี่ยทิแนยิ้มออกมากล่าวว่า

"นับว่าท่านทราบสถานการณ์ สมควรมีอนาคตก้าวไกล"

กล่าวพลางเดินเข้าหาลี้เจียวอั้ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะขวางร่างบดบังอยู่เบื้องหน้าลี้เจียวอั๋ง กล่าวข้ำที่คำว่า

"วันนี้มีคนตายมากเกินไป ข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็นคนตายอีก อย่าว่าแต่นางโจรนี้มีโทษไม่ถึงตาย"

เตี่ยทิแนตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวแดกดันว่า

"นางมีโทษไม่ถึงตาย? ชั่วชีวิตนางก่อกรรมทำเข็ญสมควรชดใช้หนี้กรรมแล้ว ท่านคิดเป็นผู้พิทักษ์บุปผาหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"การตัดสินใจของข้าพเจ้าเมื่อครู่คือ วันนี้จะไม่ปล่อยให้ท่านฆ่าคนอีก"

เตี่ยทิแนถอยกายไปหนึ่งก้าว จับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะแน่วนิ่ง ผงกศีรษะติดต่อกันสามครั้ง แต่ละครั้งล้วนกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ ประเสริฐ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหันหน้าหาเตี่ยทิแน แต่กลอกตาไปยังแป๊ะโซ้วปวยแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"แป๊ะเฮีย ท่านช่วยเหลือฝ่ายใด?"

แป๊ะโซ้วปวยยกมือกอดอก ถอยกายไปเจ็ดก้าว กล่าวว่า

"คืนนี้เราท่านพบกันเป็นครั้งที่สอง สำหรับเตี่ยดิ้งจู้ ก็เพียงพบกันสี่ครั้ง การค้าระหว่างข้าพเจ้ากับมันสิ้นสุดลงแล้ว ท่านกับมันล้วนเป็นสหายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ช่วยเหลือผู้ใดทั้งสิ้น"

อุนยิ้วกระโดดปราดถึงข้างกายเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า

"ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่าน..."

ไม่ทันขาดคำ เตี่ยทิแนก็ลงมือ

อุนยิ้วประจวบกับขวางอยู่เบื้องหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ บดบังสายตาของเขา ดังนั้นเตี่ยทิแนพุ่งหมัดเดียงคู่ขึ้นเท้าเกี่ยวใส่อุนยิ้ว

อุนยิ้วถูกเกี่ยวล้มลง หมัดเหล็กของมันก็พุ่งถึงใบหน้าทรวงอกของเฮ้งเซี่ยวเจียะ สุดที่เฮ้งเซี่ยวเจียะจะถลันหลบได้

เตี่ยทิแนทราบว่ามันจะฆ่าคนอีกคนหนึ่งแล้ว

ในสายตาของมัน เฮ้งเซี่ยวเจียะเท่ากับเป็นคนตายผู้หนึ่ง

มันไม่เกรงกลัวโซวกงจื้อดำหนิ

ทั้งนี้เพราะด้วยความดีความชอบของมัน บวกกับปฏิบัติการในวันพรุ่งนี้ ล้วนเป็นความชอบอย่างใหญ่หลวง ที่แล้วมาโซวกงจื้อปูนบำเหน็จลงโทษอย่างชัดแจ้ง มันเพียงเกี่ยวซือม่วยของโซวกงจื้อล้มลง ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบอันใด มันหาได้ฆ่านางไม่

มันถึงกับบังเกิดความเสียดายอยู่บ้าง

มันดูออกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นอัจฉริยบุรุษผู้หนึ่ง

อัจฉริยะที่มันใช้สอยไม่ได้ มิสู้ส่งมันลงโลงไป

มันกำลังรอฟังเสียงกระดูกเฮ้งเซี่ยวเจียะแหลกสลาย

เสียงกะโหลกใบหน้าแตกกับเสียงกระดูกชายโครงหักผิดแผกแตกต่าง กะโหลกใบหน้าค่อนข้างแน่น กระดูกชายโครงค่อนข้างเปราะ เมื่อเปรียบเทียบกัน เสียงกระดูกชายโครงหักดังสดใสกว่าบ้าง

แต่กะโหลกใบหน้าแตกให้ความเร้าใจยิ่งกว่า

เตี่ยทิแนค่อยกระดูกชายโครงของผู้คนหักมากเกินไป ดังนั้นมัน

ชมชอบต่อยใส่ใบหน้าศัตรู

เช่นเดียวกับที่มันต่อยใส่ใบหน้าคักดัง

สำหรับกับเตี่ยทิแน การต่อยกะโหลกใบหน้าของผู้ที่ร่วมเป็นร่วมตาย คบหามานานปี พกพาสีหน้าที่ดื้นเต้นสงสัย และไม่เชื่อถือให้แหลกเละ นับเป็นเรื่องที่ทั้งเร้าใจและสบใจยิ่ง

.....

เตี่ยทิแนได้ยินเสียงกระดูกหักจริงๆ

ไม่ใช่กะโหลกใบหน้า ไม่ใช่กระดูกชายโครง หากแต่เป็นกระดูกข้อมือ

เป็นเสียงที่ดังจากข้อมือข้างซ้ายของมันเอง!

เป็นเสียงกร๊อบดังสดใส

มือขวาของเฮ้งเซี่ยวเจียะยังแตะอยู่บนด้ามกระบี่

ด้ามกระบี่มีความยาวเท่ากับหนึ่งในสามของกระบี่ ฝักกระบี่ลวดลายโบราณ ไม่เห็นตัวกระบี่ แต่ด้ามกระบี่โค้งเล็กน้อย ลักษณะเป็นรูปคล้ายคมดาบ ดูไปคล้ายดาบเล่มหนึ่งและกระบี่เล่มหนึ่งเชื่อมต่อกัน

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ชักกระบี่

เขาไม่ได้ถลันหลบเช่นกัน

เขากำนวณเป็นมั่นเหมาะ พันสันมือซ้ายลงบนข้อมือซ้ายของเตี่ยทิแนอย่างรวดเร็ว เสียงกร๊อบดราหนึ่ง ข้อมือข้างนั้นพลันตกห้อยลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเกี่ยวนิ้วทั้งห้า ก็เกี่ยวรั้งหมัดขวาของเตี่ยทิแนเอาไว้

เตี่ยทิแนพลันหดมือกลับไป

มันถลึงมองเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างดุดัน จากนั้นใช้มือขวากุมข้อมือซ้าย สะบัดหน้าจากไปโดยไม่เหลียวกลับมาอีก

.....

เสียงปรบมือดังขึ้น

แป๊ะโซ้วป่วยปรบมือชมเชย กล่าวอย่างจริงใจว่า

"พลังฝีมืออันยอดเยี่ยม ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไม่ทราบมาก่อนว่าท่านสามารถทำร้ายมันโดยไม่ใช้กระบี่ ข้าพเจ้ายังคาดคิดว่า จะดูจากเพลงกระบี่ของท่าน คำนวณสังกัดสำนักอาจารย์ของท่านยังมีท่านตั้งใจละเว้นข้อมือของมันข้างหนึ่ง ไม่เช่นนั้นมันคงหลงเหลือแค่เท้าทั้งสองสำหรับวิ่งหลบหนีจากไป"

อุนยิ้วรับฟังไม่เข้าใจ

ทั้งนี้เพราะนางไม่อาจเห็นชัดตา

พริบตาที่ต่อสู้กัน รวดเร็วเกินไปแล้ว

แป๊ะโซ้วป่วยกล่าวอีกว่า

"ซึ่งความจริงท่านทำเช่นนี้ นับเป็นผลดีต่อมัน หากว่ามันปลอดภัยไร้เรื่องราว ท่านคาดว่าหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่ง จะไม่ระแวงสงสัยมันหรือ เมื่อเป็นเช่นนี้ มันกลับมีโอกาสไปขอรับความดีความชอบแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"บุคคลที่ลึกซึ้งเช่นมัน ต่อให้ข้าพเจ้าไม่ทำร้ายมัน มันก็รู้จักสร้างสถานการณ์หาทางกลบเกลื่อน ข้าพเจ้าเพียงไม่ชมชอบมันฆ่าคนมากเกินไป ก่อกรรมทำเข็ญมากเกินไป ข้าพเจ้าเพียงคิดให้บทเรียนแก่มัน"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ผู้ที่ฆ่าคนมากที่สุดในคืนนี้เป็นข้าพเจ้า หาใช่มันไม่ หากว่าท่านตั้งใจลงโทษสั่งสอนแก่ผู้ที่ฆ่าคนมากเกินไป ชั่วชีวิตนี้ต้องวุ่นวายมากแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย ข้าพเจ้าไม่นำพา"

อุนยิ้วกลอกตากระจ่างสุกใสมองดูแป๊ะโช้วปวย เหลียวดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ พลันกล่าวว่า

"ตัวประหลาด ตัวประหลาด ทั่วห้องหับ ตัวประหลาดทั่วพสุธา ตัวประหลาดทั้งคู่"

แป๊ะโช้วปวยเลิกคิ้วถามว่า

"อุนโกวเนี้ยไฉนมายังสถานที่ของตัวประหลาดเช่นนี้?"

อุนยิ้วเม้มริมฝีปาก เผยเห็นรอยลักยิ้มที่สองแก้ม กล่าวว่า

"ซือแป๋กับบิดามารดาเราใช้ข้าพเจ้ามายังเมืองหลวง เพื่อช่วยเหลือตั๋วซือเฮีย ข้าพเจ้าท่องเที่ยวมาตลอดทาง ฟังว่าที่นี้มีการลักพาตัวเด็กเยาว์วัย แม้กระทั่งบุตรของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ยังหายสาบสูญ อย่างลำบากยากเย็นค่อยเสาะพบเบาะแส รุดมาหมอบซุ่มบนสันหลังคา มิคาด..."

แป๊ะโช้วปวยสัพยอกว่า

"มิคาดถูกผู้คนกระชากตัวลงมา"

อุนยิ้วยกมือเท้าสะเอว กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"กระชากตัวลงมา? เราโกวเนี้ยหาก..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันร้องเตือนว่า

"ระวัง..."

ได้ยินเสียงดังอล จากนั้นกรอบหน้าต่างบังเกิดเสียงแก๊กคราหนึ่ง

อุนยิ้วรู้สึกเย็นวาบบนเส้นผม คนผู้หนึ่งพุ่งตัวมาถึง นางยามรำบ้วยลืมเลือนกระบวนท่า จู่โจมออกเจ็ดแปดกระบวนท่า คนผู้นั้นยื่นมือโยนร่างนางไว้ หมอบฟุบลงกับพื้น

เปลวเทียนดับวูบไป

พริบตาก่อนที่เปลวเทียนมอดดับ ผู้คนอีกคนหนึ่งตวาดพลางโผพุ่งขึ้นบนหลังคาห้อง

แสงจันทร์เคลื่อนคล้อยสู่ทิศประจิม พอดีสาดลอดช่องแตกบนกระเบื้องหลังคาลงมา ภายในห้องไม่ถึงกับมืดมิดสนิททั่ว

อุนยิ้วไม่ทราบว่าเกิดเรื่องอันใด

คนผู้นั้นยังโถมทับนางไว้ ปรากฏกลิ่นอายของบุรุษพลุ่งกระทบจมูก

อุนยิ้วความจริงยังดิ้นรน ขณะจะส่งเสียงด่าทอ พลันเข้าใจเรื่องราว เปลี่ยนเป็นสงบลง

คนบนหลังคาห้องพลิ้วกลับลงมาภายในห้องดุจหมอกควัน

อุนยิ้วรู้สึกว่าท่าร่างคนผู้นี้ยังแผ่วพลิ้วกว่าภูตพรายอีก

คนที่ทับบดบังนางไว้ก็กระโดดปราดขึ้น

อุนยิ้วมีความรู้สึกว่าตัวเองพลัดตกไปในอ้อมกอดของภูเขา แต่แล้วภูเขาผละจากนาง

นางผุดลุกขึ้นอย่างเลื่อนลอย คนที่คล้ายภูตพรายนั้นจุดเทียนไขขึ้น

คืนนี้เปลวเทียนภายในห้องดับไปสามครั้ง

ครั้งแรก อุนยิ้วร่อนลงจากฟ้า ใช้ดาบฟันเปลวเทียน ตกอยู่ในวงล้อมของทุกผู้คน

ครั้งที่สองเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง เตี่ยทิแนกับเป๊ะโซ้วปวยเซ่นฆ่าผู้คนภายในห้องแทบหมดสิ้น ทั้งยังเพิ่มเฮ้งเซี่ยวเจียะอีกผู้หนึ่ง

คราครั้งนี้เปลวเทียนดับไปเป็นครั้งที่สาม

อุนยิ้วพลันพบว่า ทุกครั้งที่เปลวเทียนสว่างวูบขึ้นใหม่ คล้ายกับเลิกม่านวิกาลขึ้น ใช้มือที่นุ่มนวลข้างหนึ่งปลุกเรียกสติสำนึกของนางกลับคืนมา

เมื่อเปลวเทียนเริ่มปรากฏ เห็นแสงสว่างรางเลือนเป็นแสงอุทัยรำไร หรือเป็นขอบเขตของความแจ่มใส

.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงมองดูถ้วยใบหนึ่ง

ถ้วยไม่ใช่วัตถุที่น่าประหลาด ปรากฏถ้วยถาดบ้างแตกกระจายบ้างสมบูรณ์เกลื่อนกลาดทั่วพื้นดิน

แต่ถ้วยใบนี้ฝังกับเสาไม้

ปากถ้วยถูกซัดจมลึกไปในเสา โผล่พ้นแค่ก้นถ้วยออกมา

นี่เป็นถ้วยเคลือบขาวขอบลายดอกไม้เขียว เป็นถ้วยสุราที่ผู้คนทั่วไปใช้ดื่มกิน

ถ้วยเป็นเนื้อเคลือบ เนื้อเคลือบปริแตกได้โดยง่าย แต่ถ้วยใบนี้จมลึกไปในเนื้อไม้ กลับไม่มีรอยปริแตกแม้แต่น้อย

หากบอกว่ามีที่พิเศษพิสดารคือ ขอบถ้วยมีเส้นผมดำขลับหลายเส้น

เสมผ้าสีขาวชิ้นเล็กๆ ยังมีคราบโลหิตหลายหยด

อุนยิ้วพลันเข้าใจแล้ว

ผู้ที่ทับบดบังนางไว้ คือแป๊ะโช้วปวยที่ปลอดโปร่งไม่นำพา

ผู้ที่โผพุ่งขึ้นบนหลังคาค้นหาศัตรู คือเฮ้งเซี่ยวเจียะที่โง่งมอยู่บ้าง

นางอดลูบคลำเรือนผมมิได้ เห็นแป๊ะโช้วปวยกล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า

"คนเล่า?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังจับจ้องมองถ้วยใบนั้น ปากกล่าวว่า

"ไปแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยถามอีกว่า

"เป็นผู้ใด?"

หัวคิ้วเฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่คลายออก กล่าวว่า

"เงาคนถลันวูบ ดูไปค่อนข้างสูง ค่อนข้างผอมไม่อาจเห็นชัดตา ติดตามไม่ทันท่วงที"

คราครั้งนี้ถึงรอบแป๊ะโช้วปวยใจสั่นสะท้าน ด้วยวิชาตัวเบาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ยังติดตามผู้มาไม่ทัน ดูท่าพลังฝีมือของศัตรูก็ไม่รวบรัดธรรมดา

อุนยิ้วมองดูหน้าด้านข้างของแป๊ะโช้วปวย จมูกของมันโด่งเป็นสัน ขอบตาจมลึกลงไป กระดูกคิ้วสูงเด่น คล้ายกับเป็นหน้าด้านข้างที่จงใจสลักเสลาขึ้นใบหนึ่ง

แต่มันยังคงวางท่าปลอดโปร่งไม่นำพา สร้างความขุ่นแค้นแก่นางจับใจ

แต่ว่าต่อให้นางแค้นเคืองกว่านี้ ยังเข้าใจเรื่องหนึ่ง...มีคนลอบทำ

ร้ายพวกนาง

เส้นผมที่ขอบถ้วยเป็นของนาง

เศษผ้าสีขาวนั้นเป็นมุมหนึ่งของผ้าโพกศีรษะของแป๊ะโซ้วปวย

เหนือคิ้วซ้ายของเฮ้งเซี่ยวเจียะ มีคราบโลหิตที่จางเบาบางแดงสดใส เส้นหนึ่ง

ผู้ที่ชัดถ้วยสุราลอบทำร้าย กลับสามารถลงมือจากแง่มุมเช่นนี้ คิดลอบสังหารยอดฝีมือสามคนในถ้วยเดียว

...นางเปรียบตัวเองเป็นยอดฝีมือด้วย

แต่ต่อให้นางประเมินตัวเองสูงเกินไป คราครั้งนี้ก็ไม่ประเมินศัตรูที่มาต่ำทรามไป ทั้งนี้เพราะถ้วยสุราเล็กๆ ใบนี้ แทบปลิดชีวิตคนในบริเวณสามคน

แป๊ะโซ้วปวยพึมพำว่า

"ถ้วยสุราอันร้ายกาจนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้นิ้วมือกระทบก้นถ้วยอย่างแผ่วเบา คล้ายกริ่งเกรงว่าจะก่อกวนหญิงคนรักตื่นขึ้นมาก็ปาน ปากกล่าวว่า

"ผู้ที่ใช้ถ้วยสุราต่างอาวุธลับ ไม่ทราบสามารถร่ายรำเพลงทวนหรือไม่?"

แป๊ะโซ้วปวยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หรือว่าเป็นมัน?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนขิ้วพากันถามว่า

"ผู้ใด?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เป็นคนผู้หนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้นิ้วมือจุ่มคราบโลหิตที่เหนือคิ้วเป่าลมจากปากใส่แสนร้องโอยออกมา

คราครั้งนี้เป็นแป๊ะโช้วปวยกับอุนยิ้วพากันถามว่า

"เป็นไรแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"โลหิตข้าพเจ้าหวานยิ่ง"

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ท่านไปบอกต่อค้างคาวกับนางปีศาจดูดเลือดเถอะ"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านวกอ้อมด่าข้าพเจ้าเป็นนางปีศาจดูดเลือด?"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าไยมิใช่ด่าว่าตัวเองเป็นค้างคาวตาบอด?"

คนทั้งสามหัวร่อออกมา

เสียงหัวร่อยังไม่ขาดหาย แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"มีคนมาอีกแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสริมขึ้น

"ครั้งนี้ผู้มามีมากกว่าหนึ่งคน"

อุนยิ้วเลิกคิ้วเรียวงาม คิดหมายซักดาบ แป๊ะโช้วปวยรีบกล่าวว่า

"ผู้มาครั้งนี้เป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็กล่าวว่า

"นี่คงเป็นแผนการที่เตี่ยทิแนวางไว้ล่วงหน้า แต่พนักงานกรม

เมืองพอรุดมา ที่นี่ก็ไม่อาจรั้งอยู่สืบต่อ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเรายังคงจากไปประเสริฐกว่า"

ได้ยินเสียงสุนัขเห่า เสียงฝีเท้าม้าและเสียงคนดังสับสน คราครั้งนี้แม้แต่อุนยิ้วก็ได้ยินอย่างชัดเจน

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอีกว่า

"ไม่ไปตอนนี้ จะรอเวลาใด?"

ทั้งสามสบตากันวูบ เย้งเซี่ยวเจียะโผพุ่งขึ้นจากช่องแตกบนกระเบื้องหลังคา อุนยิ้วพลิ้วออกนอกหน้าต่าง แป๊ะโช้วปวยพุ่งปราดออกทางประตูห้อง พร้อมกับงอนิ้วดีดใส่ก้นถ้วยสุราคราหนึ่ง

ถ้วยสุราพลันแตกสลาย กลายเป็นสองส่วน

เศษเคลือบทั้งสองชิ้น หนึ่งพุ่งใส่ลี้ตัว หนึ่งพุ่งใส่ลี้เจียวอั้ง ด้วยระดับความเร็วดุจสายฟ้า

เย้งเซี่ยวเจียะลอยตัวขึ้นถึงบนหลังคาห้องชัดๆ พอได้ยินเสียงลมพลันทิ้งตัวลงยังที่ซึ่งสองเฮียม่วยตระกูลลี้นอนอยู่ ในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ยื่นมือซ้อนวูบ ซ้อนเศษเคลือบได้ชิ้นหนึ่ง

เศษเคลือบอีกชิ้นหนึ่งพุ่งตรงไป ปักใส่หน้าผากลี้ตัว ลี้ตัวคราง หนักๆ คำหนึ่ง จบสิ้นชีวิตไป

เย้งเซี่ยวเจียะอดมีโทสะพลุ่งขึ้นมิได้ กล่าวว่า

"ท่านไฉนต้องฆ่าให้สิ้นซาก?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ท่านใจอ่อนเกินไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมีโทสะกว่าเดิม กล่าวว่า

"นี่มิใช่ปัญหาของใจอ่อนหรือไม่ หากแต่ไม่มีความจำเป็น ไยจึงต้องฆ่าคน?"

แป๊ะโซ้วปวยยังคงไม่มีโทสะ กล่าวว่า

"หากปลดปล่อยผู้หนึ่งผู้ใดในที่นี้ วันหน้าเรื่องราวแพร่สะบัดออกไป ทั้งตัวหกหุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรย ล้วนไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเรา ดูกงนึกดูมุทิตาจิตของสตรีนี้ใช่คู่ควรหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังขุ่นข้องใจไม่คลาย ได้ยินอุนยิ้วที่เบื้องนอกร่ำร้องว่า

"พวกท่านทั้งสองอยู่ภายในทำอะไร ยังไม่ออกมาอีก"

แป๊ะโซ้วปวยคล้ายไม่ต้องการเกิดความขัดแย้งกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฟยงกล่าวว่า

"สตรีนางนี้ร่ำร้องตะโกนก้อง คงต้องชักนำพนักงานมือปราบทั่วฟ้าเมืองมายังที่นี้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูลี้เจียวอั้งบนพื้น ลี้เจียวอั้งเงยหน้าอย่างยากเย็น ดวงตาทอประกายเคียดแค้นอย่างรุนแรง

แป๊ะโซ้วปวยแบมืออย่างอับจนปัญญากล่าวว่า

"เอาเถอะ เราละเว้นสตรีนางนี้ไม่ฆ่าทิ้ง หวังว่านางไม่เป็นที่ผิดหวังของท่านที่ยื่นมือช่วยเหลือ"

กล่าวจบพุ่งปราดจากไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูลี้เจียวอั้งบนพื้น เหลียวดูคนตายที่นอนระเนระนาด ได้ยินเสียงคนและม้าคุกคามเข้าใกล้มา ดังนั้นทิ้งคำพูดไว้ว่า

"ท่านอย่าได้กระทำความชั่วอีกแล้ว"

พลางตวัดเท้าเตะคลายจุดให้กับลี้เจียวอั้ง พลิ้วกายออกนอหน้าต่าง

บทที่ 5
หญิงงามกลางลำน้ำ

ใต้แสงจันทร์อำไพ เงาร่างสามสายพุ่งปราดอย่างเร่งร้อน

คนชุดขาวคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ เขาแต่งตัวตามสบายสีสันของเสื้อขาวคล้ายกับแสงจันทร์ นุ่มนวลดั่งแสงจันทร์

คนชุดแพรคือแป๊ะโช้วปวย มันสวมใส่เนื้อผ้าหรูหราสูงค่า มาตรว่าอยู่ใต้แสงจันทร์ กลับขับเน้นสง่าราศีที่คุกคามคน

คนชุดแดงคืออุนยิ้ว เสื้อผ้าชุดรัดกุมสีแดงปักลายผีเสื้อด้วยด้ายทองต่างมุมทุบทองทั้งคู่คล้ายกลีบดอกไม้ขาว แกว่งไกวอยู่ข้างหู ยังมีขนคิ้วที่สวยงาม และดวงตาที่สุกใสคู่หนึ่ง

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะอดมองดูนางมิได้

แป๊ะโช้วปวยก็มองดูนาง มุมปากคล้ายประดับด้วยรอยยิ้มอันหยิ่งยโสวูบหนึ่ง

อุนยิ้วทราบว่าทั้งสองกำลังแอบดูนาง

มาตรว่าพลังฝีมือของนางไม่สูงล้ำกว่าทั้งสอง แต่นางมีความเชื่อมั่นว่า ตัวเองมีความสามารถในการวินิจฉัยว่า ใช่มีคนมองดูนางหรือไม่

หากเปรียบเทียบถึงข้อนี้ บุรุษคล้ายกลับกลายเป็นตัวโง่งม

อุนยิ้วปีติยินดีเป็นพิเศษ ดวงตาเรียวยาวแฝงรอยยิ้มของนาง จงใจมองไปยังเส้นทางเบื้องหน้า แหงนเงยหน้าขึ้น ขมวดคิ้วเล็กน้อย พยายามสูดลมหายใจให้มาก ค่อยระบายออกช้าๆ เช่นนี้สามารถขับเค้าความสวยงาม เรือนร่างที่สูงระหง ซึ่งเป็นจุดเด่นของนางออกมา

ประการนี้สำคัญยิ่ง ไม่เช่นนั้นอุนยิ้วมักดำหนิว่าสันจมูกตัวเองไม่โด่งพอ ท่าทางก็ไม่เคร่งขรึมเพียงพอ มิหนำซ้ำเห็นว่าตัวเองมือยาวเท้ายาว หน้าอกกลับไม่เจริญเติบโตเต็มที่

นางทราบว่าบุรุษที่ร่วมทางทั้งสองเฝ้ามองนาง อดกระหยิ่มยิ้มย่องมิได้ ฝีเท้าก็คล่องแคล่วกว่าเดิม เมื่อครู่นางติดตามบุรุษทั้งสองอย่างลำบากกินแรง ยามนี้กลับคล้ายเป็นบุรุษทั้งสองติดตามนาง

นางย่อมไม่รู้สึกตัวว่า บุรุษทั้งสองชะลอฝีเท้ารอคอยนาง ต่อให้นางทราบ ก็ไม่ยอมรับ

อุนยิ้วยกมือปาดจอนผมคราหนึ่ง นางทราบว่าอิริยาบถของตัวเองนี้อ่อนโยนน่ารักยิ่ง

แป๊ะโซ้วปวยพลันกล่าวว่า

"ที่ทัดอยู่ข้างจอนผมท่าน ใช่เป็นดอกอบเชยหรือไม่?"

อุนยิ้วจัดดอกอบเชยที่ข้างจอนผมให้ตรง ชม้ายมองแป๊ะโซ้วปวยแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ถูกแล้ว เป็นไรหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่อออกมา ร้องบอกต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว เป็นดอกอบเชยจริงๆ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ดอกอบเชย?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เมื่อเดือนก่อนง้วยเซียนกับล้วงฮี้ก็ประดับสิ่งนี้ ข้าพเจ้าถามไถ่พวกนาง ทารกหญิงเหล่านั้นเม้มปากหัวร่อไม่ยอมบอก ยามนี้ถามดูก่อยทราบว่าเป็นดอกอบเชย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่เข้าใจความหมายของแป๊ะโซ้วปวย ทวนคำว่า

"ง้วยเซียน ล้วงฮี้?"

แป๊ะโซ้วปวยรับคำว่า

"ใช่แล้ว นางคณิกาที่เง่งซุนฮึง เจี่ยเฮียงเกาะบนแม่น้ำฉิ้งไฮว้ แปดในสิบล้วนประดับเครื่องประดับที่ทั้งราคาถูกทั้งเป็นที่นิยมเช่นนี้ คิดไม่ถึง..."

ไม่ทันขาดคำ อุนยิ้วเชิดปากจนสูงชัน ชิงโลดเล่นนำหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยไป เหลือไว้แต่ลมหอมหอบหนึ่ง.

แป๊ะโซ้วปวยหลิ่วตายิ้มให้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะทราหนึ่ง

แป๊ะโซ้วปวยถามว่า

"ท่านคิดไปที่ใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"มุ่งเมืองหลวง"

"ไปทำอะไร?"

"ลองเสี่ยงโชคดู"

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านมีญาติมิตร?"

"ไม่มี"

"อย่างนั้นท่านไปยังเมืองหลวงทำอะไร หวังร่ำรวยต้องการมีชื่อ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้ามีวิชาฝีมือติดตัว ทั้งตั้งปณิธานใหญ่ย่อมไม่อาจปล่อยให้สูญเปล่าไปชั่วชีวิต"

เขาขบคิดแล้วกล่าวเสริมว่า

"แต่หากว่าสูญเปล่าจริงๆ ก็หาเป็นไรไม่"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ โลกนี้ไม่ทราบมีผู้คนมากมายเท่าใดเป็นเช่นเดียวกับท่าน ทั้งมีความสามารถ มีปณิธาน แต่ต้องผ่านชีวิตด้วยความหม่นหมองตรมตรอม?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเงียบงันไปชั่วขณะ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องทดลองดู"

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ประเสริฐ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะย้อนถามว่า

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามอย่างจริงจังว่า

"ท่านก็มีวิชาฝีมือสูงเยี่ยม ท่านคิดไปที่ใด ไปทำอะไร?"

สีหน้าอันเหว่ว้าของเป๊ะโซ้วปวยแฝงความหยิ่งยโสอย่างบอกไม่ถูกขึ้นหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีอุดมการณ์เดียวกับท่าน ข้าพเจ้าก็คิดมุ่งเมืองหลวง ลองเสี่ยงโชคดู ข้าพเจ้าไม่ต้องการหากินอยู่ที่อิทธิพลรอบนอกของตึกหกหุนหนึ่ง จึงรับงานครั้งนี้ หลังจากไปถึงเมืองหลวง ค่อยดูว่ามีที่ยืนหยัดทรงตัวได้หรือไม่"

มันหยุดเล็กน้อยค่อยกล่าวว่า

"ผู้คนต้องแสดงออก ต้องยืนหยัดอยู่ในที่สว่าง หากเป็นดอกไม้ในความมืด มิสู้เป็นคบเพลิงอันหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นพวกเราสามารถร่วมทางกัน ระหว่างทางจะได้ไม่เงียบเหงาแล้ว"

เป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านย่อมไม่เป็นห่วงว่าจะเงียบเหงา เพียงเป็นห่วงว่าเมื่อถึงเวลาที่ท่านมีภัย ข้าพเจ้าจะบินหนีไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับยึดถือว่าเป็นจริง กล่าวว่า

"เป็นความจริง"

เป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าแป๊ะโซ้วปวย แปลว่าตอนที่ท่านมีภัย จะเป็นห่วงว่าข้าพเจ้าบินหนีไป"

เย้งเซี่ยวเจียะค่อยทราบว่าตัวเองยึดถือจริงจังเกินไป ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านบินหนีเมื่อใด ข้าพเจ้าล้วนไม่ตำหนิท่าน เพียงแต่ท่านไปอาจหลอกลวงข้าพเจ้าอีก สมมุติเช่นเมื่อครู่ท่านบอกว่าไม่ฆ่าคน แต่แล้ว..."

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรื่องที่แล้วมาอย่าได้เอ่ยถึงอีก"

เย้งเซี่ยวเจียะเพ่งพิจารณามัน อดกล่าวมิได้ว่า

"ตอนที่ท่านยิ้ม กลับปราศจากความหยิ่งยโสจนไม่อาจชิดใกล้"

แป๊ะโซ้วปวยคิดไม่ถึงว่าเย้งเซี่ยวเจียะจะกล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา จึงกล่าว

"หากว่าผู้คนเอาแต่ยิ้มแย้มตลอดทั้งวัน คิดหยิ่งยโสก็ไม่อาจหยิ่งยโสได้"

พลันปรากฏลมหอมหอบหนึ่งโชยมาปะทะหน้า อุนยิ้วพกพารอยยิ้มที่คล้ายกุหลาบเบ่งบาน กลับมาถึงเบื้องหน้าทั้งสอง กล่าวว่า

"บุรุษสองคนไหนกระซิบกระซาบถึงเพียงนี้?"

นางเห็นบุรุษทั้งสองไม่ได้ติดตามมาขอโทษนาง นางเองก็ไม่คิดเดินทางยามวิกาลเพียงลำพัง ดังนั้นตกลงใจยกโทษให้กับคนทั้งสอง ย้อนกลับมาใหม่ กล่าวถามว่า

"พวกท่านลองคาดเดาว่า เราโกวเนี้ยคิดไปที่ใดหากคาดเดาถูกต้องจะเลี้ยงน้ำตาลพวกท่าน"

นางกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า
"ท่านบอกก่อน"
เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่กล่าวว่า
"ไปยังมองโกล"
อุนยิ้วกล่าวถามแป๊ะโซ้วปวยว่า
"ถึงรอบของท่านแล้ว"
แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างขึงขังว่า
"ไปยังเรือนเง่งชุนอึงที่แม่น้ำฉิ้งไฮว้"
.....

พวกเขาไปยังริมแม่น้ำจริง แต่มิใช่แม่น้ำฉิ้งไฮว้ หากแต่เป็นแม่น้ำฮั่นจุ้ย

พวกเขาคิดโดยสารเรือ เดินทางทางน้ำช่วงหนึ่ง ค่อยเดินทางทางบกมุ่งสู่เมืองหลวง อย่างน้อยใช้เวลาเดินทางสิบวันครึ่งเดือน

คนทั้งสามร่วมทางกัน จวบจนถึงเที่ยงวันรุ่งขึ้น ก็บรรลุถึงท่าข้ามแม่น้ำโต่วเท้า ตลอดรายทางสนทนาหยอกเย้า เพิ่มความสนิทสนมขึ้นอีกมากมาย

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้วพบว่า แป๊ะโซ้วปวยความจริงไม่ได้หยิ่งยโสจนไม่อาจชิดใกล้ เพียงแต่ยามเคลื่อนไหว บางครั้งเพื่อบรรลุถึงจุดหมาย ไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ถึงกับไม่ยอมรับเป็นญาติ

แป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับเห็นว่า อุนยิ้วบริสุทธิ์ไร้เดียงสาต่อรัฐเจ้าอารมณ์ แต่จิตใจดีงาม เต็มไปด้วยความสงสัยอยากรู้

อุนยิ้วกับแป๊ะโช้วปวยเห็นว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะสัตย์ซื่อจริงใจ ปราศจากเล่ห์เหลี่ยมอุบาย แต่บางครั้งจริงจังจนน่ากลัว ดื้อรั้นจนยากตอแย

คนทั้งสามคล้ายทำความเข้าใจเพิ่มขึ้นอีก แต่ก็มีความรู้สึกประการหนึ่ง เห็นว่าเพียงเข้าใจส่วนหนึ่งของฝ่ายตรงข้าม ยังมีชั้นผิวที่ยากสืบเสาะไปถึง คล้ายกับด้านหลังของดวงจันทร์ ยากที่จะมองทะลุปรุโปร่งได้

...นั่นที่แท้เป็นอะไร?

...เป็นดีงามหรือชั่วร้าย?

ในชีวิตคน มีสหายบางประเภทที่คบหาเพราะถูกอัธยาศัยใจคอ คบค้าเพราะสภาพแวดล้อม แต่เมื่อถึงขั้นคับขันสำคัญ ฝ่ายหนึ่งแสดงธาตุแท้ใจจริงออกมา อาจสร้างความตกตะลึงแก่ผู้คน สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ผู้คน ถึงกับไม่สามารถยอมรับได้

นี่ไม่แน่ว่าเป็นนิสัยใจคอที่แท้จริงของพวกเขา

.....

ตลอดรายทางดอกทับทิมแดงราวอัคคี ต้นหลิวจามจุรีรกครึ้ม ขุนเขาไกลตาสายน้ำอยู่ใกล้ ละอองหมอกคล้ายควันเบาบาง

เมื่อถึงท่าข้าม ทั้งสามว่าจ้างเรือลำหนึ่ง ตระเตรียมออกเดินทางพรุ่งนี้ แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"พวกเราเดินทางทางน้ำ ค่อนข้างสะดวกสบายกว่า จะอย่างไรพวกเราไม่รีบร้อนเดินทาง หลักการเดินเรือมีอยู่ว่า ลมหนุนส่งให้ออกเรือ เผชิญลมหวนก็หยุดพัก ขอเพียงไม่เผชิญลมแรง เชื่อว่ารื่นรมย์ยิ่ง"

อุนยิ้วกลับกล่าวว่า

"เราโกวเนี้ยไม่เห็นด้วย"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเดินทางทางบก พวกเราเดินทางทางน้ำ"

อุนยิ้วขุ่นเคืองยิ่ง ตุ้มหูมุกเลี่ยมทองสั่นไหวรุ่นวาย กำไลทองบนข้อมือก็ดังติงตัง ปากกล่าวว่า

"แป๊ะโช้วปวย ท่านหมายความอย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"โกวเนี้ยเกรงว่าบนเตียงไม่สะดวกหรือ?"

คำพูดนี้ความจริงคิดเปิดช่องให้แก่อุนยิ้ว แต่ยามร้อนรุ่มใจ ใช้คำ "เรือ" เป็น "เตียง" กลับก่อเหตุเภทภัยขึ้น

อุนยิ้วขยี้เท้า ชี้หน้าร้องว่า

"พวกท่านที่ชมชอบเกาะแกะแทะโลม ท่านอย่าได้กระหยิ่มยิ้มย่อง เราโกวเนี้ยจะจัดการกับท่าน"

ตลอดรายทางแป๊ะโช้วปวยชมชอบกลั่นแกล้งก่อกวนนาง คิดไม่ถึงว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะก็ประพฤติเช่นเดียวกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะยามร้อนรุ่มใจ กลับกลายเป็นติดอ่าง กล่าวว่า

"อุนโกวเนี้ย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเพียงคิดเปิด...เปิดช่องให้..."

อุนยิ้วเข้าใจผิดกว่าเดิม ตวัดมือผุดผ่องตบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะฉาดหนึ่ง

ซึ่งความจริงด้วยพลังฝีมือของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ไม่มีเหตุผลที่หลบไม่พ้น

แต่เอ้งเซี่ยวเจียะพานหลบไม่พ้น

เอ้งเซี่ยวเจียะถูกตบจนตะลึงลาน

แป๊ะโซ้วปวยก็ไม่ไกล่เกลี่ย เพียงหัวร่อฮาฮาออกมา

อุนยิ้วสะบัดผมเผ้าดำขลับ บิดเอวหมุนตัวขึ้นฝั่ง กล่าวอย่างฟุ
เคืองว่า

"พวกท่านล้วนไม่ใช่ตัวดี ล้วนรังแกข้าพเจ้า"

เอ้งเซี่ยวเจียะคิดดิดตามนางขึ้นฝั่ง แป๊ะโซ้วปวยกลับขวางกันไ
กล่าวว่า

"อย่าได้ร้อนรุ่ม โทสะของนางพอผ่อนคลายไม่มีเรื่องสนุกสนาน
รับรองต้องกลับมา"

เอ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่าข้างแก้มยังร้อนวูบวาบ ปากกล่าวว่า

"นาง...นางเข้าใจข้าพเจ้าผิดไปแล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยกล่า
วาจาลวนลามนางได้?"

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้กล่าวแล้วจะเป็นไร นางงามผุดผาดปานนั้นหากไม่คิดขึ้น
เตียง จึงมิใช่บุรุษ"

เอ้งเซี่ยวเจียะใจหายวาบ ครึ่งค่อนวันให้หลังจึงกล่าว

"แต่ว่าข้าพเจ้าหาได้กล่าวคำพูดเช่นนั้นไม่"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"แม้กล่าวก็ไม่นับเป็นอย่างไรได้ ท่านเพียงกล่าวจากปาก ไ
ได้กระทำ นางก็ลงมือดบตี นางยังถือสาอีกหรือ ท่านวางใจ เมื่อถึงยามค่
คืน นางไม่มีที่พักแรม รับรองต้องกลับมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเหม่อมองดูกลางแม่น้ำ กล่าวว่า

"หวังว่านางไม่ขุ่นเคือง จนสะบัดหน้าจากไป"

แป๊ะโช้วปวยสังเกตดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ ในใจคาดการณ์ได้หลายส่วน กล่าวว่า

"ต้องไม่สะบัดหน้าจากไป..."

มันพลันกล้ำกลืนคำพูดไว้ ใช้ศอกกระทบไหล่เฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านดู"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูแต่ไกล เห็นหญิงรับใช้แม่นมกลุ่มหนึ่ง ห้อมล้อมสตรีชุดเสื้อกระโปรงสีเขียวน้ำทะเลนางหนึ่ง ลงเรือนำเที่ยวหรูหราที่อยู่ละแวกใกล้เคียงลำหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูแต่ไกล ยังเห็นสตรีนางนั้นคิ้วเรียวตางามอริยาบถงามล้ำ เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูแวบหนึ่ง หัวใจก็บังเกิดเป็นความผูกพันขึ้น

มือถ่อบนเรือเริ่มดันเรือจากฝั่ง เสาะหาพื้นที่เงียบสงบเพื่อจอดเรือไว้ ระหว่างที่คัดท้ายค้ำถ่อ ชายฉกรรจ์บนเรือทั้งเจ็ดแปดคนล้วนร่ำร้องวุ่นวาย

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"เห็นแล้วหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพึมพำว่า

"คิดไม่ถึงในโลกกลับมีหญิงงามปานนี้ อุนนึ่งเฮียบเป็นนางหนึ่ง ยังมีนางนี้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยรู้สึกตัวว่าตัวเองเสียกิริยา

แป๊ะโซ้วปวยยอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ท่านกลับรู้จักมองดู เพียงพิศดูหญิงงามไม่มองดู..."

น้ำเสียงมันเย็นชากระด้างกว่าเดิม กล่าวอีกว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า เรือลำนั้นไม่ใคร่ถูกต้อง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจหายวาบ นึกห่วงใยสตรีที่อ่อนแอ ไม่อาจ
แรงลมนางนั้นขึ้นมา ถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

สายตาของแป๊ะโซ้วปวยจับจ้องมองเรือนำเที่ยวที่ลอยลำอยู่แต่
ราวเหยี่ยวร้าย คล้ายกับว่าสายตาของมันก็กลับกลายเป็นศัสตร
คมกล้าสองเล่ม ปากกล่าวว่า

"โดยทั่วไปแล้ว ผู้ที่คำถ่อทิ้งถ่อลง ไม่ก่อกวนสะเก็ดน้ำแตกก
จาย ทั้งยังรู้จักหยิบยืมแรงน้ำหนุนส่งลำเรือ คนคำถ่อบนเรือเหล่าน
หนึ่งนั้นมีดวงตาเจิดจ้าวาววับ ฝีเท้าหนักแน่นเข้มแข็ง มองปราดเ
ก็ทราบว่ามีวิทยายุทธ์ติดตัว สอง คนเหล่านี้ไม่รู้จักคล้อยตามสภาวะขอ
พอทิ้งถ่อลง ก่อเกิดสะเก็ดน้ำพุ่งสูง แสดงว่าเป็นมือใหม่ สาม พวกมัน
ขาวเกินไป ต่างกับคนเดินเรือที่ตางแดดตากลม มิหนำซ้ำจอดเรือ
เปลี่ยว คงต้องมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง"

มันกล่าวย้ำทีละคำว่า

"ดูท่าค่ำคืนนี้ เรือนำเที่ยวลำนี้ต้องเกิดเหตุเภทภัยแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังครุ่นคิดคำนึงถึงสตรีงามนางนั้น อดกล่าวมิไ

"พวกเราใช่จะรุดไปเตือนภัยหรือไม่?"

ดวงตาของแป๊ะโช้วปวยทอประกายดุจสุนัขป่าที่จ้องมองเหยื่อ ...หนึ่ง กล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"ไม่"

.....

แม่น้ำฮั่งจุ้ยไหลเอื่อยอิ่ง ผิวน้ำราบเรียบดุจกระจก เงาเรือ เงาภูเขา เงาโคม เงาต้นไม้ล้วนสะท้อนอยู่ในน้ำ

แต่ไม่มีเงาคน

คนส่วนใหญ่หลับไหลแล้ว

มีแต่เงาโคมที่แขวนบนหอสูงไม่กี่ดวง โคมไฟสองฟากฝั่งทอแสงวิบหรี่ แต่อุนยิ้วยังไม่กลับมา

ที่ห่างไกลมีคนทอดแห ราตรีกาลสงบดุจเสียงกรนของคน

บนหอมีคนเป่าขลุ่ย อยู่เป็นเพื่อนจันทร์วารี สะท้อนความอ้างว้างของกลางแม่น้ำ

...อุนยิ้วอุนยิ้ว ท่านไปยังที่ใด?

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดเป็นห่วงอยู่บ้างมิได้

เมื่อตอนพลบค่ำ แป๊ะโช้วปวยบอกต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"พวกเราอย่าเพิ่งแสดงท่าทีผิดปรกติ ในความเห็นข้าพเจ้า อาคันดุจะบนเรือนำเที่ยวลำนั้นต้องมีความเป็นมาใหญ่หลวง ไม่พ้นคืนนี้ ผู้คนที่ปลอมเป็นลูกเรือต้องลงมือ พวกเราชมดูให้แน่ชัดแล้วค่อยเคลื่อนไหว"

แป๊ะโช้วปวยเสนอให้รอคอย เฮ้งเซี่ยวเจียะพลิกตัวกระสับกระส่ายไปมา ไม่ทราบครุ่นคิดอันใด ระหว่างความตื่นตัว ไม่อาจข่มตาหลับ

ได้

ที่ห่างไปบังเกิดเสียงเคาะเกราะบอกเวลายามต้น

ทันใด กราบเรือเอียงวูบคราหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าปรากฏยอดฝีมือมาถึง พลันพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง

เงาร่างสายหนึ่งพุ่งผ่านหน้าต่างห้องท้องเรือเข้ามา

สองมือเฮ้งเซี่ยวเจียะชิงขึ้นปราดออก มือหนึ่งคว้าใส่ลำคอผู้มา อีกมือหนึ่งกดใส่ท้ายทอยของมันไว้

รู้สึกที่ซึ่งฝ่ามือสัมผัสถูก เป็นความอบอุ่นนุ่มนิ่ม แฝงกลิ่นหอมรวยริน อดสะท้านใจมิได้ ผู้มาพลันตวาดอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ปล่อยมือ คนน่าตาย ปล่อยมือ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟังต้องใจหายวาบ รีบคลายมือออกกล่าวว่า

"ไฉนเป็นท่าน..."

สตรีนางนั้นหมุนตัวกลับมา ผมดำขลับที่เกล้ารัดไว้สยายออกมาใบหน้าทั้งยินดีทั้งแง่งอน ผุดผ่องราวดอกไอ้ทั้งดอกหนึ่ง มิใช่อุนยิ้วจะเป็นผู้ใดได้?

เฮ้งเซี่ยวเจียะทั้งแตกตื่นทั้งยินดี อุนยิ้วกลับแทบร่ำไห้ออกมาขยี้เท้าพลางตบหน้าเขาอีกฉาดหนึ่ง

คราครั้งนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคงหลบไม่พ้น

นี่เป็นครั้งที่สองที่เขาถูกอุนยิ้วตบหน้าใส่

อุนยิ้วมองดูท่าทีที่เชื่องซึมโง่งมของเขา อดหัวร่อคิกมิได้

ริมน้ำเช่นนี้ ม่านวิกาลชวนเมาจริง เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูรอยยิ้มพริ้ง

พรายของนาง คล้ายยกลับกลายเป็นเชี่ยงชีมเชา

อุนยิ้วก็คล้ายรู้สึกตัว ใบหน้าร้อนผะผ่าว ยังดีที่อยู่ได้แสงจันทร์ไม่เห็นสีแดงซ่านบนใบหน้านาง แต่ความเอียงอายของสตรีนางหนึ่งยิ่งชวนให้บุรุษหวั่นไหวใจกว่าเดิม

ยามกะทันหันทั้งสองยืนอยู่ข้างห้องท้องเรือ มองดูปลายเท้าตัวเองที่ห่างไปมีคนสาวแท แว่วเสียงปลาดิ้นรนอยู่ในร่างแหอย่างเลือนราง

ยามนั้น บนแม่น้ำที่ไร้ระลอก สงบราวความฝัน พลันบังเกิดเสียงแผดร้องดังเป็นเสียงแรก

.....

เรื่องแรกที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกระทำคือ เสาะหาแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยไม่อยู่บนเรือแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะกระทืบเท้าร้องว่า

"แย่แล้ว"

อุนยิ้วรีบถามว่า

"เกิดเรื่องใด?"

บนเรือนำเที่ยวอันหรูหราลำนั้นบังเกิดเสียงคุวาดต่อสู้ดังมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ไม่ทันบอกกล่าว พวกเรารีบรุดไปก่อน"

เขากับอุนยิ้วล้วนไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ได้แต่กระโดดขึ้นฝั่ง อ้อมคลิ่งริมฝั่ง อาศัยไม้กระดานที่พาดระหว่างบนฝั่งกับลำเรือ พุ่งตัวลงเรือนำเที่ยว

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้วขณะจะบรรลุถึงเรือนำเที่ยว เห็นภายในเรื
ปรากฏคนผู้หนึ่งลอยลิ่วออกมา หล่นตูมลงในแม่น้ำ ไม่ผุดโผล่ขึ้นมาอี

ทั้งสองขณะจะลงเรือนำเที่ยว ปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งถูกเตะลอย
ออกมา ร่วงหล่นลงในแม่น้ำ คล้ายดิ้นรนในน้ำคราหนึ่ง ก็ปราศจากความ
เคลื่อนไหว

ทั้งสองถลันถึงหน้าห้องท้องเรือ ปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งลอยลิ่ว
ออกมา เฮ้งเซี่ยวเจียะยื่นมือรับไว้ เห็นคนผู้นั้นแต่งกายเป็นลูกเรือ
หว่างคิ้วมีรอยสีม่วงคล้ำ ดวงตาจมูกปากปรากฏโลหิตไหลหลั่ง เสียชีวิต
ไปแล้ว

อุนยิ้วกลับถลันเข้าห้องท้องเรือ

คนผู้หนึ่งสวนทางออกมา แทบปะทะชนกันอย่างฉนัดฉนี่

อุนยิ้วชักดาบในบัดดล

แต่คนผู้นั้นยื่นมือกดด้ามดาบของนางไว้

มือของอุนยิ้ววางอยู่บนด้ามดาบ คนผู้นั้นก็คว้ามือของนางไว้

อุนยิ้วสูดได้กลิ่นอายของบุรุษ สำหรับกับนางเป็นสิ่งที่คุ้นเคยเป็น
อย่างดี

ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ท่านอย่าได้ชักดาบ ข้าพเจ้าบังเกิดความคิดฆ่าฟันขึ้นแล้ว ข้าพเจ้
เกรงว่าไม่อาจระงับใจได้"

ขณะกล่าว อีกมือหนึ่งยังสยบคนผู้หนึ่งไว้ พลันสะบัดเหวี่ยงคน
ปลิวลิ่วออกไปสามวา เห็นเป็นชายฉกรรจ์แต่งกายเป็นลูกเรือ หล่นตูมลง
ในน้ำเช่นกัน

ขณะนั้น เย้งเซี่ยวเจียะถลันเข้าห้องท้องเรือมา
เขาพบว่าคนผู้หนึ่งแนบชิดกับอุนยิ้ว ดังนั้นคิดลงมือ
เขาไม่ทันจำแนกศัตรูสหาย ก็คิดลงมือ นี่นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน
เขาไม่ทันใช้กระบวนท่าออก คนผู้นั้นก็กล่าวว่า
"ประเสริฐ ท่านก็มาแล้ว"
เย้งเซี่ยวเจียะจดจำซุ่มเสียงคนผู้นั้นออก
มันเป็นแป๊ะโซ้วปวย
เย้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความเศร้าเสียใจ และบังเกิดความยินดี
ในห้องท้องเรือพลันจุดโคมไฟขึ้น
คนผู้หนึ่งถือโคมเดินออกมา
เป็นโคมคลุมแพรดวงหนึ่ง
ที่สวยงามยิ่งกว่าคือมือที่ใต้โคม
มือเรียวงามที่ใต้โคมคล้ายกลีบของกล้วยไม้ นางมือหนึ่งถือโคม
อีกมือหนึ่งบังเปลวไฟ ใต้เปลวไฟเหลืองละมุนสาดส่อง กลับเป็นท่ามือที่สวยงามคราดึงยากลืมเลือนชนิดหนึ่ง
เย้งเซี่ยวเจียะกวาดตามอง เห็นเป็นสตรีผมเผ้ายุ่งสยาย ดวงตาคู่ใสงดงาม แฝงความสะคราญอย่างลี้ลับนางหนึ่ง
เสื้อผ้าของนางสยายออก แต่คลุมไว้ด้วยชุดแพรของแป๊ะโซ้วปวย
เป็นเสื้อสีน้ำทะเลของนางไว้ ดวงตาทั้งคู่ยังสกาวกว่าโคมไฟ คล้ายบึงน้ำลึกใส พร่ำพรายด้วยความฝันพันประการ
เย้งเซี่ยวเจียะเพียงมองดูแวบหนึ่ง รู้สึกว่าตัวเองอยู่ในความฝัน

ฝันเห็นคนในฝัน เมื่อตื่นขึ้นมาไม่จำเป็นต้องฝันอีก ที่แท้ที่ฝันมิใช่ฝัน หากแต่มีสตรีงามล้ำเช่นนี้จริงๆ ถือโคมสาดส่องให้ตื่นจากความฝัน

อุนยิ้วเห็นสตรีนางนี้ถูกแสงโคมสาดส่องจนนุ่มละมุนดุจเดียวกับชื่อของนาง นางเมื่อเยาว์วัย เคยใฝ่ฝันว่าหลังจากที่ตัวเองเติบใหญ่ จะเป็นกุลสตรีในห้องหอ เป็นเสียวเจี๋ยะที่นุ่มนวล แต่นางพอเติบใหญ่ กลับชมชอบกระโดดโลดเต้น เดินในแนวทางวีรสตรี ยามนี้ค่อยพบเห็นตัวของตัวเองอีกคนหนึ่ง นางรู้สึกว่าตัวเองเป็นกลางวัน สตรีนางนี้จึงเป็นกลางคืน

ดังนั้น อุนยิ้ว เฮ้งเซี่ยวเจียะ และสตรีนางนั้น พากันถามว่า

"ท่านเป็น..."

จากนั้นทั้งสามมองดูแป๊ะโช้วปวยตั่งราวกับนัดแนะกันไว้

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ"

มันชี้มือไปยังชายฉกรรจ์ในเครื่องแต่งกายของลูกเรือ ที่ถูกสยบจุดนอนทอดกายอยู่บนพื้นวูบหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"อาจบางทีมันสามารถบอกต่อพวกเรา"

.....

แป๊ะโช้วปวยควบคุมสถานการณ์ไว้ได้โดยสิ้นเชิง

มันกับเฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่บนเรือโดยสาร รอคอยว่า หากมีชุ่มเสียงผิดปกติ ก็จะเคลื่อนไหวในบัดดล

แต่เรือนำเที่ยวลำนั้นไม่มีสภาพผิดปกติอันใด

เมื่อถึงยามต้น แป๊ะโซ้วปวยพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง

...บนเรือไม่มีความเคลื่อนไหว มิใช่หมายความว่าไม่ได้เกิดเรื่องผู้คนมิคิดร้ายเร้นกายอยู่บนเรือแล้ว หากคิดก่อการร้าย คงไม่ก่อเกิดซุ่มเสียงผิดปกติขึ้น

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยไม่ปลุกเรียกเฮ้งเซี่ยวเจียะ พุ่งปราดขึ้นฝั่งเพียงก้าวเดียว โลดแล่นเลียบริมฝั่ง กระโดดลงเรือนำเที่ยว พอเข้าสู่ห้องท้องเรือหมู่แรกได้กลิ่นคาวโลหิตอันฉุนเฉียว ต้องใจหายวูบ พบเห็นบ่าวไพร่หลายคนนอนจมกองเลือด กลับถูกทำร้ายยามหลับไหล

แป๊ะโซ้วปวยนึกแค้นตัวเองมาสายก้าวหนึ่ง กลับได้ยินในห้องท้องเรือบังเกิดซุ่มเสียงสดใสเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ที่พวกท่านคิดทำร้ายคือข้าพเจ้า ไยต้องเข่นฆ่าสังหารคนไร้ความผิดด้วย?"

ได้ยินซุ่มเสียงต่ำช้าเสียงหนึ่งหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

- "ฉิกเสี่ย (เจ็ดศักดิ์สิทธิ์) มีคำสั่งให้สกัดสังหารท่าน แต่หากท่านยอมตามเราตั๋วเอี้ย (เจ้านายใหญ่) มีแต่มีความสุข ไม่ต้องตกตาย"

จากนั้นผู้คนหลายคนระดมกล่าววาจาชั่วช้าลามก ผสานกับเสียงร่ำร้องวุ่นวาย

แป๊ะโซ้วปวยสะอึกเข้าใกล้ริมหน้าต่างมองเข้าไป เห็นภายในห้องท้องเรือมีชายฉกรรจ์หกเจ็ดคนรายล้อมสตรีสามสี่นางเอาไว้ ในจำนวนนี้มีสตรีนางหนึ่งสวมชุดยาวหลวมกว้าง เผยเห็นตัวเอี๊ยมสีเข้มลายดอกที่ห่อหุ้มร่างไว้ เนินอกขาวผ่องรำไร สะกดชายฉกรรจ์เหล่านั้นเบิกตาค้าง แต่นางเม้มปากสนิท มาตรว่าถูกเหตุแปรเปลี่ยนปลุกตื่นจากความฝัน

แต่ยังปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา หาหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่

ได้ยินชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ท่านอย่าคาดหวังว่ามีคนมาช่วยเหลือ ตัวบัดซบที่ร่วมทางมากับท่านเหล่านั้น รับประทานของเสริมในอาหารค่ำ ทุกผู้คนหลับไหลราวสุกร ถูกพวกเราส่งลงนรกไปจนหมดสิ้นแล้ว"

สตรีนางนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มี้เทียนฉิกเสี่ย (เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า) มีชื่อเสื่องลือ บริวารของมันกลับกระทำเรื่องที่ไม่อาจเห็นแสงสว่างเช่นนี้"

คนผู้หนึ่งร้องเสียงพิกลว่า

"ท่านดู ทารกหญิงนี้ปากคอแหลมคม กลับพูดจาระรานพวกเรา"

โจรใจร้อนผู้หนึ่งร้องว่า

"เจี่ยเล่าตั่ว (พี่ใหญ่แซ่เจี่ย) สตรีนางนี้เรายิ่งดูยิ่งนึกรัก คันทั้งมือคันทั้งใจ ท่านให้เราจัดการก่อนเราจะสำนึกในบุญคุณของท่าน"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"เราก็ไม่ต้องการทรัพย์สินเงินทอง เพียงต้องการนาง"

ยังมีอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"มิสู้ให้ตั่วเสียวเจี้ยะเลือกคนที่พึงตาต้องใจ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว"

ดังนั้นตัวอัปลักษณ์หกคน ฮือเข้าหาสตรีนางนั้น พากันกล่าวว่า

"เสียวเจี้ยะ ท่านหมายตาผู้ใด?"

"เรามีความสามารถที่สุด โกวเนี้ยที่หอโบตั๋นเฝ้าฉุดรั้งเรา ไม่ยอมให้จากมา"

"อย่าได้เสาะหาเด็กหน้าขาว เราจึงมีจิตใจดีงามที่สุด"

สตรีนางนั้นกวาดตาผ่านหน้าโจรร้ายกลุ่มนั้นเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเลื่อมใสวีรบุรุษ พวกท่านผู้ใดมีฝีมือกล้าแข็ง ผู้นั้นเป็นวีรบุรุษ"

แป๊ะโซ้วปวยที่เบื้องนอกรับฟังจนโห่ร้องชมเชย คิดไม่ถึงเสียวเจี๊ยะสูงศักดิ์นางนี้ดกอยู่ในจุ๋ดอับ ยังรับเหตุเปลี่ยนแปลงด้วยความเยือกเย็นถึงเพียงนี้

โจรร้ายที่เสนอให้นางเลือกตัว ดวาดว่า

"ตกลง ประลองก็ประลอง บิดาหากลัวไม่..."

แป๊ะโซ้วปวยกำลังชมดูว่า สตรีที่อ่อนแอไม่อาจต้านแรงลมนางนี้จะขับไล่โจรร้ายที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตากลุ่มนี้ได้อย่างไร พลันได้ยินที่ข้างกายบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดวาดเบาๆ ว่า

"ผู้ใด?"

แป๊ะโซ้วปวยลอบร้องคำ "ละอาย" ในใจ มันจดจ่อกับผู้คนในห้องท้องเรือมากเกินไป เป็นเหตุให้ลืมเลือนเรื่องราวข้างกาย จนถูกศัตรูพบเห็น สำหรับกับมัน นับเป็นเรื่องไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

แป๊ะโซ้วปวยสะอึกกายปราด ทิ่มนิ้วใส่ลำคอฝ่ายตรงข้าม เสียงทึบคราหนึ่ง ลูกกระเดือกคนผู้นั้นถูกทิ่มแหลกสลาย เมื่อผู้คนในห้องท้องเรือถาโถมออกมา ก็เห็นเงาร่างสายหนึ่งหล่นดูมลงในแม่น้ำ

โจรร้ายเหล่านั้นไม่ทันส่งเสียง แป๊ะโซ้วปวยก็ทิ่มนิ้วใส่หว่างคิ้วอีกคนหนึ่ง คนผู้นั้นแผดร้องออกมา ซึ่งเป็นเสียงร้องที่เย้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้วได้ยิน รอจนทั้งสองเร่งรุดถึง ในคนร้ายทั้งเจ็ดมีอยู่คนหนึ่งตายใต้

ดรรชนีของแป๊ะโช้วปวย ซากศพถูกเตะลงแม่น้ำ อีกคนหนึ่งถูกแป๊ะโช้วปวยสยบไว้

ยังมีอีกคนหนึ่งเฝ้าดูแลสตรีนางนั้นอยู่ในห้องท้องเรือ ที่เบื้องนอกพอเกิดการต่อสู้ ชายฉกรรจ์นั้นก็ขึ้นศีรษะมองออกนอกหน้าต่างห้องท้องเรือ สตรีนางนั้นพลันดึงม่านมู่ลี่ลงมา ครอบคลุมลงยังศีรษะมัน ฉวยโอกาสที่มันมือไม้ปั่นป่วน ชักมีดสั้นจากในแขนเสื้อ จ้วงแทงใส่ขั้วหัวใจมัน

สตรีนางนั้นพอลงมือประสบผล ต้องยกมือกุมอก ถอยกายไปหลายก้าว

ชายฉกรรจ์นั้นกลับจบชีวิตใต้คมมีดของสตรีที่ไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัวนางหนึ่ง

.....

แป๊ะโช้วปวยคร่ากุมชายฉกรรจ์ที่ถูกขนานนามเป็นเจี่ยเล่าตั่ว เดินเข้าห้องท้องเรือ โดยมีเฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้วติดตามเข้าไป

สภาพบนเรือได้รับการจัดแจงใหม่ หญิงรับใช้แม่นมห้านางสิ้นชีวิตไปนางหนึ่ง นักบู๊พิทักษ์ตึกแปดคนถูกวางยาฆ่าตายไปหกคน ที่หลงเหลืออีกสองคนถูกพรมน้ำแก้ไขจนฟื้นคืนสติมา

สตรีนางนั้นรักษาความเยือกเย็นไว้ บงการหญิงรับใช้แม่นมช่วยคน เก็บศพ ทั้งยังจัดเตรียมโต๊ะสุรา

แป๊ะโช้วปวยเห็นนางเยือกเย็นดุจเดิม เหตุร้ายแรงเมื่อครู่ คล้าย

ไม่ได้เกิดขึ้นมาก่อน ทราบว่านางเก่งกล้าสามารถ แต่นางไม่รู้จักวิทยายุทธ์ พึ่งๆ เพียงแต่นางช่างเจรจาพาที รักษามารยาทอันดี สมควรไม่ใช่สตรีธรรมดา

สตรีนางนั้นเรียนถามชื่อแซ่ของทั้งสาม จากนั้นกล่าวว่า

"คืนนี้หากมิใช่ท่านทั้งสามช่วยเหลือ ผลสุดท้ายข้าพเจ้าคงเดือดร้อนสุดคาดคิด พระคุณยิ่งใหญ่ขอจารึกซึ้งใจ"

ปากกล่าวกับคนทั้งสาม แต่สายตาจ้องจับที่แป๊ะโซ้วปวย

แป๊ะโซ้วปวยรู้สึกว่าดวงตานางคล้ายคลุกรุ่นด้วยความฝัน ทั้งลึกล้ำทั้งลำขลับ ทั้งอ่อนโยน

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับอุนนึ่งเฮียบล้วนไม่มีส่วนช่วยเหลือ หากมิใช่แป๊ะเฮียตื่นตัวแต่แรก เกรงว่า..."

เขายังไม่ล่วงรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพียงทราบว่าสตรีนางหนึ่งเผชิญกับคนร้ายเจ็ดคน สถานการณ์คับขันอันตรายยิ่ง

แป๊ะโซ้วปวยพลันกล่าวว่า

"คนร้ายทั้งเจ็ดนี้ เที่ยวปล้นฆ่าข่มขืน ภายหลังเข้าสังกัดเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ขนานนามเป็นฉิกซัวะ (เจ็ดมารร้าย) คนทั้งเจ็ดวางแผนลงมือต่อเรือนำเที่ยวลำนี้แต่แรก เพียงไม่ทราบสืบเนื่องจากสาเหตุใด?"

สตรีนางนั้นกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าล่วงรู้เรื่องราวในยุทธจักรไม่มากนัก"

จากนั้นนางกล่าววาจาที่น่าตระหนกออกมาว่า

"ท่านไยไม่ถามไถ่เจี่ยเทียนชิ้วดู?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ผู้ใดเป็นเจี่ยเทียนชิ้ว?"

แป๊ะโซ้วปวยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เจี่ยเทียนชิ้วเป็นหัวหน้าโจรที่ถูกคร่ากุมผู้นี้"

มันกล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าแม้ทราบว่าพวกมันเรียกว่าเจ็ดมารร้าย แต่ไม่รู้จักชื่อของพวกมันแม้สักคนเดียว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จัก"

อุนยิ้วแย้มยิ้มให้กับสตรีนางนั้น กล่าวว่า

"ม่วยม่วยนับว่ามีภูมิรอบรู้อยู่บ้าง ไม่ทราบมีนามว่ากระไร?"

สตรีนางนั้นย่อกายคารวะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ฉั้งนามซุ้ง (พิสุทธิ์)"

อุนยิ้วมองดูผมนุ่มสลวยใต้แสงโคมของนาง คล้ายน้ำตกสีดำ บวกกับคิ้วเรียวโก้งและนิลทั้งสองจุดในดวงตา ล้วนดำขลับจนแทบสะท้อนภาพได้ ต้องกล่าวด้วยความเลื่อมใสว่า

"ผมเผ้าท่านดำยิ่ง"

ฉั้งซุ้งแย้มยิ้มออกมา ใช้นิ้วมือเรียวงามปาดเรือนผมดราหนึ่ง ท่วงท่านั้นคล้ายกับธารน้ำตกที่สวยงามสายหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"รอยยิ้มของท่านคล้ายบุปผาดอกหนึ่ง"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความกระดือรือร้นสนใจว่า

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าคล้ายบุปผาอันใด?"

ฉั้งซุ้งใช้ดวงตาที่แฝงรอยยิ้มมองดูอุนยิ้ว กล่าวว่า

"คล้ายดอกแตรดอกหนึ่ง"

อุนยิ้วหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ท่านหัวร่อข้าพเจ้าส่งเสียงดัง"

"ข้าพเจ้าจึงไม่ ซึ่งความจริงบุปผาทุกชนิดตอนบานสะพรั่งถึงที่สุด ล้วนคลับคล้ายท่าน"

"นั่นก็ใช่แล้ว ที่ลานบ้านข้าพเจ้าเพาะปลูกบุปผาจำนวนมากเหลือ..."

พลันได้ยินแป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ดอกแตร ท่านพรูพรั่งจบแล้วหรือไม่?"

อุนยิ้วได้ยินผู้คนเรียกหานางเป็นดอกแตร ยามลิงโลดยินดีกลับคืนความขุ่นเคือง แต่เห็นว่าแป๊ะโช้ยปวยกล่าวตัดบทของนาง ต้องตัดบันวงหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยไม่แยแสสนใจนาง เพียงกล่าวกับฉั้งซุ้งว่า

"ฉั้ง โกวเนี้ย ข้าพเจ้าคิดอาศัยสถานที่ของท่าน สอบปากคำคนผู้หนึ่ง หากว่าท่านไม่อาจทนดูได้ ข้าพเจ้าจะคุมตัวกลับไปสอบปากคำที่เรือของข้าพเจ้า"

ฉั้งซุ้งเหลียวหน้ามา ปรางแก้มซ้ายถูกแสงโคมย้อมจนงามเฉิดฉันกล่าวว่า

"ที่นี้สะดวกยิ่ง"

แป๊ะโช้ยปวยกระชากร่างเจี่ยเทียนชิ้วเข้ามา พอคลายมือออกเจี่ยเทียนชิ้วก็ล้มระทวยลงกับพื้น อุนยิ้วถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"นี่หรือคือเล่าตั่วของมารร้ายเจี่ยเทียนชิ้ว?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มันเป็นเจี่ยเทียนชิ้วอันดุร้าย เพียงแต่เป็นเจี่ยเทียนชิ้วที่ตายแล้ว"

มันกล่าวเสริมว่า

"ต่อให้เป็นคนดุร้ายกว่านี้ หลังจากที่ตายแล้วไม่อาจทำร้ายผู้ใดทั้งสิ้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูผู้ตายบนพื้นแวบหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้ฆ่ามัน?"

แป๊ะโซ้วปวยตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามอีกว่า

"ท่านจี้สกัดจุดของมัน?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ดังนั้นมันไม่อาจฆ่าตัวเองได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเปิดเปลือกตาของผู้ตายบนพื้น พร้อมกับง้างปากของมัน ตรวจดูโดยละเอียดกล่าวว่า

"อาจบางทีในร่องฟันของมันซุกซ่อนพิษร้ายไว้"

ฉั่งซุ้งกล่าวเสริมว่า

"คาดว่าเจี่ยเทียนชิ้วไม่ต้องการแพร่งพรายอันใด เมื่อถูกแป๊ะ-ได้เยียบคร่ากุมไว้ ได้แต่กลืนกินยาพิษฆ่าตัวตาย"

แป๊ะโซ้วปวยยักไหล่กล่าวว่า

"ได้แต่อธิบายเช่นนี้แล้ว"

เจี่ยเทียนชิ่วเมื่อเสียชีวิต เบาะแสก็ขาดสะบั้น แป๊ะโช้ยปวยเคยได้ยินเตี่ยทิแนบอกว่า มันยังมีเรื่องสำคัญประการหนึ่งต้องกระทำไม่ทราบเป็นเรื่องนี้หรือไม่ นี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฉั่งซุ้งหรือไม่?

ผลจากการสนทนา ค่อยทราบว่าฉั่งซุ้งเป็นธิดาของขุนนางในเมืองหลวงผู้หนึ่ง คราครั้งนี้เดินทางมาเยี่ยมญาติ อยู่ระหว่างเดินทางกลับกลับประสบเหตุการณ์เช่นนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยทราบว่า ตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยต้องการเสริมสร้างอิทธิพลอำนาจ ไม่เสียดายกับการคบหากับขุนนางบ้านเมือง ดูท่าฉั่งซุ้งอาจถูกม้วนเข้ามาโดยไม่คาดหมาย ทั้งนำซ้ำยังมีเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ซึ่งถือเป็นมือที่สามในเมืองหลวงคิดสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

คนทั้งสี่สนทนากันอย่างถูกคอ ฉั่งซุ้งคิดเดินทางกลับเมืองหลวงขุนยิ้วจึงเสนอให้ร่วมทางกัน ตลอดรายทางจะได้คุ้มครองดูแลฉั่งซุ้ง

ฉั่งซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"วิเศษแท้ ตลอดรายทางมีม่วยม่วยคอยคุ้มครอง ข้าพเจ้าผู้เป็นเจ้เจ็ดีไม่ต้องกริ่งเกรงแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูรอยยิ้มของฉั่งซุ้ง เห็นในความงามเฉิดฉันแฝงความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เปรียบกับอุนยิ้วที่ในความงดงามแฝงความองอาจ พอดีสอดคล้องกันดุจเดือนเต็มดวงบุปผาสะพรั่ง ภูเขาสูงธารน้ำไหลมีกลิ่นไปนึกมา จิตใจพลอยอ่อนโยนนุ่มนวลขึ้นมา

ฉั่งซุ้งชม้ายมองแป๊ะโช้วปวยแวบหนึ่ง ปากกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"เพียงไม่ทราบระหว่างทางใช่รบกวนท่านทั้งสองหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"สามารถร่วมทางกัน นับเป็นที่ปรารถนา"

พลางเหลียวหน้ามองแป๊ะโซ้วปวย แป๊ะโซ้วปวยกลับเตร็ดเตร่ไปชมจันทร์ที่หัวเรือ

จันทร์กระจ่างอยู่กลางน้ำ

เมื่อฟ้าใกล้รุ่งสาง เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยล้วนกลับไปพักผ่อนที่เรือของตน ส่วนอุนยิ้วค้างอยู่ที่เรือนำเที่ยวหลับสนิทไป

ฉั้งซุ้งผุดลุกขึ้นโดยไร้เสียง นั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หันหน้าหากระจกทองเหลือง บนกระจกทองเหลืองสะท้อนใบหน้าที่งดงามดุจเชียนจิ้งจอกขึ้น

ใบหน้านี้ปราศจากรอยยิ้ม นางเคร่งขรึมสำรวม ถึงกับแฝงแววดื้อเด้นดึงเครียดอยู่บ้าง จัดแจงดึงที่หนีบผมสีเขียวกับเส้นผมลงจากมุ่นมวยผมอันหนึ่ง

ที่หนีบผมด้านหนึ่งทื่อ ด้านหนึ่งปลายแหลม

ส่วนปลายแหลมสะท้อนประกายสีครามใต้แสงโคม บางครั้งถูกแสงโคมสาดส่อง สะท้อนเป็นประกายเจ็ดสีหลากสัน

นางปลดปิ่นทองจากมุ่นมวยผมอีกอันหนึ่ง บิดหมุนหัวปิ่นออก สอดเข็มหนีบผมสีคราม ซึ่งเคยแทงใส่ใต้เรือนผมของเจี่ยเทียนชิ้ว โดยไม่มีผู้ใดพบเห็นอันนี้ไปในช่องกลางของปิ่น จากนั้นค่อยส่องดูตัวเองกับกระจก บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับขึ้น

นางแน่ใจเรื่องหนึ่ง นอกจากโกนผมเผ้าของเจี่ยเทียนชิ้วให้

หมดสิ้น ตรวจดูโดยละเอียด ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจค้นพบรูเข็มที่เล็กละเอียดนั้น

...รูเข็มนั้นจึงเป็นปากแผลที่ฆ่าปิดปากเฉี่ยเทียนชิ้ว

นางสามารถไว้วางใจแล้ว

จากนั้นนางเดินออกจากห้องท้องเรือ

พงแขมยังไม่สว่างขาวโพลง ที่ซึ่งเป็ดป่ารวมฝูงกัน บังเกิดเสียงกระทบน้ำเบาๆ

แสงจันทร์เรืองรองราวกับสามารถส่องต้องทุกเรื่องราวในโลก รวมทั้งเสื้อผ้านาง ใบหน้านาง ดวงใจนาง

.....

คนทั้งสี่โดยสารเรือลำเดียวกัน เป็นเพื่อนร่วมทาง ดื่มกินด้วยกัน หัวร่อสนุกสนานด้วยกัน สนทนาถึงตำนานเรื่องราวที่ชำระบุญคุณความแค้นสมใจ และเอ่ยถึงเหตุการณ์ที่อับจนปัญญาในยุทธจักร

แป๊ะโช้วปวยคล้ายไม่หยิ่งยโสเช่นตอนแรก มันกล่าวไม่ผิด คนผู้หนึ่งยิ้มให้มากไว้ ก็ไม่อาจหยิ่งยโสได้ อาจยางทีหลายวันมานี้มันยิ้มมากกว่าเดิม

ฉั่งซุ้งกลับงามผุดผาดกว่าเดิม บางครั้งนางแผลงฤทธิ์ราวกับวีรสตรีนางหนึ่ง นางมีความสามารถในเชิงสุรา แป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยว-เจี่ยะล้วนสู้นางไม่ได้ นางยังสามารถทอดลูกเต๋า วางท่าราวกับเถ้าแก่เนี้ยในบ่อนพนัน

แต่เวลาส่วนใหญ่ นางเพียงอยู่ด้านข้าง กะพริบตาทีกระจ่างสุกใส แย้มยิ้มอย่างพริ้งพราย

อุนยิ้วยังคงเจ้าแง่เสนงอน อาละวาดราวกับปลาน้อยที่เริงร่าตัวหนึ่ง

เย้งเซี่ยวเจียะเล่า?

เย้งเซี่ยวเจียะเฝ้ามองทุกสิ่งอย่างเงียบงัน

เขาทุ่มเทอย่างจริงใจ คบหาอย่างจริงใจ แต่แล้วพลันพบว่า กาลท่องยุทธจักรครั้งนี้ เขาคล้ายค้นพบแก่นแท้ของชีวิต ค่ำคืนจันทร์กระจ่างลมเฉื่อยฉิว ในนาวากลางวารี เขาเคยอยู่ร่วมกัน ไม่ว่าวันข้างหน้าใช่ฝากชีวิตแก่กัน หรือลืมเลือนไป แต่นับว่าเคยอยู่ร่วมกันมา เบิกบานใจกันมา สนุกสนานกันมาช่วงเวลาหนึ่ง

ค่ำคืนหนึ่งที่จันทร์ยังส่องต้องกลางแม่น้ำ ส่องต้องใบหน้าคน อุนยิ้วกล่าวถามว่า

"เมื่อถึงเมืองหลวง พวกท่านคิดทำอะไร?"

นางชี้ตัวเย้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"ท่านบอกก่อน"

เย้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไปเสี่ยงโชคดู"

แป๊ะโซ้วปวยแหงนหน้ามองจันทร์ กล่าวว่า

"ไปบุกบั่นสร้างผลงาน"

ฉั่งซุ้งกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"มิอาจไม่สร้างชื่อลือเลื่องหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ลูกผู้ชายไม่สามารถประกอบกิจการใหญ่ สร้างชื่อเสียงเกริกไกร ผู้ไปมีความหมายใด?"

ฉั่งซุ้งเงยหน้าขึ้น กล่าวด้วยความปวดร้าวอยู่บ้างว่า

"มีชีวิตอย่างสุขสันต์ปลอดภัย มิใช่ประเสริฐยิ่งหรอกหรือ?"

แป๊ะโซ้ยปวยเชิดหน้ากล่าวว่า

"นั่นเป็นความคิดหวังที่ไร้ปณิธาน สำหรับข้าพเจ้า ความสงบ ก็คือความเจ็บปวด หากให้ทำไร่ไถนา ตกปลาดัดฟืน มิสู้อย่าได้เป็นเช่นนั้น"

เฮ้งเซี่ยวเจี่ยะกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคิดทดลองดู ใช่จะสร้างชื่อลือเลื่อง เป็นที่แซ่ซ้องสรรเสริญหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่นำพา แต่หากให้ปล่อยวางโดยไม่ทันทดลอง ดูก็จะน่าเสียดายไป ท่านเล่า? ท่านไปยังเมืองหลวงทำอะไร?"

ฉั่งซุ้งยิ้มอย่างบริสุทธิ์ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้มุ่งเมืองหลวง ข้าพเจ้าเพียงกลับบ้านไป"

นางกะพริบตา คล้ายกับว่าดวงดาวร่วงหล่นลงจากนภามืดมิด ตกลงในดวงตาของนาง ปากกล่าวว่า

"การกลับบ้านคือความหวังของข้าพเจ้า ม่วยม่วยท่านเล่า?"

อุนยิ้วขบคิดเล็กน้อย พลันกระบิดกระบวนขึ้นมา ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงซ่าน

ฉั่งซุ้งสัพยอกอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านคิดแต่งงาน?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านจึงคิดจนคลั่งไคล้"

ฉั่งชุ้งกล่าวว่า

"ชั่วชีวิตของท่านนี้ไม่แต่งงานหรือ?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ข้าพเจ้าคิดเสาะหาซือเยียก่อน แล้วค่อยว่ากล่าว"

...ซือเยียของนางคือหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโชวมั่งจิ้ม ที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ฉั่งโกวเนี้ย ได้วิกาลเฉิดฉันเช่นนี้ ท่านดีดพิณสักเพลงดีหรือไม่?"

ฉั่งชุ้งเบือนหน้าไปถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ข้าพเจ้าสามารถดีดพิณ?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"นิ้วมือที่เรียวงามปานนี้ ไม่สามารถดีดพิณก็แปลกไปแล้ว"

ฉั่งชุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดว่ากัน นิ้วทั้งสิบของข้าพเจ้ายังฆ่าคนได้"

พลางผุดลุกขึ้น นำพิณโบราณหางไหม้มาตัวหนึ่ง กรีดนิ้วปาดสายพิณ บังเกิดเป็นเสียงดิงดังหลายครา

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องโพล่งชมเชยว่า

"พิณที่ดี"

ฉั่งชุ้งแย้มยิ้มพริ้มพราย ใช้นิ้วทั้งสิบกรีดกราย บังเกิดเป็นเสียงพิณพลิ้วไหวดุจสายน้ำไหล คล้ายศตวรรษอันยาวไกล ชีวิตคนที่เวิ้งว้างหนทางที่ทอดยาว ขัณฑสีมาที่ไร้ขอบเขตก็ปาน

แป๊ะโช้วปวยอดร้องเบาๆ มิได้ว่า

"วิชานิ้วที่ดี"

เอ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความรู้สึกร่วม ล้วงขลุ่ยไม้ไผ่ออกมาเลาหนึ่ง เป่าเป็นเสียงดังอ้อยอิ่ง ประสานรับกับทำนองพิณ

แป๊ะโช้วปวยก็ลุกขึ้นร่ายรำอย่างลืมตัว

ใต้แสงจันทร์อำไพ ชายเสื้อของมันพัดพลิ้วไสว คล้ายกับจะเหาะเหินไปตามลม หายลับจากคลองจักษุ

บนลำน้ำ ใต้แสงจันทร์ กลางสายลม ในเรือโดยสาร หนึ่งพิณหนึ่งขลุ่ยคลอเคล้าการเริงระบำ สนุกสนานอย่างเต็มที่ พอบรรเลงจบเพลง คนทั้งสามสบตายิ้มให้แก่กัน อุนยิ้วกล่าวด้วยความแค้นใจว่า

"น่าเสียดายข้าพเจ้าล้วนไม่สามารถร่ายรำบรรเลงดนตรี เจ้เจี ท่านยอดเยี่ยมยิ่ง"

ฉั้งซุ้งปลอบโยนนางว่า

"ท่านสามารถร้องเพลงได้"

อุนยิ้วเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"ไม่ได้ เมื่อเยาว์วัยอยู่บ้าน ข้าพเจ้าโก่งคอร้องเพลงได้สองคำ นกแสนรู้ในกรงก็เจ็บป่วยสองวัน หากข้าพเจ้าเอื้อนโอษฐ์ร้องเพลง พวกท่านคงดีดพิณเป่าขลุ่ยต่อไปไม่ได้ คนที่ร่ายระบำก็ต้องพลัดตกแม่น้ำไป"

คำพูดนี้หยอกเย้าจนทั้งหมดหัวร่อออกมา

แสงจันทร์ สายลม เสียงเพลงเงาระบำ รอยยิ้ม ความหรรษาในคืนนี้ ล้วนฝากไว้เป็นความทรงจำอย่างลึกล้ำ

วันที่สอง เฮ้งเซี่ยวเจียะกับเป๊ะโช้วปวยเดินลงเรือนำเที่ยวที่จอดเทียบเคียงกับเรือโดยสาร พบว่าบ่าวไพร่หญิงรับใช้ หีบห่อสัมภาระบนเรือล้วนหายสาบสูญ คงเหลือแต่อุนขิ้วที่หลับไหลอยู่ในม่านมุ้งอย่างเป็นสุข

ฉั้งซุ้งก็หายสาบสูญไป
คงทิ้งไว้แต่กระดาษที่คล้ายมีคราบน้ำตาแผ่นหนึ่ง
บนกระดาษไม่ทิ้งข้อความไว้แม้สักคำเดียว

บทที่ 6
คนกลางสายฝน

หากว่าผู้คนสี่คนใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน อยู่มาวันหนึ่งพลันขาดหายไปคนหนึ่ง จะมีความรู้สึกอันใด?

อย่าว่าแต่คนผู้หนึ่ง ต่อให้เป็นวงแหวนวงหนึ่ง ตอนแรกที่สวมใส่รู้สึกไม่คุ้นเคยอยู่บ้าง แต่เมื่อกลายเป็นความเคยชิน พอรูดมันออกมาจะบังเกิดความรู้สึกคล้ายสูญเสียสิ่งใดไป

ยิ่งอย่าว่าแต่นั่นไม่ใช่วงแหวน

นั่นเป็นสตรีนางหนึ่ง

สตรีที่บริสุทธิ์ผุดผาด นุ่มนวลมากปัญญานางหนึ่ง

อยู่มาวันหนึ่ง นางผละจากไป ไม่ทิ้งคำพูดไว้แม้แต่สักคำเดียว ที่หลงเหลืออีกสามคนมีความรู้สึกอย่างไร?

อุนยิ้วอดกล่าวมิได้ว่า

"ฉั้งซุ้งหมายความอย่างไร ไม่ทันบอกกล่าวก็ไม่เห็นแม้แต่เ
นางไหนเลยเป็นเช่นนี้ได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ลำบากใจ เพียงกล่าวว่า

"อาจบางทีนางมีเรื่องสำคัญ อาจบางทีนางมีความคับแค้นใจ
ซึ่งความจริงพวกเราไม่รีบร้อนเดินทาง หากมีเรื่องใด สามารถช่วยเหลือ
เกื้อกูลกัน หากมีความคับแค้นใจ ก็บอกกล่าวได้ แต่ว่า..."

เขาทางหนึ่งอธิบายให้แก่นาง ทางหนึ่งก็หักล้างเหตุผลที่ยกโทษให้
กับนาง สุดท้ายยังอดนึกหาข้ออ้างแทนนางมิได้ว่า

"มีเรื่องบางประการ มีคนรับรู้มากเกินไปกลับไม่สะดวก เมื่อมี
ความคับแค้นใจ ไหนเลยบอกกล่าวแก่ผู้คนได้"

เขาพบว่าแป๊ะโซ้วปวยไม่เอ่ยปากตอบคำ มิหนำซ้ำปั้นหน้าเคร่ง
เครียด นั่งตกปลาอยู่ริมน้ำ

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็หยิบยืมคันเบ็ด สายเบ็ด ตัวเบ็ด ข้องใส่ปลาจาก
เจ้าของเรือ นั่งตกปลาอยู่ข้างกายของแป๊ะโซ้วปวย

อุนยิ้วจึงไม่มีอารมณ์เยือกเย็นปานนั้น นางขึ้นฝั่งไปเดินเล่นใน
ตลาด

ผ่านไปเนิ่นนาน แป๊ะโซ้วปวยยังตกปลาไม่ได้ คันเบ็ดของเฮ้ง
เซี่ยวเจียะก็ไม่สั่นไหวมาก่อน

แป๊ะโซ้วปวยไม่ได้เอ่ยปาก เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่กล่าววาจา เพียงนั่ง
ตกปลาเป็นเพื่อนมัน

บนฝั่งมีผู้คนสัญจรไปมา ทั้งสองเพียงนั่งอยู่ริมเขื่อน หย่อนสาย
เบ็ดลงในน้ำ

ต้นหลิวบนฝั่งโอนเอนตามสายลม ห้อยย้อยลูบผิวน้ำ ขุนเขาเขียวตลตาสลับซับซ้อน เงาเจดีย์ทอทาบบนสายน้ำ ฟ้าสีครามเมฆสีขาวไทศน์ยามเช้างดงามปานภาพวาด

ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ทั้งสองล้วนไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

เมื่อถึงยามเที่ยง อุนยิ้วซื้อหาข้าวของมากมายก่ายกองกลับมาแงพอกลับมาถึง แป๊ะโช้วปวยก็สั่งให้ออกเรือ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ไม่รออีกครู่หนึ่งหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ามาว่า

"ไม่รอ"

ทั้งสามรับประทานอาหารในห้องท้องเรือ มีอาหารจานหนึ่งเป็นเหลีฮื้อเปรี้ยวหวาน อุนยิ้วยื่นตะเกียบคีบปลา กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าคาดเดาว่าเป็นผู้ใดตกได้?"

นางใช้ตะเกียบชี้ไปยังเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"เป็นท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะ อุนยิ้วกลอกตาตลบหนึ่ง ชี้มือไปยังแป๊ะโช้วปวย กล่าวว่า

"เป็นท่านแน่นอน"

แป๊ะโช้วปวยหาแยแสตอบคำไม่

อุนยิ้ววางตะเกียบลงอย่างขุ่นเคือง กล่าวว่า

"ทั้งสองคนล้วนไม่ใช่ เป็นปลากระโดดขึ้นฝั่งมาเองหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"มิใช่ข้าพเจ้า มิใช่เขา เป็นเจ้าของเรือซื้อหามา"

อุนยิ้วค่อยได้คิด อดกล่าวมิได้ว่า

"พวกท่านตกอยู่ครึ่งค่อนวัน ไฉนตกปลาไม่ได้?"

แป๊ะโซ้วปวยจิบสุราคำหนึ่ง กล่าวถามเย้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านไฉนตกไม่ได้?"

เย้งเซี่ยวเจียะย้อนถามว่า

"ท่านเล่า?"

"คันเบ็ดของข้าพเจ้าไม่มีเหยื่อ ปลาย่อมไม่ติดเบ็ด"

เย้งเซี่ยวเจียะก็กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ไปตกปลา"

"ไม่ไปตกปลา หรือไปให้ปลาตก?"

เย้งเซี่ยวเจียะหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงไปดูปลา ปลาอยู่ในน้ำ แหวกว่ายอย่างเสรี ไยต้องตกขึ้นมา หากที่แหวกว่ายในน้ำเป็นคน ที่คิดตกเป็นปลา จะเป็นอย่างไร?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้พวกเราเป็นคน พวกมันเป็นปลา คนในโลกพอถือกำเนิดมา ก็แบ่งความร่ำรวยยากไร้ แบ่งความฉลาดโง่เขลา โชคดีและเคราะห์ร้าย เพราะเป็นผลของความเข้มแข็ง หรืออ่อนแอในภายหลัง หากว่าปลาเป็นคน คนเป็นปลา ปลาก็ต้องตกคนขึ้นมา เราท่านเมื่อมิใช่ปลา ปลาสมควรรับเคราะห์กรรม เรื่องราวในโลกมักเป็นเช่นนี้"

เย้งเซี่ยวเจียะมองดูบุรุษสตรีที่สาละวนวุ่นวายอยู่บนฝั่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราหรือมิใช่ปลา เทพสวรรค์ความจริงเพาะโอ่งปลาขนาดใหญ่ไว้ใบหนึ่ง เมื่อถึงเวลาจะตกปลาขึ้นมาปิ้งย่างนึ่งสุก"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าเมื่อตกปลา ก็ต้องตกให้ได้ หากถูกปลาฉุดลงน้ำหรือถูกปลาตกไป มิใช่เป็นเพราะมือของข้าพเจ้าไม่มั่นคงพอ เหยื่อของข้าพเจ้าไม่ดีพอ หากแต่ข้าพเจ้าไม่คิดตกมัน กลับปล่อยให้มันหนีรอดได้"

ไม่ทันขาดคำ อุนยิ้วก็คีบหัวปลาลงในชามของมัน ปากกล่าวว่า

"พวกท่านถกเถียงปลาเอยปลาเอย ไม่ทราบต้องมนต์สะกดของเซียนมัจฉา หรือลุ่มหลงต่อนางเงือกกันแน่ รับประทานหัวปลาก่อนแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

แป๊ะโซ้วปวยมองดูภายในชาม เห็นหัวปลาที่วางพาดกับขอบชาม เบิ่งตาปลาตายสีเทาหม่นถลึงมองมัน

.....

เมื่อใกล้ถึงเมืองหลวง คนทั้งสามขึ้นฝั่งตระเตรียมเดินทางทางบก ใช้เงินสองร้อยเจ็ดสิบตำลึง ซื้อม้าพ่วงพีสามตัว เงินทั้งหมดเป็นแป๊ะโซ้วปวยจ่ายทั้งสิ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะไปจูงม้ามา อุนยิ้วกลับกล่าวว่า

"มิสู้ว่าจ้างเกี้ยวคันหนึ่ง ยามกลางวันร้อนระอุ ขี่ม้าเดินทางเช่นนี้ทางแผดเผาผิวกายผู้คนจนไหม้เกรียม"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านผิวแบบบาง ก็ไปว่าข้างเอง แดดลมในยุทธจักรความจริงไม่

เหมาะสมสำหรับตั๋วเสียวเจี๋ยะเช่นท่านอยู่แล้ว"

อุนยิ้วเบิกตากลมโตกล่าวว่า

"พวกท่านเทเล่าบุรุษ หักใจทนดูทารกหญิงนางหนึ่งถูกลมโชยพัดแดดแผดเผา ฝนสาดซัดหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวโดยไม่แยแสสนใจว่า

"คนแต่งกายไม่ชายไม่หญิงเช่นท่าน ยามสะดวกสบายก็เป็นสตรี เวลาสุขสันต์หรรษาก็ปลอมเป็นบุรุษ หรือยังให้ข้าพเจ้ายึดถือท่านเป็นตั๋วเสียวเจี๋ยะอันสูงศักดิ์ด้วย?"

อุนยิ้วถูกขันกลับมาสองคราต้องร้องว่า

"ท่านเป็นเรื่องราวใด หลายวันมานี้หน้าดำคร่ำเครียด เป็นผู้ใดล่วงเกินท่าน บอกต่อท่าน เราโกวเนี้ยหาใช่เป็นเครื่องระบายโทสะของผู้คนไม่"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวเราะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่คุ้นกับการปรนนิบัติตั๋วเสียวเจี๋ยะ ท่านพอใจทำอย่างไร ก็ทำเช่นนั้น"

อุนยิ้วยิ่งขุ่นเคือง ยิ่งคับแค้นใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่านไม่ปรนนิบัติตั๋วเสียวเจี๋ยะ เพียงปรนนิบัติฉิ่งโกวเนี้ยกระมัง ผู้อื่นไม่ทิ้งข้อความใดก็จากไป ยากนักที่ท่านทั้งร้องเพลงทั้งร่ายรำโกวเนี้ยใหญ่ไม่รับน้ำใจ ท่านก็หน้าดำคล้ำติดต่อกันหลายวัน หากมีความเข้มแข็ง ก็กระโดดลงแม่น้ำฆ่าตัวตาย ไยต้องขู่กรรโชกใส่ข้าพเจ้าด้วย?"

วาจาประดานี้สะกิดแผลหัวใจแป๊ะโซ้วปวย ดังนั้นมันร้องดังๆ ว่า

"ข้าพเจ้าพอใจปรนนิบัติผู้ใด ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยว เฮ้งเซี่ยวเจียะรั้ง

ท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้รั้งท่าน ท่านสามารถรบเร้าพัวพันมัน ติดตามถึงสุดหล้าหามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าไม่"

อุนยิ้วก็ถูกทำร้ายจิตใจ ขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน ร่ำร้องว่า

"วิเศษมาก ผู้เช่แป๊ะ ข้าพเจ้าจะไปตามลำพัง พวกเราพบกันที่เมืองไกฮง"

แป๊ะโซ้วปวยสะบัดแขนเสื้อ กล่าวว่า

"เชิญตามสะดวก ข้าพเจ้าไม่ส่งแล้ว ก้อนหินน้อยพอดีกลับมา ท่านใช่จะฉุดลากมันไปด้วยหรือไม่?"

อุนยิ้วขุ่นแค้นจนน้ำตาคลอหน่วย พุ่งตัวขึ้นบนหลังม้าที่เฮ้งเซี่ยวเจียะเพิ่งจูงมาถึง ช่วงชิงบังเหียนม้า กระตุ้นบ้าจากไป เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุ ได้แต่เหม่อมองเงาหลังนางเคลื่อนห่างออกไป

ชั่วครู่ให้หลัง แป๊ะโซ้วปวยค่อยกล่าวอย่างเสียใจว่า

"ก้อนหินน้อย เป็นข้าพเจ้าก่อกวนนางจนผละจากไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเชื่องซึมเลื่อนลอยอยู่บ้างว่า

"นาง...นางใช่จะกลับมาหรือไม่? นางจะมุ่งสู่เมืองหลวงเพียงลำพังหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าใจว่า อุนยิ้วคงเป็นเช่นเดียวกับที่ริมแม่น้ำฮั่นจุ้ยเมื่อครั้งก่อน ในที่สุดลอบกลับมาอย่างเงียบงัน

แต่ว่าไม่

อุนยิ้วไม่ย้อนกลับมาอีก

ทั้งสองไม่ได้ออกเดินทางในบัดดล หากแต่รอคอยสองวัน สุดท้ายยังคงเป็นเช่นเดียวกัน

เป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ควบม้าเคียงคู่ มุ่งสู่เมืองไคฮงที่เป็นเมืองหลวง

.....

ในเมืองหลวงมีวัตถุเรื่องราวที่สนุกสนาน มีโอกาสที่อาจเป็นไปได้ มีเดิมพันที่ทุ่มแทงตาละพันตำลึงทอง มีหญิงงามที่ยิ้มเดียวสามารถล่มเมือง มีด้านที่เพียงปรากฏขึ้นในห้วงเพ้อฝัน และมีด้านที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึงมาก่อน

ในเมืองใหญ่เช่นนี้ มีทั้งแหล่งกำเนิดของพลังและซึ่งนึ่งที่เผามลาย เป็นทั้งรากฐานของความสำเร็จ และเป็นหลุมพรางให้ผู้คนถลำลงไป เป็นสถานที่ซึ่งวีรบุรุษผู้กล้าสร้างชื่อระบือลือเลื่อง และเป็นดินแดนที่ลูกผู้ชายชาตรีตกต่ำยากไร้

นับแต่โบราณกาลมา ไม่ทราบมีนักสู้ผู้กล้า บัณฑิตปัญญาชนมากน้อยเท่าใดมายังที่นี้ คิดแสดงฝีมือ สร้างชื่อในคราเดียว หวังประสบความก้าวหน้า เป็นเกียรติประวัติแก่วงศ์ตระกูล แต่มักประสบความสำเร็จน้อยกว่าผู้ที่ล้มเหลว

อาจบางทีเพราะเหตุนี้ ความสำเร็จจึงมีคุณค่าเป็นพิเศษ

และเพราะเหตุนี้ ผู้มีความสามารถทุกสารทิศล้วนมาชุมนุมใน

เมืองหลวง เพื่อผุดเด่นขึ้นมา แต่นอกจากความสามารถเหนือคนแล้ว ต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ฝากไว้กับโชควาสนา

ผู้กล้าทั้งมวลถือกำเนิดจากสถานการณ์ ที่ไม่พึงกระทำที่สุดในโลก ไม่มีใครเกินการทวนสถานการณ์ ผู้ที่ทวนสถานการณ์ ยากคืบหน้าแม้สักก้าวเดียว แต่เรื่องน่าแปลกที่สุดในโลก ก็ไม่มีใครเกินสถานการณ์ ผู้คนทั่วไปต่างว่าเป็นการทวนกระแส ขอเพียงท่านล่วงหน้าไปก้าวหนึ่ง รอจนสถานการณ์เปลี่ยนผัน ท่านจะกลับกลายเป็นผู้พิชิตแต่ผู้เดียว รอจนผู้คนมากมายลอกเลียนเดินตาม กลับคว้าน้ำเหลว

ผู้ใดทราบว่าสถานการณ์ในวันนี้คล้อยไปทางด้านใด วันพรุ่งจะยืนอยู่ทางใด?

ผู้ใดทราบว่าก้าวย่างที่เดินในวันนี้ ดูไปเป็นทางอับ แต่สิบเจ็ดสิบแปดก้าวให้หลัง กลับกลายเป็นหนทางรอดสายหนึ่ง?

ผู้ใดทราบว่าที่ตัวเองก้าวเดินในวันนี้ เป็นหนทางรอดหรือทางตายละ?

ผู้ใดทราบความสำเร็จหรือล้มเหลวในวันพรุ่งได้?

เป๋ะโซ้วปวยไม่ทราบ

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ทราบ

ดังนั้นทั้งสองมาถึงเมืองหลวงครึ่งปี ยังไม่ประสบความสำเร็จ

.....

ในโลกมีเรื่องราวมากหลาย ต่อให้เป็นคนชาญฉลาดปราดเปรื่องกว่านี้ ก็ต้องใช้เวลาสืบเสาะ สั่งสมประสบการณ์

ผ่านบทเรียนของความสำเร็จล้มเหลว ค่อยพลิกสถานะกลับกลายได้

แป๊ะโซ้วปวยกับเอ้งเซี่ยวเจียะเป็นผู้มีความสามารถ

ผู้มีความสามารถต้องมีสักวันที่เด่นล้ำเหนือผู้คนในส่วนของผู้มีความสามารถ หมายถึงมีการกระทำในขณะที่ผู้อื่นทำไม่ได้ แต่ผู้มีความสามารถก็อาจถูกละเลย ถูกบดบัง ไม่เห็นความสำคัญ ต้องผ่านขั้นตอนของความทุกข์ยากลำบาก และไม่สบโอกาสเช่นกัน

พวกเขาล้วนมีฝีมือติดตัว แต่เมื่อมาถึงเมืองใหญ่ที่แปลกหน้าเช่นนี้ ย่อมไม่อาจพึ่งพาการฆ่าคนหวังสร้างชื่อ พวกเขาทราบว่า ตีกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยทำการต่อสู้ช่วงชิงอย่างลับๆ อยู่ทุกเมื่อ แต่นั่นเป็นอีกโลกหนึ่ง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเขาไม่

พวกเขาแม้ไม่ประสบความสำเร็จ แต่ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ผ่านลมฝนด้วยกัน กลายเป็นผู้รู้ใจ

ผู้รู้ใจคืออะไร?

ผู้รู้ใจคือผู้ที่ช่วยให้ท่านมีความสุข ในขณะที่ตัวเองระทมทุกข์ยามเหน็บหนาวส่งฟืนไฟ ยามร้อนอบอ้าวหยิบขันก้อนน้ำแข็งให้

ผู้รู้ใจไม่เคยขอให้อีกฝ่ายหนึ่งส่งมอบอันใด

ทั้งนี้เพราะเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้รู้ใจ ก็จะไม่ร้องขอ ไม่จำเป็นต้องร้องขอ

เอ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยมาถึงเมืองไคฮงด้วยกัน ถูกกีดกันด้วยกัน ค่อยๆ คุ้นเคยกับสถานที่นี้ด้วยกัน ตกยากผิดหวังด้วยกัน เมามาย

หมู่ข้างถนนด้วยกัน

พวกเขายังได้รับประสบการณ์ไม่น้อย รู้จักผู้คนไม่น้อย จวบกระทั่งเงินของแป๊ะโช้วปวยจับจ่ายใกล้หมดสิ้น จวบกระทั่งวันฝนสั่งฟ้าวันหนึ่ง

.....

แป๊ะโช้วปวยเพิ่งขายภาพตัวหนังสือที่แผงลอยในตลาดไปหลายภาพ ลายมือของมันเข้มแข็งมีพลัง แต่มันไม่มีชื่อเสียง

เมื่อไม่มีชื่อเสียง ภาพตัวหนังสือต้องขายในราคาถูก

หากคิดมีชีวิตสืบไป ก็ต้องมีเงินทองไว้จับจ่าย แป๊ะโช้วปวยยินยอมขายภาพตัวหนังสือ ไม่ยอมลดตัวลงประกอบการค้าที่ไม่ต้องมีต้นทุน

ก่อนที่มันจะกลับไปยังโรงเตี๊ยมได้ถวงแม้ง ได้วกอ้อมไปหาเฮ้งเซี่ยว-เจียะที่ร้านฮ้วยชุนตึ้ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคนปรุงยาในร้านฮ้วยชุนตึ้ง ฮ้วยชุนตึ้งเป็นร้านขายยาเก่าแก่ บางครั้งทั้งสองจะเชื่อมกระดูกรักษาอาการบาดเจ็บให้กับผู้คน เป็นที่ชื่นชมของเจ้าของร้านขายยิ่ง สำหรับกับเฮ้งเซี่ยวเจียะนี่เป็นการขายฝีมือชนิดหนึ่ง แต่ยังดีกว่าขายกระบี่

แป๊ะโช้วปวยหนีบภาพตัวหนังสือหลายม้วน เมื่อมาถึงร้านฮ้วยชุน-ตึ้ง เฮ้งเซี่ยวเจียะพอดีเลิกงาน ทั้งสองจะแวะเข้าร้านเจ่กติกกือ สั่งกับแกล้มหลายจาน สุราป้านหนึ่ง สนทนาถึงเรื่องราวทั้งปุ๋นและปู๊ กลับมีความสุขตามอัตภาพ

แต่วันนี้หลังจากที่ทั้งสองสมทบกัน ฝนก็เริ่มตกลงมา

ตอนแรกเพียงเป็นหนึ่งหยด สองหยด ไม่กี่หยดภายหลังหนาตาขึ้น ท้องฟ้าสีเทาหม่นคล้ายทอดไว้ด้วยร่างแห แม้แต่นกกาก็ร้องเซ็งแซ่ ผู้คนสัญจรตามท้องถนน พากันยกมือกุมศีรษะ วิ่งอย่างร้อนรน

เย้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะไช้วปวยทราบว่าฝนใกล้ตกหนักแล้ว ร้านเจ่กติกกือก็อยู่ที่ตรอกยาว ที่นั่นเป็นถิ่นของราษฎรยากไร้ ไม่มีที่หลบฝน

ทั้งสองใช้แขนเสื้อบังศีรษะ มุดปราดเข้าไปในซากปรักหักพังที่คล้ายถูกพระเพลิงเผาผลาญ ที่นั้นแม้เต็มไปด้วยซากอิฐไม้ผุ หญ้าท่วมรกร้าง แต่ยังมีกระเบื้องปิดคลุมอยู่หลายแผ่น ไม่ถล่มลงมา ใช้เป็นที่หลบฝนชั่วคราว

ทั้งสองพุ่งตัวเข้าไปในซากปรักหักพังอย่างทุลักทุเล รีบเช็ดคราบน้ำบนเรือนผม ยิ่งกริ่งเกรงภาพตัวหนังสือเปรอะเปื้อน แป๊ะไช้วปวยปลดผ้าโพกศีรษะลงมาเช็ดคราบน้ำ เย้งเซี่ยวเจียะก็เข้ามาช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง

ที่เบื้องนอก ฝนยิ่งตกหนัก ในซากปรักหักพังยิ่งมืดครึ้ม ทั้งสองล้วนบังเกิดความรู้สึกอ้างว้างหดหู่ชนิดหนึ่ง

นี่คงเป็นความผิดหวังแล้ว

เพราะภาพตัวหนังสือที่แลกค่าตอบแทนเพียงน้อยนิด ทั้งสองกลับดิ้นเด้นถึงเพียงนี้

พวกเขาล่วงรู้ความคิดอ่านของอีกฝ่ายหนึ่ง ต้องฝืนยิ้มออกมา รอยยิ้มนี้ไม่ขมขื่นนัก เพียงแต่อับจนปัญญา

วีรบุรุษยามตกยาก ไม่ชมชอบสนทนาถึงความตกยาก นี่แตกต่างกับผู้คนธรรมดาที่เผชิญอุปสรรคขวากหนามเล็กน้อย ก็ตัดพ้อตำหนิไม่รู้จักจบสิ้น

ทั้งสองขณะจะหาหัวข้อสนทนา พลันเห็นผู้คนสี่คนวิ่งฝ่าสายฝนเข้ามา

ทางน้อยที่ทอดถึงหน้าซากปรักหักพัง ฟากหนึ่งเป็นไผ่แห้งเหี่ยวหมองบึงน้ำ อีกฟากหนึ่งเป็นบ้านเรือนราษฎรยากไร้ แต่ทางน้อยนี้กลับมีความอันไพเราะเรียกว่าตรอกเจียงกุน (แม่ทัพ) คนทั้งสี่พุ่งตัวมาจากมุมกำแพงอย่างเร่งร้อน

เพราะเพื่อหลบฝน ผู้คนเคลื่อนไหวร้อนรนแป๊ะโซ้วปวยไม่รู้สึกประหลาดใจแต่อย่างไร

คนทั้งสี่พอเข้าสู่ซากปรักหักพัง สองคนรั้งอยู่ที่ปากทางเข้าดูลาดเลา สองคนเดินเข้ามา

ผู้คนที่เข้ามาทั้งสอง มีอยู่คนหนึ่งร่างสูงใหญ่เหี้ยมหาญ หน้าตาโอ่อ่า กวาดตาเจิดจ้าวาววับ มองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยแวบหนึ่ง

อีกคนหนึ่งพลันส่งเสียงไอออกมา

ไออย่างรุนแรงยิ่ง

มันใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปาก ไอจนตัวงอ ตลอดทั้งร่างเหี่ยวแฟบลง แม้แต่ผู้ที่ฟังเสียงไอของมัน ยังรู้สึกถึงความเจ็บปวด ราวกับปอดถูกฉีกกระชากของมัน

คนสูงใหญ่เหี้ยมหาญคิดเข้าไปเช็ดผมเผ้าที่เปียกชุ่มโชกให้กับมัน

ชายหนุ่มที่ไอ สั่นศีรษะ

ผ้าเช็ดหน้าสีขาวในมือมัน ถูกย้อมเป็นสีแดงฉานบาดตา แววตาของมันคล้ายเปลวเขียบเย็นในกองเถ้าถ่านสองกลุ่ม

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเบาๆ กับแป๊ะโซ้วปวยว่า

"มันป่วยไม่น้อย"

แป๊ะโซ้วป่วยกล่าวว่า

"พวกเราก็ใกล้ล้มป่วยแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ป่วยเป็นโรคอะไร?"

"โรคยากจน"

คนทั้งสองล้วนหัวร่อออกมา แป๊ะโซ้วป่วยกล่าวเสริมว่า

"มิน่าเล่าผู้คนบอกว่าความยากจนทำร้ายคนตาย หากยากจนเช่นนี้ต่อไป อื่นๆ ไม่กล่าวถึงปณิธานกลับถูกกัดกร่อนริดรอนสิ้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ผู้คนบอกว่าเมืองไคฮงเป็นสถานที่พยัคฆ์หลับมังกรซ่อน ดูท่าพยัคฆ์ทั้งหลายได้แต่หลับไหล มังกรทั้งมวลยังคงซ่อนตัวไว้...

ยามนั้น ชายหนุ่มนั้นหยุดการไอ เพียงแต่ทรวงอกยังสะท้อนขึ้นลง เดินทีละก้าวถึงข้างกายเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วป่วย คนทั้งสามนั่งเรียงรายเป็นแถวเดียว เหม่อมองดูม่านสายฝนสีเทาหม่นทางเบื้องนอก

แป๊ะโซ้วป่วยมองดูสายฝน สะกิดความเศร้าหมอง พึมพำว่า

"ฝนตกหนักนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ชวนสนทนาขึ้นว่า

"ฝนที่ตกหนักยิ่ง"

ชายหนุ่มที่ป่วยไข้จับจ้องมองม่านสายฝนที่แขวนอยู่ตรงหน้า กล่าวเสริมว่า

"เป็นฝนที่หนาหนักจริงๆ"

คนทั้งสามเอ่ยถึงฝนพร้อมกัน อดยิ้มให้แก่กันมิได้

ที่เบื้องนอกมีแต่เสียงฝน สตรีชรานางหนึ่งสวมเสื้อผ้าซอมซ่อ ผมเผ้าหงอกขาว นั่งยองๆ อยู่มุมกำแพง ขดตัวหนาวสั่น คาดว่ารอเก็บเศษภาชนะที่ผู้อื่นทิ้งขว้างไม่ต้องการ

บนซากกำแพงที่ใกล้พังทลายสิ้น ปรากฏมดตัวหนึ่งเดินผ่าน ชายฉกรรจ์ที่สูงใหญ่มองดูมันคืบคลานอยู่ครึ่งค่อนวัน เมื่อเผชิญลมพายุภายนอกก็หยุดลง ถูกสายฝนที่ม้วนกระเซ็นเข้ามาก็หยุดชะงักอีก อดขึ้นนิ้วชี้ออก คิดหมายบดขี้มันมิได้

ชายหนุ่มที่ป่วยไข้พลันกล่าวว่า

"เต้ยวย (ดอกชา) ท่านรอจนรำคาญ ก็ไม่จำเป็นต้องฆ่ามัน มันไม่ได้รุกรานท่าน และไม่ได้ขวางทางท่าน เพียงแต่ดิ้นรนมีชีวิตรอดเช่นกัน ไยต้องฆ่ามัน?"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่นั้นลดมือลง กล่าวว่า

"ถูกแล้ว กงจื้อ"

ชายหนุ่มที่ป่วยไข้ความจริงอายุไม่มากนัก แต่สีหน้าปรากฏแววกล้ายผู้ใหญ่มองดูเด็กทารก กล่าวถามว่า

"ท่านยวยบ้อฉ่อเสาะหาโก้วต้ง (โบราณวัตถุ) ไม่พบ?"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่กล่าวอย่างไม่สบายใจว่า

"เรากริ่งเกรงมันเกิดเรื่อง"

ชายหนุ่มที่ป่วยไข้มองดูทิวทัศน์ที่ถูกสายฝน พร่างพรมจนเป็นสีเทาหม่น ดวงตาคล้ายทออัคคีที่เยียบเย็นอีกครา กล่าวว่า

"ยวยบ้อฉ่อเก่งกล้าสามารถ มันต้องไม่สร้างความผิดหวังแก่เรา"

สตรีชราที่ซุบผอมนั้น คล้ายเผชิญกับฝนชิวเทียนสร้างความเหน็บหนาวจนร่างสั่นเทิ้ม พรมเก่าขาดที่คลุมอยู่บนร่างพลอยสั่นไหว ชายหนุ่มที่ป่วยไข้พลันกล่าวว่า

"อกตูจื้อ (ผู้คงแก่เรียนแซ่อก)"

หนึ่งในสองคนที่มองดูสายฝนอยู่เชิงบันได ปรากฏคนแต่งกายคล้ายเสมียนผู้หนึ่ง รับคำว่า

"เราอยู่"

ชายหนุ่มที่ป่วยไข้กล่าวว่า

"พั่วพั้ว(คำเรียกสตรีชรา) นั้นน่าเวทนานัก"

อกตูจื้อเดินเข้าไป ล้วงเงินสองแท่งหยิบขึ้นให้แก่สตรีชรานั้น ในชีวิตสตรีชรานั้นไม่เคยได้รับบริจาคทานเช่นนี้มาก่อน ถึงกับตะลึงลานกับที่

ยามนั้น ชายฉกรรจ์ที่เฝ้ามองสายฝนอีกผู้หนึ่งพลันเรียกเบาๆ ว่า

"กงจื้อ"

สีหน้าชายหนุ่มที่ป่วยไข้ปรากฏแววปีติยินดีวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"มาแล้ว?"

ชายฉกรรจ์นั้นเหลียวหน้ามา เห็นครึ่งซีกหน้ามันดำมะเมื่อม ครึ่งซีกหน้าขาวละเอียดอ่อน มันชี้มือไปยังซากปรักหักพังที่ด้านหลังของชายหนุ่มที่ป่วยไข้ กล่าวว่า

"ฮวยบ้อฉ่อมาแล้ว ที่กลางหลังมันยังแบกคนผู้หนึ่ง"

เย้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยล้วนใจหายวาบ

ที่แท้ชายฉกรรจ์ผู้นี้ไม่ได้มองเห็นผู้คนรุดมา หากแต่ฟังออกว่าที่

ด้านหลังมีคนเร่งรุดเข้าใกล้ ท่ามกลางสายฝนที่ตกหนัก ผู้มามีฝีเท้าแผ่วเบา แม้แต่เปี๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะยังฟังไม่ออกว่ามีคนคุกคามเข้าใกล้

เต้ฮวยมองตามปลายนิ้วชายฉกรรจ์นั้น กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ที่ฮวยบ้อฉ่อแบกไว้เป็นโก้วต้ง โก้วต้งถูกมันคร่ำกุมไว้แล้ว"

ชายหนุ่มที่ป่วยไข้เพียงยิ้มเล็กน้อย

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับเปี๊ะโช้วปวยสบตากันวูบ..ที่แท้โก้วต้งมิใช่โบราณวัตถุ หากแต่เป็นคน

.....

ฮวยบ้อฉ่อแบกร่างคนผู้หนึ่ง ก้มศีรษะพุ่งฝ่าเข้ามาในซากปรักหักพัง ดุจเกาทัณฑ์ที่ทะลุสายฝน แหวกทำลายใยแมงมุมดอกหนึ่ง

มันพอมาถึง ก็คุกเข่าต่อชายหนุ่มที่ป่วยไข้ กล่าวว่า

"บริวารฮวยบ้อฉ่อ คำนับเล้าจู้ (หัวหน้าหอ)"

ชายหนุ่มที่ป่วยไข้กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราเฝ้าสั่งย้ำ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องแสดงความคารวะเช่นนี้ หากว่าท่านเคารพในใจ ก็ไม่จำเป็นต้องยกย่องทางลมปาก แม้แต่อยู่ในหอ ยังยึดถือเป็นชนชั้นเดียวกัน อย่าว่าแต่อยู่ในดินแดนของศัตรู ท่านลืมเลือนแล้วหรือ?"

ฮวยบ้อฉ่อรับคำว่า

"ทราบแล้ว กงจื้อ (คุณชาย)"

เปี๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะต้นตระหนกกว่าเดิม

ที่แท้ชายหนุ่มหน้าอมโรค ส่งเสียงไอไม่หยุดยั้ง รูปกายผ่ายผอม แต่สีหน้ายะเยียบเย็นชาผู้นี้ กลับเป็นผู้นำที่มีนามกระเดื่องลือแผ่นดิน.. หัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโชวมั่งจิ้ม (หมอนนิทรา)!

คิดไม่ถึงพวกเขาจะพบพานยอดคนพิสดารผู้นี้ในซากปรักหักพังกลางสายฝน

ได้ยินโชวมั่งจิ้มถามว่า

"เรื่องราวดำเนินถึงขั้นใดแล้ว?"

ฮวยบ้อฉ่อกล่าวว่า

"โก้วต้งถูกคุมตัวมาถึงแล้ว"

"ประเสริฐ แก้ไขมันฟื้นคืนสติมา"

ฮวยบ้อฉ่อทิ่มสกัดสองมือ จี้ใส่กลางหลังผู้ถูกคร่ำกุมหลายคราจากนั้นตบหน้ามันห้าฉาด เด้ฮวยก็ใช้สองมือรองน้ำฝนจากใต้ชายคาสาดใส่ใบหน้ามัน

คนผู้นั้นฟื้นคืนสติมาทีละน้อย

โชวมั่งจิ้มจับจ้องมองมันฟื้นคืนสติอย่างเย็นชา

คนผู้นั้นพอลืมตาขึ้น เห็นโชวมั่งจิ้มยืนอยู่เบื้องหน้า ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"โชว..กงจื้อ"

โชวมั่งจิ้มจ้องมองถึงส่วนลึกของดวงตามัน กล่าวว่า

"โก้วต้ง เจ้ามีกำลังขวัญ น่าเสียดายที่ปราศจากคุณธรรม"

โก้วต้งสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"กงจื้อปราดเปรื่อง ที่แล้วมากงจื้อล่วงรู้ความประพฤติของบริวาร

โดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ ในคนสนิทของกงจื้อทั้งหก กำลังขวัญของราใช้ไม่ได้ที่สุด"

สีหน้าโชวมั่งจิ้มแฝงแววโสเย็นชา ดั่งราวกับเปลวอัคคีในน้ำแข็ง ปากกล่าวว่า

"เจ้าใช้ได้ แม้กระทั่งตอนนี้ แววตาเจ้าก็ปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างแท้จริง เรากลับดูผิดไปแล้ว"

โก้วตั้งเอาแต่กล่าวว่า

"กงจื้อโปรดพิจารณาด้วยปราดเปรื่อง"

ยามนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเบาๆ กับแป๊ะโช้วปวยว่า

"นี่เป็นปัญหาภายในของหอลมพิรุณโปรย พวกเรายังคงปลีกตัวไป"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ที่เบื้องนอกฝนตกหนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลังเลเล็กน้อย แป๊ะโช้วปวยกล่าวอีกว่า

"เมืองไคฮงหาใช่ดินแดนของพวกมันทั้งสิ้น"

คำพูดนี้กลับเตือนสติเฮ้งเซี่ยวเจียะ ลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"ย่านนี้ความจริงเป็นใจกลางของตึกหกหุนครึ่งโชวกงจื้อรุดมาคร่ำกุมกน เท่ากับพาตัวเข้าถ้ำเสือ"

แป๊ะโช้วปวยผงกศีรษะกล่าวว่า

"แม้แต่หัวหน้าหอลมพิรุณโปรยยังออกศึกด้วยตัวเอง ต้องมิใช่เรื่องเล็กน้อย"

ได้ยินโชวมั่งจิ้มกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ยามนี้ออกตูจื้อ ซือบ้อขุย เต้ฮวย ฮวยบ้อฉ่อและเจ้าล้วนมาพร้อม

หน้าเพียงขาดเอี้ยบ้อเชี้ยคนเดียว ดังนั้นเจ้าบอกต่อเรา ที่แล้วมาเราดีต่อเจ้าไม่น้อย เจ้าไฉนขายคนในสำนักสาขาหกแห่งจำนวนสี่ร้อยกว่าคนให้กับตึกหกหุนครึ่ง?"

โก้วต้งก้มศีรษะ ไม่สามารถกล่าววาจาได้"

เต้ฮวยที่ด้านข้างแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้าคิดไม่ถึงว่าจะถูกพวกเราจับตัวได้กระมัง เจ้าเข้าใจว่า เมื่อซ่อนตัวอยู่ที่ย่านโขวจุ้ยโผ่ว ก็สามารถเสพสุขวาสนาหรือไร เจ้าทำให้ผู้คนของหอนับพันกลับกลายเป็นหญิงม่ายเด็กกำพร้า ต่อให้เจ้าหลบหนีถึงสุดหล้าพวกเรายังจะกระชากตัวเจ้าออกมา

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"หากมิใช่ฮวยบ้อฉ่อ พวกเรายังไม่ล่วงรู้ว่าครึ่งเดือนนี้ตึกหกหุนครึ่งย้ายขุมกำลังจากย่านโขวจุ้ยโผ่ว ไปชุมนุมอยู่ที่แถบพั่วปั้งมึ้ง คราครั้งนี้พวกเราเหล่าผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุข ก่อร่างตั้งพรรคพากันออกมา เพียงเพื่อถามเจ้าประโยคหนึ่ง...เจ้าไฉนทำเช่นนี้?"

คำพูดตอนท้ายถึงกับดังปานฟ้าร้อง

โก้วต้งสะท้านคราหนึ่ง ขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่ปราศจากซุ่มเสียงเปล่งออกมา

ชายฉกรรจ์หน้าสองสียังคงเฝ้าอยู่ที่เชิงบันไดอกสู้จื้ออยู่ที่เบื้องหน้าสตรีชรานั้น เท่ากับเฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านหลังเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยป้องกันมิให้คนแปลกหน้าทั้งสองนี้เคลื่อนไหว

เต้ฮวยตวาดสำทับว่า

"เจ้าบอก เจ้าจะสู้หน้ากงจื้ออย่างไร สู้หน้าพวกเราอย่างไร?"

โก้วต้งพลันเงยหน้าขึ้น ย้อนถามว่า

"ท่านต้องการให้เราบอกจริงๆ ?"

เด้ยวยขุ่นแค้นจนแผดหัวร่อกล่าวว่า

"เราต้องการดูว่า เจ้ายังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

โก้วต้งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ตกลง เราบอก"

มันกล่าววาจาในอึดใจเดียวว่า

"พวกท่านต้องจบสิ้นภายใต้คำบอกของเรา"

มันพูดกล่าวจบ ในบริเวณก็เกิดเหตุเปลี่ยนแปลง ที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินขึ้น

ความรุนแรงของเหตุเปลี่ยนแปลง แม้แต่เป็ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะที่อยู่ด้านข้าง ก็ถูกสะกดจนตะลึงลาน

.....

โก้วต้งพลันดีดกายขึ้น

ดูจากท่าทีของมันในตอนแรก บนร่างอย่างน้อยถูกปิดสกัดจุดไว้สี่ห้าแห่ง แต่แล้วมันดีดปราดขึ้นโดยไม่คาดหมาย

ในมือมันเพิ่มมีดสั้นเล่มหนึ่ง

คมมีดจมลึกไปในท้องน้อยเด้ยวยดุจสายฟ้า

คมมีดนี้ดวัดจากล่างขึ้นบน

สีหน้าของเด้ยวยปรากฏแววเจ็บปวด ราวกับปอดหัวใจถูกฉีกกระชากจากกัน

พริบตานั้นโซวมั่งจิ้มขณะจะลงมือ ฮวยบ้อฉ่อที่คุมตัวโก้วต้งมาชิง "ลงมือ"

มันก้มศีรษะลง

ที่กลางหลังมันอย่างน้อยปรากฏอาวุธลับยี่สิบห้าชนิด ซัดฟุ่งใส่โซวมั่งจิ้มโดยพร้อมเพรียง ปลายเหลมของอาวุธลับแต่ละชนิด ล้วนสะท้อนประกายสีคราม แสดงว่าฉาบพิษไว้ มิหนำซ้ำยิงออกจากขดลวดอันกล้าแข็ง ทั้งรวดเร็ว รุนแรง แม่นยำ ชั่วร้าย สุดที่จะหลบรอดได้

โซวมั่งจิ้มถูกการลงมือของโก้วต้งแบ่งแยกสมาธิ ความตั้งใจของมันก็มุ่งอยู่ที่คิดช่วยเหลือเด้ฮวย ฮวยบ้อฉ่อที่เป็นคนสนิทของมัน กลับฉกฉวยโอกาสนี้ลงมือต่อมันด้วยอำมหิต

โซวมั่งจิ้มส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เปลื้องชุดยาวสีเหลืองอ่อนบนร่างออกดุจประกายไฟ ม้วนตลบแล้วห่อวูบความเคลื่อนไหวทั้งหมดสำเร็จในชั่วพริบตา อาวุธลับเต็มท้องฟ้าพลันสลายหายวับ

มืออาวุธลับขนาดเท่าเม็ดถั่วเขียวจุดเดียว ที่ปักใส่เท้าของโซวมั่งจิ้ม

อกสูจื้อเห็นผิดท่า พลันขยับกายหมายพุ่งปราดกลับมาทางด้านซิมมั่งจิ้ม

สตรีชรานั้นพลันดวัดพรมเก่าขาดบนร่างขึ้น กรอบลงยังศีรษะอกสูจื้อ

กระแสลมที่แฝงกลิ่นคาวหอบหนึ่งพลุ่งมาปะทะหน้าในบัดดล

อกสูจื้อดีนตัวขึ้น นี่เป็นบ้อเมี่ยเทียนอี (ภูษิตฟ้าไร้ชีวิต) ของเต่าจื้อพั่วพั่ว (นางเฒ่าเม็ดถั่ว) แห่งภูเขาคี้เลี้ยงชัว หากกระทบถูกผู้ใด ตลอดทั้งร่างจะเน่าเปื่อยเสียชีวิต อย่าว่าแต่ครอบลงยังศีรษะเช่นนี้

ภูษิตฟ้าไร้ชีวิตก่อเกิดเป็นกระแสลมหอบหนึ่ง อกตูจื้อก็ลอยตัวขึ้นตามลม

มันลอยพลิ้วคราเดียวถึงขื่อห้อง ลอยพลิ้วอีกคราถึงกลางซากปรักหักพัง เป้าหมายของมันยังคงคิดช่วยเหลือโชวกงจื้อก่อน ความปลอดภัยส่วนตัวเป็นเรื่องรองลงไป

ท่าร่างของมันแผ่วพลิ้วและรวดเร็ว

แต่ปรากฏอาวุธลับสามเล่ม แผ่วพลิ้วรวดเร็วกว่ามัน

อกตูจื้อก็ดิ้นตัวอย่างรวดเร็ว เพียงแต่ตอนที่มันคิดถลันหลบ เข็มเล็กละเอียดที่ไร้ซุ่มไร้เสียงถึงกับไร้สภาพสามเล่ม ก็ชำแรกใส่กระดูกสันหลังของมัน

กำแพงชำรุดแถบหนึ่งพลันแตกทลายออก

คนที่ชัดเข็มโผล่พ้นออกมา เห็นเป็นหลวงจีนศีรษะล้านรูปหนึ่งมือซ้ายถือบาตร ลำคอคล้องพวงประคำ ใช้มือขวาชัดเข็ม บนร่างกลับสวมชุดแพรเลิศหรู

ที่แท้คนผู้นี้กบดานอยู่ในกำแพง

คนผู้นี้ไม่ทราบกบดานอยู่ในกำแพงนานเท่าใด จุดประสงค์เพียงเพื่อชัดเข็มที่เล็กละเอียดกว่าเส้นผม แผ่วเบากว่าสายลมเร่งร้อนกว่าสายฟ้า โปร่งใสกว่าสายฝนสามเล่มนี้

.....

เหตุเปลี่ยนแปลงพลันอุบัติ เปลี่ยนแปลงแล้วเปลี่ยนแปลงเล่า

ร่างที่พุ่งตัวไปเบื้องหน้าพลันบิดกระตุกคราหนึ่ง แต่ท่าร่างของมันยังไม่สะดุดหยุดลง

มันพุ่งปราดถึงเบื้องหน้าโชวมั่งจิ้ม ดวัดมือวูบปะทะกับฮวยบ้อฉ่อหนึ่งฝ่ามือ ฮวยบ้อฉ่อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง กระอักโลหิตจากปาก ถอยปราดไปอย่างเร่งร้อน

อกสู้จื้อหมุนตัวกราดฟาดออกอีกฝ่ามือ โก้วต้งพอปะทะฝ่ามือด้วยก็ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พุ่งถอยไปวาเศษ มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ยามนั้นสตรีชราฉายาเต่าจื้อพั่วพั้วติดตามมาถึง อกสู้จื้อหมุนตัวกราดฟาดออกอีกฝ่ามือ เต่าจื้อพั่วพั้วยกแขนกันปะทะ ต้องเซถอยไปเจ็ดแปดก้าว ยังไม่อาจทรงกายมั่น อกสู้จื้อขณะจะกราดฟาดซ้ำ พลันคราง หนักๆ คราหนึ่ง ท่าร่างชะงักงันวูบ ที่หางตา รูจมูกล้วนปรากฏโลหิตสีดำไหลซึมออกมา

เต่าจื้อพั่วพั้ว ฮวยบ้อฉ่อ โก้วต้งค่อยมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ คุกคามเข้าหาอกสู้จื้อใหม่

พวกมันล้วนทราบว่า นี่เป็นห้วงคับขันเป็นตาย และเป็นโอกาสประกอบความดีความชอบ

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมปล่อยปละละเว้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจปล่อยปละละเว้น

ทั้งนี้เพราะเกาทัณฑ์พาดสายแล้ว มิอาจไม่ปล่อยออกไป

หากปล่อยออกไป ยิ่งฆู่โจมพลาดเป้า โชวมั่งจิ้มต้องคิดบัญชีกับพวกมันแน่นอน

โซวมั่งจิ้มพลันเลิกชายด้านล่างของชุดยาวขึ้น

อาวุธลับขนาดเล็กเท่าเม็ดถั่วเขียวนั้นปักตรึงกับเท้าซ้ายของมัน

มันไม่ขบคิดใคร่ครวญ ในมือเพิ่มดาบเล่มหนึ่ง

ดาบที่สวยงามนัก

เสียงชักดาบคล้ายเสียงครางเบาๆ ของหญิงงาม เป็นที่สั่นขวัญสะท้านจิตใจ

คมดาบโปร่งใส ตัวดาบแดงชมพู คล้ายกระจกที่โปร่งใสห่อหุ้มกระดูกสันหลังสีชมพูไว้ เป็นเหตุให้ประกายดาบสะท้อนสีแดงเลื่อมพราย

ดาบค่อนข้างสั้น รอยโค้งของดาบคล้ายเอวบางของโฉมสะคราญ ดาบยามสะบัดบังเกิดเสียงดังสดใสดุจดุริยทิพย์ชนิดหนึ่ง ทั้งยังแฝงกลิ่นหอมจางเบาบาง

นี่เป็นดาบที่ผู้คนพอแรกพบก็นึกรักเล่มหนึ่ง

ขณะเดียวกัน ทำให้ผู้คนแรกพบพานยากลืมเลือน

ทั้งนี้เพราะดาบแรกของโซวมั่งจิ้มกลับฟันใส่ตัวเอง

มันคว้านเนื้อบริเวณที่ถูกอาวุธลับถั่วเขียวปักใส่ออกมาชิ้นใหญ่

มันเฉือนเนื้อของตัวเอง ดั่งราวกับปลิดผลไม้บนต้นไม้มาผลหนึ่ง ที่ปากแผลปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง เลือดเนื้อเหวอะหวะ ย้อมขากางเกงจนเปียกชุ่มโชก แต่มันกระทั่งหัวคิ้วยังไม่ขมวดแม้แต่น้อย

อาการไอของมันก็สิ้นสูญไปอย่างเหลือเชื่อ

มันจับดาบด้วยมือซ้าย คว้านเนื้อที่เท้าของตัวเองออกมาชิ้นหนึ่ง มือขวาก็คว้าใส่กลางหลังของอกฮูจื้อ

ดาบที่พิสดารเล่มนั้นพลันแดงโรจน์ขึ้นมา

มือขวาของมันทั้งโบก จี้ ทิ่ม ตบ ผลัก คว้า นวด ขย้ำใส่อกฮูจื้อ ความเคลื่อนไหวทุกประการล้วนไม่พลาด

ดาบในมือซ้ายของมันปิดสกัดสภาวะฮูโจมของเต่าจื้อพั่วพั้ว ฮวยบ้อฉ่อและโก้วต้งไว้

จากนั้นฟันศีรษะโก้วต้งลงมาในดาบเดียว!

เต่าจื้อพั่วพั้วกับฮวยบ้อฉ่อถอยปราดไปด้วยความแตกตื่นพรั่นพรึง

ฮวยบ้อฉ่อเห็นศีรษะของโก้วต้งลอยขวับขึ้นไป ทั้งยังเบิกตาทั้งคู่ อดแผดเสียงร้องออกมามิได้ว่า

"อั้งซิ่วต้อ (ดาบแขนเสื้อแดง)"

มือขวาของโซวมั่งจิ้มยังดำเนินการช่วยเหลืออกฮูจื้อ ที่ถูกอาวุธลับอาบยาพิษชัดทำร้ายกระดูกสันหลัง ดาบในมือซ้ายกลับปลิดปลงสังหารศัตรูผู้หนึ่ง ขับไล่ศัตรูอีกสองคนล่าถอย

ดาบนี้หลังจากฟันศีรษะของศัตรูผู้หนึ่ง สีสันของดาบยิ่งแรงกล้ากว่าเดิม

...นี่ที่แท้เป็นดาบเทพ หรือว่าเป็นดาบมาร?

...ผู้ที่ถือดาบที่แท้เป็นเทพเจ้าดาบ หรือว่าเป็นมัจจุมารดาบ?

.....

พริบตาที่อกฮูจื้อถอยตัวเข้าช่วยเหลือโซวมั่งจิ้ม หลวงจีนทุศีลนั้นก็พุ่งกายปราด คิดสกัดอกฮูจื้อเอาไว้

แต่เต้ฮวยชิงสกัดมันเอาไว้

เด้อวยถอนมีดสั้นที่ปักใส่หัวใจของมันออกมา สู้พัวพันกับหลวงจีนทุศีลนั้นไว้

ทั้งนี้เพราะเด้อวยคำนึงถึงเรื่องหนึ่ง

...เพียงหวังโชวกงจื้อมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ

...ขอเพียงโชวมั่งจิ้มมีโอกาสหอบหายใจคำเดียวต่อให้มันตายก็ไม่เสียดายชีวิต

ไม่เพียงแต่เด้อวยคาดคิดเช่นนี้ อกตูจื้อก็คาดคิดเช่นนี้ แม้แต่ซือบ้อขุยก็คาดคิดเช่นนี้

โชวมั่งจิ้ม อกตูจื้อและเด้อวยในซากปรักหักพัง เผชิญการจู่โจมสังหารจากหลวงจีนทุศีล เด่าจื้อพั่วพั้ว ฮวยบ้อฉ่อและโก้วต้ง ที่เชิงบันไดยังเฝ้ารักษาด้วยคนหน้าสองสีซือบ้อขุย

แต่ศัตรูเมื่อคิดฆ่าสังหารโชวมั่งจิ้ม ไหนเลยปล่อยให้ซือบ้อขุยอยู่นิ่งเฉยได้?

แทบเป็นเวลาเดียวกัน กำแพงเก่าผุของโขวจุ้ยโพ่วล้วนพังครืนลงทั้งแถบ

ปรากฏเกาทัณฑ์กล้าแข็งสี่ร้อยคันน้าวเกาทัณฑ์พาดสายยิงออก

ซือบ้อขุยไม่อาจฉลันหลบ

...มันหากฉลันหลบ เกาทัณฑ์เหล่านี้จะพุ่งผ่านเลยไป ยิงใส่โชวมั่งจิ้ม

ซือบ้อขุยได้แต่ด้านปะทะไว้

เกาทัณฑ์ระลอกแรกจำนวนสองร้อยดอกยิงออกโดยพร้อมเพรียงมันอย่างน้อยด้านไว้หนึ่งร้อยแปดสิบดอก อาวุธของมันเป็นดาบใหญ่

มังกรทองเล่มหนึ่ง ดาบใหญ่ร่ายรำดังหวีดหวือ เพียงเห็นบุปผาดาบไม่เห็นเงาคน เนื่องด้วยมันไม่อาจปล่อยให้เกาทัณฑ์ยิงฝ่าไปในซากปรักหักพังแม้สักเล่มเดียว ดังนั้นมันถูกเกาทัณฑ์สองดอกยิงใส่ร่าง

เกาทัณฑ์ระลอกแรกเพิ่งยิงหมดสิ้น ถึงรอบมือเกาทัณฑ์ชุดที่สองยิงจู่โจม

ซือบ้อขุยแผดเสียงร้องคำหนึ่ง กวาดฟาดฟันดาบใหญ่ กวาดทำลายซากกำแพงแถบหนึ่งพังครืนลง

ฝนแน่นหนา ฟ้ามืดครึ้ม บวกกับซากกำแพงพังทลาย ยามกะทันหันมือเกาทัณฑ์คำนวณเป้าหมายไม่ถูก ซือบ้อขุยฉกฉวยโอกาสลากดาบกลับไปช่วยเหลือ ฟาดฟันดาบคุกคามหลวงจีนทุศีลล่าถอย เต้ยวยกี่ล้มระทวยอยู่ในอ้อมแขนมัน

ใบหน้าของเต้ยวยกลับกลายเป็นสีเขียวซีด

อีกด้านหนึ่ง โซวมั่งจิ้มใช้ดาบด้วยมือเดียวสังหารคนผู้หนึ่ง ขู่ขวัญศัตรูสองคนล่าถอย อีกฝ่ามือหนึ่งแผ่พุ่งกำลังภายในไม่ขาดสาย ได้ยินเสียงทึบทึบสองครา เข็มโปร่งใสที่กลางหลังอกตู้จื้อ ถูกบังคับกระดอนออกมาสองเล่ม ร่วงหล่นลงบนพื้น

อกตู้จื้อแค่นเสียงดังเฮอะ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงก่ำ หัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า

"กงจื้อ เราไม่รอดแล้ว เราไม่ทันโคจรพลังต่อต้าน ปรากฏเข็มอ่วยกุกจำ (เข็มละลายกระดูก) เล่มหนึ่งจู่โจมใส่สมองแล้ว..."

ยามนั้น หลวงจีนทุศีล เต่าจื้อพั่วพั้ว ซวยบ้อฉ่อล้วนถอยห่างไปมือเกาทัณฑ์ทั้งสี่ร้อยคนรุกล้ำเข้ามาในซากปรักหักพัง รายล้อมเป็นชั้นๆ จาก

นั้นแบ่งเป็นสองขบวน ขบวนแรกย่อร่างลง อีกขบวนหนึ่งยกเกาทัณฑ์เล็งหาเป้าหมาย ตระเตรียมปล่อยเกาทัณฑ์ออก

.....

ทวนเปิดเผยปิดป้องง่าย เกาทัณฑ์ลับยากป้องกัน

...ซึ่งความจริงเกาทัณฑ์เปิดเผยก็ยากปิดป้อง

มือเกาทัณฑ์ที่รายล้อมเป็นชั้นๆ ผ่านการฝึกอบรมอย่างเข้มงวดเช่นนี้ หากปล่อยให้พวกมันยิงเกาทัณฑ์ในกระบอกทั้งหนึ่งร้อยดอกจนหมดสิ้น ต่อให้เป็นยอดฝีมือสุงเชี่ยมเทียมฟ้า ก็ต้องถูกยิงเป็นตัวเม่นปรุพรุนแน่นอน

มือเกาทัณฑ์ขบวนแรกยิงเกาทัณฑ์ออกแล้ว

โซวมั่งจิ้มพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

มันยื่นมือตะปบคว้าซากศพที่ไร้หัวของโก้วต้งขึ้น โยนไปยังเบื้องหน้าซือบ้อขุย

ความเคลื่อนไหวนี้เป็นการช่วยเหลือซือบ้อขุย

ซือบ้อขุยใช้ซากศพโก้วต้งต่างโล่ด้านเกาทัณฑ์ไว้

อกฮูจื้อกลับร่ำร้องพลางกระโดดปราดขึ้น ตลอดทั้งร่างหมุนคว้างขึ้นมา

มันคุ้มครองอยู่ทางด้านหลังของโซวมั่งจิ้ม

เมื่อเป็นเช่นนี้ โซวมั่งจิ้มเพียงปัดป้ายเกาทัณฑ์ที่ยิงจากด้านหน้าและซ้ายขวาไว้เท่านั้น

เกาทัณฑ์ระลอกแรกพอผ่านพ้น ร่างอกฮูจื้อก็ตกถึงพื้น แต่ไม่ได้

ล้มลง

มันกลับกลายเป็นเป้าเกาทัณฑ์อันหนึ่งไป
เกาทัณฑ์ที่ระดมปักตรึงบนร่างมัน ยันร่างมันเอาไว้ไม่ล้มลง
ซือบ้อขุยถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่อีกสองดอก
เต้ฮวยก็ถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่สี่ดอก
มือเกาทัณฑ์ขบวนที่สองตระเตรียมปล่อยเกาทัณฑ์ออก
...เกาทัณฑ์ที่ไม่มีวันหมดสิ้น
...เกาทัณฑ์ที่แน่นหนาดุจห่าฝน
ในที่สุดดวงตาของโชวมั่งจิ้มทอแววชนิดหนึ่ง
แววตาของวีรบุรุษตกยาก อับจนสิ้นหนทาง
.....

ยามนั้น มือเกาทัณฑ์ที่จัดรูปขบวนเป็นระเบียบเรียบร้อย พลันบังเกิดความปั่นป่วนรวนเร ทยอยล้มระเนระนาดลง

มือเกาทัณฑ์ที่ยังไม่ล้มลงรีบหันกลับไปรับศึกไม่คาดหมาย เห็นชายหนุ่มสองคนกระโดดขึ้นลง ลงมือดุจสายฟ้า ในเงื้อมมือทั้งสอง ไม่มีผู้ใดต้านติด ไม่มีผู้ใดขืนหยัดอยู่ได้

ชั่วพริบตา มือเกาทัณฑ์ล้มลงสี่ห้าสิบคน ที่หลงเหลือพบว่าวงล้อมไม่เป็นวงล้อมอีกต่อไป พอหวนนึกถึงดาบของโชวมั่งจิ้ม ล้วนแตกตื่นจนละทิ้งเกาทัณฑ์ เตลิดหลบหนีไปคนละทิศละทาง

...ข้อดีของฝูงชนคือขณะที่สมัครสามัคคี สามารถรวมพลังดั่งปราการ ข้อเสียคือเมื่อต่างฝ่ายต่างดำเนินการจะกลับกลายเป็นชุมชนอัน

สับสน

ขอเพียงคนหนึ่งคิดหลบหนี ทุกผู้คนล้วนคิดหนีเอาชีวิตรอด

สุดท้ายนอกจากผู้คนที่ล้มลงแล้ว ปรากฏมือเกาทัณฑ์แปดส่วนที่หนีหน้าโดยไม่ทันต่อสู้กัน

ขณะที่เหตุเปลี่ยนแปลงพลันอุบัติ เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยพบว่าผิดท่า ก็ชิงถอนตัวออกจากซากปรักหักพัง กำลังสำคัญของฝ่ายตรงข้ามล้วนมุ่งอยู่ที่โซวมั่งจิ้ม ย่อมไม่แยแสสนใจพวกเขาทั้งสอง

รอจนมือเกาทัณฑ์รายล้อมซากปรักหักพังไว้ แป๊ะโช้วปวยก็กล่าวถามเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ใช่จะลงมือหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ลงมือ ข้าพเจ้าเห็นว่าโซวกงจื้อเป็นคนดีงาม ทั้งดีต่อบริวาร ในความเห็นท่านเล่า?"

"นี่นับเป็นโอกาสฝากตัวเข้าสังกัดอันประเสริฐ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างรีบร้อนว่า

"แต่ท่านต้องรับปากข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง"

"ท่านบอก"

"พยายามหลีกเลี่ยงการฆ่าคน"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้ามิใช่ตอบสนองท่าน หากแต่กระทำเพื่อตัวเอง ข้าพเจ้ายังไม่ต้องการให้ดึกหกหุนครึ่งเคียดขึ้งข้าพเจ้า ยิ่งไม่คิดเป็นศัตรูกับลุ้ยซุ่ง"

ทั้งสองสนทนาไม่กี่ประโยค โซวมั่งจิ้มก็คับขันจนร่อแร่ ดังนั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยพากันลงมือ

ทั้งสองจู่โจมตลบหลังมือเกาทัณฑ์ พอลงมือก็ข่มขวัญศัตรู ทำลายความคิดต่อสู้ของฝ่ายตรงข้ามไป

แป๊ะโซ้วปวยจี้นิ้วดุจสายลม มันใช้วิชาดรรชนีเคาะจุด เคาะทำร้ายมือเกาทัณฑ์ล้มลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้สันมือต่างดาบ พลังที่ใช้ไม่หนักไม่เบา เพียงกระแทกผู้คนสิ้นสติไป

เมื่อทั้งสองปรากฏกายขึ้น แววตาของโซวมั่งจิ้มก็เปลี่ยนเป็นขโสเย็นชา ถึงกับเป็นความเย็นชาทระนงที่เสียดกระดูก

มันรุดไปชมดูอกสูจื้อ

อกสูจื้อถูกเกาทัณฑ์ปักตรึงทั่วร่าง กลับกลายเป็นเป้าเกาทัณฑ์อันหนึ่ง

มันยังรุดไปดูเต้ฮวย

เต้ฮวยตายแล้ว แต่ดวงตาทั้งสองยังไม่ปิดลง มันเบิกตาโปน เต็มไปด้วยความคั่งแค้นและไม่ยินยอมพร้อมใจ

โซวมั่งจิ้มก้มกายลงกล่าววาจาประโยคหนึ่งว่า

"เราจะล้างแค้นให้กับท่าน"

น้ำเสียงมันเน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว

บนกระเบื้องที่แตกชำรุด พลันปรากฏน้ำฝนหยดหนึ่งหยดลงมา พอดีหยดลงที่ใต้ขนคิ้ว บนเปลือกตาของเต้ฮวย ดวงตาของเต้ฮวยพลันปิดลง ท่าทางสงบลงมากนัก คล้ายกับพอได้ยินคำพูดของโซวมั่งจิ้ม

แผ่วอ่อยตายตาหลับ

.....

โชวมั่งจิ้มลุกขึ้นยืนอย่างแช่มช้า

ยามนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยควบคุมสถานการณ์ไว้แล้ว ซือบ้อขุยถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่สี่ดอก แต่ไม่ได้ทำร้ายถูกจุดสำคัญ เกาทัณฑ์ฝังอยู่ในร่าง ไม่ได้ถอนออกมา

ใบหน้าซีกดำของมันยิ่งดำกว่าเดิม ใบหน้าซีกขาวยิ่งขาวกว่าเดิม โชวมั่งจิ้มกล่าวถามว่า

"ท่านไฉนไม่ถอนเกาทัณฑ์?"

ซือบ้อขุยยังยืนหยัดดุจปลายทวน กล่าวว่า

"ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลารักษาบาดเจ็บ"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ประเสริฐ โก้วต้งทรยศต่อพวกเรา ขายพี่น้องห้าร้อยคน เราสั่งฆ่าบ้อฉ่อคร่าตัวมันกลับมา สุดท้ายพี่น้องที่ข้างกายเราทั้งหก เพียงหลงเหลือท่านกับเอี้ยบ้อเซี้ย"

สองตามันพวยพุ่งไฟเย็นอีกครา กล่าวสืบต่อ

"อกตูจื้อกับเต้ฮวยตายเพราะโก้วต้งกับฮวยบ้อฉ่อ โก้วต้งจบชีวิตแล้ว ฮวยบ้อฉ่อก็ต้องจบชีวิตเช่นกัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ในที่สุดแป๊ะโช้วปวยอดร้องมิได้ว่า

"นี่ พวกเราช่วยเหลือท่าน ท่านไม่กล่าวขอบคุณพวกเราแม้สักคำเดียว?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราไม่เคยกล่าวขอบคุณผู้คนทางลมปากมาก่อน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านก็ไม่ถามไถ่ชื่อแซ่พวกเรา"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลาถามไถ่ชื่อแซ่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เมื่อใดจึงถึงเวลา?"

โชวมั่งจิ้มชี้มือไปยังซากศพของอกฮูจื้อกับเด้ฮวยบนพื้น กล่าวว่า

"รอจนล้างแค้นยิ่งใหญ่ ยังมีชีวิตรอดกลับมาได้"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"การล้างแค้นเป็นเรื่องของพวกท่าน"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"และเป็นเรื่องของพวกท่าน"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"พวกเรากับพวกมันทั้งสองไม่มีไมตรีคบหากัน"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เรากับพวกท่านก็ไม่มีไมตรีคบหา"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"พวกเราที่ช่วยเหลือท่าน เพียงเกิดจากอารมณ์สนุกชั่ววูบ"

โชวมั่งจิ้มกล่าวเสริมว่า

"เรื่องสนุกสนานนี้ยังไม่จบลง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามตรงๆ ว่า

"ท่านเข้าใจว่า พวกเราจะดิดตามท่านไปล้างแค้น?"

"มิใช่เข้าใจ หากแต่พวกท่านต้องไปแน่นอน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงุนงงกว่าเดิม แป๊ะโช้วปวยกล่าวถามว่า

"ท่านตระเตรียมรุดไปเมื่อใด?"

โชวมั่งจิ้มแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ย่อมเป็นตอนนี้"

"ตอนนี้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยสะท้านด้วยความตระหนก พวกเขามีตาดู ย่อมเห็นอาการบาดเจ็บของโชวมั่งจิ้มและบริวารที่หลงเหลือเพียงหนึ่งเดียวของมัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดกล่าวมิได้ว่า

"แต่ว่า... ท่านเพียงหลงเหลือพี่น้องที่ไม่ได้รับบาดเจ็บคนหนึ่ง"

โชวมั่งจิ้มยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เรารับบาดเจ็บ มันรับบาดเจ็บ ที่หลงเหลือล้วนตายแล้ว พวกเราไม่อาจกลับไปลักษณะนี้ ยังมีโอกาสใดดีกว่านี้อีก?"

มันกวาดตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า มองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยแวบหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"ดึกหกหุนครึ่งเพิ่งถอนกำลังจู่โจมกลับไป ไม่ว่าพวกมันกำลังฉลองความสำเร็จ หรือจัดวางกำลังอยู่ พวกเราตีตลบหลังเช่นนี้ พวกมัน

ต้องคาดคิดไม่ถึง หากรอถึงวันหน้า พวกมันต้องให้การอารักขาฮวยบ้อฉ่อ ใช้มันเป็นเหยื่อล่อให้พวกเรารุดไปฆ่ามัน แต่พวกเราจะลงมือในบัดดล"

สีหน้ามันปรากฏแววขโสกระนง กล่าวเสริมว่า

"อย่าว่าแต่การศึกพ่ายแพ้ได้ ความฮึกเหิมไม่อาจสูญสิ้นไป ตึกหกหุนครึ่งทำลายพวกเราสี่คน เราก็จะให้มันเสียแขนไป"

จากนั้นมันกล่าวถามว่า

"บ้อขุย ตระเตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?"

ซือบ้อขุยรับคำว่า

"พร้อมแล้ว"

มันถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่สี่ดอก ยังขวางดาบยืนหยัดดุจแม่ทัพกระดูกเหล็กผู้หนึ่ง

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านบอก คนของตึกหกหุนครึ่งจะคุ้มครองฮวยบ้อฉ่อล่าถอยไปยังที่ใด?"

ซือบ้อขุยกล่าวว่า

"ไปยังแถบพั่วปิ้งมึ้ง"

"ท่านมีความมั่นใจกี่ส่วน?"

"หกส่วน"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ประเสริฐ เรื่องราวที่มีความมั่นใจหกส่วน สามารถดำเนินการได้"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านจะไปในบัดดล?"

โชวมั่งจิ้มยิ้มเล็กน้อย ดูไปคล้ายกับกล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุกคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หรือยังจะรอจนฝนหยุดตก?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ผู้คนในที่นี้เพียงถูกสยบไว้ หากท่านไม่ฆ่าพวกมัน พวกมันจะแจ้งข่าวเตือนภัยไป"

โชวมั่งจิ้มกล่าวด้วยความถือดีว่า

"เราไม่ฆ่าพวกมัน หนึ่ง เราไม่ฆ่าคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ไม่มีเรี่ยวแรงต่อสู้ขัดขืน สอง หากเราออกเดินทางในบัดดล ต่อให้พวกมันรวดเร็วกว่านี้ ก็ไม่รวดเร็วเท่าเรา สาม หากเราคิดบุกจู่โจมพวกมัน ก็ไม่กลัวพวกมันมีการระวังป้องกัน เป้าจู่โจมของเราคือตึกหกหุนครึ่ง มิใช่มือเกาทัณฑ์คนใดคนหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว"

โชวมั่งจิ้มกลับงงงันวูบกล่าวว่า

"ใช่แล้วอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เรื่องสนุกสนานเช่นนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ไปได้?"

กล่าวพลางดึงผ้าที่ห่อหุ้มฝักกระบี่ออกทิ้งขว้างไป

ไฟเย็นในดวงตาโชวมั่งจิ้มคล้ายอบอุ่นขึ้นมา

แป๊ะโช้วปวยกระทืบเท้า ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เรื่องราวที่น่าสนใจเช่นนี้ ไหนเลยไม่มีข้าพเจ้าได้?"

พลางโยนภาพตัวหนังสือที่หนีบไว้ในซอกแขนลงกับพื้น
ดวงตาของโซวมั่งจิ้มปรากฏรอยยิ้มขึ้น
จากนั้นแววตามันเขียบเย็นลงดุจอากาศครึ้มฟ้าครึ้มฝนเช่นนี้
มันพุ่งปราดฝ่าไปในสายฝน
ซือบ้อขุยตามติดโดยกระชั้นชิด

บทที่ 7
ดาบกับศีรษะมนุษย์

ระหว่างทางซือบ้อขุยอธิบายสภาพของศัตรูต่อฮ้งซี่ยวเจียะและแป๊ะโช้วปวยโดยคร่าวๆ ว่า

"ตึกหนหุนครึ่งประกอบด้วยหัวหน้าตึกสิบสองคน หลังจากที่ตักตังเสียชีวิตที่มณฑลโอ้วน้ำ คงเหลือสิบเอ็ดคน คนลงมือเมื่อครู่คือฉิกตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่เจ็ด) ฉายาเต่าจื้อพั่วพั้ว (นางเฒ่าเมืดถั่ว) กับโป๊ยตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่แปด) ฉายาขวยอีฮ่อเสียง (หลวงจีนเสื้อลาย) มือเกาทัณฑ์เหล่านี้ล้วนผ่านการฝึกอบรมอย่างเข้มงวด คาดว่าจับตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สิบ) ฉายาซาจี่เจียงกูน (ขุนพลสามเกาทัณฑ์) ก็อยู่ในจำนวนนั้นด้วย ผู้ที่เฝ้ารักษาย่านพั่วปั้งมึ้ง เป็นบุตรหลานของตระกูลลุ้ยนามลุ้ยกุ้ง"

มันกล่าวเสริมว่า

"คราครั้งนี้หัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งไม่ได้ลงมือ คาดว่าได้

รับรายงานจากฮวยบ้อฉ่อว่า ซิไซซิ้งในสี่เทพอสูรหอลมพิรุณโปรย จะไปพบกับมกปักซิ้งที่หนองเต็กอุ้ยตึ้ง ดังนั้นออกศึกด้วยตัวเอง คิดลิดรอนกำลังสำคัญของหอเรา"

เอ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"อย่างนั้นซิไซซิ้งกับมกไซซิ้งไยมิใช่อันตรายยิ่ง?"

เขาทราบว่าซิไซซิ้งใช้ชื่อเดี่ยทิแน ปะปนอยู่ในตึกหกหุนครึ่ง มิหนำซ้ำยังรับบาดเจ็บในเงื้อมมือตน

ซือบ้อขุยกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง นี่เป็นข่าวเท็จ การไปของลุ้ยซุ่งรังแต่คว้าน้ำเหลว ไม่แน่ว่ายังจะพลัดตกหลุมพรางที่พวกเราขุดล่อไว้ นอกจากนั้นภายในหอยังมีเอี๊ยเยียตี๋ (น้องเซ่เอี๊ย) กับก๊วยตังซิ้งรักษาการไม่กลัวลุ้ยซุ่งยกกำลังบุกจู่โจม"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวถามว่า

"พวกท่านเมื่อระวังป้องกันฮวยบ้อฉ่อตั้งแต่แรก ไฉนยังหลงกลของมันอีก?"

โซวมั่งจิ้มอธิบายว่า

"เราปล่อยข่าวลวง มิใช่คิดหลอกลวงฮวยบ้อฉ่อ เราไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นไส้ศึก เป็นสายให้กับตึกหกหุนครึ่ง รอจนพวกเราเดินทางมายังย่านโขวจุ้ยโพ่ว เราค่อยบอกความจริงต่อผู้ที่ร่วมทาง คาดว่าฮวยบ้อฉ่อคิดประกอบความดีความชอบ ดังนั้นเสี่ยงอันตรายลงมือ หากว่าลุ้ยซุ่งคว้าน้ำเหลวกลับไป พวกมันกลับปลิดชีวิตเราได้ ไยมิใช่แสดงว่าสูงส่งกว่า?"

มันแค่นหัวร่อกล่าวอีกว่า

"ซึ่งความจริงลุ้ยซุ่งเป็นชนชั้นใด ต่อให้มันในวันนี้สามารถฆ่าเราด้วยพฤติการณ์ของมัน ลุ้ยซุ่งก็ไม่ปล่อยปละละเว้นมัน"

น้ำฝนสาดซัดขนคิ้วของมันจนเปียกชุ่ม แต่ไฟเย็นในดวงตามันยังไม่มอดดับ มันกล่าวเสริมว่า

"เราไม่เคยระแวงสงสัยฮวยบ้อฉ่อมาก่อน...เราไม่เคยระแวงสงสัยพี่น้องของเรามาก่อน"

ทั้งหมดวิ่งตะบึงกลางสายฝน ทวนกระแสลม ทวนสายฝน ล้วนบังเกิดความฮึกหาญชนิดหนึ่ง

พลังอันฮึกหาญชนิดนี้ หล่อหลอมคนทั้งสี่เข้าด้วยกันอย่างแนบแน่น

...เส้นทางชีวิตของคนช่างยาวนาน โอกาสชำระบุญคุณความแค้นสมใจมีสักกี่ครั้ง คนผู้หนึ่งมีช่วงเวลาที่สมใจ ไยไม่สนใจให้เต็มที่?

ความคิดอ่านอันลึกซึ้งของแป๊ะโซ้วปวย ความเกียจคร้านของเฮ้ง-เซี่ยวเจียะ ล้วนถูกธาตุทระนงของโซวมั่งจิ้มกระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น ติดตามซือบ้อขุยที่ดุดันดุจเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ มุ่งสู่แถบพั่วปั้งมึ้ง

.....

พั่วปั้งมึ้ง (ประตูไม้ชำรุด) ที่แท้เป็นสถานที่เยี่ยงไร?

พั่วปั้งมึ้งความจริงเป็นชื่อรวมของถนนสามสายเนื่องด้วยทางออกของถนนสามสาย ล้วนต้องผ่านซุ้มประตูที่เก่าชำรุดบานหนึ่ง ตรอกหลังของถนนทั้งสามสายล้วนกั้นรั้วไม้ ทั้งนี้เพราะถนนหลังเชื่อมติดต่อกับหินลูกรังที่นั้นมีพื้นที่สิบกว่าโบ่ว (ไร่จีน) ใช้เป็นที่เลี้ยงดูวัวแพะ

ผู้คนที่มีนิวาสถานอยู่ที่ถนนทั้งสามสาย ล้วนมีฐานะร่ำรวย ถนนหลังกลับเป็นแหล่งเสื่อมโทรมของคนยากไร้ ดังนั้นคงที่ถนนหน้าไม่ต้องการถูกวัวเพะรบกวน จึงกั้นรั้วไม้ไว้ เวลาพอนานเข้า รั้วไม้ถูกลมโชยฝนสาดซัด กลับกลายเป็นเก่าชำรุด ผู้คนจึงเรียกหาถนนสายนี้เป็นพั่วปั้งมึ้ง

ทรัพย์สินบนถนนทั้งสามสายนี้ ล้วนเป็นของตึกหกหุนครึ่ง

ในห้องโถงของตึกใหญ่หลังที่สามบนถนนสายที่สองชุมนุมด้วยผู้คน

ในกลุ่มคนมีผู้คนเพียงห้าคนที่นั่งอยู่

ในจำนวนนั้นมีอยู่สี่คนเป็นหัวหน้าตึกของตึกหกหุนครึ่ง

คนทั้งสี่ประกอบด้วยฮวยอีย่อเสียง เต่าจื้อพั่วพั่วซาจี่เจียงกุน (ขุนพลสามเกาทัณฑ์) และโหงวตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่ห้าลุ้ยกุ้ง ยังมีอีกคนหนึ่งที่มีคุณสมบัตินั่งบนเก้าอี้คือฮวยบ้อฉ่อ

ฮวยบ้อฉ่อก้มศีรษะท้อแท้ ลักษณะคล้ายวิหคหวาดเกาทัณฑ์

ฮวย อีย่อเสียงกับเต่าจื้อพั่วพั่วก็มีท่าทีไม่สบายใจ แม้แต่ขุนพลสามเกาทัณฑ์ ซึ่งสูงใหญ่เหี้ยมหาญ ยังมีสีหน้าดื่นเต้นตึงเครียด

ยังมีคนผู้หนึ่งที่สงบมั่นคง เชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น

คนผู้นั้นนั่งอยู่ในตำแหน่งที่สูงศักดิ์

มันยังมีอำนาจสูงยิ่ง

มันคือลุ้ยกุ้ง

.....

ความเชื่อมั่นของลุ้ยกุ้ง นอกจากสืบเนื่องจากมันเป็นบุตร

หลานโดยตรงของตระกูลลุ้ย ที่รวบอำนาจใหญ่ไว้ในมือแล้ว ยังมาจากค้อนดาวตกเหินฟ้าของมันทั้งคู่

ในตึกหกหุนครึ่ง มีคนแซ่ลุ้ยสามร้อยเจ็ดสิบกว่าคน ในจำนวนนี้มียอดฝีมือไม่น้อย แต่มันยังสามารถนั่งเก้าอี้ตัวที่หกของตึกหกหุนครึ่งย่อมมีความสามารถเหนือคน

บุตรหลานของตระกูลลุ้ยที่สามารถรับตำแหน่งตึ้งจู้ ยังมียี่ตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สอง) ลุ้ยต่งเทียน ซาตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สาม) ลุ้ยมี่ สี่ตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สี่) ลุ้ยหึง

นี่เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ลุ้ยกุ้งเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น

ทั้งนี้เพราะหากเกิดเรื่องก่อเภทภัยขึ้น ยี่ตึ้งจู้ ซาตึ้งจู้ สี่ตึ้งจู้ จะปกป้องมัน ขอไมตรีแทนมัน ต่อให้จั้งตึ้งจู้ (หัวหน้าใหญ่) ลุ้ยซุ่งตัดสินโดยไม่ลำเอียง ก็ยากจะลงโทษมัน

ปฏิบัติการครั้งนี้ เป็นมันกำหนดแผนการขึ้น

แน่นอน ทางเบื้องบนก็มอบสิทธิขาดแก่มัน เพียงแต่มันยังไม่ทราบชัดว่า ปฏิบัติการฆ่าโชวมั่งจิ้มครั้งนี้ เป็นแผนของตั่วตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่หนึ่ง) เด็กปวยเกีย หรือเป็นความคิดของหัวหน้าใหญ่ลุ้ยซุ่ง

...คาดว่ามิใช่ความคิดของลุ้ยซุ่ง

...ที่เบื้องนอกโจษจันว่า หลายปีมานี้ ตึกหกหุนครึ่งถูกหอลมพิรุณโปรยเฉือนแบ่งแผ่นดินไป อิทธิพลอำนาจก็ถูกแทนที่ทีละน้อย

...คำร่ำลือถึงกับบอกว่า ลุ้ยซุ่งคล้ายราชสีห์แก่ที่ไร้เขี้ยวเล็บ เผชิญกับนายพรานที่หนุ่มฉกรรจ์เช่น โชวมั่งจิ้ม

ขุมกำลังของตระกูลลุ้ยถูกตีถอยร่นไม่เป็นขบวน

ลุ้ยกุ้งย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจ

มันเชื่อมั่นว่าด้วยขุมกำลังที่มีอยู่ของตึกหกหุนครึ่งหาด้อยกว่าหอลมพิรุณโปรยไม่ เพียงแต่หอลมพิรุณโปรยได้รับการสนับสนุนจากทางบ้านเมือง หากวิจารณ์ถึงพลังซ่อนเร้นตามที่ต่างๆ ตลอดจนขุมกำลังของฝ่ายสัมมาชีพและมิจฉาชีพ ตึกหกหุนครึ่งยังเหนือล้ำกว่าหอลมพิรุณโปรย

...ตึกหกหุนครึ่งสามารถปะทะกับหอลมพิรุณโปรยแน่นอน

...มันไม่เข้าใจว่าหลายปีมานี้ ลุ้ยจังตึ้งจู้ไฉนเอาแต่หลบเลี่ยงปล่อยให้หอลมพิรุณโปรยรุกคืบเข้ามา?

...มันไม่เชื่อว่า ปีศาจวัณโรคโชวมั่งจิ้มมีความสามารถสักเท่าใด

...หากสะกดอดกลั้นอีกต่อไป ตึกหกหุนครึ่งไม่มีหนทางถอยอีกแล้ว

ลุ้ยกุ้งตัดสินใจดำเนินการตอบโต้

ดังนั้นมันไม่สนใจว่า นี่เป็นความคิดของผู้ใด มันต้องผลักดันความเคลื่อนไหว ตระเตรียมจู่โจมสังหารโชวมั่งจิ้มในคราเดียว

...น่าเสียดายที่แผนปฏิบัติการล้มเหลว

ผลในวันนี้สร้างความผิดหวังแก่ลุ้ยกุ้งยิ่ง ผู้คนที่ล้อมสังหารไม่เพียงแตกพ่ายหลบหนี แม้แต่อี๊อบ้องที่ใช้ชื่อ "โก้วต้ง" ปะปนเข้าหอลมพิรุณโปรยก็เสียชีวิตในการต่อสู้ ฮวยบ้อฉ่อที่กบดานอยู่อีกผู้หนึ่งก็เปิดเผยศักดิ์ศรี ทำให้หูดาที่ตึกหกหุนครึ่งวางอยู่ในหอลมพิรุณโปรย ได้รับความกระทบกระเทือนอย่างใหญ่หลวง

ซึ่งความจริงฝ่ายตรงข้ามก็สูญเสียขุนพลไปสองคน ซึ่งคือเต้ฮวยกับอกสู้จื้อ แต่ฮวยอิ๋อ่อเสียง เต่าจื้อพั่วพั้วกับขุนพลสามเกาทัณฑ์ที่พ่ายแพ้กลับมา ล้วนกริ่งเกรงการตอบโต้จากโซวมั่งจิ้ม ทำให้ลุ้ยกุ้งขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น

...โซวมั่งจิ้มเป็นตัวอะไร เราไม่เชื่อว่ามันมีสามหัวหกแขน

...สัดใส่ข้าวที่ใช้การไม่ได้เหล่านี้พลาดท่าเสียทีกลับมา ยังหวาดกลัวถึงขั้นนี้ สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ตึกหกหุนครึ่งนัก

ลุ้ยกุ้งปฏิบัติตามคำสั่งเบื้องบน เตรียมการล่วงหน้า จากนั้นสั่งให้จับอิดตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สิบเอ็ด) เฝ้ารักษาจุดสำคัญของพั่วปั้งมิ้ง ตัวเองเรียกประชุมวาดแผนรับมือ

มันย่อมไม่เกรงกลัวการรุกรานของโซวมั่งจิ้ม หนึ่งนั้นมันเคยขับไล่ศัตรูที่คิดรุกรานพั่วปั้งมิ้งล่าถอยไปหกครั้ง ในจำนวนนั้นมีอยู่ครั้งหนึ่งที่เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้านำกำลังสามร้อยคนบุกรุกมา ล้วนถูกมันนำบริวารขับไล่ล่าถอย สอง โซวมั่งจิ้มไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น เผชิญการลอบทำร้ายจากศัตรู คงหนีเอาชีวิตรอด ไหนเลยตีตลบหลังได้?

ดังนั้นลุ้ยกุ้งไม่นำพาปรารมภ์

มันต้องการฟังดูว่าฉิกตึ้งจู้ โป๊ยตึ้งจู้ และ จับตึ้งจู้ มีความเห็นอันใด

มันชมชอบให้ทั้งหมดบอกกล่าวให้กระจ่างชัดก่อน ค่อยทำการสรุปพร้อมกับเสนอความเห็นที่สูงส่งกว่าทั้งหมด แสดงว่ามันเหนือชั้นกว่าขั้นหนึ่ง

มันเห็นว่านี่เป็นหนึ่งในวิธีการแสดงออกซึ่งอำนาจ

มิหนำซ้ำมีแต่ผู้ที่มีอำนาจอยู่ในมือ จึงรู้จักใช้วิธีนี้
นี่ทำให้มันบังเกิดความกระหยิ่มยิ้มย่องต่ออำนาจที่มีอยู่ในมือ

.....

"โซวมั่งจิ้มมิใช่คน"

"ในสภาพเช่นนั้น มันถูกอาวุธลับเล็กเต่า (ถั่วเขียว) ของฮวยบ้อฉ่อชัดใส่ เรากับโก้วต้งและฮวยบ้อฉ่อสกัดมันไว้ ยังมีเกาทัณฑ์กล้าแข็งอีกสี่ร้อยคันเล็งใส่มัน แต่มันพอชักดาบ ก็คว้านเนื้อพิษที่เท้าตัวเองออกมาชิ้นใหญ่ ใช้ดาบคุกคามเรากับฮวยบ้อฉ่อล่าถอย จากนั้นสังหารโก้วต้งในดาบเดียว"

"หากว่าพวกเราล่าถอยชักช้ากว่านี้ก้าวหนึ่ง เกรงว่า..."

"ดาบของโซวมั่งจิ้มมิใช่ดาบ ดาบของมันไม่ได้มุ่งต่อพวกเรา แต่ทำให้พวกเราบังเกิดความแตกตื่น พรั่นพรึงสุดเปรียบปาน พวกเราได้แต่ถอยปราดไป ความน่าประหวั่นพรั่นพรึงของดาบนั้นเป็นสิ่งที่พวกเราไม่เคยพบเห็นมาก่อน"

"แต่ยามมองดูแต่ไกล ดาบที่โซวมั่งจิ้มฟันใส่โก้วต้ง เฉิดฉายลี้ลับอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน โก้วต้งถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่าในดาบเดียว"

"นี่เป็นดาบเยี่ยงไร?"

"โซวมั่งจิ้มเป็นคนเยี่ยงไร?"

"คนไหนเลยใช้ดาบเช่นนี้ได้?"

นี่เป็นคำบอกเล่าของเต่าจื้อพั่วพั้ว หวนนึกถึงความเฉิดฉายน่าพรั่นพรึงของดาบนั้น คำพูดที่รายงานต่อลุ้ยกุ้งเปลี่ยนเป็นรำพึงรำพัน

แทบจับต้นชนปลายไม่ถูก

"เราซ่อนตัวอยู่ในกำแพง กลั้นลมหายใจ สลัดความคิดฟุ้งซ่าน กระทั่งชีพจรหัวใจก็บังคับให้หยุดเต้น เพื่อมิให้โชวมั่งจิ้มพบเห็น เราค่อยลงมือประสบผล ชัดเข็มละลายกระดูกใส่อกฮูจื้อสามเล่ม ไม่เช่นนั้นอาศัยวิชาเสียวเอี้ยงจุกปีชิ่ว (มือสุริยันบดหลักหิน) ของอกฮูจื้อ ไม่ว่าผู้ใดก็ยากควบคุมสถานการณ์ได้..."

"เราต่อสู้กับเด้อวย เร่งเร้ามันพิษกำเริบเสียชีวิต จากนั้นพัวพันซื้อบ้อขุยไว้ ไม่ให้มันรุดมาช่วยเหลือโชวมั่งจิ้ม แต่แล้วปรากฏเด็กน้อยไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำผุดโผล่ขึ้นสองคน ช่วยชีวิตโชวมั่งจิ้ม..."

อวยอีย่อเสียงเล่าเสริมขึ้น บนหน้าผากหลวงจีนปรากฏหยาดน้ำผุดพราย ไม่ทราบเป็นหยาดเหงื่อหรือน้ำฝน หากมิใช่บนขม่อมหลวงจีนปรากฏรอยฮูปจี้ เพียงดูจากอาภรณ์แพรที่สวมใส่ ยังเข้าใจว่านี่เป็นคนศีรษะล้าน หาใช่หลวงจีนไม่

"เราจัดเตรียมเกาทัณฑ์กล้าแข็งสี่ร้อยคัน ตระเตรียมยิงร่างโชวมั่งจิ้มเป็นรูสี่ร้อยรู แต่เด็กน้อยทั้งสองพลันปรากฏกายขึ้น ทำให้ขบวนมือเกาทัณฑ์เกิดช่องโหว่ ปั่นป่วนรวนเรขึ้นมา..."

"ในโลกมีเรื่องราวมากหลาย ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ มีเรื่องปลีกย่อยเล็กน้อย หรือความคิดเพียงชั่ววูบก่อเกิดเป็นผลสะท้อนในภายหน้า ถึงกับผลัดแผ่นดินเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ เราเห็นว่าปฏิบัติการครั้งนี้ไม่ได้ไตร่ตรวญถึงอุบัติเหตุ นับเป็นสาเหตุแห่งความล้มเหลว"

ขุนพลสามเกาทัณฑ์แสดงความเห็นออกมา มันไว้หนวดเคราครึ้มยาวยุ่งเหยิงดุจรังหญ้า แต่ใบหน้าซูบเรียว โหนกแก้มนูนสูง ขนคิ้วก็

ดกหนายุ่งเหยิง จนแทบไม่อาจเห็นโฉมหน้าได้

"จบสิ้นแล้ว"

"โซวมั่งจิ้มเป็นบุคคลที่มีความแค้นต้องชำระล้าง"

"พวกท่านบอกว่าปฏิบัติการครั้งนี้ต้องปลิดปลงสังหารโซวมั่งจิ้มแน่นอน เราจึงกล้าลงมือ แต่ปฏิบัติการสำคัญเช่นนี้ จ้งตี้งู้ไฉนไม่มาตั๋วตี้งู้ไฉนไม่ปรากฏกายขึ้น?"

"ยามนี้โซวมั่งจิ้มไม่ตาย มันต้องไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเราอย่างน้อยมันต้องฆ่าเราแน่นอน"

"โหงวตี้งู้ ท่านต้องคุ้มครองเรา"

ฮวยบ้อฉ่อกล่าวเป็นคนสุดท้าย ตลอดทั้งร่างสั่นระริก

มันไม่เคยหวาดกลัวถึงเพียงนี้มาก่อน

ก่อนหน้านี้มันเผชิญกับความเป็นตาย ยังฮึกหาญไม่พรั่น แต่ยามนี้มันบังเกิดความละล้าละลังและช่วยตัวเองไม่ได้ ทั้งนี้เพราะมันสูญเสียพลังแห่งความกล้าหาญองอาจไป

...พลังนี้คืออะไร?

...หลังจากที่มันขายนายเดิม ชุ่มสังหารพี่น้องเก่า พลังนี้ไฉนสาบสูญจนไร้ร่องรอย?

ยามนี้ถึงรอบลุ้ยกุ้งกล่าววาจาแล้ว

มันเบิกตาโปนที่ทรงอำนาจ กวาดกราดไปดุจความเคลื่อนไหวของอสนีบาต เต่าจื๊อพั่วพั้ว ฮวยฮีฮ่อเสียง ฮวยบ้อฉ่อ และขุนพลสามเกาทัณฑ์ ล้วนบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดราวถูกสายฟ้าแล่นผ่าน

ชุ่มเสียงของลุ้ยกุ้งก็ดังปานฟ้าร้องว่า

"เด่าจื้อพั่วพั้ว ท่านออกจะเสริมอานุภาพผู้อื่น ทอนความยึกหาญของตัวเอง ซึ่งความจริง คราครั้งนี้พวกท่านกระทำได้ไม่เลว อย่างน้อยก็สังหารขุนพลผู้ใจของปีศาจวัณโรคไปสองคน ขู่ขวัญมันจนระย่นย่อผู้แซโซวเพียงเป็นคน ดาบที่ผู้คนใช้ออกเพียงแต่เป็นดาบ ท่านไฉนยิ่งมายิ่งใช้การไม่ได้แล้ว?"

"การศึกล้างศัตรูครั้งนี้ ทั้งหมดล้วนเสี่ยงอันตราย ทุกผู้คนมีความชอบ ฮวยอีฮ่อเสียงกลับคิดช่วงชิงความดีความชอบอันดับหนึ่ง หากฆ่าผู้แซโซวได้ การช่วงชิงของท่านยังมีเหตุผล แต่ตอนนี้ผู้แซโซวยังไม่ตาย ท่านช่วงชิงอันใด?"

"ลู่ชาจี่ (สามเกาทัณฑ์แซ่ลู่) คำพูดของท่านเป็นการทบทวนตัวเองหรือผลักความรับผิดชอบ อย่าลืมว่าขุนพลที่สู้แพ้ ไม่อาจเอ่ยอ้างความกล้าหาญอีก ท่านนำมือเกาทัณฑ์สี่ร้อยคน ยังยิงสังหารปีศาจวัณโรคผู้หนึ่งไม่ได้ สมควรสำรวจตัวเองจึงถูกต้อง"

"ปฏิบัติการครั้งนี้เมื่อดำเนินการ พวกเราก็ไม่กลัว ผู้แซโซวตอบโต้ทางที่ดีให้ปีศาจวัณโรคนั้นรุดมา เราลุ้ยเล่าโหงว (คนที่ห้าแซ่ลุ้ย) จะน้อมรอมันอยู่ที่นี้ ฮวยบ้อฉ่อ คราครั้งนี้ท่านทุ่มเทไม่ผิด อย่าได้ขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว"

ลุ้ยกุ้งจับจ้องมองทุกผู้คนอีกครา จวบกระทั่งมันเห็นว่าประกายตาสามารถต่อยทำร้ายผู้คน ค่อยกล่าวว่า

"คราครั้งนี้ผู้แซโซวรับบาดเจ็บ สูญเสียกำลังสำคัญ อย่างน้อยต้องสร้างเสริมกำลังใหม่ นี่นับเป็นการทอนความยึกหาญของมัน ใช่หรือไม่?"

ขณะที่มันถามว่าใช่หรือไม่ มันมุ่งหวังให้ผู้อื่นตอบคำ "ใช่"

ไม่ต้องการได้ยินคำ "มิใช่"

...ระหว่างการประชุม มีบ้างบางคนหวังให้ผู้อื่นเพียงพกนำใบหูรับฟัง ไม่จำเป็นต้องพกพาปากสำหรับกล่าววาจา แน่นอน ขณะที่ต้องการรับฟังคำสนับสนุนเยินยอ ย่อมมีข้อยกเว้น

ขณะที่มันถามคำ "ใช่หรือไม่" ท่ามกลางเสียงฝนทางเบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงเป่าขลุ่ยเหล็กดังแหลมเล็กขึ้น

เสียงขลุ่ยระคายหู ดังติดต่อกันเป็นทอดๆ

.....

ลุ้ยกุ้งหน้าแปรเปลี่ยนไป

ชายฉกรรจ์สวมเสื้อแขนสั้นพับชายเสื้อสามคน เร่งรุดเข้าห้องโถงโดยพร้อมเพรียง คุกเข่าลงโดยพร้อมเพรียง ลุ้ยกุ้งสั่งว่า

"รีบบอก"

ชายฉกรรจ์ทางด้านหลังสองคนผุดลุกขึ้น ยืนอยู่ด้านข้าง ชายฉกรรจ์ที่นำขบวนรายงานว่า

"ถนนหน้าปรากฏศัตรูบุกรุก จับอิดดิ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สิบเอ็ด) กำลังด้านปะทะไว้"

ฮวยบ้อฉ่อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดเผือด

ลุ้ยกุ้งส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"ขวัญกล้าบังอาจนัก"

จากนั้นสั่งต่อขุนพลสามเกาทัณฑ์ว่า

"ท่านนำกำลังไปเฝ้ารักษาถนนหลัง...พวกมันบุกจู่โจมถนนหน้า

ยิ่งต้องป้องกันถนนหลัง"

ขุนพลสามเกาทัณฑ์รับคำผุดลุกขึ้น ทุ่มเทฝีเท้าวิ่งออกไป

ฮวยบ้อฉ่อกล่าวอย่างซึมเซาว่า

"มัน...มันมาแล้ว"

ลุ้ยกุ้งสูดลมหายใจลึกๆ ออกคำสั่งระดมกำลังหนุนเจ็ดระลอก ในใจหมกมุ่นครุ่นคิด

...จังตึ้งจู้ กับ ตั่วตึ้งจู้ ที่แท้อยู่ที่ใด ไม่เช่นนั้นเล่าขี่ เล่าซา และเล่าสี่ สมควรรุดมาสักกคนหนึ่ง

จากนั้นหวนนึกถึงตัวเองจะต่อสู้ขั้นแตกหักกับโซวมั่งจิ้ม ที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ถึงกับลิงโลดจนใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม

ลุ้ยกุ้งระงับสติเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ประเสริฐ มันเมื่อมาแล้ว พวกเราจะออกไปรับหน้า..."

พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ไม่ต้องแล้ว"

ซุ่มเสียงดังขึ้นที่เบื้องหน้าลุ้ยกุ้ง

จากนั้นประกายดาบวูบขึ้น

ประกายดาบพร่าพราย ปลิดศีรษะฮวยบ้อฉ่อลงมาในบัดดล!

.....

ประกายดาบมาจากชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่ด้านข้างนั้น

ลุ้ยกุ้งตวาดก้อง ค้อนดาวตกข้างซ้ายที่หนักเก้าสิบสามชั่ง ข้างขวา

ที่หนักห้าสิบเก้าชั่งพุ่งจู่โจมออก ค้อนดาวตกที่เป็นอาวุธนอกสารบบทั้งมีน้ำหนักไม่เท่ากันเช่นนี้ ยากแก่การควบคุมบังคับที่สุด แต่เมื่อฝึกปรือสำเร็จ ก็เป็นอาวุธที่ยากปิดป้องต้านรับที่สุด เหมาะในการจู่โจมระยะไกล อำนาจการทำลายล้างรุนแรงยิ่ง

ค้อนดาวตกซัดพุ่งออก คนถลันหายวับ

คนเคลื่อนไหวตามประกายดาบ

ประกายดาบเฉิดฉาย

คมดาบเบาหวิว

คมดาบพุ่งถึงศีรษะล้านเลี่ยนของฮวยอีฮ่อเสียงแล้ว

ฮวยอีฮ่อเสียงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง บาตรทองเหลืองในมือซัดขว้างไป

ลูกประคำเหล็กที่หลวงจีนถือดูในมือทั้งหนึ่งร้อยแปดลูกก็สาดซัดออก

ขณะเดียวกัน คนทลายหน้าต่างออกไป

ฮวยอีฮ่อเสียงเพียงหวังยับยั้งโซวมั่งจิ้มชั่วขณะค่อยมีโอกาสหนีเอาชีวิตรอดได้

...ในห้องโถงมียอดฝีมือมากมายปานนั้น ขอเพียงตัวเองหลบรอดจากดาบนี้ ต้องมีคนต้านทานโซวมั่งจิ้มเอาไว้

กรอบหน้าต่างพังทลาย

ฝนเบื้องนอกไม่ขาดสาย

ฮวยอีฮ่อเสียงเห็นตัวเองหลบหนีออกไปจริงๆ

...แต่ว่าฮวยอีฮ่อเสียงไหนเลย "เห็น" ตัวเองหลบหนีออกไปได้

จากนั้นฮวยอีฮ่อเสียงพบว่า ที่เห็นออกจากหน้าต่างเป็นร่างที่ไร้หัว ร่างหนึ่ง

...ไฉนไม่มีศีรษะ?

...นี่เป็นร่างของตัวเองชัดๆ หรือว่า...

ความคิดคำนึงของฮวยอีฮ่อเสียงสิ้นสุดแต่เพียงนี้ ไม่ได้ครุ่นคิดสืบต่อ ทั้งนี้เพราะฮวยอีฮ่อเสียงไม่สามารถครุ่นคิดสืบต่อ ฮวยอีฮ่อเสียงสูญเสียความสามารถในการ "ครุ่นคิด" ไป

.....

เต่าจื้อพั่วพั่วเห็นโซวมั่งจิ้มฟันศีรษะฮวยบ้อฉ่อลงมาในดาบเดียว ดุจเดียวกับที่ฟันศีรษะของโก้วต้ง ทั้งสวยงามทั้งแผ่วพลิ้ว ทั้งยังแฝงเสน่ห์ที่ตรึงใจ

จากนั้น โซวมั่งจิ้มใช้ดาบที่สองต่อฮวยอีฮ่อเสียง

ใช้ดาบไล่ตามฮวยอีฮ่อเสียงไป

ประกายดาบแฝงสีชมพู เมื่อฮวยอีฮ่อเสียงพุ่งพ้นหน้าต่าง พลันบิดคว้านใส่ลำคอนั้นคราหนึ่ง ยามนั้นฮวยอีฮ่อเสียงพอดีพุ่งชนหน้าต่างพังทลาย ดังนั้นศีรษะลอยลิ่วออกไปก่อน ร่างที่ไร้หัวค่อยร่วงฟาดลงที่ริมหน้าต่าง

จากนั้นดาบหวนกลับมาในมือโซวมั่งจิ้ม

โซวมั่งจิ้มเหลียวหน้ามา เพ่งตาเขียดจ้าดุจดาวเย็นจับจ้องมองนาง

พริบตานั้นเต่าจื้อพั่วพั่วถึงกับแทบร่ำไห้ออกมา

นางไม่ได้ร่ำไห้ออกเสียง ลุ้ยกุ้งกลับส่งเสียงคำรามปานฟ้าร้อง

ลุ้ยกุ้งไม่เข้าใจ

เงาร่างสีเทานั้นพุ่งปราดถึงที่ใด ค้อนดาวตกของมันก็ติดตามถึงที่นั้น ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า เงาร่างสีเทานั้นคือโชวมั่งจิ้ม

...โชวมั่งจิ้มกลับรุกล้ำเข้ามาในดินแดนของมันอู่โจมสังหารคนของมัน

ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นนี้ คล้ายมีดปลายแหลมที่เผาไฟแดงเล่มหนึ่งแทงใส่ส้นเท้าของมัน

ปฏิกิริยาที่เร่งเร้า ทำให้ตลอดทั้งร่างของมันดีดปราดขึ้น มิหนำซ้ำเต็มไปด้วยความคิดต่อสู้

พริบดานั้น ความคิดต่อสู้ถึงกับยังแรงกล้ากว่าพลังชีวิตอีก

...มันยินยอมสู้ตาย แต่มิอาจไม่ต่อสู้

...หากฆ่าโชวมั่งจิ้ม ตีกหกหุนครึ่งจะครองความยิ่งใหญ่แต่ผู้เดียว

...หากฆ่าโชวมั่งจิ้ม สามารถมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน

คนผู้หนึ่งคิดกระทำเรื่องราวสะท้านฟ้าสะเทือนดิน แต่ทั้งไม่กล้าล้ำหน้าเบื้องบน และไม่ยอมรับนับถือต่อบุคคลที่มีชื่อเสียง ดังนั้นในใจกำหนดศัตรูหมายเลขหนึ่งขึ้น เพื่อปลุกเร้าตัวเองล้ำหน้ามัน โค่นล้มมัน เพื่อยืนยันความสำเร็จของตัวเอง

ศัตรูหมายเลขหนึ่งของลุ้ยกุ้งคือโชวมั่งจิ้ม

โดยเฉพาะขณะที่ผู้อื่นใช้สายตาที่มองดูแสงหิ่งห้อย คิดประชันประกายกับจันทราจ้องมองมัน ลุ้ยกุ้งยิ่งดาลเดือดกว่าเดิม

...สักวันหนึ่งต้องโค่นล้มโชวมั่งจิ้มให้จงได้

...มีแต่โค่นล้มโชวมั่งจิ้ม ค่อยพิสูจน์ถึงการดำรงคงอยู่ของตัวเอง

พริบตานั้น มันถูกความคิดต่อสู้เผาผลาญกายและใจ เปิดฉากสกัดจู่โจมโชวมั่งจิ้มอย่างคลุ้มคลั่ง

แต่กระบวนท่าของมันไม่คลุ้มคลั่งแม้แต่น้อย

ค้อนดาวตกของมันทั้งคู่ แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ค้อนดาวตกที่เบากว่าวกสกัดดักหน้า ค้อนดาวตกที่หนักกว่าจู่โจมไล่หลัง ขอเพียงถูกค้อนใดกระทบใส่ สามารถกระแทกทำร้ายศัตรูตกตาย

ค้อนดาวตกขนาดเบาของมันสามารถดักสกัดโชวมั่งจิ้มไว้ชัดๆ แต่แล้วโชวมั่งจิ้มขยับวูบผ่านไป บรรลุถึงที่ซึ่งค้อนดาวตกขนาดเบาจู่โจมไม่ถึง เห็นแน่ชัดว่าค้อนดาวตกขนาดหนักสามารถกระแทกถูกท้ายทอยโชวมั่งจิ้ม พลังค้อนถึงกับกระโชกปอยผมด้านหลังโชวมั่งจิ้มพัดพลิ้ว แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับคลาดกันเพียงครึ่งนิ้ว ต่อให้มันปล่อยโซ่เหล็กยาวกว่านี้ ยังคงจู่โจมพลาดเป้า

ยามนั้นโชวมั่งจิ้มกระโดดขึ้นลงสองครา ก็ปลิดศีรษะของฆวยบ้อฉ่อกับฆวยอีฮ่อเสียงลงมา

.....

ดาบสีแดงจางๆพลันกลับกลายเป็นแดงสดใส

เต่าจื้อพั่วพั้วก็ตาแดงฉานแล้ว

นางพลันเปลื้องเสื้อผ้าที่ปุปะบนร่างลงมา

เสื้อเก่าขาดที่ปุปะพออยู่ในมือนาง ม้วนวูบครานึ่ง ก็ม้วนเป็นกระบองยาวที่อ่อนได้แข็งได้ด้ามหนึ่ง กวาดจู่โจมใส่ดาบแดงสดใสดังหวีดใหญ่

สีสันที่แดงสดใสพลันแตกกระจายวุ่นวาย

แตกกระจายวุ่นวายดั่งบุปผาพิรุณ

กระบองผ้าในมือเต่าจื้อพั่วพั้วพลันกลับกลายเป็นเศษผ้านับร้อยฟันชิ้น บินเวียนว่อนอยู่กลางอากาศ เต่าจื้อพั่วพั้วรีบถอยกายปราด ผมหงอกขาวถูกฟันขาดกระจุกใหญ่ ปลิวเวียนว่อนวุ่นวาย

ประกายดาบกลับไปในแขนเสื้อโชวมั่งจิ้มอีกครา

โชวมั่งจิ้มชูกมือไว้ในแขนเสื้อ กล่าวว่า

"สามารถรับเราดาบหนึ่ง นับว่าไม่ง่ายนัก ท่านจดจำไว้ เราไม่ฆ่าท่าน ยังมีสาเหตุประการหนึ่ง นั่นคือท่านไม่ได้ฆ่าพี่น้องของเรากับมือ"

มันกล่าวย้ำว่า

"ผู้ใดฆ่าพี่น้องของเรา ผู้นั้นต้องตาย!"

กล่าวจบก็หันกายไป

โชวมั่งจิ้มมิเพียงไม่เห็นศิษย์ตึกหกหุนครึ่งที่รายล้อมอยู่รอบห้องโถงจำนวนสี่ร้อยแปดสิบหกคนอยู่ในสายตา มิหนำซ้ำคล้ายกับไม่เห็นลุ้ยกุ้งก็ปาน

ประการนี้เพียงพอกับการสร้างความเคียดแค้นแก่ลุ้ยกุ้งจับใจ

นี่ยังปวดร้าวกว่าฆ่ามันอีก

อย่างน้อยเป็นความอับอายอัปยศยิ่งกว่า

หากว่าลุ้ยกุ้งไม่ได้ใช้วิชาฮวงโหวซังซัวะ (ลมฝนสองสังหาร) ความเพลี่ยงพล้ำเพียงมันได้รับอาจไม่สาหัสถึงเพียงนี้

แต่ความสำเร็จในภายหน้าของมัน ก็อาจไม่ใหญ่หลวงถึงเพียงนี้

ในชีวิตมนุษย์มีก้าวย่างมากหลาย การตัดสินใจมากหลายที่พอก้าว

ย่างออกไป พอบังเกิดความคิด ตอนนั้นดูไปอาจผิดพลาด ภายหน้าอาจเปลี่ยนเป็นถูกต้อง ตอนนี้อาจบางทีถูกต้องชัดๆ เมื่อถึงภายหน้ากลับกลายเป็นผิดอย่างมหันต์

ความผิดถูกมักเป็นเช่นทั้งสองด้านของดาบ คล้ายเหตุและผลที่ผ่าแยกออก

คนผู้หนึ่งหากกระหยิ่มยิ้มย่องไปชั่วชีวิต อาจไม่รู้สึกกระหยิ่มยิ้มย่องเท่าใด ตรงกันข้าม คนผู้หนึ่งพลาดท่าเสียทีบ้าง ไม่แน่ว่ามิใช่เรื่องดี

หากปราศจากภูเขาสูง ก็ไม่มีพื้นที่ราบ

ผลการจู่โจมของลุ้ยกุ้งเป็นอย่างไร?

ดาบแขนเสื้อแดงของโซวมั่งจิ้มเล่า? รังสีการฆ่าฟันอันเฉิดฉายใช่ไร้ผู้ต่อต้านหรือไม่?

.....

ค้อนดาวตกของลุ้ยกุ้งทั้งคู่ก่อนชัดขว้างออกบังเกิดกระแสลมปั่นป่วนอยู่แล้ว หลังจากชัดขว้างออกกระทบกระแทกกันเอง ไม่มีผู้ใดจำแนกออกว่าค้อนดาวตกคู่นี้จะพุ่งจากแง่มุมใด ใช้วิธีการอย่างไรกระแทกใส่จุดสำคัญใด

แต่ที่แน่ใจก็อ ขอเพียงถูกค้อนดาวตกคู่นี้กระทบใส่ ต้องกระดูกหักเอ็นฉีกขาด เสียชีวิตอย่างแน่นอน

ลุ้ยกุ้งเฉกเช่นขื่อยู่บนหลังเสือ เริ่มมีความสำนึกตัวบ้างแล้ว

ค้อนดาวตกของมันคู่นี้ ต่อให้จู่โจมสังหารโซวมั่งจิ้มไว้ไม่ได้ อย่างน้อยสามารถรั้งศัตรูไว้สักครา

มิคาดเรื่องประการหนึ่งอุบัติขึ้น

มิหนำซ้ำอุบัติขึ้นโดยไร้วี่แววล่วงหน้า

ค้อนดาวตกบรรลุถึงเบื้องหน้าโชวมั่งจิ้ม ไม่เห็นมันมีความเคลื่อนไหวอันใด โซ่เหล็กกล้าทั้งสองเส้นพลันขาดสะบั้นไป

ค้อนดาวตกต่อให้ร่ายรำสวยงามกว่านี้ ขอเพียงสวยโซ่ขาดไป ค้อนดาวตกก็ไม่ต่างกับฟักทองต้มหนึ่งบินคว้างออกนอกห้องโถง สร้างความแตกตื่นแก่ศิษย์หกหุนครึ่งที่รายล้อมอยู่ เปิดทางออกเป็นช่อง อีกด้านหนึ่งกระแทกใส่ทรวงอกของรองหัวหน้าตึกที่ต่อสู้กับซือบ้อขุยผู้หนึ่ง กระแทกทรวงอกคนผู้นั้นยุบเข้าไปกระอักโลหิตใส่ค้อนดาวตกด้ามนั้นจนแปดเปื้อนหมด

โชวมั่งจิ้มยังคงไม่เหลือบแลลุ้ยกุ้งแม้สักแวบเดียว

มันกระทั่งกล่าววาจา ยังไม่ลดตัวลงกล่าววาจาด้วย

มันยังคงเดินออกไป กล่าวกับซือบ้อขุยที่ปรากฏศิษย์ตึกหกหุนครึ่งยื่อเข้าหาว่า

"ไปในบัดดล"

ค้อนดาวตกที่กลิ้งตกลงกับพื้นทั้งคู่ คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันแต่อย่างไร

ซือบ้อขุยรั้งดาบกลับในบัดดล

มันรั้งดาบกลับอย่างเร่งร้อนถึงเพียงนี้ ทำให้ศิษย์ของตึกหกหุนครึ่งที่ทิ่มแทงหนึ่งดาบสามกระบี่และห้าทวน แทบแทงถูกร่างมันจนหมดสิ้น

ซือบ้อขุยรั้งดาบอย่างกะทันหัน ตลอดทั้งร่างเปิดโล่ง ศิษย์ของตึกหกหุนครึ่งเหล่านั้นกลับเข้าใจว่าเป็นกลลวง พากันรั้งกระบวนท่ากลับมา

มีอยู่คนหนึ่งรั้งท่วงท่าอย่างรีบร้อน คมทวนกลับขูดลากกับพื้นเป็นร่องลึก ก่อเกิดสะเก็ดไฟแลบพุ่ง

ซือบ้อขุยดิดตามโชวมั่งจิ้มเดินออกไป

ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวางพวกมัน

ไม่มีผู้ใดรั้งพวกมันไว้ได้

โชวมั่งจิ้มเดินถึงหน้าธรณีประตู ก็ชะงักงันวูบ ยกเท้าดีดกลับหลัง เตะเอาค้อนดาวตกที่หนักเก้าสิบสามชั่งด้ามนั้นลอยลิ่วขึ้น สร้างความตื่นตระหนกแก่ทุกผู้คนจนแตกฮือหลบเลี่ยง ได้ยินเสียงระเบิดหนักๆ ค้อนดาวตกพุ่งชนกำแพงศิลาที่เขียนคำ "ลัก" (หก) พังทลายไปแถบหนึ่ง

กำแพงศิลาพังทลาย เศษอิฐหินทรายคละคลุ้ง เมื่อมองดูโชวมั่งจิ้มพบว่าสาบสูญจนไร้ร่องรอยแล้ว

บทที่ 8
คนในตลาดนัด

ที่เบื้องนอกฝนยังตกพรำ

สายฝนอ่อนโรมกว่าเดิม แต่เมฆดำยังแผ่ปกคลุม กระแสลมหอบพัดก้อนเมฆหนุนเนื่อง

โชวมั่งจิ้มพอออกจากถนนยาว ก็เร่งรุดอย่างรีบร้อน ซือบ้อขุยต้องตามติดโดยไม่คลาดคลาแม้สักนิ้วเดียว

เมื่อครู่โชวมั่งจิ้มบอกให้มัน "ไปในบัดดล" มิใช่ให้ไป ดังนั้นมันพอฟังก็หยุดมือ ถึงกับไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว

ระหว่าง "ไป" กับ "ไปในบัดดล" มีความหมายผิดแผกแตกต่าง

มันทราบว่าโชวมั่งจิ้มขณะออกคำสั่ง ไม่ยืดยาดเยิ่นเย้อเด็ดขาด เมื่อกล่าวมากอีกคำหนึ่งต้องมีความหมายอีกประการหนึ่ง

...สถานการณ์ใหญ่ถูกควบคุมไว้ได้ ฆาตกรชดใช้ชีวิตแล้ว โชว-

กงจื้อไฉนจากไปอย่างรีบร้อนถึงเพียงนี้?

.....

โชวมั่งจิ้มพอก้าวออกจากแถบพั่วปิ้งมึ้ง ก็พบว่าที่มุมถนนปรากฏผู้คนสองคนวกอ้อมออกมา เดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับมัน

ที่แล้วมาซือบ้อขุยล้วนคิดตามหลังโชวมั่งจิ้มตลอดเวลา

ผู้ที่ปรากฏกายทั้งสอง คนหนึ่งอยู่กลางสายฝน ยังไม่นำพาปรารมภ์ท่วงท่าปลอดโปร่งสง่างาม ไม่ต่างกับตอนท้องฟ้าโปร่ง อีกคนหนึ่งก็ไม่ถือว่าการตากฝนเป็นเรื่องน่ารังเกียจ คล้ายกับว่าหยาดฝนทุกหยดล้วนเป็นไข่มุกลูกหนึ่ง

ทั้งสองย่อมเป็นแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ทั้งสองพอพบเห็นโชวมั่งจิ้ม อดสบตากันแวบหนึ่งมิได้

ดวงตาของแป๊ะโช้วปวยคล้ายลุกโชนขึ้นมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับกะพริบแสงดั่งดวงดาว

โชวมั่งจิ้มไม่ได้ถามไถ่ทั้งสองอันใด

มันมอบหมายให้เฮ้งเซี่ยวเจียะบุกถนนหน้า แป๊ะโช้วปวยบุกถนนหลัง ย่อมเป็นการแสร้งจู่โจม จุดประสงค์เพียงเพื่อแบ่งแยกความสนใจของฝ่ายตรงข้าม

มันเพิ่งพบเห็นคนทั้งสองเป็นครั้งแรก ก็มอบหมายหน้าที่สำคัญสองประการให้

หากทั้งสองกระทำไม่สำเร็จ กำลังที่ถนนทั้งหน้าหลังรวมตัวกัน ฝ่ายตรงข้ามใช้วิธีเปลี่ยนหน้าชน โชวมั่งจิ้มไม่แน่ว่าสามารถสะกด

เหล่ายอดฝีมือ เข้าออกใจกลางสำคัญของศัตรูอย่างปลอดโปร่ง

แต่โซวมั่งจิ้มวางใจยิ่ง

มันทราบว่าทั้งสองต้องกระทำได้

มิหนำซ้ำกระทำได้ดียิ่ง

การกระทำเรื่องหนึ่งได้ กับกระทำได้ดียิ่ง ถือว่าผิดแผกแตกต่างเช่นเดียวกับคนผู้หนึ่งสามารถร้องเพลงกับสามารถน้องได้น่าฟัง

ทั้งสองเมื่อปรากฏกายในที่นี้ เท่ากับบ่งบอกว่าได้ชักนำกำลังของฝ่ายตรงข้ามที่ถนนหน้าและหลังไป จากนั้นมาสมทบกับโซวมั่งจิ้ม

โซวมั่งจิ้มพอพบเห็นคนทั้งสอง เพียงกล่าวคำ "ดีมาก" จากนั้นกล่าวว่า

"ไป"

สำหรับกับโซวมั่งจิ้ม คำ "ดีมาก" เป็นคำชมเชยอย่างสูง ในหอลมพิรุณโปรย ผู้ที่ได้รับคำชม "ไม่เลว" จากมันมีเพียงสิบแปดคน ผู้ที่ได้รับคำชม "ดี" มีไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสาม ยิ่งอย่าว่าแต่คำ "ดีมาก"

คำ "ไป" เป็นการออกคำสั่ง

แต่แป๊ะโซ้วปวยทวนคำว่า

"ไป?"

โซวมั่งจิ้มไม่ตอบคำ มันไม่ชมชอบกล่าววาจาซ้ำสอง

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวถามว่า

"ไปยังที่ใด?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"กลับหอลมฝน"

...หอลมฝนเป็นชื่อแรกเริ่มเดิมทีของหอลมพิรุณโปรย

แป๊ะโซ้ยปวยประสานมือกล่าวว่า

"พวกเราไม่รู้จักมาก่อน เพียงแต่มีวาสนาสู้เคียงบ่าเคียงไหล่รอบหนึ่ง หลังความสำเร็จไยไม่ถอนตัวล่าถอย?"

โชวมั่งจิ้มกวาดตาที่คล้ายไฟเย็นผ่านหน้ามันแวบหนึ่งเพียงกล่าวว่า

"นี่มิใช่คำพูดจากใจของท่าน"

จากนั้นมันกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกท่านไม่ดิดตามเราไปก็ทำไม่ได้"

คราครั้งนี้ถึงรอบเฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"แผนลอบสังหารเราที่ย่านโขวจุ้ยโผว่ คาดว่ามิใช่ความคิดของลุ้ยซุ่ง แต่ลุ้ยซุ่งตระเตรียมสกัดฆ่าฟันเราในระหว่างทางขากลับ จากการที่เรารุดมาล้างแค้นที่แถบพั่วปั้งมึ้ง ดังนั้นพวกท่านไม่มีหนทางเลือกอื่นอีกก่อนที่พวกเราจะบรรลุความสำเร็จ ไม่มีผู้ใดถอนตัวได้"

...ผู้ที่ตกอยู่ในวงล้อมของข้าศึก มีหนทางเลือกเพียงสองสาย หนึ่งคือทะลวงฝ่า หนึ่งคือยอมจำนน

...ทะลวงฝ่าคือต่อสู้ ยอมจำนนคือปล่อยให้ผู้คนจัดการตามอำเภอใจ ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามสับท่านราวกับสุกรสุนัขตัวหนึ่ง ท่านล้วนไม่อาจต่อสู้ขัดขืน

...คนผู้หนึ่งขอเพียงยอมรับชะตากรรม ยินยอมจำนน ไม่ว่าศัตรูจัดการกับมันอย่างไร มันได้แต่กลั้นกลืนฝืนทน

...ดังนั้นมีบ้างบางคนยินยอมตาย ไม่ยอมจำนน

แป๊ะโช้วปวยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่านับตั้งแต่ช่วยเหลือท่าน คราเคราะห์นี้ก็ไม่อาจรอดพ้นได้"

โซวมั่งจิ้มกวาดมองมันอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"หรือพวกท่านหวังว่า ทุกเรื่องราวในเมืองไคฮงล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกท่าน?"

แป๊ะโช้วปวยหาตอบคำไม่

คนทั้งสี่เดินถึงถนนใหญ่ด้านทิศเหนือ เห็นท่ามกลางฝนตกพรำบนท้องถนนกลับมีผู้คนตั้งแผงค้าขาย

ในเพิงหญ้าผูกม้าหลายตัว ผู้คนสองสามคนกำลังป้อนหญ้านำให้ม้า มีเขียงเนื้อสามร้าน ร้านหนึ่งขายเนื้อวัว ร้านหนึ่งขายเนื้อแพะ ร้านหนึ่งขายเนื้อสุกร ยังมีร้านลับมีด ห้องติดกันเป็นร้านโม่ถั่ว หน้าร้านมีคนขายเต้าหู้ ขายผัก ขายเปิดไก่ กุ้งปลา ยังมีหาบเร่ขายซาละเปา ขนมเปี๊ยะ น้ำหวาน ขนมโก๋ น้ำอ้อย มันเชื่อม บัวลอย ถึงกับขายตุ๊กตาผ้า ว่าวกระดาษ น้ำเต้า น้ำตาล และหนังสัตว์

ขอเพียงเป็นสิ่งที่เห็นได้จากในตลาดนัด ที่นี้ล้วนมีทั้งสิ้น

เรื่องนี้ความจริงไม่น่าประหลาด ถนนสายนี้จัดเป็นตลาดนัดอยู่แล้ว

ที่น่าประหลาดคือ ของเหล่านี้ไม่ควรปรากฏขึ้นกลางสายฝน

พ่อค้าหาบเร่เหล่านี้ยึดถือว่าไม่ได้เกิดฝนตกก็ปาน

พวกมันยังคงวางขายสิ่งของ ดั่งราวกับเป็นวันท้องฟ้าโปร่ง ลมเฉื่อยฉิว แสงแดดอบอุ่นสบาย

แผงของพวกมันล้วนมีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง

นั่นคือไม่มีลูกค้า

ไม่ว่าพ่อค้าหาบเร่ใดประกอบกิจการ เพราะหวังมีคนอุดหนุน แต่แผงลอยสี่ห้าสิบร้านนี้ คล้ายไม่ได้รับลูกค้าทั่วไป

ซึ่งความจริงพวกมันเพียงรอรับลูกค้าคนหนึ่ง

ลูกค้าผู้นี้คือผู้นำฝ่ายธัมมะและอธรรม ถือว่าทรงอิทธิพลที่สุด ผุดขึ้นรวดเร็วที่สุด ความเป็นมาลึกลับที่สุด เพลงดาบลึกล้ำที่สุด...หัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโชวมั่งจิ้ม

ทั้งหมดพอลดเลี้ยวเข้าถนนสายเหนือ พ่อค้าหาบเร่แผงลอยบนถนนทั้งสาย ล้วนรอคอยให้ทั้งหมดมาอุดหนุน

.....

แป๊ะโช้วปวยสูดลมหายใจเข้าไปอย่างลืมตัว

มันเลิกคิ้วเบิกตา สูดลมหายใจลึกๆ

ทุกครั้งที่มันดื่นเต้นตึงเครียด จะสูดลมหายใจ มันได้ยินผู้คนบอกกล่าวตั้งแต่เล็กว่า เมื่อตอนดื่นเต้นตึงเครียด ขอเพียงสูดลมหายใจให้มากไว้ ก็สามารถระงับอารมณ์ อารมณ์ถูกระงับ จิตใจจะสงบ จิตใจพอสงบ สมาธิก็รวมตัว

มันต้องรวบรวมสติสมาธิ

ทั้งนี้เพราะศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า

มันออกท่องเที่ยวแปดปี เข่นฆ่าสังหารศัตรูไม่น้อย แต่จนบัดนี้น้อยคนที่รู้จักชื่อแป๊ะโช้วปวย

นั่นเป็นเพราะมันยังไม่คิดมีชื่อ

ยามใดที่มันคิดมีชื่อ ต้องมีชื่อเสียงยิ่งใหญ่ ชื่อเสียงเพียงเล็กน้อย

ลประโยชน์เพียงน้อยนิด มันล้วนไม่เห็นอยู่ในสายตา

เพื่อมิให้มันมีชื่อโดยไม่จำเป็น มันไม่เสียดายกับการกำจัดฆ่าบุคคลล่วงรู้ว่ามันเรียนรู้ยอดวิทยายุทธ์ไป

บุคคลที่ตั้งปณิธานใหญ่ สำเร็จยอดวิชาเป็นมัน กลับซ่อนเร้นเป็นลาแปดปี เป็นยอดฝีมือนิรนามผู้หนึ่ง ย่อมต้องเป็นคนที่หนักแน่นเยือกเย็นยิ่ง

แต่มันพอเห็นสภาพในสายฝน ก็ไม่อาจระงับอารมณ์ความรู้สึกได้

ในทิวทัศน์กลางสายฝน ผู้คนที่มองเห็นได้มีเจ็ดสิบสองคน ยังมีคนที่หมอบซุ่มอยู่สิบหกคน คนเหล่านี้หากเปิดฉากจู่โจมครั้งใหญ่ ภาพการณ์ยังน่ากลัวกว่าตอนที่อยู่ในย่านโขวจุ้ยโผว่ ซึ่งปรากฏมือเกาะฆ่าสี่ร้อยคนเล็งเป้าไปยังโขวมั่งจิ้มอีกสิบสามเท่า

ไม่มากไม่น้อย พอดีสิบสามเท่า

เป๊ะโช้วปวยขบคิดใคร่ครวญในใจ ต่อให้หนักแน่นเยือกเย็นกว่านี้ไม่อาจรักษาความเยือกเย็นอีกต่อไป

ขณะที่มันไม่อาจรักษาความหนักแน่นเยือกเย็นไว้ ได้แต่สูดลมเข้าใจลึกๆ

มาตรว่าการสูดลมหายใจลึกๆ ไม่แน่ว่าจะรักษาความหนักแน่นเยือกเย็นไว้ แต่การสูดลมหายใจลึกๆ อย่างน้อยแสดงว่ามันยังมีชีวิตอยู่

มีแต่คนมีชีวิต จึงสามารถสูดลมหายใจ สามารถเสพรับกับลมหายใจ สามารถสูดลมหายใจ หาใช่เรื่องร้ายไม่

.....

เอ้งเซี่ยวเจียะพลันรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ

เขาไม่ชมชอบปฏิกิริยาเช่นนี้ของตัวเองที่สุด

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอดื้นเต้นดึงเครียด ลมหายใจไม่สับสน การเต้นของหัวใจไม่เปลี่ยนแปลง หางตาไม่กระตุก แต่เมื่อเท้าคล้ายแช่อยู่ในหล่มน้ำแข็ง เย็นเฉียบราวคราดเหล็กในฤดูหนาว

ยามนี้หากผู้อื่นจับมือของเขา หรือกระทบถูกเท้าของเขา คงเข้าใจผิดคิดว่าเขาหวาดกลัว

ซึ่งความจริงเฮ้งเซียวเจียะไม่ได้หวาดกลัว เพียงแต่ตื่นเต้นดึงเครียด

ตื่นเต้นดึงเครียดแตกต่างจากหวาดกลัว ความตื่นเต้นดึงเครียดกระตุ้นให้ลิงโลด ความหวาดกลัวทำให้ประหวั่นขลาดเขลา

เฮ้งเซียวเจียะตื่นเต้นดึงเครียดได้โดยง่าย เขาพอพบพานอุนยิ้ว มือเท้าก็เย็นเฉียบ เมื่อแรกพบโซวมั่งจิ้ม มือเท้าถึงกับแทบแข็งตาย

แต่ว่าเขาไม่เกรงกลัวอุนยิ้วกับโซวมั่งจิ้ม

ยามอยู่ร่วมกับอุนยิ้ว เฮ้งเซียวเจียะรู้สึกปีติยินดี โดยไม่ทราบสาเหตุ เมื่ออยู่ร่วมกับโซวมั่งจิ้ม กลับบังเกิดความเร้าใจไม่สิ้นสุด

ไม่ว่าเป็นอารมณ์ชนิดใด ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความหวาดกลัว

แต่เมื่อผู้อื่นพบว่า มือเท้าของเขาเย็นเฉียบต้องเข้าใจผิดคิดว่าเขากลัว

ซึ่งความจริง นอกจากความตายแล้ว เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่กลัวอันใดทั้งสิ้น

ยามนี้เขาไม่ได้กลัวตาย แต่เห็นสภาพค่ายกลที่กอปรขึ้นจากร้านรวงแผงลอยกลางสายฝน ยังยากรับมือกว่าค่ายกลโป๊ยตึ่งโต้วของขงเบ้งเมื่อครั้งกระโน้น แต่การแปลงค่ายกลอันลึกล้ำเป็นวัตถุธรรมดาในร้านตลาด

ยิ่งทำให้ผู้คนยากหยั่งคาด ความรู้สึกกดดันเช่นนี้ สะกิดความคิดต่อสู้ของเฮ้งเซียวเจียะขึ้น สร้างความดื้นเต้นดึงเครียดกว่าเดิม

เขาพอดื้นเต้นดึงเครียด ต้องขยับเท้าขึ้นมา และบีบนวดนิ้วมือตัวเอง

การขยับเท้าทั้งสอง และบีบนวดนิ้วทั้งสิบ เป็นหนึ่งในวิธีผ่อนคลายความดื้นเต้นดึงเครียด

.....

ในโลกมีบุคคลทุกประเภท ใช้วิธีที่ผิดแผกแตกต่างผ่อนคลายความดื้นเต้นดึงเครียด

มีบ้างบางคนยามดื้นเต้นดึงเครียด จะอ่านหนังสือท่องสวดมนต์ คัดลายมือ ถึงกับหลับไหล และก็มีคนที่ตรงกันข้าม พวกมันยามดื้นเต้นดึงเครียดจะเดือดดาล ตบตีคน ด่าทอคน ถึงกับฆ่าคน

ยังมีวิธีผ่อนคลายความดื้นเต้นดึงเครียดที่ปรกติธรรมดายิ่ง สมมุติเช่นอาบน้ำชำระกาย ร้องเพลงเที่ยวหนึ่ง เสาะหาสตรีเป็นเครื่องระบาย และมีวิธีผ่อนคลายความดื้นเต้นดึงเครียดที่พิเศษเฉพาะ พวกมันจะให้ผู้คนทุบตีสักครา ทำงานโดยไม่หยุดยั้ง กลืนกิน พริกรวดเดียวสิบเม็ด ถึงกับจับคนมาแล่เนื้อทีละชิ้น

โซวมั่งจิ้มเล่า?

มันมีวิธีผ่อนคลายความดื้นเต้นดึงเครียดอย่างไร?

ไม่มีผู้ใดทราบ

ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้คนเห็นโซวมั่งจิ้มดื้นเต้นดึงเครียดมาก่อน

มาตรว่ายยูในซากปรักหักพัง โซวมั่งจิ้มเผชิญกับเกาทัณฑ์กล้าแข็ง

สี่ร้อยคัน เพียงแต่หน้าเปลี่ยนสี หาตื่นเต้นตื่นเครียดไม่

มันเห็นว่าความตื่นเต้นตื่นเครียดครั้งแต่ทำลายเรื่องราว ไม่อาจแก้ปัญหาได้

เมื่อเกิดปัญหา มันจะแก้ปัญหาอย่างสุดความสามารถ ไม่สร้างปัญหาให้กับตัวเองขึ้นอีก นี่คือหลักการในการสะสมเรื่องราวของโชวมั่งจิ้ม

แต่มันเมื่อเผชิญหน้ากับ "ตลาดนัด" เช่นนี้ แม้แต่โชวมั่งจิ้มก็รู้สึกศีรษะมึนงง สั่นสะท้านเล็กน้อย

ซึ่งความจริง ผู้คนมักเป็นเช่นนี้ คนที่ยิ่งยากเจ็บป่วย พอล้มป่วยลงกลับยากแก่การรักษา ตรงกันข้ามกับผู้ที่เจ็บป่วยเป็นเนืองนิตย์ สามารถทนทานต่ออาการเจ็บป่วยได้

ผู้ที่มีดอสุราแข็ง น้อยครั้งจะเมามาย ยามใดที่เมามายล้มพับ จะอาเจียนรุนแรงกว่าผู้อื่น

โชวมั่งจิ้มน้อยครั้งจะตื่นเต้นตื่นเครียด

มันพอตื่นเต้นตื่นเครียด ก็จะกล่าววาจา

การกล่าววาจาเป็นเคล็ดลับของการผ่อนคลายความตื่นเต้นตื่นเครียดของมัน

ดังนั้นผู้อื่นเพียงได้ยินโชวมั่งจิ้มกล่าววาจา แต่ไม่เห็นเวลาที่โชวมั่งจิ้มตื่นเต้นตื่นเครียด

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เมื่อครู่ลุ้ยกุ้งกล่าววาจาประโยคหนึ่งเหลวไหลไร้เหตุผลยิ่ง มันด่าว่าขุนพลสามเกาทัณฑ์ว่า "ขุนพลที่สู้แพ้ ไม่อาจเอ่ยอ้างความกล้าหาญอีก" ซึ่งความจริง ในโลกผู้ที่มีคุณสมบัติเอ่ยอ้างความกล้าหาญที่สุด

คือขุนพลที่สู้แพ้แล้วสู้ใหม่ มีแต่ขุนพลที่สู้แพ้จึงทราบว่าพ่ายแพ้ด้านใด ฝ่ายตรงข้ามชนะที่จุดไหน ขุนพลที่มักได้ชัยไม่พึงยึดถือ ตรงกันข้ามกับขุนพลที่สู้แพ้และแสวงหาชัยชนะ จึงหายากยิ่ง"

แป๊ะโซ้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"ขุนพลที่สู้แพ้สามารถจับอาวุธใหม่ แต่ขุนพลที่ตายแล้วไม่สามารถฟื้นคืนชีพได้"

โซวมั่งจิ้มชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"คำพูดของท่านนี้หมายความอย่างไร?"

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด มีวิธีใดทำให้มือดีของตึกหกหุนครึ่งเพียงฆ่าท่าน โดยไม่ฆ่าข้าพเจ้า?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"รวบรัดยิ่ง จับตัวเราส่งมอบต่อฝ่ายตรงข้าม ท่านก็จะได้รับการปูนบำเหน็จรางวัล กลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย"

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ความคิดที่ดี"

พลางยืดกายหมายพุ่งปราดออกไป

ดูจากสภาวะพุ่งกายของมัน อย่างน้อยต้องมีผู้คนสิบคนตายใต้ดรรชนีของมัน

แป๊ะโซ้วปวยพอลงมือ เฮ้งเซียวเจียะก็ไม่อาจอยู่นิ่งเฉยได้

เฮ้งเซียวเจียะขณะจะชักกระบี่ ชื่อบ้อขุยพลันกล่าววาจาที่ผู้อื่นฟังเข้าใจ แต่ไม่ทราบว่ามันไฉนกล่าวในตอนนี้ออกมาว่า

"ไร้ขื่อไร้แป"

โซ่วมั่งจิ้มพอฟัง สีหน้าท่าทีพลันแปรเปลี่ยนไป

มันยื่นมือเหนี่ยวรั้งแป๊ะโซ้วปวยเอาไว้

แป๊ะโซ้วปวยพุ่งปราดอย่างรวดเร็ว ต่อให้เป็นชายฉกรรจ์อีกแปดสิบคน ก็ไม่แน่ว่าจะสกัดมันไว้ได้ แต่โซ่วมั่งจิ้มขยับกายวูบ ก็ขวางมันเอาไว้

หรือนี่เป็นแป๊ะโซ้วปวยจงใจให้มันสกัดไว้

ไซวมั่งจิ้มเหนี่ยวรั้งแป๊ะโซ้วปวยไว้ กล่าวว่า

"ชมดูก่อน แล้วค่อยลงมือ"

ยามนั้นปรากฏผู้คนจำนวนหนึ่งมาถึง

พวกมันมาจากเส้นทางทุกสาย ทุกผู้คนปลอดโปร่งยิ่ง เยือกเย็นยิ่ง มั่นคงยิ่ง

ผู้มามีทั้งชราฉกรรจ์ทั้งบุรุษสตรี มีคนสูงใหญ่ เตี้ยเล็ก องอาจขี้ริ้ว แข็งแรง งดงาม แต่พวกมันมีข้อสอดคล้องกันสองประการ

ในมือทุกผู้คนล้วนกางร่มกระดาษน้ำมันสีเขียวคันหนึ่ง

บนศีรษะทุกผู้คนล้วนโพกผ้าขาวผืนหนึ่ง

คนถือร่มอยู่ในมือ สามารถกำบังสายฝน แต่มองไม่เห็นท้องฟ้า ทุกผู้คนใช้ผ้าขาวโพกศีรษะ ก็ไม่เห็นเรือนผมของพวกมัน

ผู้คนประดานี้ปรากฏขึ้นจากทั้งสี่ทิศ รวมตัวที่ศูนย์กลาง ความเคลื่อนไหวไม่เร่งร้อนไม่เชื่องช้า มีจังหวะจะโคน เท่ากับโอบล้อม "ตลาดนัด" แห่งนี้ไว้ สกัดทำลายอานุภาพที่มีอยู่ของค่ายกลนี้ไป

นี่คล้ายกับกระดานหมากรุกอันยอดเยี่ยมกระดานหนึ่ง พลันเพิ่มหมากเข้ามาอีกสิบกว่าตัว จุดทำลายสภาพอันมีเปรียบไป และคล้ายกับภาพ

าดใบหนึ่ง ความจริงเว้นช่องขาวไว้ แต่เล้วถูกหมึกดำป้ายใส่ ลบช่องขาวไปสิ้น

คนประดานี้ทยอยปรากฏขึ้น บ้างสามบ้างห้า บางคนเดินเข้าหาพ่อค้าปลา บางคนมุ่งไปยังคอกม้า บางคนโอบแผงขายเนื้อไว้ มีอยู่สองสามคนไปอุดหนุนเถ้าแก่ร้านตัดผม สรุปแล้ว ทุกผู้คนล้วนมีเป้าหมายและหน้าที่ของตัวเอง

ตลาดนัดแห่งนี้ความจริงซุ่มไว้ด้วยมือดีตีกหกหุนครึ่งอย่างน้อย แปดเก้าสิบคน กลุ่มคนที่กางร่มมีเพียงยี่สิบสามสิบคน แต่คนเหล่านี้พอมาถึง ก็ปรากฏสภาพที่ชัดแจ้งประการหนึ่ง ...คนในตลาดนัดถูกคนที่กางร่มโอบล้อมเอาไว้

คนในตลาดนัดเปลี่ยนเป็นต้นเต้นตึงเครียดขึ้นมาหนึ่ง มันผอมกรังราวลูกพลับที่ตากแห้ง ขมับทั้งสองมีเอ็นเขียวขึ้นโปน

มันคือลุ้ยหึง (แค้น)

.....

ลุ้ยหึงแค้นยิ่ง

ในชีวิตมันแค้นคนยิ่ง

การแค้นคนผู้หนึ่ง เสียเวลายิ่งกว่ารักคนผู้หนึ่ง อย่าว่าแต่คนที่มันแค้นยังมากกว่าคนที่มันรู้จัก มันถึงกับแค้นคนที่ยังไม่เคยพบเห็นมาก่อนจนจับใจ บางครั้งพลอยแค้นตัวเองด้วย

หนึ่งเดียวที่มันไม่กล้าแค้นคือลุ้ยซุ่ง

ยามนี้บุคคลที่มันแค้นที่สุดคือโซวมั่งจิ้ม

โชวมั่งจิ้มกลับบุกรุกแถบพั่วปั้งมิ้ง ซึ่งเป็นใจกลางสำคัญของตึกหกหุนครึ่ง เข่นฆ่าคนของพวกมัน จากนั้นปลีกตัวจากไป

ลุ้ยหึงนึกถึงตอนนี้ ถึงกับแค้นจนคิดใคร่กลืนกินโชวมั่งจิ้มทั้งหนังทั้งกระดูกลงไป

หัวหน้าตึกที่หนึ่งของตึกหกหุนครึ่งเด็กปวยเกียเคยวิจารณ์ลุ้ยหึงว่า

"ลุ้ยเล่าสี่ (คนที่สี่แซ่ลุ้ย) พอแค้นคนผู้หนึ่งต่อให้พลังฝีมือไม่อาจเอาชัยฝ่ายตรงข้าม แต่อาศัยพลังแค้นของมัน สามารถขู่ขวัญฝ่ายตรงข้ามเตลิดหนีไป"

ตลาดนัดแห่งนี้ซุ่มไว้ด้วยมือดีเก้าสิบสองคน ล้วนเป็นกองกำลังสังกัดตึกมัน ขอเพียงเด็กปวยเกียออกคำสั่งคำเดียว ก็จะสับร่างโชวมั่งจิ้มเป็นเศษเนื้อหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบหกชิ้นในชั่วพริบตา

แต่เด็กปวยเกียไม่ทันออกคำสั่ง ขบวนผู้ที่กางร่มก็ปรากฏกายขึ้น

ลุ้ยหึงแค้นจนคิดใคร่กลืนกินริมฝีปากล่างของตัวเองลงไป

ทั้งนี้เพราะคนที่กางร่มยี่สิบเก้าคนนั้นมาแล้ว

คนเหล่านี้พอมาถึง ค่ายกลที่มันกับบริวารก่อตั้งขึ้น เท่ากับถูกโค่นทำลายไป

แต่ต่อให้ลุ้ยหึงเจ็บแค้นกว่านี้ ยังไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

...พวกมันคือไร้ขื่อไร้แป

...กองกำลังอันกล้าแข็งของโชวมั่งจิ้ม ซึ่งขนานนามไร้ขื่อไร้แป ยามนี้อย่างน้อยระดมรุดมาครึ่งหนึ่ง

ลุ้ยหึงทราบว่ามันหากเคลื่อนไหวโดยพลการ เกรงว่าไม่สามารถแค้นคน ได้แต่สำนึกเสียใจเท่านั้น

อาจบางทีกระทั่งโอกาสสำนึกเสียใจก็สูญเสียไป

.....

ชายหนุ่มที่ดูไปสัตย์ซื่อโง่งมผู้หนึ่ง กางร่มสีดำคันหนึ่ง แหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา เดินเข้าหาโชวมั่งจิ้ม

มันพอเดินผ่านข้างกายซือบ้อขุย สายตาที่ซึมเซาพลันทอประกายความรู้สึกที่บอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ล้วนตายแล้ว?"

ซือบ้อขุยฝืนยิ้มกล่าวว่า

"โก้วต้งกับฮวยบ้อฉ่อเป็นคนทรยศ"

...โก้วต้งกับฮวยบ้อฉ่อเมื่อเป็นคนทรยศ อกสูจื้อกับเต้ฮวยย่อมต้องจบชีวิตได้แผนอุบายลอบสังหาร

คนที่โง่งมซึมเซานั้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แต่ยังเดินเข้าหาโชวมั่งจิ้ม ประสานมือกล่าวว่า

"บริวารมารับสายเกินไป"

โชวมั่งจิ้มผงกศีรษะเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านไม่ได้มาสาย หากแต่มาได้เวลาพอดี"

เอ้งเซี่ยวเจียะเหลียวซ้ายแลขวา มองหน้าดูหลัง ดูท่าคราครั้งนี้ไม่ตายเช่นกัน ค่อยกล่าวว่า

"ที่แท้มีเรื่องรอดพ้นจากจุดอับ รุดมาทันเวลาจริงๆ"

โชวมั่งจิ้มยิ้มเล็กน้อย แต่สายตาทอแววเหยียดหยามวูบหนึ่ง

ซือบ้อขุยสังเกตแววตาโชวมั่งจิ้ม กล่าวว่า

"กงจื้อก่อนที่จะรุดสู่แถบพั่วปิ้งมิ้ง ได้ทิ้งรหัสอยู่ตามรายทาง คำนวณแน่ว่าคนของตึกหกหุนครึ่งจะดักสกัดบนเส้นทางขากลับ มกปักซิ้ง (เทพอุดรแซ่มก) ค่อยระดมกำลังรุดมา"

แป๊ะโซ้วปวยมองดูคนโง่งมซึมเซานั้น ส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นมกปักซิ้ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ข้าพเจ้าไฉนไม่เห็นรหัสที่พวกท่านทิ้งไว้?"

ซือบ้อขุยกล่าวว่า

"หากปล่อยให้พวกท่านเห็นได้ ยังนับเป็นรหัสลับหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยทอดถอนใจกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง หากโซวกงจื้อออกล่าสังหารศัตรูโดยผลีผลามในโลกก็ไม่มีฉายาอั้งชิ่วมั่งแล้ว" จิ้มเด้ยอิดดอ (ดาบที่หนึ่งแขนเสื้อแดง)"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"ที่แท้พวกท่านคิดกระตุ้นขุมกำลังตึกหกหุนครึ่งออกมา เพื่อต่อสู้แตกหักในที่นี้"

โซวมั่งจิ้มพลันถามว่า

"ผู้นำกำลังของฝ่ายตรงข้ามเป็นลุ้ยซุ่งหรือเต็กปวยเกีย?"

คราครั้งนี้เป็นมกปักซิ้งตอบว่า

"เป็นเต็กปวยเกีย"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"อย่างนั้นวันนี้เปิดการเจรจา ไม่แตกหักกัน"

แป๊ะโซ้วปวยที่ด้านข้างปรายตาบอกใบ้ต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"ดูท่านิทานเรื่องนี้สอนพวกเราว่า ในโลกไม่มีเรื่องโชคช่วย" เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่านิทานเรื่องนี้กำหนดบทบาทของพวกเราไว้แต่แรกแล้ว" แป๊ะโซ้วปวยทอดตาไปยังที่ไกลตา กล่าวว่า

"มิหนำซ้ำนิทานเรื่องนี้เพิ่งเริ่มขึ้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดตามองตามสายตามัน เห็นผู้คนแถวหนึ่งกางร่มกระดาษน้ำมันสีเหลืองมาอย่างแช่มช้า

มกปักชิ้งเบิกตาขึ้น ดวงตาสาดประกายเจิดจ้าคล้ายหนังที่ปิดทับอยู่บนเปลือกตาหลายสิบชั้นถูกดันขึ้นสาดประกายอันเกรี้ยวกราดออกมา กล่าวว่า

"ลุ้ยมี้มาแล้ว"

.....

ลุ้ยมี้ (หยาดเยิ้ม) ย่อมเป็นสตรีนางหนึ่ง

ตามคำร่ำลือ ลุ้ยมี้เป็นหนึ่งในสามสตรีที่ลึกลับ งดงามและมีอำนาจที่สุดในยุทธจักร จุดเด่นทั้งสามประการนี้สามารถสั่นไหวจิตใจบุรุษในโลกอย่างน้อยบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น

มีคนบอกว่า ลุ้ยมี้จึงเป็นบุตรีโทนของผู้ก่อตั้งตึกหกหุนครึ่งลุ้ยจิ้นลุ้ย ภายหลังปล่อยให้ลุ้ยซุ่งที่เป็นสาขา ซึ่งแตกแขนงออกมาของตระกูลลุ้ยช่วงชิงอำนาจใหญ่ไป แต่เห็นแก่บุญคุณเลี้ยงดูของลุ้ยจิ้นลุ้ย จัดให้ลุ้ยมี้เป็นซาตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สาม)

และมีคนบอกว่า ลุ้ยมี้หลงรักลุ้ยซุ่ง ยินยอมยกตำแหน่งจังตึ้งจู้

(หัวหน้าใหญ่) ให้ แต่ก็มีคนบอกว่าลุ้ยมี้สำนึกตัวว่าไม่อาจทัดเทียบกับลุ้ยซุ่ง เพื่อจรรโลงเกียรติภูมิของตึกหกหุนครึ่ง ดังนั้นยกตำแหน่งใหญ่ให้

นอกจากนั้นมีคนบอกว่า ลุ้ยมี้จึงเป็นสาขาที่แตกแขนงออกมาของตระกูลลุ้ย ความจริงเป็นชู้รักของลุ้ยซุ่ง หลังจากที่ลุ้ยซุ่งแยกทางกับภรรยาหลวง ฉายามั่งฮ่วมเทียนล้อ (ตาข่ายฟ้าฝันมายา) กวนเจียวตี้ ก็มีความสัมพันธ์กับลุ้ยมี้อย่างลับๆ ถึงกับมีคนระแวงสงสัยว่ากวนเจียวตี้ตายในเงื้อมมือลุ้ยมี้แต่แรก ดังนั้นจึงสาบสูญไร้ร่องรอยไปสิบเจ็ดปี

แป๊ะโซ้วปวยย่อมทราบว่า ตึกหกหุนครึ่งมีลุ้ยมี้เช่นนี้อยู่นางหนึ่ง มันเคยสอบถามเตี่ยทิแนว่า ลุ้ยมี้เป็นคนเยี่ยงไร เตี่ยทิแนฟันยิ้มกล่าวว่า

"ในตึกหกหุนครึ่งมีบุคคลสามคนที่ผู้คนไม่มีวันเข้าใจได้ หนึ่งคือลุ้ยซุ่ง ไม่มีผู้ใดทราบว่ามันเป็นคนเยี่ยงไร ทั้งนี้เพราะมันไม่ปล่อยให้ผู้คนทำความเข้าใจ หนึ่งคือเด็กปวยเกีย มีแต่มันทำความเข้าใจผู้อื่น ไม่มีผู้ใดเข้าใจมันได้ หนึ่งคือลุ้ยมี้ นางปล่อยให้ผู้คนทำความเข้าใจง่ายเกินไป แต่ท่านจะพบว่า ความเข้าใจที่มีต่อนางไม่ตรงกัน นางต้องการให้ท่านทำความเข้าใจต่อนางด้านใด ท่านได้แต่ทำความเข้าใจด้านนั้น"

แป๊ะโซ้วปวยได้ยินชื่อลุ้ยมี้ และต้องการพบลุ้ยมี้

แป๊ะโซ้วปวยเป็นบุรุษเลิศทระนง แต่ต่อให้เป็นบุรุษที่ทรงภูมิปัญญาเลิศทระนงกว่านี้ ก็ต้องบังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อสตรีที่มีชื่อ

อย่างน้อยคิดชมดูสักครา

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ได้ยินว่า ในยุทธจักรมีลุ้ยมี้นางหนึ่ง

...ลุ้ยมี้คุมกำลังลึกลับสายหนึ่งในตึกหกหุนครึ่ง นางเป็นขุนพลคู่ใจของลุ้ยซุ่ง ตามคำร่ำลือ ในยุทธจักรตอนนี้ มีสตรีลึกลับและงดงามสามนาง

หนึ่งเป็นฮูหยินของลุ้ยซุ่ง หนึ่งเป็นบุตรีของลุ้ยซุ่ง หนึ่งเป็นบริวารของลุ้ยซุ่ง

...ลุ้ยซุ่งผู้นี้มีบุญวาสนาจริงๆ มีทแกล้วกล้าทหารหาญคับคั่ง บุรุษเป็นผู้เหี้ยมหาญ สตรีเป็นหญิงงาม

เฮ้งเซี่ยวเจียะนึกถึงตอนนี้ พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

...เราใช่มีขุมกำลังเช่นนี้หรือไม่?

คนผู้หนึ่งหากคิดฝึกปรือยอดวิชา ขอเพียงมีความตั้งใจ ความอดทน ความกล้าหาญและสติปัญญา จะกระทำได้ไม่ยากนัก แต่คนผู้หนึ่งหากคิดกุมอำนาจใหญ่ ก็ต้องมีจิตใจที่ทะเยอทะยาน และโหดเหี้ยมอำมหิตพอทั้งฉลาดในการดำเนินกุศโลบายต่อผู้คนและเรื่องราว

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามไถ่ตัวเอง เห็นว่าสามารถกระทำเรื่องสำคัญที่ผู้อื่นทำไม่ได้ แต่ไม่มีความทะเยอทะยานอยาก ที่หวังความสำเร็จโดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง

หากให้เขาเสียสละทุกสิ่ง เปลี่ยนนิสัยใจคอเพื่อแลกมาซึ่งอำนาจ เขายินยอมวางมือประเสริฐกว่า

แต่บุรุษมักวาดหวัง สร้างจินตนาการไว้ เขาก็ต้องการชมดูว่าลุ้ยมี่ที่ช่วยเหลือลุ้ยซุ่ง "พิชิตแผ่นดิน" มีลักษณะเยี่ยงไร?

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะเหลียวหน้าไปเช่นกัน

แต่พวกเขาไม่เห็นลุ้ยมี่

.....

ขบวนสตรีมีประมาณสิบเจ็ดสิบแปดนาง ล้วนสวมใส่เสื้อผ้าสีเหลืองอ่อน เค้าใบหน้าหมดจด มือกางร่มกระดาษ

สีเหลือง เดินชดช้อยเข้ามา

สตรีเหล่านี้ล้วนงดงามเฉิดฉาย แต่ไม่ทราบผู้ใดจึงเป็นลุ้ยมี้

สตรีทั้งหมดพอปรากฏกาย ผู้คนในตลาดนัดล้วนรวมตัวอยู่ที่หัวมุมถนน คล้ายกับยกถนนสายนี้ให้แก่สตรีสิบกว่านางนี้ก็ปาน

สีหน้าของมกปักซิ้งก็ปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น

คนกางร่มสีเขียวเข้มทั้งยี่สิบเก้าคนก็เปลี่ยนแปลงค่ายกล เปลี่ยนแปลงอย่างเชื่องช้า และมั่นคงยิ่ง ทั้งไม่ทิ้งร่องรอยไว้ แต่ก็แสดงว่าเปลี่ยนแปลงค่ายกลหลังใหม่เพราะสตรีขบวนนี้

ค่ายกลที่สามารถรับมือสตรีอ้อนแอ้นแบบบางสิบกว่านางนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมดูถึงตอนนี้ ต้องกล่าวถามแป๊ะโช้วปวยว่า

"ผู้ใดเป็นลุ้ยมี้?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ท่านไม่เห็นสตรีเหล่านั้น?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

แต่ที่นี้มีสตรีสิบกว่านาง ที่แท้ผู้ใดจึงเป็นลุ้ยมี้?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวถามว่า

"ท่านเห็นว่าสตรีเหล่านี้งดงามหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบตามความสัตย์ซื่อว่า

"งดงาม"

"งดงามเป็นประเสริฐ มีสตรีที่งดงาม ชมดูแล้วค่อยว่ากล่าวสนใจไยกันว่าผู้ใดเป็นลุ้ยมี้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับคำคราหนึ่ง

เขาเข้าใจความหมายของเป๊ะโซ้วปวย ที่ให้หาความสุขเฉพาะหน้า ดูท่าเหตุการณ์เฉพาะหน้าหวาดเสียวอันตราย ได้แต่คร่ำคิดในทางดี ไม่อาจคาดคิดในทางร้าย

.....

โซวมั่งจิ้มเพ่งตาเยียบเย็นจับจ้องมองสตรีที่กางร่มเหลืองมองดูขบวนไร้ขื่อไร้แปที่มกปักชิ้งนำมา จากนั้นสำรวจดูลักษณะของสายฝน ล้วงขวดเล็กๆ จากอกเสื้อใบหนึ่ง เทยาเม็ดเล็กๆ ออกมาหลายเม็ด ยัดดอกลิ้นกินลงไป

สายฝนตกลงบนใบหน้ามัน คล้ายเป็นน้ำตาแห่งความปวดร้าวที่กระเซ็นออกมา

ขณะที่มันรับประทานยา ไม่ว่ามกปักชิ้งหรือซือบ้อขุย ล้วนไม่กล้ารบกวนมัน

ชั่วครู่ให้หลัง โซวมั่งจิ้มค่อยยกมือข้างหนึ่งกุมอก ดวงตาสาดประกายเย็นเยียบเกรี้ยวกราดอีกครา กล่าวถามว่า

"เด็กปวยเกียอยู่ที่ใด?"

มกปักชิ้งกล่าวว่า

"ที่เหลาชาฮะ"

โซวมั่งจิ้มมองไปยังท้ายไม้ข้างทางหลังที่สาม ที่แท้นั่นเป็นเหล้าสุราแห่งหนึ่ง แขวนป้ายผ้าเขียนคำ "จิ้ว" (สุรา) มีทั้งสิ้นสองชั้น

โซวมั่งจิ้มกล่าวกับมกปักชิ้งว่า

"ท่านอยู่ที่นี้"

จากนั้นมันกล่าวกับซือน้อขุยว่า

"ท่านตามเราขึ้นไป"

ซือน้อขุยกับมกปักซิ้งล้วนรับคำ

เย้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"พวกเราเล่า?"

โซวมั่งจิ้ม พลันส่งเสียงไออย่างรุนแรง

มันล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดออกมาผืนหนึ่งปิดปากเอาไว้

ขณะที่มันไอ สองไหล่สั่นสะท้าน คล้ายกับลูกสูบที่ชำรุดตัวหนึ่งกำลังสูดลมอยู่ในปอด ลมหายใจหนักหน่วงรุนแรง แต่ก็คล้ายกับจะขาดใจตายได้ทุกเมื่อ

ชั่วครู่ให้หลัง มันค่อยลดผ้าเช็ดหน้าลง

เย้งเซี่ยวเจียะเหลือบเห็นบนผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดแปดเปื้อนสีแดงฉานบาดตาหย่อมหนึ่ง

โซวมั่งจิ้มหลับตาลง สูดลมหายใจติดต่อกันสามคำ ค่อยลืมตาช้าๆ กล่าวถามเย้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า บนเหลานี้พักไว้ด้วยผู้ใด?"

เย้งเซี่ยวเจียะจับจ้องมันโดยไม่คลาดคลา ขณะที่เขาเห็นโซวมั่งจิ้มส่งเสียงไออย่างรุนแรง ก็ตกลงใจว่าตัวเองจะทำอะไร ควรทำอะไร เขาตอบว่า

"เด็กปวยเกีย"

โซวมั่งจิ้มถามอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเด็กปวยเกียเป็นใคร?"

"หัวหน้าตึกคนที่หนึ่งของตึกหกหุนครึ่ง"

โซวมั่งจิ้มชี้มือไปยังบ้านไม้หลังนั้น กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าพอเดินขึ้นไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า ตัวเองใช่มีชีวิตรอดกลับลงมาหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ขณะที่ข้าพเจ้าติดตามท่านบุกพั่วปั้งมึ้ง ก็ไม่แน่ใจว่าสามารถเดินออกจากถนนสามสายนั้น"

โซวมั่งจิ้มจับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะแวบหนึ่ง

จับจ้องมองเพียงแวบเดียว

จากนั้นมันกล่าวถามแป๊ะโซ้วปวย โดยไม่มองดูแป๊ะโซ้วปวยว่า

"ท่านเล่า?"

แป๊ะโซ้วปวยย้อนถามว่า

"พลังฝีมือของเด็กปวยเกียร้ายกาจนักหรือ?"

ใบหน้าโซวมั่งจิ้มปรากฏแววคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้มแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"หากท่านคิดขึ้นไป ก็จะทราบเอง หากท่านไม่ขึ้นไป ยังถามไถ่ไยกัน?"

แป๊ะโซ้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"ดกลง ข้าพเจ้าขึ้นไป"

ดังนั้นคนทั้งสี่เดินเข้าเหลาซาซะไปอย่างโอ่อ่าผ่าเผย

.....

ชั้นล่างของเหลามีแต่โต๊ะเก้าอี้ที่ตั้งซ้อนกัน หามีคนไม่

โชวมั่งจิ้มกล่าวกับซือบ้อขุยว่า

"ท่านเฝ้าอยู่ที่นี้"

ซือบ้อขุยก็ถือดาบเฝ้าอยู่หน้าประตู คล้ายกับต่อให้มีทหารทั้งกองทัพบุกมาถึง มันก็ไม่อนุญาตให้บุกรุกล่วงล้ำแม้สักครึ่งก้าว

จากนั้นโชวมั่งจิ้มขึ้นบันไดเหลาไปอย่างสง่างาม

เย้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยล้าหลังมันหนึ่งช่วงตัว ติดตามขึ้นเหลาไปอย่างแช่มช้าเนิบนาบ

การขึ้นบันไดเหลาไปของพวกเขาครั้งนี้ ในใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดประการหนึ่ง

คล้ายกับว่าพวกเขาอยู่ด้วยกัน จะไม่เกรงกลัวลมฝน ไม่ระย่อต่ออันตราย ทอดตาทั่วหล้า ไม่มีสิ่งใดขัดขวางการเคียงบ่าเคียงไหล่ขึ้นไปของพวกเขาได้

.....

ชั้นบนมีโลกของชั้นบน

ชั้นบนเป็นอะไร?

ซึ่งความจริง ในชีวิตผู้คนมักมีเวลาที่ขึ้นสู่ชั้นบน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าที่ชั้นบนมีสิ่งใดรอพวกเขาอยู่"

คนที่ไม่เคยขึ้นสู่ชั้นบน เพียรพยายามไต่เต้าขึ้นสู่ชั้นบน หวังเพื่อขจัดความยากจน ผู้ที่ขึ้นไปแล้วคิดไต่เต้าขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง หรือมีคหาหนทางไม่ให้ตัวเองพลัดตกลงมา

ยิ่งขึ้นไปยิ่งสูงชัน

ยิ่งสูง ยิ่งเหน็บหนาว

หอสูงลมรุนแรง หอสูงยากอิงแอบ ทุกผู้คนพานชมชอบขึ้นสู่หอสูง ชมชอบปีนป่ายสู่ที่สูง

ที่สูงเป็นดินแดนอันตราย

.....

โชวมั่งจิ้ม เฮ้งเซี่ยวเจียะกับเป๊ะโช้วปวยแทบขึ้นถึงชั้นบนโดยพร้อมเพรียง

ดังนั้นพวกเขาแทบพบเห็นคนผู้หนึ่งพร้อมกัน

เป็นเด็กปวยเกีย

หัวหน้าตึกคนที่หนึ่งแห่งตึกหกหุนครึ่งเด็กปวยเกีย

ในตึกหกหุนครึ่ง มันอยู่ใต้บังคับบัญชาคนๆ เดียว แต่สูงศักดิ์กว่าผู้คนนับพันนับหมื่น

ถึงกับมีคนบอกว่า บุคคลที่ได้รับความเคารพจากผู้คนในตึกหกหุน-ครึ่งที่สุดเป็นมัน หาใช่ลุ้ยซุ่งไม่

แต่เฮ้งเซียวเจียะกับเป๊วโช้วปวยคาดคิดไม่ถึงว่า ผู้ที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าทั้งสองจะเป็นบุคคลเช่นนี้

บทที่ 9
คนที่ก้มหัว

"เหลียวมองรอบกายไร้เพื่อนคู่ใจ
ทั่วใต้หล้ามีแต่เด็กปวยเกีย"

หากท่านไม่มีสหาย โปรดเสาะหาเด็กปวยเกีย เด็กปวยเกียจะเป็นสหายที่ซื่อสัตย์ที่สุดของท่าน

หากท่านไม่มีคนยอมเข้าใจ โปรดเสาะหาเด็กปวยเกีย เด็กปวยเกียจะเป็นผู้รู้ใจของท่าน

หากท่านตอแยความยุ่งยาก โปรดเสาะหาเด็กปวยเกีย ทั้งนี้เพราะมันสามารถแก้ปัญหาทั้งหมดให้แก่ท่าน

หากท่านบังเกิดความคิดสั้น โปรดเสาะหาเด็กปวยเกีย มันจะช่วยชีวิตของท่านขึ้นใหม่ ต่อให้ฮ่องเต้ประทานพันตำลึงทองให้ท่านไปตาย ท่านก็ไม่ยอมตัดนิ้วตัวเองแม้สักนิ้วเดียว

นี่เป็นคำโจษจันที่เผยแพร่อย่างกว้างขวางที่สุดในเมืองหลวง

น่าเสียดายเด็กปวยเกียมีเพียงคนเดียว ต้องการพบมันไม่ง่ายนัก

ในโลกมีเพียงคนเดียวที่สามารถพบกับมันทุกเมื่อ นั่นมิใช่บุตรธิดาของเด็กปวยเกีย ทั้งนี้เพราะเด็กปวยเกียไม่มีบุตรธิดา และมิใช่ฮูหยินของเด็กปวยเกีย ทั้งนี้เพราะเด็กปวยเกียไม่มีฮูหยิน

ในชีวิตเด็กปวยเกียมีแต่สหาย ไม่มีครอบครัว มันครองตัวเป็นโสดตลอดมา

ผู้ที่สามารถพบกับมันทุกเมื่อ มีแต่ลุ้ยซุ่ง

ไม่ว่าผู้ใดสามารถคบหาสหายเช่นเด็กปวยเกีย ต้องมีวิทยายุทธ์ที่น่าตระหนก แต่สหายผู้รู้ใจที่แท้จริงของเด็กปวยเกีย อาจมีแต่ลุ้ยซุ่งคนเดียว

มีคนบอกว่าเด็กปวยเกียเป็นที่ยอมรับของผู้คนทั้งแผ่นดิน ลุ้ยซุ่งสามารถใช้สอยเด็กปวยเกีย ลุ้ยซุ่งจึงสามารถครอบครองแผ่นดิน

แต่ก็มีคนบอกว่า พยัคฆ์สองตัวไม่อาจอยู่ภูเขาเดียวกัน ยามนี้ลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียไม่แตกหัก รอจนครอบครองแผ่นดินโดยสมบูรณ์ พยัคฆ์สองตัวต้องต่อสู้กัน นี่นับเป็นภัยภาคหน้า และเป็นภัยมหันต์ของตึกหกหุนครึ่ง

โจวมั่งจิ้มย่อมได้ยินคำร่ำลือเหล่านี้

สำหรับข่าวลือประการสุดท้าย เป็นมันสร้างขึ้นเอง มันจงใจปล่อยข่าวแพร่สะบัดทั่วยุทธจักร จากนั้นรอดูปฏิกิริยาของผู้นำตึกหกหุนครึ่งทั้งสอง

วิธีกำจัดศัตรูที่ดีที่สุดคือ ปล่อยให้พวกมันล้มล้างกันเอง

วิธีที่ปล่อยให้ศัตรูประหารฆ่ากันเอง ก่อนอื่นต้องสะกิดให้พวกมันระแวงคลางแคลงกันและกัน

...ยามใดที่เกิดความระแวงคลางแคลงขึ้น ก็ไม่สามารถร่วมมือโดยสนิทแน่น ขอเพียงขาดการร่วมมือโดยสนิทแน่น จะมีช่องโหว่ให้ฉกฉวย

คิดกระตุ้นให้ศัตรูไม่ไว้วางใจกันและกัน สามารถใช้ผลประโยชน์เข้าล่อ แต่สำหรับยอดฝีมือเช่นลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกีย การข่มขู่หลอกล่อเฉกเช่นของเล่นของทารก

ดังนั้นโซวมั่งจิ้มสร้างข่าวลือขึ้น

ข่าวลือมักเห็นผลตลอดกาล

...ต่อให้เป็นคนมีขันติหนักแน่นกว่านี้ ก็ต้องถูกข่าวลือหลอกลวงถูกคำโจษจันครอบงำ ทั้งนี้เพราะในส่วนของคำโจษจัน สามารถสร้างแรงกดดันชนิดหนึ่งคล้ายถูกกลิ้งหิมะ ยิ่งหมุนกลิ้งยิ่งใหญ่โตกว่าเดิม

...มีคำกล่าวไว้ "ข่าวลือยุติที่ผู้ชาญฉลาด" แต่ห่านซื้อผ้าพับหนึ่งยังต้องดูว่านั่นเป็นร้านขี่ห้อเก่ารับประกันคุณภาพหรือไม่ ผู้ฉลาดยังอดรับฟังข่าวลือมิได้ เพียงแต่รู้จักเลือกเฟ้นกลั่นกรองเท่านั้น

...ต่อให้มีคนไม่รับฟังข่าวลือ ได้แต่ถือเป็นการหนีข่าวลือประการหนึ่ง ซึ่งก็หมายความว่าข่าวลือมีผลสะท้อนต่อมัน มันจึงไม่กล้าเผชิญหน้าด้วย

...ผู้ที่สามารถเผชิญหน้ากับข่าวลือ ยุติคำโจษจัน นับเป็นบุคคลที่กล้าหาญ

โซวมั่งจิ้มปล่อยข่าวลือออกไป จากนั้นรอดูปฏิกิริยาของตึกหกหุน

ครึ่ง ทางด้านศัตรูเมื่อมีคลังดินระเบิด มันไม่คิดขนย้ายกลับมา เพียงรอให้ฝ่ายตรงข้ามจุดสายชนวนเท่านั้น

มันเชื่อว่าวิธีการของมันคล้ายสาดน้ำถังหนึ่งไปในถุงแป้งข้าวสาลี ไม่นานให้หลังแป้งข้าวสาลีถุงนี้ต้องขึ้นรา บูดเปรี้ยวขึ้นมา

...หากท่านต้องการให้สามีภรรยาคู่หนึ่งมีปากเสียงง่ายดายยิ่ง ขอเพียงเที่ยวปล่อยข่าวที่เบื้องนอกว่า ทั้งสองไม่ลงรอยกันก็ใช้ได้แล้ว

...พี่ใหญ่และน้องรองของหน่วยงานหนึ่งเริ่มต่อสู้ชิงอำนาจ มักสืบเนื่องจากเบื้องนอกโจษจันว่า พี่ใหญ่คิดเตะน้องรองพ้นห่างไป น้องรองก็คิดทาบรัศมีของพี่ใหญ่

บางครั้งโชวมั่งจิ้มยอมรับว่า ตราบใดที่ลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียยังคบหาอย่างสนิทแน่น รากฐานของตึกหกหุนครึ่งก็มั่นคงไม่คลอนคลาย

ดังนั้นมันสาด "น้ำ" ถังนี้ออกไป จากนั้นสะกดกลั้นใจรอดูผล

...ผลที่ได้รับเป็นอย่างไร?

ไม่มีผลรับ

ลุ้ยซุ่งยังคงเป็นลุ้ยซุ่งที่ไม่มีอันใดแผ้วพาน เด็กปวยเกียยังคงเป็นเด็กปวยเกีย ที่เผชิญเหตุเปลี่ยนแปลงไม่ตระหนก คนหนึ่งยังคงเป็นหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่ง คนหนึ่งยังเป็นหัวหน้าตึกคนที่หนึ่งของตึกหกหุนครึ่งดุจเดิม

..."น้ำ"...ถังนั้นคล้ายสาดใส่ท้องทะเล ไม่มีปฏิกิริยาใด

นับแต่นั้น โชวมั่งจิ้มบังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อเด็กปวยเกียกว่าเดิม

...น้องรองมิอาจไม่ยอมรับพี่ใหญ่ สืบเนื่องจากพี่ใหญ่ทรงอิทธิพลกว่าน้องรอง น้องรองไม่ยอมรับ ก็ไม่อาจเป็นน้องรอง อีกฝ่ายหนึ่งเป็นพี่ใหญ่ อาจไม่ใช่อะไรทั้งสิ้น แต่หน้าที่ของน้องรองคืออ่อนข้อแก่พี่ใหญ่

...แต่น้องรองผู้นี้ไหนเลยดับความเคลือบแคลงของพี่ใหญ่ไว้ได้?

นี่คือความสูงส่งของเด็กปวยเกีย และเป็นความสำเร็จของลุ้ยซุ่ง

โซวมั่งจิ้มรู้สึกประหลาดใจ แต่ยังไม่ละทิ้ง

มันทราบว่าระหว่างเด็กปวยเกียกับลุ้ยซุ่ง ต้องมีเหตุผลที่พวกมันทั้งสองไว้วางใจซึ่งกันและกัน เหตุผลนี้อาจเป็นความลับประการหนึ่ง ขอเพียงค้นพบความลับนี้ อาจสามารถทำลายล้างความสัมพันธ์อันแนบแน่นของพวกมัน

โซวมั่งจิ้มคิดค้นหาความลับนี้

...เพื่อค้นหาความลับนี้ มันไม่เสียดายกับการออกคำสั่งต่อไส้ศึกที่ปะปนอยู่ในตึกหกหุนครึ่ง ให้ถือการค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกีย เป็นหน้าที่อันดับแรก"

ตอนนี้มันมีเบาะแสอยู่บ้าง

มันเคยพบกับลุ้ยซุ่ง

ลุ้ยซุ่งเป็นผู้นำตึกหกหุนครึ่ง ขอเพียงเป็นเรื่องราวสำคัญ สมมติเป็นท่านมหาเสนาบดีจัดเลี้ยงในเมืองไคฮง ลุ้ยซุ่งยากหลีกเลี่ยงจากการพบกับโซวมั่งจิ้ม

แต่โซวมั่งจิ้มไม่เคยพบกับเด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียไม่ชมชอบทำตัวโดดเด่น

ยามนี้เด็กปวยเกียอยู่ที่ชั้นบน

โชวมั่งจิ้มต้องการพบเด็กปวยเกียสักครา
มันพบหน้าเด็กปวยเกียแล้ว
มันใจหายวาบ

.....

เด็กปวยเกียอายุเยาว์ โดดเดี่ยวอ้างว้าง มีสง่าราศี แฝงบุคลิกอันเด่นล้ำชนิดหนึ่ง แม้แต่ชายหนุ่มที่หล่อเหลาเช่นแป๊ะโช้วปวยพอพบเห็น ยังบังเกิดความอิจฉาวูบหนึ่ง

ความโดดเด่นของเด็กปวยเกีย ทำให้ผู้คนมองปราดเดียวก็ทราบว่ามันเป็นเด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียเฝ้ามองดูชายด้านล่างของชุดยาวตัวเอง หรือมองดูหัวรองเท้าของตัวเอง คล้ายกับโกวเนี้ยใหญ่ที่เอียงอาย ไม่กล้ามองดูผู้คน

- โกวเนี้ยใหญ่นางหนึ่งไม่กล้าเงยหน้าขึ้น เป็นเพราะนางเป็นสตรี สตรีมักเอียงอาย

ต่อให้นางคิดมองดูคน ก็มีความไม่สะดวกมากหลาย นับแต่โบราณกาลมา สตรีนางหนึ่งมักมีความไม่สะดวกอยู่มากหลาย

เด็กปวยเกียย่อมมิใช่สตรี มิหนำซ้ำยังเป็นหัวหน้าตึกคนที่หนึ่งของตึกหกหุนครึ่ง ยามกล่าววาจาไหนเลยไม่เงยหน้าขึ้น

พฤติการณ์นี้ออกจะเสียมารยาทอยู่บ้าง
แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ตำหนิมัน
และไม่อาจหักใจตำหนิมัน

ทั้งนี้เพราะเด็กปวยเกียพอเห็นโชวมั่งจิ้มและพวกทั้งสามขึ้นสู่ชั้นบน ก็กล่าวอย่างเสียใจว่า

"โปรดอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าเสียมารยาท กระดูกต้นคอข้าพเจ้าไม่สะดวก ไม่สามารถเงยหน้าขึ้น"

โชวมั่งจิ้ม เอ้งเซี่ยวเจียะ แป๊ะโช้วปวยไม่ทราบว่าที่เด็กปวยเกียกล่าว ใช่เป็นความจริงหรือไม่?

แต่คนทั้งสามล้วนใจหายวาบ

ชายหนุ่มที่งามสง่าเช่นนี้ผู้หนึ่ง กระดูกก้านคอกลับหักไป ไม่มีวันเงยหน้าขึ้นมา ไม่มีวันเห็นทัศนียภาพไกลตา

ในใจคนทั้งสามอดบังเกิดความเศร้าโศกมิได้

...เศร้าโศกอย่างสุดซึ้งต่ออัจฉริยะบุรุษที่งามสง่าผู้หนึ่ง

...เพราะเหตุนี้เด็กปวยเกียจึงยินยอมเป็นน้องรองหรือไม่?

คอของเด็กปวยเกียห้อยพับลง ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า กระดูกก้านคอของมันหักไป ที่น่าตื่นตระหนกคือมันกลับไม่ตาย ยังยืนหยัดมีชีวิตถึงตอนนี้

ซุ่มเสียงของมันแผ่วเบายิ่ง บัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวขาดหาย นั่นเป็นเพราะลมหายใจของมันไม่ต่อเนื่องกัน

...มันมีชีวิตเช่นนี้ แสดงว่าต้องเผชิญการเคี่ยวกรำทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างใหญ่หลวง

...บุคคลที่คอหัก ลมหายใจไม่สะดวกปลอดโปร่ง พลังฝีมือคงไม่สูงล้ำเท่าใด

...การมีชีวิตเช่นนี้ นับว่าเจ็บปวดถึงที่สุด

แต่เด็กปวยเกียยังยิ้มเล็กน้อย คล้ายพึงพอใจต่อสภาพของตัวเองยิ่ง เนื่องด้วยสีหน้ามันซีดขาวผิดธรรมดา ทั้งก้มศีรษะแย้มยิ้ม ต่อให้ยิ้มอย่างสุภาพอ่อนโยนกว่านี้ ยังบันดาลให้ผู้คนบังเกิดความลี้ลับชนิดหนึ่ง

เด็กปวยเกียก้มศีรษะตลอดเวลา ดังนั้นมองเห็นโชวมั่งจิ้มและพวกเดินขึ้นบันไดเหลามาโดยง่ายดาย แต่รอจนโชวมั่งจิ้มและพวกขึ้นถึงชั้นบน มันยังก้มศีรษะ นับว่าพูดจาไม่สะดวกมากแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กปวยเกียคล้ายก้มศีรษะท้อแท้ ต่ำเตี้ยกว่าช่วงหนึ่ง

แป๊ะโซ้วปวยเห็นเช่นนั้น ความอิจฉาในใจพลันสิ้นสูญไป

..ในโลกไม่มีเรื่องราวที่สมบูรณ์พร้อม ดังนั้นไม่มีบุคคลที่สมบูรณ์พร้อมเช่นกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะปรารถนาใคร่คุกเข่าลงสนทนากับเด็กปวยเกีย

...อาจบางทีเช่นนี้จึงเป็นการยุติธรรมต่อเด็กปวยเกียบ้าง มิหนำซ้ำเด็กปวยเกียก็บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความพลุ่งพล่านคิดหมอบกราบลง

โชวมั่งจิ้มเล่า?

โชวมั่งจิ้มมีความคิดเห็นอย่างไร?

.....

โชวมั่งจิ้มเดินถึงริมหน้าต่างก่อน

ที่นอกหน้าต่างทัศนียภาพกว้างไกล แม่น้ำคล้ายสายคาดหยกเงาสะท้อนของเจดีย์หอทาบลงบนผิวบึง ที่ห่างไกลเป็นด้านทิศเหนือของเมืองไคฮง ที่เต็มไปด้วยสิ่งก่อสร้างตระการตา

โชวมั่งจิ้มวางมือทั้งสองลงที่ขอบหน้าต่าง ไม่ทอดตามองที่ไกลตา เพียงมองดูกลางถนน

สายฝนคล้ายเส้นผม ท้องฟ้าสีเทาหม่น

บนถนนมีเพียงสีเหลืองกับเขียว

ร่มเหลืองกับร่มเขียวสานเป็นภาพรวม บัดเดี๋ยวรวมตัว บัดเดี๋ยวเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ช่วงชิงตำแหน่งอันมีเปรียบไว้

คนอยู่ใต้เงาร่ม

โชวมั่งจิ้มมองจากชั้นบนลงไป เพียงเห็นเงาร่มไม่เห็นผู้คน

...ร่มเขียวเป็นหน่วยไร้ชื่อไร้แป ภายใต้การนำของมกปักชิ้ง

...ร่มเหลืองเป็นคนของลุ้ยมี้

เมื่อตอนที่โชวมั่งจิ้มหันกายกลับมา ก็ส่งเสียงไออย่างรุนแรงอีกคราการไอครั้งนี้ทำให้กล้ามเนื้อทุกส่วนบนร่างสั่นกระตุก ประสาททุกเส้นเต้นระริก กระดูกเส้นเอ็นทุกท่อนล้วนเผชิญการเคี่ยวกรำ

มันล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวออกมาปิดปากไว้อีกครา

...บนผ้าเช็ดหน้าสีขาวใช่แปดเปื้อนโลหิตหรือไม่?

ครั้งนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะกับเป๊ะโช้วปวยล้วนไม่เห็น ทั้งนี้เพราะโชวมั่งจิ้มพอไอเสร็จ ก็ชุกเก็บผ้าเช็ดหน้าไว้ในอกเสื้อ

...ที่แท้เป็นเด็กปวยเกียได้รับความเจ็บปวดมากกว่า หรือว่าโชวมั่งจิ้มได้รับความเจ็บปวดรุนแรงกว่า?

...หรือนี่เป็นค่าตอบแทนที่ต้องจ่ายออกไป เพื่อแลกมาซึ่งอำนาจและชื่อเสียง?

...คนต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวงถึงเพียงนี้ ค่อยได้รับผล

รับ ใช่คู่ควรหรือไม่?

พริบตานั้น เฮ้งเซียวเจียะกับเป๊ะโซ้วปวย ล้วนบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยดุจเดียวกันขึ้น

.....

โซวมั่งจิ้มกล่าววาจาแล้ว

มันกล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจ

มันยืนดูอยู่ริมหน้าต่าง การมองครั้งนี้ก็แน่ใจว่าสถานการณ์ถูกควบคุมไว้ได้

...ค่ายกลร่มของมกปักชิ้ง สามารถด้านสภาวะจู่โจมของลุ้ยมี่ชั่วคราว มิหนำซ้ำจากรหัสที่ส่งผ่านมาบนร่ม ทราบว่าเอี้ยบ้อเซี้ยจะรุดถึงในบัดดล

....เอี้ยบ้อเซี้ยย่อมไม่มาเพียงลำพัง

...ขอเพียงสถานการณ์ใหญ่ไม่เสียเปรียบ ก็จะมีเงื่อนไขในการเจรจา

นี่คือสาเหตุที่โซวมั่งจิ้มคิดทำความเข้าใจกับสถานการณ์ก่อน

ไม่ว่าการเจรจาใดๆ ต้องตั้งอยู่บนฐานกำลังของตัวเอง คนผู้หนึ่งไม่มีฐานกำลัง ก็ไม่สามารถต่อรองเงื่อนไขกับผู้คน ได้แต่ขอความช่วยเหลือ ขอให้อโหสิ ขอรับการส่งเสริม หรือบริจาคจุนเจือจากผู้อื่น

โซวมั่งจิ้มเข้าใจในข้อนี้

มันจะทำความเข้าใจกับสภาพของตัวเองจากสถานการณ์ที่สับสนยุ่งเหยิง รอจนเห็นว่าตัวเองเป็นฝ่ายมีเปรียบ ค่อยเปิดการเจรจา

มันเห็นว่าการเจรจาเป็นวิธีการรุกอีกรูปแบบหนึ่ง

วิธีการรุกที่ไม่เห็นเลือด

.....

"ศีรษะของท่านเป็นไรแล้ว?"

โชวมั่งจิ้มถามไถ่ตรงๆ มันเห็นว่าวิธีดำเนินการต่อเรื่องราวสามารถวกวนอ้อมค้อม ขอเพียงบรรลุถึงเป้าหมาย ใช้วิธีการใดก็ได้

แต่การกล่าววาจาควรรวบรัดโดยตรง

พอกล่าวก็เอ่ยถึงหัวข้อสำคัญ จู่โจมใส่เป้าหมาย นับเป็นวิธีการที่ประหยัดเวลาที่สุด

..แต่ว่าคนที่ไร้อำนาจ ไม่แน่ว่าจะใช้วิธีการเช่นนี้ได้

ยามนี้ต่อให้โชวมั่งจิ้มเผชิญหน้ากับเจ้าผู้ครองเมือง ก็มีคุณสมบัติกล่าววาจาเช่นนี

...อาจบางทีนี่เป็นส่วนที่น่าลุ่มหลงของอำนาจ

โชวมั่งจิ้มพอเอ่ยปาก ก็ถามถึงจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม

ขณะที่คนผู้หนึ่งถูกสะกิดรอยแผล ค่อยเห็นถึงสมรรถนะในการรับเหตุการณ์ของมัน ยามเมื่อคนผู้หนึ่งถูกทิ่มแทงใส่จุดอ่อน ค่อยดูออกถึงจุดแข็งของมัน

"ก้านคอของข้าพเจ้าหักไป"

เด็กปวยเกียก็ตอบตรงๆ มิหนำซ้ำตอบอย่างจริงจังและจริงใจ

.....

"ก้านคอหักไป ไฉนไม่รักษา?"

"ก้านคอของข้าพเจ้าหักไปเจ็ดปี หากรักษาได้ คงรักษาแต่แรก
แล้ว"

"หมอหลวงซู่ได้ชื่อเป็นหนึ่งในที่ปรึกษาของหอลมพิรุณโปร
เรา ท่านไปยังหอของพวกเรา เราจะขอให้มันตรวจรักษาท่าน"

"หมอที่มีชื่อไม่แน่ว่าจะเป็นหมอที่ดี ท่านเข้าใจว่าอาหา
ที่ครัวหลวงปรุงออกมา เป็นอาหารที่โอชะที่สุดในโลกหรือ ยังมี หากมัน
เป็นหมอที่ดีจริงๆ ตอนนี้ท่านก็ไม่ต้องไอแล้ว"

"การไอเป็นเราเลือกเอง ระหว่างความตายกับการไอ เราเลือกกา
ไอ การไอย่อมดีกว่าตกตาย ใช่หรือไม่?"

"การก้มหัวก็เป็นชะตาของข้าพเข้า คนผู้หนึ่งต้องมีเวลาก้มห
ให้ การก้มหัวอยู่บ่อยครั้งก็มีข้อดีประการหนึ่ง อย่างน้อยไม่ต้องเป็นห่ว
ว่าจะชนถูกชายคาตึก หากให้ข้าพเจ้าเลือกระหว่างการไอกับก้มหัว ข้าพเจ้
ขอก้มหัว"

"เราเข้าใจความหมายของท่าน"

"ข้าพเจ้าก็บอกกล่าวชัดแจ้งยิ่ง"

"คนผู้หนึ่งกระทำเรื่องราวอย่างชัดแจ้ง นับว่าควรค่าแก่การคบห
เป็นสหาย"

"ขอบคุณท่าน"

"น่าเสียดายพวกเรามิใช่สหาย"

"พวกเราความจริงมิใช่"

โซวมั่งจิ้มไอเบาๆ สองครา

เด็กปวยเกียยังคงก้มศีรษะ

การเจรจารอบแรกของพวกมันมีข้อยุติแล้ว

เด็กปวยเกียแสดงจุดยืน มันปฏิเสธคำเชิญชวนของโชวมั่งจิ้ม ขอเป็นตัวแทนของตึกหักทุนครึ่ง เผชิญหน้ากับหอลมพิรุณโปรยสืบไป

ดังนั้นพวกมันเป็นศัตรู มิใช่สหาย

...แต่ในโลกนี้ สหายที่เข้าใจตัวเองที่สุด ใยมิใช่เป็นศัตรูที่ดีที่สุด?

.....

พวกเขาเปิดฉากการเจรจารอบที่สองต่อไป

"ระหว่างนี้ทางการคิดเคลื่อนไหว วิธีการเคลื่อนไหวคือเสาะหาศัตรูภายนอก กระตุ้นให้ราษฎรมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน หวังรวมน้ำใจเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว"

โชวมั่งจิ้มเริ่มต้นกล่าวขึ้น มันเห็นว่าหากให้ลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียแตกหักกัน ไม่แน่ว่าต้องรอให้หอลมพิรุณโปรยถูกโค่นล้ม สถานการณ์ปั่นลิ้มกำหนดแน่นอน คนทั้งสองค่อยจับอาวุธเข้าหากัน

...ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า กลับชักนำให้ผู้คนรวมกำลังสามัคคีกัน น่าเสียดายที่โชวมั่งจิ้มไม่อาจ "รอ" ถึงตอนนั้น

เด็กปวยเกียกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินมา"

"แต่หากคิดเคลื่อนทหารจริงๆ บ้านเมืองต้องสงบมั่นคงก่อน"

"นั่นย่อมแน่นอน"

"เบื้องนอกสงบหรือไม่ ก็มีความสำคัญไม่ แต่ภายในต้องสงบ

เรียบร้อย ที่ห่างไปสงบหรือไม่ หามีความสำคัญไม่ เด็ใต้พระเนตรพระกรรณ ต้องสงบแน่นอน"

"ใต้พระเนตรพระกรรณคือเมืองไคฮุง"

"ใช่แล้ว เมืองไคฮงหากสงบไร้เรื่องราว ต้องลดจำนวนผู้กำหนด เรื่องราวก่อน"

"ผู้กำหนดเรื่องราวยิ่งลดน้อย ยิ่งสามารถรวมตัว ยิ่งรวมตัวจะสะดวก แก่การปกครอง ผลต่อการส่งกำลังทหารออกไป"

"ดังนั้นบรรดาตั่วเอี้ยที่กินเงินเดือนหลวง เพียงต้องการเห็นเมือง ไคฮงมีค่ายพรรคเพียงหนึ่งเดียว"

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าเป็นกำลังจากภายนอก ไม่อยู่ในจำนวน นี้ อย่างนั้นหอลมพิรุณโปรยกับดึกหกหุนครึ่งต้องหลงเหลือเพียงหนึ่ง เดียว"

"ท่านเห็นว่ามีความเป็นไปได้ที่จะรวมสำนักกันหรือไม่?"

"เป็นไปไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะท่านไม่รับปาก"

"เราไฉนไม่รับปาก?"

"ทั้งนี้เพราะท่านคิดเป็นพี่ใหญ่ ไม่ยอมรวมกำลัง ไม่รับข้อเสนอ เข้าร่วม"

"ท่านเห็นว่าสามารถเข้าร่วมหรือ?"

"ไม่สามารถ"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะลุ้ยจ้งตั้งจู้ก็คิดเป็นพี่ใหญ่ ไม่รับข้อเสนอเข้าร่วม เพียงขอมรับการรวมกำลัง"

"ดังนั้นพวกเรามีข้อขัดแย้งกัน"

"ดังนั้นเมืองไคฮงที่อยู่ได้พระเนตรพระกรรณได้แต่หลงเหลือดีกหกทุนครึ่ง หรือหอลมพิรุณโปรยสำนักใดสำนักหนึ่ง"

"ท่านเป็นคนที่เข้าใจจริงๆ"

เด็กปวยเกียยิ้มอย่างเศร้าสร้อยวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"มาตรว่าข้าพเจ้ายากจะมีโอกาสเงยหน้าขึ้น แต่ที่แล้วมาข้าพเจ้านับเป็นคนเข้าใจเรื่องราวเหตุผลผู้หนึ่ง"

ประกายตาที่เยียบเย็นของโซวมั่งจิ้ม คล้ายทอแววอบอุ่นวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"คนที่เข้าใจเรื่องราวเหตุผลค่อนข้างโชคร้าย ทั้งนี้เพราะมันไม่อาจแสร้งเป็นงมงาย และไม่อาจกระทำการตามอำเภอใจ ทั้งยังต้องแบกภาระรับผิดชอบอย่างใหญ่หลวง"

"ภาระรับผิดชอบมากเกินไป ชีวิตคนจะไร้ซึ่งความสุข"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ครั้งนี้ท่านแบกภาระรับผิดชอบอันใด?"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าแบกภาระรับผิดชอบอันใด?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"รวบรัดขึ้ง ให้ลุ้ยซุ่งขอมจำนน"

กล่าวจบ มันส่งเสียงไอออกมา

เด็กปวยเกียหาได้ตื่นตระหนกไม่

มันซ้อนตาขึ้น ประกายตาที่สุกใส คล้ายลากพาขนคิ้วที่เรียวโค้ง

ถึงมุมปากหน้าผาก มันมองดูโชวมั่งจิ้มอย่างสงบ รอคอยโชวมั่งจิ้มไอจนเสร็จสิ้นอย่างสงบ

เนื่องด้วยลำคอของมันตกห้อยลง ต้องช้อนตาขึ้นจึงมองเห็นโชวมั่งจิ้ม ลูกตาของมันผนึกอยู่ที่ดาบน เป็นเหตุให้ตาด้านซ้าย ขวาและตาล่างเป็นสีขาวครามอย่างน่าดู

มันคล้ายคาดคำนวณได้แต่แรกว่า โชวมั่งจิ้มต้องกล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา

ผู้ที่ดื่นดระหนกกลับเป็นเป๊ะโช้วปวย และเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...โชวมั่งจิ้มพอเอ่ยปากก็บอกให้ดึกหกหุนครึ่ง ซึ่งเป็นดึกที่หนึ่งแห่งแผ่นดินยอมจำนนต่อมัน

.....

โชวมั่งจิ้มไอจบแล้ว

น้อยคนที่หักใจฟังมันไอจนจบได้

โรคไอของมันอาจไม่หนักหนาสาหัสเท่าใด แต่พอเริ่มไอ ทุกส่วนของร่างกายคล้ายแปรสภาพ ซุ่มเสียงของมันเหมือนพร่าราวถูกฉีกกระชากกระเพาะบิดปั่นป่วนราวถูกผู้คนใช้คีมหนีบไว้ ตลอดทั้งร่างงองุ้ม หัวใจคล้ายถูกบีบเค้น จนปรากฏโลหิตหยดหยาด ดวงตาแดงฉานด้วยสายเลือด เส้นเอ็นบนใบหน้าล้วนเต้นตุบตับ ขมับสะท้อนขึ้นลง กล้ามเนื้อใบหน้าบิดเบี้ยว แม้แต่นิ้วมือก็สั่นกระตุก ไอจนต้องเขย่งเท้าทั้งสอง ราวกับจะไอเอาปอดทั้งข้างออกมา

อย่างลำบากยากเย็น ค่อยรอจนมันไอเสร็จสิ้น

โชวมั่งจิ้มพอไอจบ ก็พับเก็บผ้าเช็ดหน้าสีขาวซุกไว้ในอกเสื้ออย่างระมัดระวัง คล้ายกำลังเก็บซ่อนตั๋วแลกเงินพันหมื่นดำลึงปีกหนึ่งก็ปาน

จากนั้นมันถามว่า

"ท่านมีความเห็นอันใด?"

คำถามนี้กล่าวจากปาก เท่ากับเปิดการเจรจารอบใหม่

ในโลกมีการเจรจามากหลายไม่อาจรีบร้อนได้

ผู้ใดรีบร้อน แสดงว่าผู้นั้นไม่อาจกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ ไม่หนักแน่นเยือกเย็นพอ

ผู้ที่ขาดความหนักแน่นเยือกเย็นพอ ต้องเสียเปรียบตลอดมา

ความหมายของการเจรจา ความจริงเพื่อไม่เสียเปรียบหรือว่าเสียเปรียบให้น้อยกว่าเดิม ดังนั้นยิ่งต้องหนักแน่นเยือกเย็นไว้

.....

"หอลมพิรุณโปรยไฉนไม่ยอมจำนนต่อตึกหกหุนครึ่ง?"

เด็กปวยเกียยอนถามประโยคหนึ่ง

มันถามด้วยความสงบเยือกเย็น ไม่ถือทิฐิอารมณ์แม้แต่น้อย คล้ายกำลังถกถึงเรื่องนอกกายที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกมันประการหนึ่ง

โชวมั่งจิ้มกล่าวโดยไม่ไว้ไมตรีว่า

"ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง พั้งเจียงกุน (แม่ทัพแซ่พั้ง) ความจริงสนับสนุนพวกท่าน แต่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นสนับสนุนพวกเรา นี่งื่อซื่อ (ผู้แทนพระองค์แซ่นี) ความจริงเป็นที่พึ่งของพวกท่าน แต่ตอนนี้ทำหนังสือกราบทูลเอาผิดต่อพวกท่าน ลุ้ยซุ่งขอเข้าพบเสี่ยงเอี้ย

(ท่านมหาเสนาบดี) สามครั้งครา ล้วนถูกปฏิเสธ หรือว่ามันยังดูเหตุการณ์ไม่ออก?"

เด็กปวยเกียกล่าวโดยไม่ตื่นตระหนกว่า

"ที่ท่านกล่าวเป็นความสัตย์?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวโดยไม่ละเว้นว่า

"ดังนั้นพวกท่านปรากฏลางแพ้ขึ้น หากไม่ยอมจำนน รังแต่พ่ายแพ้ล้มตาย แส่หาความลำบากใส่ตัวเอง"

เด็กปวยเกียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"แต่ดึกหกหุนครงยังมีศิษย์เจ็ดหมื่นคนอยู่ในเมืองไคฮง พวกมันล้วนเป็นลูกผู้ชายที่ยอมต่อสู้จนตัวตาย ไม่ยอมจำนนเด็ดขาด..."

โซวมั่งจิ้มตัดบทของมันว่า

"ผิดแล้ว หนึ่งนั้นพวกท่านไม่มีศิษย์เจ็ดหมื่นคน นับจนถึงเมื่อวานมีเพียงห้าหมื่นหกพันห้าร้อยแปดสิบสองคน แต่เมื่อวานยามเที่ยงคืนผู้คนที่ย่านเค้งฮั้วเต้าจำนวนแปดพันสี่ร้อยหกสิบสามคน เปลี่ยนเป็นเข้าร่วมกับฝ่ายเรา ดังนั้นพวกท่านคงเหลือศิษย์สี่หมื่นแปดพันหนึ่งร้อยสิบเก้าคน ทั้งยังต้องหักลวยอีฮ่อเสียงที่เพิ่งเสียชีวิตไป

สอง ในศิษย์สี่หมื่นแปดพันหนึ่งร้อยสิบเก้าคนที่หลงเหลือของพวกท่าน อย่างน้อยมีอยู่ครึ่งหนึ่งมิใช่ชนชั้นจงรักภักดีอันใด อีกครึ่งหนึ่งที่เหลือมีอยู่สี่ล้วนไม่อาจทนรับการหยิบยื่นลาภยศจากหอลมพิรุณโปรย ที่เหลืออีกหกล้วน มีอยู่กว่าครึ่งไม่ยอมเสี่ยงตายให้กับดึกหกหุนครึ่ง ขุมกำลังที่แท้จริงของพวกท่านมิใช่เจ็ดหมื่น หากแต่เป็นเจ็ดพัน"

มันผลักเปิดหน้าต่างที่หันหาทิศตะวันออกบานหนึ่งออก ชี้มือไป

กล่าวว่า

"สาม ท่านดูเองเถอะ"

เมื่อมองจากเบื้องบนลงไป ได้ท้องฟ้าสีเทาหม่น มองแต่ไกลยังเห็นพลทหารเป็นทิวแถวโพกผ้าเขียว พกสะพายดาบใหญ่ ผ้าแดงบนด้ามดาบพัดพลิ้วอยู่ในลมฝน ถัดไปเป็นขบวนม้าจำนวนมาก ม้าแถวหน้านั่งไว้ด้วยนายทหารถือทวนยาว พู่ทวนโชยพัดพลิ้ว กลุ่มคนที่ดำทะมึนยืนอยู่ในสายฝน เงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียง

กองทหารไม่ได้เคลื่อนไหว ธงประจำทัพที่ห่างไปปักอักษรคำ "ดอ" (ดาบ)

เด็ดปวยเกียลุกขึ้นยืนช้าๆ เดินถึงริมหน้าต่างช้อนตาอย่างยากเย็น มองดูชั่วขณะ ค่อยกล่าวว่า

"ที่แท้น่ำดอซิ้ง (เทพดาบทักษิณ) นำหน่วยผัวะพ้วงฮวง (ลมหุนหัน) มาถึงที่นี้"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกท่านถูกล้อมไว้แล้ว ดังนั้นลุ้ยมี้จึงไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"น่าเสียดายพวกท่านไม่กล้าออกคำสั่งฆ่าโจมจริงๆ ทั้งนี้เพราะหากเคลื่อนกำลังทหาร เรื่องราวจะลุกลามใหญ่โต เสี่ยงเอี๊ย (ท่านมหาสนาบดี) กับเซี่ยวโฮ้วเอี๊ย (ท่านเจ้าน้อย) คงไม่พอใจ"

มันหยุดเล็กน้อยค่อยกล่าวสืบต่อ

"นอกจากพวกเราเคลื่อนไหวก่อน น่ำดอซิ้งค่อยมีข้ออ้างปราบ

ความไม่สงบ ทุ่มเทกำลังเข้ากวาดล้าง"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง ดังนั้นพวกท่านจะไม่เคลื่อนไหว โดยพลการแต่กองทหารภายในเมือง พวกเราเกาะกุมอยู่สองส่วน นี่เป็นขุมกำลังที่พวกท่านไม่มี"

เด็กปวยเกียกลับผงกศีรษะยอมรับว่า

"พวกเราไม่มี"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกท่านได้แต่ยอมจำนน"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ต่อให้พวกเรายอมจำนน จ้งตี้งู้ (หัวหน้าใหญ่) ก็ไม่รับปาก"

โชวมั่งจิ้มจับจ้องมองมัน กล่าวว่า

"ผู้ที่คุ้นกับการเป็นพี่ใหญ่ ไม่ยินยอมลดตัวเป็นน้องรอง แต่ว่าท่านเล่า?"

เด็กปวยเกียกล่าวโดยไม่นำพาว่า

"ข้าพเจ้าเป็นน้องรองจนชาชิน เป็นน้องรองที่ใด หาเป็นไรไม่ ต่อให้เป็นน้องสามน้องสี่ ก็ไม่มีข้อแตกต่าง"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ไม่แน่นัก ท่านยังเป็นพี่ใหญ่ได้"

มันกล่าวเสริมว่า

"พี่ใหญ่ของตึกหกหุนครึ่ง กับพี่ใหญ่ของหอลมพิรุณโปรยสามารถคงอยู่ร่วมกัน ขอเพียงผู้รับผิดชอบของตึกหกหุนครึ่งยอมรับผิด

ชอบต่อหอลมพิรุณโปรย"

เด็กปวยเกียแบะปากเล็กน้อย ถือเป็นการยิ้มกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าคุ้นกับการรับผิดชอบต่อลุ้ยซุ่งตลอดมา"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ลุ้ยซุ่งชราแล้ว มันใช้การไม่ได้แล้ว ท่านไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อมัน ท่านสมควรรับผิดชอบต่อตัวเอง"

เด็กปวยเกียคล้ายงงงันวูบ

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เป็นน้องรองเจ็ดแปดปี ยามนี้เป็นพี่ใหญ่นับเป็นเรื่องน่าสนใจยิ่ง"

เด็กปวยเกียถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง แผ่วเบาจนผู้คนแทบไม่ได้ยิน

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านยังมีความเห็นอันใด?"

เด็กปวยเกียช้อนตาขึ้น จับจ้องมองอย่างลึกซึ้งชั่วขณะ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีแล้ว แต่จิ้งตี้งู้คงมีความเห็นของเขา"

แก้วตาของโซวมั่งจิ้มหดเล็กลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคิดถามความเห็นของมัน?"

เด็กปวยเกียผงกศีรษะรับ

สายตาของโซวมั่งจิ้มเยียบเย็นราวคมอาวุธ กล่าวว่า

"ท่านเองไม่สามารถตัดสินใจ?"

เด็กปวยเกียมองดูมือทั้งสองของตัวเอง

สองมือมันขาวสะอาด เรียวยาว ข้อนิ้วมีพลังมันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารับผิดชอบต่อเขาตลอดมา ส่วนเขารับผิดชอบต่อตีกหก-

หุนครึ่ง ข้าพเจ้าสมควรถามความเห็นของเขาก่อน ค่อยคำนึงถึงความเห็นของตัวเอง"

โซวมั่งจิ้มนิ่งเงียบงัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันวิตกกังวลขึ้นมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นห่วงเด็กปวยเกีย

...โซวมั่งจิ้มขอเพียงชักดาบ เด็กปวยเกียคงต้องหลั่งโลหิตชโลมเหลาสุรา

...เด็กปวยเกียอ่อนแอปานนี้ ทั้งยังพิการ เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ต้องการเห็นมันตกตายในลักษณะนี้

แต่โซวมั่งจิ้มไม่ได้ลงมือ เพียงฝากคำพูดไว้ว่า

"ยามเที่ยงของสามวันให้หลัง สถานที่เดียวกันนี้ให้ลุ้ยซุ่งมาด้วยตัวเอง เราจะสนทนากับมันให้กระจ่างชัด หากมันไม่มา ผลที่เกิดขึ้นทั้งหมด มันต้องรับผิดชอบ"

กล่าวจบก็จากไป โดยไม่เหลือบแลเด็กปวยเกียอีก

การเจรจาทั้งสามรอบยุติลง

โซวมั่งจิ้มหันกายลงจากเหลา

มันพลันผละจากไป เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องติดตามมันลงจากเหลา แป๊ะโซ้วปวยความจริงคิดคัดค้าน แต่สถานที่นี้ไม่มีที่ให้มันแสดงความเห็น ได้แต่ติดตามโซวมั่งจิ้มไป

โซวมั่งจิ้มมีพลังของความเป็นผู้นำเช่นนี้

มาดว่ามันเองคล้ายถูกโรคภัยไข้เจ็บรีดเร้นเค้นพลังไปสิ้น

เป็นพลังแห่งชีวิต

.....

โชวมั่งจิ้มลงจากเหลา เต็กปวยเกียกลับไม่ขยับเคลื่อนไหว

ชั่วครู่ให้หลัง เต็กปวยเกียพบว่ารู่มเขียวที่กลางถนนเบื้องล่างทยอยแยกย้ายจากไป

รอคอยอีกครู่หนึ่ง กองทหารที่ห่างไปก็ถอนกำลังไปอย่างเงียบงัน

เต็กปวยเกียสุขสงบราวกับบัณฑิตย์ที่ทอดทัศนาทิวทัศน์สายฝน เตรียมร้อยเรียงเป็นบทกลอนขึ้น

จากนั้นมันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดเสียงเป่าขลุ่ยเหล็กบัดเดี๋ยวสั้นบัดเดี๋ยวยาวดังมาสองสามคราว ที่ห่างไปคล้ายมีคนเขย่ากลองใบน้อยร้องเร่ขายของ

เต็กปวยเกียค่อยกล่าวว่า

"ประหลาด"

คำพูดสองคำนี้ คล้ายไม่ใช่คำรำพึงรำพัน หากแต่กำลังกล่าววาจากับผู้คน

แต่ชั้นบนของเหลามีแต่มันคนเดียว มันกล่าววาจากับผู้ใด?

มันพอกล่าวคำ "ประหลาด" พลันมีคนกล่าวถามว่า

"ท่านประหลาดอันใด?"

จากนั้นคนผู้หนึ่ง "เดิน" ลงจากหลังคาห้อง

มันไม่ได้ใช้ท่าร่างอันใด เพียงแต่เปิดช่องระบายอากาศบนเพดานห้องเดินลงมา ระหว่างหลังคาห้องกับพื้นเหลาชั้นสองไม่มีบันได แต่มันกลับเดินลงมาอย่างมั่นคง

คนผู้นี้เป็นชายชราสูงวัย สวมชุดยาวสีเทา มือซ้ายชุกอยู่ในแขนเสื้อข้างขวา ขณะที่เดินลงมา เด็กปวยเกียพบว่านี่เป็นวันฝนตกจริงๆ วันฝนตกที่มืดครึ้มคุกคามคนจริงๆ

...ฝนครั้งนี้ไม่ทราบตกถึงเมื่อใด?

...หลังจากฤดูฝน หิมะจะตกแล้ว

...เมื่อหิมะโปรยปราย ไม่ทราบอีกนานเท่าใดจึงเห็นแสงตะวัน?

ความคิดเหล่านี้เพียงผ่านวูบเข้ามาในจิตใจเด็กปวยเกีย ปากกลับกล่าวว่า

"จั้งตี้งฺ้ (หัวหน้าใหญ่) รออยู่บนหลังคาเป็นเวลานานแล้ว"

ชายชราชุดเทายิ้มพลางกล่าวว่า

"เล่าขี่ (คนที่สอง) ท่านก็เหนื่อยเหนื่อยแล้ว ล้างตาก่อนแล้วค่อยล้างมือ"

มันพอกล่าวจบ ก็ปรากฏหญิงสาวคมขำสองนางยกอ่างเงินบรรจุน้ำและผ้าเช็ดมือสีขาวสะอาดมา วางลงบนโต๊ะข้างกายเด็กปวยเกียอย่างระมัดระวัง

เด็กปวยเกียก็วักน้ำล้างตาจริงๆ จากนั้นใช้ผ้าเช็ดมือสีขาวจุ่มน้ำบิดพอหมาด พอกลงบนใบหน้าจนปรากฏวันเขียวลอยกรุ่น ชั่วครู่ค่อยแกะผ้าเช็ดมือลงมา แช่อยู่ในน้ำใหม่

หญิงสาวคมขำเปลี่ยนอ่างเงินบรรจุน้ำใบใหม่มา มันแช่สองมืออยู่ในน้ำชั่วขณะ ค่อยล้างมืออย่างแช่มช้า ล้างอย่างละเอียดยิ่ง ตั้งอกตั้งใจยิ่ง

ชายชราชุดเทามือเกาะระเบียงเหลา ทอดตามองทิวทัศน์ไกลตาเคราใต้คางพัดพลิ้วเล็กน้อย คาดว่าถูกลมหลังฝนโชยพัด ชายเสื้อของมันก็

โชยพัดเล็กน้อย

เด็กปวยเกียล้างตาและล้างมืออย่างถี่ถ้วน ขนตาของมันยังมีหยดน้ำติดอยู่ แต่เช็ดมือจนแห้ง ไม่ปล่อยให้มีหยดน้ำอยู่ในซอกเล็บแม้แต่น้อย

ชายชราชุดเทาสะกดใจรอให้มันกระทำเรื่องเหล่านี้จนเสร็จสิ้น

มันมีอายุสูงวัย หราบว่าความสำเร็จทุกประการต้องผ่านความอดทน มันเมื่อหนุ่มฉกรรจ์หุนหันพลันแล่นกว่าผู้ใด ดังนั้นสร้างแผ่นดินให้แก่ตัวเอง แต่แผ่นดินอาศัยพลังอันดุดันบุกเบิกขึ้น หากคิดรักษาแผ่นดินไว้ ไม่อาจพึ่งพาพลังอันดุดัน

นี่ต้องพึ่งพาความอดทน

ดังนั้นมันรู้จักอดทนกว่าผู้ใด

ทุกครั้งที่ต้องการใช้คน มันรู้จักอดทนยิ่งกว่าโดยเฉพาะที่ใช้สอยเป็นอัจฉริยบุรุษ ยิ่งต้องอดรนทนรอ

มันทราบว่ามีเรื่องมากหลายไม่อาจร้อนใจ มีเรื่องบางประการที่คิดรีบด่วนไม่อาจบรรลุได้ ดังนั้นมันเลียนเยี่ยงนายพรานคนหาปลา ขุดหลุมพรางทอดเหไว้ จากนั้นล่าถอยไปด้านข้าง เฝ้าอดออมกำลัง สงบจิตใจรอคอย

ความอดทนมีข้อดีมากหลาย อย่างน้อยช่วยให้เห็นซึ้งถึงสถานการณ์ จัดลำดับขั้นตอน เสริมสร้างสมรรถนะตัวเอง แปรสภาพจากอ่อนแอเป็นเข้มแข็ง

คนผู้หนึ่งไม่สามารถอดทน จะไม่สามารถสำเร็จกิจการใหญ่ เพียงสำเร็จกิจการเล็กน้อย

...ดึกหกหุนครึ่งทุกวันนี้มิใช่กิจการเล็กน้อย

...ชายชราชุดเทาก็มิใช่ใครอื่น หากแต่เป็นหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่ง

ลุ้ยซุ่งยอมอดทนต่อเด็กปวยเกียเป็นพิเศษ

ทั้งนี้เพราะเด็กปวยเกียเป็นอัจฉริยบุรุษในอัจฉริยบุรุษ

เด็กปวยเกียมีจุดเด่นสองประการ จุดเด่นของมันจัดอยู่อันดับหนึ่งในเมืองไคฮง ไม่มีผู้ใดเหนือล้ำกว่ามัน

นั่นคือมือทั้งคู่ของเด็กปวยเกีย

และตาทั้งคู่ของเด็กปวยเกีย

ดังนั้นลุ้ยซุ่งทราบว่า ต้องรักษามือคู่นี้และตาคู่นี้ไว้เป็นพิเศษ

วันนี้ลุ้ยซุ่งพากเพียรวางแผน กำหนดการเผชิญหน้าระหว่างเด็กปวยเกียกับโชวมั่งจิ้มขึ้น เป็นการเผชิญหน้าเพื่อการเจรจารอบหนึ่ง ผลของการเจรจาไม่สำคัญ ผลสรุปที่เด็กปวยเกียดูออก จึงสำคัญยิ่งกว่า

นี่คือวิจารณญาณ หากรู้จักใช้ให้เป็นประโยชน์วิจารณญาณของคนผู้หนึ่งยังมีค่ากว่าทรัพย์สมบัติอีก

หลังจากที่โชวมั่งจิ้มจากไป เด็กปวยเกียเพียงกล่าวคำ "ประหลาด" สองคำ

...ไฉนประหลาด?

...เรื่องใดประหลาด?

ลุ้ยซุ่งไม่รีบร้อน มันทราบว่าเด็กปวยเกียต้องบอกออกมา ไม่ว่าผู้ใดสามารถกล่าววาจามีน้ำหนัก คาดการณ์อย่างถูกต้องแม่นยำเช่นเด็กปวยเกีย ล้วนมีสิทธิ์เก็บงำไว้ เมื่อพอใจค่อยเอ่ยปาก

ในที่สุดเด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ประหลาด โซวมั่งจิ้มไฉนรีบร้อนถึงเพียงนี้?"

ลุ้ยซุ่งถามอย่างระมัดระวังว่า

"ท่านหมายถึงเรื่องที่มันรีบร้อนพิสูจน์ฝีมือกับพวกเรา?"

เด็กปวยเกียก้มศีรษะหรุบสายตา มองดูมือที่ขาวสะอาดของมันทั้งคู่ กล่าวว่า

"มันความจริงไม่จำเป็นต้องรีบร้อนปานนั้น สถานการณ์ยิ่งมายิ่งเป็นผลดีต่อมัน"

ลุ้ยซุ่งไม่กล่าวตอบคำ มันรอให้เด็กปวยเกียกล่าวสืบต่อ

มันทราบว่าเด็กปวยเกียต้องกล่าวสืบต่อ

...ต่อให้เด็กปวยเกียไม่ได้รายงานข้อสังเกตของมันต่อผู้บังคับบัญชา ก็ต้องบอกออกมา ทั้งนี้เพราะความเห็นอันพิเศษเฉพาะ ความคิดอ่านอันแยบคายของคนผู้หนึ่ง มักหวังให้มีคนชื่นชม มีคนสดับฟัง

ลุ้ยซุ่งนับเป็นผู้ชื่นชม ผู้สดับฟังที่ดีที่สุด และชั้นสูงที่สุด

เด็กปวยเกียกล่าวสืบต่อจริงๆ ว่า

"คนผู้หนึ่งรีบร้อนคิดสะสางเรื่องราวปานนี้ คงต้องมีข้อที่มันไม่อาจรอคอย นั่นเป็นความคับแค้นจำเป็นของมัน ความคับแค้นจำเป็นของคนผู้หนึ่ง อาจบางทีเป็นจุดอ่อนของมัน"

มันเอ่ยถึงตอนนี้ก็หยุดลง ดังนั้นลุ้ยซุ่งกล่าวเสริมว่า

"หากค้นพบจุดอ่อนของมัน ก็จะค้นพบวิธีโค่นล้มมัน"

"ถูกแล้ว"

"แต่ว่าความคับแค้นจำเป็นของมันคืออะไร?"

สีหน้าเด็กปวยเกียปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า

"พวกเราไม่ทราบ พวกเราได้แต่คาดเดา"

ลุ้ยซุ่งเลียบเคียงถามว่า

"สุขภาพร่างกายของมัน..."

นี่คือจุดประสงค์ที่มันขอให้เด็กป่วยเกียเผชิญหน้ากับโชวมั่งจิ้ม มีแต่เด็กป่วยเกียที่ดูออกว่าโชวมั่งจิ้มเจ็บป่วยจริงหรือไม่ ป่วยหนักถึงขั้นใด ป่วยเป็นโรคอะไร?

...โชวมั่งจิ้มมิใช่บุคคลที่โค่นล้มได้โดยง่ายดาย มันแทบไม่มีช่องโหว่ ศัตรูของมันยังค้นหาจุดอ่อนของมันไม่พบ

...ยอดฝีมือทุกคนล้วนมีจุดอ่อน เพียงแต่ยอดฝีมือรู้จักปกปิดจุดอ่อนของตัวเอง ถนัดในการแปลงจุดอ่อนเป็นจุดแข็ง

...คนผู้หนึ่งต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ยากรอดพ้นความตาย คนผู้หนึ่งต่อให้มีสุขภาพร่างกายดีกว่านี้ ก็กลัวเจ็บไข้ได้ป่วย

...โชวมั่งจิ้มป่วยเป็นโรคอะไร? หากผู้อื่นไม่สามารถโค่นล้มมัน โรคภัยไข้เจ็บสามารถโค่นทำลายมันหรือไม่?

นี่เป็นข่าวที่ลุ้ยซุ่งต้องการทราบ

"มันป่วยจริง"

เด็กป่วยเกียกล่าวอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า ข้อสันนิษฐานของตัวเองเพียงพอแก่การสะท้านทั่วเมืองหลวง สะเทือนครึ่งยุทธจักร มันกล่าวว่า

"มันอย่างน้อยป่วยเป็นโรคสามสี่ชนิด จนบัดนี้ถือเป็นโรคมรณะ ยังมีโรคอีกนับหกชนิด กระทั่งชื่อของโรคยังไม่มี จนบัดนี้มันที่ยังไม่ตาย มีความเป็นไปได้สามประการ"

มันกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หนึ่งนั้นพลังฝีมือของมันสูงเยี่ยมยิ่ง สามารถสะกดไม่ให้โรคภัยกำเริบ แต่ไม่ว่ามีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานใด ล้วนไม่อาจสะกดโรคร้ายระยะยาวได้"

มันช้อนตามองขึ้นไปอีกครา ลุ้ยซุ่งรอให้มันกล่าวต่ออย่างสงบ สีหน้าทั้งปราศจากแววลิงโลด และปราศจากแววเดือดดาล ท่าทีเพียงจดจ่อจริงจัง ถึงกับแทบไม่มีความรู้สึก

นี่คือสีหน้าที่เด็กปวยเกี๋ย "กลัว" ที่สุด ทั้งนี้เพราะในสีหน้านี้ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่าในใจของลุ้ยซุ่งคิดอะไรกันแน่

เด็กปวยเกี๋ยกล่าวว่า

"ความเป็นไปได้ประการสองคือ ภายในร่างมีโรคภัยเจ็ดแปดชนิดหักล้างกันเอง ยามกะทันหันไม่กำเริบขึ้น"

ลุ้ยซุ่งถามว่า

"ความเป็นไปได้ประการสามเล่า?"

เด็กปวยเกี๋ยตอบว่า

"ปาฏิหาริย์"

เรื่องราวในโลกที่ยังหาเหตุผลอธิบายไม่ได้ มีคำอธิบายเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือปาฏิหาริย์

เด็กปวยเกี๋ยกล่าวว่า

"ด้วยอาการของคนผู้นี้ ตามเหตุผลสมควรตายตั้งแต่สามสี่ปีก่อน แต่จนบัดนี้มันยังมีชีวิต มิหนำซ้ำยังสามารถรับหน้าที่อันหนักอึ้งในหอลมพิรุณโปรย ได้แต่บอกว่าเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์"

ลุ้ยซุ่งนิ่งครุ่นคิด

ด้วยบุคคลเช่นมัน ด้วยศักดิ์ฐานะทุกวันนี้ ย่อมเข้าใจว่าวาจาไม่ต้องกล่าวมากความ แต่ทุกถ้อยคำต้องหนักหน่วงปานพะเนินเหล็ก โดยทั่วไปแล้ว มันกลับรับฟังคำพูดของผู้อื่นให้มากไว้ ในสภาพที่รับฟังจากหลายๆ ด้าน ข้อสันนิษฐานของมันจึงใกล้เคียงกับความจริง คำพูดที่กล่าวจึงมีน้ำหนักกว่าเดิม

ดังนั้นลุ้ยซุ่งกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"ท่านหมายความว่าโชวกงจื้อความจริงรอได้ ทั้งนี้เพราะความคืบหน้าของสถานการณ์เป็นผลดีต่อมัน มันไม่ต้องรีบร้อนคลี่คลายกรณีพิพาทระหว่างค่ายพรรคทั้งสองแต่แล้วมันไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ท่านเห็นว่าเป็นเพราะ..."

มันไม่ได้กล่าวต่อ ทั้งนี้เพราะเด็กปวยเกียสมควรกล่าวคำพูดหลังจากนี้ เด็กปวยเกียก็กล่าวว่า

"มันไม่รอคอย ต้องมีสาเหตุที่ไม่สะดวกกับการรอคอย"

มันล่วงรู้หน้าที่ของตัวเอง ในหน่วยงานหนึ่ง แต่ละคนมีฐานะของตัวเอง บางคนต้องกล่าวอย่างตรงๆ บางคนสมควรเก็บงำไว้ บางคนทำตัวเป็น "คนดี" บางคนไม่เสียดายกับการประพฤติเป็นคนร้าย การกล่าววาจาในดอนที่ไม่สมควรกล่าว หรือไม่กล่าววาจาในดอนที่ไม่สมควรกล่าว เฉกเช่นกับผู้ที่ไม่ล่วงรู้ฐานะของตัวเอง จะช้าเร็วต้องถูกทางหน่วยงานผองถ่ายออกไป เด็กปวยเกียที่รักษาฐานะของตัวเองหนักแน่นดุจขุนเขา เป็นเพราะมันรู้จักเกาะกุมภาระเรื่องราว มันกล่าวอีกว่า

"นี่หมายความว่าสถานการณ์แตกต่างจากที่พวกเราประเมินเอาไว้"

ลุ้ยซุ่งหาหัวข้อสนทนาว่า

"เวลาและสถานการณ์ ความจริงล้วนเป็นผลดีต่อมัน"

เด็กปวยเกียกล่าวเสริมว่า

"ตอนนี้สถานการณ์เป็นผลดีต่อมัน แต่ด้านเวลาอาจเป็นผลดีต่อพวกเรา"

ลุ้ยซุ่งถามด้วยความรอบคอบระมัดระวังว่า

"ท่านหมายความว่า สภาพร่างกายของมันใช้การไม่ได้แล้ว?"

เด็กปวยเกียกวาดตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า สำรวจมองขึ้นไปเที่ยวหนึ่ง ค่อยเค้นเสียงออกจากร่องฟันว่า

"ใช่"

ลุ้ยซุ่งพึงพอใจยิ่ง

ที่มันรอคอยคือคำตอบนี้

คำตอบนี้ไม่เพียงเกี่ยวพันถึงความเป็นตายส่วนตัว ถึงกับเกี่ยวข้องกับชัยชนะหรือพ่ายแพ้ของผู้คนสิบกว่าหมื่นคน ตลอดจนความรุ่งเรืองหรือเสื่อมโทรมของหน่วยงานหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะคำพูดนี้กล่าวจากปากเด็กปวยเกีย

คำพูดที่เด็กปวยเกียกล่าว เชื่อคือได้อย่างแน่นอน

ต่อให้เป้าหมายที่มันลงความเห็นเป็นลุ้ยซุ่ง ถึงกับเป็นมันเอง มันล้วนรักษาความเที่ยงตรงไม่เอนเอียงไว้

.....

เด็กปวยเกียหลังจากกล่าวจบ ต้องมอบขนเสื้อปาดเช็ด

หยาดเหงื่อบนหน้าผาก

...มันกล่าวคำพูดนี้ คล้ายยังยากลำบากกว่าประมือกับผู้คนอีก

...ซึ่งความจริง การลงความเห็นต่อผู้คนและเรื่องราว ล้วนเกิดจากประสบการณ์ชั่วชีวิต ประกายตาที่มุ่งรวมพลังสมาธิที่ทุ่มเทไป หาแตกต่างกับการใช้พลังฝีมือต่อสู้กับผู้คนไม่

ยามนั้น เด็กปวยเกียกลับย้อนถามว่า

"กำหนดนัดของสามวันให้หลัง จ้งตี้งู้คิดเห็นอย่างไร?"

มันน้อยครั้งจะถามวาจา

สำหรับกับลุ้ยซุ่ง มันทราบว่าตัวเองสมควรตอบให้มากไว้ ไม่ควรถามไถ่มากความ

นอกจากมันทราบว่า คำถามของมันมีความจำเป็น

ซึ่งความจริง ในสายตาของลุ้ยซุ่ง คำถามของเด็กปวยเกียมักมีน้ำหนักเช่นเดียวกับคำตอบของมัน ดังนั้นลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"เมื่อเวลาเป็นผลดีต่อพวกเรา พวกเราไยไม่หาทางถ่วงเวลา?"

เด็กปวยเกียถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง

ลุ้ยซุ่งรู้สึกได้ในบัดดล ดังนั้นถามว่า

"ท่านเป็นห่วง?"

เด็กปวยเกียผงกศีรษะรับ ลุ้ยซุ่งกล่าวถามว่า

"ท่านเป็นห่วงอันใด?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"มันมิอาจคิดรวบรัดเผด็จศึก จะไม่ปล่อยให้พวกเรามีโอกาสลากถ่วง มิเช่นนั้น..."

"มิหนำซ้ำอะไร?"

เด็กปวยเกียเปลี่ยนเป็นใช้น้ำเสียงอีกชนิดหนึ่ง ถามว่า

"จ้งตี้งจู้สังเกตชายหนุ่มนั้นหรือไม่?"

ลุ้งซุ่งพลอยทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ยามนี้กลับปรากฏบุคคลเช่นนี้สองคน นับเป็นที่คาดคิดไม่ถึงจริงๆ"

เด็กปวยเกียถามว่า

"จ้งตี้งจู้ทราบหรือไม่ว่าคนทั้งสองนี้เป็นใคร?"

"เรากำลังรอท่านบอกต่อเรา"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าพวกมันมาถึงเมืองหลวงไม่ถึงครึ่งปี คนหนึ่งแซ่เป๊ะ คนหนึ่งแซ่เฮ้ง พอมีฝีมืออยู่บ้าง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าพวกมันทนทานอีกสามเดือน หากไม่มีผลคืบหน้าอันใด คงต้องออกจากเมืองหลวงคิดไม่ถึง..."

...ตึกหกหุนครึ่งทราบว่ามีชายหนุ่มเช่นนี้สองคน แต่มิใช่ไม่เห็นคนทั้งสองอยู่ในสายตา เด็กปวยเกียเชี่ยวชาญควบคุมบริวาร อย่าได้รบกวนชายหนุ่มที่ "ความเป็นมาไม่กระจ่าง เรียนรู้ยอดวิชา" ทั้งสองนี้

ทั้งนี้เพราะเด็กปวยเกียทราบว่า นอกจากศัตรูเข้มแข็งแล้ว ไม่แน่ว่าต้องลงมือทุกเรื่องราว มีบ้างบางคนขอเพียงท่านไม่แยแสสนใจมัน หลังจากผ่านช่วงเวลาหนึ่ง มันจะสาบสูญสลายไป ไม่จำเป็นต้องลงมือต่อมันแต่อย่างไร นี่เป็นวิธีการที่ชาญฉลาดและไม่เปลืองเรี่ยวแรงมากความ

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพวกมันพอเผยโฉม ก็ร่วมทางกับโซวกงจื้อ ฝ่าวงล้อมย่านโขวจุ้ยโผ่ว ฟันฝ่าแถบพั่วปั้งมึ้ง"

ทุกครั้งที่มันเอ่ยถึงโซวมั่งจิ้ม มักเรียกหาเป็น "โซวกงจื้อ" (คุณชายแซ่โซว) ไม่ว่ามี "คนนอก" อยู่ด้วยหรือไม่ มันล้วนให้ความเกรงอกเกรงใจ รักษามารยาทไว้

นี่เป็นเพราะเหตุใด?

...หรือว่าเป็นการเว้นหนทางถอยไว้ เพื่อหลีกเลี่ยงจากการแตกหักกับโซวมั่งจิ้ม?

แน่นอน ไม่มีผู้ใดกล้าถามลุ้ยซุ่งถึงข้อนี้ แต่ทุกผู้คนล้วนทราบว่าโซวมั่งจิ้มยามอยู่ต่อหน้าหรือลับหลัง ล้วนเรียกหาอีกฝ่ายหนึ่งเป็น "ลุ้ยซุ่ง" แสดงท่าทีแตกต่างกับที่ลุ้ยซุ่งเรียกขานโซ่วมั่งจิ้มเป็น "โซวกงจื้อ"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ดูท่าพวกเราละเลยบุคคลที่ไม่ใคร่มีชื่อเสียงทั้งสองนี้ไปจริงๆ"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"ไม่ว่าบุคคลที่มีชื่อเสียงใด ความจริงเป็นคนไม่มีชื่อทั้งสิ้น"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"หลังจากเหตุการณ์ในวันนี้ คนไม่มีชื่อทั้งสองเพียงพอกับการสะท้านทั่วเมืองหลวง"

ลุ้ยซุ่งยื่นมือซ้ายออกจากในแขนเสื้ออย่างแช่มช้า

มือของมันผอมยิ่ง แห้งกรังยิ่ง

ที่นำตื่นตระหนกคือ มือซ้ายของมันเพียงหลงเหลือนิ้วกลางกับนิ้วหัวแม่มือเพียงสองนิ้ว

ที่นิ้วหัวแม่มือยังสวมแหวนมรกตสีเขียวเรืองรองวงหนึ่ง

นิ้วชี้นิ้วนางและนิ้วก้อยของมันคล้ายถูกอาวุธมีคมฟันขาดไป มิหนำซ้ำยังฝากเป็นริ้วรอยจนถึงบัดนี้

แสดงแน่ชัด การต่อสู้เมื่อครั้งกระโน้นเป็นที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณนัก

...ยอดฝีมือในยุทธจักร ล้วนสร้างตัวขึ้นจากการต่อสู้อย่างดุเดือดนับครั้งมิถ้วน แม้แต่ลุ้ยซุ่งก็ไม่มีข้อยกเว้น

เด็กปวยเกียทราบว่า ลุ้ยซุ่งพอยื่นมือข้างนี้ออกมา เท่ากับออกคำสั่งกวกซัวะเหลิ่ง (ประกาศิตต้องฆ่า) หากลุ้ยซุ่งยื่นมือขวาที่สมบูรณ์พร้อมออก แสดงว่าคิดคบหาสหายผู้นี้ แต่หากยื่นมือซ้ายที่เต็มไปด้วยริ้วรอยแผลออก ก็ตระเตรียมกำจัดฆ่าศัตรูแล้ว

ดังนั้นเด็กปวยเกียกล่าวว่า

"คนทั้งสองแม้อยู่ร่วมกับโชวมั่งจิ้ม แต่ไม่แน่ว่าเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย"

มือของลุ้ยซุ่งชะงักค้างอยู่กลางอากาศ กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่า..."

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"พวกมันสามารถเป็นผู้ช่วยที่ดีของโชวมั่งจิ้ม และก็เป็นภัยข้างกายของมันได้"

มันไม่เรียกขานโชวมั่งจิ้มเป็น "โชวกงจื้อ" ตามลุ้ยซุ่ง แต่ก็ไม่ถึงกับด่าทอโชวมั่งจิ้มเป็น "ปีศาจวัณโรค" ตามลุ้ยกุ้ง

ที่แท้มันไม่ต้องการย่องโชวมั่งจิ้มเป็น "โชวกงจื้อ" หรือเห็น

ว่าลุ้ยซุ่งตั้งประจันหน้ากับฝ่ายตรงข้ามไม่สะดวกกับการเรียกขานเช่นนี้

บางครั้งลุ้ยซุ่งก็นึกถึงปัญหาข้อนี้ แต่ก็ไม่มีคำตอบ

...มีแต่เด็กปวยเกียเข้าใจผู้คน ไม่มีผู้คนเข้าใจมัน

ลุ้ยซุ่งชุกมือซ้ายกลับไปในแขนเสื้ออย่างแช่มช้า ดวงตาปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"พวกมันทั้งอาจเป็นศัตรูของพวกเรา และอาจเป็นสหายของพวกเรา"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ศัตรูกับสหาย ความจริงกั้นด้วยเส้นสายใยเดียว พวกมันพบกับโชวมั่งจิ้มก่อน พวกเราก็สามารถเสาะหาพวกมัน"

ลุ้ยซุ่งพลันหันเหหัวเรื่องว่า

"เมื่อครู่ท่านไฉนไม่เอ่ยถึงเรื่องการแต่งงาน?"

เด็กปวยเกียตอบว่า

"โชวมั่งจิ้มถูกลอบทำร้ายที่ย่านโขวจุ้ยโผ่วก่อน จากนั้นบุกมาสังหารศัตรูที่แถบพั่วปิ้งมึ้ง ในเวลาอันสั้น สามารถระดมกำลังหน่วยไร้ขื่อไร้แปของมกปักซิ้ง และหน่วยลมหุนหันของตอน่ำซิ้งมาถึง เท่ากับมีโอกาสได้ชัยอยู่เจ็ดส่วน ยามนี้หากเอ่ยถึงการแต่งงาน กลับถูกมันดูแคลนได้"

ลุ้ยซุ่งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกเราจะเป็นทองแผ่นเดียวกัน หรือเป็นคู่อริ ล้วนขึ้นอยู่กับมัน"

ใบหน้าเด็กปวยเกียก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"หากสภาพของโชวมั่งจิ้มไม่กล้าแข็งเช่นทุกวันนี้ มันคงโขกศีรษะคำนับ ยอมรับเป็นทองแผ่นเดียวกันแล้ว"

คำพูดนี้สร้างความสมใจแก่ลุ้ยซุ่งจนหัวร่อดังๆ ออกมา เด็กปวยเกียก็หัวร่อ นอกจากคนที่เดินขึ้นบันไดเหลามา ค่อยสังเกตเห็นแว่วกังวลในดวงตามัน

บนบันไดเหลาปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้นจริงๆ

ผู้มาเป็นลุ้ยหึง

ลุ้ยหึงกล่าวว่า

"จูตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่จู) แห่งกรมราชทัณฑ์ขอพบจ้งติ้งจู้"

ลุ้ยซุ่งมองดูเด็กปวยเกียแวบหนึ่ง สายตาของเด็กปวยเกียกลับคืนสู่ความสุกใสดุจน้ำค้างกลางหาว ปราศจากเค้าความกังวลอีก

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"ขอเชิญ"

ลุ้ยหึงรับคำสั่งลงจากชั้นบน เด็กปวยเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข่าวของกรมราชทัณฑ์หาเชื่องช้าไม่"

ลุ้ยซุ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"จูง้วยเม้งมักปรากฏตัวในช่วงเวลาที่เหมาะสม มาในช่วงเวลาที่สมควรมา และไปในช่วงเวลาที่สมควรไป"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"มิเช่นเล่ามันได้เลื่อนตำแหน่งรวดเร็วถึงเพียงนี้"

เอ่ยถึงตอนนี้ จูตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่จู) ก็เดินขึ้นมา

จูตั่วนั้งร่างอ้วนอุ้ยอ้าย ท่าทางปลอดโปร่งสบาย ใบหน้ายิ้มแย้ม

แจ่มใส นุ่มนวลชวนสนิทสนม ดูไปมิเพียงไม่เข้มแข็งหลักแหลม ถึงกับโง่งมอยู่บ้าง

มันย่อมไม่ได้มาเพียงลำพัง

ด้วยศักดิ์ตำแหน่งในกรมราชทัณฑ์ของมัน เมื่อไปยังสถานที่ใด ย่อมนำผู้ติดตามจำนวนสองสามร้อยคนไม่ถือเป็นเอิกเกริก แต่ครั้งนี้มันเพียงนำผู้คนร่วมทางมาสามคน

คนหนึ่งเป็นชายกลางคนผิวดำมะเมื่อม สองมือคล้ายพกพาอาวุธมา แต่โดยสภาพแท้จริง สองมือมันว่างเปล่า

ไม่มีผู้ใดกล้าพกพาอาวุธหรืออาวุธลับขึ้นมาพบกับลุ้ยซุ่ง

แต่สองมือของมัน ดูไปไม่คล้ายเป็นมือสองข้าง หากแต่คล้ายเป็นอาวุธคู่หนึ่ง

อาวุธที่สามารถฉีกกระชากผู้คนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยคู่หนึ่ง

อีกผู้หนึ่งเป็นชายชราคิ้วเคราขาวโพลน สายตามักหรุบลง แต่ขณะที่มันเดินขึ้นเหลามา ขนคิ้วและหนวดเคราคล้ายชุบด้วยดีบุก ไม่สั่นไหวแม้สักคราเดียว

ยังมีอีกคนหนึ่งเป็นชายหนุ่มอายุเยาว์ ท่าทางเอียงอายอยู่บ้าง แทบถึงกับเกาะแขนจูตั่วนั้งมา

มันคล้ายชมชอบยืนอยู่ใต้เงามืดของผู้อื่น ดูไปทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันเป็น "กาฝาก" แทนที่จะเป็นผู้ติดตาม

จูตั่วนั้งพอพบเห็นลุ้ยซุ่งเด็กปวยเกีย ก็ประสานมือคารวะเป็นวงกล่าวว่า

"ลุ้ยจ้งตี้งู้ เด็กตั่วตี้งู้ระหว่างนี้คงร่ำรวยแล้ว"

ฟังจากปากคำมัน กลับคล้ายเป็นพ่อค้าวาณิชมากกว่าผู้รับตำแหน่งลงทัณฑ์ในกรมราชทัณฑ์

ลุ้ยซุ่งผุดลุกขึ้นต้อนรับ ปากกล่าวว่า

"จูตั่วนั้ง ไม่พบกันนานแล้ว ด้วยบารมีของท่านคุ้มครอง นับว่ากัดฟันอยู่ในเมืองหลวงสืบต่อไปได้"

จูตั่วนั้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราไหนเลยมีบุญบารมี ทางด้านการค้า ได้รับการดูแลจากจ้งตี้งจู้ เราค่อยไม่มีภัยอันตรายใด"

ลุ้ยซุ่งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"จูตั่วนั้งกล่าวรุนแรงไป ระหว่างสหาย ย่อมสมควรเกื้อกูลดูแลกัน"

เด็กปวยเกียพลันกล่าวว่า

"ใช่แล้ว จูตั่วนั้งทราบได้อย่างไรว่าพวกเราอยู่ที่เหลาชายะ หรือว่าประจวบกับมีอารมณ์สุนทรีย์ คิดขึ้นมาดื่มสุรา"

จูตั่วนั้งลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"กล่าวตามความสัตย์ เรื่องที่จ้งตี้งจู้กับตั่วตี้งจู้แห่งตึกหกหุนครึ่งนัดเจรจากับผู้นำหอลมพิรุณโปรยในที่นี้ ไม่เพียงแพร่สะบัดทั่วเมืองหลวง แม้แต่ผู้บังคับบัญชาระดับเหนือขึ้นไปก็ให้ความสนใจ กระทั่งฮ่องเต้ยังทรงทราบอยู่บ้าง"

ลุ้ยซ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ รบกวนให้กัวเอี้ย (นายข้าราชการ) กังวลใจเป็นที่ละอายยิ่ง"

จูตั่วนั้งโน้มหน้ามากล่าวว่า

"ท่านทั้งสองก็ทราบว่า เราอยู่ที่กรมราชทัณฑ์ มีเรื่องมากหลาย มิอาจไม่รายงานขึ้นไป ใช่แล้ว การพบกันที่เหลาชาฮะ ไม่ทราบผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร?"

ลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียสบตากันวูบ ล้วนยิ้มออกมา ทั้งสองคาดเดาไม่ผิด ผลการเผชิญหน้าระหว่างตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยเป็นอย่างไร เป็นที่สนใจของผู้คนทั้งเมืองหลวง จูตั่วนั้งอ้างราชการบังหน้ารุดมาหยั่งความตื้นลึกหนาบาง

แต่คำพูดย้อนกลับมากล่าว จูตั่วนั้งถือเป็นหนึ่งในผู้ให้การสนับสนุนต่อตึกหกหุนครึ่ง ขณะเดียวกัน ตึกหกหุนครึ่งก็ช่วยคลี่คลายคดีต่างๆ ในกรมราชทัณฑ์ให้กับจูตั่วนั้ง ทั้งยังมีส่วนเพิ่มพูนทรัพย์สินเงินทองให้กับมัน

คนผู้หนึ่งมีอำนาจ ก็จะนิยมเงินทอง เมื่อมีทั้งเงินทองและอำนาจจะแสวงหาชื่อเสียง หากมีชื่อเสียงก็ไขว่คว้าหาความเป็นอมตะไม่แก่เฒ่า

ความทะเยอทะยานอยากของผู้คนไม่มีวันเพียงพอ

ลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียล้วนไม่ตอบคำ แต่ยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยความกระหยิ่มใจ

จูตั่วนั้งร้อนใจอยู่บ้าง อย่างน้อยมีผู้บังคับบัญชาระดับเหนือกว่าสามคน ฝากฝังให้มันมาถามไถ่ มันไม่อาจคว้าน้ำเหลวกลับไป ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านทั้งสอง พวกเรานับเป็นสหายเก่า ที่แท้พวกท่านทั้งสองฝ่ายผู้ใดชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ?"

เด็กปวยเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่เคยเห็นพวกเรายิ้มระรื่นหรือ?"

ลุ้ยซุ่งกล่าวเสริมขึ้น

"ท่านไยไม่ไปสอบถามโซวกงจื้อ?"

ขูตั่วนั้งทราบว่า มีคนสอบถามโซวมั่งจิ้มแต่แรกแล้ว มันทางด้านนี้ก็มีผลลัพธ์ประการหนึ่ง

เนื้อหาการเจรจาระหว่างโซวมั่งจิ้มกับลุ้ยซุ่งแม้ไม่ทราบชัด แต่หลังเหตุการณ์เห็นลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียยิ้มระรื่นแจ่มใส

คนผู้หนึ่งยิ้มออกได้ สมควรไม่เลวร้ายเกินไป

ดูจากรอยยิ้มบนใบหน้าลุ้ยซุ่ง คล้ายกับพังพอนค้นพบลูกไก่เล้าหนึ่งก็ปาน

ดังนั้นขูตั่วนั้งรายงานต่อผู้บังคับบัญชาของมันว่า

"ดูท่าตึกหกหุนครึ่งชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ"

ผู้บังคับบัญชาของมันถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียล้วนยิ้มอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง"

ผู้บังคับบัญชาของมันแม้เคลือบแคลงสงสัย ได้แต่ยอมรับ "ข้อสันนิษฐาน" ข้อนี้ของมัน

บทที่ 10
ปริศนาในรอยยิ้ม

โชวมั่งจิ้มกับแป๊ะโช้วปวยและเฮ้งเซี่ยวเจียะพอถงจากเหลาซายะ ก็มีคนเรียกหา "โชวกงจื้อ" จากนั้นถามว่า

"ผลการต่อสู้ระหว่างท่านกับตึกหกหุนครึ่งเป็นอย่างไร?"

คนกล่าววาจาอยู่ในรถม้าคันหนึ่ง

รถม้าคันนี้เลิศหรูยิ่ง คนถือบังเหียนมีถึงสามคน ล้วนสวมใส่อาภรณ์แพร เค้าใบหน้าเคร่งขรึมจริงจัง หากบอกว่าพวกมันเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของบ้านเมือง ก็ไม่มีผู้ใดเคลือบแคลงสงสัย

แต่ตอนนี้พวกมันเพียงทำหน้าที่คนขับรถ

ที่หน้ารถยืนไว้ด้วยองครักษ์แปดคน ทุกผู้คนยืนแน่วนิ่งราวรูปปั้น แป๊ะโช้วปวยมองปราดเดียวก็ดูออกว่า ในจำนวนนี้มีมือดาบสองคน เจ้าสำนักดาบสามคน หนึ่งในสามเป็นทายาทสำนักโหงวโช้วต่วนมึ้งตอ

(ดาบห้าเสือล้างตระกูล) นามแพ้เจียม เจ้าสำนักดาบเกียฮุ้นตอ (ดาบสะท้านวิญญาณ) รุ่นที่เจ็ดซิบเลี่ยงเทียน และศิษย์ของเซียงเกี่ยงป้อตอ (ดาบวิเศษพบกัน) เม่งคงคง

ดาบห้าเสือล้างตระกูลเพียงถ่ายทอดแก่บุตรหลานตัวเอง เพลงดาบเผ็ดร้อนเกรี้ยวกราด ในเพลงดาบมีอยู่หกสิบสี่ท่าทู่โจมร่างท่อนล่างผู้คน ดังนั้นทายาทตระกูลแพ้แม้ถูกทำร้ายล้มลงกับพื้น ยังไม่อาจเลิกเล่อคูแคลนได้

สำนักดาบห้าเสือล้างตระกูลเข้มงวดดุจเดียวกับตระกูลถังมณฑลเสฉวน ตึกเพ็กเละตึ้ง (ตึกอสนีบาต) แคนกังหน่ำ สมาคมตอแป้หวย (สมาคมด้ามดาบ) แชตี่มึ้ง (สำนักราชันเขียว) และปวยฮื้อซัวจึง (หมู่ตึกปลาบิน) มีคนบอกว่าผู้นำของค่ายสำนักเหล่านี้มีความเป็นอยู่อย่างอัครฐานยิ่ง แต่เจ้าสำนักดาบห้าเสือล้างตระกูลรุ่นก่อนแพ้เจียง สร้างชื่อเสียงตั้งแต่อายุยี่สิบห้าปี เมื่อมีอายุสามสิบห้าปี ก็ถอนตัวออกจากตระกูลแพ้ เป็นองครักษ์ประจำตัวของผู้อื่น

ดาบสะท้านวิญญาณซิบเลี่ยงเทียน ยิ่งเป็นทายาทตระกูลร่ำรวยที่มีความเป็นอยู่อย่างภูมิฐาน ดาบสะท้านวิญญาณของตระกูลซิบ ความจริงมีแนวทางพิเศษเฉพาะ ซิบเลี่ยงเทียนยิ่งมีพรสวรรค์อันเลิศล้ำ คัดแปลงดาบสะท้านวิญญาณเป็นดาบเกียมั่งตอ (ดาบสะท้านฝัน) ทำลายของเก่าสร้างสิ่งใหม่ขึ้น แต่แล้วมันกลับลดตัวเป็นองครักษ์ของคนภายในรถ

ดาบวิเศษพบกัน บัญญัติโดยเม่งเซียงพ้ง เคยประกอบความดีความชอบในการต่อต้าน[redacted]พรรคค้วงลักปัง (พรรคอำนาจ) เมื่อตกทอดถึงรุ่นของเม่งคงคง ยังรักษาชื่อเสียงไว้ไม่เสื่อมคลาย แต่เม่งกงจื้อผู้นี้กลับ

เป็นหนึ่งในองครักษ์ของคนในรถ

...คนในรถเป็นใคร?

แป๊ะโซ้วปวยความจริงปลอดโปร่งเฉื่อยชาต่อทุกเรื่องราว แต่ยามนี้อดชะเง้อคอมองดูมิได้

.....

คนในรถพลกล่าววาจา ก็ปรากฏคนชุดขาวสองคน เลิกม่านรถที่หรูระยับขึ้นอย่างระมัดระวัง

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้ไม่รอบรู้กว้างขวางเท่ากับแป๊ะโซ้วปวย แต่พอเห็นมือที่เลิกม่านรถคู่นั้น ต้องใจหายวาบ

ทั้งนี้เพราะมือคู่นั้น มือหนึ่งหยาบหนา นิ้วหัวแม่มืออวบสั้น อีกสี่นิ้วแทบหดหายไปในฝ่ามือ มือทั้งข้างคล้ายค้อนเหล็กด้ามหนึ่ง อีกมือหนึ่งนุ่มนิ่มราวไร้กระดูก นิ้วทั้งห้าเรียวยาวดุจกิ่งหลิว ปลายนิ้วเรียวแหลมดั่งไม้เซียมซี แต่ไม่ไว้เล็บแม้แต่น้อย

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองปราดเดียวก็ทราบว่า ฝ่ามือที่หยาบทื่อราวค้อนเหล็กนั้น อย่างน้อยฝึกปรือวิชาบ้อจี้เจี้ย (ฝ่ามือไร้ดรรชนี) หกสิบปี มือที่อ่อนนุ่มราวสำลี กลับฝึกปรือวิชาซู่ ซิมจี้ (ดรรชนีใจพิสุทธิ์) อันอ่อนนุ่มสามสิบปีบวกกับวิชาเลาะหงเยี่ยว (กรงเล็บหงส์ร่วง) อันหยุ่นเยือกอีกสามสิบปี

กรงเล็บหงส์ร่วงเป็นไม้ตายของเก้าฮิวซิ้งกุน (เทพเจ้าเก้ามหากาฬ) ดรรชนีใจพิสุทธิ์เป็นวิชาดรรชนีที่บุตรีของหัวหน้าพรรคเชี่ยงคงปัง (พรรคนภาลัย) นามซึงเชี่ยวง้อบัญญัติขึ้น ดรรชนีทั้งสองชนิดไม่สามารถฝึกปรือ

ด้วยกัน หนึ่งเดียวที่ฝึกปรือสำเร็จคือสั้งฮวยชิ่ว (มือกล้วยไม้) เตียเลียกซิม

คนผู้นี้เมื่อเป็นเตียเลียกซิม อีกคนหนึ่งย่อมเป็นบ้อจี้เจี้ย (ฝ่ามือไร้ครรชนี) เตียทิชิ่ว

ทั้งสองได้รับขนานฉายาร่วมกันว่า ทิชิ่วไคฮวย (บุปผาบานบนต้นไม้เหล็ก)

ทิชิ่วไคฮวย (บุปผาบานบนต้นไม้เหล็ก) เป็นคำเปรียบเปรยแฝงนิมิตหมายอันมงคล

แต่สำหรับกับเตียเลียกซิมกับเตี่ยทิชิ่ว หาได้หมายความเช่นนั้นไม่

ความหมายของ "บุปผาบาน" หมายความว่า นิ้วฝ่ามือของพวกมันพอพุ่งผ่าน ไม่ว่าเป็นกะโหลกศีรษะหรือกระดูกซี่โครง ล้วนแตกกระจายออกดุจบุปผาบานขยาย

แม้แต่สองมือของปรมาจารย์วิชาทิชัวเจี๊ย (ฝ่ามือทรายเหล็ก) เต้าจงนก ก็ถูกพวกมันทะลวงแตกกระจาย

วิชานิ้วฝ่ามือนี้ต้องใช้เวลาฝึกปรือหลายสิบปี มิหนำซ้ำผู้ฝึกปรือต้องเสียสละอย่างน่ากลัว แต่อายุของสองพี่น้องตระกูลเตียรวมกันยังไม่ถึงหกสิบ ตามเหตุผลทั้งสองร่วมกันฝึกปรือฝ่ามือไร้ครรชนี ยังไม่สำเร็จถูถ่วง

ดังนั้นน้อยคนที่ยินยอมฝึกปรือฝ่ามือไร้ครรชนี ทั้งนี้เพราะต่อให้ฝึกปรือสำเร็จ ก็อยู่ในวัยไม้ใกล้ฝั่งกำลังวังชาเริ่มเสื่อมถอย สำหรับครรชนีไร้พิสุทธิ์กับกรงเล็บหงส์ร่วง แบ่งเป็นหนึ่งธัมมะหนึ่งอธรรม ไม่มีผู้ใดฝึกปรือพร้อมกันได้

แต่บุปผาบานบนต้นไม้เหล็กกลับมีข้อยกเว้น

ยามนี้ผู้ที่อยู่ใน "ข้อยกเว้น" คู่นี้ กลับเลิกม่านรถให้กับผู้คน

...คนในรถเป็นผู้ใด?

เย้งเซี่ยวเจียะมีนิสัยสงสัยอยากรู้ตลอดมา ยามนี้มิเพียงสงสัยอยากรู้ ถึงกับกระดือรือร้นสนใจยิ่ง

.....

ม่านรถพอเลิกขึ้น คนถือบังเหียนทั้งสาม องครักษ์ทั้งแปด คนเลิกม่านรถทั้งสองล้วนมีสีหน้าเคารพนบนอบ

คนในรถชะโงกศีรษะออกมาก่อน ค่อยก้าวลงจากรถ

คนผู้นี้งามสง่ายิ่ง คิ้วดกหนาตากระจ่าง ใบหน้าคล้ายสลักเสลาจากหยก แต่งกายตามสบาย แต่ก็ถอปรไปด้วยสง่าราศีชนิดหนึ่ง

...คนผู้นี้ย่อมมีบรรดาศักดิ์สูงยิ่ง

โซวมั่งจิ้มชะงักเท้า ใบหน้ามันน้อยครั้งจะปรากฏรอยยิ้มขึ้น ยามนี้กลับยิ้มพราย ประสานมือกล่าวว่า

"เซี่ยวโฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อย)"

เซี่ยวโฮ้วเอี้ยคล้ายสังเกตดูสีหน้าของมัน กล่าวว่า

"ดูท่าพวกท่านไม่ได้ลงมือ?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกเราเพียงใช้ปาก นอกจากถึงคราจำเป็น ไม่เช่นนั้นจะไม่ลงมือ"

เซี่ยวโฮ้วเอี้ยกล่าวว่า

"กงจื๊อกับลุ้ยจ้งตึ๊งรู้มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ล่วงรู้ถึงพระเนตร

พระกรรณ เกี่ยวพันถึงชีวิตผู้คนหลายหมื่น หากแม้นลงมือ เกรงว่าแม้แต่เราก็ไม่อาจรับผิดชอบได้"

"พวกเราไม่รานความตั้งใจของเซี่ยวโฮ้วเอี้ยเด็ดขาด"

เซี่ยวโฮ้วเอี้ยยิ้มออกมากล่าวว่า

"มีคำพูดของท่านนี้ เราไม่วางใจก็ทำไม่ได้"

จากนั้นกล่าวถามว่า

"ผลการเจรจาเป็นอย่างไร?"

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดียิ่ง"

เซี่ยวโฮ้วเอี้ยเพ่งตาถามว่า

"ดียิ่ง?"

"ดียิ่งจริงๆ"

เซี่ยวโฮ้วเอี้ยจับจ้องมองอย่างเคลือบแคลงสงสัยชั่วขณะ พลันหัวร่อยาวๆ กล่าวว่า

"ดูท่าเนื้อหาของการเจรจา เป็นความลับของหอลมพิรุณโปรยกับตึกพกหุนครึ่งแล้ว"

โซวมั่งจิ้มยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เมื่อถึงเวลาเปิดเผยได้ เซี่ยวโฮ้วเอี้ยจะรับทราบเป็นบุคคลแรก"

ดวงตาเซี่ยวโฮ้วเอี้ยปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"ดีมาก ดีมาก..."

ท่านกวาดตาไปยังแป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวถามว่า

"ทั้งสองท่านนี้เป็นขุนพลของหอลมพิรุณโปรยกระมัง?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า
"พวกมันมิใช่บริวารของเรา"
เชี่ยวโอ้วเอี้ยเลิกคิ้วขึ้น กล่าวว่า
"พวกมันเป็นสหายของท่าน?"
โชวมั่งจู้ยิ้มพลางกล่าวว่า
"มิใช่เช่นกัน"
หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวย้ำทีละคำว่า
"พวกมันเป็นพี่น้องของเรา"
คำพูดพอกล่าว แป๊ะโอ้วปวยกับเฮ้งเชี่ยวเจียะล้วนใจหายวาบ

.....

มิใช่บริวาร มิใช่สหาย
เป็นพี่น้อง

สำหรับกับลูกผู้ชายชาตรีที่เลือดลมอุ่นระอุ คำ "พี่น้อง" เป็นความเย้ายวนสักปานใด มีมนต์ขลังถึงเพียงไหน ชวนให้ผู้คนพลุ่งพล่านใจกระไรปานนั้น

มีผู้คนไม่น้อยละอายต่อคำนี้ มีผู้คนไม่น้อยฝากความเป็นความตายไว้กับคำนี้ มีผู้คนไม่น้อยแม้มีพี่น้องมากมายนับมิถ้วน แต่ไม่มีพี่น้องที่แท้จริง มีผู้คนไม่น้อยแม้ไม่มีพี่น้องสักคนเดียว กลับมีพี่น้องอยู่ทั่วแผ่นดิน มีผู้คนไม่น้อยเรียกพี่เรียกน้อง แต่ประพฤติทวนคุณธรรมพี่น้อง มีผู้คนไม่น้อยไร้พี่ไร้น้อง แต่ถือผู้คนทั้งสี่ทะเลเป็นพี่น้อง

...ต้องเป็นการร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมชะตากรรมเยี่ยงไรจึงนับเป็น

พี่น้อง?

เป็นมือประสานมือ ไหล่เคียงไหล่ เลือดลมระอุกระตุ้นเลือดลมระอุ หัวใจสัมพันธ์กับหัวใจ จึงนับเป็นพี่น้องอย่างแท้จริง

เซี่ยวโฮ้วเอี้ยคล้ายงงงันวูบ จากนั้นกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีด้วย โชวกงจื้อท่องทะยานทั่วแผ่นดิน แต่อยู่ตัวคนเดียว บัดนี้กำหนดวิวาห์ของท่านใกล้มาถึง ทั้งยังเพิ่มพี่น้องร่วมสาบานสองคน เราผู้แซ่ปิงมีแต่อิจฉาเลื่อมใส"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เซี่ยวโฮ้วเอี้ยกล่าวรุนแรงไป อาศัยซิ้งเซียฮ้วยเกี่ยม เซี่ยวโฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิต) พวกเราเหล่าราษฎรคนธรรมดาไหนเลยกล้าอาจเอื้อมคบหา?"

เซี่ยวโฮ้วเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราอย่าได้กล่าวเกรงอกเกรงใจแล้ว ดูจากท่าทีของกงจื้อเรานับว่ากลับไปเรียนต่อ**เสี่ยง**เอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ได้แล้ว"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"รบกวนเซี่ยวโฮ้วเอี้ยแล้ว"

เซี่ยวโฮ้วเอี้ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"โชวกงจื้อ หวังว่าอีกไม่นาน หอของท่านเพิ่มสาขาอีกหลายแห่ง ภายในเมืองไคฮงก็จะเพิ่มความมั่นคงปลอดภัยอีกหลายส่วน"

กล่าวจบกลับขึ้นรถม้า รถม้าแล่นออกจากที่ ยังคงเป็นผู้คนสามคนถือบังเหียน สองคนเฝ้าอยู่หน้าม่านรถ แปดคนแยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวาหน้าหลัง คุ้มครองรถหายลับกับมุมถนน

นับตั้งแต่โชวมั่งจิ้มเข้าสู่ใจกลางชุมชน นอกจากรถม้าของเซี่ยวโฮ้วเอี้ยแล้ว ไม่ปล่อยให้ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องล่วงล้ำเข้ามาได้

แน่นอน จูตั่วนั้งมีข้อยกเว้น

เซี่ยวโฮ้วเอี้ยมาสอบถามผู้นำหอลมพิรุณโปรย มันก็มาเลียบเคียงถามผลการเจรจา จากหัวหน้าใหญ่ของตึกหกหุนครึ่ง

...พวกเขาสืบทราบข่าวคราวอันใด?

.....

"ท่านคาดว่าเซี่ยวโฮ้วเอี้ยจะรายงานต่อเสี่ยงเอี้ยอย่างไร?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวถามมกปักชิ้งที่ข้างกาย จากนั้นกล่าวสืบต่อ

"ทุกผู้คนล้วนต้องการทราบว่า ระหว่างหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่ง ผู้ใดเข้มแข็งผู้ใดอ่อนแอ ผู้ใดมีความมั่นใจหกส่วน ก็สามารถช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ น่าเสียดายที่เราเห็นว่า แม้แต่ลุ้ยซุ่งกับเราเอง ก็ไม่ล่วงรู้คำตอบนี้ พวกเราเพียงทราบว่ามีผู้คนจำนวนมากคล้ายห่วงใยต่อพวกเรา แท้ที่จริงปรารถนาให้พวกเราต่อสู้จนปางตาย"

มกปักชิ้งเปิดเปลือกตาขึ้นอย่างยากเย็นกล่าวว่า

"กงจื้อยิ้มอยู่ตลอดเวลา หลังการเจรจาข่อเพียงแย้มยิ้ม คล้ายกับเป็นผู้ชนะ สำหรับเนื้อหาการเจรจาเป็นอย่างไร ไม่ว่าผู้ใดก็คาดเดาไม่ออก"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"การยิ้มบางครั้งมีประโยชน์กว่าหมัดอีก เราคาดว่าคนของฝ่ายเก็งโป๋ว (กรมราชทัณฑ์) กับลี่โป๋ว (กรมมหาดไทย) จัดส่งจูตั่วนั้งขึ้นไป

ลุ้ยซุ่งก็แย้มยิ้มเช่นกัน"

แป๊ะโช้วปวยพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถถามปัญหาท่านสามข้อหรือไม่?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านถาม"

ทั้งหมดเดินพลางสนทนาพลาง มกปักชิ้งก็วางกำลังกับดักไว้ตลอดทาง

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"หนึ่ง บุคคลเมื่อครู่ใช่เป็นคนใกล้ชิดกับเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ที่สุด ทงซิ้งโฮ้ว (เจ้าเทพประทาน) ปิงเอ่งไทยหรือไม่?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"นอกจากปิงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อยแซ่ปิง) แล้ว ยังมีผู้ใดสามารถระดมโป๊ยได้ตออ้วง (แปดจอบดาบใหญ่) คอยคุ้มครอง ใช้ให้-ทิชิ่วไคฮวย จี้เจี๋ยซังเจาะ (บุปผาบานบนต้นไม้เหล็ก) นิ้วฝ่ามือสองสุดยอด เลิกม่านรถ และให้นักขับขี่ฝีมือเยี่ยมจากเผ่าเขียกตัง มองโกล และนีเจินสามคนถือบังเหียนได้?"

แป๊ะโช้วปวยผงกศีรษะ ถามอีกว่า

"เมื่อครู่ท่านสามารถลงมือต่อเด็กปวยเกีย เพื่อกำจัดยอดฝีมือของฝ่ายตรงข้ามไปคนหนึ่ง ไฉนไม่ลงมือ?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านทราบคำตอบชัดๆ ไยต้องถามเราอีก?"

แป๊ะโช้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านพบว่ามียอดฝีมือซุ่มอยู่บนหลังคาห้อง ดังนั้นไม่ลงมือ?"

"อาจบางทีเราไม่ติดฆ่าเด็กปวยเกียกก็ได้...ท่านคล้ายถามปัญหาสามข้อแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านหักเหปัญหาไป บางคำถามก็ไม่ได้ตอบ"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านถามปัญหา เราขินยอมตอบหรือไม่เป็นเรื่องของเรา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีคำถามเพียงข้อเดียว"

ที่เบื้องหน้ามีรถม้าหลายคันจอดรออยู่ข้างทาง ดังนั้นโซวมั่งจิ้มชะลอฝีเท้าลง เหลียวหน้ามองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องถามว่า

"ท่าน...เมื่อครู่ท่านบอกต่อเซี่ยวโซ้วเอี้ยว่าพวกเราเป็นพี่น้อง?"

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านหูหนวกหรือ? นี่นับเป็นคำถามด้วย?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบจึงกล่าว

"แต่ว่าพวกเรารู้จักกันเพียงครึ่งวัน..."

"แต่พวกเราร่วมเป็นร่วมตายมาแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าพวกเราเป็นใคร?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราสนใจไยกันว่าพวกท่านเป็นใคร"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ท่านกระทั่งพวกเราเป็นใครยังไม่ทราบ ไหนเลยสาบานเป็นพี่น้องกับพวกเราได้?"

โชวมั่งจิ้มเหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

"ผู้ใดกำหนดว่าคิดสาบานเป็นพี่น้อง ต้องสืบประวัติ ชาติตระกูล ลำดับญาติก่อน?"

แป๊ะโช้วปวยงงงันวูบ เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวบ้างว่า

"ท่านไฉนคิดสาบานเป็นพี่น้องกับพวกเรา?"

โชวมั่งจิ้มแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"สาบานเป็นพี่น้องก็สาบานเป็นพี่น้อง ยังมีเหตุผลอันใด หรือต้องกล่าววาจาไร้สาระที่ว่า พวกเราถูกอัธยาศัยใจคอ คบหากันด้วยความสนิทสนม มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวถามว่า

"ท่านที่แท้มีพี่น้องร่วมสาบานกี่คน?"

"สองคน"

แป๊ะโช้วปวยเลิกคิ้วถามว่า

"พวกมันเป็นใคร?"

โชวมั่งจิ้มชี้มือไปยังแป๊ะโช้วปวย กล่าวคำ "ท่าน" จากนั้นชี้มือไปยังเฮ้งเซียวเจียะ กล่าวว่า

"ยังมีมัน"

เฮ้งเซียวเจียะรู้สึกมีเลือดลมระอุสายหนึ่งพลุ่งขึ้น

แป๊ะโช้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ ใช้น้ำเสียงที่เย็นชาเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านคิดเกลี้ยกล่อมพวกเราเข้าหอลมพิรุณโปรย"

โชวมั่งจิ้มพลันหัวร่อแล้ว

ขณะที่มันหัวร่อ ก็ส่งเสียงไอออกมา ปากกล่าวว่า

"ผู้คนทั่วไปขณะที่เข้าใจว่าตัวเองทราบ แท้ที่จริงไม่ทราบอันใดทั้งสิ้น"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"พวกท่านเข้าใจจ่าตัวเองเป็นใคร เราต้องใช้วิธีเช่นนี้เกลี้ยกล่อมพวกท่าน? พวกท่านไยไม่คาดคิดว่า เป็นเราให้โอกาสแก่พวกท่าน ในโลกเต็มไปด้วยอัจฉริยะบุรุษ เราไยต้องเกลี้ยกล่อมพวกท่านเข้าสังกัด?"

อึดใจเดียวเอ่ยถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากพวกท่านไม่ยินดี สามารถจากไปในบัดดล ต่อให้ชั่วชีวิตนี้ไม่พบกัน พวกท่านยังเป็นพี่น้องของเรา"

มันส่งเสียงไอคำหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"ต่อให้พวกท่านไม่ยึดถือเราเป็นพี่น้อง เราก็ไม่นำพา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะคุกเข่าลง โขกศีรษะเรียกหาว่า

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่)"

แป๊ะโช้วปวยพลันทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคิดเป็นเล่าตั่ว (คนที่หนึ่ง)?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"บุคคลเช่นเราไม่เป็นเล่าตั่ว ผู้ใดเป็นเล่าตั่ว?"

แป๊ะโซ้วปวยเงยหน้ามองท้องฟ้า เม่าไปเป็นนานก่อยระบายลมจากปากช้าๆ กล่าวว่า

"โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านเบอก".

แป๊ะโซ้วปวยเดินเข้าหา ยื่นมือทั้งสองวางลงบนหัวไหล่ของโซวมั่งจิ้ม

มือที่ถือดาบใหญ่ของซือบ้อขุยปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน

ดวงตาที่เบิกโปนของมกปักซิ้งพลันทอประกายเหลมคมราวอาวุธขึ้น

มือคู่นี้ขอเพียงแตะลงบนหัวไหล่โซวมั่งจิ้ม อย่างน้อยมีวิธีการเจ็ดแปดวิธี สามารถสยบจุดสำคัญของมันสิบเจ็ดสิบแปดแห่ง

อย่าว่าแต่นี่เป็นมือของแป๊ะโซ้วปวย

แต่โซวมั่งจิ้มไม่ขยับเคลื่อนไหว กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบแม้สักคราเดียว

มือทั้งสองของแป๊ะโซ้วปวย วางลงบนหัวไหล่โซวมั่งจิ้มแล้ว

ก่อนที่จะได้รับคำสั่งจากโซวมั่งจิ้ม ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าลงมือโดยพลการ

แป๊ะโซ้วปวยมองดูโซวมั่งจิ้ม เรียกหาอย่างชัดเจนว่า

"ตั่วกอ"

โซวมั่งจิ้มหัวร่อแล้ว

มันมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ และมองดูแป๊ะโซ้วปวย ในดวงตาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

มันพอหัวร่อ เค้าความยโสเย็นชาล้วนสิ้นสูญ คล้ายกับภูเขาน้ำแข็งละลายเป็นสายน้ำ ไหลหลั่งทั่วพื้นพสุธา

มันถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า รอยยิ้มของเราในตอนนี้ แตกต่างกับเมื่อครู่อย่างไร?"

เย้งเซี่ยวเจียะชิงกล่าวว่า

"เมื่อครู่เป็นการแสร้งหัวร่อ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสริมว่า

"ยามนี้เป็นหัวร่อจริงๆ"

โซวมั่งจิ้มหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ตอบถูกต้อง"

ทั้งสามหัวร่อดังๆ พร้อมกัน มกปักชิ้งสะอึกกายเข้ามา กล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อเล้าจู้ วันนี้ทำศึกประสบชัย การเจรจาเป็นฝ่ายมีเปรียบ ทั้งยังคบหาพี่น้องที่ดีสองคน"

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ริษยา พี่น้องของเรายากรับได้ งานชิ้นแรกของพวกมันก็ดึงมือยิ่ง ยังมี ท่านก็มิใช่บริวารของเรา"

มันกล่าวย้ำทีละคำว่า

"ท่านกับเล่ากอ อาชิและก๊วยน้อยล้วนเป็นเทพพิทักษ์ของหอลมฝน หากปราศจากพวกท่าน หอลมพิรุณไปรยไม่แน่ว่าล่มสลายแต่แรกแล้ว"

สีหน้าของมกปักชิ้งอดปรากฏแววพลุ่งพล่านมิได้

มันคิดสะกดระงับ แต่ไม่อาจระงับได้

สีหน้าอันเพลุ่งพล่านนี้เกิดขึ้นอย่างรุนแรง คล้ายเกลียวคลื่นสาดซัดใส่โขดหิน สุมเป็นกองหิมะในห้วงดวงใจของมัน

โซวมั่งจิ้มพลันถามว่า

"ตอน่ำซิ้งเล่า มันถอนกำลังของหน่วยลมหุนหันไปแล้วหรือ?"

ชั่วครู่ให้หลัง มกปักซิ้งค่อยใช้ซุ่มเสียงที่ราบเรียบชนิดหนึ่งตอบว่า

"ไปแล้ว มันต้องนำกำลังกลับวังไปก่อน ค่ำคืนนี้ค่อยไปรายงานตัวต่อเล้าจู้ที่หอ"

โซวมั่งจิ้มผงกศีรษะรับ หันไปกล่าวกับซือบ้อขุยว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ท่านเป็นอะไรของเรา?"

ซือบ้อขุยกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"เราเป็นนักรบเดนตายของกงจื้อ กงจื้อให้เราตาย เราจะตายในบัดดล"

โซวมั่งจิ้มกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผิดแล้ว คนผู้หนึ่งหากดีต่ออีกผู้หนึ่งอย่างแท้จริง จะไม่มุ่งหวังให้มันตายเพราะมัน ท่านต้องจดจำคำพูดของเรานี้ไว้"

ซือบ้อขุยกล่าวว่า

"แต่เรายินยอมตายเพื่อกงจื้อ ตายโดยปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"นั่นเป็นความจงรักภักดีของท่าน แต่เรายินยอมให้ท่านมีชีวิตเพื่อเรา"

มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ท่านเป็นคนสนิทของเรา มิใช่นักรบเดนตายของเรา"

ดวงตาซื่อบ้อขุยทอประกายที่บอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง

เป็นพลุ่งพล่าน ตื้นตันหรือขอบคุณ อาจบางทีเป็นอย่างไรอย่างหนึ่ง หรืออาจบางทีเป็นทั้งสิ้น

โซวมั่งจิ้มถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่อกฮูจื้อ ฮวยบ้อฉ่อ โก้วต้งและเต้ฮวยล้วนไม่อยู่... หากพวกมันยังอยู่ พบเห็นน้องร่วมสาบานของเราทั้งสอง คงปีติยินดีแทนเรา"

ดวงตาซื่อบ้อขุยปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

มันทราบว่าโซวกงจื้อมักนึกถึงพวกพ้องคนสนิทของมัน เศร้าเสียดายที่พวกมันไม่สามารถอยู่ร่วมด้วย เพียงแต่การหวนรำลึกครั้งนี้ ฮวยบ้อฉ่อกับโก้วต้งทรยศเสียชีวิต อกฮูจื้อกับเต้ฮวยถูกลอบทำร้ายถึงแก่ความตาย เพียงหลงเหลือเอี้ยบ้อเซี้ยกับมัน แต่ไม่ว่าคนสัตย์ซื่อหรือทรยศ โซวมั่งจิ้มล้วนผนวกเข้าไปในความทรงจำ

ขุนพลกร่ำศึกชีวิตวางวาย
วิญญาณสลายสงครามรบพุ่ง
สัประยุทธ์คราใดไม่คืนกลับมาตุภูมิ
ชัยชนะสุมบนกองกระดูกสุดคณานับ

หรือว่าคิดฝากชื่อสร้างผลงานในยุทธจักร เสาะแสวงสิ่งใดในชีวิตมนุษย์ ต้องเสียสละอย่างใหญ่หลวงปานนี้ สูญเสียมากมายถึงเพียงนี้จึงจะได้รับมา?

หรือว่าผู้ที่ยืนอยู่บนยอดสูงสุด ล้วนไม่ยอมเหลียวหลัง ผู้ที่

ผ่านลมน้ำค้าง ล้วนไม่ก[illegible]เลยคืนมา?

ยามมองเหลียวห[illegible]มพลบค่ำอยู่ไกลลิบลับ

แป๊ะโซ้วปวยคล้าย[illegible]ทอดสะท้านยิ่ง

....มันไฉนทอดถอนร่ำพัน?

....มันก็มีประสบการณ์ที่ไม่มีผู้คนล่วงรู้ มีตำนานเรื่องราวอันเศร้าเสียใจด้วย?

คนที่เรียนรู้ยอดวิชา มีอายุเกือบสามสิบปี ยังไม่มีผู้คนล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของมัน ที่แท้มีอดีตที่ไม่ธรรมดาอย่างไร?

ดวงตาเฮ้งเซี่ยวเจียะพลันหอแววเห็นอกเห็นใจ และสงสัยอยากรู้ที่ยากสังเกตเห็นได้

เขาย่อมไม่กล้าแสดงความเห็นอกเห็นใจของเขาออกมา

ทั้งนี้เพราะผู้คนที่เดินอยู่บนทางหลวงเมืองไคฮงเหล่านี้ เพียงยื่นนิ้วออกก็สามารถสะกิดเป็นมรสุมยุทธจักร ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนเห็นใจได้

ลูกผู้ชายยิ่งยอมหลั่งโลหิต ไม่ยอมหลั่งน้ำตา ในตำนานอันเศร้าเสียใจระหว่างช่วงชีวิตแต่ละคน เฉกเช่นรอยแผลเรื้อรังในกระดูกกล้ามเนื้อ ค่ำคืนดึกสงัดกลางลมฝนโชยพัด จะครวญครางพิลาปร่ำเพียงลำพัง แต่พวกมันไม่หวังความเห็นอกเห็นใจจากชนชาวโลก

ท่านเห็นอกเห็นใจมัน เท่ากับดูแคลนมัน

ชายชาตรีที่แท้จริงผู้หนึ่ง จะเปิดอกต้อนรับท่าน ดื่มสุราฉุนเฉียวสังหารศัตรูด้วยกัน ใช้ลมหมัดโต้พายุรุนแรง สะบัดดาบฟาดฟันฝนกราดเกรี้ยว แต่ไม่ปล่อยให้ท่านแสดงความเห็นอกเห็นใจ

....มีแต่ผู้อ่อนแอจึงชมชอบให้ผู้อื่นแสดงความเห็นอกเห็นใจ

ความเห็นอกเห็นใจของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ได้แต่ซุกซ่อนอยู่ส่วนลึกของหัวใจ หรือบางทีตัวเองสมควรแปรความเห็นอกเห็นใจเป็นให้กำลังใจสำหรับความสงสัยอยากรู้ของเขา เป็นลักษณะเฉพาะตัวของบุรุษหนุ่ม

...บุรุษหนุ่มใดไม่สงสัยอยากรู้?

แต่ว่าเขาซุกซ่อนความเห็นอกเห็นใจและความสงสัยอยากรู้ไว้ ด้วยวัยของเขา อาจไม่ล่วงรู้ความรู้สึกที่ต้องผ่านช่วงชีวิตของผู้คนเหล่านี้ เขาเป็นใคร ไฉนในความคิดอ่านล้ำหน้าและเติบใหญ่ก่อนวัย

ขณะที่ทั้งหมดบังเกิดความสะทกสะท้านอยู่บ้าง โซวมั่งจิ้มพลันชะงักเท้าลง

ทั้งนี้เพราะพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งแล้ว

มาถึงหอลมพิรุณโปรย

บทที่ 11
ไหนเลยเพียงที่หนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดตามอง อดกล่าวมิได้ว่า
"นั่นมิใช่หอ แต่เป็นเจดีย์"
โชวมั่งจิ้มถามด้วยความชื่นชมอยู่บ้างว่า
"ที่นี้เป็นสถานที่ใด?"
"เป็นภูเขา"
โชวมั่งจิ้มถามอีกว่า
"ภูเขาอันใด?"
เฮ้งเซี่ยวเจียะขบคิดแล้วกล่าว
"ภูเขาเทียนจั้วซัว"
"บนภูเขาเทียนจั้วซัวมีปูชนียสถานอันใด?"
คราครั้งนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวโดยไม่ต้องขบคิดว่า

"ย่อมเป็นเจดีย์เง็กฮงถะ (เจดีย์บรรพตหยก) ที่มีนามกระเดื่องเลื่องลือ ที่ใต้เจดีย์มีน้ำแร่อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว หอลมพิรุณโปรยคิดก่อร่างตั้งพรรค ไม่ตั้งอยู่ที่นี้จะตั้งอยู่ที่ใด?"

เอ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านกล่าวถูกต้อง"

แป๊ะโช้วป่วยพลันกล่าวว่า

"ไหนเลยเพียงที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน?"

โซวมั่งจิ้มคล้ายสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"คำพูดของท่านนี้หมายความว่าอย่างไร?"

แป๊ะโช้วป่วยกล่าวว่า

"หากคิดเป็นขุมกำลังที่หนึ่งแห่งเมืองหลวง ถึงกับเป็นพรรคที่หนึ่งในยุทธจักร หอลมพิรุณโปรยบรรลุถึงแต่แรกแล้ว"

มันกล่าวถามเอ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านได้ยินคำร่ำลือเกี่ยวกับเจดีย์วิเศษของภูเขาเทียนจั้วซัวหรือไม่?"

เอ้งเซี่ยวเจียะรับคำ กล่าวว่า

"ตามคำเล่าลือ ที่นี้เป็นหนองน้ำแห่งหนึ่ง ผู้คนได้แต่ทำนาในที่ดอนโดยรอบ พอย่างเข้าฤดูร้อน ใจกลางหนองบึงจะปรากฏตาน้ำสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นสูงหลายวา ทั้งหมดล้วนบอกว่านี้เป็นตาน้ำพุแห่งหนึ่ง ภายหลังมีเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นคิดถมตาน้ำพุนี้ จัดแจงขนย้ายก้อนหิน

มา ถมเป็นเวลาห้าปียังถมไม่เต็ม

ภายหลังปรากฏพี่น้องร่วมสาบานเจ็ดคนมาถึง อาสาทำงานครั้งนี้ ระดมผู้คนภายในพรรคจำนวนเจ็ดหมื่นคน วัดคำนวณพื้นที่บนเนินสูง ซึ่งอยู่ทางด้านทิศเหนือของตาน้ำพุ สุมเป็นภูเขาหมั่นโถวใบหนึ่งขึ้น"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พี่ใหญ่ของคนทั้งเจ็ดแซ่ลี้ มันพอขันอาสา พี่น้องที่หลงเหลือก็ร่วมแรงร่วมใจ เทายี่ (คนที่สองแซ่เทา) นำคนก่อเตาเคี่ยวเหล็กเป็นน้ำ กงซา (คนที่สามแซ่กง) ใช้คนราดน้ำเหล็กลงบนภูเขาหมั่นโถวแบะสี่ (คนที่สี่แซ่แบะ) จัดเจนวิชาก่อสร้าง ทำแผนผังสภาพภูมิประเทศและแรงน้ำเป็นมั่นแหมาะ จี้ลัก (คนที่หกแซ่จี้) ถนัดในการดูแลสมบัติ ทำหน้าที่รวบรวมเงินบริจาค เซี่ยงฉิก (คนที่เจ็ดแซ่เซียง) รับผิดชอบการขนถ่ายและติดตั้งเครื่องมืออัคคี แผนงานทั้งหมดนี้คิดจากลิ้วโหงว (คนที่ห้าแซ่ลิ้ว) ซึ่งเป็นผู้ช่วยอันแข็งแข็งของลี้ตัว (คนที่หนึ่งแซ่ลี้)"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสริมว่า

"ภายหลังหม้อเหล็กหลอมสร้างสำเร็จ เจ็ดพี่น้องร่วมแรงร่วมใจผลักไส หม้อเหล็กขนาดใหญ่ก็กลิ้งหลุนๆ ลงจากเนินเขา พอดีครอบปิดตาน้ำพุไว้ ดังนั้นที่นี่กลับกลายเป็นที่นาอันอุดมสมบูรณ์ ข้าวสารที่ปลูกจากที่นี้ทั้งหอมทั้งนุ่ม ทั้งใหญ่ทั้งมีปริมาณมาก"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ฟังดูคล้ายเทพนิยาย วิธีถมตาน้ำพุเช่นนี้ออกจะพิสดารพันลึกอยู่บ้าง"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"อาจบางทีเป็นเพราะปาฏิหาริย์ทั้งหมดแฝงสีสันอันพิสดารอยู่ร่วมกับผ่านการต่อเติมเสริมแต่งของผู้คน ยิ่งคล้ายเป็นเทพนิยาย ครั้งกระโน้นสมัยน่ำปักเชี้ยว วัดโบราณบนภูเขาซงชัวล้วนก่อจากดินเหลว ปล่อยให้แข็งตัวทีละน้อย เนินบักลั้งปอกี่สุมซ้อนจากแท่งหิน เมื่อสมัยราชวงศ์ฉิน มีการขุดลอกร่องคูที่เชิงเนินสุงจุ้ยเนี่ย เชื่อมกับแม่น้ำแยงซีเกียงกับแม่น้ำจูกัง เพื่อสะดวกกับการเดินเรือและชลประทาน ในสมัยเลียดก๊กก็มีการแบ่งแม่น้ำมิ่งกังเป็นแม่น้ำสายในและนอก เพื่อควบคุมระดับน้ำในการชลประทาน สำหรับแท่งหินที่ข้ามเมืองเล็กจิว ก็เป็นงานก่อสร้างอันยิ่งใหญ่กำแพงหมื่นลี้ วัดฮุ่ยคงยี่ที่แขวนอยู่กลางอากาศของภูเขาเห็งชัว ยิ่งเป็นสิ่งมหัศจรรย์อันเลื่องลือ ยังมีอันใดที่ทำไม่ได้?"

แป๊ะโซ้วปวยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ดูท่าเทพนิยายเพียงเป็นความฝันใฝ่ ความฝันใฝ่เป็นอีกก้าวหนึ่งของอุดมการณ์ คนคิดบรรลุถึงอุดมการณ์มิใช่เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้"

มันกวาดมองหอสูงสี่หลัง ที่แวดล้อมอยู่รอบเจดีย์โบราณเจ็ดชั้น กล่าวสืบต่อ

"การก่อตั้งของหอลมพิรุณโปรย ความจริงเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ประการหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตากระจ่างดั่งดวงโคม กล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเรากลับอยู่ในเหตุการณ์ที่เป็นไปไม่ได้"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"แต่ตำนานที่ท่านบอกเล่า ยังตกหล่นไปข้อหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะขบคิดอยู่ครึ่งค่อนวันจึงกล่าว

"ที่ข้าพเจ้าล่วงรู้ ล้วนบอกออกมาจนหมดสิ้นแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะท่านยังไม่เคยได้ยินมา กลางหนองบึงเทียนจั้วใต้เจดีย์เงิกฮงถะ ยังมีเจดีย์อีกหลังหนึ่งโผล่พ้นผิวน้ำออกมาครึ่งท่อน เรียกว่าติ่งไฮ้ถะ (เจดีย์ถมทะเล)"

เฮ้งเซี่ยวเจียะแลบลิ้นด้วยความตระหนก กล่าวว่า

"ใต้เจดีย์ยังมีเจดีย์ เป็นเจดีย์ในน้ำหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยชี้มือไปกล่าวว่า

"ท่านมองจากที่นี้ จะเห็นได้อย่างเลือนราง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองตามปลายนิ้วมัน เห็นปลายยอดสีขาวของเจดีย์ลักษณะคล้ายหน่อหินขนาดใหญ่ท่อนหนึ่งโผล่พ้นผิวน้ำจริงๆ แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ดูแคลนเจดีย์ครึ่งท่อนนี้ นี่เรียกว่าติ่งไฮ้เจียะง่ั่ง (ดาหินถมทะเล) เมื่อน้ำขึ้นเจดีย์จะลอยขึ้น พอน้ำลง เจดีย์ก็ลดลง ฟังว่าเบื้องล่างมีมังกรทองตัวหนึ่งคอยพิทักษ์ตัวเมืองตะวันออกไว้ ควบคุมตาน้ำพุมิให้ท่วมเมืองไคฮงได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้สนุกสนานไม่น้อย แต่กลับเป็นเทพนิยายจริงๆ แล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ตำนานนี้ยังมีรายละเอียดเพิ่มเติม ฟังว่าในเมืองหลวงหลังจากที่น้ำลด ยังมีน้ำแร่พวยพุ่งออกจากช่องแตกแห่งหนึ่ง สีสันคล้ายหยกคล้ายมุก มีรสหอมหวานยิ่ง ผู้คนเรียกขานเป็นเทียนจั้ว (น้ำแร่สวรรค์) ภาย

หลังมีย่องเต้องค์หนึ่งทรงทราบตำนานเรื่องมังกรทองแบกเจดีย์ถมน้ำ ต้องการสืบสาวข้อเท็จจริง มีบัญชาให้คนงานสามหมื่นคนอุดทางน้ำไว้ จากนั้นขุดลึกลงไป จนขุดพบเจดีย์เจ็ดชั้น แต่ตามแบบแปลนก่อสร้างสมควรมีถึงเก้าชั้นจึงถูกต้อง ดังนั้นย่องเต้เสด็จไปตรวจสอบด้วยพระองค์เอง ค่อยพบว่าเจดีย์หลังนี้แกะสลักจากก้อนหินมหึมาก้อนหนึ่ง ด้วยฝีมือราวเทพยดาเนรมิต บนผนังมีข้อความ" ได้ฎูเขาเทียนจั๋วหนึ่งตาน้ำแร่เจดีย์ปรากฎสิ้นแผ่นดินพลิกกลับกลาย "ย่องเต้นั้นยามตระหนกพระทัยรีบบัญชาให้ถมดินปิดหลุม รักษาสภาพของเจดีย์ เพื่อให้แผ่นดินคงอยู่สืบไป"

มันพอกล่าวจบ ก็พุ่งตามองโซวมั่งจิ้ม กล่าวถามว่า

"ท่านก่อตั้งหอลมพิรุณโปรยบนยอดเขาเทียนจั๋ว เพราะสืบเนื่องจากน้ำแร่หยก หรือเพราะเจดีย์ศิลา หรือว่าเพราะข้อความที่ใต้เจดีย์นั้น?"

สีหน้าโซวมั่งจิ้มปราศจากความรู้สึกใด แต่ประกายตาเยียบเย็นราวน้ำแข็ง

หลังจากสาบานเป็นพี่น้อง ใบหน้าโซวมั่งจิ้มประดับด้วยรอยยิ้ม ยามนี้พลันเยียบเย็นอีกครา

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกหนาวเย็น

...ผู้ที่ถูกสายตานั้นจ้องมอง ล้วนบังเกิดความรู้สึกคล้ายถูกน้ำแข็งแช่แข็ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันสอดคำขึ้น

"หอลมพิรุณโปรยไม่ได้ปลูกสร้างในน้ำ ในความเห็นข้าพเจ้าหอทั้งสี่หลังจึงเป็นดินแดนสำคัญ"

แป๊ะโซ้วปวยถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หอทั้งสี่หลังประกอบด้วยสีแดง เหลือง เขียว ขาว ต่อให้ปรากฏศัตรูรุกราน ก็จำแนกไม่ออกว่าหอหลังใดจึงเป็นจุดศูนย์กลาง หอหลังใดขุดหลุมพรางกับดักไว้"

จนบัดนี้โซวมั่งจิ้มค่อยกล่าวว่า

"พวกท่านล้วนผิดแล้ว

หอลมพิรุณโปรยคือเรา

เราคือหอพิรุณโปรย

หอลมพิรุณโปรยอยู่ในจิตใจเรา อยู่ในจิตใจของคนในหอลมพิรุณโปรยทุกคน ไม่ว่าผู้ใดก็ทำลายมันไม่ได้ ผู้อื่นเพียงทราบว่ามันเคยทำอะไร คาดเดาไม่ออกว่ามันยังคิดทำอะไร"

จากนั้นมันสาวเท้าก้าวเดินออกไปก่อนทางหนึ่งกล่าวว่า

"พวกเราจะไปพักผ่อนที่อั้งเล้า (หอแดง) ก่อน"

หอแดงปลูกสร้างอย่างวิจิตรงดงามตระการตา คาดว่าเป็นสถานที่จัดเลี้ยง ต้อนรับอาคันตุกะ

...อย่างนั้นหออีกสามหลังมีคุณค่าอันใด?

ขณะที่แป๊ะโซ้วปวยนึกถึงปัญหาข้อนี้ พลันพบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะลอบกระตุกชายเสื้อมันทางด้านหลัง

มันได้แต่ชะลอฝีเท้าเชื่องช้าลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเบาๆ ว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกเล่าตำนานเรื่องราวเพิ่มเติมแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตอบแทนท่าน"

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในชีวิตข้าพเจ้าชมชอบการตอบแทนจากผู้คนที่สุด ข้าพเจ้าเป็นผู้แผ่พระคุณเพื่อหวังการตอบแทน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบ่งบอกเรื่องจริง ท่านเคยได้ยินหรือไม่ว่า นับแต่โบราณกาลมา ขุนนางดงฉินที่กล้ากราบทูลตรงๆ ล้วนไม่มีผลบั้นปลายที่ดี"

แป๊ะโซ้วปวยขบคิดแล้วกล่าว

"นั่นเป็นเพราะขุนนางดงฉินซื่อตรงเกินไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยินดีให้ผู้คนสั่งสอน บางครั้งอดคิดปิดปากของผู้ที่ชมชอบสั่งสอนผู้คนมิได้ แต่เราคล้ายเป็นคนปากไวใจตรงหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไม่คล้าย แต่ขุนนางดงฉินนอกจากซื่อตรงเกินไป ยังถือดีเกินไป เข้าใจว่าเหตุผลอยู่เหนือทุกสิ่ง แต่ในโลกไม่มีคนที่กระทำเรื่องผิดพลาดใด มุ่งหวังให้ท่านระบุความผิดพลาดของมันต่อหน้าผู้คน ดังนั้นผู้ที่กระทำเช่นนี้อาจต้องแบกรับผลสุดท้ายที่เกิดขึ้น"

แป๊ะโซ้วปวยนิ่งเงียบงันไป เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ยังมีนิทานเรื่องหนึ่ง โจโฉคิดรักษาเมืองฮันต๋ง แต่ไม่เป็นผล ภายหลังประสบความเพลี่ยงพล้ำ มีเจตนาถอนทัพ ระหว่างเดินไปมาในกระโจม พลันร้องโพล่งคำขาไก่ ผู้ได้บังคับบัญชารับฟังไม่เข้าใจ มีคนชาญฉลาดผู้หนึ่งนามเอียวสิ้วพอฟัง บอกว่าพวกเราตระเตรียมเก็บสัมภาระ

ท่านมหาเสนาบดีคิดถอยทัพแล้ว ผู้อื่นถามมันไฉนคาดคิดเช่นนี้ คนชาญฉลาดบอกว่าขาไก่รับประทานไร้รสชาติ ทิ้งขว้างไปน่าเสียดาย หมายความว่าบังเกิดจิตคิดล่าถอย แต่ยังลังเลยากตกลงใจ ทุกผู้คนเห็นมีเหตุผลตระเตรียมถอนกำลัง โจโฉพอทราบเรื่อง ต้องบังเกิดความตื่นตระหนก ครุ่นคิดว่าคนชาญฉลาดนั้นคาดเดาความในใจของมันได้อย่างไร..."

เล่าถึงตอนนี้เปลี่ยนเป็นถามว่า

"ท่านคาดว่าโจโฉจัดการกับคนชาญฉลาดนั้นอย่างไร?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"ประหารฆ่าทิ้ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าโจโฉทำเช่นนี้ดีหรือไม่ ถูกต้องหรือไม่?"

"ไม่ดี แต่กระทำได้ถูกต้อง สองฝ่ายทำสงครามแม่ทัพใหญ่ยังไม่ออกคำสั่ง คนชาญฉลาดอวดฉลาด สร้างความระส่ำระสายแก่กองทัพ ทำลายขวัญและกำลังใจผู้นำทัพสมควรฆ่าทิ้งเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่คนผู้หนึ่งหากชาญฉลาดเกินไป อดแสดงความชาญฉลาดของมันออกมามิได้ เช่นนี้ชักนำเภทภัยใส่ตัวออกจะไม่คู่ควรไปแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยเบือนหน้ามาจับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"ที่ท่านเล่ามิใช่นิทาน หากแต่เป็นประวัติศาสตร์"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงไม่เพียงเป็นประวัติศาสตร์ ทั้งยังเป็นสุภาษิต ลักษณะพิเศษของประวัติศาสตร์คือ อีกไม่นานจะซ้ำรอยอีกครั้ง คติของสุภาษิตคือ

เป็นการประชดประชันการกระทำของคน มักไม่หลุดพ้นจากแบบอย่างของพวกมัน"

แป๊ะโซ้วปวยมือไพล่หลังมองท้องฟ้า กล่าวว่า

"ท่านไม่ได้เล่าประวัติศาสตร์ หากแต่เอ่ยถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของท่านดี"

จากนั้นมันกล่าวย้ำเพิ่มเติมว่า

"แต่ข้าพเจ้ายังกระทำในส่วนของข้าพเจ้า"

ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกจากภายในหอแดง

คนผู้นี้หล่อเหลาเยาว์วัย หน้าผากมีไฝดำเม็ดหนึ่ง ท่าทางสุภาพอ่อนโยน วางตัวอย่างเหมาะสม รูปร่างผอมสูง สูงกว่าผู้คนทั่วไปช่วงหนึ่ง

มันยิ้มพลางผงกศีรษะ ทักทายต่อแป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยไม่รู้จักคนผู้นี้

คนผู้นี้ประคองส่งสมุดหนาเตอะสองเล่มต่อโซวมั่งจิ้ม

โซวมั่งจิ้มยื่นมือรับมา ขมวดคิ้วพลางพลิกดูอยู่หลายหน้า

นอกจากโซวมั่งจิ้มกับคนผู้นั้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าก่อนที่โซวมั่งจิ้มจะเข้าสู่หอแดง ไฉนหยุดยืนอยู่บนบันได พลิกดูสมุดสองเล่มนี้ก่อน

มกปักซิ้งที่ด้านข้างพลันกล่าวว่า

"ท่านทั้งสอง นี่คือเอี้ยบ้อเซี้ยเอี้ยจงก้วง (พ่อบ้านแซ่เอี้ย)"

ชายหนุ่มนั้นประสานมือเรียกหาว่า

"แป๊ะโซ้วเอียบ (วีรบุรุษแซ่แป๊ะ) เฮ้งเสียวเอียบ (วีรบุรุษอายุเยาว์แซ่เฮ้ง)"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าแซ่เฮ้ง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าแซ่แป๊ะ?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองไฉนล้อข้าพเจ้าเล่นแล้ว?"

พลางกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านคือเฮ้งเสียวเฮียบ"

จากนั้นหันไปทางแป๊ะโซ้วปวย กล่าวว่า

"เขาจึงเป็นแป๊ะไต้เฮียบ"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านมาก่อน"

โซวมั่งจิ้มพลันกล่าวว่า

"แต่พวกเรามีข้อมูลและบันทึกเกี่ยวกับพวกท่านทั้งสอง"

มันพลิกสมุดเล่มหนึ่ง ขึ้นส่งต่อเอี้ยบ้อเซี้ย เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวเสียงกังวานว่า

"แป๊ะโซ้วปวยอายุยี่สิบแปดปี นิสัยยโสเย็นชาชมชอบไพ่มือแหงนมองฟ้า ร่องรอยไม่แน่นอน ลงมือคราใดไม่ละเว้นชีวิตศัตรู ใต้ราวนมข้างซ้ายมีก้อนเนื้อขนาดเท่าปลายนิ้วก้อย"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หรือมีคนแอบดูข้าพเจ้าอาบน้ำมาก่อน"

เอี้ยบ้อเซี้ยอ่านสืบต่อว่า

"...เคยใช้ชื่อแป๊ะฮิวมั่ง ร้องเพลงที่สวนชิมขุนยิ้งเมืองลกเอี้ยง ใช้ชื่อแป๊ะเอ็งเอี้ยง เป็นเปาเปียวในกิมฮวยเปียเก๊ก (สำนักคุ้มกันภัยดอกไม้ทอง) ใช้ชื่อแป๊ะงิ้มกิม ขายภาพเขียนตัวหนังสือกลางตลาด ใช้ชื่อแป๊ะกิมเล้งทำงานกับฮักเลี้ยงเจียงกุน (แม่ทัพแซ่ฮักเลี้ยง) และใช้ชื่อแป๊ะเกาถังช่วงชิงตำแหน่งที่หนึ่งจากการประลองฝีมือนักสู้สามแม่น้ำสามมณฑล..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะฟังไปฟังไป สีหน้าปรากฏแววเคารพยกย่องขึ้น แป๊ะโซ้วปวยใช้ฉายาอย่างมากมาย นับว่าสะท้อนถึงวันเวลาที่ผ่านมาซึ่งเต็มไปด้วยความระหกระเหิน กอปรด้วยปัญญาแต่ไร้โอกาส

แป๊ะโซ้วปวยหน้าแปรเปลี่ยนไปทีละน้อย

มันสูดลมหายใจลึกๆ ไพล่มือทั้งสองอยู่ที่ด้านหลัง ชั่วครู่ก็วางอยู่ข้างลำตัว จากนั้นซุกไว้ในแขนเสื้อ

ทั้งนี้เพราะเรื่องเหล่านี้ ความจริงมีแต่มันนิทราบได้

ในโลกนอกจากมันแล้ว ไม่อาจมีคนล่วงรู้ได้

แต่ฝ่ายตรงข้ามมิเพียงล่วงรู้ คล้ายยังจดจำแม่นยำกว่ามัน ทั้งยังบันทึกเอาไว้

เอี้ยบ้อเซี้ยอ่านต่อว่า

"...คนผู้นี้เคยประสบความสำเร็จเมื่ออายุยี่สิบสามกับยี่สิบหก เมื่ออายุยี่สิบสาม เคยใช้ชื่อแป๊ะเม้งจือ เข้าร่วมสงครามที่เนินฮวงเส้งปอ สังหารขุนพลทัพกิมสิบหกคน ได้รับฉายาในกองทัพว่าเทียนงั่วชิ้งเส้ง (มังกรเทพยดาเหนือฟ้า) นำไพร่พลทหารสามหมื่น มีศักดานุภาพใหญ่หลวง แต่แล้วไม่นานให้หลัง กลับกลายเป็นผู้ต้องหาสำคัญที่ฝ่ายกลาโหมประกาศจับ เมื่ออายุยี่สิบหก ใช้ชื่อแป๊ะอิดเที้ย เข้าสู่พรรคเบี้ยคงปัง (พรรคนภาลัย) ดำรงตำ-

แหน่งผู้ช่วยในตึกอึ้งกี่ตึ้ง (ตึกธงเหลือง)..."

แป๊ะโซ้วปวยกระแอมเบาๆ สีหน้าปรากฏแววกระอักกระอ่วนขึ้นมา

เอี้ยบ้อเซี้ยท่องอ่านอีกว่า

"ภายหลังหลุดพ้นจากพรรคนภาลัย แทบกลับกลายเป็นคนทรยศของพรรค ไม่นานก็ตกเป็นเป้าหมายที่ตึกสาขาแห่งตึกหกหุนครึ่งเกลี้ยกล่อมชักชวนเข้าเป็นพวกแทบเป็นหัวหน้าตึกสาขาคนที่สิบสาม ยังมี..."

โซวมั่งจิ้มพลันกล่าวว่า

"มิสู้อ่านดูประวัติความเป็นมาและแนวทางฝีมือของมัน"

เอี้ยบ้อเซี้ยรับคำ เปลี่ยนเป็นอ่านว่า

"อาจารย์แป๊ะโซ้วปวย... ไม่กระจ่าง สังกัดสำนัก... ไม่มีการบันทึก บิดามารดา... ไม่แน่ชัด สถานภาพ... โสด อาวุธที่ใช้... ไม่แน่นอน"

ใบหน้าแป๊ะโซ้วปวยค่อยปรากฏรอยยิ้มขึ้น

เอี้ยบ้อเซี้ยอ่านต่อโดยเร็วว่า

"วิชาไม้ตายของมัน คล้ายเป็นวิชาชิกชิ้งจี้ (ตรรชนีทำลายประสาท) ของลุ้ยก้วง ซึ่งแตกสาขาจากตึกอสนีบาตแดนกังหน้า แต่ลุ้ยก้วงใช้นิ้วหัวแม่มือ แป๊ะโซ้วปวยถนัดใช้นิ้วกลาง แนวทางตรรชนีก็มีข้อแตกต่างมีคนบอกว่ามันหล่อหลอมเพลงกระบี่ของเจ็ดยอดมือกระบี่เมื่อครั้งกระโน้นไว้ในตรรชนี..."

แป๊ะโซ้วปวยพลันร้องว่า

"พอแล้ว"

โซวมั่งจิ้มผงกศีรษะอย่างเย็นชา เอี้ยบ้อเซี้ยก็หยุดการอ่านไว้

แป๊ะโซ้วปวยแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผาก ค่อยกล่าวว่า

"ในหอลมพิรุณโปรย มีคนเห็นข้อมูลนี้สักกี่คน?"

สายตาที่เย็นชาของโซวมั่งจิ้มคล้ายนับจำนวนหยาดเหงื่อบนหน้าผากของมันได้ ตอบว่า

"รวมทั้งเรา มีสามคน"

แป๊ะโซ้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหวังว่าไม่มีบุคคลที่สี่ได้ยินได้เห็น"

โซวมั่งจิ้มรับคำว่า

"ตกลง"

แป๊ะโซ้วปวยคล้ายคลายใจลง ระบายลมจากปากคำหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะแลบลิ้นด้วยความตระหนกกล่าวว่า

"นี่รวดเร็วยิ่ง พวกเราเพิ่งคบหาในระหว่างทาง ทางด้านนี้ก็รื้อค้นข้อมูลของเขาออกมา"

มกปักซิ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดังนั้นการศึกที่เหลาซาฮะ การรุดสู่แดบพั่วปั้งมึ้งคือเรา มิใช่เอี้ยจ้งก้วงผู้นี้"

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านกล่าวผิดแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"กล่าวผิดแล้ว?"

โซวมั่งจิ้ม กล่าวว่า

"ไม่เพียงแต่เขา สมควรบอกว่า "พวกเรา" ทั้งนี้เพราะในข้อมูล

ก็มีส่วนของท่าน"

มันปรายตาบอกใบ้แวบหนึ่ง เอี้ยบ้อเซี้ยก็อ่านว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ ศิษย์ของผู้สันโดษภูษิตฟ้าจากการตรวจสอบ ผู้สันโดษภูษิตฟ้าอาจเป็น..."

โซวมั่งจิ้มกับเฮ้งเซี่ยวเจียะแทบส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงว่า

"ช่วงตอนนี้อ่านไม่ได้"

เอี้ยบ้อเซี้ยชะงักชุ่มเสียงไว้

โซวมั่งจิ้มกับเฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายหายใจโล่งอกโซวมั่งจิ้มกล่าวอีกว่า

"อ่านต่อไป"

เอี้ยบ้อเซี้ยเลื่อนสายตาผ่านข้อความหลายแถวค่อยอ่านว่า

"อาวุธของเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นกระบี่ แต่ด้ามกระบี่โค้งดุจเดือนเสี้ยว คาดว่าเป็นยอดกระบี่มั่งลิ้ว (เหนี่ยวรั้ง) ซึ่งได้รับการขนานนามร่วมกับ อั้งชิ่วป๊อตอ (ดาบวิเศษแขนเสื้อแดง) ของโซวกงจื้อ ปุกเอ่งม้อตอ (ดาบมาร-ไม่สนอง) ของลุ้ยซุ่ง และฮ้วยซ้อชิ่งเกี่ยม (กระบี่ธารโลหิต) ของปึงเอ่งโหย"

แป๊ะโซ้วปวยยอดอุทานดังอาออกมามิได้ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นยอดกระบี่เหนี่ยวรั้ง กระบี่ทั้งสี่รวมกัน ได้รับขนานนามว่าธารโลหิตแขนเสื้อแดง ไม่สนองเหนี่ยวรั้ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยักไหล่กล่าวว่า

"เหนี่ยวรั้งขอบฟ้า เหนี่ยวรั้งคน เหนี่ยวรั้งวันคืน เหนี่ยวรั้งท่าน มันคือเหนี่ยวรั้ง ข้าพเจ้าคือผู้เหนี่ยวรั้ง ขึ้นอยู่กับว่าผู้ใดถูกเหนี่ยวรั้ง"

เอี้ยบ้อเซี้ยรอคอยชั่วขณะ จึงอ่านสืบต่อ

"เฮ้งเซี่ยวเจียะอารมณ์อ่อนไหว มีความรักตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ เมื่อถึง

อายุยี่สิบสาม ก็พลาดรักรวมสิบห้าครั้ง แต่ละครั้งล้วนมากรักเอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องโอยกล่าวว่า

"เรื่องเช่นนี้ ไฉนบันทึกไว้ด้วย พวกท่านช่าง..."

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นจะเป็นไร ท่านมีความรักตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ เมื่อถึงอายุยี่สิบสาม พลาดรักเพียงสิบห้าครั้ง เฉลี่ยแล้วปีละครั้ง ยังไม่มากเกิน

เอี้ยบ้อเซี้ยอ่านอีกว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะชมชอบคบหาสหาย โดยไม่แบ่งชั้นวรรณะ ทั้งชมชอบยุ่งเกี่ยวเรื่องนอกกาย แต่หากประมือกับคนไม่มีวิชาฝีมือติดตัว จะไม่ใช้วิชาฝ่ามือข่มเหงคน ดังนั้นเคยทำสถิติถูกอันธพาลเจ็ดคนทุบตีบาดเจ็บหลบหนี..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวกับโซวมั่งจิ้มว่า

"เหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องส่วนตัว วิงวอนท่านสั่งมันอย่าได้ท่องอ่านออกมา ได้หรือไม่?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ตกลง"

เอี้ยบ้อเซี้ยหยุดชะงักการท่องอ่าน โบกมือวูบหนึ่ง ก็ปรากฏผู้คนเดินออกมาสี่คน สองคนประคองหนังสือ สองคนทำหน้าที่อารักขา รับมอบสมุดทั้งสองเล่ม เดินไปยังหอขาว

...หรือว่าหอขาวเป็นสถานที่สำคัญที่ใช้เก็บข้อมูล คล้ายกับหอเก็บคัมภีร์ของวัดเสียวลิ้มยี่?

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"เอี้ยบ้อเซี้ยเป็นคนจัดตั้งหน่วยข้อมูลขึ้น ข้อมูลเกี่ยวกับพวกท่านยังเก็บรวบรวมไว้ไม่มากนัก

มันคล้ายภาคภูมิใจต่อบริวารของตัวเองยิ่ง

เย้งเซี่ยวเจียะพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ สำหรับคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามเช่นพวกเราทั้งสองยังบันทึกอย่างละเอียดถึงเพียงนี้ สำหรับศัตรูสำคัญเช่นลุ้ยซุ่ง ย่อมเก็บข้อมูลไว้อย่างมากมายสุดคณานับ และละเอียดลออยิ่งกว่า"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ผิดแล้ว"

เย้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ผิดอีกแล้ว?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกเรามีบันทึกข้อมูลของลุ้ยซุ่งรวมเจ็ดสิบสามปก แต่หลังจากผ่านการตรวจสอบจากเอี้ยบ้อเซี้ย ในจำนวนนี้มีส่วนที่เชื่อถือได้ไม่เกินสี่ปก ในบันทึกทั้งสี่ปก มีข้อมูลมากหลายที่น่าระแวงสงสัย อาจเป็นเบาะแสที่ลุ้ยซุ่งจงใจทิ้งไว้ ชักนำให้ผิดทาง"

ควงตามันทอแววนิยมยกย่อง กล่าวอีกว่า

"เอี้ยบ้อเซี้ยฉายาท้งโซ่วบ้อคี (ไม่หลอกลวงชราทารก) สายตาและข้อสันนิษฐานของมัน อาจสู้เด็กปวยเกี๋ยไม่ได้ แต่ความอดทนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ความละเอียดรอบคอบของการจัดการ ก็สุดที่เด็กปวยเกี๋ยจะทัดเทียมได้"

เอี้ยบ้อเซี้ยไม่มีท่าทีหยิ่งผยอง และไม่ได้ถ่อมตนเพียงกล่าวเบาๆ ว่า

"กงจื้อ ซู่ไต้ฮู (หมอแซ่ซู) มาแล้ว อาการบาดเจ็บที่เท้าของท่าน..."

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ให้มันรอสักครู่ก่อน"

ดูท่าผู้นำหอลมพิรุณโปรยไม่เพียงเชื้อเชิญหมอหลวงมาตรวจดูถึงที่ ทั้งยังสั่งให้หมอหลวงรอคอยคนไข้ได้ โซวมั่งจิ้มขมวดคิ้ว กล่าวอีกว่า

"เมื่อครู่ตอนอยู่ในหอลมพิรุณโปรย เด็กปวยเกียฉวยโอกาสที่มันก้มศีรษะ สำรวจดูอาการบาดเจ็บที่เท้าเราตลอดเวลา หากมันเห็นว่ามีโอกาสให้ฉกฉวย ลุ้ยซุ่งจะลงจากหลังคาห้องมาลงมือ น่าเสียดายที่พวกมันพบว่าอาการบาดเจ็บที่เท้าของเราไม่หนักหนาดังที่พวกมันคาดคิดไว้ โอ นี่เป็นอกตูจื้อกับเต้ฮวยสละชีวิตเข้าช่วยเหลือ แต่พวกมัน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ซุ่มเสียงสั่นเครือ ยามกะทันหันไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันกล่าวว่า

"เท้าของตั่วกอหลั่งโลหิตไม่น้อย สมควรพักผ่อนสักครา"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เมื่อครู่พวกท่านไม่ได้เรียก "ตั่วกอ" ดังนั้นมีอยู่เรื่องหนึ่งไม่อาจบอกต่อพวกท่าน ยามนี้พวกท่านเมื่อเรียกหาเรากลับมิอาจไม่บอกต่อพวกท่าน"

เฮ้งเซี่ยวปวยกับแป๊ะโซ้วปวยล้วนเงี่ยหูสดับฟัง โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ปึงเซี่ยโซ้วเอี้ยที่เราเอ่ยถึงเมื่อครู่ เป็นผู้สนับสนุนหอลมพิรุณโปรยเรา แต่คนผู้นี้ไม่อาจชะล่าดูเคลน คำพูดของมันมีน้ำหนักอยู่ในบ้าน

เมือง ทั้งมีความสำคัญอยู่ในยุทธจักร"

เอ้งเซี่ยวเจียะอดถามมิได้ว่า

"เพราะเหตุใด?"

นี่เป็นเพราะเซี่ยวโฮ้วเอี้ยยังอายุน้อยกว่าเขา บุรุษหนุ่มย่อมไม่ยอมนับถือบุรุษหนุ่มที่มีความสำเร็จยิ่งกว่าตัวเอง

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เหตุผลมีอยู่มากหลาย หนึ่งในจำนวนนั้นคือมันมีบิดาบุญธรรมที่ประเสริฐผู้หนึ่ง"

แป๊ะโซ้วปวยร้องโพล่งว่า

"หรือว่าเป็น..."

โซวมั่งจิ้มผงกศีรษะรับ

เอ้งเซี่ยวเจียะยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"เป็นผู้ใด?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านไม่ได้ยินเอี้ยเฮียบบอกว่า กระบี่ธารโลหิตอยู่ในมือปิงเอ่งโทยดอกหรือ?"

เอ้งเซี่ยวเจียะสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"บิดาบุญธรรมของมันคือ..."

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เป็นวีรบุรุษที่ได้รับการสมยอมยกย่องจากยุทธจักรเมื่อสามสิบปีก่อน นามปิงกอจิ้ม"

(ปิงกอจิ้มเป็นตัวเอกของเรื่องกระบี่ท่องยุทธจักร)

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มีบิดาเช่นนี้ ผู้เป็นบุตรชายไหนเลยไม่ประสบความสำเร็จได้?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"แต่ว่าปิงเซี่ยวโฮ้วเอี้ยนับเป็นอัจฉริยะบุรุษที่เด่นล้ำจริงๆ ปิงกอจิ้มไม่คิดรับราชการ ทางการแต่งตั้งท่านเป็นท่านอ๋อง ท่านยังพกพากระบี่ท่องทั่วแผ่นดิน แต่ปิงเอ่งโทยเข้าใจว่า หากคิดสำเร็จกิจการใหญ่ต้องพึ่งพาอิทธิพลของทางการ ยามนี้เซี่ยวโฮ้วเอี้ยผู้นี้กลับกลายเป็นคนโปรดของฮ่องเต้แล้ว นี่นับเป็นความสูงส่งของปิงเอ่งโทย"

แป๊ะโซ้วปวยขบคิดแล้วกล่าว

"ท่านกล่าวถูกต้อง คนผู้นี้อายุยังเยาว์ ก็เห็นซึ้งถึงข้อนี้ นับว่าไม่อาจชะล่าดูแคลนจริงๆ"

เอ้งเซี่ยวเจียะพลันกล่าวว่า

"มีเรื่องหนึ่งที่ท่านยังไม่ได้บอกกล่าว"

โซวมั่งจิ้มงงงันวูบ ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่ เอ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านมิใช่บอกว่าคิดมอบงานแก่พวกเราประการหนึ่งหรอกหรือ?"

โซวมั่งจิ้มยิ้มออกมากล่าวว่า

"ความจำที่ดี แต่มิใช่ประการหนึ่ง หากแต่เป็นคนละประการรวมสองประการ"

เอ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ไม่ทราบเป็นงานเยี่ยงไร?"

"ท่านร้อนรุ่มคิดใคร่ทราบ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เมื่อสาบานเป็นพี่น้องกับตั่วกอ ก็ไม่คิดอยู่นิ่งเฉยรับประทานข้าวถ่ายเดียว"

"ประเสริฐ ในความเห็นท่าน กำหนดนัดของสามวันให้หลังลุ้ยซุ่งใช่จะรุดมาตามนัดหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ขอเพียงเป็นผลดี ลุ้ยซุ่งจะรุดไป"

"กำหนดนัดนี้เป็นฝ่ายเราเสนอขึ้นก่อน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะกล่าวว่า

"หากสถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อหอลมพิรุณโปรย ท่านต้องไม่เป็นฝ่ายเสนอ"

"เมื่อไม่เป็นผลดีต่อลึกหกหุนครึ่ง ท่านคาดว่าลุ้ยซุ่งจะรับมืออย่างไร?"

"มันไม่รุดไปตามนัด"

โซวมั่งจิ๋มกล่าวว่า

"มันเป็นผู้ยิ่งใหญ่แว่นแคว้นหนึ่ง ทั้งเป็นบุคคลมีชื่อเสียง ไหนเลยบอกไม่ไปก็ไม่ไปได้?"

"มันต้องมีวิธีหาข้ออ้าง มิหนำซ้ำเพิ่มการระวังป้องกัน"

"ครั้งนี้ท่านกล่าวถูกต้อง ข้ออ้างประการหนึ่งคือบุตรีของมัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"บุตรีของมัน?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"อีกหนึ่งเดือน บุตรีของมันจะเป็นฮูหยินของเรา"

มันกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านคงเคยได้ยินคำสยุมพรสันติมา"

สยุมพรสันติเป็นวิธีการที่ฮ่องเต้ราชวงศ์ฮั่นทรงใช้กับแว่นแคว้นรอบข้าง กล่าวคือจะทรงยกราชธิดาสยุมพรกับเจ้าผู้ครองแคว้นที่กล้าแข็ง เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดี คิดไม่ถึงหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่ง จะใช้วิธีการนี้กับโซวมั่งจิ้มแห่งหอลมพิรุณโปรยด้วย

แป๊ะโซ้วปวยสอดคำขึ้น

"ท่านเห็นด้วยกับการแต่งงานเช่นนี้"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เราเห็นด้วย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็กล่าวว่า

"ท่านยินยอม?"

...นี่ออกจะพิสดารจนเหลือเชื่ออยู่บ้าง

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เรายินยอม การแต่งงานนี้เป็นบิดาเรากำหนดไว้เมื่อสิบแปดปีก่อน"

เมื่อสิบแปดปีก่อน ตึกหกหุนครึ่งเป็นค่ายพรรคสำคัญ นับวันแต่จะกล้าแข็งขึ้น บิดาเราโซวเจียหมอเพิ่งก่อตั้งหอลมฝน กระทั่งสำนักใหญ่ยังไม่ก่อร่างสร้างขึ้น กล่าวได้ว่าเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ซุกอยู่ใต้ปีกของตึกหกหุนครึ่ง ตอนนั้นลุ้ยซุ่งเพิ่งพบหน้าเราครั้งหนึ่ง ก็กำหนดการหมั้น

หมายขึ้น"

มันกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ยี่สิบเก้าวันให้หลัง จะถึงกำหนดการแต่งงานของเรา"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านหากเกรงกลัวผู้คนตำหนิติเตียน ก็สามารถหาข้ออ้างประกาศถอนหมั้น"

"เราไม่คิดถอนหมั้น"

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะเรารักนาง"

ขณะที่คนผู้หนึ่งเปิดเผยว่า ความคับแค้นจำเป็นของมันคือรัก ก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวมากความอีก

เหตุผลของมันเต็มเปี่ยมแล้ว

แต่ขณะที่โซวมั่งจิ้มเอ่ยคำ "รัก" สีหน้าแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยว-เจียะอดปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัยมิได้

...ผู้นำที่ลึกซึ้ง เย็นชา กุมอำนาจใหญ่ไว้เช่นโซวมั่งจิ้ม พลันกล่าวคำ "รัก" ออกมา ออกจะให้ความรู้สึกที่คาดคิดไม่ถึงแก่ผู้คน

ซึ่งความจริง ผู้คนมากหลายล้วนละเลยว่า ผู้นำก็เป็นปุถุชน มิใช่เทพเจ้า พวกเขาอาจยืนอยู่ที่สูง น้อยคนที่เข้าใจ หอสูงโดมหมองหม่นภูเขาสูงลมยิ่งเหน็บหนาว ในใจของชนชั้นผู้นำยิ่งต้องการมิตรภาพน้ำใจทางสายเลือด และความรักกว่าเดิม

ดังนั้นขณะที่โซวมั่งจิ้มบ่งบอกความรู้สึกภายในออกมา สีหน้าที่แสดงออก ประกายในดวงตา หามีข้อแตกต่างกับชายหนุ่มที่มีความรักไม่

ขอเพียงรู้จักรัก จะเป็นความสุขชนิดหนึ่ง
ไม่ว่าจะถูกรักหรือไม่ก็ตาม

จบเล่ม 1

ศัสตราวุธอุนเลี้ยงเง็ก ตอน

เล่ม 2

ดาบ[illegible]

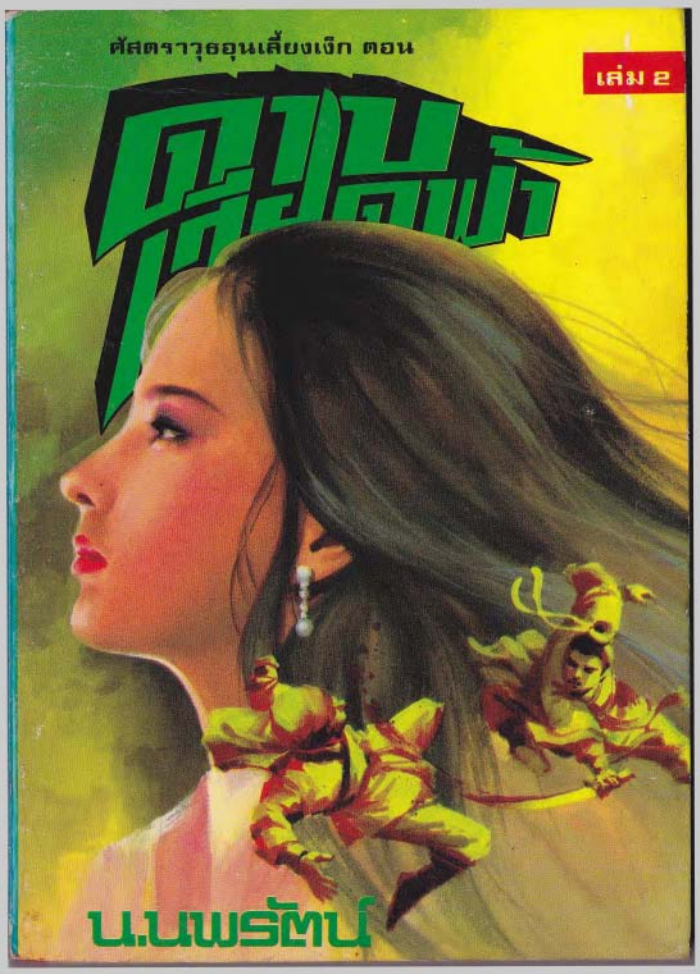

น.นพรัตน์

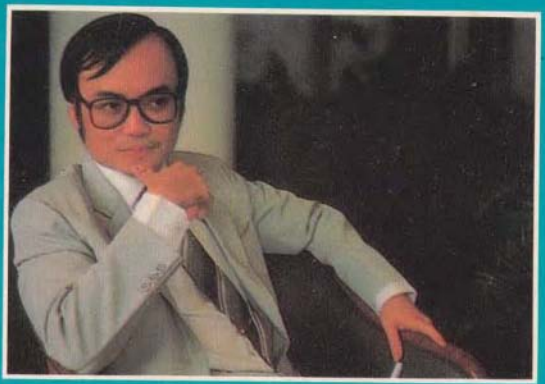

ศัลยเราวุธอุ่นเลี้ยงเจ็กตอน ดาบเสียดฟ้า เป็นผลงานใหม่ของ อุ่นเลี้ยงเจ็ก (หยกอุ่นเย็น) ที่ทอแสงนวลโยที่สุดในบรรณพิภพ และเคยสร้าง ความประทับใจแก่ท่านมาแล้วใน พยากรณ์ประกาศิต สี่มือปราบพญายม และ ข่าวความตาย มาแล้ว โดยเฉพาะเรื่องนี้ เป็นผลงานสร้างสรรค์ของ อุ่นเลี้ยงเจ็ก จนได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็น ยอดยุทธจักรนิยายรุ่นใหม่

ดาบเสียดฟ้า เขียนถึงตัวเอกที่เข้าสู่ยุทธจักร หวังเสี้ยงโชควาสนา สร้างชื่อระบือลือลั่น ทั้งยังเป็นการชุมนุมยอดวิชาพิสดารนานัปการ ประกอบ ด้วยดาบตะนึงหากระบิลสายวิญญาณ ตรรชนีสะท้านเทพ เพลงดาบแขน เสื้อแดง เคล็ดวิชาเร็วข้ามก้าดำ พลังกระบี่ไร้สภาพหลายร่าง เขียนถึงการต่อสู้ ที่สะท้านฟ้าสะเทือนดิน ปรัชญาชีวิตที่หลากหลาย อย่างที่ไม่เคยมีคน เขียนถึงมาก่อน

ดาบเสียดฟ้า ถือเป็นยอดสูงสุดของนิยายกำลังภายในรุ่นใหม่แล้ว

ศัสตราวุธอุนเลี้ยงเง็กตอน ตาบเสียดฟ้า ที่เขียนถึงไม่ใช่อาวุธ ไม่ใช่วีรบุรุษ หากแต่เป็นปุถุชนคนธรรมดา ที่ว่าธาตุแท้วีรบุรุษ เพียงแต่เป็นตอนที่ความมืดมนอนธกาลครอบงำ เขาค่อยเปล่งประกายอันเฉิดฉันคมกล้าผ่านนภากาศ มีแต่อยู่ในสีสันของความตาย เขาค่อยกระตุ้นสำนึกของความอยู่รอดขึ้น ดังนั้นหากปราศจากจุดอับจะไม่ปรากฏวีรบุรุษ ไม่มีระลอกคลื่น ยิ่งไม่มีวีรบุรุษ ไม่มีปุถุชน วีรบุรุษก็ไม่สามารถดำรงคงอยู่เช่นกัน อุนเลี้ยงเง็ก ใช้ปากกาวีรบุรุษของเขา เขียนถึงวีรบุรุษผู้ห้าวหาญที่ข้างกายของเราท่าน

บทที่ 12
ในหอลมพิรุณโปรย

เป๊ะโช้วปวยรู้สึกตัวว่าตนถามมากความ และกล่าวมากความ ดังนั้นส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"นี่...ข้าพเจ้าเห็นว่า..."

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ดังนั้นก่อนที่เราจะเข้าพิธีแต่งงานกับลุ้ยเสียวเจี้ยะ มีความจำเป็นต้องยุติข้อกรณีพิพาทระหว่างหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่ง"

ลุ้ยเสียวเจี้ยะพอตบแต่งเข้าบ้าน ทั้งสองฝ่ายจะรวมเป็นทองแผ่นเดียวกัน เรื่องระหว่างทองแผ่นเดียวกันสะสางง่ายดายที่สุด และยากสะสางที่สุด ทั้งนี้เพราะเมื่อเป็นทองแผ่นเดียวกัน ก็ต้องถือน้ำใจไมตรี มีเรื่องมากหลายไม่อาจจัดการอย่างเต็มที่

อย่าว่าแต่นี่เป็นการสยุมพรสันติ ที่แท้เป็นโชวมั่งจิ้มถูกชักนำไป

หรือลุ้ยเสียวเจี๋ยะถูกชักนำมา แม้แต่โซวมั่งจิ้มกับลุ้ยซุ่งก็ไม่มีความมั่นใจ

ดวงตาโซวมั่งจิ้มทอแววรางเลือนดั่งความฝันกล่าวว่า

"ฟังว่าลุ้ยเสียวเจี๋ยะออกเดินทางจากเมืองฮั่งจิวมาถึงเมืองหลวงแล้ว เพียงไม่ทราบนางยังชมชอบดีดพิณร้องเพลงหรือไม่?"

คำถามนี้ไม่มีผู้ใดตอบได้

ดีที่โซวมั่งจิ้มหันเหหัวเรื่องว่า

"ดังนั้นพวกเราต้องสร้างสถานการณ์ บีบบังคับให้ลุ้ยซุ่งมิอาจไม่เจรจา"

ประกายตาของมันแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกอีกชนิดหนึ่ง กล่าวย้ำว่า

"ต่อให้ไม่เจรจา ก็ได้แต่ทำศึก...ระหว่างหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งยากหลีกเลี่ยงจากการทำศึกได้"

ผลการทำศึกที่แท้เป็นอย่างไร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ แต่ขั้นตอนคงน่ากลัวยิ่ง

ผลที่กอปรจากเลือดและน้ำตาของผู้คน ต่อให้เป็นข้อยุติที่สวยงามกว่านี้ สภาพที่โชคดีกว่านี้ ชัยชนะที่หมดจดกว่านี้ ล้วนไม่อาจชดเชยความโศกเศร้ารันทดในระหว่างขั้นตอนได้

หากว่ายามใดที่การเผชิญหน้าระหว่างหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งไม่ได้รับการคลี่คลาย โลหิตต้องไหลหลั่งมากกว่าเดิม ผู้คนต้องล้มตายมากกว่าเดิม

หากเย่นเย้อเนิ่นช้า มิสู้เร่งรีบยุติศึก

แม้แต่การสยุมพรสันติ ก็เป็นยุทธวิธีอีกชนิดหนึ่ง

ลุ้ยซุ่งหวังว่าการสยุมพรสันติ สามารถโยกคลอนความคิดต่อสู้ของโชวมั่งจิ้ม

จนใจที่โชวมั่งจิ้มมิอาจไม่รับไว้

ทั้งนี้เพราะมันจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับลุ้ยซุ่ง แต่พานหลงรักลุ้ยเสียวเจี้ยะ

โชคชะตาคล้ายผูกพันธนาการคนเหล่านี้เข้าด้วยกัน ปล่อยให้พวกมันเวียนว่าย ปล่อยให้พวกมันดิ้นรน ปล่อยให้พวกมันพันพัว ในขณะที่เทพลิขิตให้สายตาที่เยียบเย็น เฝ้ามองดูการต่อสู้ของมนุษยชาติเสียดสีเป็นประกายไฟขึ้น

ไม่ว่าเป็นประกายอันเจิดจ้าจำรัส หรือริบหรี่ดังหิ่งห้อยก็ตาม

.....

เฮ้งเซี่ยวเจี้ยะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ระหว่างหอลมพิรุณโปรย กับ ตึกหกหุนครึ่งไม่สามารถอยู่ร่วมโดยสันติจริงๆ ?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"หากเพียงเป็นเรื่องระหว่างเรากับลุ้ยซุ่ง เรื่องราวก็คลี่คลายได้ไม่ยากนัก แต่เมื่อเกี่ยวพันถึงคนของหอทั้งหลังและตึกทั้งหมด ต่อให้พวกเราคิดกลับกลายจากอาวุธเป็นแพรพรรณ คนของพวกเราก็ไม่ยอมเลิกรา"

คนพอมากขึ้น ปัญหาก็ซับซ้อนกว่าเดิม

ปัญหาส่วนบุคคลคลี่คลายได้โดยง่าย แต่เมื่อเกี่ยวพันถึงบุญคุณความแค้นระหว่างสมาคม วงศ์ตระกูล ประเทศชาติ ประชาชาติ ก็ยากจะ

คลี่คลายได้แล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะ เข้าใจเหตุผลข้อนี้ ดังนั้นเขากล่าวว่า

"ข้าพเจ้านับว่ารับทราบพฤติการณ์ของตึกหกหุนครึ่งแล้ว หากให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือหอลมพิรุณโปรย ก็เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล"

โชวมั่งจิ้มสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผิดแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ผิดที่ใด?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"อย่าได้ยึดถือว่าชอบด้วยเหตุผลหรือไม่จนเกินไป ในยุทธจักรมีเรื่องราวมากหลาย เปลือกนอกไม่ชอบธรรม แต่ใจเที่ยงธรรม การต่อสู้ช่วงชิงระหว่างหน่วยงานสมาคม มีส่วนเกี่ยวพันอย่างใหญ่หลวง ไม่อาจบอกว่าฝ่ายหนึ่งถูกทั้งสิ้นฝ่ายหนึ่งผิดทั้งสิ้น และเป็นไปไม่ได้ที่ค่ายพรรคหนึ่งไม่มีคนชั่วแม้สักคนเดียว ขณะเดียวกันก็เป็นไปไม่ได้ที่สำนักหนึ่งไม่มีคนดีแม้สักคนเดียว ท่านคิดช่วยเหลือสหาย ยินยอมถูกสองดาบปักชายโครง แต่ไม่แน่ว่าเป็นการรักษาความยุติธรรม ไม่แน่ว่าจะชอบด้วยเหตุผล หากคิดช่วยเหลือจริงๆ ก็ไม่ต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ไม่ได้ หากสหายก่อกรรมทำเข็ญ ข้าพเจ้าไยมิใช่ต้องกระทำตาม หากว่าสัตรูผดุงคุณธรรมธัมมะ ต่อให้เป็นฝ่ายตรงข้าม ข้าพเจ้าก็จะช่วยเหลือ"

แป๊ะโซ้วปวยตัดบทว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ ผู้ใดช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ช่วยเหลือผู้นั้น ผู้ใดดีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ดีต่อผู้นั้น"

โชวมั่งจิ้มกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"หากท่านยืนกราน เราก็ไม่บังคับ จากที่นี้ออกไป ท้องที่ของหอลมพิรุณโปรย จะไม่มีผู้ใดสกัดขัดขวางท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าคิดจากไป ข้าพเจ้าเพียงคิดถามไถ่ให้กระจ่างชัด"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านยังมีอันใดต้องสืบสาวให้กระจ่างชัด?"

"เรื่องเงินทอง"

โชวมั่งจิ้มงงงันวูบ เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคิดถามถึงแหล่งที่มาของเงินทุนสนับสนุนหอลมพิรุณโปรย"

สีหน้าท่าทีอันรอบคอบของเขา อยู่เหนือวัยที่แท้จริงของเขา เฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าตึกหกหุนครึ่งเปิดบ่อนพนันซ่องคณิกา ลอบกระทำการปล้นชิงหลอกลวง หากว่าหอลมพิรุณโปรยก็เป็นเช่นนั้น เท่ากับเป็นสัตว์ในครอกเดียวกัน ข้าพเจ้าไยต้องช่วยเหลือด้วย?"

สีหน้าซื่อบื้อขุยปรากฏแววเดือดดาล หลังมือที่จับดาบปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน โชวมั่งจิ้มพลันกล่าวว่า

"บ้อเซี้ย"

เอี้ยบ้อเซี้ยรับคำว่า

"เราอยู่"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านประคองบ้อขุยเข้าไป ให้ซูได้ฮู (หมอเซ่ซู่) รักษาเยียวยามันก่อน มันเสียโลหิตไม่น้อย"

เอี้ยบ้อเซี้ยรับคำ มันเข้าใจจิตเจตนาของโซวมั่งจิ้ม

จากนั้นโซวมั่งจิ้มกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะและแป๊ะโซ้วปวยว่า

"พวกท่านตามเรามา"

มันเดินไปยังหอสีขาวนวลหลังนั้น

.....

แต่ละชั้นของหอหลังนี้ มีประโยชน์ใช้สอยผิดแผกแตกต่าง

นอกจากชั้นล่างที่เป็นห้องประชุมแล้ว ชั้นที่สองเป็นหอหนังสือหอลมพิรุณโปรย คล้ายสนับสนุนให้บริวารอ่านหนังสือให้มาก ชั้นที่สามเป็นเครือข่ายสื่อสารของหน่วยพิราบ ไม่ว่าเป็นข่าวสารที่ส่งถึงหอลมพิรุณโปรย หรือจ่ายออกไป ล้วนรับและส่งกันในที่นี้ ชั้นที่สี่เป็นศูนย์ข้อมูลของวิทยายุทธ์ทุกค่ายสำนัก หอลมพิรุณโปรยยังกำกับข้อความและวิจารณ์เพิ่มเติมต่อข้อมูลเหล่านี้ ซึ่งมีผลสะท้านต่อวิทยายุทธ์ทุกค่ายสำนักในแผ่นดินอย่างใหญ่หลวง

พวกเขาเพียงขึ้นสู่หอชั้นที่ห้า

ภายในหอชั้นที่ห้ามีสมุดทุกชนิด

เป็นสมุดบัญชี

ยังมีม้วนกระดาษประเภทต่างๆ

เป็นหนังสือสัญญา

ขอเพียงประกอบธุรกิจการซื้อขาย ล้วนไม่อาจขาดสองสิ่งนี้ มิหนำซ้ำหากต้องการให้หน่วยงานหนึ่งประสบความสำเร็จ และดำเนินกิจการไปอย่างมีประสิทธิผล ทั้งสองสิ่งนี้ต้องมีความสมบูรณ์พร้อม

มีผู้คนทั้งสิ้นสามสิบสองคนอยู่ที่นี้ทำงานอย่างขะมักเขม้น

ซุ่มเสียงในที่นี้มิใช่ซุ่มเสียงสนทนา หากแต่เป็นเสียงดีดลูกคิด เสียงตวัดพู่กันดังซ่าซ่า แต่ละคนมิใช่ลงบัญชีก็ทำบันทึกไว้

ผู้คนรอบบริเวณสงบสุขยิ่ง บางคนถึงกับทางหนึ่งสูบกล้องยาเส้นดมยานัตถุ์ ทางหนึ่งทำงาน ดูไปแม้ปลอดโปร่งสบาย แต่หาเกียจคร้านไม่

ที่นี้สุขสงบจนแทบไม่ต้องมีการระวังป้องกัน

แต่ไม่มีผู้คนรักษาการณ์จริงหรือ?

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโข้วปวยล้วนทราบว่า ยิ่งเป็นการระวังป้องกันที่มองไม่เห็น ยิ่งเป็นการระวังป้องกันที่น่ากลัว

...หอชั้นที่ห้านี้มิใช่สถานที่เก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคล

...ข้อมูลส่วนบุคคลเก็บรักษาอยู่ที่ใด? ชั้นที่หก? หรือชั้นที่เจ็ด?

...ที่อยู่สูงขึ้นไปอีกหลายชั้นเป็นโลกอย่างไร?

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า หอเช่นนี้เป็นจุดศูนย์รวมของหอลมพิรุณโปรย ผลประกอบการของหน่วยงานใหญ่นี้ ล้วนพึ่งพาเอกสารและผู้คนที่ทำงานอยู่ที่นี้

...หอลมพิรุณโปรยเป็นหน่วยงานอันรัดกุมแห่งหนึ่ง

โซวมั่งจิ้มมาเป็นผู้นำหน่วยงานที่รัดกุมผู้หนึ่ง

.....

แป๊ะโซ้วปวยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไม่สมควรนำพวกเรามายังสถานที่นี้"

โซวมั่งจิ้มกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะนี่เป็นใจกลางของหอลมพิรุณโปรย มีผู้คนรับรู้เพิ่มอีกคนหนึ่งมักไม่เหมาะสม"

โซวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"พวกท่านมิใช่คนนอก"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"หากว่าพวกเราปฏิเสธเข้าร่วม กลับกลายเป็นศัตรู พวกเราไยมิใช่เปลี่ยนเป็นคนนอกแล้ว?"

โซวมั่งจิ้มมองดูคนทั้งสอง กล่าวว่า

"พวกท่านจะทำเช่นนี้หรือ?"

มันไม่รอให้ทั้งสองตอบคำ ก็กล่าวว่า

"พวกท่านไม่จำเป็นต้องตอบคำถามนี้ ไม่ต้องตอบโดยเด็ดขาด"

...คำถามเช่นนี้ได้แต่แสดงออกโดยการเคลื่อนไหว ไม่อาจรับฟังจากคำตอบ ทั้งนี้เพราะคำพูดที่น่าฟังกว่านี้ ล้วนกล่าวจากปากผู้คนได้เช่นเดียวกับคำพูดที่ชั่วร้ายกว่านี้

โชวมั่งจิ้มสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เรานำพวกท่านมายังที่นี้ เพียงเพราะชาตี้ (น้องสาม) ต้องการทำความเข้าใจกับแหล่งที่มาของเงินทุน สนับสนุนพวกเรา"

เอ่ยถึงตอนนี้ มันก็ไออย่างรุนแรง ทำให้ผู้คนรู้สึกว่า ลำคอมันจะปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา เช่นเดียวกับปากแผลที่เท้า แต่มันยังกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งขณะที่คาดคิดว่าตัวเองเข้าใจ แท้ที่จริงหาเข้าใจไม่ การก่อร่างของหอลมพิรุณโปรย ไม่ได้เกิดขึ้นชั่ววันเดียว พวกท่านมองดูเพียงแวบเดียว ไหนเลยเกาะกุมได้ทั้งสิ้น?"

มันหอบหายใจ ยกมือลูบอก เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าว

"กาลก่อนมีผู้คนมากหลายคาดคิดว่า พวกมันทำความเข้าใจกับหอลมพิรุณโปรยมากเพียงพอ สุดท้ายพวกมันมิใช่ตกตายก็แพ้พ่าย หาไม่กลายเป็นส่วนหนึ่งของหอลมพิรุณโปรย"

มันยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงไม่เพียงหอลมพิรุณโปรยเป็นเช่นนี้ดึกหกหุนครึ่งก็เป็นเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดละเลยขุมกำลังที่กอปรเป็นรูปเป็นร่าง และไม่อาจละเลยต่อพลังที่สืบต่อกันมาได้"

มันกล่าวสรุปว่า

"ท่านต้องจดจำคำพูดเหล่านี้ไว้ จดจำให้มั่น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะดื้นดันใจยิ่ง

ดื้นดันใจจนกล่าวไม่ออกแม้สักคำเดียว

ทั้งนี้เพราะเขาเพียงกล่าวประโยคหนึ่ง โชวมั่งจิ้มก็นำเขาขึ้นสู่หอทั้งห้าชั้น ชมดูสถานที่สำคัญของหอลมพิรุณโปรยห้าแห่ง

ยามอยู่เบื้องหน้าบุคคลเช่นโซวมั่งจิ้ม ไม่จำเป็นต้องกล่าววาจามากความ

โดยเฉพาะวาจาไร้สาระ

ทั้งนี้เพราะตาแหลมคมที่ถูกไฟแห่งโรคภัยเผาผลาญของมัน คล้ายมองทะลุถึงวัตถุเรื่องราว เห็นซึ้งถึงจิตใจคน

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันพบว่าไม่ใช่ความเสื่อมใส

สำหรับกับโซวมั่งจิ้ม ความเลื่อมใสไม่เพียงพอกับการแสดงออกซึ่งความเคารพ

ถ้อยคำที่ตรงกับความจริงมากกว่าคือเทิดทูน

.....

โซวมั่งจิ้มชี้มือไปยังช่องยาวรีต่างๆบนหอชั้นที่ห้า กล่าวว่า

"เหล่านี้คือบันทึกแหล่งที่มาของเงินทุน สนับสนุนพวกเรา พวกเราประกอบธุรกิจค้าเกลือ ขนส่งเสบียง คุมเงินเดือนทหาร ค้ำกันสินค้า รักษาความปลอดภัย ร้านโลหะ พาหนะ รวมทั้งการพาณิชกิจ อาวุธที่พวกเราจัดสร้าง ประกอบด้วยเกาทัณฑ์ อาวุธลับ ปืนไฟ อาวุธทั้งในและนอกสารบบ นอกจากนี้ยังมีช่างเหล็ก ช่างไม้ไผ่ ช่างหวาย ช่างกระเบื้อง ช่างปักทอ ช่างไม้ ช่างต่อเรือ รับว่าจ้างทำงานทุกเมื่อ พวกเราทั้งฝึกอบรมนักรบจำนวนมาก สำหรับให้การอารักขาบ้านเมือง ป้องกันทางชายแดน หน่วยลมหุนหันในสังกัดตอนนี้ที่พวกท่านพบเห็นเป็นเพียงกำลังหนึ่งนั่นเอง"

มันหยุดเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่า

"นอกจากนี้ยังมีสำนักคุ้มกันภัยทั้งเหนือจรดใต้เจ็ดร้อยห้าสิบสองแห่งขอความคุ้มครองจากพวกเรา เครือข่ายสาขาทั้งทางบกและทางน้ำเจ็ดสิบสามทาง ก็มีการติดต่อกับพวกเรา ในเมืองไคฮง พวกเรามีกิจการตั้งแต่โรงจำนำถึงเหลาสุรา นอกเมืองมีที่นาไม่น้อย ให้คนของพวกเราปลูกหม่อนเลี้ยงไหม ยังมี บางครั้งทางการจะขอให้พวกเรากระทำเรื่องราวที่พวกมันไม่สะดวกกับการกระทำ เรื่องเหล่านี้มักมีค่าตอบแทนไม่น้อย"

แป๊ะโช้วปวยพลันถามว่า

"หรือว่าเป็นการทำร้ายขุนนางตงฉิน ทำจัดศัตรูทางการเมือง?"

โซวมั่งจิ้มหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เรื่องเหล่านี้ไม่เพียงแต่หอลมพิรุณโปรยไม่ลดตัวกระทำ แม้แต่ตึกหกหุนครึ่งก็ไม่กระทำ พวกเราเพียงลงมือต่อภายนอก ไม่ลงมือต่อภายใน ยิ่งอย่าว่าแต่ทางการชุบเลี้ยงเขี้ยวเล็บไว้ เรื่องเช่นนี้ย่อมใช้สอยให้พวกมันลงมือ"

จากนั้นมันกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"หากท่านต้องการทราบมากกว่านี้ ก็ติดตามเรามาตรวจดูบันทึกคดีที่พวกเราช่วยเหลือทางการปราบโจรกบฏ ยังมี..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ไม่ต้องแล้ว"

"อ้อ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าที่ไม่เข้าสังกัดค่ายสำนักใด เพราะที่มาของทรัพย์สินของ

พวกมันไม่ชอบธรรม ที่ไม่เข้าร่วมกับสำนักไหน เป็นเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการขังตัวเองอยู่ในค่ายสำนักที่มีสายตาอันคับแคบ"

เขากล่าวกับโซวมั่งจิ้มอย่างจริงจังว่า

"ยามนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแหล่งที่มาของเงินทุนสนับสนุน ตลอดจนอุดมการณ์ความคิดของหอลมพิรุณโปรย ยินยอมรับใช้เล้าจู้ แม้ตายก็ไม่ตัดพ้อคำหนิ"

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านกล่าวรุนแรงไป หอลมพิรุณโปรยมีหลักการทั้งพึงกระทำและไม่กระทำ อย่างนั้นพวกเรายังมีชื่อเสียงดีงามอยู่หลายส่วน ควรแก่การภาคภูมิใจ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ประการนี้พันตำลึงทองยังยากซื้อหา"

โซวมั่งจิ้มหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ประการนี้พันตำลึงทองยังยากซื้อหา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวกับแป๊ะโช้วปวยว่า

"ท่านเล่า?"

แป๊ะโช้วปวยทวนคำว่า

"ข้าพเจ้า?"

"เล่าซา (คนที่สาม) ถามคำถามที่มันคิดถาม และสมควรถามแล้ว ท่านเล่า?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีคำพูดคิดถาม"

"อย่างนั้นท่านมีคำร้องขออันใด?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงร้องขอตำแหน่งหนึ่ง"

"ตำแหน่งอันใด?"

แป๊ะโซ้วปวย กล่าวว่า

"ฮู่เล้าจู้ (รองหัวหน้าหอ)"

คำพูดพอกล่าว ผู้คนในบริเวณล้วนใจหายวาบ

ไม่เพียงแต่มกปักซิ้งสะท้านหวั่นไหว แม้แต่ผู้คนที่ทำงานในห้องบัญชี ก็พากันวางพู่กัน หยุดการดีดลูกคิด เงยหน้ามองดูแป๊ะโซ้วปวย

...ชายหนุ่มที่เพิ่งเข้าหอมาเป็นครั้งแรก พอเอ่ยปากก็ร้องขอตำแหน่งฮู่เล้าจู้ อย่างนั้นพลสำคัญอื่นจะกำหนดตัวอย่างไร?

...แป๊ะโซ้วปวยใช่ผยองเกินไปหรือไม่?

คนผู้หนึ่งผยองเกินไป หาใช่เรื่องดีไม่

โดยเฉพาะบุรุษ

ที่น่าประหลาดคือ ผู้คนจำนวนมากเห็นความล้ำพองผยองเป็นเรื่องดีงามประการหนึ่ง เป็นคุณสมบัติที่ควรแก่การภาคภูมิใจประการหนึ่ง

แต่สีหน้าแป๊ะโซ้วปวยปราศจากแววล้ำพอง

มันเพียงเห็นว่าชอบด้วยเหตุผล

คำพูดนี้กล่าวจากปาก มันยังมีท่าทีอันปลอดโปร่ง ดุจเดียวกับก่อนที่จะกล่าวออกไป

.....

แม้แต่เส้งเซี่ยวเจียะก็เห็นว่า คำร้องขอของแป๊ะโช้ว-ปวยออกจะเกินเลยไป

แต่ว่าโชวมั่งจิ้มไม่

มันกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"ตกลง ท่านต้องการเป็นอะไร เราล้วนให้แก่ท่าน เพียงแต่ท่านต้องกระทำได้"

น้ำเสียงมันแฝงความเยาะเย้ย กล่าวว่า

"ในโลกมีคนใส่หน้ากากจอมปลอมมากเกินไป แต่หากไม่มีความสามารถแท้จริง หุ่นประกอบยังคงว่างเปล่า"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านลองให้ข้าพเจ้าเป็นดู ข้าพเจ้าต้องกระทำได้แน่นอน"

โชวมั่งจิ้มพลันจี้สกัดจุดบนร่างตัวเองหลายแห่ง ใบหน้าเปลี่ยนเป็นซีดขาว เอื้อนเชิญว่าสั้นกระชับ ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"เราถูกโรคภัยรุมเร้าจริงๆ"

เส้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความห่วงใยว่า

"ไฉนไม่รักษาให้ดี?"

"เรามีเวลารักษาหรือ?"

เส้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อย่างน้อยท่านสมควรฝึกอบรมตัว หอลมพิรุณโปรยแม้สำคัญ แต่หากปราศจากท่าน ก็จะไม่มีหอลมพิรุณโปรย"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราเห็นว่าวิธีที่รักษาโรคอย่างได้ผลที่สุดในตอนนี้เป็นอะไร?"

เส้งเซี่ยวเจียะเพ่งตามองอย่างจดจ่อ โซวมั่งจิ้มกล่าวอีกว่า

"คือว่าตัวเองไม่มีโรคภัย"

จากนั้นมันยิ้มออกมา เป็นการฝืนยิ้ม พร้อมกับกล่าวสืบต่อ

"พวกท่านอยู่ที่หอลมพิรุณโปรย คิดดำเนินการด้านใดก่อน?"

คำถามนี้ถามอย่างเคร่งขรึมยิ่ง

นี่เป็นคำถามที่จริงจังยิ่ง

นี่เฉกเช่นกับท่านคิดแต่งกลอน สมควรเข้าใจหลักการสัมผัสแตกฉานภาษาให้มากกว่าเดิม หากคิดเขียนหนังสือ ต้องรู้จักความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกระดาษพู่กันจานฝนหมึก หากคิดร่ำรวยมหาศาล อย่างน้อยต้องรู้จักประกอบการค้า ดีดลูกคิดรางแก้วอย่างยอดเยี่ยม

ต่อให้เข้าร่วมสมาคม มิใช่เอาแต่รบราฆ่าฟัน เรื่องที่ต้องทำความเข้าใจ มิตั้งแต่ตำลังคนจนถึงสำนักสาขานับร้อยพันประการ เช่นเดียวกับขุนนางบ้านเมือง ไม่เพียงทำหนังสือกราบทูล หารือข้อราชการ ทั้งยังต้องเรียนรู้ประเพณีปฏิบัติ ศักดิ์ตำแหน่งของเพื่อนข้าราชการและตัวบทกฎหมายโดยกระจางดุจนิ้วบนฝ่ามือ ค่อยมีการกระทำได้

ดังนั้นโซวมั่งจิ้มจึงถามไก่เช่นนี้

.....

คำตอบที่ได้รับผิดแผกแตกต่าง

"ข้าพเจ้าคิดสะสางข้อมูลในหอขาว ทำความเข้าใจกับมาตรการ

ป้องกัน ลักษณะความเป็นไปทั้งหมด เพื่อสะดวกกับการกำหนดนโยบายในภายหน้า"

เป๊ะโช้วปวยกล่าวเช่นนี้ มันมีใจทะเยอทะยาน และมีเป้าประสงค์ตลอดมา

"ข้าพเจ้าคิดดำเนินการจากรอบนอก หอลมพิรุณโปรยแม้ได้รับการยอมรับจากทางการ เป็นที่ยกย่องของสำนักมาตรฐาน แต่ในจิตใจของผู้คนทั่วไป ไม่มีรากฐานอันลึกล้ำเท้าตีกหกหุนครึ่ง อาจบางทีเป็นเพราะหอลมพิรุณโปรยผุดขึ้นเร็วเกินไป มีเรื่องราวมากหลายไม่ทันเพาะสร้างรากฐาน ข้าพเจ้าคิดหยั่งรากทางเบื้องนอกให้มากกว่าเดิม"

นี่เป็นความเห็นของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ที่แล้วมาเขาสามารถประสานเชื่อมโยงกับชาวบ้านร้านถิ่น มิหนำซ้ำไม่เคยยกตนเขื่องโขมาก่อน

ความคิดของเขาแตกต่างกับเป๊ะโช้วปวย

เป๊ะโช้วปวยเสนอให้รวมสมาธิ ประหยัดเวลา มุ่งดำเนินการทางใจกลางของหอลมพิรุณโปรยกำหนดแนวนโยบายช่วยเหลือโซวมั่งจิ้ม

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องการให้ใช้ความพยายามทางรอบนอก ศึกษาสถานการณ์ คุ้นกับสภาพแวดล้อม ค่อยฝึกอบรมบุคคลรุ่นต่างๆ เพื่อรักษาสถานะของหอลมพิรุณโปรยให้มั่นคงดั่งขุนเขา

ความเห็นที่แตกต่างทั้งสองประการ สะท้อนเห็นถึงนิสัยใจคอที่แตกต่างกันของทั้งสาม

โซวมั่งจิ้มก็มีความเห็นของตัวเอง

แต่มันชื่นชมกับทัศนคติของทั้งสองยิ่ง

ทั้งนี้เพราะความเห็นที่ผิดแผกแตกต่างของพวกเขา จึงสามารถอยู่ร่วมกัน

ผู้รู้ใจในโลก ไม่จำเป็นต้องมีนิสัยเฉกเช่นกัน ขอเพียงถูกอัธยาศัยใจคอ ขอเพียงมีวาสนาผูกพัน ก็เป็นเหตุผลของการคบหาแล้ว

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกท่านสามารถเลือกกระทำการตามวิธีการของพวกท่าน แต่มีเรื่องสองประการต้องกระทำก่อน"

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"เรื่องที่บีบบังคับให้ลุ้ยซุ่งมิอาจไม่เจรจาในบัดดล?"

โชวมั่งจิ้มเพียงถามวาจาผู้คน น้อยครั้งจะตอบคำ ดังนั้นมันถามว่า

"พวกท่านเห็นว่ามีวิธีใดบีบบังคับให้ลุ้ยซุ่งมิอาจไม่เจรจาในบัดดล?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"หากว่าบริวารที่จงรักภักดีของมันตายไปคนแล้วคนเล่า อาศัยกำลังเพียงลำพังยากค้ำยันอาคารไว้ ลุ้ยซุ่งไม่คิดเจรจาก็ไม่ง่ายนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสริมขึ้น

"ต่อให้เจรจา ก็สูญเสียพลังในการต่อรองไป"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง ดังนั้นพวกเราต้องจัดการกับผู้คนสามคน"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"เป็นสามคน? มิใช่สองคน?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะยังมีผู้คนอีกคนหนึ่ง เราขอให้บุคคลอีกคนหนึ่งลงมือจัดการแล้ว"

มันกล่าวอย่างลึกล้ำสุดหยั่งคาดว่า

"นั่นเป็นบุคคลที่น่าเล่นยิ่งคนหนึ่ง"

เย้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"บุคคลที่น่าเล่นยิ่ง?"

"อย่างน้อยมันเป็นบุคคลที่สนุกสนานน่าสนใจยิ่ง"

มันกล่าวเพียงนี้ ไม่กล่าวสืบต่ออีก

เปี๊ะโซ้วปวยถามว่า

"พวกเราจะจัดการกับบุคคลใดในตึกหกหุนครึ่งทั้งสามคน?"

โซวมั่งจิ๋มกล่าวว่า

"ในตึกหกหุนครึ่ง ผู้ที่รับตำแหน่งสำคัญล้วนแซ่ลุ้ย สมมติเช่น เช่นลุ้ยมี้ ลุ้ยหึง ลุ้ยกุ้ง"

มันกล่าวซ้ำที่ละคำว่า

"เราให้พวกท่านจัดการกับลุ้ยหึงกับลุ้ยกุ้ง"

เปี๊ะโซ้วปวยกล่าวถามว่า

"ลุ้ยมี้เล่า?"

"เราใช้คนไปจัดการแล้ว"

"ไฉนไม่จัดการกับเด็กปวยเกี๊ย?"

โซวมั่งจิ๋มกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะเด็กปวยเกี๊ยเป็นบุคคลที่ยากจัดการ ในเวลาเช่นนี้ พวกเราไม่สมควรกระทำเรื่องที่ปราศจากความมั่นใจ"

มันกล่าวเสริมว่า

"ขณะที่พวกเราคิดฆ่าคนของตึกหกหุนครึ่ง ตึกหกหุนครึ่งก็ต้องมุ่งเป้าหมายมาที่พวกเรา หากยอดฝีมือของพวกเราถูกฆ่า ความฮึกหาญลดทอนลง ย่อมไม่มีเรี่ยวแรงเจรจา พวกเราคิดทำลายความเชื่อมั่นของลุ้ยซุ่ง แต่อย่าได้ถูกมันทอนความฮึกหาญไป"

มันกล่าวสืบต่อว่า

"ยังมี หากวันใดที่ตึกหกหุนครึ่งล่มสลายในเงื้อมมือพวกเรา ลุ้ยซุ่งอาจคิดทำลายให้หยกศิลาล้วนแหลกลาญ หนึ่งเดียวที่พวกเราจะตรึงสถานการณ์ไว้ กลับเป็นเด็กปวยเกีย ขอเพียงมันยินยอมร่วมมือกับพวกเรา ทุกประการก็คลี่คลายได้"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ดังนั้นคิดรั้งมันไว้?"

"มันหากมีชีวิตอยู่ ล้วนเป็นผลดีต่อทั้งสองฝ่าย หากมันตกตาย ไม่เป็นผลดีต่อทั้งสองฝ่าย"

แป๊ะโซ้วปวยพอฟัง ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"เด็กปวยเกียเป็นบุคคลที่เหนือล้ำจริงๆ"

คนผู้หนึ่งหากได้รับความเคารพจากพวกเดียวกันและศัตรู ทำให้ทั้งสองฝ่ายเห็นถึงคุณค่าความสำคัญที่ไม่อาจขาดได้ ย่อมหายากยิ่ง

ขอเพียงผู้คนบรรลุถึงข้อนี้ ก็นับเป็นผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง

แป๊ะโซ้วปวยถามอีกว่า

"ลุ้ยต๋งเทียนเล่า? มันเป็นยี่ตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สอง) ของตึกหกหุนครึ่ง หากแม้ฆ่ามัน เพียงพอกับการสะท้านขวัญฝ่ายตรงข้าม"

โชวมั่งจิ้มกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า

"ลุ้ยต๋งเทียนเป็นบุคคลที่น่ากลัว หากปราศจากความมั่นใจอย่างเปี่ยมล้น ยังคงอย่าได้แตะต้องมัน"

มันกล่าวอย่างจริงจังว่า

"กาลก่อนเราไม่เพียงมีสี่เทพอสูร ยังมีเชียงก้วดงชิ้ง (เทพกลางแซ่เชียงก้ว) อีกคนหนึ่ง ถนัดในการใช้สายใยแมงมุมภูเขาลุ้ยชัวหนึ่งร้อยสิบเจ็ดเส้น สามารถชัดมุกชัวมิ้งฉิกชัวะจู (มุกเจ็ดอสูรชัวมิ้ง) ครั้งละหนึ่งร้อยยี่สิบสามลูก คาดว่าพวกท่านคงเคยได้ยินมา"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"นามของเชียงก้วฮิวฮุ้น มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินแต่แรก"

โชวมั่งจิ้มถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"หากมันสามารถมีชีวิตถึงตอนนี้ ไม่ทราบจะมีชื่อปานใด"

มันกล่าวเสริมว่า

"มันคิดแตะต้องลุ้ยต๋งเทียน สุดท้ายถูกลุ้ยต๋งเทียนวางค่ายกลไผ่เซี่ยงฮุยจำนวนเจ็ดร้อยสี่สิบเจ็ดต้นกักไว้ ระเบิดตกตายทั้งเป็น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"แม้แต่ต้นไผ่ก็ถูกระเบิดตาย?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ใต้ฝ่ามือโหงวลุ้ยเทียนชิมเจี้ย (ฝ่ามือห้าอสนีใจฟ้า) ผู้ถูกฟาดใส่คล้ายถูกฟ้าผ่าตาย ไม่เคยมีคนรอดชีวิตได้ แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่มีข้อยกเว้น คนของเหมียวชิ่วตึ้ง (ตึกมือวิเศษ) เมืองลกเอี๋ยง บุกเมืองหลวงคิดช่วงชิงพื้นที่ ได้ลุ้ยซิ้ง (เทพอสนีบาต) ช้วยบ้วนลุ้ยใช้วิชาโหวงลุ้ยชงเต้ง (ห้าอสนี

หลายขม่อม) ผู้โจมใส่ลุ้ยต๋งเทียน ลุ้ยต๋งเทียนใช้อสนีปะทะอสนี สุดท้าย ด้วยบ้วนลุ้ยถูกกระแทกทำร้ายบาดเจ็บหลบหนี หาได้เสียชีวิตไม่"

มันกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"แต่ด้วยบ้วนลุ้ยไม่กล้าเหยียบย่างเข้าเมืองหลวงอีก ไม่กล้าแตะต้องสมบัติในเมืองหลวงอีก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะแลบลิ้นด้วยความตระหนก กล่าวว่า

"ฝีมืออันร้ายกาจนัก"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้ากลับต้องการพบคนผู้นี้สักครา"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านต้องมีโอกาสแน่นอน ไม่ว่าท่านไปหามันหรือไม่ มันต้องมาหาท่านแน่นอน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"ที่แท้ให้ผู้ใดจัดการกับลุ้ยกุ้ง? ผู้ใดจัดการกับลุ้ยหึง?"

แป๊ะโช้วปวยก็ถามว่า

"พวกมันล้วนหมกอยู่ในตึกหกหุนครึ่ง จะจัดการกับพวกมันอย่างไร?"

เฮ้งเซียวเจียะถามอีกว่า

"ที่แท้ให้จัดการอย่างไร ฆ่าทิ้ง ก่อกวน ทำร้าย หรือว่าสั่งสอน?"

แป๊ะโช้วปวยก็ถามว่า

"พวกเราไปเมื่อใด ลงมือที่ใด ยังมีผู้ใดร่วมทาง พวกเราลงมือพร้อมกัน หรือแยกย้ายปฏิบัติการ?"

โซวมั่งจิ้มหัวร่อแล้ว มันกล่าวว่า

"พวกท่านถามอย่างร้อนรนถึงเพียงนี้ เราไม่ทันตอบคำ"

มันกล่าวกับเอ้งเซี่ยวเจียะและแป๊ะโช้วปวยว่า

"ตอนนี้เรื่องที่ต้องกระทำคือ ถอดเสื้อผ้าที่เปียกชุ่มโชกออกก่อน จากนั้นสำรวจดูห้องใหญ่ของพวกท่าน ค่อยดื่มสุราร้บประทานอาหารด้วยกัน หลังจากนั้นไปยังห้องประชุม เอี้ยบ้อเซี้ยจะบอกต่อพวกท่านว่าต้องทำเยี่ยงไร ไม่ว่าอย่างไรคืนนี้พวกเราจะสนทนาอย่างเต็มที่เรื่องการลงมือ ต่อให้เราปานใด ก็เป็นเรื่องของเช้าวันพรุ่งนี้"

.....

พวกเขากำลังพลิกดูข้อมูลของลุ้ยกุ้งกับลุ้ยหึง

นี่เป็นชั้นที่หกของหอขาว

ยามอรุณราง

ลมอรุณโชยพัดแรง

แสงเทียนสั่นไหวเล็กน้อย

เอี้ยบ้อเซี้ยอยู่ด้านข้าง มองดูบันทึกข้อมูลบนผนังรอบด้าน บนใบหน้าปราศจากความรู้สึก แต่ดวงตาหอแววพึงพอใจ

ข้อมูลเป็นสมบัติที่มีค่ากว่าเงินทอง

อย่าว่าแต่ข้อมูลในที่นี้ บางสิ่งถึงกับมีค่าควรเมือง

ไม่ว่าผู้ใดใช้วิธีการใดเก็บรวบรวมข้อมูลเหล่านี้ ล้วนเป็นผลงานยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง

เอี้ยบ้อเซี้ยมีส่วนร่วม ถึงกับเป็นผู้กำหนดงานชิ้นนี้

ข้อมูลแต่ละตู้ มันรักหวงแหนราวบุตรในสายเลือด มันทราบดี

ว่า แต่ละข้อมูลได้มาไม่ง่ายนัก ต้องหลั่งเหงื่อและโลหิตเข้าแลกมา

หน่วยงานหนึ่งต้องการบุคคลที่ก้มหน้าก้มตาทำงานเช่นมัน หากปราศจากบุคคลเช่นนี้ ไม่อาจเป็นหน่วยงานที่สมบูรณ์เพียบพร้อมได้

ดังนั้น เมื่อเอี้ยบ้อเซี้ยมองดู "ผลงาน" ที่มันทุ่มเทแรงกายแรงใจทับมิถ้วนเข้าแลกมา ถึงกับละทิ้งวิชาฝีมือจนเสื่อมถอยลง รู้สึกทั้งปลาบปลื้มปีติ ทั้งภาคภูมิใจ

บุรุษหนุ่มที่เบื้องหน้าทั้งสองศึกษาข้อมูลอย่างจดจ่อ มันก็ไม่ได้รบกวนทั้งสอง

มันทราบว่าทั้งสองต้องอาศัยข้อมูลของมันเหล่านี้ กระทำเรื่องราวที่สะท้านทั้งในและนอกเมืองไคฮง

หากข้อมูลของมันไม่แม่นยำพอ จะก่อให้เกิดการคาดคำนวณผิดพลาดได้โดยง่าย

มีเรื่องบางประการไม่อาจผิดพลาดได้

ความผิดพลาดบางประการ มีความหมายเช่นเดียวกับ "ความตาย"

ดังนั้นมันมุ่งหวังให้บุรุษหนุ่มทั้งสองศึกษาให้ดี จดจำให้มั่น

มิหนำซ้ำมันยินดีที่ทั้งสองศึกษาอย่างจดจ่อ จดจำอย่างตั้งใจ

...นี่คล้ายเป็นการแสดงออกถึงความเคารพชนิดหนึ่ง การชมเชยชนิดหนึ่ง เท่ากับบอกต่อมันว่า ความเพียรพยายามของมันมีคุณค่าความสำคัญ

ไม่ว่าผู้ใดก็มุ่งหวังว่า มีคนให้ความสำคัญแก่ความเพียรพยายามของตัวเอง

แม้แต่ปัญญาชนเช่นเอี้ยบ้อเซี้ย ก็ไม่มีข้อยกเว้น

.....

การศึกษาของเฮ้งเซี่ยวจียะกับเป๊ะโซ้วปวยยุติลงในระดับหนึ่งแล้ว

ทั้งสองส่งมอบข้อมูลคืนให้กับเอี้ยบ้อเซี้ย

ข้อมูลไม่ได้อยู่ในมือทั้งสอง แต่ประทับอยู่ในห้วงสมองของทั้งสองอย่างลึกล้ำ

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวขึ้นก่อนว่า

"หลายวันมานี้ ขณะที่พวกเราคิดจัดการกับคนของตึกหกหุนครึ่ง คนของตึกหกหุนครึ่งก็คิดจัดการกับพวกเรา วันเวลาที่ผ่านมา ตึกหกหุนครึ่งตั้งประจันกับพวกเรา พวกมันจัดกำลังจับตาดูขุนพลสำคัญของหอเรา พวกเราก็จัดกำลังเฝ้าควบคุมยอดฝีมือในตึกมัน ขุมกำลังทั้งสองฝ่ายทัดเทียมกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเปิดฉากรุกโจมโดยพลการ"

เป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ดังนั้นได้แต่ให้พวกเราบุกรุกโจม"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"พวกท่านเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของหอลมพิรุณโปรย มิหนำซ้ำตึกหกหุนครึ่งยังหยั่งความตื้นลึกหนาบางของพวกท่านไม่ออก ในเวลาอันสั้น ไม่สามารถจัดยอดฝีมือมาสะกดพวกท่าน ย่อมเป็นบุคคลอันเหมาะสมที่สุด"

เป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ฟังว่าอดีตภรรยาของลุ้ยซุ่ง ฉายาตาข่ายฟ้าฝันมายากวนเจียวตี้เป็นม่วยจื้อ (น้องสาว) ของเจ้าศักดิ์สิทธิ์ในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า หากเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าช่วยเหลือตึกหกหุนครึ่ง สถานะของพวกเราไยมิใช่ล่อแหลมอันตรายยิ่ง"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"เป็นไปไม่ได้ เจ้าศักดิ์สิทธิ์ของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าแค้นลุ้ยซุ่งที่บังอาจทำร้ายม่วยจื้อของมัน ความคิดล้มล้างตึกหกหุนครึ่ง ยังยิ่งกว่าคิดกำจัดหอลมพิรุณโปรย"

มันกล่าวเสริมว่า

"จากข้อมูลของเรา นอกจากโครงสร้างภายในของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าเกิดการเปลี่ยนแปลง ตึกหกหุนครึ่งกับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าต้องเป็นศัตรู มิใช่สหายเด็ดขาด"

แป๊ะโซ้วปวยพึมพำว่า

"บางครั้งในยุทธจักรยากแบ่งแยกศัตรูสหายได้"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"แต่คนผู้นั้นต้องมิใช่เจ้าศักดิ์สิทธิ์ของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ขณะที่เจ้าศักดิ์สิทธิ์แค้นคนผู้หนึ่ง ความทรงจำของมันยิ่งดี มือของมันก็ยื่นยาวยิ่ง"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"หวังว่าท่านกล่าวถูกต้อง แต่พวกเราไม่ทราบว่าต้องทำอย่างไรจึงสามารถเสาะพบลุ้ยกุ้งกับลุ้ยหึงได้?"

"ลุ้ยกุ้งถูกเล้าจู้ (หัวหน้าหอ) ขู่จนขวัญเฝือ สูญเสียความฮึกหาญ

คงต้องหาทางเรียกอำนาจกลับคืนมา"

บุรุษเช่นนี้ขณะที่ไม่สมหวัง รู้จักแต่ไปข่มเหงสตรี ลุ้ยกุ้งนับเป็นตัวอย่างอันดี

สถานที่ไปของลุ้ยกุ้ง เรียกว่าตึกอีอั้งอี่ (ตึกแดงสะคราญ)

สถานที่นั้นมักฉุดคร่าหรือซื้อตัวเด็กหญิงอายุสิบสามสิบสี่ปี สำหรับให้ตั๋วเอี๊ยที่มีเงินทองหาความสุขในการ "เปิดบริสุทธิ์"

ซ่องคณิกานั้นขึ้นตรงต่อตึกหกหุนครึ่ง เมื่อลุ้ยกุ้งไปถึง ย่อมเตรียมการต้อนรับเป็นพิเศษ

ในสถานการณ์พิเศษเช่นนี้ ลุ้ยซุ่งจะห้ามขาดมิให้บริวารออกเพ่นพ่านทางเบื้องนอก แต่ลุ้ยกุ้งยังคงลอบหนีออกไป สาเหตุเป็นเพราะมันถือดีที่มีลุ้ยต๋งเทียน ลุ้ยมี้ และลุ้ยหึง คอยปกป้อง คาดว่าไม่ถึงกับได้รับโทษทัณฑ์หนักหนาอันใด

นอกจากนั้นลุ้ยกุ้งมิอาจไม่ไป ทั้งนี้เพราะลุ้ยกุ้งนอกจากหมกมุ่นวิทยายุทธ์แล้ว ยังมักมากกามคุณ ที่ย่ำแย่ยิ่งกว่าคือ นอกจากเด็กหญิงที่อ่อนแอแล้ว มันไม่อาจอวดอำนาจอันใดทั้งสิ้น

ดังนั้นมันมิอาจไม่ไป

เอี๊ยบ้อเซี้ยให้เป๊ะโซ้วปวย "รอ" มันอยู่ที่นั้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟังว่า ลุ้ยกุ้งเป็นบุคคลเช่นนี้ ก็ร้องว่า

"ข้าพเจ้าไปเอง"

เอี๊ยบ้อเซี้ยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

ตึก เข้าสู่ลานตึกโดยเร็ว จากนั้นจำแนกตำแหน่งทิศทางโถมปราดไปยังห้องหมายเลขอิ๊ว ซึ่งอยู่ที่ชั้นสามของตึกด้านทิศเหนือ

ตึกอีอั้งอี่ประกอบการค้าราตรี เมื่อยามรุ่งเช้าหมอกอรุณคลอเคล้าผู้คนส่วนใหญ่ยังหลับไหลไม่ตื่น บ่าวไพร่ที่ตื่นขึ้นมายังลืมตาง่วงเงีย ไหนเลยพบเห็นแป๊ะโช้วปวยที่รวดเร็วกว่าหมอกควัน

โป๊ะโช้วปวยถามถึงหน้าห้องหมายเลขอิ๊ว พบว่าภายในจุดโคมไฟเรื่อเหลืองดวงหนึ่งสาดลอดออกมา แสดงว่าเมื่อคืนสุ้ยกุ้งประกอบกิจโดยไม่ได้จุดโคม มันใช้นิ้วมือทะลวงหน้าต่างกระดาษเป็นรูรูปวงเดือนทาบสายตามองเข้าไป

เห็นรองเท้าสองคู่วางอยู่หน้าเตียง ม่านมุ้งปล่อยลงครึ่งหนึ่ง บนเตียงนอนไว้ด้วยชายฉกรรจ์เปลือยร่างท่อนบนผู้หนึ่ง ส่งเสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหว ที่ข้างกายมีสตรีผมดำขลับนางหนึ่ง เผยเห็นช่วงไหล่ที่แบบบาง แต่ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา บนเตียงและใต้เตียงมีสภาพยุ่งเหยิงคล้ายกับมีคนทำสงครามมา

แป๊ะโช้วปวยย่อมทราบว่า ที่เป็นสงครามเยี่ยงไร

แป๊ะโช้วปวยยื่นมือต้นเบาๆ ที่ต้นกลอนไม้ที่หลังประตูขึ้น ประตูเปิดแง้มออก มันถลันวูบเข้าไป จากนั้นปิดประตูลงกลอนใหม่

มันยืดกายขึ้นช้าๆ มองดูสตรีที่อ่อนแอแบบบางบนเตียง ในใจบังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น

มันส่งเสียงกระแอมเบาๆ สาวเท้าก้าวปราดถึงหน้าเตียง ยื่นมือ

เลิกผ้าห่มขึ้น อีกมือหนึ่งคิดคว้าคออุ้ยกุ้งขึ้น

.....

ผ้าห่มสีแดงสดพลิกขึ้น เผยให้เห็นเรือนร่างที่เปลือยเปล่าต่างกันสามร่าง โดยเฉพาะสตรีนางนั้นอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า ขาวโพลนจนบาดตา อุ้ยกุ้งกลับสวมกางเกงขาสั้นตัวหนึ่ง นอกจากนั้นในผ้าห่มยังมีคนผู้หนึ่ง

คนตัวเล็กผู้หนึ่ง

คนตัวเล็กที่มีควงตาอันชั่วร้ายผู้หนึ่ง

คนเล็กยิ่ง ยังเล็กกว่าคนแคระอยู่บ้าง แต่มีดสั้นที่ถืออยู่ในมือทั้งชั่วร้ายทั้งอำมหิต พริบตาที่แป๊ะโช้วปวดลิกผ้าขึ้น มันก็ข้วงแทงมีดสั้นออกเจ็ดครั้งครา

แป๊ะโช้วปวยใช้แขนซ้ายเลิกผ้าห่มขึ้น ท่าไม้ตายทั้งเจ็ดท่าล้วนอยู่โฉมใส่แขนขวาของแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยไม่ทันทำลายกระบวนท่า ได้แต่หดมือกลับมา

มันพอหดมือกลับ ท่าไม้ตายทั้งเจ็ดท่าก็เปลี่ยนเป็นอยู่โฉมใส่ร่างมัน

แป๊ะโช้วปวยได้แต่ถอยปราดไป

มันพอล่าถอย ค่อยพบว่าห้องหับหลังนี้ไม่มีแล้ว

.....

ห้องหับคือห้องหับ ยามกะทันหันไหนเลย "ไม่มี" ได้?

คนผู้หนึ่งหยุดยั้งยืนหยัด จะต้องมีฟ้าและต้องมีดิน

"อย่าว่าแต่ท่านจึงไม่ฆ่าข้าพเจ้า"

แป๊ะโซ้วปวยได้แต่กล่าวว่า

"ตั๋วกอเชิญท่านขึ้นไปสักเที่ยวหนึ่งด้วย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับคำอย่างปลอดโปร่ง สาวเท้าเข้าหอเขียว

แป๊ะโซ้วปวยมือไพล่หลังแหงนมองฟ้า

ขณะที่มันเงยหน้ามองท้องฟ้า ดั้งจมูกที่สูงชัน คิ้วกระดูกที่โดดเด่นสูงเด่นเป็นพิเศษ แสดงออกถึงความหยิ่งทระนงและถือดีของมัน

มันมองจนอาทิตย์อุทัยลอยขึ้น ฟ้าหม่นลี้โปร่งใส เฮ้งเซี่ยวเจียะเดินออกจากหอเขียว ค่อยระบายลมปากยาวๆ ออกมา

จากนั้นทั้งสองออกเดินทาง

ไม่ว่าผู้ใด ก็ไม่ได้ถามอีกฝ่ายหนึ่งว่าสนทนาว่าอะไร

ปฏิบัติการกวาดล้างลุ้ยมีดังนี้

แป๊ะโซ้วปวยจัดการกับลุ้ยกุ้ง

เป้าหมายของเฮ้งเซี่ยวเจียะคือลุ้ยหึง

คนไม่ทราบนามอีกผู้หนึ่งลงมือต่อลุ้ยมี้

รายละเอียดอื่นๆ แป๊ะโซ้วปวยและเฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนไม่ทราบ แม้กระทั่งแป๊ะโซ้วปวยก็ไม่ทราบว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะจะจัดการกับลุ้ยหึงอย่างไร เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ทราบว่าแป๊ะโซ้วปวยจะลงมือต่อลุ้ยกุ้งด้วยวิธีใด ทั้งสองเพียงล่วงรู้เรื่องหนึ่ง

...ภารกิจพอสำเร็จเสร็จสิ้น ให้มุ่งสู่เหลาซาฮะ

.....

ขณะที่ท่านมีส่วนร่วมกับเรื่องสำคัญ ที่เพียงพอกับ

การสร้างความเดือดพล่านแก่ยุทธจักร ในใจมีความรู้สึกอย่างไร

เฮ้งเซี่ยวเจียะลิงโลดยินดี

เขารู้สึกว่าน่าเล่นยิ่ง

...เป้าหมายของเขาคือลุ้ยหึง ในยุทธจักรผู้ที่คิดรังควานลุ้ยหึงเท่ากับแหย่ศีรษะตัวเองเข้าปากราชสีห์ ทั้งยังจ่ออัดครีนก้นมัน

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยังรู้สึกว่าสนุกสนานยิ่ง

สนุกสนานจนคึกคักไปทั้งร่าง

แต่เป๊ะโซ้วปวยแหงนมองฟ้า

มันทราบว่าต้องมีวันเช่นนี้

มันรอคอยวันเช่นนี้แต่แรก

มันเตรียมใจรับวันเช่นนี้ไว้แล้ว

เช่นเดียวกับอัจฉริยะบุรุษที่กอปรด้วยปัญญาด้อยโอกาส คอยรับศัสตราวุธ จุดประสงค์เพื่อการจู่โจมสะท้านทั้งดินฟ้าเช่นนี้

สำหรับการจู่โจมครั้งนี้ใช่สำเร็จหรือล้มเหลว สำเร็จเป็นอย่างไร ล้มเหลวเป็นอย่างไร ผู้คนจำนวนมากล้วนไม่ได้ใคร่ครวญโดยละเอียด

ทั้งนี้เพราะนอกจากการจู่โจมผ่านพ้นไป ไม่เช่นนั้นไม่มีวันล่วงรู้คำตอบได้ ต่อให้จู่โจมอย่างสุดกำลังก็ไม่แน่ว่าจะมีคำตอบ

ในโลกมีปัญหาบางประการ ความจริงไม่มีคำตอบหรือไม่ต้องการคำตอบ หาไม่คำตอบของทุกคนล้วนผิดแผกแตกต่าง

"คำตอบ" ของพวกเขาครั้งนี้คืออะไร?

.....

เป๊ะโซ้วปวยมายังตีกออีอั้งอี่เมื่อยามใกล้รุ่ง ข้ามกำแพง

บทที่ 13
คนในร่างแห

ปฏิบัติการกวาดล้างลุ้ยเริ่มแล้ว

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยตระเตรียมออกจากหอลมพิรุณโปรย ซือบ้อขุยพลันขวางหน้าคนทั้งสองไว้

ซือบ้อขุยดูไปยังองอาจปานนั้น ยืนหยัดดุจปลายทวน

เอี้ยบ้อเซี้ยกับซือบ้อขุยเป็นบุคคลที่ผิดแผกแตกต่างสองคน

ซือบ้อขุยได้รับการพอกทายา ผลัดเปลี่ยนเสื้อยาวตัวใหม่ ท่าทางคึกคักแจ่มใสกว่าเมื่อวาน แสดงว่าวิชาแพทย์ของหมอหลวงฮู่ได้ยอดเยี่ยมจริงๆ

ซือบ้อขุยกล่าวกับแป๊ะโช้วปวยว่า

"กงจื้อต้องการพบท่าน"

พลางชี้มือไปยังหอเซียว

แป๊ะโช้วปวยผงกศีรษะรับ กวาดมองเฮ้งเซี่ยวเจียะแวบหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยแม้ไม่ได้กล่าวคำ "ท่านรอข้าพเจ้า" ออกมา แต่แววตาของมันได้บ่งบอก เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ได้ยินแล้ว

แป๊ะโช้วปวยเดินเข้าหอเขียวไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูทิวทัศน์ใกล้รุ่ง มองดูธารน้ำแร่ มองดูบุปผาจากนั้นความสนใจมุ่งอยู่ที่ผีเสื้อคู่หนึ่ง

ผีเสื้อบินกรีดกราย

ผีเสื้อบินไปทางซ้าย สายตาของเขาก็มองไปทางซ้าย ผีเสื้อบินไปทางขวา ดวงตาของเขาก็กลิ้งกลอกไปทางขวา

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่งชมดูยิ่งเบิกบานใจ ยิ่งชมดูยิ่งหรรษา คล้ายกับตัวเขาโบยบินอยู่ท่ามกลางบุปผชาติดามผีเสื้อด้วย

พลันมีคนตบไหล่ของเขาคราหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะมีสติแจ่มใสขึ้นมา พบว่าแป๊ะโช้วปวยมาถึงข้างกายของเขาแล้ว

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ขณะที่ท่านจับจ้องมองดูผีเสื้อ ข้าพเจ้าสามารถฆ่าท่านสักกี่ครั้ง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ มาตรว่าต้องตาย ไหนเลยไม่มองดูผีเสื้อได้?"

...นี่เป็นเหตุผลของสำนักใด?

แป๊ะโช้วปวยยามกะทันหันไม่อาจตอบได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวภายในปาก กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของมัน?"

เอี้ยบ้อเซี้ยยังคงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"พลังฝีมือของลุ้ยหึง สูงเยี่ยมกว่าลุ้ยกุ้งมากนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าไฉนไม่อาจรุดไปฆ่าตัวบัดซบนี้?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เหตุผลคือหากท่านรุดไป ก็จะฆ่ามัน แต่เราไม่ต้องการฆ่ามัน มันอยู่ไปยังจะมีประโยชน์ อย่าว่าแต่เราตรวจสอบข้อมูล ท่านไม่เคยไปยังช่องคณิกา ไหนเลยรับภาระเรื่องนี้ได้ ท่านว่าใช่หรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่รับคำ

เขาพบว่า "ข้อมูล" ยังมีประโยชน์กว่าที่เขาคาดคิดไว้มากนัก

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"เป้าหมายของท่านคือลุ้ยหึง

ลุ้ยหึงเป็นบุคคลที่ยากจัดการได้

ลุ้ยหึงเป็นคนที่พิโรธ ในยุทธจักรมีคนกล่าวว่า ผู้ใดสะกิดเพลิงโทสะของลุ้ยหึงขึ้น เท่ากับชักนำอัคคีเผาตัวเอง

เราต้องการให้ท่านกระตุ้นโทสะของลุ้ยหึง ทั้งนี้เพราะพลังฝีมือคนผู้นี้คล้ายขาดสิ่งหนึ่ง"

มันเอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยหยุดเล็กน้อย เฮ้งเซี่ยวเจียะจึงถามว่า

"ขาดสิ่งใด?"

"ช่องโหว่...แต่ละคนล้วนมีช่องโหว่ แต่ลุ้ยหึงคล้ายไม่มี ดังนั้นท่านได้แต่เลือกจุดที่กล้าแข็งที่สุดของมันลงมือ ขอเพียงสามารถโค่นทำลาย

ท่าไม้ตายที่มันภาคภูมิใจที่สุด อื่นๆ ย่อมกลับกลายเป็นจุดอ่อนเอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"หากว่าข้าพเจ้าถูกเพลิงโทสะของมันกลบกลืนไปเล่า?"

"นั่นก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา ใต้กรงเล็บของราชสีห์พิโรธตัวหนึ่งไม่มีไข่ที่สมบูรณ์ได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเปลี่ยนเป็นถามว่า

"ข้าพเจ้าจะเสาะพบลุ้ยหึงอย่างไร?"

"ไม่ต้องเสาะหามัน มันเองต้องเสาะหาท่าน เหตุการณ์เมื่อวานต่อให้มันไม่ขุ่นข้องใจ ก็ต้องไม่ยินยอมพร้อมใจ มันต้องฆ่าศัตรูสักคนสองคนเพื่อระบายโทสะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ลุ้ยหึงเที่ยวซ่อง ลุ้ยกุ้งฆ่าคน ท่านแน่ใจถึงเพียงนี้?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"แน่ใจ หนึ่งนั้นเป็นไปตามข้อสันนิษฐานของเรา สอง ในตึกหกหุบครึ่งมีคนของพวกเราอยู่"

มันสรุปว่า

"ขั้นตอนสำคัญที่สุด และเป็นขั้นตอนสุดท้ายของแผนการนี้คือพวกท่านต้องไปสมทบกันที่เหลาซาฮะ เวลายามเที่ยง"

มันเอ่ยถึงตอนนี้ กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ปฏิบัติการของพวกเราครั้งนี้เรียกว่าเซ่าลุ้ยเกี้ยต๋ง (ปฏิบัติการกวาดล้างลุ้ย)"

ดูท่าขุมกำลังที่ตึกหกหุนครึ่งวางอยู่ที่นี้ อย่างน้อยมีห้าหกสิบคน ในจำนวนนี้ประกอบด้วยตึ้งจู้ (หัวหน้าตึก) สี่คน แสดงว่าหมายมั่นลงมือประสบผลให้จงได้

ลุ้ยกุ้งเงยหน้ามองดูแป๊ะโช้วปวย กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"ดูว่าเจ้าจะโบยบินขึ้นฟ้าได้หรือไม่ วันนี้เราตั่วเอี้ยจะจัดการกับเจ้าให้ดี"

แป๊ะโช้วปวยยังคงไม่ส่งเสียง

ยามนั้นปรากฏผู้คนสองคนเดินเข้ามา ได้ยินทักป๋วกฮุ้นกล่าวว่า

"เราถ่ายทอดคำสั่งไป เพียงทิ้งมือเกาทัณฑ์ไปยี่สิบคน คอยยิงจู่โจมมัน จวบกระทั่งมันล้มลงค่อยยุติ"

ชุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"เริ่มได้แล้วหรือไม่?"

ลุ้ยกุ้งกล่าวว่า

"เริ่มได้แล้ว เราคิดชมดูการยิงวานร"

ได้ยินคนผู้นั้นตวาดสั่งคำหนึ่ง มือเกาทัณฑ์ยี่สิบคนก็วิ่งปราดเข้ามา บ้างยืนประจำที่ บ้างย่อตัวลง บ้างน้าวเกาทัณฑ์พาดสาย เล็งมาที่แป๊ะโช้วปวย

ทักป๋วกฮุ้นกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"ก่อนตายเจ้ายังมีคำสั่งเสียใด?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"มี"

"อย่างนั้นรีบบอก ไม่เช่นนั้นเกาทัณฑ์ที่ยิงออกครั้งละสามดอก

นี้พอปล่อยออก เจ้าคิดกล่าวก็ไม่ทันการณ์แล้ว"

แป๊ะไช้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านไปตายเถอะ!"

มันกล่าวขาดคำ ทักป๊วกฮุ้นก็ตายแล้ว

ถูกลูกธนูหกสิบดอก ที่ยิงออกจากคันเกาทัณฑ์ทั้งสามสิบคันยิงตายทั้งเป็น

.....

ร่างที่เตี้ยเล็กของทักป๊วกฮุ้นพลัน "เบ่งพอง" ขึ้นมา

ขณะที่คนผู้เนื่องกระหยิ่มยิ้มย่อง ก็จะ "เบ่งพอง" ขึ้น แต่นั่นเพียงเป็นความรู้สึกหลอน เกิดจากความนึกคิดในใจ หาปรากฏเป็นจริงไม่

ทักป๊วกฮุ้นที่พลัน "เบ่งพอง" ขึ้นมา เป็นเพราะมันถูกลูกธนูยิงใส่หกสิบดอก

คนผู้หนึ่งถูกลูกธนูยิงใส่มากมายปานนี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วน "เบ่งพอง" ขึ้นมา

ดังนั้นทักป๊วกฮุ้นกระทั่งล้มลงยังไม่ล้มลง ทั้งนี้เพราะก้านธนูยันพื้นไว้ กลับตรึงร่างมันติดกับที่

ลุ้ยกุ้งถึงกับเบิกตาค้าง

พริบตานั้น แหฟ้าดาช่ายดินที่รับกระชับพลันแยกออก แป๊ะไช้วปวยโถมปราดเข้าหามัน

ลุ้ยกุ้งสะอึกก่ายด้วยท่วงท่ากื่อมั่งฮวงชิง (งูเหลือมใหญ่พลิกตัว) ประชิดตัวด้วยท่วงท่าเฮ็กโฮ้วก้วงบ๊วย (เสือดำม้วนหาง) พุ่งตัวด้วยท่วง

ประกายตาเช่นนี้ ขู่ขวัญลุ้ยกุ้งที่ขวัญกล้าตลอดมา จนขนลุกเกรียวอยู่บ้าง

....ดีที่สุนัขป่าตัวนี้ติดร่างแหแล้ว

...หากว่าสักวันหนึ่ง ตัวเองตกอยู่ในร่างแหเดียวกัน หรือตกอยู่ในขุดอับเดียวกับมัน นับเป็นเรื่องราวที่น่ากลัวกว่าความตายอีก

นึกถึงตอนนี้ ลุ้ยกุ้งแทบต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

.....

คนตัวเล็กขบฟันเสียดสีกัน บังเกิดเป็นเสียงแหลมเล็กระคายหู กล่าวว่า

"จ้งตี้งจู้ (หัวหน้าใหญ่) พวกเราคำนวณแน่ว่า พวกท่านต้องมารบกวนโหงวตี้งจู้ (หัวหน้าตึกคนที่ห้า) ดังนั้นคลี่แหฟ้ากางตาข่ายดินอยู่ที่นี่ รอให้ท่านมาติดร่างแห ยังมีคนแซ่เฮ้งอีกผู้หนึ่ง คาดว่ากลัวตายไม่กล้ารุดมากระมัง?"

แป๊ะโซ้วปวยไม่ตอบคำ เพียงหมกมุ่นครุ่นคิดในใจ

...ดูท่าทางด้านเฮ้งเซี่ยวเฮียะมีความปลอดภัยกว่า

ลุ้ยกุ้งกล่าวกับคนตัวเล็กว่า

"ป๊วกฮุ้น ท่านเพิ่งได้รับเลื่อนขึ้นเป็นจับยี่ตี้งจู้ (หัวหน้าตึกคนที่สิบสอง) ที่ว่างลง ก็มีการแสดงออกเช่นนี้ นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

คนตัวเล็กกลับมีนามอันห้าวหาญ เรียกว่าหักป๊วกฮุ้น (ตั้นเมฆา) พอฟังลุ้ยกุ้งกล่าวเช่นนี้ มันก็รีบกล่าวว่า

"นี่ล้วนพึ่งพาโหงวกอ (พี่ที่ห้า) สนับสนุน"

ลุ้ยกุ้งรับฟังจนสนใจยิ่ง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ผู้ที่มีความสามารถย่อมผุดขึ้นมา ไม่ถือเป็นการสนับสนุน"

มันชี้มือไปยังแป๊ะโซ้วปวยในร่างแห กล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าคนผู้นี้สมควรจับหุงดีหรือต้มดี หรือว่าจับทอดหรือตุ๋นดี?"

ทักป๋วกฮุ้นยิ้มประจบกล่าวว่า

"จะอย่างไรมันตกอยู่ในเงื้อมมือโหงวตึ้งจู้ ท่านพอใจจัดการอย่างไรก็จัดการอย่างนั้น"

ลุ้ยกุ้งกลับบอกสั่นขวัญแขวนอยู่บ้าง ศัตรูอยู่ในร่างแห ย่อมไม่ปลอดภัยเท่าคนที่ตายแล้ว ดังนั้นกล่าวว่า

"จ้งตึ้งจู้ กับ ตั่วตึ้งจู้ จะรุดมาเมื่อใด?"

ทักป๋วกฮุ้นกล่าวว่า

"ตามที่ได้รับรายงาน วันนี้โซวมั่งจิ้มจะนำสี่เทพอสูรในสังกัดบุกจู่โจมสำนักใหญ่ของตึกเราอย่างสุดกำลัง จ้งตึ้งจู้จะนั่งบัญชาการที่สำนักงานใหญ่ ให้บทเรียนแก่ศัตรูผู้บุกรุก"

ล้อกุ้งแหงนหน้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ประเสริฐ ดูว่าปีศาจวัณโรคที่แซ่โซวจะลำพองผยองถึงเมื่อใด?"

มันร้องสั่งต่อทักป๋วกฮุ้นว่า

"บอกให้ตึ้งจู้ที่ซุ่มอยู่เบื้องนอกสลายหน่วยซุ่มให้หำเกาทัณฑ์ยิงสังหารคนผู้นี้"

ทักป๋วกฮุ้นรับคำ เดินถึงหน้าประตู กล่าววาจาหลายประโยค จากนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้าหลายสิบคู่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

จากเส้นผม

สตรีนางนั้นร่างไหวสะท้าน ผมดำขลับสลัดวูบ ดาวเย็นเก้าจุดก็พุ่งจากระยะประชิดใกล้ มุ่งใส่จุดสำคัญของแป๊ะโซ้วปวยเก้าแห่ง กลับเป็นยอดวิชาลิมิ้งปวยเซ (ดาวบินฉีกประตู) ที่สาบสูญจากการถ่ายทอดมานาน

แป๊ะโซ้วปวยม้วนแขนเสื้อ ดาวเย็นทั้งเก้าจุดถูกม้วนเข้ามาในแขนเสื้อจนหมดสิ้น

จากนั้นมันดีดนิ้วกลางข้างซ้ายออก

มันไม่ยั้งมือไว้ไมตรีอีก

ดรรชนีนี้ดีดใส่หน้าผากสตรีนางนั้น สตรีนางนั้นพลิกตัวกลางอากาศ หลบรอดอย่างหวุดหวิด ใช้ท่าร่างย้อนทะลวงเมฆ พุ่งย้อนกลับไปบนเตียง ทางหนึ่งทิ้งตัวลง ทางหนึ่งส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านคอยดูความร้ายกาจของเราโกวเนี้ย"

ขณะจะหัวร่อออกเสียง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป หงายร่างล้มลงบนเตียง

ลุ้ยกุ้งกับคนตัวเล็กล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ที่แท้สตรีเปลือยเปล่านางนี้เป็นลักดิ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่หก) ของตึกหกหุนครึ่งนามลุ้ยเกียว ดรรชนีของแป๊ะโซ้วปวยแม้ไม่ทิ่มสกัดถูกลุ้ยเกียว แต่ดรรชนีฝ่าอากาศได้ชำแรกเข้าสู่จุดไป๊ชิมที่หว่างคิ้วของนาง ลุ้ยเกียวยามกระหยิ่มยิ้มย่องกล่าววาจาแดกดัน ไม่ทันผนึกสมาธิรวมกำลัง พลังดรรชนีพลันแตกปะทุ ลุ้ยเกียวรู้สึกสมองลั่นอึงอล สิ้นสติสมประดีไป

แต่แป๊ะโซ้วปวยก็ตกอยู่ในร่างแหแล้ว

ปลาในร่างแหมีชะตากรรมอย่างไร?

สัตว์ร้ายที่ติดกับมีชะตากรรมอย่างไร?

แป๊ะโซ้วปวยที่ติดกับจะประสบชะตากรรมอย่างไร?

.....

แป๊ะโซ้วปวยอยู่ในร่างแหอย่างสงบ

มันไม่ขยับดิ้นรน

มือของมันพอสัมผัสถูกเชือกแห ทราบว่าต่อให้มีศัสตราวุธวิเศษต่อให้ทรงพลังมหาศาล ก็ยากจะตัดทำลายร่างแหขาดได้

...นอกจากมีคนเปิดกลไกสลายร่างแห ไม่เช่นนั้นมันยากรอดพ้นจากชะตากรรมได้

แป๊ะโซ้วปวยมองดูศัตรูของมันอย่างสงบ

การติดร่างแหไม่ได้แปลว่าพ่ายแพ้

ต่อให้พ่ายแพ้ก็ไม่เท่ากับตกตาย

ยามนี้แป๊ะโซ้วปวยเพียงหมกมุ่นครุ่นคิดถึงเรื่องหนึ่ง

...คนของตึกหกหุนครึ่งทราบได้อย่างไรว่ามันรุดมาชุ่มจูโจมลุ้ยกุ้ง?

...หากว่าสภาพเช่นนี้มิใช่เป็นแผนการของหอลมหิรุณไปรยขอเพียงมันมีชีวิตรอดกลับไป ต้องบอกต่อโซวมั่งจิ้มว่า ขุมกำลังของตึกหกหุนครึ่งไม่อาจดูแคลนได้

ประกายตาของแป๊ะโซ้วปวยในร่างแหคล้ายสุนัขป่าตัวหนึ่ง สุนัขป่าที่ติดกับ สำนึกตัวว่าไม่มีความหวังรอดชีวิต แต่ยังเฝ้ารอกระโจนใส่ผู้ที่ล่าสังหารมัน

ต่อให้อยู่ในห้องทับ เบื้องบนหลังคายังคงเป็นฟ้า ต่อให้อยู่เหนือน้ำ ใต้น้ำยังคงเป็นดิน

ไม่ว่าห้องทับใด ล้วนมีหลังคากับพื้นห้อง ไม่ว่าเป็นหลังคากระเบื้อง หลังคาหญ้าฟาง หลังคาต้นไผ่ หรือว่าพื้นหิน พื้นอิฐ พื้นปูน ล้วนต้องมีหลังคากับพื้นห้อง

แต่ตอนนี้พลันไม่เห็นหลังคาห้องแล้ว

ซึ่งความจริงมิใช่ไม่เห็น หากแต่ปรากฏแหขนาดใหญ่ปากหนึ่งคลุมลงมา แหใหญ่บดบังหลังคาห้องทั้งหมดไป

พร้อมกับนั้นก็ไม่เห็นพื้นห้อง ขณะเดียวกันปรากฏแหใหญ่ปากหนึ่งลอยขึ้น แป๊ะโซ้วปวยไม่ว่าลอยตัวขึ้นหรือทิ้งร่างลง ล้วนไม่อาจหลบรอดจากแหฟ้าตาข่ายดินนี้

หากคิดถอยปราดทลายประตูออกไป ก็ไม่ทันการณ์ ยิ่งอย่าว่าแต่มันดูออกว่า นอกประตูมีกับดักที่ร้ายกาจยิ่งกว่า

ไม่ว่ามันถลันหลบอย่างไร ขณะเพียงแหฟ้าตาข่ายดินนี้บรรจบเข้าหากัน มันจะกลับกลายเป็นปลาในร่างแห ไม่อาจหนีรอดออกไป

พริบตานั้น แป๊ะโซ้วปวยเพียงนึกถึงเรื่องหนึ่ง

...แหปากนี้เป็นตึกหกหุนครึ่งคลี่กางไว้แต่แรก หรือว่าเป็นหอลมพิรุณโปรยคลี่กางเอาไว้?

.....

แป๊ะโซ้วปวยไม่ล่าถอย ไม่หลบเลี่ยง ไม่ดิ้นรน

มันเพียงมุ่งหน้าไป

มันพุ่งควับไปในม่านมุ้ง

มันความจริงถอยปราดไป แต่แล้วเบี่ยงเป็นพุ่งตัวไปเบื้องหน้า การเปลี่ยนแปลงของท่าร่างระหว่างการถอยปราดและพุ่งตัว งดงามดุจเนื้อร้องกับทำนองของเพลง ที่ผสานกันอย่างกลมกลืน

...ที่ซึ่งอันตรายที่สุด มักเป็นที่ปลอดภัยที่สุด

ห้องหับแปรสภาพเป็นเหหใหญ่ปากหนึ่ง แต่เดียงยังคงเป็นเดียง

มันดกลงใจช่วงชิงขึ้นเดียง

แป๊ะโช้วปวยเพิ่งบรรลุถึงหน้าเตียง ค้อนดาวตกน้ำอัคคีของลุ้ยกุ้งก็หวดจู่โจมใส่หน้า

ค้อนบนกระแทกใส่ใบหน้า แฝงเสียงครืนครั่นปานฟ้าร้อง ค้อนที่มุ่งใส่ร่างท่อนล่างกลับปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใด แต่แป๊ะโช้วปวยทราบว่า นั่นจึงเป็นท่าจู่โจมที่น่ากลัวที่สุด

ยามนั้นคนตัวเล็กในผ้าห่มสะบัดเหวี่ยงสตรีแบบบางนางนั้นผลักไสใส่แป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยใช้นิ้วชี้นิ้วกลางสองนิ้วคีบวูบ ก็ตัดสวยโซ่ของค้อนดาวตกขาดสะบั้น แต่สตรีนางนั้นพุ่งตัวมาถึงเบื้องหน้าแล้ว

แป๊ะโช้วปวยขมวดคิ้ว ยื่นมือประคองสตรีนางนั้นไว้

สตรีนางนั้นร่างเปลือยเปล่า เป็นที่น่าเวทนา แป๊ะโช้วปวยพอสัมผัสถูก หัวใจพลันสั่นสะท้าน ขณะเดียวกันร่างสตรีนางนั้นก็ไหวสะท้านคราวหนึ่ง ไม่เพียงก่อเกิดคลื่นปทุมถันที่สร้างความฟุ้งซ่านแก่แป๊ะโช้วปวย ทั้งยังพวยพุ่งดาวเย็นออกมาเก้าจุด

สตรีนางนี้ร่างเปลือยเปล่า อาวุธลับพุ่งจากที่ใด?

แต่ว่าหนักหนาสาหัส บางคนจ่ายเพียงสถานเบา แต่ไม่ว่าพวกเราให้ท่านจ่ายค่าตอบแทนอันใด พวกเราต้องไม่ให้ท่านสำนึกเสียใจ ท่านเชื่อหรือไม่?"

หยาดเหงื่อของลุ้ยกุ้งไหลหลั่งลงมา ปากกล่าวว่า

"เราเชื่อ"

แป๊ะโซ้วปวยพลันถามว่า

"มือเกาทัณฑ์ทั้งยี่สิบคนนี้ไม่มีปัญหากระมัง?"

ชิไซชิ้งกล่าวว่า

"พวกมันล้วนเป็นคนสนิทของเรา เช่นเดียวกับที่เราเป็นคนสนิทของโซวกงจื้อ คนผู้หนึ่งกระทั่งคนสนิทยังไม่ไว้วางใจ เท่ากับไม่ไว้วางใจตัวเอง"

มันย้อนถามแป๊ะโซ้วปวยว่า

"ลุ้ยเกียวใช่สลบไสลไปจริงๆ หรือไม่?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"ภายในเวลาสองชั่วยาม ต่อให้ท่านย่ำม้าล่อที่ข้างหูนาง นางก็ไม่ได้ยิน"

มันกล่าวด้วยความถือดีว่า

"ครั้งกระโน้นลุ้ยก้วงใช้วิชาชิกชิ้งจี้ (ดรรชนีทำลายประสาท)ที่ข้าพเจ้าใช้ออกเป็นวิชาเกียชิ้งจี้ (ดรรชนีสะท้านเทพ) อานุภาพของดรรชนีสะท้านเทพ ต้องไม่ด้อยกว่าดรรชนีทำลายประสาท ประการนี้ท่านอย่าได้ลืมเลือน"

ชิไซชิ้งกล่าวด้วยซุ่มเสียงที่ดังปานโลหะกระทบกันว่า

"เราย่อมไม่ลืมเลือน เราคือซิไซซิ้ง พร้อมกับนั้นไม่หวังว่า สักวันหนึ่งท่านจะใช้ดรรชนีทำลายประสาทต่อพวกเราสี่เทพอสูร"

แป๊ะโช้วปวยเลิกคิ้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวังว่าไม่ ทั้งนี้เพราะการจัดการกับพวกท่านสี่เทพอสูร เป็นเรื่องที่น่ากลัวประการหนึ่ง"

มันหยุดเล็กน้อย จึงกล่าวด้วยน้ำเสียงที่คล้ายคมมีดว่า

"แต่ก็เป็นเรื่องที่ท้าทายอย่างยิ่ง"

กล่าวว่า

"เพียงไม่ทราบมันมีหรือไม่?"

ลุ้ยกุ้งกระซากเสียงว่า

"ลูกผู้ชายยอมตายไม่ยอมถูกหยามอัปยศ ท่านฆ่าเราเถอะ"

ชิไชชิ้งถามอย่างจริงจังว่า

"ท่านคิดใคร่ตาย?"

ลุ้ยกุ้งงงงันวูบ มันไม่ทราบว่าตัวเองยังมีโอกาสเลือกเฟ้นได้

ชิไชชิ้งคล้ายกล่าวด้วยความเสียดายว่า

"มันหากคิดใคร่ตายจริงๆ เราก็อับจนปัญญา"

แป๊ะโซ้วปวยทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายจริงๆ คนผู้หนึ่งมีชีวิตอยู่ ไม่ทราบประเสริฐปานใด มันเพิ่งมีอายุยี่สิบกว่าปี หากแม้นไม่ตาย อย่างน้อยยังสามารถเสพสุขอีกสี่สิบปี..."

ชิไชชิ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เพียงนางบำเรอของมัน สามารถแบ่งเฉลี่ยให้กับบุรุษสามสิบคน ทรัพย์สมบัติของมันสามารถอำนวยความสุขให้กับผู้คนหกสิบคน มันเองกลับละทิ้งยอดวิชาวิทยายุทธ์ นอนอยู่ในดินเหลืองที่เย็นเฉียบ"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวเสริมว่า

"นั่นเป็นเรื่องอับจนปัญญา คนเร่งรัดความตายผู้ใดช่วยให้มันมีชีวิตสืบไปได้"

ในที่สุดลุ้ยกุ้งไม่อาจสะกดกลั้นใจได้

เหงื่อเม็ดโป้งๆ ของมันไหลหลั่งออกมาไม่หยุดหย่อน

มันไม่ทราบว่าตัวเองไม่ตายได้ ยามเมื่อมันพบว่าตัวเองยังมีโอกาสรอดชีวิต ความกล้าหาญของอาจเมื่อครู่พลันถูกสูบออกไป ยามนี้มันกลับรู้สึกอ่อนระทวย ไม่รู้สึกพังทลาย หากแต่ประหวั่นพรั่นพรึง

มันกลัวตาย

ความกลัวเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาด พอเริ่มบังเกิดความกลัวก็ยิ่งมายิ่งหวาดกลัวแล้ว

มันกัดริมฝีปากล่าง กัดจนโลหิตไหลซึม ฟันบนทั้งที่กั้นด้วยเนื้อริมฝีปาก ยังขบใส่ฟันล่างจนบังเกิดเสียงดัง

ซิไซซิ้งกล่าวอย่างไม่อาจหักใจว่า

"ดูท่ามันเพียงคิดพลีชีพบูชาธรรม พวกเราได้แค่ลงมือแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ยังคงให้ท่านลงมือเถอะ"

ซิไซซิ้งกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"เราได้แต่ให้มันตายอย่างรวบรัดสมใจ ไม่เจ็บปวดเท่าใด..."

ลุ้ยกุ้งอดร้องมิได้ว่า

"รอสักครู่"

ทั้งสองหยุดมือลง ยิ้มพลางมองดูมัน

ลุ้ยกุ้งเผชิญการตัดสินใจครั้งสำคัญในชีวิต ฟันในปากต้องกระทบกัน ในที่สุดร้องถามว่า

"หากเราคิดมีชีวิตสืบไป ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างไร?"

ซิไซซิ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ทุกผู้คนคิดมีชีวิตสืบไป ล้วนต้องจ่ายค่าตอบแทน บางคนจ่ายให้

"ท่านทรยศต่อตึกหกหุนครึ่ง ขายลุ้ยจ้งตึ้งจู้ ท่านมิใช่ผู้คน"

ซิไซซิ้งกล่าวว่า

"เตี่ยทิแนมิใช่ผู้คนจริงๆ มันทรยศต่อตึกหกหุนครึ่ง เสียทีที่ลุ้ยซุ่งให้การสนับสนุน แต่เราหาใช่เตี่ยทิแนไม่ เราคือซิไซซิ้ง"

มันกล่าวอย่างผ่าเผยว่า

"ซิไซซิ้งเป็นคนของโซวกงจื้อ ย่อมต้องจงรักภักดีต่อหอลมพิรุณโปรย"

ลุ้ยกุ้งสิ้นหวังโดยสิ้นเชิง ได้แต่กล่าวว่า

"มิน่าเล่าท่านแจ้งต่อเรา ให้คอยระวังป้องกัน สองวันนี้หอลมพิรุณโปรยอาจส่งคนมาฆ่าเรา ที่แท้เราหลงกลติดกับของท่าน"

ซิไซซิ้งกล่าวว่า

"หากไม่ทำเช่นนี้ เราไหนเลยได้รับความไว้วางใจจากท่าน รับหน้าที่ระวังป้องกันที่นี้ หากมิใช่ท่านได้รับความคุ้มครอง ลุ้ยซุ่งไหนเลยปล่อยให้ท่านมามั่วสวาทในที่นี้ได้?"

ลุ้ยกุ้งกระชากเสียงว่า

"ประเสริฐ โซวมั่งจิ้มอันร้ายกาจ อาศัยซิไซซิ้งคนเดียว ก็ทำให้เราหลงกล"

แป๊ะโซ้วปวยพลันกล่าวว่า

"ทั้งยังทำให้ข้าพเจ้าหลงกล"

ซิไซซิ้งส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ผู้ปฏิบัติหน้าที่ที่แท้จริงคือท่าน มิใช่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพียงแต่พาตัวมาติดกับ ท่านจึงเป็นตัวเอกในภารกิจครั้งนี้"

ชิไซซิ้งกล่าวด้วยสีหน้าเย็นชาว่า

"มีเรื่องสองประการที่ท่านต้องเข้าใจ"

"ท่านบอก"

ชิไซซิ้งกล่าวว่า

"หนึ่ง หากปราศจากท่าน เราจะไม่ลงมือประสบผล ดังนั้นภารกิจของพวกเราครั้งนี้ ไม่มีการแบ่งตัวเอกตัวรอง"

มันกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"ยังมี หากโชวกงจื้อมอบหมายให้บุคคลที่เขาเพิ่งรู้จักเพียงวันเดียว ปฏิบัติหน้าที่สำคัญแทนบริวารที่อยู่ร่วมกันมานานปี ผู้ยิ้นผู้นี้ใช่เป็นบุคคลที่สามารถติดสอยห้อยตามร้อยพันปีหรือไม่?"

สีหน้าของแป๊ะโซ้วปวยคล้ายกับเพิ่งพบเห็นชิไซซิ้งเป็นครั้งแรก ในความทรงจำของมัน ชิไซซิ้งเป็นบุคคลที่เพื่อบรรลุถึงจุดหมาย ไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ แต่ยามนี้มันค่อยพบว่า ชิไซซิ้งเป็นคนที่ยึดมั่นในหลักการอย่างถึงที่สุด

"หลักการ" ของมันคือของรักภักดีต่อโชวมั่งจิ้บ

แป๊ะโซ้วปวยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้ในยุทธจักรยังมีคำ "ซื่อสัตย์" และ "คุณธรรม" ดำรงคงอยู่"

ชิไซซิ้งขึ้มอย่างอับจนปัญญาอยู่บ้าง กล่าวว่า

"หากพวกเราเชื่อมั่นว่ามี มันก็จะมีอยู่ หากเห็นว่ามันไม่มี อย่างน้อยในใจจะไม่บังเกิดความไม่สบายใจ"

แป๊ะโซ้วปวยกวาดมองลุ้ยกุ้งที่นอนระทวยอยู่บนพื้นแวบหนึ่ง

ท่าอึ่งเล้ง จ้วงชิง (มังกรเหลืองหมุนตัว) ดีดกายด้วยท่วงท่าฮื่อเตียนเหล้งมึ้ง (มังจฉาทะยานประตูมังกร) ท่าร่างทั้งสี่ชนิดใช้ออกโดยพร้อมเพรียง สองมือใช้ออกด้วยท่าต้อจ้วงอิมเอี้ยง (พลิกหมุนตรงและขอนกลับ) สองเท้าเตะออกด้วยท่าเล้งมึ้งซาเด็กหลัง (คลื่นสามประแทกประตูมังกร)

ท่าเท้าสัมพันธ์คลื่นสามกระแทกประตูมังกรของมันนี้ ดูเผินๆ จู่โจมอย่างหักโหม แท้ที่จริงลอยตัวพุ่งถอย ขอเพียงศัตรูสะอึกจู่โจมสามเท้านี้จะกลับกลายเป็นท่าไม้ตายอันเกรี้ยวกราด ลุ้ยกุ้งอาศัยหนึ่งกระบวนเพลงสามท่วงท่านี้ สร้างสถิติสังหารห้าขอดฝีมือทำร้ายสี่มือดีมาแล้ว

อย่าว่าแต่ตอนนี้มันไม่มุ่งทำร้ายศัตรู เพียงคิดเอาตัวรอดเท่านั้น ขอเพียงหนีรอดจากการสกัดจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม มันก็สามารถล่าถอยถึงบนเตียง ขอเพียงล่าถอยถึงบนเตียง มันก็สามารถผลักดันกลไกพาตัวเองร่วงหล่นลงสู่ทางลับ หนีเอาชีวิตรอดทันท่วงที

เท้าซ้ายที่มันเตะออก เห็นแน่ชัดว่าจะเตะถูกแป๊ะโซ้วปวย พลันดกห้อยลง

แป๊ะโซ้วปวยที่มนิ้วกลางออก ก็จี้ถูกจุดเส้นที่เท้าของมัน เท้าข้างนั้นคล้ายหลุดพ้นจากความสัมพันธ์กับมันในบัดดล

แต่ลุ้ยกุ้งยังมีเท้าขวา

เท้าขวาของมันห่างอีกเพียงครึ่งนิ้ว ก็จะเตะถูกทรวงอกแป๊ะโซ้วปวย แต่แล้วนิ้วกลางของแป๊ะโซ้วปวย พอดีจี้ถูกจุดเส้นที่เท้าของมันอีก เท้าขวาของลุ้ยกุ้งเท่ากับกลายเป็นพิการ

เท้าทั้งสองข้างล้วนใช้การไม่ได้ ลุ้ยกุ้งย่อมไม่อาจเตะเท้าที่

สามออก

แต่แป๊ะโซ้วปวยยังมีดรรชนีที่สาม

ดรรชนีที่สามจี้ใส่จุดดงเก็กของมัน

ลุ้ยกุ้งอ่อนระทวยลง กลับกลายเป็นอัมพาตดุจเดียวกับสองเท้าของมัน

จากนั้นมันค่อยได้ยินแป๊ะโซ้วปวยกล่าวกับเตี่ยทิแน ที่เพิ่งได้รับเลื่อนเป็นเก้าตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่เก้า) แทนคักตังว่า

"ซิไซซิ้ง ขอบคุณท่าน"

...ซิไซซิ้ง (เทพเจ้าประจิมแซ่ซิ) เป็นหนึ่งในสี่เทพอสูรแห่งหอลมพรุณโปรย

.....

ลุ้ยกุ้งความจริงอ่อนระทวยอยู่แล้ว พอฟังคำ "ซิไซซิ้ง" ถึงกับพังทลาย

อ่อนระทวยเพียงเป็นความเปราะบางทางร่างกาย การพังทลายกลับเป็นการละทิ้งทางจิตใจ

มันขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"เตี่ยทิแน เจ้าคนต่ำช้าสามานย์"

ซิไซซิ้งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"มิผิด เตี่ยทิแนเป็นคนต่ำช้าสามานย์ผู้หนึ่ง"

ลุ้ยกุ้งทราบว่า "เตี่ยทิแน" เมื่อเปิดเผยศักดิ์ศรี ต้องฆ่ามันเป็นการปิดปาก ดังนั้นกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

ผู้คนแล้ว

ลุ้ยหึงเห็นคนผู้นี้ยิ้มแย้มแจ่มใส ถึงกับเคียดแค้นจับใจ แต่มันไม่ได้พลุ่งพล่านจนลงมือในบัดดล ความแค้นกับความพลุ่งพล่านจะอย่างไรผิดแผกแตกต่าง ความแค้นทำให้พลังสมาธิรวมตัว ความพลุ่งพล่าน รังแต่สูญเสียพลังสมาธิไปโดยใช่เหตุ

ดังนั้นลุ้ยหึงแม้แค้นถึงที่สุด แต่ยังสะกดจิตใจถามว่า

"เจ้ามาหาที่ตาย?"

"ใช่แล้ว"

ผู้มาคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ เขายิ้มอย่างปลอดโปร่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาส่งท่านไปหาที่ตาย บริวารท่านล้วนไม่ยอมผลักไสข้าพเจ้าเข้ามา ข้าพเจ้าได้แต่ผลักไสพวกมันล้มลง จากนั้นเดินเข้ามาเอง"

• คนผู้นี้สามารถเร้นกายถึงสถานที่ฝึกฝีมือของมัน สยบศิษย์ทั้งแปดของมัน โดยที่มันไม่รู้สึกตัว ความสูงส่งของฝีมือคนผู้นี้ นับเป็นที่คาดคิดได้

ลุ้ยหึงในใจครุ่นคิด เปลือกนอกกลับไม่แสดงออก กล่าวว่า

"เจ้ามาฆ่าเรา?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับคำว่า

"ใช่"

ลุ้ยหึงกล่าวถามว่า

"พวกเรามีข้ออาฆาต?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ไม่มี"

เขากล่าวเสริมโดยเร็วว่า

"แต่ว่ามีแค้น"

ลุ้ยหึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"แค้น?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านเรียกว่า ลุ้ยหึง (แค้น) ข้าพเจ้ากลับชมชอบเห็นคนแค้น ยิ่งชมชอบดูสภาพที่ท่านแค้นคน"

เขาหยีตาลงกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ท่านพอแค้นขึ้นมา คล้ายกับสุกรตัวหนึ่งนุ่งกางเกงแดง แต่หัวสุกรคล้ายค้นวานร...."

ลุ้ยหึงคำรามด้วยโทสะ มันไม่อาจสะกดกลั้นสืบไป

ความแค้นของมันถูกกระตุ้นประดังขึ้น

พริบตานั้น มันตกลงใจว่าจะทำลายล้างคนผู้นี้โดยสิ้นเชิง ไม่ปล่อยให้หลงเหลือแม้เนื้อสักชิ้น กระดูกสักท่อน

มันพอสงมือ ก็แผ่พุ่งพลังอสนีสะท้านคีรีออกไป

.....

ลุ้ยหึงพุ่งหมัดขวา ผลักฝ่ามือซ้ายออก

เฮ้งเซี่ยวเจียะถอยกายปราด ทางหนึ่งคิดใช้มือซ้ายคลี่คลายหมัดขวาของมัน ใช้มือขวาปิดป้องมือซ้ายของมัน

แต่แขนทั้งสี่ข้างยังไม่กระทบกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันพบว่าพลังอสนีไม่ได้จู่โจมจากมือซ้ายหมัดขวาของลุ้ยหึง หากแต่ก่อตัวขึ้นที่หว่าง

เป้าและได้ผลที่สุด

ลุ้ยหึงทางหนึ่งฝึกซ้อมเคล็ดวิชาจิ้นชัวลุ้ย (อสนีสะท้านคีรี) อยู่ในกำแพงล้อมทั้งสี่ด้าน ทางหนึ่งเคียดแค้นต่อเรื่องราวเมื่อวานไม่คลาย

หวนนึกถึงเมื่อวานพบเห็นโซวมั่งจิ้ม แต่ไม่สามารถลงมือ ถึงกับเคียดแค้นจับใจ

มันพอบังเกิดความแค้นคั่ง ก็อดคิดฆ่าคนมิได้

เช้าวันนี้มันฆ่าคนไปสามคนแล้ว

คนทั้งสามหนึ่งเป็นขุนพลกบฏของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า หนึ่งเป็นศิษย์ทรยศของตึกหกหุนครึ่ง หนึ่งเป็นไส้ศึกที่ตึกมือวิเศษแห่งเมืองลกเอี๋ยงส่งมา

เมื่อเช้าวันนี้ ขณะที่มันบังเกิดความเคียดแค้นเป็นครั้งแรก ก็จับตัวไส้ศึกของตึกมือวิเศษมา ปล่อยให้อยู่ใจกลางกำแพงล้อมทั้งสี่ด้าน มันพอแผ่พุ่งหมัดฝ่ามือ ก่อเกิดเป็นกระแสลมปั่นป่วน กระแทกกระทั้นคนผู้นั้นอวัยวะภายในคลาดเคลื่อนจากตำแหน่ง กระอักโลหิตเสียชีวิตทั้งเป็น

มันพอบังเกิดความแค้นคุ่งเป็นครั้งที่สอง ก็จับตัวขุนพลกบฏของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ามา ปล่อยให้อยู่ใจกลางวง แผ่พุ่งพลังหมัด คนผู้นั้นกลับถูกกระแสพลังอันรุนแรงฉีกทำลายผิวหนังขาด กล้ามเนื้อปริแตกออก สร้างความพึงพอใจแก่มันที่มีพลังฝีมือรุดหน้ายิ่ง

รอจนมันเดือดดาลเป็นการใหญ่คำรบสาม มันก็จับตัวศิษย์ทรยศของตึกหกหุนครึ่งมา ทยอยใช้หมัดฝ่ามือ คนผู้นั้นกลับถูกพลังที่ไร้สภาพกระแทกจนริมฝีปากฉีกขาด ซึ่งขาดถึงจอนผม กระทั่งลูกตาก็พุ่งถลน

ออกมา หยาดโลหิตฉีกพุ่งตายอย่างสยดสยองสุดทนดู

ลุ้ยหึงรู้สึกพึงพอใจกว่าเดิม

มันยังคิดทดลองอีกครั้ง สักวันหนึ่งมันต้องแค้นถึงห้าหกครั้งค่อยสงบลงได้

ยังมีคนถูกคุมตัวมารอความตายอีกคนหนึ่ง เป็นบริวารของหอลมพิรุณโปรย

วิธีจัดการกับศัตรูที่ดีที่สุดคือ ปล่อยให้มันระบายความแค้น

ดังนั้นมันสลายพลังที่หลงเหลือที่หลังกำแพงไปก่อน ค่อยปรบมืออีกครา

"ศัตรู" ถูกผลักไสเข้ามาในบัดดล เพื่อเป็นเครื่องทดสอบของมัน มันตกลงใจจะให้ศัตรูผู้นี้ตายอย่างสมอยากกว่าสามคนแรก

ลุ้ยหึงผู้นี้ไม่น่าเล่นแม้แต่น้อย

มันชมชอบความสมอยาก

ใช้ชีวิตของผู้อื่นสนองความสมอยากของตัวเอง

คนที่สนองความสมอยากของมันเดินเข้ามาแล้ว

ลุ้ยหึงบังเกิดความแค้นอัดแน่นขึ้นอีกครา

ผู้มาแสดงว่าไม่ใช่ "ศัตรู" ที่มันใช้ให้คนจัดเตรียมไว้ ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้เดินเข้ามาเอง มิหนำซ้ำมันเคยพบเห็นคนผู้นี้มาก่อน

....เมื่อวานที่หน้าเหลาซาฮะ คนผู้นี้ปรากฏกายพร้อมกับโซวมั่งจิ้ม

....นี่จึงเป็น "ศัตรู" ที่แท้จริง

ศัตรูที่สนองความอยากของมันที่ผ่านมา ล้วนแล้วแต่ถูกผลักไสถึงกับถูกจุดลากเข้ามา ทั้งนี้เพราะคนเหล่านี้ถูกขู่จนแทบไม่เป็นสาระรูป

[illegible] ยังสืบเนื่องจากความรู้สึกน่าเล่น

[illegible]รู้สึกที่น่าเล่นเป็นนิสัยของมนุษยชาติ ขณะที่คนผู้หนึ่งเห็น [illegible] พลังชีวิตจะเริ่มเสื่อมถอย ดังนั้นเด็กทารกชอบเล่นที่สุด [illegible] แสวงหาพลังชีวิต มีอยู่ไม่น้อยที่กลับกลายจากชราเป็น [illegible] ชอบเล่นขึ้นมา

แต่ความชอบเล่นเช่นนี้ เพียงเป็นประกายสะท้อนกลับของอาทิตย์ [illegible]

.....

กุ้งหิงเป็นบุคคลไม่น่าเล่นแม้แต่น้อย

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะเสาะหามัน มันกำลังระบายความแค้นของมัน วิธีระบายความแค้นของมันคือกระแทกกำแพง

มันย่อมไม่พุ่งตัวชนกำแพง มันทั้งมิใช่วัวควาย และมิใช่คชสาร [illegible] กุ้งหิง ดังนั้นมันใช้ฝ่ามือซ้ายหมัดขวากระแทกใส่ผนังกำแพง [illegible] พลังหมัดลมฝ่ามือกระแทกสะท้อนกลับ ก่อเกิดเป็นพลังที่ยิ่ง [illegible] แรง ตัวมันก็อยู่ท่ามกลางกระแสพลัง อยู่ในกำแพงล้อมทั้งสี่หลัง

ตัวมันอยู่ท่ามกลางกำแพงล้อมทั้งสี่ด้าน ร่างไม่กระทบถูกกำแพง [illegible] ขาด

พลังหมัดลมฝ่ามือของมันกระทบกระแทกกันเอง บังเกิดความ [illegible] ปั่นป่วน หักกลบลบล้าง แต่จะไม่กระแทกทำลายกำแพงล้อม [illegible] กระแทกสะท้อนใส่ตัวเอง

ทุกครั้งที่พลังหมัดคู่โจมมาถึง มันจะใช้ลมฝ่ามือต่อต้าน เมื่อลม

ฝ่ามือกระแทกสะท้อนมาถึง มันจะใช้พลังหมัดเข้าลดทอน เมื่อเป็นเช่น
บนพื้นที่ว่างสามวาปกคลุมด้วยขุมกำลังที่คล้ายระลอกคลื่นอันคลุ้มคล
ซึ่งไม่มีที่ระบายออก

ลุ้ยหึงอาศัยวิธีนี้ฝึกปรือฝีมือ

มันไม่ยอมปล่อยให้ความ "แค้น" ของมันสูญเปล่าไป

มันอาศัยความแค้นฝึกปรือฝีมือที่หลังกำแพงล้อมทั้งสี่ด้าน

มันมีชื่อเสียงกระเดื่องดัง ศักดิ์ตำแหน่งสูงส่ง พลังฝีมือยอดเยี่ย
ยังมีผู้ใดกล้าตอแยมัน แต่มันยังคงคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ ไม่เคยปล่อยปละละเว้
โอกาสฝึกปรือฝีมือแม้แต่น้อย

...ความสำเร็จของคนผู้หนึ่ง มีเงื่อนไขเพียงสามข้อ หนึ่งนั้นเป็
พรสวรรค์ส่วนบุคคล รวมทั้งความชาญฉลาด สองเป็นความขยัน ขันขอ
พากเพียรพยายาม สามเป็นความโชคดีสามารถมีโอกาส

...แต่คนผู้หนึ่งสามารถมีความสำเร็จที่เด่นล้ำเหนือผู้อื่น ต้องกอบ
ด้วยเงื่อนไขทั้งสามประการ

ลุ้ยหึงมีพรสวรรค์ ขันขอมพากเพียร นิหน่าซ้ำบันเป็นคนขอ
ตระกูลลุ้ย ดังนั้นวิชาโหงวลุ้ยชงเต็ง (ห้าอสนีทลายขม่อม) ของมั
มีความสำเร็จสูงสุดในศิษย์ตระกูลลุ้ยทั้งหมด

น่าเสียดายที่ยังไม่อาจเทียบเท่าวิชาห้าอสนีใจฟ้าของลุ้ยต๋งเทีย

ดังนั้นมันตั้งใจว่าต้องมีฝีมือล้ำหน้าลุ้ยต๋งเทียน

มันไม่กล้าต่อสู้ชิงดีกับลุ้ยซุ่ง แต่ยังมีความทะเยอทะยานคิดชิง
ชิงเด่นกับเล่าอี่ (คนที่สอง) ลุ้ยต๋งเทียน

...คิดล้ำหน้าผู้เข้มแข็ง ต้องพากเพียรพยายาม นี่เป็นวิธีการที่ตร

บทที่ 14
หยอกเย้าคนคลั่งแค้น

มีบุคคลจำนวนมากชมชอบเสี่ยงอันตรายมาแต่กำเนิด พวกมันยิ่งชมชอบความหวาดเสียว ขี่ม้าเร็วที่สุด เดิมพันหนักที่สุด ไปยังสถานที่ร้อนระอุที่สุด รับประทานอาหารเผ็ดที่สุด ฆ่าคนที่ยากฆ่าได้ที่สุด

สำหรับกับพวกมัน เรื่องเหล่านี้เต็มไปด้วยความท้าทาย
พวกมันชมชอบเผชิญหน้ากับการท้าทาย
ทั้งนี้เพราะพวกมันชมชอบท้าทายตัวเอง
เฮ้งเซี่ยวเจียะมิใช่
เขาไม่ได้ท้าทาย
เขาคิดเล่นสนุกสนาน
ลุ้ยหึงเป็นคนพิโรธผู้หนึ่ง ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะคิดกระตุ้นโทสะบัน

ดูว่ามันพิโรธเพียงไหน

ลุ้ยหึงเป็นคนที่ดอแยไม่ได้ผู้หนึ่ง ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะคิดดอแยมั
ดูว่ามันยากดอแยสักปานใด

ลุ้ยหึงเป็นบุคคลที่ "ไม่มีช่องโหว่" ในเชิงฝีมือ ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจีย
คิดลงมือต่อมัน ดูว่าบุคคลที่ไม่มีช่องโหว่ในเชิงฝีมือเป็นเรื่องราวใดกันแน่

นอกจากผลประโยชน์และความจำเป็นแล้ว มีบ้างบุรุษคนกระท่
เรื่องราว เพียงเพราะความอ้างว้าง

ความอ้างว้างของคนผู้หนึ่ง จะทำให้มันกระทำเรื่องราวที่ค่อ
ข้างไม่อ้างว้าง ดังนั้นคนผู้หนึ่งไม่ว่ากระทำเรื่องราวใด ขอเพียงสืบเนื่อ
จากความอ้างว้าง นับว่ามีเหตุผลว่าคล่าวกับตัวเอง

ทั้งนี้เพราะบางครั้งความอ้างว้างยังน่ากลัวกว่าความตายอีก

มีบ้างบางคนกระทำเรื่องราว เพราะเห็นความอยุติธรรม ความรู้สึ
เช่นนี้เป็นปณิธานชนิดหนึ่ง ผู้ที่พบเห็นเรื่องอยุติธรรม ชักดา
เข้าช่วยเหลือ อาจบางทีมีชีวิตอย่างครึกครื้นสนุกสนาน ความจริงไ
จำเป็นต้องเสนอหน้าออกไป แต่ความรู้สึกที่คับข้องใจ ทำให้มันมีเหตุผ
กระทำเพื่อความยุติธรรม

ทั้งนี้เพราะบางครั้งความรู้สึกที่คับข้องใจ ทำให้มันมีเหตุผ
กระทำเพื่อความยุติธรรม

ทั้งนี้เพราะบางครั้งความรู้สึกที่คับข้องใจต่อเรื่องอยุติธรร
ยังรุนแรงกว่าความคิดดิ้นรนเอาชีวิตรอดอีก

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้เป็นเพราะความอ้างว้าง และไม่บังกิ
ความรู้สึกคับข้องใจต่อเรื่องอยุติธรรม เขานอกจาก "เสาะหา" ลุ้ยห

กลางสองมือ ม้วนทะลักเข้ามาดุจขุนเขาถล่มทลาย

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันยืดเหยียดเอว ขึ้นมือตะปบไปด้านหลัง กลับคว้ากล้วงก้อนอิฐจากผนังกำแพงด้านหลังก้อนหนึ่ง กั้นอยู่เบื้องหน้าของเขากับลุ้ยหึง

ก้อนอิฐดังหนักๆ แหลกสลายเป็นผุยผง

อานุภาพของพลังอสนีสะท้านคีรีของลุ้ยหึง รุนแรงเทียบเท่ากับดินระเบิดแล้ว

แต่อานุภาพนี้ถูกกระตุ้นชักนำขึ้น อานุภาพอันรุนแรงนี้ เพียงระเบิดทำลายก้อนอิฐไปก้อนหนึ่ง

ลุ้ยหึงแค้นกว่าเดิม

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ล่าถอย กลับสะอึกเข้ามา คล้ายคิดฉกฉวยช่องว่างของมันเข้ามา

ลุ้ยหึงตวาดก้อง ดู่โจมหนึ่งหมัดหนึ่งฝ่ามือออก

หมัดคล้ายอสนีก่อตัว ฝ่ามือคล้ายความเคลื่อนไหวของอสนี

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับไม่ถลันหลบ ใช้แขนเสื้อข้างซ้ายรวบคลุมพลังอสนีไว้ แขนเสื้อถึงกับเบ่งพองขึ้นดุจกลองใหญ่ แต่แขนเสื้อข้างขวาของเขาก็สลัดขวางออกไป

สลัดขวางใส่กำแพงล้อมด้านตะวันออก

เสียงโครมครามหนึ่ง กำแพงถล่มก้อนอิฐทลาย

แขนเสื้อทั้งสองข้างของเฮ้งเซี่ยวเจียะห่อเหี่ยวลง คนกลับปลอดภัยไร้อันตราย

เฮ้งเซี่ยวเจียะชักนำพลังอสนีสะท้านคีรีของลุ้ยหึงไปยังผนัง

กำแพง พลังฝีมือชนิดนี้ใกล้เคียงกับวิชาอี๊ยวยจิบักซิ้งกง (ลมปราณตอนต่อบุปผา) ที่สาบสูญจากยุทธจักรนานปี

อสนีแรกของลุ้ยหึงถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะทำลายอสนีที่สองถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะหันเหชักนำ สร้างความเคียดแค้นแก่ลุ้ยหึงจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง ดวงตากลับกลายเป็นแดงเพลิง ใช้อสนีครั้งที่สามออก

อานุภาพของอสนีนี้ ยังน่ากลัวกว่าสองอสนีแรก ถึงกับน่ากลัวกว่าพลังสองอสนีแรกรวมกันอีก

ลุ้ยหึงแค้นถึงที่สุด และลงมืออย่างสุดกำลังแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นผิดท่า คล้ายคิดพุ่งปราดไป แต่อสนีกระแทกถูกทรวงอกของเขาแล้ว

ร่างของเฮ้งเซี่ยวเจียะถูกกระแทกปลิวลิ่วออกไป กลางหลังปะทะชนกับกำแพงล้อมด้านตะวันตก จากนั้นลื่นไหลลงกับพื้นราวมัจฉาตัวหนึ่ง ท่าร่างสวยงามดุจนางนวลขาวที่โบยบินตัวหนึ่ง มิหนำซ้ำบนใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้ม

กำแพงล้อมที่ด้านหลังของเขาพังทลายลงแล้ว

หน้าผากของลุ้ยหึงปรากฏหยาดเหงื่อผุดพรายขึ้น

มันทุ่มเทใช้พลังอสนีติดต่อกันสามครา รู้สึกกินแรงอยู่บ้าง

ดูท่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยากจัดการกว่าที่มันคาดคิดไว้ มิหนำซ้ำยังยากจัดการกว่ามากนัก

แต่ในชีวิตของลุ้ยหึง เผชิญกับบุคคลที่ยากจัดการ ยิ่งกระตุ้นความคิดต่อสู้ของมันขึ้น

มันใช้ออกด้วยไม้ตายที่สร้างชื่อให้กับมันนามโหงวลุ้ยชงเด้ง

(ห้าอสนีทลายขม่อม) ในบัดดล

.....

ลุ้ยหึงพอใช้ออกด้วยท่าห้าอสนีทลายขม่อม แม้แต่ตัวเองยังอดชมเชยมิได้ว่า ใช้กระบวนท่านี้อย่างสวยงามไร้ตำหนิ

หลังจากที่มันใช้พลังอสนีสะท้านคีรีติดต่อกันสามคราว สูญเสียพลังฝีมืออักโข อานุภาพของท่าห้าอสนีทลายขม่อมมิเพียงไม่ลดทอนลง มิหนำซ้ำอานุภาพการทำลายล้างยังกล้าแข็งขึ้นอีกเจ็ดเท่า ไม่มากไม่น้อย พอดีเจ็ดเท่า

ท่าห้าอสนีทลายขม่อมแตกต่างกับพลังอสนีสะท้านคีรี พลังอสนีสะท้านคีรีกราดฟาดฝ่าอากาศ ฝ่ายตรงข้ามอาจสามารถหยิบยืมวัตถุถ่ายทอดอสนี ชักนำพลังอสนีไปอีกทางหนึ่ง แต่ท่าอสนีทลายขม่อมกระแทกลงยังศีรษะ พอกระแทกถูกฝ่ายตรงข้าม นอกจากร่างแตกแยกเป็นเสี่ยง กระดูกแหลกสลายผิวกายไหม้เกรียมแล้ว ไม่มีหนทางรอดอื่นอีก

ขณะที่มันผลักดันท่าจู่โจมนี้ออก เย้งเซี่ยวเจียะพลันลอยตัวสะอึกปราด ขึ้นมือช่วงชิงอย่างเร่งร้อน

ลุ้ยหึงทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามคิดดิ้นรนก่อนตาย ดังนั้นเบี่ยงตัวเล็กน้อย กระแทกกระทั้นท่าห้าอสนีทลายขม่อมลง

เย้งเซี่ยวเจียะยกมือขวาขึ้น หลังมือแนบติดกับผมเผ้า หงายใจกลางฝ่ามือขึ้นฟ้า นิ้วมือทั้งห้าประกบแนบชิดกัน มือซ้ายตะปบคว้าปกเสื้อของลุ้ยหึง ฉีกกระชากออกมาดังคว้าก

ลุ้ยหึงจึงไม่สนใจปกเสื้อแถบนั้น มันต้องการกระแทกกระทั้น

เอ้งเซี่ยวเจียะตายคามือ

มันทุ่มเทใช้ท่าห้าอสนีทลายขม่อมออกไป ใช้ออกอย่างงามพร้อมไร้ตำหนิ

.....

อสนีทลายใส่ศีรษะเอ้งเซี่ยวเจียะ

เหนือศีรษะเอ้งเซี่ยวเจียะมีมือ เป็นมือขวา

อสนีแตกปะทุที่ใจกลางฝ่ามือของเขา

เสียงปงคราหนึ่ง เศษผ้าในช้ายเอ้งเซี่ยวเจียะฉีกกระจุย กลับกลายเป็นเส้นใยนับพันนับหมื่นเส้นปลิวกระจายเวียนว่อน

เอ้งเซี่ยวเจียะยังคงยืนหยัดอยู่

เอ้งเซี่ยวเจียะไม่มีเรื่องราวใด เพียงแต่หน้าแปรเปลี่ยนทราหนึ่ง จากนั้นกลับคืนสู่สภาพเดิม

ท่าไม้ตายห้าอสนีทลายขม่อมของลุ้ยหึง เพียงฉีกกระจายเศษผ้าที่ปกเสื้อของมันหรือ?

ลุ้ยหึงหน้าแปรเปลี่ยนไป ที่แปรเปลี่ยนไปไม่ใช่เป็นแค้น หากแต่เป็นแตกตื่น

แค้นกับแตกตื่นผิดแผกแตกต่าง แค้นคืออาฆาต แตกตื่นคือความกลัว ผู้ที่ออกท่องเที่ยวในยุทธจักร ไหนเลยเคยได้ยินว่า ลุ้ยหึงเกรงกลัวผู้ใด เกรงกลัวเรื่องราวใด

แต่ลุ้ยหึงแตกตื่นจริงๆ เป็นความแตกตื่นลนลาน

เอ้งเซี่ยวเจียะมองดูเศษผ้าที่สาบสูญจากปลายนิ้ว อดแลบลิ้นมิได้

ชมเชยว่า

"ร้ายกาจนัก เศษผ้าก็ใช้พลังแกร่งกร้าวทำลายได้ นับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ"

เขากล่าวชมเชยลุ้ยหึง แต่เมื่อกระทบโสตลุ้ยหึง ยังสร้างความลำบากใจยิ่งกว่าตบหน้ามันอีก

นี่นับว่ายังทนทานไม่ได้กว่าคำกล่าวแดกดันอีก

ฟังจากปากคำเฮ้งเซี่ยวเจียะ คล้ายกับว่าเขาไม่ได้ต่อสู้พิสูจน์เป็นตายกับลุ้ยหึง เพียงแต่ทดสอบท่าไม้ตายของลุ้ยหึงดูว่าเป็นเรื่องราวใดที่แท้สูงเยี่ยมถึงระดับใดภายหลังเขารับทราบแล้ว กลับกล่าวคำชมเชยคล้ายกับอาจารย์ผู้หนึ่ง วิจารณ์ความดีเลวของบทความผู้เป็นศิษย์ก็ปาน

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูสีหน้ามันอย่างยิ้มแย้ม ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"เป็นไร ยังมีกระบวนท่าที่ทรงอานุภาพกว่านี้อีกหรือไม่?"

"มี"

คำพูดนี้ไม่ได้กล่าวจากปากลุ้ยหึง

คำพูดนี้พอกล่าวจบ ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงสองประการ

หนึ่งนั้นคือสีหน้าและแววตาของลุ้ยหึง

สีหน้าของมันไม่เพียงกลับคืนสู่สภาพเดิม มิหนำซ้ำยังกระหยิ่มยิ้มย่อง แววตาที่มันมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ คล้ายกับกำลังมองดูคนตายผู้หนึ่ง

สองคือกำแพงล้อมด้านทิศเหนือพลันพังทลายลง

หลังจากที่พังทลาย ก็ปรากฏบุคคลสามคนขึ้น

ในคนทั้งสาม มีอยู่สองคนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะเคยพบเห็นมา หนึ่งคือ

เต่าจื้อพั่วพั้วที่เผยโฉมกลางซากปรักหักพังวันฝนตก หนึ่งคือลู่ซาจี่ (สามเกาทัณฑ์แซ่ลู่) ที่เคยประมือตอนที่เขาบุกแถบพั่วปั้งมึ้ง เพื่อเปิดโอกาสให้โซวมั่งจิ้มฆ่าล้างแค้น

แต่คนกล่าววาจามิใช่พวกมันทั้งสอง

ความสนใจของเฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ได้มุ่งอยู่ที่พวกมัน หากแต่อยู่ที่บุคคลที่สาม

เมื่อมีบุคคลที่สามอยู่ด้วย คล้ายไม่ถึงรอบให้เต่าจื้อพั่วพั้วกับลู่ซาจี่กล่าววาจา

บุคคลที่สามเป็นชายกลางคนร่างผอมเล็กแห้งกรังผู้หนึ่ง

ดูจากสารรูปอันซูบผอมของมัน คล้ายกับลมยังโชยพัดมันขึ้นได้ แต่เมื่อเพ่งพิจารณาโดยละเอียด เนื้อของมันคล้ายหล่อหลอมจากเหล็กแนบติดกับโครงกระดูก ขอเพียงผลักดัน จะก่อเกิดพลังอันน่าตระหนกและสะพรึงกลัวขึ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอพบเห็นมัน ก็ระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"หากว่าข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด มันคือยี่ตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สอง) ของตึกหกหุนครึ่งลุ้ยต๋งเทียน"

เขาหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

"หวังว่าข้าพเจ้าคาดเดาผิด"

เขาย่อมหวังว่าคาดเดาผิด ทั้งนี้เพราะหากลุ้ยต๋งเทียนมาถึง บวกกับลุ้ยหึงและเต่าจื้อพั่วพั้ว ลู่ซาจี่ คนทั้งสี่ผนึกจู่โจม ต่อให้โซวมั่งจิ้มมาด้วยตัวเอง ก็ไม่แน่ว่าจะรับมือได้

ดวงตาของชายกลางคนซูบสดใสนั้นทอแววเวทนาชนิดหนึ่ง

มองดูบุคคลที่มันนึกเวทนา กล่าวว่า

"เราหวังให้ท่านคาดเดาผิดจริงๆ"

มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้คาดเดาผิด"

คนทั้งสี่ก่อตัวเป็นวงล้อม มิหนำซ้ำวงล้อมบีบรัดเข้าไปทีละน้อย

ดูท่าพวกมันรออยู่ที่นี้เป็นเวลานาน

พวกมันคล้ายแหปากหนึ่ง กำลังรอให้ปลาติดร่างแห

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็น "ปลา" ในสายตาพวกมัน

แหปากนี้แม้แต่ลุ้ยหึงคล้ายยังไม่ทราบล่วงหน้า ดังนั้นมันพอพบเห็นแหปากนี้ ก็บังเกิดความแตกตื่นยินดี จากนั้นเพราะความชำนาญนานปี มันพลันเข้าร่วมการเคลื่อนไหว กลับกลายเป็นด้านหนึ่งในสี่ด้านของร่างแห

ตำแหน่งที่มันเฝ้ารักษาเป็นด้านทิศใต้

ด้านทิศใต้ยังมีกำแพงล้อมชั้นหนึ่ง นี่เป็นตำแหน่งที่เฝ้ารักษาง่ายดายที่สุด ผู้ใดคิดเหินข้ามกำแพงชั้นนี้ มันสามารถปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามได้สิบเอ็ดครั้ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเหลียวซ้ายแลขวา มองหน้าดูหลัง กลับกล่าวคำพูดที่ลุ้ยตั้งเทียนเห็นว่าเป็นวาจาน่าตระหนกประโยคหนึ่งว่า

"ท่านเป็นบุคคลที่น่าเล่นยิ่ง ท่านน่าเล่นกว่ามัน"

เขาชี้มือไปยังลุ้ยหึง กล่าวอีกว่า

"น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าไม่มีเวลาเล่นกับท่าน และมันก็ไม่มีเวลาเล่นต่อไป"

ลุ้ยต๋งเทียนงงงันวูบ

มันดูไปมีอายุไม่ถึงสามสิบปี แท้ที่จริงย่างเข้าห้าสิบสองแล้ว

มันรักษาสุขภาพร่างกายเป็นอย่างดี ใช้ชีวิตอย่างมีระบบ และไม่ได้ปล่อยวางวิชาฝีมือ พร้อมกับศักดิ์ฐานะที่สูงขึ้น ชื่อเสียงเกียรติภูมิที่เกริกไกรกว่าเดิม พลังฝีมือของมันมีแต่ฝึกปรืออย่างแข็งขันยิ่งขึ้น หลังจากอายุสามสิบปี มันคล้ายไม่ชราอีก

อาศัยคนชุบผอมเช่นมัน น้ำหนักที่มีอยู่ในยุทธจักร คล้ายยังหนักกว่าเจ้าสำนักสิบคนรวมกันอีก

ดังนั้นคำพูดที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวกับมันนี้ มันกล่าวได้ว่าน้อยครั้งจะได้ยินมา ไม่ได้ยินมาเป็นเวลานานแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายไม่ได้ยึดถือมันเป็นศัตรูเข้มแข็ง หากแต่ยึดถือเป็นเครื่องเล่น

....ทอดตาทั้งแผ่นดิน ผู้ใดกล้ายึดถือลุ้ยต๋งเทียนเป็น "เครื่องเล่น"?

.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะพ่อกล่าวจบก็ลงมือ

เขาลงมือต่อลุ้ยหึง มือของเขาแตะด้ามกระบี่แล้ว

ลุ้ยหึงถอยกายปราด มันทราบว่ายี่กอ (พี่รอง) ต้องขัดขวางเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้แน่นอน

ลู่ซาจี่ยิงเภาทัณฑ์ดอกหนึ่งใส่กลางหลังเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เสื้อขาดของเต่าจื้อพั่วพั้วครอบลงยังศีรษะเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เกาทัณฑ์ของลู่ซาจี่ ยิงใส่กลางหลังเฮ้งเซี่ยวเจียะชัดๆ พลันวกวูบกลางอากาศ ปักใส่ท้ายทอยเฮ้งเซี่ยวเจียะ มิหนำซ้ำปลายเกาทัณฑ์ปรากฏหัวขนุดีดพุ่งออกมาสองหัว กลับกลายเป็นหนึ่งเกาทัณฑ์สามหัวขนุพุ่งใส่ท้ายทอยเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เสื้อเก่าขาดพองเต่าจื้อพั่วพั้ว เคยใช้ลอบทำร้ายอกตูจื้อ ที่เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของโซวมั่งจิ้ม ขอเพียงถูกภูษิตฟ้าไร้ชีวิตตัวนี้กระทบถูกหากกระทบถูกมือ ที่เน่าเปื่อยเป็นใบหน้า กระทบถูกใบหน้า ที่เน่าเปื่อยเป็นหัวใจ

ดังนั้นทุกครั้งที่เต่าจื้อพั่วพั้วใช้ภูษิตฟ้าไร้ชีวิตตัวนี้ ตัวเองจะสวมถุงมือสี่ชั้น ในจำนวนนั้นมีอยู่สามชั้นห่อหุ้มข้อแขนไว้ เกรงว่าหากกระทบถูกข้อแขนเพียงเล็กน้อย แม้แต่ตัวเองก็ทนไม่ได้

เต่าจื้อพั่วพั้วเป็นฉิกตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่เจ็ด) ของตึกหกหุนครึ่ง ลู่ซาจี่เป็นจับตึ้งจู้ (หัวหน้าตึกที่สิบ) คนทั้งสองพากันใช้ไม้ตายที่สร้างชื่อให้กับพวกมัน ย่อมเป็นท่าไม้ตายกับมือสังหาร

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นบุคคลที่พวกมันคิดใคร่ฆ่า

ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

เขาได้แต่ชักกระบี่

ในที่สุดเฮ้งเซี่ยวเจียะชักกระบี่แล้ว

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะชักกระบี่

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าเขามีกระบี่เล่มหนึ่ง ด้ามกระบี่คล้ายเดือนเสี้ยว แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าเขาใช้กระบี่ประหลาดเล่มนี้อย่างไร

นี่เป็นกระบี่เยี่ยงไร?

.....

นี่มิใช่กระบี่

แต่เป็นดาบ

เป็นดาบโค้ง

ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะชักออกเป็นกระบี่ ไฉนกลับกลายเป็นดาบ

ที่แท้ด้ามกระบี่นั้นมิใช่ด้ามกระบี่ที่แท้จริง หากแต่เป็นดาบเล่มหนึ่งที่โค้งราวกับมีดโค้งเล็กๆ ที่สตรีที่ใช้แต่งคิ้ว

เป็นดาบโค้งเล็กๆ ที่ประณีต

ประกายดาบตวัดวูบขึ้นอย่างเฉิดฉาย กรีดผ่านอากาศไปดุจดาวตก

ดาบโค้งสกัดก้านเกาทัณฑ์ไว้ หัวเกาทัณฑ์จ่อใส่ภูษิตฟ้า เฮ้งเซี่ยวเจียะเสือกส่งดาบไปตามสภาวะ เกาทัณฑ์กับเสื้อเก่าขาดก็แยกย้ายพุ่งใส่ลู่ซาจี่กับเต่าจื้อพั่วพั้ว

ลูซาจี่กับเต่าจื้อพั่วพั้วแตกตื่นจนรีบล่าถอยหลบเลี่ยง

ลุ้ยหึงก็แตกตื่นตะลึงลาน

เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถรับพลังอสนีสะท้านคีรีกับห้าอสนีทลายขม่อมของมันโดยง่ายดาย ความทรงจำนี้ยังใหม่อยู่ ตอนนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ชักกระบี่

ยามนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะชักอาวุธ มิหนำซ้ำยังโถมใส่มัน แสดงว่าคิดสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก จู่โจมแลกชีวิต ลุ้ยหึงไหนเลยไม่ตื่นตระหนกได้

มันทางหนึ่งรับมือ ทางหนึ่งถอยปราดไป

ที่ด้านหลังมันเป็นกำแพงล้อม

กลางหลังมันปะทะกับกำแพง ไม่มีหนทางถอยอีก
แต่สีหน้ามันแทนที่จะแตกตื่น กลับกลายเป็นชินดี
ทั้งนี้เพราะมันเห็นลุ้ยต๋งเทียนสกัดเฮ้งเซี่ยวเจียะเอาไว้แล้ว
แต่แล้วมันพลันพบว่าที่ทรวงอกเพิ่มวัตถุท่อนหนึ่ง
เป็นปลายกระบี่ที่แปดเปื้อนโลหิตท่อนหนึ่ง
ตอนแรกมันตื่นตระหนก ถัดจากนั้นประหลาดใจ ต่อมาแตกตื่นพร่ำพรึง หลังจากนั้นเป็นเจ็บปวดสุดท้ายส่งเสียงร้องคำหนึ่ง

.....

ลุ้ยต๋งเทียนขณะจะผลักดันท่าจู่โจมที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ ก็เหลือบเห็นปลายกระบี่แปดเปื้อนโลหิตท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกจากทรวงอกลุ้ยหึงเทียน

...ปลายกระบี่เป็นโลหิต กระบี่เป็นกระบี่ไม้
...กระบี่แทงทะลุ อกลุ้ยหึงออกไป
...ดูท่าลุ้ยหึงไม่มีหนทางรอดได้
...ที่แท้หลังกำแพงด้านทิศใต้ยังมีศัตรูเข้มแข็ง
ลุ้ยต๋งเทียนพอว้าวุ่นใจ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็แหวกทางล่าถอยไป
...ภารกิจสำเร็จลุล่วง สมควรถอนตัวล่าถอย
...หากไม่ถอนตัวล่าถอยต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง
...ภารกิจของเขา คือบีบบังคับลุ้ยหึงถึงเชิงกำแพงด้านทิศใต้ โซวมั่งจิ๋มเคยกล่าวไว้ "ก๊วยตังชิ้ง (เทพบูรพาแซ่ก๊วย) จะจัดการกับมันเอง" ขณะที่กล่าวคำพูดนี้แป๊ะโซ้วปวยก็อยู่ด้วย

...นี่เป็นหมากที่โชวมั่งจิ้มวางไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ทราบว่าก๊วยตังซิ้งเป็นใคร แต่เห็นก๊วยตังซิ้งใช้กระบี่ไม้แทงทะลุกำแพงก่อน ค่อยทะลุอกลุ้ยหึง ใช้ออกโดยไร้เสียง พอลงมือต้องฆ่า ฝีมือนี้เฉกเช่นเทพเดินหนภูตไร้รอย ยากระวังป้องกันได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงคุกคามใส่ลุ้ยหึง ยามนี้กลับคิดปราดไปด้านหลังราวกับหินกระสุนลูกหนึ่ง โผฟุ่งจากไป

ลุ้ยต๋งเทียนแม้ถูกแบ่งแยกสมาธิ แต่ยังคงผลักดันฝ่ามือห้าอสนีใจฟ้าใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะทันเวลา

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเห็นสภาวะของห้าอสนีใจฟ้าก็ทราบว่าวันนี้เขาถูกบีบบังคับให้กระทำเรื่องหนึ่งแล้ว

เขาได้แต่ชักกระบี่จริงๆ

.....

ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะชักออกเมื่อครู่เป็นดาบ

ดาบโค้งที่เล็กกะทัดรัดบนด้ามกระบี่

ที่ชักออกในตอนนี้จึงเป็นกระบี่

กระบี่หากปราศจากด้าม ไหนเลยสามารถชักกระบี่ได้?

สามารถ

กระบี่ยังเป็นกระบี่ กระบี่ที่ปราศจากด้ามก็เป็นกระบี่

กระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ด้ามเป็นดาบ ตัวกระบี่ปราศจากด้าม

เหตุผลนี้เช่นเดียวกับวานรที่ไม่มีหาง ยังคงเป็นวานร คนที่ไม่มีเส้นผมก็เป็นคน พวกเราไม่อาจบอกว่าต้นไม้ที่ปราศจากผลไม่ใช่ต้นไม้

เฮ้งเซี่ยวเจียะชักกระบี่
กระบี่แทงใส่ลุ้ยต๋งเทียน
ไม่มีผู้ใดบรรยายกระบี่นี้ได้

ใช้ตัวหนังสือ ใช้ภาพวาด ล้วนไม่สามารถบรรยายท่าทุ่มแทงนั้นได้ นั่นมิใช่รวดเร็ว และมิใช่ประหลาด ยิ่งมิใช่สุดยอด และไม่เพียงเป็นความสวยงาม หากแต่เป็นการรวมทุกสิ่งนี้ บวกกับความเฉิดฉายสามส่วน ความงามสง่าสามส่วน ความโศกศัลย์สามส่วน และความยิ่งใหญ่อีกหนึ่งส่วน

เป็นเพลงกระบี่ที่เฉิดฉาย งามสง่า โศกศัลย์และยิ่งใหญ่ชนิดหนึ่ง

...เป็นผู้ใดที่บัญญัติเพลงกระบี่ที่มีแต่บนสรวงสวรรค์จึงพึงมีในแดนดินไหนเลยพึงมีได้?

...นี่ที่แท้เป็นเพลงกระบี่ หรือเป็นเซียนเวท?

...เป็นกระบี่ในแดนดิน หรือว่าเป็นกระบี่เซียน?

.....

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะชักกระบี่ใช้กระบี่ ลุ้ยต๋งเทียนก็ฉุโจมห้าอสนีใจฟ้าออก

ทั้งสองฝ่ายประมือกันท่าหนึ่ง

ลุ้ยต๋งเทียนเหินข้ามกำแพง ที่หลังกำแพงไร้ผู้คน คงเหลือแต่ด้ามของกระบี่ไม้ส่ายไหวอยู่

ตัวกระบี่แทงเข้ามาในกำแพงแล้ว

ลุ้ยต๋งเทียนทราบว่า คมกระบี่นี้ฝังอยู่ในทรวงอกของพี่น้อง

มัน ผู้ที่ลงมือก็ยังไม่ได้ไปไกล ทั้งนี้เพราะด้ามกระบี่ยังอุ่นอยู่

แต่มันไม่คิดไล่ติดตาม

ทั้งนี้เพราะมันไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง

เสื้อผ้าของมันขาดเป็นวงใหญ่ตั้งแต่ใต้ซอกแขน จากทรวงอกถึงกลางหลังถูกตัดขวางเป็นสองท่อน เพียงแต่ไม่ได้ทำร้ายถูกผิวกาย

ที่มันลอบแตกตื่นพรั่นพรึงคือ ชายหนุ่มนี้ใช้กระบี่ที่เบื้องหน้ามันกลับสามารถกรีดเสื้อผ้าที่กลางหลังมันขาดไป นี่นับเป็นเพลงกระบี่สำนักใด

หากมิใช่มันมีวิชาไต้ลุ้ยซิ้งฮวบ (มนต์เพลงอสนี) คุ้มครองกายไว้ กระบี่นี้ไยมิใช่คร่าชีวิตของมันไป

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ลุ้ยต๋งเทียนทราบว่า ด้วยสภาวะกระบี่ของชายหนุ่มนั้น หากสามารถใช้ดาบโค้งเล็กกะทัดรัดในมือ ผสานอู่โจมต่อมัน เกรงว่าแม้แต่ห้าอสนีใจฟ้าของมันก็ไม่แน่ว่าจะสะกดข่มได้

...ชายหนุ่มผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

...ที่ชายหนุ่มนี้ฝึกปรือเป็นเพลงกระบี่อันใด?

...ที่ใช้ออกเป็นเพลงดาบอันใด?

...ที่แท้เป็นผู้ใดอยู่หลังกำแพง กลับสามารถหมอบซุ่มโดยที่มันและเหล่ายอดฝีมือไม่พบเห็น สังหารลุ้ยทึงโดยง่ายดาย จากนั้นหลบหนีไปอย่างปลอดโปร่ง

ลุ้ยต๋งเทียนรู้สึกหัวใจหนักอึ้งราวกับกลืนดีบุกลงไปแท่งหนึ่ง นี่นับเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาก่อน

...ดึกหกหุนครึ่งมีคู่มือเช่นนี้ เกรงว่าต้องประเมินขุมกำลังของศัตรูใหม่แล้ว

...หอลมพิรุณโปรยมีผู้ช่วยอันเข้มแข็งเช่นนี้ นับว่าไม่อาจชะล่าใจจริงๆ

บทที่ 15
สัดใส่ข้าวกับสุกร

ลุ้ยต๋งเทียนเคลือบแคลงพรั่นพรึง เฮ้งเซี่ยวเจียะก็บังเกิดความอกสั่นขวัญแขวน

ท่าฐูโจมของลุ้ยต๋งเทียน เป็นที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณผู้คนจริงๆ

เฮ้งเซี่ยวเจียะวิ่งตะบึงออกไปสิบลี้ ค่อยพบเห็นเสื้อผ้าแถบหนึ่งร่วงพรูลงมา

นั่นเป็นเสื้อผ้ารูปฝ่ามือข้างหนึ่ง มีสภาพมอดไหม้ ร่วงลงจากทรวงอก ยังมีที่หน้าผากด้านซ้ายคล้ายมีผมเผ้าร่วงหลุดลงมา ราวกับถูกกระบี่ฟันใส่ แต่ต้องผ่านไประยะเวลาหนึ่ง เส้นผมค่อยปราศจากชีวิตตกหล่นลงมาคล้ายถูกฟ้าผ่าใส่ ทำให้เหนือหน้าผากด้านซ้ายขาดเส้นผมไปเกาะจุกหนึ่ง

...วิชาห้าอสนีใจฟ้าอันร้ายกาจนัก

ที่น่าตระหนกยิ่งกว่าคือ ลุ้ยต๋งเทียนไม่ได้ผนึกสมาธิจู่โจมฝ่า
ห้าอสนีใจฟ้าอย่างเต็มที่

ตอนนั้นลุ้ยต๋งเทียนมิอาจไม่แบ่งแยกสมาธิ เฮ้งเซี่ยวเจียะพอดีเกาะ
โอกาสอันดีนี้บุกฝ่าออกไป

...หากว่าลุ้ยต๋งเทียนจู่โจมอย่างสุดกำลัง อานุภาพใช่รุนแรงกว่
หรือไม่?

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบดีว่า เพลงกระบี่เซียวฮุ้นเกี่ยมฮวบ (เพลงกระ
สลายวิญญาณ) ของตัวเอง ฟันถูกฝ่ายตรงข้าม แต่ฝ่ายตรงข้ามมีวิชามา
เทพอสนีคุ้มครองกาย กระบี่นั้นกลับไม่อาจทำร้ายลุ้ยต๋งเทียน

...หากว่าเขาใช้วิชาเซียงซือตอฮวบ (เพลงดาบคะนึงหา) ควบ
ไปด้วย อาจสามารถสยบศัตรูเอาชัย แต่หากลุ้ยต๋งเทียนรวมกำลังจู่โ
ตัวเองใช่รับฝ่ามือห้าอสนีใจฟ้าของฝ่ายตรงข้ามได้หรือไม่?

เฮ้งเซี่ยวเจียะครุ่นคิดเช่นนี้ ดังนั้นอดขวัญผวาอยู่บ้างมิได้

...ดีที่โซวมั่งจิ้มวางแผนแยบยล ไม่เช่นนั้นตัวเองตกอยู่ในวงล้อ
ของยอดฝีมือตึกหกหุนครึ่งทั้งสี่ เกรงว่ายากเอาตัวรอดโดยปลอดภั

...ดีที่ก๊วยตังชิ้งที่นอกกำแพงลงมือทันเวลาสังหารลุ้ยหึง แบ่งแย
สมาธิของลุ้ยต๋งเทียน

นึกถึงตอนนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะอดบังเกิดความสงสัยอยากรู้มิได้

...ก๊วยตังชิ้งที่แท้เป็นใคร ไฉนเร้นกายถึงใจกลางสำคัญของตึกห
หุนครึ่งโดยไม่ถูกพบเห็น ลงมือประสบผลในคราเดียวได้?

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่า แผนการที่โซวมั่งจิ้มวางไว้ นอกจากมันเ
ที่ล่วงรู้ทุกย่างก้าว ทุกขั้นตอนแล้ว บุคคลอื่นคล้ายถูกจับยัดไปในหมอ

...ที่ต้องเผชิญกับชะตากรรมที่ถูกกำหนดไว้แล้วโดยโชคชะตาผลักดัน ให้เผชิญหน้าและยอมรับในสภาพที่แม้แต่ตัวเองยังไม่รู้ว่าเป็นการท้าทายอย่างไร

แน่นอน เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ลืมเลือนเรื่องหนึ่ง

...หลังจากเสร็จเรื่อง ให้รุดสู่เหลาซาฮะ

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะรุดสู่เหลาซาฮะในบัดดล

เขาต้องรุดสู่นัดหมายครั้งนี้

...นี่ที่แท้เป็นการนัดหมายเยี่ยงไร?

.....

ในชีวิตมนุษย์ มักมีการนัดหมายบางประการที่ท่านคาดคิดไม่ถึง มิหนำซ้ำไม่สามารถควบคุมบังคับได้

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงรู้สึกสงสัยอยากรู้ และสนุกสนานน่าสนใจ ไม่ได้ถึงกับหนักอึ้งตึงเครียด ถือเป็นภาระ ทั้งนี้เพราะเขาไม่ได้ยึดมั่นต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวเกินไป เห็นเป็นการเสี่ยงอันตรายใหญ่หลวงเกินไป

สำหรับกับตัวเอง การไม่ยึดมั่นต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวเกินไป เป็นเรื่องดี ช่วยให้ผ่อนคลายกว่าเดิม แต่ยังคงดำเนินการอย่างเต็มที่

ดังนั้นระหว่างทางเฮ้งเซี่ยวเจียะยังมีกะใจชมดูความครึกครื้นบนแผ่นดินครึกครื้นสายนี้

ในตลาดมีชายชราผู้หนึ่งและหญิงสาวนางหนึ่งเปิดการแสดงปาหี่ ชายชรานั้นมีสีหน้าก้ำกึ่งกรำ ดวงตาทอแววห่วงใยต่อหญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นแย้มยิ้มเล็กน้อย ขณะเคลื่อนไหว ผ้าเขียวที่โพกศีรษะโชยพลิ้ว

ยังมีคนแบกเกี้ยววัยกลางคนสี่คน เพิ่งวางเกี้ยวหรูหราคันห
ลงที่หน้าตึกใหญ่ที่จัดตั้งสิงโตหินคู่หนึ่ง หากบอกว่าพวกมันอยู่ในวัยก
คน ส่วนหลังที่งองุ้มและผิวกายที่กร้ำแดดลม ทำให้ผู้คนคาดคิดว่าเป็นขอ
ชรา แต่ร่างท่อนบนที่เปลือยเปล่า เผยเห็นกล้ามเนื้ออันแข็งแกร่ง ห
แตกต่างจากบุรุษหนุ่มไม่

อาจบางทีกรรมกรแบกหามที่หาเช้ากินค่ำ ล้วนมีร่างกายที่แข็ง
แต่หัวใจล้วนบอบช้ำ

ท้องตลาดยังคงครึกครื้น คนขายเข็มและค้ายบนแผงลอย กำ
เกี้ยวพาหญิงรับใช้เยาว์วัยที่แต่งตัวฉูดฉาดนางหนึ่ง ไท้ไท่ (คุณน
ฐานะดีที่แต่งเครื่องประดับทั้งเงินและทอง เลี่ยมฟันทองอยู่หลา
นางหนึ่ง กำลังดุว่าเด็กชายที่ถูกตามใจจนเคยชิน ไม่ควรออกม่าคลุก
กับคนยากไร้ บ่าวไพร่คนหนึ่งกำลังปลดอานม้าให้กับกงจื้อผู้เป็นา

คนซื้อไก่กำลังต่อรองราคากับคนขายไก่ ไก่ในเข่งก็ส่งเสียงร
ระงม จากนั้นม้าในโรงม้าไม่พอใจต่อหญ้าน้ำ ส่งเสียงร้องก้องกังว
เช่นกัน

พ่อค้าเนื้อสุกรที่หน้าตาดุร้าย เปลือยอกเผยหน้าท้องผู้หนึ่ง ไม่
ใจสตรีร่างอ้วนที่หิ้วตะกร้าทั้งเล็กทั้งแห้งกรังนางหนึ่ง ซึ่งเอาแต่ต่อ
ราคากับมัน ดังนั้นไม่ยอมขายเนื้อสุกร ใช้มีดชำแหละเนื้อสุกรเคาะกระ
สุกรดังกึงกัง คิดขู่ขวัญสตรีร่างอ้วนนั้น จนใจที่สตรีร่างอ้วนไม่กลัวเ
ยังคงต่อรองไม่เลิกรา

เย้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่าทุกประการล้วนน่าเล่นยิ่ง

เขาทางหนึ่งเดินไปยังเหลาชาอะ ทางหนึ่งตั้งข้อสมมุติว่า ผู้

ในห้องเหล่านี้ พลันกลับกลายเป็นมือสังหารที่ผ่านการฝึกอบรมอย่างเข้มงวด พากันลงมือต่อตัวเอง ตัวเองจะทำอย่างไร?

เมื่อถึงเหลาซาซะ ในห้องโถงชั้นล่างก็มีคนผู้หนึ่ง

ในเหลาสุราย่อมมีคน ไม่น่าประหลาดแม้แต่น้อย

เหลาสุราที่ไม่มีคน ก็ไม่สามารถดำรงอยู่ได้สำหรับกับเหลาสุราในอาหาร ผู้คนยิ่งมากยิ่งดี

แขกในเหลาสุราหากมิใช่ผู้คน จึงเป็นเรื่องประหลาด

คนผู้นี้ย่อมเป็นคนผู้หนึ่ง

แต่ในความรู้สึกของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ไม่รู้สึกว่าคนผู้นี้เป็นคน

...ไม่ใช่คน หากแต่เป็นสัตว์ใส่ข้าว

.....

คนผู้นี้รับประทานข้าวลงไปสามสิบเอ็ดชามแล้ว บนโต๊ะสุมไว้ด้วยชามเปล่าสามสิบเอ็ดใบ สุมซ้อนสูงกว่าศีรษะอีก

แต่คนผู้นี้ยังรับประทานข้าว

เพียงรับประทานข้าว หามีกับไม่

บนโต๊ะของมันยังวางชามข้าวสิบเจ็ดใบ

ดูจากท่าทีที่คนผู้นี้รับประทานอย่างเบิกบานสำราญใจ คล้ายกับว่าข้าวเบื้องหน้าทั้งหอมหวน ทั้งมีสีสันชวนรับประทานยิ่ง

ไม่ทราบมันไม่ชมชอบรับประทานกับแกล้ม หรือว่าสั่งข้าวมากเกินไป ดังนั้นไม่สั่งกับ มันเพียงรับประทานข้าว ไม่รับประทานกับ คล้ายกับว่าข้าวที่บรรจุอยู่ในชามเหล่านี้ เป็นอาหารโอชารสของมัน

มิเพียงไม่มีกับ พร้อมกับนั้นไม่มีสุรา

ร้านรวงย่อมไม่ด้อนรับลูกค้าเช่นนี้เท่าใด

ทั้งนี้เพราะขอเพียงลูกค้าสั่งกับแกล้มสักหลายอย่าง ก็สามารถหากำไรเพิ่มเติม หากแม้นลูกค้าถามถึง ร้านรวงจะบอกว่าอาหารจานนี้ปรุงพิเศษ เพิ่มเติมหูฉลามเป๋าฮื้อ เนื้อเลียงผาลงไป

หากว่าท่านเพียงสั่งข้าวเปล่า นอกจากคิดบัญชีตามจำนวนชามยังมีวิธีขูดรีดเงินทองจากมันได้อย่างไร อย่าว่าแต่คนผู้หนึ่งกระทั่งกับแกล้มยังไม่มีปัญญาสั่ง ยังมุ่งหวังให้มันจ่ายค่าบริการได้อย่างไร?

โดยทั่วไปแล้ว ผู้คนจำนวนมากเมื่อไม่เห็นช่องทางหาเงิน ก็พลอยไม่เห็นผู้คน ดังนั้นสัตใส่ข้าวที่ทั้งอ้วนทั้งขาวทั้งน่ารักผู้นี้ แม้โบกไม้โบกมือ ร่ำร้องเรียกหา ผู้รับใช้ล้วนแสร้งเป็นไม่เห็น ไม่ยอมเพิ่มเติมข้าวให้กับมัน

ลูกค้าอ้วนฉุนั้นได้แต่บริการตัวเอง แต่ดูจากท่าทีที่มันรับประทานข้าว มิเพียงแสดงความเคารพต่อข้าวในชามถึงกับบังเกิดศรัทธาจิตต่อข้าวสวยทุกเม็ด ต้องรับประทานข้าวในชามให้หมดสิ้น จัดแจงขยับตะเกียบพุ้ยข้าวเข้าปาก กลืนลงท้องไป เบิกตาค้างอยู่ชั่วขณะ คล้ายไว้อาลัยที่เม็ดข้าวตกถึงกระเพาะสุสานของมัน และคล้ายรำลึกถึงรสชาติของข้าวที่ตกถึงท้องก็ปาน

นี่คล้ายเป็นคนงมงายกระบี่ ปฏิบัติต่อกระบี่ของมัน และคล้ายกับคนงมงายในภาพวาด ปฏิบัติต่อภาพวาดของมัน

เพียงแต่ที่เบื้องหน้าคนผู้นี้ มิใช่กระบี่หรือพู่กัน หากแต่เป็นข้าวสวย

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อแล้ว

ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้โบกมือสั่งข้าวอีก

คราครั้งนี้ผู้รับใช้ไม่แยแสสนใจมัน ก็ทำไม่ได้แล้ว

ทั้งนี้เพราะมันกลับกลายเป็น "ปาฏิหาริย์" แล้ว

...คนผู้หนึ่งสามารถรับประทานข้าวมากมายปานนี้ โดยที่ไม่ท้องแตกตาย นับเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ประการหนึ่ง

ผู้คนทั้งหลายย่อมถือปฏิบัติต่อคนที่ไม่มีปัญญาสั่งกับข้าว กับปาฏิหาริย์ประการหนึ่ง ด้วยความผิดแผกแตกต่างอยู่บ้าง

ดังนั้นผู้รับใช้ส่งข้าวมาห้าชาม

ทั้งนี้เพราะลูกค้าตากลมจมูกกลม ใบหน้ากลม ใบหูกลม ปากกลม แม้กระทั่งขนคิ้วยังกลมผู้นี้สั่งไว้แต่แรกว่า หากสั่งข้าวเพิ่มเติม ให้ส่งมาครั้งละห้าชาม

.....

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่าคนผู้นี้น่าเล่นยิ่ง ตัวเองก็เผชิญการลอบทำร้าย

ผู้ที่ลอบทำร้ายต่อเขามิใช่สองพ่อลูกที่เล่นปาหี่ มิใช่คนขายเข็มด้ายและหญิงรับใช้ มิใช่คนแบกเกี้ยว มิใช่ไท้ไถ่ฐานะดี มิใช่เด็กชาย มิใช่คนขายไก่และพ่อค้าเนื้อสุกร มิใช่บ่าวไพร่ที่ปลดอานม้า มิใช่กงจื้อผู้เป็นนาย หากแต่เป็นบุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่มีใดสะดุดตาสามคน

ทั้งนี้เพราะคนทั้งสามไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเกินไป ไม่มีที่สะดุดตาเกินไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สนใจพวกมัน

พวกมันเพียงเป็นคนสัญจรสามคน

เป็นคนผ่านทางสามคน

คนหนึ่งสวมเสื้อผ้าสีเทาอ่อน คนหนึ่งสวมเสื้อยาวสีเทาเข้ม คนหนึ่งสวมเสื้อยาวสีเทาที่ชักฟอกจนขาวมาจากทิศทางที่แตกต่างสามทาง เดินเข้าหาเอ้งเซี่ยวเจียะเมื่อถึงเบื้องหน้าเอ้งเซี่ยวเจียะ ห่างประมาณสามเชียะ พลันลงมือโดยพร้อมเพรียง

พอลงมือก็เป็นท่าสังหาร

ท่าสังหารทั้งสามท่า ปิดตายหนทางถอยของเอ้งเซี่ยวเจียะโดยสิ้นเชิง

เอ้งเซี่ยวเจียะทั้งไม่มีหนทางถอย และไม่ทันปิดป้อง

การลงมือของคนทั้งสาม ล้วนไม่ธรรมดาแม้แต่น้อย

เอ้งเซี่ยวเจียะร้องโพล่งชมเชยว่า

"ประเสริฐ"

เขาพอพบเห็นท่าสังหารอันยอดเยี่ยม ยามกะทันหันลืมเลือนว่ากระบวนท่าเหล่านี้ผู้โจมใส่ตัวเอง กลับกลายเป็นผู้วิจารณ์ร้องโพล่งชมเชยออกมา

ดีนั้นดีอยู่ หากคนผู้หนึ่งสูญเสียชีวิต ก็ไม่ดียิ่ง ถึงกับไม่มีอันใดดีไม่ดีแล้ว

พริบตาที่ศัตรูลงมือ เขาค่อยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็น "ศัตรู" มิหนำซ้ำกำลัง "ลงมือ"

โดยทั่วไปแล้ว ในเวลาเช่นนี้พอสูญเสียโอกาสรุกคิดหลบหลีกปิดป้องล้วนไม่ทันการณ์ ยอดฝีมือยามหาญหัก "โอกาสรุก" จะเป็นเครื่อง

ศัตสนชี้ขาด

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อาจล่าถอยได้

การเผชิญศัตรูสามทาง บางครั้งยังน่ากลัวกว่าเผชิญศัตรูทั้งสี่ด้าน ทั้งนี้เพราะหนทางถอยที่ศัตรูทิ้งไว้ให้กับท่านด้านนั้น อาจเป็นหนทางมรณะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่คิดปะทะอย่างหักโหม

ทั้งนี้เพราะบนท้องถนนมีคนสัญจรมากเกินไป เฮ้งเซี่ยวเจียะทั้งไม่ยินยอม และไม่อาจหักใจทำร้ายคนไร้ความผิด

...การต่อสู้ระหว่างฝ่ายธัมมะและอธรรม ฝ่ายธัมมะมักเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ทั้งนี้สืบเนื่องจากฝ่ายอธรรมไม่เลือกวิธีที่ใช้ ไม่คำนึงถึงคุณธรรม ในขณะที่ฝ่ายธัมมะไม่อาจละเลยด้านคุณธรรม มีข้อผูกมัดมากหลาย

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะมีวิธีรับมือของเขา

เขาโผฟุ่งขึ้นฟ้าไป

ท่าร่างของเขารวดเร็วและสวยงาม สง่าและเฉิดฉัน ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงโห่ร้องดังขึ้น

เมื่อเขาทิ้งตัวลง ก็อยู่ห่างวาเศษ ทิ้งตัวลงที่ข้างกายของชายชราถักรองเท้าหญ้าที่อยู่ข้างถนนผู้หนึ่ง

เขาคำนวณระยะห่างตั้งแต่แรก เมื่อเป็นเช่นนี้เขามีเวลารับมือท่าจู่โจมของคนชุดเทาทั้งสามอย่างเหลือเฟือ

มิคาดเขาเพิ่งตกถึงพื้น คนชุดขาวผู้หนึ่งก็บรรลุถึงเบื้องหน้าของเขา แทบยืนเผชิญหน้ากับเขา

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจหายวาบ ได้แต่ชักกระบี่

เมื่อครู่คนชุดเทาทั้งสามลงมือลอบทำร้ายต่อเขาโดยพร้อมเพรียง เขายังไม่ชักกระบี่ แต่คนชุดขาวผู้นี้พอปรากฏกายขึ้น เขาทราบว่ามิอาจไม่ชักกระบี่แล้ว

...ที่เขาชักออกครั้งนี้ เป็นดาบหรือกระบี่?

.....

ล้วนไม่ชักออก

ยามนั้นคนชุดขาวพลันกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อแล้ว

ผู้มาเป็นแป๊ะโช้วปวย

เหลียวดูคนชุดเทาที่อยู่ในกลุ่มคนทั้งสาม พบว่าล้วนล้มลงกับพื้นก่อนที่พวกมันจะจู่โจมระลอกสอง แป๊ะโช้วปวยก็ใช้ดรรชนีทำลายประสาท ทำลายความสามารถในการลงมือของพวกมันไป

ผู้มาเมื่อเป็นแป๊ะโช้วปวย เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมไม่ชักกระบี่แล้ว

แต่สีหน้าแป๊ะโช้วปวยเต็มไปด้วยแววเสียดาย กล่าวเบาๆ ว่า

"ตอนที่ข้าพเจ้ามาถึง เพียงกล่าวคำ "เป็นข้าพเจ้า" ไม่ได้บอกให้ท่านอย่าเพิ่งลงมือ ท่านไฉนไม่ชักกระบี่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในเมื่อเป็นท่าน ไยต้องชักกระบี่?"

แป๊ะโช้วปวยจับจ้องมองเขา กล่าวว่า

"ท่านไม่ชักกระบี่ ข้าพเจ้าก็ไม่มีโอกาสรับทราบท่ากระบี่ของท่าน..

เป็นเรื่องน่าเสียดายยิ่ง ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ความรู้สึกเสียดายนี้ดำเนินต่อไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยชักกระบี่ต่อสหายมาก่อน"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ขณะที่ท่านชักกระบี่ อย่าได้ยึดถือข้าพเจ้าเป็นสหาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านไม่เพียงเป็นสหายกับข้าพเจ้า มิหนำซ้ำยังเป็นพี่น้องข้าพเจ้า"

เขากล่าวอย่างขึงขังว่า

"มีแต่ตัวบัดซบหลานเต่า จึงลงมือทางด้านหลัง ชักดาบกระบี่ที่เบื้องหน้าพี่น้องตัวเอง"

แป๊ะโซ้วปวยมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นพิเศษ กล่าวว่า

"หากทราบเช่นนี้แต่แรก ข้าพเจ้าจะรอจนพวกเราประมือกันก่อยสาบานเป็นพี่น้องกับท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หลังจากประมือกัน ไม่แน่ว่าจะสาบานเป็นพี่น้องได้"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านแพ้ไม่ได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะ แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างขุ่นเคืองอยู่บ้างว่า

"ท่านกลัวว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่ปัญหาของแพ้ได้หรือแพ้ไม่ได้ และไม่ใช่เรื่องของผู้ใดแพ้ผู้

ใดชนะ เกรงว่าพวกเราพอประมือกันไม่เพียงกำหนดผลแพ้ชนะ หากแต่ตัดสินความเป็นตาย คนตายไหนเลยสาบานเป็นพี่น้องกับคนเป็นได้?"

แป๊ะโซ้วปวยค่อยกลับคืนสู่รอยยิ้ม กล่าวว่า

"อาจบางทีเป็นคนตายสองคนลงสู่ปรภพไปสาบานเป็นพี่น้อง"

ขณะที่ทั้งสองกล่าววาจา ในบริเวณเกิดเรื่องประการหนึ่งขึ้น

คนที่แต่งกายคล้ายเจ้าหน้าที่บ้านเมืองหลายคน คุมตัวคนชุดเทาทั้งสามไปอย่างเงียบเชียบและเยือกเย็น แต่ไม่ได้เข้ามาสอบปากคำแป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

บนถนนกลับคืนสู่ความครึกครื้น ผู้คนทั้งหลายประกอบการค้าต่อไปดังเดิม มีเพียงผู้คนส่วนน้อยที่ใช้สายตาเคลือบแคลงสงสัยมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวย บางคนเลื่อมใส บางคนเกรงขาม ฉากนั้นสาละวนกับเรื่องราวข้างกาย จนลืมสนใจคนทั้งสองอีก

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในเมืองใหญ่ บนถนนหลวงคล้ายเรือลำน้อยลำหนึ่งถูกคลื่นมหาสมุทรกลืนหายไป เพียงชั่วขณะ ก็ไม่หลงเหลือร่องรอยใด

ในกระแสแห่งกาลเวลา คนไยมิใช่เป็นเช่นนี้?

เมื่อเป็นเช่นนี้ วีรกรรมอันยิ่งใหญ่ เกียรติภูมิที่เกริกไกรอันใดเมื่อเปรียบเทียบกับสายธารของประวัติศาสตร์ ความไพศาลของจักรวาลไยมิใช่เฉกเช่นเมล็ดพันธุ์พืชในห้วงมหรรณพ ที่เล็กกระจ้อยร่อยไร้ที่พึ่ง แต่คนอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่เสียดายกับการหักล้าง ไม่ยอมลดราวาศอกเพื่อช่วงชิงความ "สำเร็จ" ที่ทั้งน่าเศร้าและน่าเวทนา

...แต่ว่าเพราะความน้อยนิดของการดำรงคงอยู่ ท่านสามารถละทิ้งความเพียรส่วนตน ไม่พยายามอีกต่อไปหรือ?

ไม่สามารถ

*ความดีความชอบเฉกเช่นหนึ่งยิ้มเดียว ต่อให้เป็นแสงหิ่งห้อยที่เล็กแม้ว*ก็ขอเรืองรอง

นี่เป็นทัศนคติของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...ในความเห็นแป๊ะโซ้วปวยเล่า?

.....

ไม่ว่าแป๊ะโซ้วปวยมีความเห็นอย่างไร แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยกำลังมองดูคนผู้หนึ่ง

คนที่ไม่ว่ายืนอยู่ที่ใด ยืนอยู่กับผู้ใด ล้วนโดดเด่นดุจกระโดมกลางฝูงไก่ผู้หนึ่ง

ถึงกับกระทั่งตอนที่คนผู้นี้กำเนิดเกิดมา ก็ต้องสูงใหญ่ห้าวหาญกว่าผู้อื่น ยามหัวร่อยังน่าเกรงขามกว่าผู้อื่นบันดาลโทสะ

คนผู้นี้กำลังก้าวยาวๆ มายังเหลาซายะ

มันเพียงก้าวเท้าตามสบาย แต่ผู้คนบนถนนอดมองดูมันมิได้ ความการที่ทำงานหนักพอเห็นมัน คล้ายลืมเลือนภาระอันหนักอึ้งที่แบกอยู่บนหลัง บ่าวไพร่ที่เลี้ยงม้าให้กับผู้เป็นนายพอเห็นคนผู้นี้ คล้ายกลับกลายเป็นเจ้าของม้า เด็กชายพอเห็นตั๋วกอกอ (พี่ชายใหญ่) ที่โอ่อ่าอาจแผ่ผู้นี้ ก็นึกวาดมโนภาพว่าภายหน้าจะมีสภาพเช่นเดียวกับมัน คนที่มีจิตไม่เป็นธรรม กลับไม่กล้าจ้องมองมันตรงๆ

ชายฉกรรจ์นั้นยังคงก้าวยาวๆ ข้ามถนนมา พลันปรากฏรถม้าคันหนึ่งขับขับอย่างเร่งร้อน คนขับรถถือบังเหียน คอยหลบหลีกคนสัญจร

บนถนน แต่แล้วเหลือบเห็นคนสูงใหญ่เหี้ยมหาญผู้นี้ กวาดกราดสายตาดุ
สายฟ้าสีคราม มองมา ถึงกับสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ยามเสียสมาธิ
ขาดการควบคุมบังคับ ม้าเทียมรถแทบเหยียบใส่เด็กชายเยาว์วัยที่
เหม่อมองดูชายฉกรรจ์เหี้ยมหาญ อยู่กลางถนนผู้หนึ่ง

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ก้าวขวางหนึ่งก้าว มือข้างหนึ่งกดหัวม้าไ
รถม้าพลันหยุดชะงักลง คนขับรถแทบถลาออกนอกรถอย่างเสียหลัก
มือใหญ่อีกข้างหนึ่งของชายฉกรรจ์กลับคว้าร่างเด็กน้อยมายังข้างทางตี
ราวกับเหยี่ยวใหญ่ตะปบจับลูกไก่ พร้อมกับกล่าวเตือนมันว่า

"เด็กน้อย ภายหน้าไม่มีผู้ใหญ่นำพา อย่าได้ออกมาวิ่งเพ่นพ่าน

เด็กน้อยนั้นแตกตื่นตะลึงลานกับที่ คนขับรถก็นั่งเซื่องซึมเซ
แม้กระทั่งม้าเทียมรถยังไม่กล้าวิ่งเตลิดวุ่นวาย

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่พอกล่าวจบ ก็เดินมายังเหลาซาฮะสืบต่
แต่ละก้าวล้วนก้าวอย่างตามสบาย กลับยาวเท่ากับผู้คนทั่วไปก้าวเท้า
ก้าว ทุกก้าวย่างคล้ายมังกรเคลื่อนไหว พยัคฆาเยื้องย่างกึ่งปาน

เนื่องด้วยเย้งเซี่ยวเจียะกวาดตามองตามแป๊ะโช้วปวย ดังนั้นไม่ทั
เห็นโฉมหน้าของชายฉกรรจ์นั้นชัดตา

.....

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่เดินเข้าประตูร้านไปแล้ว

พริบตานั้นผู้รับใช้ภายในร้านยึดถือมันเป็นอาคันตุกะผู้มีเกีย
แม้กระทั่งแขกเหรื่อภายในร้าน ก็บังเกิดความละอายในตัวเอง ไม่กล
เผยอขึ้นทัดเทียมกับมัน

ชนชาวโลกที่รู้จักมองถึงก้นบึ้งหัวใจคน มีไม่มากนัก ผู้ที่รู้จักมองดูการแต่งกายของคนมีอยู่มากหลาย เพียงดูจากเนื้อผ้าที่คล้ายแพรคล้ายต่วนให้ความอบอุ่นเย็นสบายที่ชายฉกรรจ์สูงใหญ่สวมใส่อยู่ แสดงว่าเป็นสินค้าของร้านแกฮั้วตึ้งบนเส้นทางสายตุงฮ้วง นับว่ามีราคาแพงกว่าเสื้อผ้าทั้งหมดในบ้านของตัวเองอีก

ผู้รับใช้ก็รีบจัดโต๊ะพิเศษ หันที่นั่งไปทางทิศตะวันออกมองดูทิวทัศน์แม่น้ำไกลตากับถนนเบื้องล่าง ทั้งกุลีกุจอต้อนรับขับสู้ แสดงว่าท่านมิใช่ลูกค้าธรรมดา

ดังนั้นถึงกับมีคนบอกว่า ผู้ที่ขึ้นเหลาสุรามิใช่เพื่อรับประทานอาหารหากแต่เพื่อ "ขบเคี้ยวศักดิ์ฐานะ" ที่สวมใส่เสื้อผ้าไม่ใช่เพื่อความอบอุ่นหากแต่เพื่อแสดงออกซึ่ง "ความภูมิฐาน"

อาจบางทีเพราะเหตุนี้ "สัดใส่ข้าว" ที่อ้วนฉุนั้นพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ทุกผู้คนมีชีวิตอยู่ได้ด้วยการรับประทานข้าว ผู้คนปัจจุบันไฉนเอาแต่รับประทานกับไม่รับประทานข้าว?"

มันจิบน้ำชาคำหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"อย่าว่าแต่กระทั่งน้ำชาก็ไม่ดื่ม เพียงยกมาดู สุราก็ไม่นำมาดื่มหากแต่ปล่อยให้ฟุ้มเฟือย แสดงถึงความภูมิฐาน"

ยามนั้น ชายฉกรรจ์สูงใหญ่พอดีสั่งสุราเกาเหลียงมาไหหนึ่งแล้วใช้มือหนึ่งยกไหสุรา เทสุราเข้าปาก กลับปรากฏสุราครึ่งหนึ่งไหลซึมออกทางมุมปาก แปดเปื้อนเสื้อผ้าจนเปียกชุ่ม มันกลับไม่นำพา รักษาความห้าวหาญดุจเดิม

แต่คำพูดของ "สัดใส่ข้าว" นั้น แสดงว่ากล่าวต่อมันโดยเฉพ

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่งงงันวูบ วางไหสุราเหลียวหน้าช้าๆ ไป "สัดใส่ข้าว" นั้น

มันพอก้าวเข้าสู่เหลาซาซะ ก็ทราบว่าชั้นล่างของเหลาสุรา ขอเพี เป็นคนมีชีวิต ไม่ว่าเสมียนหรือผู้รับใช้ แขกเหรื่อหรือขอทานล้วนมอ มัน มีเพียงคนผู้หนึ่งที่มีข้อยกเว้น

...เป็นคนที่รับประทานข้าวผู้นี้

นับตั้งแต่มันเข้าสู่ร้านรวง ก็สังเกตสนใจคนที่ก้มหน้ารับประท ข้าวผู้นี้

เหตุผลชัดแจ้งยิ่ง น้อยคนที่ "กล้า" ไม่มองดูมัน และ "สามาร ไม่มองดูมัน

แต่มันก็มองไม่เห็น "สัดใส่ข้าว" ผู้นี้

ทั้งนี้เพราะคนรับประทานข้าวผู้นี้ถูกชามข้าวบดบังไว้

มีชามเปล่ารวมห้าสิบใบ สุมอยู่บนโต๊ะของคนผู้นี้ แบ่งเฉลี่ยเ กัน ปิดบังศีรษะใบหน้าของคนผู้นี้ไว้ ไม่ทราบว่ามันรับประทานอย่าง และไม่ทราบมันยังรับประทานอยู่หรือไม่?

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่เหลียวหน้ามองดูมัน ยังคงมองไม่เห็นเ เพียงเห็นแต่ชาม และได้ยินเสียงพุ้ยข้าว

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่หัวร่อแล้ว หัวร่อพลางถามผู้รับใช้ข้างกาย

"เจ้าได้ยินหรือไม่ว่านี่เป็นเสียงอะไร?"

ผู้รับใช้ที่คิ้วเล็กตาเล็กงงงันวูบ ไม่ทราบว่ามันหมายถึงเสียงอะ ทั้งนี้เพราะกลางท้องถนน ในเหลาสุรา มีสรรพเสียงทั้งมวล ผสานเ

ท่วงทำนองของโลกมนุษย์ ดังนั้นไม่ทราบตอบอย่างไรดี

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่กลับกล่าวว่า

"เจ้าไม่ได้ยินหรือ นั่นเป็นเสียงสุกรรับประทานข้าว"

ผู้รับใช้ค่อยทราบว่าชายฉกรรจ์สูงใหญ่หมายถึงแขกเหรื่อที่อ้วนฉุนั้น ได้แต่ผงกศีรษะ ไม่กล้าตอบรับอันใด

มิคาด "สัดใส่ข้าว" นั้นตอบรับขึ้นว่า

"ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้อง"

จากนั้นมันกล่าวอีกว่า

"ผิดแล้ว ผิดแล้ว"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่กล่าวกับผู้รับใช้ว่า

"ครั้งนี้เจ้าได้ยินชัดเจนแล้วกระมัง สุกรไม่เพียงรับประทานข้าวได้ ทั้งยังสามารถกล่าวภาษามนุษย์"

"สัดใส่ข้าว" นั้นกล่าวอย่างจึงขังว่า

"ที่สุกรรับประทานนั้นมิใช่ข้าว ข้าวสำหรับให้ผู้คนรับประทาน ท่านกระทั่งข้อนี้ยังไม่เข้าใจ หรือว่ามีสมองโง่ทึบแค่นเดียวกับสุกร?"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือกล่าววาจา ทางที่ดีสำรวมกว่านี้"

"สัดใส่ข้าว" นั้นกล่าวว่า

"คนกับคนควรให้ความเคารพ คนกับควายยังคงสีซอให้ คนกับสุกร เพียงชั่งน้ำหนักดูว่าหนักพอหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่หน้าแปรเปลี่ยนไป หากเป็นผู้คนธรรมดาพอเห็นแววอำมหิตบนใบหน้ามัน คงแตกตื่นจนเข่าอ่อนระทวย ได้ยิน

มันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ท่านว่าเรา?"

"สัดใส่ข้าว" นั้นกล่าวว่า

"ไม่ เราว่าสุกร"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ยกมือตบโต๊ะตวาดว่า

"ท่านลองบอกอีกครั้ง"

เสียงปังคราหนึ่ง ไหสุราบนโต๊ะแตกละเอียด สุรากระเซ็นทั่วพื้นดิน ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ เสียงตวาดของมันคล้ายฟ้าร้องกรอกหู สั่นสะเทือนแก้วหูทุกผู้คนลั่นอึงอล รอจนระงับสติได้ แขกเหรื่อในร้านฉวยโอกาสที่ทั้งสองยังไม่ต่อยตี ลอบชำระบัญชีปลีกตัวจากไป

"สัดใส่ข้าว" นั้นกล่าวว่า

"สุกรมีโทสะ ย่ำยีสุราดี น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก นี่เฉกเช่นสุกรขบเคี้ยวดอกโบตั๋น ไม่จำแนกบุปผาใบหญ้า"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป พลันผุดลุกขึ้นยืน

ไหสุราบนโต๊ะแตกสลาย เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยเห็นโฉมหน้ามันชัดตา เห็นผมเผ้าหนวดเคราของมันพัวพันกัน สองคิ้วคล้ายดาบสีดำสองเล่ม ตากลมใหญ่พวยพุ่งประกายสายฟ้าสีคราม เอวหยาบหลังใหญ่ พอลุกขึ้นยืนผู้คนทั่วไปสูงแค่หน้าอกมัน กล้ามเนื้อบนร่างบึกบึนแข็งแกร่ง คล้ายรากไม้ขึ้นขยายออก นิ้วทั้งสิบยามยืดหด ยังเกิดเสียงดังราวคั่วเกาลัด คนคล้ายฌ้อปาอ๋องกลับชาติมาเกิด เป็นที่น่าเกรงขามนัก

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมดูจนโห่ร้องชมเชยในใจ

...ชายฉกรรจ์ที่คล้ายเป็นเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ผู้หนึ่ง

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ก้าวยาวๆ เข้าหา "สัดใส่ข้าว" นั้น กล่าวข้ำ ฟละคำว่า

"เราไม่ทุบตีคนอ่อนแอ ขอเพียงท่านขอขมาเรา เราจะยกโทษให้ ในท่าน"

"สัดใส่ข้าว" นั้นยังพุ้ยข้าวอีกหลายคำ ค่อยกล่าวว่า

"เราไยต้องขอขมาสุกร?"

จากนั้นมันกล่าวเสริมว่า

"แต่ว่าสุกรที่ใหญ่โตปานนี้ ปรกติไม่ใช่สุกร หากแต่เรียกว่าควาย"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่คำรามก้อง ตบฝ่ามือใส่โต๊ะอาหารของ "สัดใส่ ข้าว" นั้น

เมื่อกรู่มันยกมือตบโต๊ะ ถ้วยตะเกียบบนโต๊ะก็ดีดกระดอนขึ้นราว ห่างถั่ว มิหนำซ้ำไหสุราของร้านหยูไถ่ล้งก็แตกสลายไป

อย่าว่าแต่ตอนนี้มันตบโต๊ะด้วยพิโรธ

ผู้รับใช้ พ่อครัว เสมียน เถ้าแก่ของร้านสุรา ล้วนเป็นห่วงเรื่องหนึ่ง เป็นห่วงชามบนโต๊ะ

บางครั้งพวกมันก็ทำถ้วยชามตกแตก แต่สภาพที่ชามเปล่าห้าสิบ ห้าใบแตกสลายโดยพร้อมเพรียงเช่นทุกวันนี้ เกรงว่าไม่เคยมีมาก่อน

พวกมันแทบ "ได้ยิน" เสียงชามห้าสิบห้าใบแตกสลายโดยพร้อม พรียง

.....

ชามไม่ได้แตกสลาย

พริบตาที่มือใหญ่โตและลูกกลมเหล็กที่กำอยู่ในมือของชายฉกรรจ์สูงใหญ่กำลังจะตบใส่พื้นโต๊ะ "สัดใส่ข้าว" นั้นพลันแยกสองมือออก ชามเปล่าห้าสิบห้าใบ รวมทั้งชามเปล่าอีกใบหนึ่ง ซึ่งมันเพิ่งรับประทานข้าวหมดสิ้น ถูกซ้อนอยู่บนสองมือข้างละยี่สิบแปดใบ พริบตาต่อมาก็ซ้อนเป็นแถวเดียว ทูนอยู่บนศีรษะของมัน

ชามเปล่าห้าสิบหกใบซ้อนรวมกัน ใบบนสุดพอดีกระทบถูกเพดานเหลาชั้นที่สอง

"สัดใส่ข้าว" นั้นใช้ศีรษะทูนชามเปล่า ไม่ลำบากยากเย็นแม้แต่น้อย สีหน้ายังปลอดโปร่งดุจเดิม

ผู้คนทั้งในและนอกเหลาล้วนชมดูจนตะลึงงัน แม้แต่ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ก็เบิกตาค้าง

เย้งเซี่ยวเจียะพลันฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง

...บุคคลที่โจษจันร่ำลือกันผู้หนึ่ง

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ผู้หนึ่งพลันส่งเสียงร้องว่า

"ท่านคือปิ่งอ้วง (ราชาข้าว) เตียถั่ว"

ในยุทธจักรผู้ที่เจริญอาหารมีอยู่ไม่น้อย หลังจากลำบากลำบนหลั่งเหงื่อหลั่งโลหิต เพียงเพื่อแลกกับอาหารสามมื้อ ขอเพียงรับประทานลง ไม่ว่าผู้ใดล้วนหวังว่าสามารถรับประทานอย่างสมใจ รับประทานอย่างเต็มที่

แต่ผู้ที่สามารถรับประทานข้าวมื้อเดียวห้าสิบหกชาม ยังคงหายากยิ่ง...ข้าวเหล่านี้ที่แท้บรรจุอยู่ที่ใด

ผู้ที่สามารถรับประทานข้าวรวดเดียวห้าสิบกว่าชาม ทั้งยังสามารถ

ใช้ภาชนะที่บรรจุข้าวราวกับเล่นปาหี่ ยิ่งมีน้อยกว่าน้อย...ผู้คนส่วนใหญ่หลังจากรับประทานข้าว ก็ไม่ต้องการชาม

หากมีคนที่ให้ความเคารพต่อข้าวและชามข้าวเช่นนี้ เป็นที่แน่ใจว่ามีเพียงคนเดียว

ตามคำร่ำลือ คนผู้นี้สามารถย่อยข้าวสวยได้ในบัดดล ทางหนึ่งรับประทานข้าว ทางหนึ่งฝึกปรือวิชาย่ำวงย้วงซิ้งกง (พลังสะท้อนกลับ)

คนผู้นี้คือราชาข้าวเตียถั่ว (ถ่านไฟแซ่เตีย)

.....

ราชาข้าวเตียถั่วยิ้มพลาง กล่าวว่า

"เราคือเตียถั่ว และคือราชาข้าว ยามอยู่เบื้องหน้าชามข้าวสวย มีแต่เราเป็นราชา"

ใบหน้าอ้วนกลมของมันน่ารักยิ่ง มันกล่าวอีกว่า

"การรับประทานข้าวเมื่อเรื่องสำคัญในชีวิต และเป็นกิจการงานของเรา เราเคารพการงาน มีความสุขกับการงานตลอดมา เรางมงายในข้าว เช่นเดียวกับที่มือกระบี่งมงายต่อกระบี่"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่อดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านเมื่อเป็นเตียถั่ว ทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านมีสหายผู้หนึ่ง เรียกว่าปึงหึงเสี้ยว ปึงหึงเสี้ยวชมชอบกวดตำรา น่าเสียดายที่พออ่านผ่านตาก็ลืมเลือน มันมักอวดภูมิความรู้ แต่ใช้คำพังเพยผิดพลาด เป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คน"

มันมองดูชายฉกรรจ์สูงใหญ่ด้วยความสนุกสนานน่าสนใจ กล่าวอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราไฉนจดจำปิงหึงเสี้ยวผู้นี้ได้?"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะมันโง่งมเช่นเดียวกับท่าน"

เตียถั่วใช้ศีรษะทูนชามเปล่าห้าสิบหกใบ ในมือยังประคองชามที่บรรจุข้าวสวยไว้ ปากกล่าวว่า

"ไม่ ทั้งนี้เพราะมันมีรสนิยมในการประทังหิวเช่นเดียวกับเรา เราชมชอบรับประทานข้าว เพราะทั้งทุ่นเวลา ประหยัดเงิน ทั้งยังถูกต้องชอบธรรม ผู้ที่ฝึกปรือวิชากำลังภายใน ทางที่ดีรับประทานข้าวให้มาก รับประทานผักให้น้อย ยิ่งไม่ควรรับประทานปลาและเนื้อ เรารับประทานข้าวอย่างพิถีพิถัน ข้าวถิ่นใดสะอาดเพียงพอ ข้าวถิ่นใดเป็นเมล็ดพันธุ์ดี ข้าวอะไรผสมกับข้าวอะไร หุงด้วยกันค่อยมีรสชาติ ยังมีข้าวประเภทใดกับประเภทใด ไม่สามารถนำมาปนกัน ยามหุงข้าวไม่เพียงพิถีพิถันว่าใส่น้ำกี่ชาม หากแต่พิถีพิถันว่าใส่น้ำกี่ส่วน เพิ่มส่วนหนึ่งแฉะเกินไป ลดส่วนหนึ่งแห้งเกินไป ข้าวไม่อาจแข็งเกินไปและไม่อาจนิ่มเกินไป แต่แข็งมีส่วนดีของแข็ง นิ่มมีส่วนดีของนิ่ม ระหว่างข้าวสวยกับข้าวต้ม นับเป็นตัวอย่างหนึ่ง ยังมี สมควรใช้อะไรต้มข้าว ใช้หม้ออะไรหุงข้าว ใช้ตะหลิวอะไรผัดข้าว ใช้ทัพพีอะไรคนข้าว แม้กระทั่งใช้ถ่านอะไร ฟืนอะไร เตาอะไร ความร้อนอะไรหุงข้าว ล้วนต้องพิถีพิถันทั้งสิ้น"

มันทอดถอนใจ กล่าวอีกว่า

"ผู้คนรับประทานข้าวทุกวัน แต่ไม่มีการค้นคว้าเรื่องข้าว ไม่มี

ความรู้แม้แต่น้อย แต่กลับทุ่มเทเวลากับรายการอาหาร นับว่าโฉดเขลาเบาหัวร่อจริงๆ"

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่พลันกล่าวว่า

"เราทราบแล้ว"

"ท่านทราบอันใดได้?"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่กล่าวว่า

"ท่านชมชอบรับประทานข้าว ปิงน้อยชมชอบรับประทานไข่"

มันพอเอ่ยถึงคนผู้นี้ ถึงกับทั้งรักทั้งแค้นกล่าวว่า

"ลูกเต่านั้นชมชอบรับประทานไข่ ทั้งดอง ทั้งทอด ทั้งเจียว ทั้งต้ม ทั้งลวก ทั้งดิบ ทั้งสุก ทั้งครึ่งสุกครึ่งดิบ และทั้งที่ฟักเป็นลูกไก่ครึ่งหนึ่ง สรุปแล้วจาระไนไม่หมดสิ้น ทั้งยังพิถีพิถันการกินชนิดต่างๆ"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ย่อมต้องพิถีพิถัน เช่นเหยาะเกลือเท่าใด จุ่มน้ำเกลือเท่าใด ใช้ซีอิ๊วอะไร หั่นชิ้นเพียงไหน"

มันกล่าวด้วยความภาคภูมิว่า

"ดังนั้นมันคือหนึ่งอ้วง (ราชาไข่) เราคือปิ่งอ้วง (ราชาข้าว)"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ดังนั้นพวกท่านหนึ่งเป็นไข่โง่งม หนึ่งเป็นสัดใส่ข้าว"

ดราครั้งถึงรอบเตียถั่วบันดาลโทสะขึ้นมา ร้องว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่กล่าวว่า

"หากท่านมิใช่สัดใส่ข้าว ไหนเลยเพียงรู้จักปิงหึงเสี้ยว ไม่ล่วงรู้

ฉายานามของเราชิ้งย่งอุ้ยบู๊ทีแอ๊บ้อเต็กเต้ยอิดซกมกเกาชิ่วตอเซียปุกยิบยุ่ยอั้วต็กจุนเง็กมิ่นนึ่งกุน (เทพบุตรหน้าหยกห้าวหาญองอาจไร้ผู้ต่อต้าน ยอดฝีมือเหว่ว้าตาบทวนไม่ระคายเทิดตัวเองเป็นใหญ่) ถังป้องู้ (วัววิเศษแซ่ถัง)?"

เตียถั่วรับฟังจนอ้าปากค้าง ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"รบกวนท่าน...กล่าวอีกเที่ยวหนึ่ง"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปรว่า

"เราคือเทพบุตรหน้าหยก ห้าวหาญองอาจไร้ผู้ต่อต้าน ยอดฝีมือเหว่ว้า ตาบทวนไม่ระคาย เทิดตัวเองเป็นใหญ่ถังโจ้ยป่วย (ผู้อาวุโสแซ่ถัง) ป้องู้ได้เอียบ (วีรบุรุษวัววิเศษ)"

คราครั้งนี้มันยังรู้จักเพิ่มเติมคำ "โจ้ยป่วย" (ผู้อาวุโส) กับ "ได้-เอียบ" (วีรบุรุษ) เข้าไปด้วย

เตียถั่วไม่อาจกลั้นหัวร่อได้ หัวร่อจนตัวงอ

มันหัวร่องอหงาย ชามเปล่าที่ทูนอยู่บนศีรษะสั่นไหวดังเกรียวกราว เสมียนผู้รับใช้ชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน แต่ชามเปล่ากลับไม่ร่วงหล่นลงมา

ถังป้องู้มีโทสะแล้ว ขู่คำรามว่า

"ท่านหัวร่ออันใด มีอันใดน่าหัวร่อ?"

เตียถั่วหัวร่อจนแทบหายใจไม่ออก กล่าวว่า

"ท่านนับว่าประชาสัมพันธ์ตัวเอง ยากนักที่ท่านนึกหาฉายานี้ออก หากท่านบ่งบอกตั้งแต่แรก ข้าพเจ้าคงรับประทานข้าวไม่ลงแล้ว"

มันหัวร่อจนตัวงอ แต่ยังไม่ลืมกล่าวเสริมว่า

"เมื่อพบเห็นตัววิเศษเช่นท่าน ผู้ใดรับประทานข้าวลงได้?"

ถังป้อง้ขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก

ขณะที่มันขุ่นแค้นจนสั่นระริก คล้ายกับถึงฤดูกาลที่ผลยางแตก ระเบิด ทั่วทั้งภูเขาเต็มไปด้วยเสียงปึกปึก

ยามนี้ไม่ได้อยู่กลางป่าเขา หากแต่อยู่ในเหลาสุรา

สรรพเสียงจอแจบนท้องถนนเบื้องนอก กลับไม่อาจกลบบดบังเสียงกระดูกสั่นนี้ได้

เตียถั่วพอได้ยินซุ่มเสียงนี้ ก็ไม่หัวร่อแล้ว

มันทราบว่าถังป้องู้มีโทสะจริงๆ มิหนำซ้ำจะลงมือ

เป็นการลงมืออย่างสุดกำลัง

ไม่เพียงแต่มันล่วงรู้ ขอเพียงเห็นสีหน้าท่าทีของถังป้องู้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่ามันจะลงมือต่อเตียถั่ว มิหนำซ้ำพอลงมือ ต้องเป็นท่าไม้ตายอันรุนแรง ทุกผู้คนอดวิตกกังวลแทนเตียถั่วที่ใบหน้ากลมน่ารักมิได้

มีบ้างบางคนครุ่นคิด ชายฉกรรจ์สูงใหญ่นี้ใช่จะต่อยคนอ้วนนั้นตายคาหมัดหรือไม่ บางคนครุ่นคิด ครั้งนี้มีเรื่องสนุกสนานให้ชมดูแล้ว บางคนยังครุ่นคิด คนอ้วนนั้นรับประทานข้าวลงไปมากมายป่านนี้ ต่อให้ไม่ถูกต่อยตาย ก็ต้องท้องแตกตาย

ความนึกคิดของผู้คนอาจผิดแผกแตกต่าง แต่ล้วนมุ่งความสนใจอยู่ที่การเผชิญหน้าระหว่างเตียถั่วกับถังป้องู้

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับมิใช่

ทั้งนี้เพราะเขาพบเห็นเงาร่างสายหนึ่งฉกฉวยโอกาสที่ทั้งหมดไม่ทันสนใจ วกกายถึงมุมเหลา พุ่งตัวขึ้นชั้นสองทะลวงออกทางหน้าต่าง ที่หัน

หาถนนซึ่งเปิดออก ด้วยความรวดเร็วกว่านางแอ่น อ่อนช้อยกว่ากิ่งหลิว มิหนำซ้ำยังคุ้นตาอยู่บ้าง

เขาขณะจะบอกต่อแป๊ะโช้วปวย แป๊ะโช้วปวยกลับขึ้นไปบนชายคาของเหลาชั้นสอง ถลันถึงด้านหลังของสันหลังคา ทางหนึ่งยังกวักมือเรียกหา

เย้งเซี่ยวเจียะลอยตัวขึ้นไปในบัดดล

เขาเคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวังยิ่ง

ยามกลางวันแสกๆ ท่ามกลางสายตาผู้คนจำนวนมาก เขาไม่ต้องการให้คนบนท้องถนนพบว่า มีคนเคลื่อนไหวอยู่บนสันหลังคาห้อง

.....

เย้งเซี่ยวเจียะมาถึงข้างกายแป๊ะโช้วปวยโดยเร็ว พอดีสังเกตเห็นสีหน้าแป๊ะโช้วปวยปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัยขึ้น

ความตื่นเต้นสงสัยของแป๊ะโช้วปวย สืบเนื่องจากมันเห็นสภาพของช่องระบายอากาศบนเพดานห้อง

...แป๊ะโช้วปวยพอขึ้นถึงบนหลังคาห้อง ก็ระงับสติตัวเองก่อน จากนั้นฉุกคิดว่า เมื่อวานขณะที่โชวมั่งจิ้มเผชิญหน้ากับเด็กปวยเกี้ยลุ้ยซุ่งอาจยืนอยู่ในตำแหน่งที่มันยืนอยู่ในตอนนี้

ลุ้ยซุ่งเป็นหัวหน้าใหญ่ของตึกหกหุนครึ่ง เป็นผู้ทรงอิทธิพลที่สุดของยุทธจักร

แป๊ะโช้วปวยบังเกิดความรู้สึกที่พิเศษพิสดารยิ่ง หลังจากนั้นค่อยสำรวจมองสภาพภายในเหลา

การสำรวจมองครั้งนี้ มันมองเห็นสตรีห้านาง

มีสตรีนางหนึ่งเกล้าผมเป็นมวยเสียบปิ่นหงส์ แสดงว่าเป็นเสียว-เจียะสูงศักดิ์ อีกสี่นางเป็นหญิงรับใช้ ในมือล้วนถือกระบี่สั้น

ยามมองจากเบื้องบน หญิงรับใช้ทั้งสี่คล้ายมีหน้าตาหมดจดงดงาม แต่เสียวเจียะนั้นหันหลังให้กับมันหันหน้าหาธารน้ำ จากแง่มุมของแป๊ะโซ้วปวย ไม่อาจเห็นโฉมหน้าของนางได้

ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่แป๊ะโซ้วปวย มิใช่สตรีทั้งห้านางนี้ ในเหลาสุราอันกว้างขวาง นอกจากสตรีห้านางนี้ ยังมีสตรีนางหนึ่ง

สตรีที่สวมชุดรัดกุมสีแดงพุทราขลิบริมปักลายยังมีใบหน้ายิ้ม ที่คล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม คล้ายแง่งอนคล้ายปีติใบหนึ่ง

ปราดแรกที่แป๊ะโซ้วปวยมองเห็น รู้สึกคุ้นเคยเมื่อมองดูใหม่ รู้สึกสนิทสนม จากนั้นเป็นความปีติยินดีโดยไม่ทราบสาเหตุ ถึงกับแทบร้องโพล่งออกมา

...อุนยิ้ว (นุ่มละมุน)

.....

นางย่อมเป็นอุนยิ้ว

หากมิใช่เป็นอุนยิ้ว ยังมีผู้ใดที่มีใบหน้ายิ้มคล้ายแง่งอนคล้ายปีติเช่นนี้?

หากมิใช่เป็นอุนยิ้ว ยังมีผู้ใดสามารถแปลงความมองอาจเป็นความนุ่มละมุนได้?

ก่อนที่แป๊ะโซ้วปวยจะรู้จักกับอุนยิ้ว ก็รับรู้ถึงความนุ่มละมุน ดังนั้นมันไม่แตกตื่น และไม่ยินดี

...ชาวยุทธจักรบางคน บนเส้นทางแห่งชีวิต คุ้นกับความไร้แตกตื่นไร้ยินดีแล้ว

มีแต่คนแรกรักจึงแตกตื่นโดยง่าย ยินดีโดยง่าย รับบาดเจ็บโดยง่าย

ที่แป๊ะโซ้วปวยเคลือบแคลงสงสัย มิใช่เป็นเพราะพบเห็นอุนยิ้ว หากแต่เคลือบแคลงสงสัยตัวเองที่แตกตื่นยินดีต่อการที่พบเห็นอุนยิ้ว

...นั่นเป็นเพราะเหตุใด

...คราก่อนมันมิใช่ว่ากล่าวจนอุนยิ้วสะบัดหน้าจากไปด้วยความขุ่นเคืองหรอกหรือ?

อุนยิ้วยังคงเป็นอุนยิ้ว แป๊ะโซ้วปวยยังคงเป็นแป๊ะโซ้วปวย

แต่แป๊ะโซ้วปวยบนหลังคาเหลาซะอะยามนี้ พอก้มกายเหลือบเห็นอุนยิ้ว มันที่ยโสเย็นชาตลอดมา ในใจต้องบังเกิดความรู้สึกนุ่มละมุนวูบหนึ่ง

ยามนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะมาถึงข้างกายมัน พร้อมกับสังเกตเห็นเค้าความเคลือบแคลงสงสัยบนใบหน้ามัน

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะมองตามลงไป

เขาพบเห็นอุนยิ้วเช่นกัน

ทั้งยังเห็นดาบของอุนยิ้ว

ดาบของอุนยิ้วเป็นเช่นใด

...คล้ายกับเงาโคมที่แรกจุดขึ้น

...คล้ายดั่งประกายตาผู้บริสุทธิ์

...ราวกับวงพักตร์พริ้งของคนรัก

...ดุจดั่งบุปผาร่วงกลางพนา

บทที่ 16
พบพานบนเหลาสุรา

ดาบนุ่มละมุน

คนเล่า?

คนดุร้าย

.....

อุนยิ้วชักดาบออกมา ประกายดาบขับใบหน้าเฉิดฉัน ใบหน้าเฉิดฉันดุร้ายยิ่ง อย่างน้อยอุนยิ้วหวังว่าตัวเองดุร้ายพอ หวังว่าผู้อื่นล้วนล่วงรู้ว่านางดุร้าย นางทราบว่าวีรสตรีที่ออกท่องยุทธจักรนางหนึ่ง ไม่ดุร้ายไม่ได้

ดังนั้นนางตวาดว่า

"ลุ้ยมี้ เจ้าแตงโมเน่า ฉวยโอกาสที่เราเสียวเจียะเพิ่งเหยียบย่างเข้าเมืองหลวง ไม่ทันระวังป้องกัน ใช้ฝีมืออันต่ำช้าขโมยฝักดาบของ

ข้าพเจ้าไป หากท่านไม่ส่งคืนมา ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะ...จะ...”

นางคิดกล่าววาจาดุร้ายสักหลายประโยค แต่กล่าวไม่สำเร็จ แป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง ถึงกับแทบหัวร่อออกมา

พวกเขาคิดหัวร่อ เพราะฟังออกว่า อุนยิ้วพอเหยียบย่างเข้าเมืองหลวง ก็เสียทีแก่ลุ้ยมี้ ถูกขโมยฝักดาบไป นางย่อมขุ่นเคืองใจ แต่ลุ้ยมี้ขโมยฝักดาบของนางไปทำอะไร?

ยังมี ที่สร้างความขบขันแก่ทั้งสองคือ ถ้อยคำด่าคนของอุนยิ้ว กลับด่าคนเป็น “แตงโมเน่า” ไม่ทราบอุนดั่วเสียวเจียะร่ำเรียนจากที่ใด?

ลุ้ยมี้ยังคงหันหลังให้กับอุนยิ้ว หามีปฏิกิริยาตอบรับไม่ หญิงรับใช้ทั้งสี่ล้วนฉลึงมองอุนยิ้วอย่างขุ่นเคือง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่าดวงตาของหญิงรับใช้ทั้งสี่นี้สวยงามยิ่ง บ้างคล้ายไข่มุก บ้างคล้ายหยดน้ำ บ้างคล้ายหยาดฝน บ้างคล้ายดวงดาว เปรียบกับดวงตาหยีเรียวมากรักของอุนยิ้ว พอดีรับกันยิ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่า อุนยิ้วไม่ว่าอย่างไรก็ดุร้ายไม่สำเร็จ ทั้งนี้เพราะนางมีดวงตาท้อฮวย (แผลงเป็นตาเจ้าชู้) คู่หนึ่ง ไม่ว่าฉลึงตาอย่างไร ล้วนไม่โตพอ และไม่ดุร้ายพอ

เพราะการพบเห็นเช่นนี้ ทำให้เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกน่าหัวร่อยามนั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันได้ยินลุ้ยมี้กล่าววาจาประโยคหนึ่ง ลุ้ยมี้ยังคงไม่หันกายมา คำพูดนี้กล่าวโดยหันหลังให้กับอุนยิ้ว นั่นเป็นคำพูดธรรมดาประโยคหนึ่งว่า

“โชวกงจื้อไฉนส่งท่านมา?”

นางทอดถอนใจ กล่าวอีกว่า

"เขาไหนเลยปล่อยให้ท่านรุดมาอย่างวางใจได้?"

นี่เป็นคำพูดที่อ่อนโยนยิ่ง น้ำเสียงยิ่งชวนให้ผู้คนรู้สึกถึงความอ่อนนวลน่าสนิทสนม

แต่คำพูดนี้พอกล่าว ไม่เพียงเย้งเซี่ยวเจียะใจหายวาบ แม้โช้วปวยก็หน้าเปลี่ยนสี แม้แต่อุนยิ้วยังสะดุ้งเฮือกใหญ่

ครั้งนี้นางเบิกตาเจ้าชู้ทั้งคู่จนโตที่สุด อดร้องมิได้ว่า

"เป็นท่าน ไฉนเป็นท่าน?"

สตรีงามนางนั้นค่อยหันกายมาช้าๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้า ไฉนไม่เป็นข้าพเจ้า?"

นางหันกายมา กะพริบตาคราหนึ่ง ตากลมโตที่ข้างกายนางทั้งสี่คู่ คล้ายหลงเหลือดวงตาที่ลึกล้ำสุกใสของนางเพียงคู่เดียว คล้ายกับเป็นความฝันอันน่าตื่นเต้นยินดีตื่นหนึ่ง

อุนยิ้วพอพบเห็นนาง อดพุ่งปราดเข้าหามิได้ทางหนึ่งกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านหลบหนีไปที่ใดแล้ว ข้าพเจ้าเสาะหาท่าน ข้าพเจ้าคิดถึงท่าน พวกเราล้วนเสาะหาท่าน เสาะหาอย่างยากเย็น ดีที่ท่านกล่าววาจาแต่เนิ่นๆ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงลงมือ ดาบของข้าพเจ้าพอฟันลง แม้แต่ตัวเองก็ไม่อาจควบคุมบังคับความเป็นตายได้ หากว่าพลั้งมือฟันถูกท่าน จะทำอย่างไร ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านเป็นแดงโมเน่าลุ้ยมื้นั้นอีก"

นางกล่าวโดยไม่ขาดปาก ผู้ที่ไม่เข้าใจนาง คงจับต้นชนปลายไม่ถูก มิหนำซ้ำนางเอาแต่รำพึงถึงความหลัง พุ่งปราดไปเบื้องหน้า ลืม

เลือนว่าหญิงรับใช้ทั้งสี่มีเจตนาไม่เป็นมิตร เข้าใจว่านางบังเกิดจิตคิดร้าย นางพอเคลื่อนไหว กระบี่สั้นทั้งสี่เล่มก็สกัดกั้นไว้

อุนยิ้วประจวบกับยินดีจนลืมตัว ไม่ทันสังเกตกระบี่เบื้องหน้าทั้งสี่เล่ม

หญิงรับใช้ทั้งสี่ก็คิดไม่ถึงว่า อุนยิ้วกระทั่งท่ากระบี่ที่สกัดขวางกั้นยังรับไว้ไม่ได้ ท่ากระบี่ใช้ออกไปคิดรั้งกลับมาก็ไม่ทันการณ์

สตรีงามนั้นอุทานดังอา ห้ามปรามว่า

"ไม่อาจทำร้ายคน"

แต่นางไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ไม่สามารถยับยั้งทันท่วงที พริบตาดุจประกายไฟ กระบี่สี่เล่มสกัดทิ่มแทงใส่อุนยิ้วแล้ว

ยามนั้น บนบันไดเหลาปรากฏศีรษะใหญ่โตที่ผมเผ้าหนวดเครา พัวพันกันหัวหนึ่งโผล่พ้นขึ้นมา ตวาดว่า

"หยุดมือ"

เสียงตวาดครั้งนี้เฉกเช่นอสนีบาตฟาดฟ้า โต๊ะ เก้าอี้ เสา ขื่อ กระเบื้อง ไม้ระแนง แม้แต่ถ้วย ถาด ชาม ตะเกียบบนชั้นสอง ตลอดจนดาบกระบี่สั่นไหวพร้อมเพรียง หญิงรับใช้ทั้งสี่ก็เสียขวัญ กระบี่ทั้งสองเล่มทิ่มแทงพลาดผิด ปะทะกันเองดังติงตัง

อุนยิ้วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ยกมืออุดหูไว้ เห็นชายฉกรรจ์ที่ขึ้นบันไดมาคือถังป้องู้ ต้องขยี้เท้ากล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ลุ้ยกง (เทพอสนี) ผู้นี้ก่อความรำคาญแก่ผู้คนแทบตายแล้ว"

สตรีงามนั้น ก็แทบถูกเสียงตวาดสะท้านจนหน้าเผือดขาว ยกมือกุมหัวใจ ชั่วครู่ค่อยสามารถกล่าววาจาว่า

"อุนนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่อุน) เป็นสหายของเรา พวกเจ้าไหนเลยทำร้ายนางได้?"

หญิงรับใช้ทั้งสี่ล้วนก้มศีรษะด้วยความสำนึกผิด

ขวมนั้น คนผู้หนึ่งพลิ้วกายเข้ามาดุจหมอกควันสายหนึ่ง กลับเป็นคนร่างอ้วน ที่ในมือถือชามเปล่าข้างละยี่สิบแปดใบผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ย่อมเป็นราชาข้าวเตียถั่ว

เตียถั่วถลึงตาใส่ถังป้องู้ กล่าวกับสตรีงามนั้นว่า

คนผู้นี้ไม่รู้จักธรรมเนียมบุ๊ลิ้มแม้แต่น้อยปากบอกว่าจะประมือกับเรา เพียงหลอกล่ออยู่สองท่าก็โถมขึ้นชั้นบน เรา...ยามกะทันหันไม่ทันขวางกันมันไว้..."

สตรีงามนั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"นั่นไม่อาจโทษว่าท่าน"

เอ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยพอฟัง ค่อยทราบว่าระหว่างที่พวกตนขึ้นมาบนหลังคา เตียถั่วกับถังป้องู้ได้ประมือที่ชั้นล่าง เตียถั่วผู้นี้คล้ายเป็นบริวารของสตรีงาม ถังป้องู้กลับเป็นพวกเดียวกับอุนยิ้ว

เหล่านี้ล้วนไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่แป๊ะโซ้วปวยและเอ้งเซี่ยวเจียะ

ที่ทั้งสองบังเกิดความตื่นตระหนกคือ สตรีงามที่สมควรเป็น "ลุ้ยมี่" กลับเป็นบุคคลที่ทั้งสองมักครุ่นคิดถึง มักขดจำถึงผู้หนึ่ง

เป็นฉั้งซุ้ง (บริสุทธิ์)

ฉั่งซุ้งยังคงงามซึ้งถึงเพียงนั้น

ดวงตายังคงคำขลับดังความฝัน ที่หว่างคิ้วยังคงแฝงความหมองหม่นวูบหนึ่ง เรือนผมยังคงนุ่มสลวยดุจธาราสวรรค์สีดำ ยามแย้มยิ้มคงคล้ายบุปผาบานต้านสายลม

เพียงแต่แววเศร้าหมองในรอยยิ้มของนาง คล้ายเข้มข้นกว่าเดิม

อุนยิ้วซักถามว่า

"ไฉนเป็นท่าน ท่านไฉนอยู่ที่นี่?"

ฉั่งซุ้งชำเลืองมองถังป้องู้แวบหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นสหายของท่าน?"

คำถามครั้งนี้ เท่ากับหลีกเลี่ยงการตอบคำถามของอุนยิ้ว

อุนยิ้วไม่ทันสังเกต กล่าวว่า

"มันเรียกว่าถังป้องู้ ท่านอย่าได้เห็นว่ามันวู่วามแท้ที่จริงเป็นคนดีงาม ข้าพเจ้ารู้จักมันโดยบังเอิญ ยังมีปีงหึงเสี้ยวผู้หนึ่ง..."

เอ่ยถึงคนเหล่านี้ ดวงตานางทอประกายปีติขึ้นมา

ฉั่งซุ้งกล่าวด้วยความเวทนาว่า

ท่านเข้าสู่ยุทธจักรไม่นาน คบหาสหายที่ดีไม่น้อย แต่ว่าโชวกงจื้อไฉนส่งท่านมายังที่นี้?"

อุนยิ้วตอบว่า

"เขาไม่ได้สั่งข้าพเจ้ามา"

นางชี้มือเรียวงามไปยังถังป้องู้ จนแทบทิ่มถูกจมูกใหญ่ของถังป้องู้ ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพบเห็นมันภายในเมือง ฉุดลากมันไปยังหอลมพิรุณ

ไปรษ ซือเฮียเห็นมันไม่มีเรื่องราวกระทำ ก็ใช้มันมายังที่นี้ เพื่อจัดการกับคุยนี้ แต่ไฉนเป็นท่าน?"

ควงตาฉั้งซุ้งทอประกายได้คิด กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าเขาปล่อยให้ท่านมาเสี่ยงต้นตรายเสียอีก"

อุนยิ้วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ฉั้งซุ้งกล่าวว่า

"โซวกงจื้อมอบหมายให้ถังชิงแซ (ท่านผู้แซ่ถัง) ท่านนี้มาจับตัวคุยนี้ ท่านกลับลอบติดตามมา ใช่หรือไม่?"

ถังป้องู้แยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

"เรียกเราเป็นถังป้องู้ก็ได้ ไม่ต้องเรียกเป็นถังชิงแซ ในชีวิตเรากลัวการใช้ถ้อยคำเกรงอกเกรงใจที่สุด"

ฉั้งซุ้งกวาดมองถังป้องู้แวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราท่านไม่คุ้นเคยเท่าใด ไหนเลยเรียกชื่อแซ่ท่านตรงๆ ได้?"

"นี่มีอันใดไม่ได้?"

"ท่านแม้ไม่มีอันใดไม่สะดวก ข้าพเจ้าเป็นอิสตรี สมควรสำรวมมารยาทไว้"

ถังป้องู้รู้สึกมีเหตุผล เกาศีรษะอยู่ครึ่งค่อนวันจึงกล่าว

"ท่านมิสู้เรียกเราเป็นถังกงจื้อ (คุณชายแซ่ถัง) หรือว่าถังไต้เฮียบ (ผู้กล้าแซ่ถัง) ก็ได้"

มันกล่าวเสริมว่า

"แต่ผู้ที่เข้าใจตัวเราอย่างแท้จริง ล้วนเรียกเราเป็นถังก้อเฮียบ

(ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง)"

ฉั่งซุ้งกล่าวว่า

"ถังกื๊อเฮียบ?"

"ถูกแล้ว กื๊อเฮียบเป็นได้เฮียบในได้เฮียบ เรียกเราว่าถังกื๊อเฮียบเหมาะสมที่สุด เราก็จะฝืนใจรับไว้"

ฉั่งซุ้งหัวร่อแล้ว หญิงรับใช้ที่ข้างกายมางอดยกมือปิดปากมิได้ กล่าวว่า

"ถังกื๊อเฮียบเป็นคนมีอารมณ์ขันจริงๆ"

อุนยิ้วกล่าวอย่างไม่ยอมรับนับถือว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงบอกว่า ซือเฮียไม่รู้จักใช้คน"

นี่เป็นวาจาน่าตระหนกยิ่ง กลับกล่าวหาว่าผู้นำหอลมพิรุณโปรยโชวมั่งจิ้มไม่รู้จักใช้คน คาดว่ามีแต่อุนยิ้วจึงกล่าวจากปากได้

อุนยิ้วยังกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปกติว่า

"เขาจัดส่งถังป้องู้มา มิสู้จัดส่งข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าก็พิสูจน์ว่าใช้การได้กว่าถังป้องู้ เมื่อครู่ข้าพเจ้าใช้ถังป้องู้ก่อเรื่องที่ชั้นล่าง ตัวเองกลับลอบขึ้นสู่ชั้นสอง โดยไม่มีผู้พบเห็น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับเป๊ะโซ้วปวยบนหลังคาห้องค่อยเข้าใจเรื่องหนึ่ง

...โชวมั่งจิ้มบอกว่า จะจัดส่งบุคคลอีกคนหนึ่งไปจัดการกับลุ้ยมี้

...คนผู้นี้เป็นคนที่น่าเล่นยิ่ง อย่างน้อยเป็นคนที่สนุกสนานน่าสนใจยิ่ง

เป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนยอมรับว่าโชวมั่งจิ้มกล่าวถูกต้อง

...ไม่ว่าอุนยิ้วหรือถังป้องู้ ล้วนเป็นบุคคลที่น่าเล่นยิ่ง สนุกสนานน่าสนใจยิ่ง

.....

อุนยิ้วกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง เตียถั่วกลับกล่าวว่า

"ดังนั้นฉั้งโกวเนี้ยให้เรารับมือคนก่อเรื่องที่ชั้นล่าง นางจะจัดการกับคนที่ลอบเร้นกายเข้ามาทางหน้าต่างเอง"

อุนยิ้วไม่ทราบฟังน้ำเสียงแดกดันของมันออกหรือไม่ กลับไม่เป็นไรสะ ทั้งนี้เพราะนางนึกถึงคำถามเมื่อครู่อีก ดังนั้นกล่าวว่า

"ฉั้งซุ้ง ท่านไฉนอยู่ที่นี่? ลุ้ยมี่เล่า?"

ฉั้งซุ้งมองดูอุนยิ้วอย่างสงบ จากนั้นใช้น้ำเสียงที่ราบเรียบชนิดหนึ่งกล่าวว่า

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะตอบคำถามนี้ ข้าพเจ้าคิดเรียนถามท่านข้อหนึ่งก่อน"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านเรียนถามเถอะ มีเรื่องอันใด เรียนถามข้าพเจ้าได้อย่างเต็มที่"

ฉั้งซุ้งกล่าวว่า

"ครั้งนี้ หอลมพิรุณโปรยบุกขึ้นเหลาซาอะเพียงจัดส่งท่านกับถังก้อเฮียบมา?"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงจัดส่งถังป้องู้มา"

ฉั้งซุ้งกล่าวคำ "ประเสริฐ" ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"สหายบนหลังคาท้อง ฟากท่านสมควรเผยโฉมแล้ว"

.....

สตรีที่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์นางหนึ่ง ไหนเลยล่วงรู้ว่าเฮ้ง-เซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยอยู่บนหลังคาห้อง?

แต่ยามนี้ต่อให้กระอักกระอ่วนกว่านี้ ทั้งสองมิอาจไม่ "เผยโฉม" ออกไป

ทั้งสองพอเผยโฉม ฉั่งซุ้งกับอุนยิ้วล้วนงงงันวูบ

อุนยิ้วกระโดดปราดขึ้น กลับสวมกอดเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านมาแล้ว พวกท่านล้วนมาแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยหัวร่อแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับหน้าแดงสดใส ไม่อาจกล่าวกระไรได้

อุนยิ้วค่อยรู้สึกตัว รีบคลายมือออก แต่ชิงหน้าแดงก่อน

แป๊ะโช้วปวยกับฉั่งซุ้ง สบตายิ้มให้แก่กัน

แป๊ะโช้วปวยความจริงเข้าใจว่า ในใจตัวเองถือสาอุนยิ้วจากไปโดยไม่ลำลา เพราะเป็นความแค้นเคืองไม่คลาย แต่พอพบหน้า แย้มยิ้มครานึ่ง ก็จำไม่ได้ว่ามีความแค้นอันใด กระทั่งความขุ่นใจก็สลายคลาย

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้วยังหน้าแดงซ่าน แป๊ะโช้วปวยได้แต่ทักทายว่า

"ลุ้ยโกวเนี้ย"

ฉั่งซุ้งเผยอยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวราวกับมุก กล่าวว่า

"แป๊ะกงจื้อ เฮ้งเสียวเอี๊ยบ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยนึกถึงคำพูดที่คิดใคร่กล่าว รีบกล่าวว่า

ฉั่งซุ้ง ท่านหลอกลวงพวกเราสาหัสนัก"

เขาชี้มือไปยังแป๊ะโซ้วปวย กล่าวอีกว่า

"โดยเฉพาะมัน จิตใจไม่อยู่กับตัว ขวัญกระเจิดกระเจิงเพราะฟาน..."

เขาคิดกลบเกลื่อนความขวยเขินของตัวเอง ดังนั้นประโคมไหมเป็นพิเศษ

แป๊ะโซ้วปวยกระชากเสียงว่า

"ท่านกล่าวอันใด?"

มันต่อยใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะหมัดหนึ่ง ปากอธิบายว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจต่ออุนนิ่งเฮียบ ตอนอยู่ที่ริมน้ำ นับว่ากล่าวมาจาก้าวร้าว เป็นเหตุให้เฮ้งเล่าซา (คนที่สามแซ่เฮ้ง) ห่วงหาอาลัย ไม่แตะต้องน้ำชาอาหาร น้ำตาราดรดปลอกหมอน..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องเสียงพิกลว่า

"ท่านว่าอะไร?"

"พลางหักศอกกระทุ้งใส่แป๊ะโซ้วปวย

อุนยิ้วกลับหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ปีศาจก้าวร้าว วันนี้นับว่าท่านบังเกิดมโนธรรมประจำใจ ขอภัยต่อเราโกวเนี้ยแล้ว"

ฉั่งซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเขาโจมตีกันและกันต่างหาก"

อุนยิ้วฟังไม่ออก กลับถามว่า

"พวกเขาไฉนเรียกหาท่านเป็น "ลุ้ยโกวเนี้ย" ท่านมิใช่แซ่ฉั้
.หรอกหรือ?"

ฉั้งซุ้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ลุ้ยจริง หาได้แซ่ฉั้งไม่"

คราครั้งนี้ถึงรอบเฮ้งเซี่ยวเจียะถามไถ่ เขากล่าวว่า

"แต่ว่าลุ้ยมี่ที่พวกเราพบเห็น หาใช่ท่านไม่"

ฉั้งซุ้งซึ่งแท้ที่จริงเป็นลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าเป็นลุ้ยมี่?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นท่านเป็นใคร?"

เตียถั่วสอดคำขึ้น

"นางเป็นบุตรีของหัวหน้าใหญ่ตึกหกทุนครึ่ง...ลุ้ยซุ้งลุ้ยตั่วเสีย
เจียะ"

.....

พริบตานั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะนึกถึงเรื่องราวมากหลาย

หากว่าฉั้งซุ้งเป็นลุ้ยซุ้ง ลุ้ยซุ้งเป็นบุตรีโทนของลุ้ยซุ่ง ลุ้ยซุ่งก
โซวมั่งจิ้มเป็นศัตรูคู่อริ โซวมั่งจิ้มกับตนและแป๊ะโช้วปวยเป็นพี่น้
ร่วมสาบาน อย่างนั้นลุ้ยซุ้งเบื้องหน้าเป็นศัตรูหรือสหาย นี่นับเป็
ประการแรก

จากการสังเกตของเขา แป๊ะโช้วปวยครุ่นคิดคะนึงถึงลุ้ยซุ้ง ลุ้ยซุ
กลับหมั้นหมายกับโซวมั่งจิ้ม เพื่อผ่อนคลายความขัดแย้งของสองสำน

ผมรู้สึกในจิตใจของแป๊ะโซ้วปวยยามนี้เป็นรักหรือแค้น นี่เป็นประการหนึ่ง

หากว่าคนบนเหลาซาฮะวันนี้เป็นลุ้ยซุ้ง มิใช่ลุ้ยมี้ โซวมั่งจิ้มไฉนจึงส่งพวกเขาทั้งสองมา นี่เป็นความเข้าใจผิด เป็นความประจวบเหมาะหรือว่ามีเจตนาอื่นอีก ลุ้ยซุ้งไฉนปรากฏขึ้นบนเหลาซาฮะ เรื่องนี้เป็นเจตนาของลุ้ยซุ่ง หรือว่าเป็นความคิดส่วนตัวของนาง อุนยิ้วไฉนเกลือกแล้วกับปรักน้ำนี้...

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่งครุ่นคิดยิ่งสับสน ยิ่งครุ่นคิดยิ่งว้าวุ่น

แต่ท่ามกลางความคิดคำนึงอันหลากหลาย มีความคิดประการหนึ่งแล่นชัดเป็นพิเศษ

คนผู้นั้นคือแป๊ะโซ้วปวย มันกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ที่แท้เป็นลุ้ยตั่วเสียวเจียะ เสียดายวะแล้ว คิดไม่ถึงพวกเราพบพานลุ้ยตั่วเสียวเจียะที่ริมแม่น้ำฮั่นจุ้ย ผูกพันวาสนากับตึกหกหุนครึ่งตั้งแต่นาน"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"พวกท่านตอนนี้เป็นคนโปรดของหอลมพิรุณโปรย"

นางกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ สายตากลับจ้องจับที่แป๊ะโซ้วปวย

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านมีหูตาปราดเปรื่องจริงๆ"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"เรื่องใหญ่โตเช่นนี้ ตึกหกหุนครึ่งไหนเลยไม่ทราบได้"

นางทอดถอนใจกล่าวอีกว่า

"ซึ่งความจริง ข้าพเจ้าจับตาดูร่องรอยของพวกท่านตลอดม
เพียงหวังให้พวกท่านสามารถออกจากเมืองหลวงแต่เนิ่นๆ"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา เย้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ลุ้ยตั่วเสียวเจียะเห็นว่าพวกเราไม่เหมาะกับรั้งอยู่ที่เมืองหล
หรือ?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"นี่เป็นสถานที่แห่งความผิดถูก"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกเราไม่เกรงกลัวความผิดถูก"

ลุ้ยซุ้งกล่าวต่อว่า

"นี่ยังเป็นดินแดนแห่งคาวเลือด"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าชมชอบสถานที่แห่งความผิดถูกและดินแดนแห่งคา
เลือด นั่นค่อนข้างมีรสชาติ"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"นั่นแล้วแต่ท่าน แต่ไม่ว่าผู้ใดคิดสร้างชื่อเสียง หวังประส
ความสำเร็จ ต้องจ่ายค่าตอบแทนก่อนจากนั้นถูกหลอมละลาย ค่อย
สูญเสียโฉมหน้าแท้จริง กลับกลายเป็นชาวยุทธจักรที่อับจนปัญหา"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นชาวยุทธจักรอยู่แล้ว"

"พวกท่านความจริงมิใช่...พวกท่านยังมีบางสิ่งที่มิใช่"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่ว่าใช่หรือมิใช่ พวกเรานับว่าเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย โชวตั่วกอ มอบหมายงานสำคัญแก่พวกเรา ตั้งประจันกับพวกท่าน ท่านย่อมไม่ต้องการให้พวกเรารั้งอยู่ที่นี้"

ลุ้ยซุ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"แล้วแต่ท่านจะกล่าวว่าอย่างไร แล้วแต่ท่านจะคาดคิดอย่างไร... ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านไม่สมควรรั้งอยู่ที่นี้ ทั้งนี้เพราะค่าตอบแทนที่จ่ายออกมากเกินไป ไม่คู่ควรเกินไป"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านเป็นบุตรีโทนของอดีตหัวหน้าตึกที่ใหญ่ที่สุดในเมืองหลวง และกำลังจะเป็นฮูหยินของผู้นำค่ายสำนักที่ใหญ่ที่สุดของเมืองหลวงตอนนี้ ย่อมมีคุณสมบัติบอกว่าไม่คู่ควร พวกเราเพียงเป็นชาวยุทธจักรที่ออกท่องเที่ยวด้วยมือเปล่า ไม่อาจกล่าวคำพูดเช่นนี้ได้"

มันหยุดเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่า

"ที่ข้าพเจ้าคิดกล่าวคือ พวกเรากลับไม่ประมาณตน ช่วยเหลือท่านจากเหตุการณ์ในเรือบนแม่น้ำฮั่นจุ้ย พาตัวเองไปติดกับ"

ฉั่งซุ้งมีสีหน้าขุ่นเคืองอยู่บ้าง กล่าวว่า

"พวกท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสำนึกขอบคุณยิ่ง นั่นมิใช่หลุมพราง หากปราศจากพวกท่าน ข้าพเจ้าคงไม่มีชีวิตถึงบัดนี้ หากข้าพเจ้าคิดหลอกใช้พวกท่าน ไยต้องปลีกตัวจากไปอย่างเงียบงัน ข้าพเจ้าสามารถเกลี้ยกล่อมพวกท่านเข้าสังกัดตึกหกหุนครึ่ง"

แป๊ะโซ้วปวยพลันเงียบสงบลง กล่าวว่า

"ต่อให้ท่านไม่ได้ชักนำพวกเราติดกับ ท่านยังคงหลอกลวงข้าพเจ้า"

"หนึ่งเดียวที่ข้าพเจ้าหลอกลวงพวกท่าน คือศักดิ์ศรีของข้าพเจ้า แต่พวกท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า มิใช่เพราะศักดิ์ศรีข้าพเจ้า พวกเราคบหากันก็มิใช่ศักดิ์ศรีของข้าพเจ้า ใช่หรือไม่?"

อุนขิ้วร้องดังๆ ว่า

"ถูกต้อง"

พลางถลึงตาใส่แป๊ะโซ้วปวย

ถังป้องู้ที่ด้านข้างร้องสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว"

เตียถั่วกลับจงใจชี้มือไปที่นอกหน้าต่าง กล่าวว่า

"ท่านดู ฝนใกล้ตกแล้ว"

ถังป้องู้สอดส่ายสายตามอง ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ฝนตก?"

เตียถั่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มีวัวโง่เขลาตัวหนึ่งส่งเสียงมอมอ วัวร้องร่า ยามฟ้าโปร่งมิใช่เป็นลางบอกเหตุว่าฝนใกล้ตกหรอกหรือ?"

มันกล่าวเช่นนี้ ความจริงเข้าใจว่าถังป้องู้ต้องบันดาลโทสะ มิคาดถังป้องู้กลับไม่มีปฏิกิริยาใด

เตียถั่วกลับรู้สึกเหนือความคาดหมาย พอเหลียวหน้ามอง เห็นถังป้องู้เหม่อมองดูกลางถนนอย่างตะลึงลาน

เตียถั่วบังเกิดความสงสัยอยากรู้ เหลียวมองไปที่กลางถนนพลอยตะลึงลานเช่นกัน

ยามเช้าตรู่อันแจ่มใส กลับปรากฏลมฝนตั้งเค้าจริงๆ

ทั้งนี้เพราะที่ซึ่งทั้งหมดอาศัยอยู่ หาใช่สถานที่เดิมไม่

.....

หากท่านเคยเห็นนักไสยศาสตร์สำแดงวิชาโหงวกุ้ยปัวอุ่ง-ไต้ฮวบ (วิชาห้าภูตเคลื่อนย้าย) ท่านต้องบังเกิดความตื่นเต้นตระหนกที่คนเหล่านั้นสามารถเคลื่อนย้าย "วัตถุ" บางสิ่งไปได้

แต่เตียถั่วกับถังป้องู้ตื่นเต้นตระหนกกว่าเดิม

พวกมันอยู่บนเหลาซาอะ

เหลาซาอะตั้งอยู่กลางชุมชน

นี่เป็นตำแหน่งที่ครึกครื้นที่สุดภายในเมือง สองพ่อลูกแสดงปาหี่ที่มักเล่านิทาน หมอดูทำนายชะตาราศี มีคาแบกเกี้ยวที่นั่งพักผ่อน ยังมีไก่ไถ่ฐานะดีที่ซื้อชาดเต้ม คนขายไก่ คนเลี้ยงม้า คนขายเนื้อสุกร และถูกค้าของมัน แม้กระทั่งชั้นล่างของเหลาสุรา ก็สาละวนวุ่นวายเป็นการใหญ่

แต่ตอนนี้ล้วนไม่มีแล้ว

ไฉน "ไม่มี" แล้ว?

ถนนยังคงเป็นถนนดั้งเดิม

เหลายังคงเป็นเหลาดั้งเดิม

เหล่านี้ย่อมไม่ได้ถูกเคลื่อนย้ายไป

แต่บนถนนไร้ผู้คนแล้ว

ทั่วทั้งถนนเงียบสงบ ปราศจากเงาร่างผู้คน ทุกผู้คนปิดประตูบ้านซ่อง กระทั่งสัตว์เลี้ยงก็ซุกซ่อนไว้ ถนนทั้งสายกลับกลายเป็นโลกอันเปลี่ยวร้าง

เป็นโลกอันลี้ลับ

เป็นถนนภูตพราย แม้กระทั่งฟ้าดินก็แปรเปลี่ยนเป็นมืดสลัว

...ไฉนเป็นเช่นนี้?

...คนไปที่ใดแล้ว?

...ที่แท้เกิดเรื่องใด?

...และจะเกิดเรื่องใด?

เพราะปมปริศนาที่คลี่คลายไม่ได้ ถังป้อจู้กับเตียถั่วล้วนตะลึงลานกับที่

.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยแสดงว่าสังเกตเห็นแต่แรก ดังนั้นไม่ตื่นเต้นสงสัยแต่อย่างไร

แป๊ะโซ้วปวยยังคงกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงเรื่องที่ท่านปิดบังศักดิ์ศรีต่อพวกเรา"

ลุ้ยซุ้งรับฟังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังหลอกลวงท่านอันใด?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านรู้จักวิทยายุทธ์ ไม่จำเป็นต้องให้พวกเรายื่นมือช่วยเหลือ"

"ข้าพเจ้าไม่รู้จัก"

แป๊ะโซ้วปวยยืนยันว่า

"ท่านรู้จัก"

"ท่านอาศัยอะไรบอกว่าข้าพเจ้ารู้จัก?"

"เมื่อครู่พวกเราอยู่บนหลังคา ท่านพอฟังก็ฟังออก"

ลุ้ยซุ้งหัวร่อ แล้วกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะข้าพเจ้าละเลียดรอบคอบ"

ขณะที่นางหัวร่อ เปลี่ยนเป็นงดงามน่ารักยิ่ง กล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินซุ่มเสียงอย่างแผ่วเบาสองเสียงดังจากบนหลังคาห้อง"

แป๊ะโซ้วปวยงงงันวูบ กล่าวว่า

"ซุ่มเสียงอย่างแผ่วเบาสองเสียง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ด้านข้างรีบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าอยู่บนหลังคาห้อง เห็นอุนโกวเนี้ยอยู่เบื้องล่างถึงได้แหย็บแผ่นกระเบื้องแตกไปมุมหนึ่ง ท่านพอได้ยินเฮ้งตั่วเสียวเจียะเอ่ยปาก หัวเข่าซ้ายก็กระทบถูกไม้ระแนง อาจบางทีบังเกิดเสียงดังขึ้น"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าเพียงไม่ระวัง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ชะล่าใจไปชั่ววูบ"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอีกว่า

"พี่ใหญ่ของเจ็ดมารร้ายนามเจี่ยเทียนชิ้ว ถูกท่านฆ่าทิ้งกระมัง"

ลุ้ยซุ้งรับคำว่า

"ถูกแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"มิน่าเล่าพวกมันตายอย่างพิเศษพิสดารปานนั้น"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้มันแพร่งพรายศักดิ์ศรีข้าพเจ้า มิหนำซ้ำบุคคลเช่นมันมีความผิดสมควรตาย"

อุนขิ้วแลบลิ้นด้วยความตระหนกกล่าวว่า

"หากท่านคิดฆ่าพวกเรา ไยมิใช่ง่ายดายยิ่ง ข้าพเจ้าหาได้ระวังป้องกันท่านไม่"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ฆ่าท่านง่ายดาย แต่มิใช่พวกเรา"

ลุ้ยซุ้งหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยฆ่าพวกท่าน?"

นางกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"พวกท่านไม่ฆ่าข้าพเจ้า ก็โชคดีมากแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยถามอีกว่า

"ผู้คนที่สกัดฆ่าฟันท่านที่ริมแม่น้ำยั่นจุ้ย เป็นบริวารของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ?"

ลุ้ยซุ้งตอบว่า

"เป็นความจริง"

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหมั้นหมายกับโซวมั่งจิ้ม เมื่อเข้าพิธีวิวาห์ ตีกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยอาจคืนดีกัน สำหรับกับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ถือเป็นข่าวร้ายประการหนึ่ง"

นางกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นพวกมันคิดฉกฉวยช่องว่างที่ตีกหกหุนครึ่งเกิดความขัดแย้งกับหอลมพิรุณโปรย ลงมือคร่ากุมข้าพเจ้า เพื่อใช้ควบคุมบิดากับโซวกง

ขึ้น"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าไม่กลัวว่า ความเคลื่อนไหวครั้งนี้จะสะกิดความไม่พอใจของหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่ง ผนึกกำลังจัดการกับฟันหรือ?"

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าคำนวณแน่ว่า ก่อนจะถึงพิธีวิวาห์ ตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยยังคงเผชิญหน้า ไม่ร่วมมือกันเด็ดขาด"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวเป็นเชิงเย้ยหยันว่า

"ถูกแล้ว ก่อนที่ท่านจะแสดงออกถึงเสน่ห์ความงามของท่าน ตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยยังคงเป็นศัตรูมิใช่สหาย ดังนั้นเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าต้องทำลายท่านก่อน"

ลุ้ยซุ้งไม่สนใจน้ำเสียงแดกดันของมัน เพียงกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงต่อให้ข้าพเจ้าแต่งให้กับโซวกงจื้อ เกรงว่าไม่อาจเปลี่ยนแปลงอันใด สองผู้กล้าไม่อาจดำรงอยู่ร่วม เสือสองตัวไม่อาจอยู่ถ้ำเดียวกัน บุญคุณความแค้นระหว่างตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยยังคงต้องใช้โลหิตจึงชะล้างได้"

นางเอ่ยถึงตอนนี้ ต้องหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าไม่มุ่งหวังให้พวกท่านม้วนตัวเข้ามาในเรื่องราวครั้งนี้"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านผิดแล้ว นี่ไม่เพียงเป็นเรื่องของท่านทั้งยังเป็นเรื่องของพวกเรา"

ดวงตาของลุ้ยซุ้งปรากฏประกายน้ำตาที่หากไม่สังเกตยากจะเ
เห็นได้ชั้นหนึ่ง แต่แป๊ะโซ้วปวยชิงกล่าวว่า

"พวกเรามิใช่เพื่อท่าน หากแต่เพื่อหอลมพิรุณโปรย"

ถังป้องรู้ร้องสอดขึ้น

"ไม่ว่าเพื่ออะไร ยามนี้ฟ้ามืดครึ้มแผ่นดินสลัว ดาวเดือนไร้ประก
ยังถกเถียงเพื่อผู้ใดทำอะไร?"

เย้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เพื่อท้องฟ้าเช่นนี้ จึงกล่าวคำพูดเหล่านี้"

ถังป้องรู้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท้องฟ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องราวเพื่อเราเพื่อท่านที่ใด?"

เย้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"มีส่วนเกี่ยวข้องยิ่ง ท่านทราบหรือไม่ว่าในยุทธจักรขอเพียงมีเ
ผู้หนึ่งปรากฏขึ้น แม้กระทั่งท้องฟ้าก็มืดสลัว พายุเมฆเปลี่ยนสี ดาวเดือ
ไร้ประกาย ผู้คนล้วนเร้นหาย?"

ถังป้องรู้ถามโพล่งว่า

"นี่ยังนับเป็นคนหรือ?"

เตียถั่วชิงกล่าวว่า

"เป็นคน"

ถังป้องรู้กล่าวว่า

"เป็นคนเยี่ยงไร?"

เตียถั่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"คนที่น่ากลัวผู้หนึ่ง"

ยามนั้นบังเกิดเสียงควับคราหนึ่ง ปรากฏเกาทัณฑ์ดอกหนึ่งยิงขึ้นมาถึงนอกหน้าต่าง

เป็นเกาทัณฑ์มหึมาที่ทั้งหยาบทั้งใหญ่ ทั้งดำมืดทั้งรุนแรงดอกหนึ่ง

.....

เกาทัณฑ์มหึมาชนิดนี้ยากจะพบเห็นอยู่บ่อยครั้ง

ตัวเกาทัณฑ์หยาบกว่าเกาทัณฑ์ทั่วไปหกเท่า ขนเกาทัณฑ์หลอมจากแผ่นเหล็กกล้าเบาบาง หัวเกาทัณฑ์กลมทื่อ เพียงน้ำหนักของเกาทัณฑ์ดอกนี้ ก็หนักกว่าเกาทัณฑ์ทั่วไปเก้าเท่า

แต่ที่ลี้ลับยิ่งกว่าคือวิชายิงเกาทัณฑ์

เกาทัณฑ์ดอกนี้ยิงจากล่างขึ้นบน ยิงขึ้นสู่ท้องฟ้า

ขณะที่เกาทัณฑ์ดอกนี้พุ่งผ่านหน้าต่าง ก็พุ่งตรงขึ้นมา หาได้ยิงขวางไม่

...หรือว่าเกาทัณฑ์ดอกนี้ไม่ได้ยิงม้า หากแต่ยิงใส่ปักษาเมฆขาวกลางหาว ถึงกับยิงใส่เทพสถิตบนสรวงสวรรค์?

พริบตาที่ตัวเกาทัณฑ์พุ่งผ่านหน้าต่าง บังเกิดเสียงทึบ ตัวเกาทัณฑ์ปรากฏเกาทัณฑ์อีกดอกหนึ่งยิงออกมา

เป็นเกาทัณฑ์เล็ก

เกาทัณฑ์ขนาดใหญ่ยิงตรงขึ้นฟ้า พอพุ่งผ่านนอกหน้าต่าง ตัวเกาทัณฑ์ค่อยแตกปะทุเป็นเกาทัณฑ์อีกดอกหนึ่ง ยิงขวางเข้าสู่ชั้นที่สองของเมฆาชาอะ ด้วยความรวดเร็ว เผ่วเบา เร่งร้อน ปราดเปรียวกว่าเกาทัณฑ์ใดๆ

เกาทัณฑ์ยิงใส่ลุ้ยซุ้ง

แป๊ะโซ้วปวยขยับไหล่วูบ คิดคีบสกัดเกาทัณฑ์เอาไว้

เตียถั่วก็โถมถึงเบื้องหน้าลุ้ยซุ้ง ดูท่าคิดใช้ชามข้าวทั้งห้าสิบหกใบในมือทุบเกาทัณฑ์ขนาดเล็กดอกนี้ลงมา

มีแต่ถังป้องู้ไม่ทันทำอะไรทั้งสิ้น เพียงร้องโอยคำหนึ่ง ผสานกับเสียงอุทานดังอาของอุนยิ้วคำหนึ่ง

ลุ้ยซุ้งพลันดวาดว่า

"ไม่ต้องสกัดกั้น"

คำพูดพอกล่าว เกาทัณฑ์ก็ตกหล่นลง

เกาทัณฑ์ขนาดเล็กที่ยิงเข้ามาอย่างเร่งร้อนดุดันดอกนี้ พอยิงถึงเบื้องหน้าลุ้ยซุ้งห่างประมาณเจ็ดเชียะ ก็ร่วงหล่นลงเอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะช้อนรับเกาทัณฑ์เอาไว้

ลุ้ยซุ้งรีบกล่าวว่า

"โปรดนำมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่าบนเกาทัณฑ์ผูกเศษกระดาษแผ่นหนึ่ง ดังนั้นยื่นส่งให้กับลุ้ยซุ้ง ลุ้ยซุ้งแก้ออกดู เห็นเขียนอักษรหวัดเข้มแข็งมีพลังว่า

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์มุ่งเหลาซาฮะ"

มุมด้านล่างวาดรูปแม่น้ำเล็กๆ สายหนึ่ง

แม่น้ำเล็กๆ เฉกเช่นกับท้องฟ้ามหาสมุทร เป็นสิ่งที่ยากวาดออกมาได้ แต่คนผู้นี้ใช้ลายเส้นไม่กี่เส้น ก็ขีดวาดเค้าโครงของแม่น้ำลำธารสายเล็กๆ ออกมา อย่างน้อยถ่ายทอดบอกให้เข้าใจได้ นับเป็นจิตรกรชั้นเยี่ยม

ผู้หนึ่ง

...แม่น้ำเล็กๆ หมายถึงอะไร?

...เป็นชื่อของคน?

...เป็นนามของหน่วยงาน?

...เป็นรหัสลับลำหนึ่ง

ลุ้ยซุ้งมองดูเศษกระดาษแผ่นนั้นแวบหนึ่ง ก็ส่งให้กับหญิงรับใช้เสื้อเขียวนางหนึ่ง หญิงรับใช้พอรับไป ก็ดีหินเหล็กไฟ เผาเศษกระดาษทิ้ง

ลุ้ยซุ้งสูดลมหายใจลึกๆ สองข้างแก้มปรากฏสีแดงซ่านขึ้น กล่าวว่า

"มาแล้วจริงๆ"

อุนยิ้วกล่าวถามว่า

"ผู้ใด?"

ลุ้ยซุ้งตอบว่า

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อแล้ว เขาเริ่มรู้สึกน่าเล่นอีกครา กล่าวว่า

"ฟังว่าในเมืองหลวงมีแต่โซวตั่วกอกับลุ้ยจ้งดิ้งฺ้ จึงสยบเจ็ดศักดิ์-สิทธิ์หลงฟ้าได้ น่าเสียดายที่พวกเขาไม่อยู่ที่นี้"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"สถานการณ์ตอนนี้ ได้แต่ให้เราสองรับมือ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีความรู้สึกประการหนึ่ง"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านบอกก่อน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่าลุ้ยหึงกับลุ้ยกุ้งที่ตั๋วกอใช้พวกเราจัดการ ล้วนมิใช่จุดสำคัญ รอบนี้จึงเป็นรอบสำคัญ"

เขากล่าวถามแป๊ะโซ้วปวยว่า

"ในความเห็นของท่านเล่า?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การศึกครั้งนี้ไม่ว่าโซวตั๋วกอหรือลุ้ยซุ่ง ล้วนไม่สามารถสอดมือเข้ามา นี่เป็นการศึกที่พวกเราต้องเผชิญหน้า และจะเป็นเครื่องตัดสินว่า พวกเราสามารถมีชื่อลือเลื่อง หรือสาบสูญจากยุทธจักร"

มันหันไปกล่าวกับลุ้ยซุ้งและเตียถั่วว่า

"แต่พวกเราต้องทำความเข้าใจก่อนว่า พวกเราเป็นศัตรูหรือสหาย?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าต้องการคร่ากุมข้าพเจ้า พวกท่านไม่จำเป็นต้องลงมือ"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวด้วยถือดีว่า

"เพื่อศักดิ์ศรีของหอลมพิรุณโปรย ข้าพเจ้าไม่อนุญาตเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากำเริบเสิบสานได้"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ภายใต้เป้าหมายศัตรูเดียวกัน พวกเราย่อมเป็นสหาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"พวกเราเป็นสหายตลอดมา เป็นสหายที่ดี"

อุนยิ้วอดถามมิได้ว่า

"พวกท่านเหล่าสหายที่ดีบอกต่อข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง เจ็ดศักดิ์สิทธิ์-หลงฟ้าที่แท้มีกี่คน?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"มีเพียงคนเดียว แต่มันมีบริวารยอดฝีมือหกคน ล้วนมีพลังฝีมือสติปัญญาสูงล้ำ"

อุนยิ้วแบะปากกล่าวว่า

"เช่นเจี๋ยเทียนชิ้วหรือ?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"มันกระทั่งบริวารวงในของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ายังไม่อาจชำแรกเข้าไป"

อุนยิ้วแค่นเสียงดังเฮอะ ตวัดดาบในมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับต้องการดูว่า มันคนเดียวมีศีรษะกี่หัว?"

จากนั้นคล้ายนึกได้เรื่องราวใด ถามอีกว่า

"ลุ้ยมี้ที่น่าตาย ขโมยฝักดาบของข้าพเจ้าไป"

เตียถั่วพลันกล่าวว่า

"ฝักดาบเป็นเราขโมยไป"

อุนยิ้วกระชากเสียงว่า

"เป็นท่าน?"

ลุ้ยซุ้งรีบกล่าวว่า

"ลุ้ยกุ้งคิดจับตัวท่าน...ข้าพเจ้าเกลี้ยกล่อมมันไว้ ใช้เซี่ยวเตีย (เตียน้อย) แอบอ้างชื่อของลุ้ยมี้ หยิบฉวยฝักดาบของท่านมา เป็นการข่ม

ขวัญ หวังให้ท่านถอนตัวออกจากเมืองหลวง อย่าได้เกลือกกลั้วกับปรักน้ำนี้"

นางกล่าวเสริมว่า

"วิชาซึ้งเทาโป๋ยฮวบ (แปดกลยุทธ์จอมขโมย) ของเซี่ยวเตีย ถือเป็นหนึ่งในสามยอดฝีมือในเชิงลักล้วง"

เตียถั่วกล่าวอย่างขึ้มแย้มว่า

"ชมเชยเกินไป"

ถังป้องกู้แค่นเสียงอย่างเย็นชาว่า

"มีอันใดน่ายินดี เพียงเป็นฝีมือของคนลักเล็กขโมยน้อยเท่านั้น"

เตียถั่วหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"หากมิใช่ฝีมือของคนลักเล็กขโมยน้อย ไหนเลยทราบว่าชายฉกรรจ์ที่โอ่อ่า อาจหาญผู้หนึ่ง กลับพกผ้าเช็ดหน้าลายดอกของอิสตรีติดตัว"

ถังป้องกู้ล้วงมือไปในอกเสื้อ พลันบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น เห็นเตียถั่วถือผ้าเช็ดหน้าเนื้อแพรผืนหนึ่ง สูดดมที่ริมจมูก กลับเป็นผ้าเช็ดหน้าที่มันพกติดตัวจริงๆ สร้างความกระอักกระอ่วนแก่มันยิ่ง กระชากเสียงว่า

"คืนแก่เรา"

พลางยื่นมือตะปบใส่ เตียถั่วหมุนคว้างรอบหนึ่ง ถังป้องกู้ก็ตะปบพลาดผิด

ขามนั้น ทั้งถนนหน้าและหลัง ตลอดจนด้านซ้ายขวาบังเกิดเสียงขลุ่ยแขมดังขึ้น ตอนแรกเพียงเป็นเสียงแหลมเล็กครั้งสองครั้ง จากนั้นยิ่งมายิ่งแน่นหนา ยิ่งมายิ่งระคายหู คล้ายปรากฏขลุ่ยแขมจำนวนมากมายสุด

ทหารนับเป้าอยู่ที่ข้างหู

ลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้วพากันดวาดห้ามถังป้องกับเตียถั่วอย่าได้ก่อเรื่องวุ่นวาย ทั้งสองค่อยหยุดมือไว้

ท้องฟ้ายิ่งมายิ่งมืดมัว ก้อนเมฆยิ่งกดทับยิ่งต่ำลง

เสียงขลุ่ยแขมยิ่งมายิ่งดัง คล้ายมืดที่เผาไฟแดงคอยคว้านหัวใจสำใส่ปอดก็ปาน

บทที่ 17
ฟากฟ้าภูตเทพ

เสียงขลุ่ยเขมแหวกฝ่าอากาศ ดังเหลมเล็กระคายประสาท

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ดูท่าพวกมันระดมผู้คนมาไม่น้อย"

ที่เบื้องหน้าท้องฟ้าเปลี่ยนสี สีหน้ามันยังเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าทุ่มเทกำลังมาเช่นนี้ แสดงว่าหมายมั่นลงมือประสบผลให้จงได้"

เตียถั่วหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ผู้คนยิ่งมาก ยิ่งครึกครื้นกว่าเดิม"

ถังป้อง้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"โจรลักขโมยที่ไร้ยางอาย ยังมิรีบคืนสิ่งของแก่เราอีก?"

เตียถั่วชูผ้าเช็ดหน้าเนื้อแพร กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"หากมีความสามารถ ก็เข้ามาหยิบฉวย"

ถังป้องู้พุ่งปราดเข้าหา เตียถั่วถลันหลบเลี่ยง อุนยิ้วขยี้เท้า ขณะจะร้องบอกให้ถังป้องู้หยุดมือ ถังป้องู้กับเตียถั่วพลันพุ่งทะลวงผนังไม้ด้านที่หันหาท้องถนนของเหลาสุราออกไป คนหนึ่งยื่นแขนปราด คนหนึ่งกางกรงเล็บออก พากันคว้าจับคนผู้หนึ่ง พุ่งย้อนกลับมาอย่างปราดเปรียว

มันกลับเป็นผู้รับใช้คิ้วเล็กตาเล็กนั้น

ผู้รับใช้นั้นถูกหนีบอยู่ในวงแขนมหึมาของถังป้องู้ จุดเส้นบนร่างก็ถูกเตียถั่วสยบไว้ ทั้งสองเยื้อแย่งช่วงชิงจนมันแทบหายใจไม่ออก

แต่สีหน้าท่าทีมันกลับแปรเปลี่ยนไป

เมื่อครู่มันยังเป็นผู้รับใช้ที่ปล่อยให้ผู้คนชี้นิ้วบงการ ยามนี้มันเฉกเช่นเนื้อบนเขียง แต่ยังยโสเชื่องโขราวกับแม่ทัพใหญ่เผด็จศึกแดนไกลผู้หนึ่ง

เตียถั่วกล่าวอย่างถากถูมิว่า

"เจ้าฉวยโอกาสตอนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยลงจากหลังคาห้อง ลอบขึ้นมาแอบฟังอยู่ได้ระเบียงหน้าต่าง เข้าใจว่าเราไม่ล่วงรู้หรือ?"

ถังป้องู้หน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ตั้งแต่ตอนรับประทานอาหารที่ชั้นล่าง เราก็พบว่าเจ้าผู้นี้มีคิ้วโจรตาโจร หาใช่ตัวดีไม่"

เตียถั่วร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าท่านพบเห็นก่อน เป็นเราพบเห็นก่อนชัดๆ"

แป๊ะโซ้วปวยทราบว่า ทั้งสองพอทุ่มเถียง ต้องไม่ยอมเลิกรา

ผู้นั้นถามสอดขึ้น

"ท่านเป็นกองกำลังสายใด?"

ผู้รับใช้กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกท่านต้องตายในบัดดล ยังถามไถ่ไยกัน?"

มันแม้ถูกคร่ำกุม แต่ในสายตาของมัน ผู้คนบนเหลาไม่ต่างกับคนตาย"

แป๊ะโซ้วปวยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเป็นคนของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าแล้ว"

ผู้รับใช้กล่าวด้วยความถือดีว่า

"บอกต่อท่านก็ได้ เราเป็นหัวหน้าสาขาของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าดูแลเหลาซาฮะ"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เหลาซาฮะอยู่ระหว่างแดนต่อแดนของหอลมพิรุณโปรยและดึกหกหุนครึ่ง และเป็นสถานที่ต้องช่วงชิง ย่อมสมควรกระจายหูตาไว้...ท่านมีคำเรียกหาว่ากระไร?"

ผู้รับใช้แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อาศัยท่านก็คู่ควรกับการถามฉายาของเรา?"

หว่างคิ้วแป๊ะโซ้วปวยปรากฏแววอำมหิตวูบ จากนั้นสลายวับ กลับข่มประกายไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในสายตาของท่าน พวกเราเมื่อเป็นคนตาย ศักดิ์ศรีของท่านก็ถูกเปิดโปง หากพวกเราไม่ตาย ท่านก็ไม่อาจคลุกคลีอยู่ที่นี่สืบไป ไยต้องซุกหัวหดหาง [illegible]อฉายาไว้?"

ผู้รับใช้เชิดหน้ากล่าวว่า

"บอกต่อพวกท่านก็หาเป็นไรไม่ วันนี้ไม่เพียงแต่ในหกศักดิ์สิทธิ์มีคนรุดมา ฉิกเสี่ยเอี้ย (เจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ด) อาจมาด้วยตัวเอง พวกท่านต้องตายแน่นอน"

มันกล่าวอย่างเขื่องโขว่า

"เรายามนั่งไม่เปลี่ยนชื่อ ยามลุกไม่เปลี่ยนแซ่ เรียกว่าจุ้ยเยียกจื้อ (แมลงป่องน้ำ) ตั้งจ้ำคุ้ย"

แป๊ะโซ้วปวยใจสั่นสะท้าน ดูท่าในระหว่างนี้เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ฉวยโอกาสที่ตีกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยปะทะขัดแย้งกัน เกลี้ยกล่อมยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มเข้าร่วมไม่น้อย แมลงป่องน้ำผู้นี้เป็นชาวมิจฉาชีพ มีชื่อเสียงอยู่ที่ละแวกแม่น้ำสื่อจุ้ย กลับรับหน้าที่หน่วยซุ่มสังกัดเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า อิทธิพลของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า นับเป็นที่คาดคำนวณได้

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

"ที่แท้เป็นตั้งตั้วขู้ (หัวหน้าสาขาแซ่ตั้ง) ได้ยินชื่อมานานแล้ว ไม่ทราบในสำนักเจ็ดศักดิ์สิทธิ์ ผู้มาครั้งนี้เป็นใคร?"

ได้ยินซุ่มเสียงเยือกเย็นเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกเราเมื่อมาแล้ว ไยไม่ถามเรา กลับถามไถ่มัน?"

ซุ่มเสียงคล้ายดังขึ้นที่ข้างหู ขู่ขวัญถังป้องกับเตียถั่วจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ แป๊ะโซ้วปวยกลับกล่าวว่า

"ไม่ถามฟากฟ้าถามภูตเทพ เต้งซังแซ (มวลมนุษย์แซ่เต้ง) ยิ่มกุ้ยชิ้ง (ภูตเทพแซ่ยิ่ม) ข้าพเจ้ากำลังจะถามพวกท่าน"

ซุ่มเสียงเยือกเย็นนั้นพอดัง ที่ชั้นบนก็เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น

คนผู้หนึ่งพุ่งปราดขึ้นมาทางบันได

คนผู้หนึ่งพุ่งโฉบเข้ามาทางหน้าต่าง

คนที่ขึ้นบันไดและเข้ามาทางหน้าต่าง พอขึ้นมาก็ประมือกับถังป้อง และเดียถั่ว ประมือกันหนึ่งกระบวนเพลงเจ็ดท่วงท่า ซุ่มเสียงเยือกเย็นนั้นไม่ทันขาดหาย ถังป้องกับเดียถั่วก็คลายมือปลดปล่อยตั้งจ้ำคุ้ยโดยพร้อมเพรียง

ตั้งจ้ำคุ้ยกลับไปหาผู้คนที่บุกรุกเข้ามาทั้งสอง สีหน้าอันหยิ่งผยองยิ่งเด่นชัดกว่าเดิม

แต่แป๊ะโซ้วปวยพอกล่าวจบ ตั้งจ้ำคุ้ยกลับหน้าแปรเปลี่ยนไป

แม้แต่มันยังไม่ล่วงรู้ชื่อแซ่ดั้งเดิมของซาเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่สาม) และสี่เสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่สี่) แป๊ะโซ้วปวยกลับเรียกขานออกมา

หรือว่าแป๊ะโซ้วปวยดูจากกระบวนท่าที่คนทั้งสองจู่โจมใส่ถังป้องกับเดียถั่ว ก็ล่วงรู้ความเป็นมาพวกมัน?

ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่ตั้งจ้ำคุ้ยคือซาเสี่ยกับสี่เสี่ยกลับเป็นเต๋งชังแซกับยิ่มกุ้ยซิ้ง คนทั้งสองล้วนเป็นมือดีบนเส้นทางมิจฉาชีพ เป็นมือสังหารที่มีชื่อเสียงที่สุด ชาวยุทธจักรขนานฉายาพวกมันว่าอู่ฮวบอู่เทียน (มีขื่อมีแป)

พวกมันได้รับขนานฉายานามเช่นนี้ เพราะเคยค่อต้านกับหน่วยไร้ขื่อไร้แป ที่อยู่ภายใต้การนำของมกปักซิ้ง (เทพอุดรแซ่มก)

หน่วยไร้ขื่อไร้แปเป็นกองกำลังอันกล้าแข็งของหอลมพิรุณโปรยตอนแรกที่ก่อตั้งมีจำนวนสามสิบสามคน ยามนี้เหลือเพียงยี่สิบเก้าคน เสียชีวิตทั้งสิ้นสี่คน การสละชีวิตของแต่ละคน ล้วนเอื้ออำนวยประโยชน์

แก่หอลมพิรุณโปรยอย่างใหญ่หลวง

แต่เต้งชังเซกับยิ่มกุ้ยซิ้ง เคยประมือกับหน่วยไร้ขื่อไร้แป ซึ่งมีจำนวนสามสิบเอ็ดคน และเอาตัวรอดได้ ทั้งยังปลิดชีวิตคนในหน่วยไร้ขื่อไร้แปไปสองคน หลังการต่อสู้ครั้งนั้น ซาเสี่ยกับสี่เสี่ยของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์-หลงฟ้า ก็ได้รับขนานนามว่ามีขื่อมีแป

ภายหลังการต่อสู้ เต้งชังเซกับยิ่มกุ้ยซิ้งไม่ได้ปรากฏขึ้นในยุทธจักรครึ่งปี ฟังว่าพวกมันได้รับบอบช้ำภายในไม่น้อย

ตั้งจ้ำคุ้ยหวนนึกถึงครึ่งปีมานี้ ซาเสี่ยและสี่เสี่ยไม่ได้เผยโฉมขึ้นในสำนักเจ็ดศักดิ์สิทธิ์จริงๆ แต่ที่แท้ไม่ได้เผยโฉมจริงหรือไม่ ตั้งจ้ำคุ้ยไม่ทราบชัด

...นอกจากฉิกเสี่ยเอี้ยแล้ว ทุกครั้งที่หกศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าปรากฏกายล้วนคลุมหน้าเอาไว้ ไม่เคยเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงมาก่อน

...ในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า มีแต่ฉิกเสี่ยเอี้ยจึงเป็นเจ้าศักดิ์สิทธิ์ หกศักดิ์สิทธิ์ที่หลงเหลือแม้เรียกขานเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ แท้ที่จริงเพียงเป็นยอดฝีมือที่คุ้มครองฉิกเสี่ยเอี้ย ไม่สามารถตัดสินใจเรื่องสำคัญใดได้

เมื่อเปี๊ะโซ้วปวยบ่งระบุชื่อแซ่ของพวกมัน ตั้งจ้ำคุ้ยก็ไม่ทราบว่าซาเสี่ยกับสี่เสี่ยบังเกิดความตื่นตระหนกหรือตะลึงลาน

มันนึกโชคดีที่ตัวเองไม่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของซาเสี่ยกับสี่เสี่ย ไม่เช่นนั้นซาเสี่ยกับสี่เสี่ยคงระแวงสงสัยว่า มันเป็นคนแพร่งพรายออกไป

มันดูไม่ออกว่าซาเสี่ยกับสี่เสี่ยตอนนี้คิดอะไร

ทั้งนี้เพราะซาเสี่ยสวมหมวกเลี้ยหลุบต่ำลงมาใบหนึ่ง ใบหน้าของสี่เสี่ยกลับสวมหน้ากากของภูตร้ายใบหนึ่ง

.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ดูไม่ออกว่า เต่งชังแซกับยิ่มกุ้ยซิ้งมีความรู้สึกอย่างไร

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงดูออกว่า ฝ่ายตรงข้ามเป็นคนร่างสูง สวมเสื้อยาวสีคราม กลัดกระดุมสีเทา บนศีรษะสวมหมวกเลี่ยหลุบต่ำลงมา เจาะรูเล็กๆ สองรูเผยเห็นดวงตาที่เย็นเยียบจับใจ อีกคนหนึ่งสวมชุดยาวสีขาวนวล ใส่รองเท้าพื้นบาง ใบหน้าสวมใส่หน้ากากประกายตาก็เกรี้ยวกราดยิ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้ไม่อาจสังเกตเห็นสีหน้าของพวกมัน แต่ทราบว่าแป๊ะโซ้วปวยพอเอ่ยปากก็กล่าวถูกต้อง

คนทั้งสองแสดงว่าดื้นเต้นสงสัยยิ่ง

ทั้งสองพอขึ้นมา ก็สำแดงฝีมือ ช่วงชิงตั้งจ้ำคุ้ยไปโดยง่ายดาย คิดไม่ถึงกลับถูกแป๊ะโซ้วปวยจดจำออกได้

ซึ่งความจริง ในใจของเต่งชังแซกับยิ่มกุ้ยซิ้งมิเพียงดื้นเต้นสงสัย ถึงกับบังเกิดความดื้นตระหนก

...เมื่อครู่พวกมันไม่ได้สำแดงไม้ตายประจำตัว ชายหนุ่มที่หยิ่งยโสผู้นี้ดูออกได้อย่างไร?

...อย่าว่าแต่พวกมันลงมือเพียงท่าเดียวหรือว่าเพียงกระบวนท่าเดียวก็ถูกผู้คนสังเกตความเป็นมาออกได้

เต่งชังแซกับยิ่มกุ้ยซิ้งสบตากันวูบ ดูท่าภาระหน้าที่ครั้งนี้ ไม่รวบง่ายดังที่พวกมันคาดคิดไว้

พวกมันมายังที่นี้ มีจุดประสงค์เพียงประการเดียว

เพื่อบรรลุถึงจุดประสงค์นี้ พวกมันมีอยู่สองวิธี

หนึ่งคือสังหารผู้คนในบริเวณให้หมดสิ้น หนึ่งคือขู่ขวัญทั้งหมดล่าถอย

ยิ่มกุ้ยซิ้งตกลงใจว่าจะทดลองใช้วิธีที่สอง ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเรามายังที่นี้ เพราะเสี่ยงู้ (เจ้าศักดิ์สิทธิ์) ต้องการพบลุ้ยโกวเนี้ย ให้นางติดตามพวกเราไป บุคคลอื่นหามีส่วนเกี่ยวข้องไม่ หากมีคนไม่กลัวตายลงมือขัดขวาง รังแต่หาที่ตาย"

มันไม่หวังว่าคำพูดเหล่านี้สามารถขู่ขวัญฝ่ายตรงข้ามได้

โดยเฉพาะชายหนุ่มเบื้องหน้าหลายคนนี้ ท่าทางองอาจกล้าหาญ ดูท่ามิเพียงไม่กลัวตาย ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา ก็หาครั่นคร้ามไม่

มันไม่ชมชอบบุรุษหนุ่มที่สุด

ทั้งนี้เพราะบุรุษหนุ่มไม่กลัวตาย

อาจบางทีพวกมันมิใช่ไม่กลัวตาย หากแต่พวกมันอยู่ห่างไกลจากความตายเกินไป ไม่ล่วงรู้ความน่ากลัวของความตาย

จริงดังคาดหมาย คนอ้วนฉุดากลมโตผู้หนึ่งกล่าวถามว่า

"ท่านคือเต๋งชังแซหรือยิ่มกุ้ยซิ้ง?"

ยิ่มกุ้ยซิ่งรู้สึกไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังสืบไป ดังนั้นกล่าวว่า

"เรายิ่มกุ้ยซิ้ง"

คนอ้วนกลมนั้นย่อมเป็นเตียถั่ว มันปรบมือกล่าวว่า

"วิเศษแท้ มีภูติเทพคอยสั่ง มาตรว่าต้องตาย ก็ตายอย่างครึกครื้นยิ่ง"

ยิ่มกุ้ยซิ่งพบว่าคนผู้นี้มิเพียงไม่รู้จักเป็นตายร้ายดี ถึงกับไม่ล่วงรู้

มารยาทธรรมเนียมต่อผู้อาวุโส เมื่อครู่มันลงมือคุกคามฝ่ายตรงข้ามปล่อยมือ ย่อมไม่เห็นฝ่ายตรงข้ามอยู่ในสายตา ดังนั้นกล่าวว่า

"ฝ่ามือของเราเมื่อครู่ หากไม่ไว้ไมตรีตอนนี้เจ้ายังสามารถร่ำร้องในที่นี้หรือ?"

"ท่านไว้ไมตรี?"

"เราคิดช่วยคน ไม่ต้องการฆ่าเจ้า ไม่เช่นนั้นเจ้าคงลงสู่ปรภพแต่แรกแล้ว"

เตียถั่วกล่าวว่า

"เราก็ไว้ไมตรีเช่นกัน"

มันพลิกฝ่ามือวูบ ใจกลางฝ่ามือกลับปรากฏกระดุมทองเหลืองเม็ดหนึ่ง

ยิ่มกุ้ยชิ้งมองดูกระดุมบนเสื้อผ้า พบว่าขาดไปเม็ดหนึ่งจริงๆ ต้องใจหายวาบ เตียถั่วหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"หากมิใช่เราเห็นแก่หลักมุทิตาของฟ้าคงส่งท่านไปกราบพบภูตเทพแต่แรกแล้ว"

ยิ่มกุ้ยชิ้งร้องคำ "เจ้า" คำหนึ่ง ไม่ประคารมด้วยสะบัดหน้าก้าวยาวๆ เข้าหาลุ้ยซุ้ง

เตียถั่วยืดกายขวางไว้ กล่าวว่า

"ทำอะไร?"

ยิ่มกุ้ยชิ้งตวาดว่า

"ผู้ขวางเราตาย"

มันพลิกแขนเสื้อ กราดฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ

เตียถั่วรับฝ่ามือไว้ ต้องส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

ยิ่มกุ้ยชิ้งตวาดสำทับว่า

"ยังไม่ไสหัวไปอีก?"

พลางกราดฟาดออกอีกฝ่ามือ

เตียถั่วรับไว้อีกฝ่ามือ ใบหน้าที่ดำมะเมื่อมกลับกลายเป็นเผือดขาวลง

ถังป้องจู้ชมดูจนร้องว่า

"สัดใส่ข้าว ท่านใช้การไม่ได้ ปล่อยให้เรารับมือเอง"

มิคาดมันพอร่ำร้อง เต๋งชังแซก็เดินเข้ามา

คนผู้นี้แต่งตัวตามสบาย แต่ฝีเท้าโอ่อ่าอาจหาญ ต่อให้เบื้องหน้าเป็นภูเขามหาสมุทร มันก็จะก้าวข้ามท้องทะเลสุดขอบฟ้าไป

ถังป้องจู้ก็ไม่นิ่งเฉย ก้าวเท้าออกไป ขวางทางเต๋งชังแซไว้ราวกับเป็นกำแพงชั้นหนึ่ง

เต๋งชังแซโบกมือวูบ เป็นความหมายให้จากไป

ถังป้องจู้ก็โบกมือ เป็นความหมายไม่จากไป

เต๋งชังแซสงบลง

ถังป้องจู้ก็สงบลง

จากนั้นเต๋งชังแซพลันลงมือ

มือประกบนิ้วมือทั้งห้าคล้ายพลั่วเหล็กด้ามหนึ่งปักใส่ทรวงอกถังป้องจู้

นิ้วทั้งห้าของมันพอประกบเข้าหากัน เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันตวาดว่า

"รีบหลบ"

ถังป้องู้มิต้องให้ออกคำสั่ง ชิงถลันหลบก่อนชุ่มเสียงอีก

เสียงทึบคราหนึ่ง ฝ่ามือเต๋งชังแซปักพลาดผิด ปักใส่เสาไม้

จากนั้นมันถอนดึงมือออกมา ก่อนที่ถังป้องู้จะเปิดฉากจู่โจมใดๆ

หากว่าในมือมันถือดาบเล่มหนึ่ง ย่อมมิใช่เรื่องน่าประหลาดอันใด

แต่มันเพียงเป็นมือข้างหนึ่ง

มือที่กอปรจากเลือดเนื้อข้างหนึ่ง กลับสามารถปักใส่เสาไม้ จมลึกถึงหลังมือ และถอนออกมาโดยง่ายดาย

ขวัญของถังป้องู้โบยบินออกจากร่าง โบยบินออกนอกหน้าต่างแต่แรก

แต่เต๋งชังแซเดินถึงเบื้องหน้าลุ้ยซุ้งแล้ว

ฝีเท้าของมันไม่เร่งร้อนไม่เชื่องช้า แต่คล่องแคล่วรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็บรรลุถึงเบื้องหน้าลุ้ยซุ้ง ยังไม่ทันลงมือ หญิงรับใช้ของลุ้ยซุ้งทั้งสี่พากันจู่โจมกระบี่ ต่อมัน

กระบี่สี่เล่มชักออกโดยพร้อมเพรียง ดังนั้นบังเกิดเสียงกระบี่เพียงเสียงเดียว

กระบี่สี่เล่มใช้ออกโดยพร้อมเพรียง มีเสียงลมกระบี่เพียงเสียงเดียวเช่นกัน

หญิงรับใช้ทั้งสี่ผสานจู่โจม โดยผ่านการฝึกอบรมระยะยาว ดังนั้นยามลงมือไม่เพียงพร้อมพรัก ทั้งยังเป็นหนึ่งเดียว

กระบี่สี่เล่มแทงออกจากแง่มุมที่ต่างกันสี่แห่ง ทิ่มแทงใส่จุดสำคัญที่แตกต่างของศัตรูสี่แห่ง

นี่จึงเป็นจุดที่ยากรับมือที่สุดของสี่กระบี่นี้

ทั้งนี้เพราะคนเพียงมีสองมือ สองตาและหนึ่งใจ น้อยคนที่สามารถรับมือกระบี่สี่เล่ม เพลงกระบี่ที่ผิดแผกสี่ชนิด และท่าจู่โจมจากแง่มุมที่แตกต่างสี่แห่งได้โดยพร้อมเพรียง

แต่เต๋งชังแซสามารถ

พริบตานั้นกระบี่สี่เล่มหักสะบั้นพร้อมเพรียง

ดูไปหักสะบั้นในพริบตาเดียวกัน แท้ที่จริงมิใช่ เต๋งชังแซใช้ออกทั้งสิ้นสี่ฝ่ามือ ทั้งสี่ฝ่ามือล้วนประกบนิ้วสี่นิ้ว จิกใส่ตำแหน่งที่ห่างจากปลายกระบี่สามนิ้วอย่างทันเวลาและแม่นยำ จนกระบี่หักสะบั้นในบัดดล

ขณะที่ท่ากระบี่แทงปราดออก ตำแหน่งที่ห่างจากปลายกระบี่สามนิ้ว เป็นตำแหน่งที่เปราะบางที่สุดของตัวกระบี่ คล้ายกับเป็นตำแหน่งใต้คอของอสรพิษเจ็ดนิ้วมือของเต๋งชังแซก็ฟันใส่ที่นั้น

มือของมันคล้ายยังคมกล้ากว่ากระบี่อีก

จากนั้นมันสาวเท้าเข้าหาลุ้ยซุ้ง

.....

ถังป้องู้ทุ่มเทฝีเท้าคุกคามเข้าใกล้

มันคล้ายคิดจู่โจมใส่เต๋งชังแซจากทางด้านหลัง

เต๋งชังแซยังคงเดินไปเบื้องหน้า

มันรอคอยการจู่โจมจากถังป้องู้

มิกาดถังป้องู้พอโถมถึงด้านหลังของมันสามเชียะ พลันหยุดยั้งลง ขณะที่มันวิ่งตะบึง เหลาทั้งหลังสั่นไหว พอหยุดก็กลง พื้นกระดานคล้ายถูกมีดเขียบซ้ำเป็นรูใหญ่รูหนึ่ง

แต่ว่ามันไม่ได้เปิดฉากจู่โจม

เต้งชังแซความจริงลอบเกร็งกำลัง ตระเตรียมรับท่าจู่โจมของถังป้องู้ แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่ลงมือ ทำให้พลังลมปราณของมันไม่มีที่ระบาย ต้องหันควับกลับมา ไม่ทันเอ่ยปาก ถังป้องู้ชิงกล่าวว่า

"ท่านแพ้แล้ว"

เต้งชังแซงงงันวูบใหญ่

ถังป้องู้สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านแพ้อย่างอนาถนัก จนเราไม่อาจหักใจลงมือต่อท่าน"

เต้งชังแซความจริงไม่ถนัดในการเจรจา ยิ่งไม่ชมชอบกล่าววาจาพอฟังอดกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดมิได้ว่า

"เจ้าว่าอะไร?"

ถังป้องู้กล่าวด้วยความเสียดายว่า

"ชุ่มเสียงของท่านยังแหบพร่า"

เต้งชังแซร้องคำ "เจ้า..." ประกบนิ้วบนฝ่ามือทั้งสองคิดหมายลงมือ

ถังป้องู้รีบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านฝึกปรือวิชาชังแซซึ่ง (หนามมวลมนุษย์) ไม้ตายของยิ่มกุ้ยซิ้งคือกุ้ยซิ้งเพ็ก (กราดฟาดภูตเทพ) ใช่หรือไม่?"

เต้งชังแซงงงันวูบ จึงผงกศีรษะรับ หวาเนือกถึงเพลงฝ่ามือของมันล้วนเป็นไม้ตายพิเศษเฉพาะ ในยุทธจักรมีคนล่วงรู้ไม่มากนัก ฝ่ายตรงข้ามทราบได้อย่างไร?

ถังป้องู้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่เป็นวิชาฝีมือที่มีอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง แต่ท่านทราบหรือไม่ว่า ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มไฉนฝึกปรือวิชาทะลุฟากฟ้า กับกราดฟาดภูตเทพไม่สำเร็จ?"

เต้งชังแซความจริงไม่คิดตอบคำ แต่คำพูดของถังป้องู้น่าสนใจยิ่ง ดังนั้นอดถามมิได้ว่า

"เพราะเหตุใด?"

ถังป้องู้ตบขาอ่อนดังฉาด กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านไม่เข้าใจ มิน่าเล่าจึงผิดพลาด ท่านฝึกปรือวิชาทะลุฟากฟ้า ต้องกรุยชีพจรเสียวเอี้ยงเสียงเก็งที่เท้า กับชีพจรเสียวเอี้ยงซ่าเจียวที่มือก่อน นี่เป็นเรื่องยากลำบากเพียงไหน หากไม่มีพรสวรรค์ในการฝึกฝีมือส่วนสัดปฏิภาณอันเลิศล้ำ มิเพียงไม่สามารถกรุยเอ็นคู่สองชีพจร หากพลาดพลั้งเป็นเหตุให้ธาตุไฟเข้าแทรก อาจต้องวิกลจริต ที่หนักหนาถึงกับเสียชีวิต ท่านไม่เห็นหลวงจีนไว้ผมเล่าเล้งเท้าเทาะ ซิกฮุ้นตอ (ดาบสูญวิญญาณ) ซิบเซี่ยฮวง เซี่ยมิ่นโอ้ว (พยัคฆ์หน้ายิ้ม) เตียเซ็งชังล้วนเสียสติ กลายเป็นคนปัญญาอ่อนหรือ?"

เต้งชังแซชมชอบฝึกวิชาบู๊ตั้งแต่เล็ก เมื่อได้ยินเรื่องราวที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ยิ่งให้ความสนใจ ยามนี้ถังป้องู้ยกตัวอย่างสามชื่อ ฟังดูคล้ายใช่คล้ายมิใช่ หลวงจีนไว้ผมเล่าเล้งเท้าเทาะฝึกปรือวิชาทะลุฟากฟ้าไม่สำเร็จ กลายเป็นเสียสติจริง แต่ดาบสูญวิญญาณซิบเซี่ยฮวงคล้ายไม่ได้เสียสติเพราะเหตุนี้ พร้อมกับนั้นมันอดถามมิได้ว่า

"พยัคฆ์หน้ายิ้มเตียเซ็งชังเป็นใคร เราไฉนไม่เคยได้ยินมา?"

ถังป้องู้มองเตียถั่วในวงต่อสู้แวบหนึ่ง ปากทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไม่เคยได้ยินมา เป็นเพราะท่านรอบรู้จำกัด"

เต้งชังแซขู่คำรามคำหนึ่ง ถังป้องรู้รับกล่าวว่า

"อย่าได้ขู่คำราม ท่านพอขู่คำราม ก็เผยพิรุธออกมา"

เต้งชังแซงงงันวูบ ชะงักเสียงขู่คำราม ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย

ถังป้องรู้เพ่งถามว่า

"ระหว่างนี้ เมื่อถึงเวลาฟ้าครึ้มฝน จุดเซียงเค็ก ได้ฮัก ฮิวมึ้ง ซิ้งฮง ของท่าน ยามโคจรพลังใช่รู้สึกไม่สะดวกติดขัดอยู่บ้าง บางครั้งยังปวดแปลบปลาบ มีเสมหะร้อนใน ทั้งไอเป็นก้อนเลือดออกมาหรือไม่?"

เต้งชังแซร้องว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง ท่านทราบได้อย่างไร?"

ถังป้องรู้กล่าวอย่างขึงขังว่า

"นั่นเป็นเพราะท่านฝึกปรือลมปราณผิดแนวทาง ไม่เช่นนั้นอาศัยพลังลมปราณกุ่งง้วนเจ่กคี่ซิ้งกง (ลมปราณหนึ่งพลังธาตุจักรวาล) ของท่านต้องประสบความสำเร็จอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน"

เต้งชังแซตะลึงลานชั่วขณะ ยิ้มกุยซิ้งที่ประมือกับเตียถั่วร้องว่า

"เล่าตั่ว (คนที่หนึ่ง) ท่านฟังเด็กน้อยนี้กล่าวเหลวไหลอันใด รีบลงมือฆ่ามัน จากนั้นเข้ามาคร่ากุมคน"

เต้งชังแซไม่แยแสสนใจมัน กล่าวถามถังป้องรู้ว่า

"เราฝึกปรือผิดแนวทางอย่างไร?"

ถังป้องรู้กล่าวว่า

"ท่านฝึกปรือวิชาโคจรพลังเซี่ยวจิวเทียน (หนึ่งรอบเล็ก) ชีพจร

พิสดารทั้งแปดล้วนต้องปรุโปร่ง จึงสามารถเคี่ยวพลังลมปราณเข้าสู่แนววิชาโคจรพลังใต้จิวเทียน (หนึ่งรอบใหญ่)..."

เต๋งชังแซกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"แต่ว่าเราฝึกปรือถึงขั้นเลี่ยงซิ้งโย้ยฮือ (ฝึกจิตคืนสู่ว่างเปล่า) ไหนเลยเกิดเรื่องได้?"

ถังป้องู้หน้าแปรเปลี่ยนไป ชั่วครู่ค่อยหัวร่อกลบเกลื่อน กล่าวว่า

"ที่แท้ฝึกปรือถึงขั้นฝึกจิตคืนสู่ว่างเปล่า นับว่าสูงล้ำยิ่ง..."

เต๋งชังแซร้องเร่งรัดว่า

"ท่านยังไม่ได้ตอบคำถามเรา"

ถังป้องู้ช้อนตามองท้องฟ้า สองมือไพล่หลังกล่าวว่า

"นี่เป็นท่าทีเรียนถามของท่านที่นับถือหรือ?"

เต๋งชังแซกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ขอเรียนถามท่านที่นับถือ เพื่อขจัดความโง่เขลา"

"ท่านที่นับถือทราบหรือไม่ว่า เราที่นับถือมีนามว่ากระไร?"

"กำลังคิดเรียนถาม"

"เราเรียกว่าเทพบุตรหน้าหยก ห้าวหาญองอาจไร้ผู้ต่อต้าน ยอดฝีมือเหว่ว้าดาบหมวนไม่ระคาย เทิดตัวเองเป็นใหญ่ ถังกง (ปู่แซ่ถัง) ป้องู้-โจ้ยป่วย (ผู้อาวุโสวัววิเศษ)"

เต๋งชังแซพึมพำชั่วขณะ ค่อยจับใจความได้ เรียกอย่างยากลำบากว่า

"ถัง...ได้เฮียบ"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ผิดแล้ว ท่านสมควรเรียกเราเป็นถังถือเฮียบ"

มันจำแนกแยกแยะว่า

"ก๊อเฮียบหมายถึงได้เฮียบในได้เฮียบ โลกนี้มีได้เฮียบมากเกินไป ท่านยกย่องเราเป็นถังก๊อเฮียบ ค่อยถูกต้องสมจริง"

เต้งชังแซค่อยบังเกิดความเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งต่อ "ถังก๊อเฮียบ" ที่เบื้องหน้ามิได้ ตั้งจำคุ้ยพลันกล่าวว่า

"ซาเซีย ในความเห็นเรา คำพูดของเด็กน้อยนี้เชื่อมิได้ มิสู้ปล่อยให้บริวารจัดการ เป็นอย่างไร?"

เต้งชังแซตวาดว่า

"ไสหัวไปด้านข้าง"

ตั้งจำคุ้ยไม่กล้าขัดคำสั่ง ล่าถอยไปด้านข้างเต้งชังแซสะกดจิตใจถามว่า

"ถังก๊อเฮียบ ท่านบอกว่าเราฝึกปรือลมปราณผิดแนวทาง ขอถามผิดแนวทางที่ใด?"

ถังป้องู้กล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจังว่า

"เราพอเห็นท่านลงมือ จากนั้นฟังซุ่มเสียงท่านก็ทราบได้ ดังนั้นเราจึงไม่ลงมือต่อท่าน หากแม้เราจู่โจมใส่จุดอ่อนของท่าน ท่านคิดว่าผลสุดท้ายเป็นอย่างไร?"

เต้งชังแซบีนิสัยร้อนรุ่มหุนหัน รีบเลิกหน้ากาก เผยเห็นใบหน้าอันองอาจที่จมูกใหญ่ปากกว้าง กล่าวว่า

"ขอบคุณที่ยั้งมือไว้ไมตรี"

ถังป้องู้กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ต้นกำเนิดกำลังภายในของท่านมาจากชีพจร

เสียวเอี้ยงซาเจียวที่มือ ยังต้องผ่านจุดชีพจรที่ศีรษะและกลางหลัง ในจำนวนนี้ประกอบด้วยจุดซีเตี๋กคง ฮั้วกา กักซุน โล้วเส็ก ยื่อมึ้ง เคียกแมะ อื้อฮวง เทียนตั๊ก ยังมีจุดได้จุย โกยแจ เทียนกา เป้งฮวง...”

มันยิ่งกล่าว ซุ่มเสียงยิ่งเลอะเลือน จับใจความไม่ออก

เต้งชังแซได้ยินไม่ชัดเจน ได้แต่ถามว่า

“ว่ากระไร?”

ถังป้องู้กระทืบเท้ากล่าวว่า

“ท่านไฉนโง่งมถึงเพียงนี้?”

พลางชี้มือไปที่ตำแหน่งใบหูของมัน เต้งชังแซค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

“เป็นเฮียะเอียบ”

ถังป้องู้ชี้มือไปที่ตำแหน่งข้างใบหูของมัน เต้งชังแซกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“จุดเมี่ยมึ้ง?”

ถังป้องู้ชี้มือไปที่ข้างแก้มของมัน กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“จุดเมี่ยมึ้งอันใด กระทั่งจุดเสียงกวงยังไม่เข้าใจ...”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันเปลี่ยนจากนิ่วเป็นหมัด ต่อยหมัดใส่ใบหน้าเต้งชังแซ

ค่อให้เต้งชังแซมีปฏิกิริยารวดเร็วกว่านี้ ก็ไม่ทันหลบเลี่ยง พร้อมกับเสียงดั้งจมูกหัก ร่างปลิวลิ่วออกไปร่วงหล่นลงที่นอกหน้าต่าง

ถังป้องู้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“เห็นแก่ท่านไม่ทันระวัง เราถังก็อเฮียบใช้พลังเพียงสองส่วน

ให้ท่านนอนพักรักษาตัวสามเดือน ไม่ปลิดชีวิตชราของท่านไป"

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏกระแสลมหอบหนึ่งพุ่งมาปะทะหน้า เต้งชังเซ ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าถังป้อจู้อีกครา

ดั้งจมูกของมันแตกออก กระดูกโหนกแก้มก็ปริแตก แต่คนไม่ได้ร่วงหล่นลงจากเหลา

มันถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง แต่ร่วงหล่นถึงกลางคัน ก็เกร็งลมปราณกระโดดขึ้นมา

สภาพของมันในตอนนี้ ยังน่ากลัวกว่าราชสีห์พิโรธตัวหนึ่ง ราชสีห์ตัวหนึ่งอย่างมากกลืนกินผู้คนลงไป แต่สภาพของเต้งชังเซในตอนนี้คล้ายกับจะกัดกินถังป้อจู้ทั้งหนังทั้งกระดูกลงไป คายออกมาใหม่ จากนั้นค่อยกลืนลงไป อย่างน้อยต้องกลืนสักหนึ่งร้อยสิบเอ็ดเที่ยว ค่อยยินยอมพร้อมใจ

ถังป้อจู้นึกสำนึกเสียใจที่มันไฉนใช้พลังเพียงสองส่วน

หากทราบแต่แรกว่าคนผู้นี้สามารถทนทานรับการต่อยตีถึงเพียงนี้ มันสมควรใช้พลังหกส่วน ชุกงำเพียงสี่ส่วน

ยามนี้สำนึกเสียใจก็สายเกินการณ์

เต้งชังเซขู่คำรามว่า

"เจ้าหลอกลวงเรา..."

มันพอเอ่ยปาก โลหิตก็ไหลซึมออกจากใบหู จมูกปากของมัน

ถังป้อจู้โบกมือเป็นพัลวัน กล่าวว่า

"เต้ง...ผู้อาวุโสแซ่เต้ง ท่านฟังเรากล่าว..."

คราครั้งนี้เต้งชังเซไม่รอให้มันกล่าวจบ ก็ใช้วิชาทะลุฟากฟ้าออก

ถังป้องู้ได้แต่ควงหมัดเข้าปะทะ

หมัดของมันใหญ่โตมโหฬาร ทุบใส่นิ้วมือของฝ่ายตรงข้าม คล้ายค้อนเหล็กทุบใส่กลอนประตูกี่ปาน

แต่สุดท้ายถังป้องู้กระโดดปราดขึ้น กระโดดปราดขึ้นมาด้วยความเจ็บปวด

มันรู้สึกว่ามือที่กอปรขึ้นจากเลือดเนื้อของตัวเองคล้ายทุบใส่ตะปูตัวหนึ่ง

ไม่เพียงตัวหนึ่ง หากแต่เป็นสี่ตัว

เต๋งชังแซใช้ท่าทะลุฟ้าออกป็นคำรบสอง

ถังป้องู้คิดถลันหลบหลีก ล้วนไม่ทันการณ์ พลันร้องเสียงพิกล ล้วงมือไปในอกเสื้อตวาดว่า

"ท่านเข้ามาอีก เราจะซัดขว้างอิงโหวม่งม้ง (ควันพิรุณรางเลือน) ของตระกูลถังมณฑลเสฉวนเราออกแล้ว"

ควันพิรุณรางเลือนเป็นอาวุธลับพิเศษเฉพาะของตระกูลถังมณฑลเสฉวน ยากจะรับมือได้ ถังป้องู้ก็แซ่ถังจริงๆ ชาวยุทธจักร หากไม่ถึงคราจำเป็น ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับตระกูลดังที่ถนัดในการใช้อาวุธลับ ดังนั้นเต๋งชังแซลงมือเชื่องช้าไปวูบหนึ่ง

ถังป้องู้ใช้ท่าร่างกิ้มลี้ชวงปอ (ปลาหลีฮื้อทะลวงคลื่น) พุ่งย้อนกลับไป มิคาดเพิ่งยืนหยัดมั่น วัตถุในมือก็ถูกช่วงชิงไป

เห็นข้างกายมันไม่ทราบยืนไว้ด้วยคนสวมหมวกหญ้าปีกกว้างผู้หนึ่งตั้งแต่เมื่อใด ในมือถือถุงเงินที่ช่วงชิงจากมันไปถือไว้ แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"นี่เป็นตระกูลถังอันใด?"

เต๋งชังแซพอพบเห็นผู้มา ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ยี่เสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่สอง) ท่านก็มาแล้ว"

คนสวมหมวกหญ้ากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"วันนี้แม้แต่ฉิกเสี่ยเอี้ยยังจะรุดมา เราไหนเลยไม่มาได้?"

มันกล่าวด้วยความไม่พอใจว่า

"ท่านกับเล่าสี่ (คนที่สี่) กระทั่งเด็กโสโครกสองคนยังจัดการไม่ได้ ยามอยู่เบื้องหน้าฉิกเสี่ยเอี้ย จะมีคำว่ากล่าวอย่างไร?"

เต๋งชังแซรับคำด้วยความละอาย ถลึงมองถังป้องู้ สองตาทอประกายดุร้ายออกมา

ถังป้องู้อดโต้แย้งมิได้ว่า

"เด็กโสโครกอันใด เราคือยอดฝีมือไร้ผู้ต่อต้านถังป้องู้"

คราดรั้งนี้มันเห็นผิดท่า คำแนะนำตัวเองย่นย่อหดสั้นลง

คนสวมหมวกหญ้ากล่าวว่า

"ประเสริฐ เราจะฆ่าเจ้าก่อน"

ขาดคำ ยื่นมือข้างหนึ่งถึงลำคอของถังป้องู้

ถังป้องู้แม้ระมัดระวังตัวอยู่ก่อน แต่กระบวนท่านี้รวดเร็วเกินไป ถังป้องู้ได้แต่ยกแขนซ้ายขึ้นปิดป้อง

ถังป้องู้พอขยับมือซ้าย มือของคนผู้นั้นก็แตะสัมผัสกับไหล่ซ้ายของถังป้องู้

ร่างซีกซ้ายของถังป้องู้ถึงกับชาด้านไป รีบใช้แขนขวาขึ้นสกัดกั้น แต่เพิ่งยกแขนขวาขึ้น มือของคนผู้นั้นก็แตะใส่แขนขวาของมันอีก

ครา แขนของถังป้องู้ต้องตกห้อยลง

จากนั้นคนผู้นั้นยังคงยื่นมือคว้าใส่ลำคอถังป้องู้

คนผู้นั้นใช้แต่มือข้างนี้ตลอดมา

เป็นมือขวา

นี่คล้ายกับว่ามันไม่มีมือซ้ายก็ปาน

และคล้ายกับว่ามันไม่จำเป็นต้องใช้มือซ้าย

ทั้งนี้เพราะมันเพียงอาศัยมือขวาข้างเดียว ก็รวดเร็วเกินไป รวดเร็วจนไม่สามารถต้านทานรับได้ มิหนำซ้ำคล้ายแฝงประจุสายฟ้า เมื่อแตะสัมผัสที่ใด ก็ทำลายที่นั้น

แต่นั่นเพียงเป็นมือที่นุ่มนิ่มราวไร้กระดูกข้างหนึ่ง

ยามนี้มือข้างนี้มุ่งเป้าหมายไปยังลำคอของถังป้องู้

คราครั้งนี้เห็นแน่ชัดว่า ถังป้องู้ไม่มีทางหลบรอดได้แล้ว

ถังป้องู้เห็นเตียถั่วสามารถรับมือยิ่มกุ้ยซิ้ง ในใจไม่ยอมรับนับถือยิ่งมันมีนิสัยรักสนุก ชอบเล่นสนุกสนาน ไม่ยอมฝึกปรือวิทยายุทธ์ แต่จดจำวิชาฝีมือค่ายสำนักต่างๆ ไว้อย่างกว้างขวาง เห็นเต๋งชังเซฝึกปรือวิชาทะลุฟ้ากฟ้า ต้องกรุยจุดชีพจร เปลืองกำลังมหาศาล ทั้งยังเห็นควงดาบันทอประกายดุร้าย ซุ่มเสียงแหบพร่า ก็คาดคำนวณว่ามันมีโทสจริตรุนแรงเกิดเสบหะก้อนเลือดได้โดยง่าย นอกจากนั้นรีบร้อนฝึกปรือลมปราณ จุดชิ้งอ่างต่างๆ มักปวดเปลบเสมอ ดังนั้นใช้คำพูดเลียบเคียงถามดู กลับคาดเดาถูกต้อง จึงฉวยโอกาสกลั่นแกล้งก่อกวนเต๋งชังเซ มิคาดได้แต่ทำร้ายคนไม่สามารถสยบไว้ ยามนี้พลันเพิ่มคนแปลกหน้าคนหนึ่ง เห็นแน่ชัดว่าฝ่ามือนุ่มนิ่มข้างนี้สามารถคร่าชีวิตมันแล้ว

ถังป้องกันถึงกับคิดร้องขอความช่วยเหลือ มิคาดมีคนส่งเสียงร้องก่อนมันว่า

"ช่วยด้วย"

.....

เตียถั่วไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

มันมิอาจไม่ร้องขอความช่วยเหลือ

ตอนแรกที่มันหาญสู้ยิ่มกุ้ยซิ้ง ยังเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น แต่ยิ่มกุ้ยซิ้งพอฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ ฟาดออกอีกฝ่ามือ ฟาดถึงฝ่ามือที่สาม เตียถั่วก็สูญเสียความเชื่อมั่นไป

รอจนยิ่มกุ้ยซิ้งฟาดถึงฝ่ามือที่ห้า ความเชื่อมั่นของเตียถั่วก็ถูกทำลายไปสิ้น

มันสูญเสียความเชื่อมั่น ไม่ได้หมายความว่ามันจะละทิ้ง

มีบ้างบางคนเพราะอับโชค อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เสียเปรียบหรือด้วยสาเหตุที่ไม่สามารถต่อต้านขัดขืน เป็นเหตุให้ความเชื่อมั่นโยกคลอน แต่ขอเพียงพวกมันหยุดพักผ่อนสักครั้ง ก็จะเริ่มต้นใหม่

ไม่ว่าผู้ใดก็มีช่วงเวลาที่ความเชื่อมั่นโยกคลอน โดยเฉพาะในสภาพที่ทวนกระแสและเผชิญอุปสรรคไม่หยุดยั้ง

ความเชื่อมั่นถูกกีดขวาง ไม่ได้หมายความว่าพวกมันสูญเสียความเชื่อมั่นตลอดกาล

ความเชื่อมั่นเอกเช่นเหียนไข พอเผชิญลมแรงจะดับไป แต่เมื่อมีเชื้อไฟ ก็จะลุกโชนขึ้นใหม่

มีเรื่องบางประการ ต่อให้ไม่มีความเชื่อมั่นก็จะกระทำ

เตียถั่วเป็นคนชนิดนี้

มันมักกระทำเรื่องเช่นนี้

มันต้านรับยิ่มกุ้ยซิ้งห้าฝ่ามือ ร่างโซซัดโซเซล่าถอย สีหน้ากลับกลายเป็นซีดขาว ดวงตาของยิ่มกุ้ยซิ้งก็ทอแววเย้ยหยัน ไม่แยแสสนใจเตียถั่วอีกสาวเท้าเข้าหาลุ้ยซ้ง

เตียถั่วอ้าปากหอบหายใจสองคำ ตวาดว่า

"หยุดไว้"

ยิ่มกุ้ยซิ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ขุนพลที่สู้แพ้ กล้าเรียกบิดาหยุดเท้าด้วย"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ขุนพลที่สู้แพ้ บิดาไม่อนุญาตท่านไปอีกก้าวเดียว"

ยิ่มกุ้ยซิ้งหันขวับมา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าว่าอะไร?"

เตียถั่วกวัดแกว่งแสดงป้ายไม้ไผ่ในมือ กล่าวว่า

"นี่ใช่เป็นของท่านหรือไม่?"

ยิ่มกุ้ยซิ้งเพ่งตามอง เห็นบนป้ายไม้ไผ่แกะสลักรูปค้างคาวิเศษอยู่ด้านบน สลักรูปสัตว์ประหลาดมีเขาที่หัวอยู่เบื้องล่าง ทั้งยังแวดล้อมด้วยรูปวัว ปลาบิน งูเหลือม กลับเป็นป้ายประกาศิตของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า

ยิ่มกุ้ยซิ้งล้วงมือไปในอกเสื้อ ครึ่งค่อนวันให้หลังยังไม่สามารถชักกลับออกมา เตียถั่วกล่าวอีกว่า

"เป็นไร นี่เป็นหนึ่งในแปดกลยุทธ์จอมชโมยของบิดา เรียกว่าคง

ขี่มเป๊ะยิ่มม้ง (มือเปล่าล้วงจุอาวุธ) หากเราคิดล้วงชีวิตของท่าน ท่านก็ต้องจบชีวิตไป"

ยิ่มกุ้ยซิ้งตอนแรกไม่เห็นเตียถั่วอยู่ในสายตา แต่ผลการประมือตัวเองเสียทีสองครั้ง ครั้งแรกถูกปลดกระดุมทองเหลืองไป คราครั้งนี้กระทั่งป้ายประกาศิตประจำตัวก็ถูกฝ่ายตรงข้ามลักล้วงไป โดยที่ตัวเองไม่รู้สึกตัว ดังนั้นกล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจ เรากลับดูแคลนเจ้าแล้ว เจ้าเรียกว่าอะไร?"

เตียถั่วหัวร่ออิอะกล่าวว่า

"เราแซ่เตีย ท่านสามารถเรียกเราเป็นเตียไต้ก๊อเฮียบ (ผู้กล้าใหญ่มหึมาแซ่เตีย)"

นี่นับว่าใกล้หมึกแปดเปื้อนเป็นดำ มันพอรู้จักกับถังป้อง ก็เรียกตัวเองเป็นก๊อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมา) ถึงกับเพิ่มคำ "ไต้" (ใหญ่) อยู่เหนือคำ "ก๊อเฮียบ" ด้วย

ยิ่มกุ้ยซิ้งหามีโทสะไม่ เพียงกล่าวว่า

"เจ้าสามารถดวักล้วงกระดุมทองเหลือง และป้ายประกาศิตจากร่างเรา เป็นที่เลื่อมใสของเรานัก ป้ายประกาศิตเป็นของเรา โปรดมอบคืนให้ เรื่องในที่นี้เจ้าอย่าได้ขุ่งเกี่ยว เราจะไม่แตะต้องเจ้า"

เตียถั่วกล่าวว่า

"สิ่งของอยู่บนร่างท่าน เราหยิบฉวยมา ท่านต้องใช้ฝีมือตัวเองช่วงชิงกลับไป กระดุมทองเหลืองเราไม่ต้องการขอคืนแก่ท่าน"

พลางดีดนิ้วออก เสียงเซียะเมื่อกระดุมทองเหลืองแหวกพุ่งใส่นัยน์ตาบนหมวกเล้ยของยิ่มกุ้ยซิ้ง

ครานี้ลงมืออย่างไม่คาดหมาย เตียถั่วก็ไม่มุ่งหวังว่าสามารถทำร้ายยิ่มกุ้ยซิ้ง เพียงหวังว่าขณะที่ยิ่มกุ้ยซิ้งถลันหลบ จะใช้แปดกลยุทธ์จอมขโมย ปลดหมวกเลี่ยงคนผู้นี้ลงมา ชมดูโฉมหน้าของมัน

มิคาดบังเกิดเสียงปังคราหนึ่ง กระดุมทองเหลืองพุ่งถึงเบื้องหน้ายิ่มกุ่ยซิ้ง ห่างเพียงครึ่งเชียะ พลันสะท้านคราหนึ่ง เปลี่ยนเป็นพุ่งไปทางซ้ายเยื้องเฉียง จมลึกไปในเสา

เตียถั่วเพียงเห็นขอบหมวกเลี่ยงขยับเขยื้อนคราหนึ่ง เผยเห็นปลายคางที่แหลมเสี้ยม เคราเขียวขึ้นครึ้ม จึงกล่าว

"นี่สมกับเป็นยิ่มกุ้ยซิ้ง กระบวนท่าเมื่อครู่เรียกว่ากุ้ยชวยคี่ (ภูตเป่าลม) กระมัง..."

ยิ่มกุ้ยซิ้งตาทอประกายอำมหิต กล่าวว่า

"ประเสริฐ บิดาตั้งใจคุ้มครองเจ้า เจ้ากลับกำเริบเสิบสานขึ้นมา" มันสืบเท้าสะอึกปราด ขึ้นมือซ้ายตะปบคว้าป้ายประกาศิตเอาไว้

เตียถั่วแม้ตระเตรียมพร้อม แต่คิดไม่ถึงว่ายิ่มกุ้ยซิ้งลงมือรวดเร็วปานนี้ นับว่าแผ่วพลิ้วดุจเทพเจ้า ลี้ลับดั่งภูตพรายจริงๆ

ยิ่มกุ้ยซิ้งแม้ตะปบคว้าป้ายประกาศิตไว้ได้ แต่เตียถั่วไม่ปล่อยมือ พริบตานั้นจู่โจมใส่ยิ่มกุ้ยซิ้งสิบเอ็ดกระบวนท่า

สิบเอ็ดกระบวนท่านี้ใช้ออกในอึดใจเดียว ติดตัวตามกันไม่ขาดตอน เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นเช่นนั้น ยังร้องคำ "ประเสริฐ" ออกมา

สิบเอ็ดกระบวนท่านี้ประกอบด้วยท่าเชี่ยตัวเปียง (แส้เดียวฟาดเฉียง) ในฝ่ามือกิมป่าเจี้ย (ฝ่ามือเสือดาวทอง) ท่าไซเจี้ยเอี้ยเท้า (ราชสีห์ส่ายหัว) ในฝ่ามือโป๊ยข่วยอิ้วซิงเจี้ย (ฝ่ามือแปดทิศเคลื่อนกาย) ท่าแม่ไก่ท้า

ยกชู่ (เสือร้ายติดขอนไม้) ในเพลงหมัดยกโย้วคุ้ง (หมัดกำราบเสือ) ของเสียวลิ้มยี่ ท่าทิงู้แกตี่ (วัวเหล็กไถคราด) ในจับไป๊ยล้อฮั่นชิ่ว (หัตถ์สิบแปดอรหันต์) ของสำนักง่อไบ๊ ที่แตกแขนงออกจากเสียวลิ้มยี่ เท้าเตะออกด้วยท่าจื้อบ้ออวงเอียคา (เท้านกเป็ดน้ำแม่ลูก) ในเลี่ยงกีโป่ว (เท้ากิ่งสัมพันธ์) แขนท่อนบนทั้งสองปิดสกัดด้วยท่าทิมึ้งฉั่ว (กลอนประตูเหล็ก) ประกบนิ้วต่างกระบี่ด้วยท่ากื้อฮ้วยเซียเทียน (ชูไฟเผาฟ้า) มุ่งหน้าด้วยท่าหงห้วงตัวเตี้ยงชี้ (หงสากางปีกเดี่ยว) จากนั้นถอนกระบวนเพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ใช้ออกด้วยท่าทิวเนี้ยอั่วเถียว (ถอนขื่อเปลี่ยนเสา) ของสำนักไท้ซัว และท่ากิมติ่งคิ้มแกา (คร่ามังกรกลางเมือง) สุดท้ายเปลี่ยนเป็นท่าลิ้วแซกั้วง้วย (ดาวตกขับจันทร์)

หากว่าสิบเอ็ดกระบวนท่านี้ ใช้ออกโดยผู้คนสิบเอ็ดคน ไม่เป็นที่น่าประหลาด กระบวนท่าทั้งสิบเอ็ดท่านี้ความจริงเป็นท่าพื้นฐานของค่ายสำนักสิบเอ็ดสำนัก แต่กระบวนท่าทั้งสิบเอ็ดท่านี้ใช้ออกโดยคนๆ เดียว มิหนำซ้ำคนผู้นี้ใช้กระบวนท่าทั้งสิบเอ็ดท่าออกในอึดใจเดียว ใช้ราวกับว่าอยู่ในค่ายสำนักแต่ละสำนักสิบหกสิบเจ็ดปีก็ปาน

ผู้ที่ใช้กระบวนท่า มีอายุเพียงยี่สิบเศษเท่านั้น

เตียถั่วพอลงมือ แสดงว่ามันร่ำเรียนอย่างซับซ้อนและกว้างขวาง

มันสามารถใช้สิบเอ็ดกระบวนท่าอย่างกลมกลืนราวภูษิตฟ้าไร้รอยตะเข็บ นับเป็นที่น่าทอดถอนชมเชยอยู่แล้ว ที่น่าตื่นตระหนักคือมันใช้กระบวนท่านี้ออกด้วยมือข้างเดียว

มืออีกข้างหนึ่งของมันยังคว้าป้ายประกาศิตไว้

มันกับยิ่มกุ้ยซึ่งไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมปล่อยมือก่อน

มือข้างหนึ่งของยิ่มกุ้ยซิ้งตะปบคว้าป้ายประกาศิตไว้ คิดคลี่คลายสิบเอ็ดกระบวนท่านี้ ยิ่งเป็นไปไม่ได้

แต่ยิ่มกุ้ยซิ้งยังคงคลี่คลายได้

มันกราดฟาดฝ่ามือออก

ฝ่ามือนี้ดูเผินๆ ราบเรียบธรรมดา แต่ความแม่นยำของการคำนวณความแหลมคมของการใช้พลัง ความรุนแรงของลมฝ่ามือ ความกล้าแข็งของสภาวะฝ่ามือ ความหนักแน่นของลมปราณฝ่ามือ ทำให้ฝ่ามือนี้พอใช้ออกก็คลี่คลายสิบเอ็ดกระบวนท่าของเตียถั่วไป

นี่คล้ายกับฝนเทกระหน่ำลงมา เมื่อกางร่มออกก็สามารถกำบังมิให้ถูกฝนสาดซัด

และคล้ายกับพยับเมฆเต็มท้องฟ้า ยังไม่อาจสกัดกั้นประกายสายฟ้าที่กรีดผ่านบรรยากาศ

สิบเอ็ดกระบวนท่าของเตียถั่วล้วนล้มเหลว

แต่มันไม่ได้ท้อแท้

มันไม่อาจท้อแท้

มันต้องโค่นฝ่ายตรงข้ามล้มลง ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะกราดฟาดออกอีกครา

ฝ่ายตรงข้ามไม่ล้มลง ผู้ที่ล้มลงเป็นมันเอง

เรื่องราวในโลกมักเป็นเช่นนี้ หากท่านเปิดฉากจู่โจม ฝ่ายตรงข้ามไม่ล้มลง ตัวเองไม่แน่ว่าจะปักหลักมั่น ดังนั้นหากไม่มีความมั่นใจเอาชัยจะขอไม่เปิดฉากจู่โจม

ซึ่งความจริง การบุกจู่โจมผู้อื่นเสี่ยงอันตรายถึงเพียงนี้ ชนชาวโล

ไดนบุกจู่โจมโดยไม่เลิกรา

เตียถั่วสะอึกเข้าหาอีกครา

มันบิดกระชากป้ายประกาศิตโดยแรง คล้ายคิดบิดป้ายหัก แบ่งปันกันคนละครึ่ง ยิ่มกุ้ยซิ้งย่อมไม่ต้องการให้ป้ายประกาศิตแตกหัก ได้แต่คลายมือออก เตียถั่วก็ชิงจู่โจมในบัดดล

วิชาฝีมือที่บันใช้ออก เป็นสิบสองแนวทางรุกเร้า ประชิดของเตียอิดคิมน่าชิ่ว (มือคว้าจับที่หนึ่ง) ยั่งเล็กยู้

เห็นเตียถั่วใช้กระบวนท่าคว้าจับสร้างรุกเร้าประชิดออกมาอย่างเต็มที่ ทั้งโผ พุ่ง กระโดด ถลัน ลอยตัว เคลื่อนย้าย เบียดเสียด ประชิดแอบอิง รวดเร็ว ต่อเนื่องและฉาบฉวย

ครั้งกระโน้นมือคว้าจับที่หนึ่งยั่งเล็กยู้อาศัยวิชาคว้าจับสร้างชื่อทั่วแผ่นดิน เตียถั่วไม่ทราบทำอย่างไร กลับสืบทอดยอดวิชาได้ห้าส่วน จนใจที่เผชิญพบกับยิ่มกุ้ยซิ้ง

ยิ่มกุ้ยซิ้งอาศัยความไม่เปลี่ยนแปลงรับสารพันเปลี่ยนแปลง

รอจนเตียถั่วประชิดเข้าใกล้ มันก็กราดฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ

ทุกครั้งที่กราดฟาดฝ่ามือออก สภาวะจู่โจมของเตียถั่วก็ถูกทำลายไป

ไม่ว่าเตียถั่วใช้วิชาคว้าจับที่ดึงมือปานใด ฝ่ายตรงข้ามพอใช้วิชากราดฟาดภูตเทพออก สภาวะจู่โจมของมันก็ถูกโค่นทำลายโดยสิ้นเชิง

เตียถั่วครำ่ครวญในใจอย่างหวนโหย

มันทราบว่าเผชิญกับบุคคลที่ยากต่อแยกคนหนึ่งแล้ว

มันขณะจะถอนตัว ยิ่มกุ้ยซิ้งก็ยื่นมือคว้าจับป้ายประกาศิตไว้อีกครา

ทั้งสองอยู่ในสภาพตั้งประจันกันใหม่

คราครั้งนี้เตียถั่วใช้พลังสะท้อนกลับออกไป

ยิ่มกุ้ยชิ้งกราดฝ่าดฝ่ามือออก เข้าใจว่าสามารถคุกคามเตียถั่วล่าถอยได้โดยง่ายดาย มิคาดปรากฏพลังสะท้อนกลับชนิดหนึ่ง ชักนำพลังฝ่ามือของมันไป ทำการย่อมสลาย จากนั้นผนึกรวมกับสภาวะฐโจมของฝ่ายตรงข้ามกระแทกกระทั้นเข้ามาดุจขุนเขาทลาย

ที่น่าประหลาดคือ ลมฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามเกิดจากพลังฝีมือที่ผิดแผกแตกต่างสองชนิด

พลังฝีมือที่แตกต่างกันทั้งสองชนิด ทำการหักล้าง สลาย กระทบกระแทก จากนั้นรวมตัวกัน กลับกลายเป็นพลังฝ่ามือที่ประหลาดล้ำชนิดหนึ่ง ข้อนฉกใส่มัน

เหตุผลนี้สามารถสมมติว่า หากมีผู้คนบางคนปกป้องมโนธรรมแท้ที่จริงหมายถึงการคัดค้านสิ่งที่ตรงข้ามกับมโนธรรม วิชาอ่วงอ้วงชิ้งกงมุ่งชิมเจี๋ย (ฝ่ามือถามใจพลังสะท้อนกลับ) ของเตียถั่ว ก็ฝึกปรือจากเหตุผลข้อนี้เอง

คราครั้งนี้ยิ่มกุ้ยชิ้งไม่กล้าประมาทศัตรู ลดแขนทั้งสองลง กราดฝาดใส่ลมฝ่ามือที่ประหลาดล้ำสายนั้น

เสียงโครมคราหนึ่ง ยิ่มกุ้ยชิ้งเท่ากับใช้ฝ่ามือรับพลังสะท้อนกลับ ที่เกิดจากพลังประหลาดสองสายของเตียถั่วบวกกับพลังฝ่ามือที่มันเพิ่งกราดฝ่าออก ต่อให้มันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำปานใด ก็อดซวนเซเสียหลักมิได้

เตียถั่วไหนเลยยินยอมอ่อนข้อ ใช้พลังสะท้อนกลับออกด้วยท่า

มุ่งชิมบ้อขุย (ไม่ละอายแก่ใจ) ผู้โจมออกอีกครา

ทุกครั้งที่ยิ่มกุ้ยซิ้งฟาดฝ่ามือออก เท่ากับต่อสู้กับพลังฝ่ามือที่มันใช้ออกก่อน บวกกับกำลังภายในของศัตรูลงมือยิ่งหนักหน่วง พลังสะท้อนกลับยิ่งกล้าแข็ง หลังจากรับไว้เจ็ดแปดฝ่ามือ ต้องถูกกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า

เตียถั่วฉวยโอกาสมีเปรียบรุกผู้โจม กระบวนท่ายิ่งมายิ่งแรงร้ากว่าเดิม

แต่ผ่านไปสิบกระบวนท่า กระบวนท่าของเขาก็ยิ่งมายิ่งผ่อนคลาย ซึ่งความจริง ขอเพียงต่อสู้สิบไป แต่ละกระบวนท่าของเตียถั่วล้วนหยิบยืมพลังที่หลงเหลือของฝ่ามือแรกตอบโต้กลับไป ยิ่มกุ้ยซิ้งเท่ากับยกก้อนหินทุ่มใส่เท้าตัวเอง ไม่มีเหตุผลที่ไม่พ่ายแพ้

อย่างนั้นสภาวะผู้โจมของเตียถั่วไฉนกลับอ่อนล้าลง?

เหตุผลรวบรัดยิ่ง...มันหิวแล้ว

พลังสะท้อนกลับของเตียถั่วเป็นวิชาฝีมืออันลี้ลับชนิดหนึ่ง ทุกครั้งที่ผู้โจมออก พลังที่ทุ่มเทออกไป มากกว่าการใช้พลังได้ลักกิบกังชิ่ว (หัตถ์วชิระทรงพลัง) ถึงสามสิบเท่า

ดังนั้นเตียถั่วต้องรับประทานข้าวมื้อละหลายสิบชาม

ที่มาของพลังสะท้อนกลับของมันได้จากข้าว

วันนี้มันรับประทานข้าวไปมากมายหลายสิบชาม แต่พอใช้ถึงท่าที่สิบพลังสะท้อนกลับของมันก็ไม่เพียงพอแล้ว

ตรงกันข้าม วิชากราดฟาดภูตเทพของยิ่มกุ้ยซิ้ง ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญกล้าขยับสามารถกราดฟาดสังหารเตียถั่วในฝ่ามือเดียวได้ทุกเมื่อ

เตียถั่วตกอยู่ในสภาพร่อแร่คับขัน แม้กระทั่งป้ายประกาศิตในมือที่ถูกยิ่มกุ้ยซิ้งช่วงชิงกลับไป

ขามนั้น เต๋งชังแซถูกถังป้องู้ต่อยใส่หมัดหนึ่ง เตียถั่วเห็นถังป้องู้ใช้อุบายเอาชัย ตัวเองกลับพลาดท่าเสียที พลันหยุดยั้งมือ ร้องดังๆว่า

"รอสักครู่"

ยิ่มกุ้ยซิ้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้ามีคำสั่งเสียอันใด?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"นั่นกลับมิใช่"

มันฉวยโอกาสหอบหายใจหลายคำ ค่อยกล่าวว่า

"ท่านยั้งมือไว้ เราก็ไว้ไมตรีให้กับท่าน พวกเราไม่มีความแค้นไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน มิสู้อ่อนข้อให้คนละก้าว เลิกราในลักษณะนี้"

ยิ่มกุ้ยซิ้งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เจ้ายอมรับการพ่ายแพ้ ก็โขกศีรษะเรียกเอี๋ยเอี้ย (ปู่) สามคำ ไม่เช่นนั้นจะให้เจ้าหลั่งเลือดชโลมเหลาซาอะ"

เตียถั่วสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เรียกเอี๋ยเอี้ยสามคำ เพียงเป็นวาจาลมปาก ไม่เห็นได้ประโยชน์อันใด?"

"อย่างนั้นเจ้าคิดทำอะไร?"

เตียถั่วพลิกฝ่ามือวูบ กล่าวว่า

"ยังคงเป็นเราได้ประโยชน์กว่า"

เห็นบนฝ่ามือมันจัดวางถุงเงินเล็กๆ ใบหนึ่ง ภายในยังมีเศษเงิน

จำนวนหนึ่ง

ยิ่มกุ้ยซิ้งขู่คำรามออกมา

มันแม้ช่วงชิงป้ายประกาศิตกลับไป ถุงเงินกลับถูกเตียถั่วลักล้วงไป

เตียถั่วกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"เห็นแล้วหรือไม่ หากเราคิดปลิดชีวิตสุนัขของท่าน ไยมิใช่ง่ายดาย ดุจหยิบส้มในลัง ยามนี้ละเว้นท่านสองครั้งครา ถือว่ากรุณาต่อท่านแล้ว"

ซึ่งความจริงมันแตกฉานแปดกลยุทธ์จอมขโมย คิดลักล้วงข้าวของบนร่างยิ่มกุ้ยซิ้งไม่ยากนัก แต่การลักล้วงเป็นเรื่องหนึ่ง การต่อสู้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง คิดเอาชนะยิ่มกุ้ยซิ้ง คิดทำร้ายยิ่มกุ้ยซิ้ง ล้วนอยู่เหนือขีดความสามารถของมัน

จิตเจตนาของมันเพียงคิดขู่ขวัญยิ่มกุ้ยซิ้ง ไม่ให้มันลงมืออีก มิคาดยิ่มกุ้ยซิ้งมีนิสัยร้อนแรง หลังจากถูกเตียถั่วหยอกเย้าสองครั้งสามครา ก็บังเกิดเพลิงโทสะ กลับกลายเป็นความคิดฆ่าฟันขึ้น ส่งเสียงคำรามก้อง ลงมืออย่างสุดกำลัง แต่ละฝ่ามือที่กราดฟาดออก เพียงพอกับการสะท้านภูตเทพ

เตียถั่วรับไว้สองสามครา พบว่าผิดท่า ขณะจะถอนตัวหลบหนี มิคาดคนสวมกระบุงไม้ไผ่อยู่เหนือศีรษะผู้หนึ่งพุ่งปราดเข้าทางหน้าต่าง กางแขนทั้งสอง ปิดกั้นหนทางถอยของเตียถั่ว พร้อมกับปิดสกัดท่าจู่โจมของเตียถั่วเอาไว้

เตียถั่วเห็นยิ่มกุ้ยซิ้งกราดฟาดมาอีกฝ่ามือ ขามอกสั่นขวัญแขวน ต้องร้องว่า

บทที่ 18
มือดาบหัตถ์กระบี่

ยิ่มกุ้ยซิ้งไม่คิดฆ่าคนอ้วนฉุที่ดูไปไม่กลัวตายผู้นี้

ทั้งนี้เพราะคนอ้วนฉุที่ดูไปไม่กลัวตายผู้นี้ที่แท้กลัวตายยิ่ง

คนผู้หนึ่งหากไม่กลัวตาย จึงไม่ร่ำร้องขอชีวิต

คนผู้หนึ่งหากกระทั่งความตายยังไม่กลัวไหนเลยต้องการให้ผู้อื่นช่วยชีวิตมัน

มันเพียงคิดกระแทกคนอ้วนฉุที่หยอกเย้าตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าผู้นี้ ให้มันนอนพักรักษาตัวอยู่บนเตียงสักสองสามเดือน

ฝ่ามือของมันนี้แม้ไม่คิดฆ่าคน แต่อำนาจการทำลายยังรุนแรงยิ่ง

มันขบคิดไม่เข้าใจว่า คนผู้นี้รับไว้ได้อย่างไร

คนผู้นี้เป็นชายหนุ่มสวมอาภรณ์แพรเลิศหรูผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มผู้นี้อายุสูงวัยกว่าเตียถั่วอยู่บ้าง แต่เค้าความหยิ่งยโสที่

หว่างคิ้ว ยังยิ่งกว่าเตียถั่วแปดเท่าสิบเท่า

โดยทั่วไปแล้ว คนยามเยาว์วัย ค่อยบังเกิดความหยิ่งยโส พอคนอายุสูงวัย จะทราบว่าต่อให้ตัวเองมีภูมิปัญญาเลิศล้ำ เพียงเป็นเศษเสี้ยวเดียวในห้วงมหรรณพ ไม่อาจหยิ่งยโสได้

แต่คนผู้นี้มิเพียงหยิ่งยโส ทั้งยังเย็นชา ถึงกับน่ากลัว

ลักษณะของมันหยิ่งยโส ท่าทางของมันเย็นชา ที่ว่าน่ากลัวเกิดจากรังสีการฆ่าฟันของมัน

แต่ที่น่าตื่นตระหนกที่สุดคือการลงมือของมัน

มันกลับใช้ดรรชนีนิ้วเดียว รับท่ากรงเล็บฟ้าดภูดเทพของยิ่มกุ้ยซิ้งไว้ มิหนำซ้ำคุกคามยิ่มกุ้ยซิ้งรั้งมือกลับไป

ทั้งนี้เพราะหากไม่รั้งมือกลับ ฝ่ามือของยิ่มกุ้ยซิ้งนี้ต้องถูกดรรชนีทะลวงทะลุไป

บุรุษหนุ่มที่ยโสเย็นชาผู้นี้ย่อมเป็นแป๊ะโซ้วปวย

.....

แป๊ะโซ้วปวยคุกคามยิ่มกุ้ยซิ้งล่าถอยในดรรชนีเดียว

เตียถั่วหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าไม่ชมชอบท่าน"

เตียถั่วกลับถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะท่านไม่มีความเข้มแข็ง ยุทธจักรยกย่องลูกผู้ชายที่มีกำลังขวัญ มิใช่ชนชั้นขลาดเขลากลัวตาย"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ผิดแล้ว ผู้ใดไม่กลัวตาย ผู้ใดไม่รักชีวิต ความตายมีทั้งหนักแน่นดุจขุนเขา และทั้งเบาบางดั่งขนนก หากเพื่อประเทศเพื่อประชาชาติ เพื่อคุณธรรมอันดีงาม ขอพลีชีวิตโดยไม่พรั่น เพียงแต่ตอนนี้เราต้องตายในเงื้อมมือบุคคลเช่นนี้อย่างเลอะเลือนงมงาย นับว่าตายผิดเวลาและสถานที่ ไหนเลยไม่กลัวตายได้ เมื่อเกรงกลัว ไหนเลยไม่ร่ำร้องขอความช่วยเหลือ หวังจะอัดอั้นไว้ ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือน ค่อยถือว่ามีความเข้มแข็ง ความเข้มแข็งเช่นนี้ เราจึงไม่กระทำ ผมเผ้าร่างกายได้รับจากบิดามารดา ผู้ใดไม่รักถนอม เรากลัวตาย จึงร้องขอความช่วยเหลือ กลัวความเจ็บปวด จึงร้องโอดโอย ยามเศร้าเสียใจ จึงหลั่งน้ำตา นี่เป็นความรู้สึกของปุถุชน ไหนเลยไม่สมควร ที่ร้องขอความช่วยเหลือ มิใช่เราขอความเวทนาขายโนธรรมเพื่อรักษาชีวิตสืบไป เราร่ำร้องส่วนร่ำร้อง ไม่ขอมตายส่วนไม่ขอมตาย แต่ไม่กระทำในเรื่องที่ไม่พึงกระทำ"

บันกล่าวสรุปว่า

"ท่านดูแคลนเราเตียปิ่งอ้วง (ราชาข้าวแช่เตีย) ไปแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยคิดไม่ถึงว่า คำพูดประโยคเดียวจะชักนำเหตุผลของบันมากมายปานนี้ จากนั้นงงงันวูบ กล่าวว่า

"มีเหตุผล ข้าพเจ้าดูท่านผิดไปแล้ว"

เตียถั่วหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ไม่เป็นไร เรายกโทษให้"

คนสวมกระบุงบนศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ว่าผู้ใดถูกผู้ใดผิด พวกท่านมีหนทางเลือกเพียงประการเดียว"

มันกล่าวซ้ำว่า

"มันหนทางเลือกสุดท้าย"

น้ำเสียงมันเยือกเย็นน่าพรั่นพรึง คล้ายกับว่าทุกคำพูดที่กล่าวจากปากมัน เท่ากับขีดวงชื่อลงบนบันทึกเป็นตายก็ปาน คนผู้หนึ่งหากมิใช่กุมอำนาจ การฆ่าฟันไว้ในมือ ไม่สามารถเปล่งรังสีการฆ่าฟันทางน้ำเสียงเช่นนี้

เตียถั่วกล่าวถามว่า

"หนทางเลือกอันใด?"

คนสวมกระบุงบนศีรษะกล่าวว่า

"ไสหัวไป หรือว่าตาย"

เตียถั่วเลียบเคียงถามว่า

"เราไม่เลือกเฟ้นได้หรือไม่?"

คนผู้นั้นสั่นไหวกระบุงคราหนึ่ง

เตียถั่วหันมากล่าวถามแป๊ะโซ้วปวยว่า

"ท่านเล่า? ท่านเลือกหนทางใด?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เลือก มันเลือกเอง"

มันจับจ้องมองดวงตาที่หลังกระบุง กล่าวด้วยน้ำเสียงดุจเดียวกับฝ่ายตรงข้ามว่า

"ไสหัวไป หรือว่าตาย?"

.....

ถังป้องู้ขณะจะร้องขอความช่วยเหลือ พอฟังผู้อื่นร้องออกมาก่อน ตัวเองกลับลืมเลือนไป มือนุ่มนิ่มข้างนั้นก็บรรลุถึงลำคอมันแล้ว

จากนั้นมือนุ่มนิ่มข้างนั้นพลันแข็งทื่อชะงักค้าง

นิ้วคล้ายกับมือที่ถูกแช่แข็งไว้ กลับกลายเป็นมือที่แกะสลักจากน้ำแข็งข้างหนึ่ง

มือข้างนั้นทั้งไม่ได้คีบหน้าไปอีกหนึ่งนิ้ว บีบเค้นลำคอถังป้องู้ไว้ และไม่ได้รั้งกลับ หดคืนไปในแขนเสื้อ

คนที่สวมหมวกหญ้าความจริงเพ่งดาทะลุรอยร่องของหมวกหญ้า จับจ้องมองลำคอของถังป้องู้เขม็งนิ่ง ยามนั้นพลันหดรั้งกลับมาข้องจับอยู่ที่มือของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

มือของเฮ้งเซี่ยวเจียะแตะสัมผัสกับด้ามกระบี่

ด้ามกระบี่ของเขาเป็นดาบ

ดาบโค้งกะทัดรัดเล่มหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบยืนอยู่ข้างกายถังป้องู้ตั้งแต่เมื่อใด โดยที่ถังป้องู้ไม่รู้สึกตัวแต่อย่างไร

ตำแหน่งที่เฮ้งเซี่ยวเจียะยืนอยู่ ท่วงท่าที่เขายึดถือ ทำให้ "ยี่เสี่ย" ที่สวมหมวกหญ้าเชื่อว่า ขอเพียงมือของมันบีบเค้นใส่ลำคอถังป้องู้ ดาบเล่มนี้หรือกระบี่เล่มนี้จะฟันมือของมันขาดไป

มันไม่ต้องการเสี่ยงอันตราย

ดังนั้นมันชะงักท่วงท่าไว้

ถังป้องู้กลอกตาไปมา หดคอถอนดึงจากเงื้อมมือของฝ่ายตรงข้ามทีละน้อย จากนั้นยืดตัวตรง ยกมือลูบคลำลำคอที่ชาด้าน กล่าวว่า

"หวาดเสียวนัก ดีที่เราเยือกเย็นพอ"

มือที่แตะสัมผัสกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะคลายออกช้าๆ

มือที่แข็งทื่อข้างนั้นก็หดรั้งกลับไปทีละน้อย

หดรั้งกลับไปอย่างแช่มช้าระมัดระวัง

ดวงตาที่ชั่วร้ายดุจอสรพิษที่หลังหมวกหญ้า จ้องจับบนร่างเฮ้งเซี่ยวเจียะ ที่น่าประหลาดคือดวงตาคู่นี้ชั่วร้ายยิ่ง อำมหิตยิ่ง แต่ให้ความรู้สึกที่สวยซึ้งชนิดหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ดีที่ท่านเยือกเย็นพอ"

เขากล่าวเสริมว่า

"หากว่าท่านไม่เยือกเย็นพอ ข้าพเจ้าพลอยลนลาน เมื่อลนลานขึ้นมา บางครั้งคิดชักดาบกลับชักกระบี่แทน บางครั้งคิดชักกระบี่ กลับชักดาบแทน"

ถังป้องู้แลบลิ้นด้วยความตระหนก กล่าวว่า

"หมายความว่าหากท่านคิดฟันมือของเขา ยามลนลานใช่จะปลิดศีรษะของเราหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ดีที่ข้าพเจ้าไม่ได้ฟันลง"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ดีที่เราหดศีรษะรวดเร็ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลั้นหัวร่อไว้ กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า สิ่งใดในโลกที่หดศีรษะรวดเร็วเป็นพิเศษ"

ถังป้อง้ตอบอย่างรวบรัดว่า

"เป็นศีรษะของเรา...ย่อมเป็นศีรษะของเรา"

ยี่เสี่ยที่สวมหมวกหญ้าพลันกล่าวว่า

"พวกท่านต้องการรักษาศีรษะของตัวเองไว้หรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับถังป้อง้พากันตอบว่า

"ต้องการ"

ยี่เสี่ยกล่าวว่า

"หากต้องการรักษาศีรษะไว้ ก็เคลื่อนไหวเท้า ไสหัวลงจากเหลา"

น้ำเสียงของมันเบาอิ่ง แผ่วเบาอิ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับถามว่า

"หากไม่ต้องการศีรษะเล่า?"

ยี่เสี่ยกล่าวว่า

"ไม่ต้องการศีรษะก็ลงมือ"

มันกล่าวเสริมว่า

"รอจนฉิกเสี่ยเอี้ยมาถึง พวกท่านอาจปราศจากศีรษะ และรักษาเท้าทั้งคู่ไว้ไม่ได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดประหลาดใจอยู่บ้างมิได้ โดยทั่วไปแล้ว ผู้ได้บังคับบัญชาอยู่เบื้องนอก มักแซ่ซ้องสรรเสริญ ทำงานรับใช้ให้กับนายเหนือมากหลาย แต่หากเป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่มีจิตเจตนาเป็นอื่น จะแอบอ้างชื่อ

ผู้เป็นนายหาผลประโยชน์ใส่ตัวเอง หรือผลักไสเรื่องเลวร้ายใส่นายเหนือ อย่างนั้นไยมิใช่น่ากลัวกว่าการวางแผนทรยศอีก?

การฆ่าคนผู้หนึ่ง เพียงเป็นการฆ่าคนผู้หนึ่ง หากใช้คำพูดให้ร้ายคนผู้หนึ่ง ผู้ถูกทำร้ายไม่เพียงลบผู้หนึ่ง อย่างน้อยประกอบด้วยผู้ถูกทำร้าย ผู้กล่าวและผู้ฟัง หากว่าผู้ฟังมีจำนวนมาก เภทภัยก็ยิ่งลุกลามใหญ่โตแล้ว

เย้งเซี่ยวเจียะพลันรู้สึกถึงความน่ากลัวของการ "ใช้คน" ถึงกับยังยิ่งกว่าการ "เชือดคน" และ "ยอมรับคน" อีก

ยอมรับคนไม่ง่ายอยู่แล้ว ต้องยอมรับคู่ปฏิปักษ์ ยอมรับบุคคลที่มีความเห็นไม่ตรงกับตัว ถึงกับเด่นล้ำกว่าตัวเอง ล้วนไม่ง่ายดาย

เชื่อถือคนยากเย็นยิ่งกว่า ผู้ใดไม่ต้องการมีคนที่พึงเชื่อถือ ผู้ใดไม่คิดเชื่อถือคน เชื่อถือคนไม่คลางแคลง คลางแคลงคนก็อย่าเชื่อถือ แต่การเชื่อถือคนมักไม่มีกฎเกณฑ์และไม่มีบรรทัดฐาน ยินยอมเชื่อถือคนผู้หนึ่งอาจบางทีตัวเองไม่มีผู้คนให้เชื่อถือ หรือว่าเชื่อถือคนผิด

ใช้คนยิ่งยากเย็นเข็ญใจ

ต้องใช้คนที่มีประโยชน์ แต่คนที่มีประโยชน์มักไม่ยอมให้ใช้สอย หากใช้คนที่ไม่เกิดประโยชน์ มักใช้การไม่ได้ สมบัติเช่นดึกหกหุนครึ่งใช้คนที่ไม่อาจใช้สอย ทำให้ดึกหกหุนครึ่งล่วงเกินผู้คนยิ่งมายิ่งมาก ก่อกรรมทำเข็ญยิ่งมายิ่งสาหัส ยังมีเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ไม่แน่ว่าปัญหาเกิดจากผู้ที่ใช้สอย ทำให้พวกมันไม่สามารถดียงบ่าเดียงไหล่กับดึกหกหุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรย

เย้งเซี่ยวเจียะนึกถึงเรื่องเหล่านี้ ทำให้บังเกิดความตื่นตัวขึ้น แม้แต่เขาก็ไม่ล่วงรู้ว่า ความตื่นตัวโดยไม่ตั้งใจนี้ จะบังเกิดผล

สะท้อนต่อเขาในภายหน้าถึงเพียงไหน

ในชีวิตของคนมีเรื่องสำคัญมากหลาย ที่เปลี่ยนแปลงในชั่วพริบตา หรือเกิดจากการตัดสินใจโดยไม่ตั้งใจ

ในชีวิตของคนมีข้อสำนึกมากหลาย ที่ได้คิดโดยไม่ตั้งใจ

.....

ถังป้อง้กลับไม่มีข้อสะทกสะท้อนเหล่านี้

ซึ่งความจริง คนผู้หนึ่งขาดข้อสะทกสะท้อน ขาดความรู้สึกสำนึกบ้าง ก็เป็นเรื่องดี อย่างน้อยไม่ต้องว้าวุ่นใจไป

ดังนั้นถังป้องู้ย้อนถามว่า

"พวกท่านเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าไฉนแสร้งเป็นลึกลับ ใช้ข้าวของปิดคลุมใบหน้าไว้ พวกท่านไม่มีหน้าพบพานคนหรือ?"

คำพูดนี้เพียงพอกับการคอแยแส่หาเรื่อง แต่ยี่เสี่ยหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"พวกท่านยังมีทางเลือกประการหนึ่ง"

ถังป้องู้ตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"อย่างนั้นประเสริฐมาก ทั้งนี้เพราะเราทั้งคิดรักษาศีรษะไว้ และต้องการรั้งอยู่ไม่จากไป"

ยี่เสี่ยกล่าวว่า

"ท่านไม่ไปก็ได้ พวกเราจะนำตัวลุ้ยตั่วเสียวเจียะไป พวกท่านอย่าได้ยุ่งเกี่ยวก็ใช้ได้แล้ว"

มันกล่าวเสริมว่า

"เรื่องที่ท่านทำร้ายซาเสี่ย พวกเราจะไม่สืบสาวชั่วคราว"

ถังป้องกู้กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เรื่องนี้..."

ยี่เสี่ยเห็นมันหวั่นไหวใจขึ้นมา ดังนั้นรีบถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

"เราคิดบอกว่า..."

"ท่านบอก..."

ถังป้อจูโพล่งว่า

"เรารักท่าน"

คำพูดพอกล่าว ไม่เพียงยี่เสี่ยสะท้านเยือก ถอยกายไปก้าวใหญ่ แม้แต่เย้งเซี่ยวเจียะก็คื่นตระหนก ตลอดจนเต้งชังแซที่ถูกทำร้ายจนบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหมก็ตะลึงลาน ยังมีลุ้ยซุ้ง อุนขิ้วและหญิงรับใช้ทั้งสี่ล้วนตะลึงลานกับที่

จากนั้นถังป้องกู้หัวร่อจนงอหงาย กล่าวทั้งที่ลมหายใจสะดุดติดขัดว่า

"น่าหัวร่อ...แทบตายแล้ว ทุกครั้งที่เรา...กล่าววาจาในสภาพ...ที่เป็นไปไม่ได้ และบรรยากาศที่...เป็นไปไม่ได้ คำพูดนี้ล้วน...ขู่ขวัญผู้คนแทบตาย ช่างน่าเล่นจริงๆ..."

เย้งเซี่ยวเจียะก็อดหัวร่อมิได้

เขารู้สึกว่า ถังป้องกู้กับเตียถั่ว ล้วนเป็นบุคคลที่น่าเล่น มิหนำซ้ำน่ารักยิ่ง

น่าเสียดายที่เขาไม่เห็นสีหน้าของยี่เสี่ย แต่ก็สามารถคาดคิดได้

...ยี่เสี่ยคงขุ่นแค้นจนจมูกบิดเบี้ยวแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบว่าจมูกของยี่เสี่ยบิดเบี้ยวหรือไม่ แต่ซุ่มเสียงของมันพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้าไม่ดื่มสุราเสนอ ดื่มแต่สุราจับกรอก เจ้าต้องจ่ายค่าตอบแทนต่อคำพูดประโยคนี้"

ซุ่มเสียงของมันเปลี่ยนเป็นแหลมเล็ก คล้ายคมดาบกรีดใส่สายพิณ จากนั้นจึงกล่าว

"พวกเจ้าเมื่อไม่คิดมีชีวิตสืบไป เล่าฮูจะส่งเสริมพวกเจ้า"

มันเน้นคำ "เล่าฮู" (คำเรียกตัวเองของชายชราเป็นพิเศษ) แต่จนใจที่มันเผชิญกับถังป้องู้

มันเผชิญพบกับถังป้องู้ ถังป้องู้พอคิดหยอกล้อ ก็ไม่ออมเลิกรา ยามนั้นกล่าวว่า

"เล่าฮูหยิน (ท่านผู้หญิงสูงอายุ) ท่านส่งเสริมเถอะ"

คำพูดนี้พอกล่าว ถังป้องู้ก็ต้องตายสิบสองครั้ง

หากว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อยู่ข้างกายมัน

.....

ยี่เสี่ยพลันดีดกายขึ้นมา กางนิ้วจู่โจมใส่ดวงตาของถังป้องู้

แต่มันไม่คิดควักดวงตาของถังป้องู้ หากแต่คิดใช้นิ้วทั้งสองแทงใส่ลูกตาของถังป้องู้ ทะลุออกทางท้ายทอย

ดูจากประกายอันแหลมคมราวคมมีดบนเล็บ ฟังจากเสียงลม

ดรรชนีอันคมกล้า เป็นที่คาดคิดได้ว่า ยี่เสี่ยบังเกิดความเคียดแค้นอาฆาตและพยาบาทมาดร้ายต่อถังป้องู้ถึงเพียงไหน

...มันไฉนเคียดแค้นอาฆาตปานนี้?

...เรื่องใดทำให้มันพยาบาทมาดร้ายปานนี้?

เฮ้งเซี่ยวเจี๋ยะก็รู้สึกว่าถังป้องู้ล้อเล่นเกินไป แต่ก็ไม่คู่ควรให้เคียดแค้นถึงเพียงนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีเวลาขบคิดมากความ พลันยืดกายขวางอยู่เบื้องหน้าถังป้องู้

ยี่เสี่ยจู่โจมใส่ดวงตาถังป้องู้สามครั้งคราว เฮ้งเซี่ยวเจียะก็สกัดมันไว้ทั้งสามครั้ง

เมื่อถึงครั้งที่สี่ แม้แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะก็แทบสกัดมันไว้ไม่ได้

สภาวะจู่โจมของยี่เสี่ยเกรี้ยวกราดเกินไปแล้ว

เกรี้ยวกราดจนคิดฆ่าฟันศัตรู ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว

ดวงตาของถังป้องู้เริ่มทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงวูบหนึ่ง แต่ยังเบิกตากลมโต ชมดูด้วยความสงสัยอยากรู้

นี่ยิ่งทำให้ยี่เสี่ยเคียดแค้นจนปรารถนาใคร่ควักดวงตาทั้งคู่ของมันออกมา จึงยินยอมเลิกรา ค่อยระบายความแค้นได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะขวางร่างด้านทานไว้อีกคราว เสียงดวากคราหนึ่ง เสื้อผ้าบนหัวไหล่ถูกคมเล็บกรีดขาดเป็นทาง

ยี่เสี่ยโถมเข้ามาเป็นครั้งที่ห้า ปากดวาดเบาๆ ว่า

"ไสหัวไป ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจ จากนั้นชักดาบออก

ประกายดาบคล้ายขบทกวีอันตราตรึงใจบทหนึ่ง
ดาบคล้ายความฝัน
ในฝันบุปผาพร่างพรู
นามของดาบนี้เรียกว่ามั่งลี้ยวยเลาะ (ในฝันบุปผาพร่างพรู)

.....

หมวกหญ้าขนาดใหญ่ถูกฟันแยกออก ตั้งแต่ขอบหมวกแยกออกเป็นสองเสี่ยง

หลังหมวกหญ้ามีใบหน้าที่ลี้ลับดั่งความฝัน โฉมหน้าที่สะคราญปานบุปผานางหนึ่ง

แต่ดวงตาทั้งคู่กลับอาฆาตแค้นราวกับคิดประทุษร้าย

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงฟันหมวกหญ้าขาดออก ไม่ได้ทำร้ายถูกใบหน้านี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะลงมือประสบผลในท่าเดียว กลับตะลึงลานกับที่ พร้อมกับนั้นเขาก็เข้าใจแล้ว

...เข้าใจสาเหตุที่ยี่เสี่ยไฉนเคียดแค้นต่อคำพูดของถังป้องู้ถึงเพียงนี้

ถังป้องู้ก็แตกตื่นตะลึงลาน ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ที่แท้มันจามออกมาคราหนึ่ง

สตรีนางนั้นหน้าเผือดขาว ขบริมฝีปากล่างไม่ให้ตัวเองส่งเสียงดังออกมา แต่ถังป้องู้อดทอดถอนชมเชยมิได้ว่า

"ท่านงดงามปานนี้ ไม่ต้องใช้หมวกปิดบังใบหน้าไว้ นี่รังแต่ย่ำยีความงามตามธรรมชาติ"

พลางแหงนหน้าส่งเสียงจามอีกครา

คำพูดของถังป้องู้นี้สะกดจนทุกผู้คนงงงันวูบ จากนั้นบังเกิดความรู้สึกเห็นพ้องด้วย

สตรีนางนั้นคิดร่ำไห้ พอฟังคำพูดนี้ สีหน้ากลับปรากฏแววที่ "แทบจะ" ร่ำไห้ทั้งน้ำตา

สีหน้าชนิดนี้ยากจับเค้าคำนวณ แต่กึงดงามยิ่ง

ขณะที่สตรีงดงามที่สุด มักมีสีหน้าที่ยากจับเค้าคำนวณเช่นนี้

นี่เป็นเพราะอารมณ์ของอิสตรีคล้ายกวี ยากที่จะใช้คำพูดจับเค้าได้ ดังนั้นกวีเป็นสื่อภาษาที่ล้ำค่าที่สุด

สตรีนางนั้นคิดร่ำไห้ พอฟังคำชมเชย แปรเปลี่ยนเป็นแง่งอน แต่ไม่กล้าหัวร่อออกมา ขั้นตอนที่เปลี่ยนแปลงนี้ สะกดจนถังป้องู้ตะลึงลานกับที่

มันพอพบเห็นสตรีดีงาม ทางจิตใจบังเกิดความคิดเข้าข้างตัวเอง ทางร่างกายต้องส่งเสียงจามออกมา

พลันได้ยินลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ที่แท้ยี่เสี่ยในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า คืออี่ตังบ้อนั้ง (ในสำนึกไร้ผู้คน) จูเซี่ยวเอีย (เอวบางแซ่จู)"

ทุกผู้คนล้วนใจหายวาบ โดยเฉพาะอุนขิ้วบังเกิดความดื้นเต้นตระหนกเป็นพิเศษ

นางเดินทางเข้าสู่แผ่นดินดงง้วน มีบุคคลที่นางต้องการพบคนหนึ่ง คือจูเซี่ยวเอียเอง

ทั้งนี้เพราะจูเซี่ยวเอียมี "สื่อย่างยิ่ง" ประกอบด้วยงามอย่างยิ่ง ดุร้ายอย่างยิ่ง ยโสอย่างยิ่ง เอวบางอย่างยิ่ง

ถามนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะพบเห็นนางแล้ว

นางงดงามยิ่ง ลงมือดุร้ายยิ่ง ท่าทางก็หยิ่งยโสยิ่ง

แต่ตลอดทั้งร่างนางถูกห่อหุ้มอยู่ในชุดยาวหลวมกว้าง ไม่อาจเห็นองค์เอวของนาง และปราศจากการขับเน้นส่วนสัดของนาง

อุนยิ้มรู้สึกคับแค้นเสียดายแทนนาง กล่าวว่า

"ท่านหรือคือจูเซี่ยวเอีย ไฉนสวมใส่ชุดยาวที่ขัดตาถึงเพียงนี้ ไม่ผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อกระโปรง ข้าพเจ้าต้องการชมดูเอวของท่าน"

คนสวมกระบุงสอดคำขึ้น

"สายตาที่คมกล้านัก ลุ้ยโกวเนี้ย ท่านดูออกหรือไม่ว่าเล่าฮิวเป็นใคร?"

ลุ้ยซุ้งนิ่งครุ่นคิด

แม้แต่แป๊ะโซ้วปวยก็ดูไม่ออก ทั้งนี้เพราะสี่ในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์ตลงฟ้าที่มา มีแต่คนผู้นี้ไม่ลงมือ

เตียถั่วพลันยกมือขึ้น กล่าวว่า

"เราคาดเดาออก ท่านคือปุกเหลาชิ้งเซียน (เซียนวิเศษอมตะ)"

มันโห่ร้องราวกับเด็กทารกที่ปล่อยว่าวขึ้นฟ้าสำเร็จเป็นครั้งแรกว่า

"ท่านคือเซียนวิเศษอมตะง้วนเฮาะฮวก ทั้งยังเป็นตั๋วเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่หนึ่ง)"

คนสวมกระบุงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พึมพำว่า

"ท่าน...ทราบได้อย่างไร?"

มันปลดกระบุงลงจากศีรษะช้าๆ เผยเห็นผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลน แต่ขนคิ้วทั้งสองเส้นทั้งดกทั้งดำ ผิวหน้าเรียบลื่นราวทารก ในดวงตา

ที่กระจ่างสุกใสเต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัย กล่าวอีกว่า

"เราไม่ได้ลงมือ...ท่านทราบได้อย่างไร?"

เตียถั่วกวัดแกว่งตราประทับในมือสองอัน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ในแขนเสื้อท่านมีตราประทับสองอัน อันหนึ่งสลักคำ "ศักดิ์สิทธิ์ที่หนึ่งหลงฟ้า" อีกอันหนึ่งสลักคำ "เซียนวิเศษอมตะง้วนเฮาะฮวก" หากท่านมิใช่ง้วนเฮาะฮวกผู้ใดเป็นง้วนเฮาะฮวก?"

เซียนวิเศษอมตะค่อยทำราบว่า ตราประทับในแขนเสื้อถูกเตียถั่วขโมยไป ถึงกับเดือดดาลสุดระงับแผดค่ำว่า

"เจ้าขโมยน้อย เราจะฆ่าเจ้า"

แป๊ะโซ้วปวยสาวเท้าไปหนึ่งก้าว สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"ประเสริฐ"

มันงอนิ้วข้างขวาทั้งห้า ดีดใส่หลังมือข้างซ้ายเบาๆ

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเห็นท่าทีของมัน ทราบว่ามันตระเตรียมใช้ครรลองสะท้านประสาท หากว่าแป๊ะโซ้วปวยลงมือเกรงว่ายากหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บล้มตาย ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"พวกท่านมิอาจไม่เชื้อเชิญลุ้ยตั่วเสียวเจียะไป?"

เต็งชังแซชี้มือไปยังถังป้องู้ เค้นเสียงว่า

"นอกจากนี้เรายังจะฆ่ามัน"

เซียนวิเศษอมตะก็ถลึงมองเตียถั่ว กล่าวว่า

"เราก็ต้องฆ่าขโมยน้อยนี้"

เตียถั่วแก้ไขว่า

"เราเป็นขโมยใหญ่ มิใช่ขโมยน้อย เราไหนเลยเพียงเป็นขโมยน้อย"

เท่านั้น?"

ทั้งสองล้วนพลาดท่าเสียทีมา ต้องฆ่าเตียถั่วกับถังป้อง่ ค่อยระบายไทสะได้ แม้แต่ยิ่มกุ้ยซึ่งก็มีเจตนาเช่นนี้ จูเซี่ยวเอียกลับไม่กล่าววาจาแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ตกลง พวกท่านคิดฆ่าคน คิดคร่ากุมคนต้องถามข้าพเจ้าก่อน"

เซียนวิเศษอมตะกล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้าเท่ากับหาที่ตาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"พวกเราไม่มีความแค้นต่อกัน ไยต้องเห็นเลือด มิสู้เลือกหาวิธีประลองฝีมือ จะได้ไม่เกิดการเสียชีวิต"

เซียนวิเศษอมตะกล่าวว่า

"หากเจ้าเกรงกลัว ก็รีบหรุบหางไปยังด้านข้าง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัวว่าดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา หากพลาดพลั้งสังหารพวกท่าน ข้าพเจ้าคงไม่สบายใจ สำนึกเสียใจไปชั่วชีวิต"

เจ้าศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับกล่าวว่า

"เช่นนี้เถอะ พวกท่านเลือกหาวิธีบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียง ข้าพเจ้าลำพังคนเดียวรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของพวกท่านทั้งสี่ หากโชคดีมีเปรียบ ขอให้พวกท่านทั้งสี่เลิกรามือ หากพลาดพลั้งตายในเงื้อมมือพวกท่านสี่ย่อมฝีมือ ก็ปราศจากคำตัดพ้อต่อหนิ"

เจ้าศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่เห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับลำพองผยองปานนี้ คิดเหยียดกำลังเพียงคนเดียวรับมือศัตรูสี่คน ล้วนบังเกิดความคิดราวกับนัด

แนะกันไว้

...ชายหนุ่มนี้พอชักดาบ ก็ฟันหมวกหญ้าของยี่เสี่ยจูเซี่ยวเอียแยกออก คล้ายมีความสามารถเหนือธรรมดา เกรงว่าเป็นบุคคลยากดอแยที่สุดบนเหลาซาฮะ หากสู้กันตัวต่อตัว ไม่แน่ว่าจะเอาชัยมันได้ มิสู้ผนึกกำลังคนทั้งสี่ทำลายล้างมัน

เซียนวิเศษอมตะกล่าวว่า

"เด็กน้อย นี่เป็นเจ้าหาที่ตายเอง ไม่อาจโทษว่าผู้คนได้"

เย้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นี่เป็นข้าพเจ้ารำคาญในการมีชีวิตสืบไป ไม่คิดโทษว่าผู้คน"

เซียนวิเศษอมตะกลับกริ่งเกรงเย้งเซี่ยวเจียะคืนคำ รีบกล่าวว่า

"หากเจ้ารับไว้ไม่ได้ ให้ยึดถือคำพูดเป็นเช่นลมที่ผายออกมา พวกเราจะไม่สืบสาวเอาความ"

เย้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้คำพูดของข้าพเจ้าเป็นเช่น...ลมที่ปล่อยออกมา พวกท่านก็ใช่ลมนั้น ยังคงปล่อยให้ข้าพเจ้าปล่อยเถอะ"

เมื่อเป็นเช่นนี้ คนทั้งสี่ล้วนมีโทสะแล้ว เต็งซังแซตวาดว่า

"เด็กน้อย เจ้าคิดประลองอย่างไร?"

เย้งเซี่ยวเจียะทราบว่าคนทั้งสี่ล้วนถูกตัวเองกระตุ้นโทสะขึ้น นับว่ายังดีกว่าปล่อยให้แป๊ะโช้วปวยลงมือ ก็พิสูจน์ความเป็นตาย ยังเผชิญหน้ากับยอดฝีมือทั้งสี่ เขาไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย แต่เมื่อแบกเรื่องราวไว้ ได้แต่ยึดถือเป็นภาระ ดังนั้นกล่าวว่า

"แล้วแต่พวกท่านเถอะ"

เต๋งชังแซทราบว่า ในเมืองหลวงมีชายหนุ่มยอดฝีมือผู้หนึ่งมาถึง คนผู้นี้พกพาอาวุธที่ข้างเอว คล้ายดาบไม่คล้ายดาบ คล้ายกระบี่ไม่คล้ายกระบี่ จึงกล่าว

"พวกเรามีสี่คน เจ้ามีเพียงลำพัง หากเจ้าพอใจก็ร่ายรำดาบควงกระบี่ได้อย่างเต็มที่ พวกเราจะใช้ฝ่ามือเลือดเนื้อน้อมสนอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสี่ คนหนึ่งถนัดในการใช้วิชาทะลุฟากฟ้า พลังรุนแรงในรัศมีสิบเชียะ เพียงพอกับการแหวะอกกระชากหัวใจ คนหนึ่งใช้วิชากราดฟาดภูตเหพ ตายในระยะหนึ่งวา สามารถฟาดฟันสังหารผู้คนใต้ฝ่ามือ"

เขากล่าวกับจูเซี่ยวเอีย และเซียนวิเศษอมตะว่า

"สำหรับท่านทั้งสอง คนหนึ่งถนัดในการใช้ฝ่ามืออิ[illegible]เจี้ย (ฝ่ามือแพรหยุ่นเย็น) กระแสความเย็นยืดยาว พลังอ่อนหยุ่[illegible] ฟังว่าสามารถดับเทียนไขที่อยู่ห่างร้อยก้าว อีกผู้หนึ่งเป็นยอด[illegible] เล็บเหยี่ยว ก่อตั้งปุกเหลาตั่ง (ถ้ำอมตะ) สยบจุดฝ่าอากาศด้วยความ[illegible] ดายดุจพลิกฝ่ามือ อาศัยข้าพเจ้าคิดขอรับคำแนะนำสั่งสอนจากพวกท่านทั้งสี่ รังแต่แส่หาความอัปยศใส่ตัว แต่ก็ไม่ต้องการพลาดโอกาสอันดีเช่นนี้..."

เจ้าศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่ไม่ว่าบุรุษสตรี หรือชราฉกรรจ์ รับฟังจนจิตใจเคลิบเคลิ้ม เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอีกว่า

"ด้วยฝีมือของท่านทั้งสี่ แม้ลงมือแต่ไกลก็เปล่งอานุภาพได้อย่างเต็มที่ พวกเรามิสู้ยืนอยู่ห่างเจ็ดเชียะ ใช้หมัดฝ่ามือเข้าทดสอบกัน หนึ่ง

นั้นเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ข้าพเจ้า สองข้าพเจ้ากลัวตาย คิดทอดระยะของหมัดเท้าออกไป มาตรว่าถูกทำร้ายบาดเจ็บ ยังสามารถหลีกเลี่ยงจากการล้มตาย หากท่านทั้งสี่เห็นพ้องด้วย ข้าพเจ้าก็ขออาศัยมือเปล่าทั้งคู่เป็นตั๊กแตนต้านล้อรถเอง"

วาจาประดานี้กล่าวได้ว่าถ่อมตนยิ่ง และกล่าวได้ว่าลำพองผยองยิ่ง เจ้าศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

...เด็กน้อยนี้ถูกความลำพองครอบงำจิตใจ กลับกล้าอาศัยมือเปล่าต้านรับศัตรูสี่คน หาญสู้ยอดวิชาของพวกมันทั้งสี่เพียงลำพัง

ยิ่มกุ้ยซิ้งหัวร่อด้วยโทสะ กล่าวว่า

"พวกเจ้ามิสู้เคียงบ่าเคียงไหล่เข้ามา ปล่อยให้เราลำพังคนเดียวจัดการกับพวกเจ้าเถอะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ได้"

ยิ่มกุ้ยซิ้งถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะท่านรับไว้ไม่ได้"

ยิ่มกุ้ยซิ้งกระชากเสียงว่า

"ชักกระบี่ของเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะ ยิ่มกุ้ยซิ้งกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ชักดาบหรือกระบี่ของเจ้า บิดาจะสั่งสอนเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่สั่นศีรษะอีก ดวงตาของเขาเปล่งประกายคมกล้าออกมา

ประกายที่คมกล้ากว่ากระบี่อีก

ยิ่มกุ้ยซิ้งงงงันวูบ ยังคงกล่าวอย่างแข็งกร้าวว่า

"ชักดาบ คอยดูฝีมือเรา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวซ้ำทีละคำว่า

"ท่านผิดแล้ว"

ยิ่มกุ้ยซิ้งคล้ายถูกประกายคมกล้าของเขาสะกดจนระย่นย่อ อดฉงนมิได้ว่า

"เพราะเหตุใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หนึ่ง ท่านมิใช่บิดาเรา สอง ท่านไม่คู่ควรให้ข้าพเจ้าชักดาบ"

ยิ่มกุ้ยซิ้งถอยกายไปครึ่งก้าว ส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลกล่าวว่า

"เราไม่คู่ควร เราถล่ม..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันเห็นมือของเฮ้งเซี่ยวเจียะแตะสัมผัสด้ามกระบี่

ยิ่มกุ้ยซิ้งเคลื่อนไหวในบัดดล

มันตระเตรียมลงมือก่อน คำนวณสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม ตระเตรียมถลันหลบ ปิดป้อง ล่าถอย...แต่ความคิดเหล่านี้ผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมองดุจสายฟ้า เบื้องหน้าสายตาก็กระจ่างจ้าคราหนึ่ง

หมวกเลี่ยที่สวมอยู่บนศีรษะขาดร่วงลงมาแล้ว

ถูกฟันขาดจากกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะลงมือ มิหนำซ้ำลงมือประสบผล

เขาชักด้ามกระบี่ออกมา

ด้ามกระบี่ของเขาเป็นดาบ

ดาบของเขาฟันหมวกเล้ยขาดลงมา จากนั้นสอดกลับไปในด้ามกระบี่

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า หากดาบของเขาคิดฟันศีรษะยิ่มกุ้ยซิ้งลงมา เป็นเรื่องง่ายดายยิ่ง!

.....

ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนชายหนุ่มผู้นี้อีก

ไม่มีผู้ใดกล้าไม่ให้ความสำคัญต่อคำพูดของเขาอีก

เช่นเดียวกับเรื่องราวมากหลาย ไม่ว่าผู้ใดคิดเสนอหน้า ต้องมีผลงานออกมา แสดงฝีมือแท้จริงออกมา

บุรุษหนุ่มก็เช่นเดียวกัน

ดาบของเฮ้งเซี่ยวเจียะนี้แม้ใช้เพียงดาบเดียว แต่ดาบนี้ไม่ทราบแฝงการคร่ำเคร่งฝึกปรือยาวนานเท่าใด ผ่านการชี้แนะจากอาจารย์เลิศล้ำมากมายเพียงไหน ยังมีพรสวรรค์ประจำตัวของเขาที่ยากมีคนเสมอเหมือน

คนสามารถนั่งตากลมอยู่ได้ต้นไม้เดียวกัน อยู่บนก้อนหินเดียวกัน และบำเพ็ญภาวนาเจ็ดร้อยปี พิชิตชัยบนกองกระดูกมากมายสุดคณานับ แต่ความสำเร็จของดาบนี้ผู้ใดทราบว่าทุ่มเทแรงกายแรงใจมากน้อยเพียงไหน

ดาบของเฮ้งเซี่ยวเจียะนี้ ได้รับความสำคัญจากผู้คนรอบข้างในบัดดล

เซียนวิเศษอมตะส่งเสียงกระแอมไอ กล่าวว่า

"พวกเราสามารถเอาชนะเจ้าจะเป็นไร สามารถฆ่าเจ้าจะเป็นไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า พวกท่านหากสามารถจัดการกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาก็เช่นกัน"

กล่าวพลางชี้มือไปยังแป๊ะโช้วปวยที่ด้านข้างเป็นเชิงประกอบ กล่าวอีกว่า

"หากพวกท่านเอาชนะไม่ได้ พวกเราถือว่าทดสอบฝีมือกัน โอกาสหน้าพบกันใหม่"

เซียนวิเศษอมตะขบกรามกล่าวว่า

"ตกลง หากพวกเราทั้งสี่ยังจัดการเจ้าไม่ได้ มีแต่ยอมรับการพ่ายแพ้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ง้วนเสี่ยจู้ (เจ้าศักดิ์สิทธิ์แซ่ง้วน) กล่าวรุนแรงไปแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยทราบว่า ปมเด่นของเฮ้งเซี่ยวเจียะคือดาบกระบี่ หาใช่วิชาใช้พลังฝ่าอากาศไม่ คนทั้งสี่กลับมีวิชาฝีมือที่ถนัดจัดเจน ทั้งยังใช้สี่กลุ้มรุมหนึ่ง อดเป็นห่วงแทนเฮ้งเซี่ยวเจียะมิได้ กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านมีความมั่นใจหรือไม่ ไม่เช่นนั้นรอบนี้ปล่อยให้ข้าพเจ้ารับมือแทน วิชาซาจี้ทั้งเทียน (สามดรรชนีพุ่งฟ้า) พอดีใช้จัดการกับศัตรูพวกมาก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเผชิญหน้ากับสี่ในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า พบว่าพวกมันไม่ป่าเถื่อนดุร้ายดังที่คาดคิดไว้ ไม่ต้องการก่อการฆ่าฟันโดยพลการ ตอนนี้ตัวเองเสนอหน้า เพราะไม่หวังให้แป๊ะโช้วปวยเพาะอาถรรพณ์การฆ่าฟันมากเกินไป ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังใช้การได้ หากเป็นที่เสื่อมเสียหน้าจริงๆ รบกวนยื่กอโยนซากศพข้าพเจ้าป้อนเป็นอาหารสุนัขที่นอกเมือง"

แป๊ะโซ้วปวยร้องเพ้ยกล่าวว่า

"เหลวไหล กล่าววาจาไม่เป็นมงคล"

ยามนั้นสี่ศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าแยกย้ายเป็นสี่ทิศ ยิ่มกุ้ยซิ้งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กวัดแกว่งสองมือบังเกิดเสียงดังอึงคะนึง คล้ายพลั่วเหล็กคู่หนึ่งขูโจมฝ่าอากาศก็ปาน

ฐเซี่ยวเอ๊ยยกมือรวบผมเผ้าไปด้านหลัง ด้วยท่วงท่ารัดรึงใจ จากนั้นรัดสายรัดเอว เผยเห็นช่างเอวอ้อนแอ้นออกมา เชียนวิเศษยอมตะกลับม้วนแขนเสื้อ ใบหน้าแดงก่ำทีละน้อย ไม่ทราบบังเกิดโทสจิต หรือกำลังโคจรพลัง

เต๋งชังแซเห็นชายหนุ่มทั้งสองกระชิบกระซาบไม่เลิกรา ต้องกล่าวด้วยความรำคาญว่า

"เป็นไร คนคิดหาที่ตายยังไม่เข้ามารับความตายอีก?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลิ้วกายออกไป ยืนหยัดอยู่กึ่งกลางวงล้อม ห่างจากทั้งสี่คนละเจ็ดเชียะ คนทั้งสี่เฝ้ารักษาในตำแหน่งเคี้ยง คุน คำ ลี้ ซึ่งอยู่ในหลักโป๊ยข่วย เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับอยู่กลาง ประสานมือกล่าวว่า

"เชิญเถอะ"

เต๋งชังแซไม่อาจสะกดกลั้นใจเป็นบุคคลแรก

ในคนเหล่านี้ มันพลาดท่าเสียทีมากที่สุด ปรารถนาใคร่จัดการกับเด็กน้อยนี้แต่เนิ่นๆ จะได้เข่นฆ่าถังป้องู้ระบายโทสะ

มันประกบสองมือ แยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่าง จากนั้นแยกจาก

กัน เสียงหวีดหวิวแหวกฝ่าอากาศพลังดัง พลังฝ่ามือกลับจู่โจมถึงไหล่ซ้ายของเฮ้งเซี่ยวเจียะก่อนเสียงหวีดหวิวดังขึ้นอีก

แต่ก่อนที่พลังทะลุฟากฟ้าจะจู่โจมถึง ท่ากราดฟาดภูตเทพของยิ่มกุ้ยซิ้งก็ฟาดใส่ไหล่ขวาเฮ้งเซี่ยวเจียะแต่ไกล ทั้งยังแว่วเสียงเซียนวิเศษอมตะตวาดว่า

"รับกระบวนท่า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะคำนวณสภาวะจู่โจมเป็นมั่นเหมาะพลันย่อตัวลงวูบ

การย่อตัวครั้งนี้ นับว่าย่อตัวได้เวลาพอดี พลังทะลุฟากฟ้ากับกราดฟาดภูตเทพจู่โจมพลาดผิด ปะทะหักล้างกันเอง เสียงโครมคราหนึ่ง ยิ่มกุ้ยซิ้งกับเต๋งชังแซถูกพลังของอีกฝ่ายหนึ่งกระแทกส่ายร่างโงนเงนเสียหลัก

พริบตาที่เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อตัวลง พลันปรากฏพลังอ่อนหยุ่นสายหนึ่งทะลักมาถึง

พลังอ่อนหยุ่นแผ่พุ่งจากข้อมือและปลายเล็บของจูเซี่ยวเอีย

ในยุทธจักรผู้ที่สามารถแผ่พุ่งพลังจากข้อมือและปลายนิ้วแต่ไกลความจริงมีไม่มากนัก ผู้ที่สามารถใช้ฝ่ามือแพรหยุ่นเย็น ยิ่งมีน้อยกว่าน้อย ผู้ที่ฝึกปรือฝ่ามือแพรหยุ่นเย็น จนสามารถแผ่พุ่งพลังออกทางข้อมือและปลายนิ้ว มีแต่จูเซี่ยวเอียคนเดียว

กระบวนท่าของจูเซี่ยวเอียนี้จู่โจมออกอย่างเลื่อนลอย แต่เปรียบกับท่าจู่โจมอันหนักหน่วงของยิ่มกุ้ยซิ้งกับเต๋งชักแซยังน่ากลัวกว่าอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันยกแขนสองมือขึ้น

แขนเสื้อทั้งสองข้างของเขาม้วนตวัดขึ้นบน จากนั้นทิ้งลง

ร่างของเขายังย่อต่ำลง กระบวนท่านี้ดูไปลี้ลับยิ่งฝ่ามือแพรหยุ่นเย็น

ของจูเซี่ยวเอียจู่โจมถึงทรวงอก เขาทั้งไม่ถลันหลบ และไม่ต้านปะทะ กลับยกแขนเสื้อขึ้น หรือคิดขอมจำนน

จูเซี่ยวเอียพอลงมือ ถังป้อจู้ที่ยืนอยู่นอกวงต่อสู้รู้สึกเย็นเยือกจับใจ เตียถั่วถอยกายไปหลายก้าวเป็นการหลบเลี่ยง พอเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะแสดงท่วงท่านี้ออกมาสร้างความสงสัยใจยิ่ง

ทั้งสองขยับกายวูบ คิดเข้าวงต่อสู้ไปช่วยเหลือแต่แล้วหัวไหล่จมลง สองเท้ายากขยับเคลื่อนไหว พอเหลียวหน้ามอง เห็นแป๊ะโซ้วปวยขึ้นมือออกข้างละนิ้ว แตะลงบนหัวไหล่ของพวกมัน

นิ้วมือนี้คล้ายแฝงพลังนับพันชั่ง เตียถั่ว กับ ถังป้อจู้อย่าหมายคืบหน้าไปแม้สักครึ่งก้าว

เตียถั่วกับถังป้อจู้ ล้วนใจสั่นสะท้าน หากคนผู้นี้เป็นศัตรู ชีวิตของพวกมันไยมิใช่กลับกลายเป็นมดปลวกใต้ดรรชนีของมัน?

แป๊ะโซ้วปวยกลับตาเป็นประกาย

มันพอเห็นกระบวนท่าของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ถึงกับหัวใจร้อนผ่าวใบหน้าร้อนผ่าว แววตาก็ร้อนระอุขึ้นมา นึกโห่ร้องชมเชยในใจ

...กระบวนท่าอันยอดเยี่ยม

เสียงโครมครามหนึ่ง เอวอ้อนแอ้นของจูเซี่ยวเอียหักพับ ทำให้ผู้คนเป็นห่วงว่าจะหักไป ร่างแทบลอยลิ่วออกนอกหน้าต่าง แต่แล้วนางลุกขึ้นมาช้าๆ อีกครา

องค์เอวนางยังอ้อนแอ้นดุจเดิม ไม่ได้หักพับไป

นี่คล้ายลมรุนแรงโชยพัด กิ่งหลิวเอนสู่ลม แต่ไม่หักไป

เพียงแต่เมื่อครู่เกิดพลังรุนแรงจากที่ใด?

ที่แท้เฮ้งเซี่ยวเจียะฉวยโอกาสที่พลังทะลุฟากฟ้ากับกราดฟาดฎุตเทพปะทะกัน ชักนำพลังทั้งสองสายมาปะทะหักล้างกับฝ่ามือแพรหยุ่นเย็นของนาง

ฝ่ามือแพรหยุ่นเย็น แม้ถนัดในการคลี่คลายสลายพลังลมปราณ แต่เมื่อเผชิญกับพลังทะลุฟากฟ้ากับกราดฟาดฎุตเทพที่แตกปะทุออกคล้ายกับคนเจริญอาหารผู้หนึ่ง กลืนกินไข่ลงไปห้าสิบฟอง ยังคงไม่อาจทนทานรับได้

ถังป้องู้พลันเข้าใจจิตเจตนาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ และล่วงรู้สาเหตุที่เฮ้งเซี่ยวเจียะยับยั้งไม่ให้พวกมันรุดไป

ถังป้องู้ฉุกคิดถึงปริมาณอาหารของเตี่ยถั่ว กล่าวถามว่า

"หากเราให้ท่านรับประทานไข่ลงไปก่อนห้าสิบฟอง ท่านยังพุ้ยข้าวได้กี่ชาม?"

เตียถั่วตอบว่า

"ไข่ของลูกเต่าอันใด เราไม่รับประทาน"

หากมิใช่นิ้วมือของแป๊ะโช้วปวยยังสะกดคนทั้งสองไว้ และหากมิใช่เซียนวิเศษอมตะเปิดฉากจู่โจม ทั้งสองคงต่อยตีกันอีกครา

.....

เงื่อนไขข้อแรกของการใช้วิชาคว้าจับ คือต้องประชิดติดตัว

หากไม่สามารถต่อสู้ในระยะประชิดติดตัว วิชาคว้าจับจะเสื่อมสูญประสิทธิภาพไป

ซึ่งความจริง ในวิชาการต่อสู้ประชิดติดตัววิชาคว้าจับเป็นวิทยายุทธ์ที่มีประโยชน์ที่สุด และได้ผลที่สุด

แต่กรงเล็บเหยี่ยวของเซียนวิเศษอมตะ กลับทำลายข้อจำกัดนี้

มันพอลงมือ ก็ใช้ออกด้วยวิชากิมเกากา (กรรไกรมังกรทอง) มาตรว่าใช้ออกแต่ไกล แต่กลางอากาศคล้ายปรากฏมือเหล็กที่ไร้สภาพเล่มหนึ่ง ข้างซ้ายคว้าใส่ลำคอ ข้างขวาหนีบใส่ซอกแขน ฐโจมใส่เส้งเซียว-เจียะ

เส้งเซียวเจียะกระโดดโลดเล่นบนพื้นที่อันจำกัดใช้ออกด้วยท้วงท่าย้วยเก่าทิมึ้งฉั่ว (ขวางกลอนประตูเหล็ก) จากนั้นเปลี่ยนเป็นท่าสุ่นเล้งเต่ากะ (มังกรสลัดเกล็ด) สลายท่าคว้าจับฝ่าอากาศนี้

แต่วิชากรงเล็บเหยี่ยวฝ่าอากาศของเซียนวิเศษอมตะใช้ออกท่าแล้วท่าเล่า พลันกวาดฐโจมออกด้วยท่วงท่าอุ้ยท้อฮ่งซู่ (องคุลีมานถือกระบอง) กระบวนท่าไม่ถึงที่สุด ก็เปลี่ยนเป็นท่าดิ้มลุ้ยเสียบตี่ (อสนีรั่วลงดิน) ทิอู้เล่งฮวง (ปีกเหล็กต้านลม) ฐโจมบนลงล่าง ทั้งรวดเร็วทั้งรุนแรงดุจประกายสายฟ้า

นี่เปรียบกับวิชาคว้าจับที่ต่อสู้กันในระยะต่อสู้ติดพันยังเพิ่มความสะดวกอีกชั้นหนึ่ง ทวีความรวดเร็วดีกเท่าตัว

แป๊ะโซ้วปวยอุทานคำหนึ่ง มันทราบว่าหากเปลี่ยนเป็นตัวเองคงต้องใช้ครรชนีสะท้านประสาทออกแล้ว

เพียงไม่ทราบเส้งเซียวเจียะจะลงมืออย่างไร

.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจพลางใช้ดาบ

เขาไม่ได้ชักดาบ จะใช้ดาบอย่างไร?

เขาเพียงใช้สันมือแทนดาบ

ดาบกรีดฝ่าอากาศ สภาวะดาบแหวกฝ่าอากาศ พลังดาบทำลายอากาศ

เซียนวิเศษอมตะเพิ่งใช้กระบวนท่าออกพลังดาบก็กรีดทำลายพลังดาบหลังของมัน

ดังนั้นต่อให้กรงเล็บเหยี่ยวฝ่าอากาศของเซียนวิเศษอมตะใช้ต่อร่างเฮ้งเซี่ยวเจียะ เท่ากับเสื่อมสูญประสิทธิภาพ

เซียนวิเศษอมตะพอจู่โจมกระบวนท่าออก เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ใช้พลังดาบแหวกฝ่าอากาศ ตัดทำลายพลังของมันอยู่ร่ำไป

เซียนวิเศษอมตะเคลื่อนไหวอย่างเร่งร้อน คนผู้นี้ผมหงอกขาวใบหน้าทารก ยามต่อสู้ผมเผ้าคิ้วเคราพัดพลิ้ว โฉมหน้าก็งามสง่าเหนือธรรมดา แต่หลังจากจู่โจมออกสามสี่สิบกระบวนท่า ยังคงจู่โจมใส่อากาศธาตุ ใบหน้าก็ยิ่งมายิ่งแดงก่ำ เริ่มหายใจฟืดฟาดขึ้นมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะ กลับปลอดโปร่งเฉื่อยชา เพียงคำนวณสภาวะที่มุ่งมา ฝ่ายตรงข้ามพอใช้กระบวนท่า เขาค่อยใช้ดาบออก

...นี่เป็นดาบอันใด?

แป๊ะโง้วปวยพลันนึกคิดถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา

ครั้งกระโน้นหนึ่งในแปดโลกบาลพรรคอำนาจ ฉายาตออ้วง (เจ้าแห่งดาบ) เดี่ยวชิวเสี่ยกมีเพลงดาบเลิศล้ำ แต่ดาบที่สุดยอดของมัน ยังคงเป็น

มือดาบ ซึ่งเป็นการหลอมรวมคนกับดาบเข้าด้วยกัน

(พฤติการณ์ของพรรคอำนาจ ปรากฏอยู่ในเรื่องนักสู้คะนองศึก)

แต่ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ออก ไม่เพียงเป็นมือดาบเท่านั้น

มือดาบยังไม่สามารถแผ่พุ่งพลังฝ่าอากาศ

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้มือแทนดาบสะบัดฟาดฟันตามใจปรารถนา คล้ายกำในมือถือดาบยาวหนึ่งวาเจ็ดเชียะ ทำลายซึ่งทุกสิ่ง ผู้โจมใส่ทุกด้าน แทบทัดเทียมกับวิชาดาบใจของยอดนักสู้คะนองศึกเซี่ยวชิวจุ้ย เมื่อครั้งกระโน้นที่คล้ายดาบมิใช่ดาบ ดาบถึงก่อนจิตสำนึก ดาบบรรลุตามจิตใจ

เซี่ยวชิวจุ้ยใช้ดาบใจโค่นมือดาบของเจ้าแห่งดาบเตี่ยวชิวเสียกเอง

การลงมือของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ยิ่งคลับคล้ายกับดาบใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอกรีดออกดาบหนึ่ง เซียนวิเศษอมตะก็มือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะหาได้ดีโต้ไม่

เขาเพียงแต่ทำลายกระบวนท่า

ดาบของเขายิ่งใช้ยิ่งรวดเร็ว ยิ่งมายิ่งเกรี้ยวกราด บนเหลาซาอะถูกพลังดาบเย็นเยียบปกคลุมทั่ว

แต่คู่มือของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ไม่เพียงเซียนวิเศษอมตะคนเดียว

ผู้เซี่ยวเอีย ยิ้มกุ้ยซิ้ง เต้งชังแซกีลงมืออย่างสุดกำลัง

พลังฝ่ามือแพรหยุ่นเย็น กราดฟาดภูตเทพทะลุฟ้ากฟ้า รวมทั้งกรงเล็บเหยี่ยวของเซียนวิเศษอมตะ ผสมผสานเป็นกระแสพลังทั้งอ่อนหยุ่นแกร่งกร้าว ผู้โจมสังหารใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

ขณะเดียวกัน คนทั้งสี่สับเปลี่ยนตำแหน่งอย่างรวดเร็ว เคลื่อนไหว

ตามหลักโป้ยข่วย (แปดทิศ) บัดเดี๋ยวใช้ท่าเซี้ยงง้วยซาแซเส็ก (ท่าเดือนเสี้ยวสามดาว) บัดเดี๋ยวใช้ท่าฮื้อแป้ไซ่หมัง (บิดาประมงทอดแห) ทุกกระบวนท่าฮู่โจมใส่ช่องว่างรอยโหว่ แสดงวิชาฝีมือแท้จริงออกมา

ถังป้อฮู้ที่ขวัญกล้าตลอดมา ถึงเก็บตาละลานพร่าพราย

เตียถั่วที่ความจริงมีนิสัยชอบหยอกล้อ พลอยปากอ้าตาค้าง

สภาวะดาบของเฮ้งเซียวเจียะอ่อนโทรมลงทีละน้อย

เตียถั่วพลันถามว่า

"ท่านหวังให้สหายของท่านตกตาย?"

แป๊ะโซ้วปวย ความจริงจับจ้องมองการต่อสู้ ควงตาทอประกายร้อนระอุ พอฟังต้องงงงันวูบ กล่าวว่า

"ว่ากระไร?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ท่านหากไม่ชักนิ้วมือของท่านกลับไป เตี่ยตั่วเอี้ยก็ไม่สามารถรุดไปช่วยเหลือสหายท่าน สหายท่านย่อมต้องตายแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยขึ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านวางใจ สหายของเราผู้นี้ไม่ตกตายโดยง่ายดาย ผู้ที่สามารถปลิดชีวิตมัน ภายในเมืองหลวงมีเพียงไม่กี่คนที่มีคุณสมบัติเพียงพอ แต่ไม่แน่ว่ากลับตายในเงื้อมมือมัน..."

สายตาของถังป้อฮู้ไม่ยอมพลาดการต่อสู้เบื้องหน้า สองหูไม่ยอมพลาดการโต้ตอบระหว่างแป๊ะโซ้วปวยกับเตียถั่ว สอดคำขึ้น

"พวกมันเป็นใคร ใช่มีเราถังก็อเฮียบหรือไม่?"

แป๊ะโซ้วปวยก็จับจ้องมองกึ่งกลางวง คล้ายกำลังชมดูของวิเศษ

อันล้ำค่าชิ้นหนึ่ง พึมพำว่า

"ลุ้ยซุ่ง โซวมังจิ้ม เรา ฉิกเสียเอี้ย เต็กปวยเกีย ลุ้ยต๋งเทียน..."

ทันใด ภายในวงปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น

เต้งเซี่ยวเจียะใช้กระบี่แหวกฝ่าอากาศออกไป

มือขวาของเขาใช้ดาบ มือซ้ายใช้กระบี่

ดาบกระบี่ยังอยู่ในฝัก

แต่เขาใช้สันมือแทนดาบต่างกระบี่ ยังเกรี้ยวกราดกว่าดาบกระบี่ที่แท้จริงอีก

แป๊ะโซ้วปวยพอเห็นประกายกระบี่ ก็เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ไม่ได้ ลุ้ยต๋งเทียนยังใช้การไม่ได้"

เพิ่งกล่าวจบ สภาพในวงต่อสู้พลันแปรเปลี่ยนไป

ยิ่มกุ้ยซิ้งพบว่า พลังกราดฟ่าดภูดเทพของมันถูกตัดขาด ขณะจะสลายพลังที่ตัวเองแผ่พุ่งออก เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ผู้โจมใส่มันหนึ่งกระบี่

ยิ่มกุ้ยซิ้งรับกระบี่นี้ไว้อย่างเร่งร้อน ร่างถึงกับลอยขวางออกนอกหน้าต่าง จากนั้นร่วงลิ่วลงไป

นั่นเป็นเพราะมันรับกระบี่นี้ไว้อย่างสุดกำลัง ไม่มีปัญญาบังคับตัวเบาได้

ขณะที่มันร่วงลิ่วจากเหลา ประจวบกับเต้งชังแซทลายผนังออกไป

เต้งชังแซรับดาบฝ่าอากาศของเฮ้งเซียวเจียะไว้กลับถูกพลังทะลุฟากฟ้าของตัวเองกระแทกสะท้อนใส่พุ่งชนทะลุผนังไม้ ร่วงหล่นลงจากเหลา

ฉูเซี่ยวเอียก็เผชิญกับกระแสลมดาบ ที่สะกดพลังฝ่ามือแพรหยุ่น

เย็นย้อนกลับมา ร่างบัดเดี๋ยวลอยขึ้นบนขื่อห้อง บัดเดี๋ยวลอยลิ่วถึงเสาไม้-ระแนง คล้ายเรือน้อยลำหนึ่ง ลอยกระเพื่อมอยู่ท่ามกลางคลื่นคลั่งทะเลโหด แต่ไม่ได้ถูกกลบกลืนไป

มาตรว่าไม่ได้ถูกกลบกลืน แต่จะอย่างไรสูญเสียทิศทางไป

เซียนวิเศษอมตะใช้ท่วงท่าวัวเหล็กไถคราดยืนหยัดไว้ ใช้นิ้วทั้งสิบไม่หยุดยั้ง พอฐู่โจมกระบวนท่าออก บังเกิดเสียงปึกปึกตลอดเวลา

เห็นประกายดาบแปลบปลาบ พลังกระบี่เกลื่อนกล่น มือเปล่าของเฮ้งเซี่ยวเจียะทั้งสองข้าง ยังน่ากลัวกว่าดาบกระบี่แท้จริงอีก

ผมเผ้าคิ้วเคราของเซียนวิเศษอมตะยิ่งขาวโพลน แต่ใบหน้ายิ่งแดงก่ำ พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ไฟพุ่งขึ้นฟ้า ขึ้นมือโอบใส่เอวของฐูเซี่ยวเอีย

เอวอ้อนแอ้นของฐูเซี่ยวเอียคล้ายบรรจุพลังเข้าไป พลันดีดปราดขึ้น พุ่งปราดออกนอกหน้าต่างพร้อมกับเซียนวิเศษอมตะ

ถังป้อจู้ชมดูจนสงสัยยิ่ง ถามโพล่งว่า

"สู้ไม่ได้คิดหลบหนีหรือ?"

ไม่ทันขาดคำ เซียนวิเศษอมตะ ฐูเซี่ยวเอีย เต้งชังแซ ยิ่มกุ้ยซิ้ง พากันพุ่งปราดเข้าหา

ที่แท้เซียนวิเศษอมตะทราบดีว่า หากต่อสู้สืบไป ยังคงต้องพ่ายแพ้ภายใต้ดาบกระบี่ฝ่าอากาศของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ดังนั้นละทิ้งจากการพันตูถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างฐูเซี่ยวเอีย ช่วยเหลือนางหลุดพ้นจากพลังสะท้อนกลับ พากันพุ่งฝ่าออกนอกหน้าต่าง ช่วยเหลือเต้งชังแซกับยิ่มกุ้ยซิ้งที่ร่วงลิ่วลงไปเอาไว้ จากนั้นชักชวนกันกลับเข้าเหลาซาฮะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝ่ายตรงข้ามย้อนกลับเข้ามาแยกย้ายยืนหยัดอยู่

ทางทิศตะวันออก ตก เหนือ ใต้ ต้องถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง

นิ้วมือของเขาความจริงคลายออก ยามนี้ประกบรวมกันอีกครา

เขายังคงตระเตรียมใช้กระบี่ด้วยมือซ้าย ใช้ดาบด้วยมือขวา

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ดาบคะนึงหา เป๊ะใช้วปวยพลันประหวัดหนึกถึงเจ้าแห่งดาบเดี่ยวชิวเสีก เฮ้งเซี่ยวเจียะพอใช้กระบี่สลายวิญญาณมันก็นึกถึงยอดฝีมืออายุเยาว์อีกผู้หนึ่ง

เป็นแนฮ้วย (เลือดเย็น)

แนฮ้วยในสี่ยอดมือปราบต่อสู้กับผู้คน เพียงรุกไม่รับ สี่สิบเก้ากระบี่ยอดวิชา ไม่มีกระบวนท่าใดวกกระบี่กลับมาป้องกันตัว ฟังว่ากระบี่ที่สี่สิบแปดของแนฮ้วยหักกระบี่ใช้เป็นกระบวนท่า ภายหลังยังปัญญัติกระบี่ที่สี่สิบเก้า ใช้ไกร่งกระบี่ฐูโจม นอกจากนั้นยังมีกระบี่ที่ห้าสิบซึ่งเป็นกระบี่สุดท้าย

เป็นหัตถ์กระบี่

น้อยคนที่สามารถรอดพ้นจากหัตถ์กระบี่ของแนฮ้วย ต่อให้เป็นผู้ที่มีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าเขา ก็ไม่มีข้อยกเว้น

หัตถ์กระบี่ของแนฮ้วยไม่มีชื่อเสียง ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นท่าไม้ตายของเขา

ท่าไม้ตายของนักสู้ผู้หนึ่ง ผู้คนล่วงรู้ยิ่งน้อย ยิ่งบรรลุผลฐูโจมสังหาร

โดยเหตุผลเดียวกัน ท่าไม้ตายที่มีผู้คนล่วงรู้มากเกินไป ไม่แน่ว่าจะเป็นท่าไม้ตายแล้ว

แนฮ้วยสามารถหลอมรวมฝ่ามือกับกระบี่เป็นน้ำหนึ่งอันเดียว

ฝ่ามือคือกระบี่ กระบี่คือฝ่ามือ กระบี่อยู่คนอยู่ กระบี่สลายคนสลาย

แต่กระบี่วิญญาณสลายของเฮ้งเซี่ยวเจียะผิดแผกแตกต่าง

ทั้งไม่มีฝ่ามือ และไม่มีกระบี่

ที่เขาใช้ออกเป็นฝ่ามือก็ได้ เป็นกระบี่ก็ได้ บัดเดี๋ยวฝ่ามือบัดเดี๋ยวกระบี่ ไม่ฝ่ามือไม่กระบี่ ภายใต้ดาบมือขวาหนุนเสริม มือซ้ายของเขากลับเป็นกระบี่ เปล่งอานุภาพของกระบี่ มิหนำซ้ำเปล่งอานุภาพที่กระบี่ไม่สามารถเปล่งอานุภาพได้

ดังนั้นอานุภาพของกระบี่มือซ้ายเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวได้ว่าสืบเนื่องจากดาบมือขวา อานุภาพของดาบมือขวาก็ถูกกระบี่มือซ้ายของเขาชักนำออกมา

อานุภาพเช่นนี้นับเป็นที่น่าตื่นตระหนกจริงๆ

....เพียงไม่ทราบวิชาสามครรชนีพุ่งฟ้าของตัวเองต่อสู้กับดาบคะนึงหาและกระบี่สลายวิญญาณของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ

....หากตัวเองไม่สามารถต่อสู้กับยอดดาบเลิศล้ำ ยอดคนพิสดารนี้นับเป็นความเสียใจประการหนึ่งจริงๆ

บทที่ 19
คนที่โปร่งใส

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็มีสีหน้าเสียใจ ประสานมือกล่าวว่า

"ท่านทั้งสี่โปรดหยุดมือในลักษณะนี้ พวกเราไม่มีความแค้นต่อกัน ไยต้องพิสูจน์ความเป็นตายให้จงได้?"

คนทั้งสี่สบตากันวูบ เซียนวิเศษอมตะกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ผิดแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าคนทั้งสี่ต้องไม่ยอมเลิกรา ในโลกมีสักกี่คนที่ถนัดในการสู้ศึก และยอมรับการพ่ายแพ้ได้แต่กล่าวว่า

"อย่างนั้น....."

เซียนวิเศษอมตะกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"พวกเราไม่ต่อสู้แล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบจึงกล่าว

"ได้รับการออมมือ"

เซียนวิเศษอมตะตัดบทว่า

"ออมมืออันใด พวกเราไม่ได้ออมมือ หากแต่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง แต่ยังสู้ท่านไม่ได้"

มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"พวกเราสู้ท่านไม่ได้เด็ดขาด พวกเราแพ้แล้ว"

เย้งเซี่ยวเจียะใจหายวาบ ในใจบังเกิดความแตกตื่นเลื่อมใส เห็นว่าเจ้าศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่สมเป็นยอดฝีมือ กลับยอมรับต่อหน้าผู้คนว่าต่อสู้พ่ายแพ้

เซียนวิเศษอมตะกล่าวว่า

"แต่พวกเราก็เสียใจยิ่ง"

เย้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เพราะเหตุใด?"

เซียนวิเศษอมตะถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"พวกเราไม่อาจคุ้มครองท่านแล้ว"

เย้งเซี่ยวเจียะไม่เข้าใจสาเหตุความนัย เซียนวิเศษอมตะกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะฉิกเสี่ยเอี้ย (เจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ด) มาแล้ว"

มันกล่าวเสริมว่า

"เมื่อครู่ตอนที่พวกเราเหยียบย่ำลงไป เห็นฉิกเสี่ยเอี้ย พร้อมด้วยโหงวเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่ห้า) ลักเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่หก) มาถึงชั้นล่างของเหลาแล้ว"

เย้งเซี่ยวเจียะลอบตื่นตระหนก มีบุคคลสามคนมาถึงเหลาซาฮะตัวเองกลับไม่พบเห็นแต่อย่างไร

เห็นเต่งชังแซ ยิ่มกุ้ยซิ้ง จูเซียวเอียมีสีหน้าผิดแผกแตกต่าง บางคนคล้ายเสียดาย บางคนคล้ายยินดี บางคนถึงกับชื่นชมต่อคราเคราะห์ของผู้อื่น สรุปแล้วสายตาของพวกมันคล้ายกำลังจับจ้องมองคนคราใกล้ตายเป็นคราครั้งสุดท้าย

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ยอมรับนับถือ แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าเป็นๆคุคลชนชั้นใด ข้าพเจ้าคิดรับทราบดูแต่แรก"

ที่ชั้นล่างของเหลา บังเกิดซุ่มเสียงอ่อนเยาว์เสียงหนึ่งดังว่า

"ต้องการพบเรา ก็ไสหัวลงมาเถอะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการพบท่าน ท่านไสหัวขึ้นมาเถอะ"

คำพูดพอกล่าว ที่เบื้องหน้าก็เกิดการเปลี่ยนแปลงราวพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินขึ้น

.....

ทันใด ตำแหน่งที่ทั้งหมดยืนอยู่ ล้วนยุบถล่มลงไป

ทั้งหมดแม้คิดทะยานปราด กระโดดหลบ หรือเสาะหาที่หยั่งเท้าล้วนไม่มีประโยชน์

ทั้งนี้เพราะพื้นกระดานชั้นสองของเหลาซาฮะ ยุบลงไปโดยพร้อมเพรียง ดังนั้นข้าวของทั้งหมด ทั้งคนทั้งเก้าอี้ รวมทั้งสี่เจ้าศักดิ์สิทธิ์และสี่หญิงรับใช้ล้วนตกวูบลงไป

ผงคลีคละคลุ้งอบอวล พื้นกระดานทั้งแถบใหญ่ยุบถล่มสู่พื้น

แป๊ะไช้วปวยยังคงยืนหยัดอย่างสง่างาม ฝุ่นละอองไม่แปดเปื้อนร่าง

บันถลันไปที่ด้านหลังของลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้ว

เพราะนิ้วมือของมันทั้งสองนิ้วแตะสัมผัสไว้ ลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้วจึงไม่ล้มคว่ำลง

หญิงรับใช้ทั้งสี่กลับถลาเสียหลัก ตั้งจ้ำคุ้ยถึงกับล้มหงายลง เจ้าศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่มีการตระเตรียมตัวแต่แรก ดังนั้นไม่ทุลักทุเลเท่าใด

ถังป้อลุ้กลับยุ่งยากมากแล้ว

ศีรษะของมันใหญ่โต ขณะที่ร่วงหล่นลง บัดเดี๋ยวโถมไปเบื้องหน้า บัดเดี๋ยวผงะหงายไปด้านหลัง คิดปักหลักมั่น จนใจที่ฝีเท้าซวนเซเสียหลักแทบล้มคว่ำลง

เตียถั่วมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมกว่า

แต่มันต้องสาละวนกับการรักษาชามทั้งห้าสิบเจ็ดใบนั้นไว้

เป็นชามเปล่าห้าสิบเจ็ดใบ

นี่เป็นภาชนะสำหรับรับประทานข้าวของมัน ไม่อาจตกแตกเด็ดขาด

คนเหล่านี้ร่วงลิ่วลงมายังชั้นล่างพร้อมกับไม้กระดานปูพื้น ที่ชั้นล่างไม่มีคน ไม่มีโต๊ะเก้าอี้ คล้ายกับถูกเคลื่อนย้ายจากไปอย่างเงียบงัน หลงเหลือแต่ร้านรวงที่ว่างเปล่า

มีผู้คนสองคนคลุมหน้าปกปิดรูปโฉม โลดแล่นถึงข้างกายของคนที่อยู่หน้าประตูเหลาซาอะผู้หนึ่ง

ผู้คลุมหน้าทั้งสองใช้เวลาชั่วลัดนิ้วมือเดียว รื้อทำลายวัตถุที่ค้ำ

ยันพื้นกระดานชั้นที่สอง จากนั้นกลับมาถึงข้างกายของคนที่หน้าประตูเหลา

ทุกผู้คนตกถึงพื้น เพิ่งระงับขวัญอันแตกตื่น เห็นเซียนวิเศษอมตะจูเซี่ยวเอีย ยิ่มกุ้ยซิ้งและเต๋งชังแซหันหน้าหาคนที่นั่งอยู่หน้าประตูว่า

"บริวารน้อมพบฉิกเสี่ยจู้ (ศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ด) กวนฉิกเอี้ย (เจ้าที่เจ็ดแซ่กวน)"

พริบตานั้น ความสนใจของคนทั้งหมด ล้วนมุ่งอยู่ที่เจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ด

....เจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ดกวนฉิกที่แท้เป็นบุคคลเยี่ยงไร?

.....

ทั้งหมดไม่เห็นกวนฉิก

ทั้งหมดเพียงพบเห็นคนที่ว่างเปล่าผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ไม่ได้คลุมหน้า และไม่ได้สวมหมวกเล้ยอยู่บนศีรษะ

ท่านพอเห็นคนผู้นี้ จะทราบว่ามันเป็นคนที่ "ว่างเปล่า" โดยสิ้นเชิง ความ "ว่างเปล่า" นี้หมายถึงอารมณ์ ความคิด อดีต ปัจจุบัน อนาคต ตลอดจนทุกสรรพสิ่งของมัน

สีหน้าของมันคล้ายกำลังหมกมุ่นครุ่นคิด ที่หัวคิ้ว จอนผมคล้ายเคลือบคลุมด้วยเกล็ดหิมะ แต่กลับมีใบหน้าอ่อนเยาว์ราวทารก

ใบหน้าทารกนี้ผิดแผกแตกต่างกับเซียนวิเศษอมตะ

เซียนวิเศษอมตะรักษาสุขภาพร่างกาย จนมีผมหงอกขาวหน้าแดงเปล่งปลั่ง

แต่คนผู้นี้คล้ายเจริญวัยถึงขั้นหนึ่ง ก็สะดุดหยุดลง แววตาที่เลื่อนลอยของมัน บรรลุถึงขั้นเวิ้งว่างเปล่า แม้กระทั่งองคาพยพและสีหน้าของมัน เพียงให้ความรู้สึกที่ว่างเปล่าชนิดหนึ่ง

คนผู้นี้นั่งอยู่บนเก้าอี้สีดำที่ผลักเคลื่อนได้ตัวหนึ่ง

หากบอกว่าเก้าอี้ตัวนี้เป็น "เก้าอี้" มิสู้บอกว่าเป็นรถนักโทษ.... ทั้งสี่ด้านล้วนเป็นแผ่นเหล็กสีดำ คล้ายหีบเหล็กใบหนึ่ง คนนั่งอยู่ภายในเพียงโผล่พ้นศีรษะออกมา คล้ายนักโทษสำคัญที่ถูกขังจำก็ปาน

แต่หีบเหล็กเพียงลั่นกลอนไว้สามด้าน มีอยู่ด้านหนึ่งซึ่งเปิดออก เป็นด้านหน้าเอง

ดังนั้นทุกคนผู้คนดูออกว่า คนที่ว่างเปล่าผู้นี้ถูกสายโซ่สีกระดำเส้นหนึ่งล่ามข้อมือไว้ ปลอกเหล็กรัดอยู่บนข้อมือ โซ่เหล็กยาวเพียงสองเชียะ ข้อเท้าทั้งสองก็รัดปลอกเหล็กล่ามโซ่ยาวไม่ถึงสามเชียะ

ทุกผู้คนเห็นคนผู้นี้ขาวผ่องจนคาดคิดไม่ถึง คาดว่าไม่เห็นแสงตะวันนานปี ในใจล้วนนึกเวทนาแทนมันขึ้นมา

โดยเฉพาะเตียถั่ว

สีผิวที่กร้านแดดลบของมัน พอขับเน้นกับคนผู้นี้ ยิ่งตัดกันอย่างรุนแรง บันเพียงบองดูคนผู้นั้นแวบหนึ่ง ก็บังเกิดความไม่สบายใจอย่างยิ่ง ทั้งยังขุ่นข้องที่เมื่อครู่แทบสะดุดล้มลง ตังนั้นตวาดว่า

"ผู้ใดเป็นฉิกเสี่ยฉู้ พวกเราลงมาแล้ว ยังไม่ไสหัวออกมาอีก?"

คำพูดพอกล่าว คนที่ว่างเปล่าพลันเงยหน้าขึ้น

คนผู้นี้พอเงยหน้าขึ้น เตียถั่วก็สะดุ้งเฮือกใหญ่ อดถอยกายไปหนึ่งก้าวมิได้

มันไม่เคยพบเห็นประกายตาที่น่ากลัวถึงเพียงนี้มาก่อน

ประกายตาที่รุนแรงปานนั้น เกรี้ยวกราดน่ากลัวปานนั้น กลับเปล่งออกจากดวงตาที่เว้งว่างเปล่าคู่หนึ่ง

ประกายเกรี้ยวกราดปรากฏวูบก็หายวับ

เตียถั่วยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใด ในใจบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง

ที่แล้วมามันไม่คิดตาย มันมีชีวิตอย่างเบิกบาน มันอยู่ร่วมกับลุ้ยซ้ง เพราะเคยได้รับพระคุณจากนางครั้งหนึ่ง ดังนั้นสาบานว่าจะคุ้มครองนางจวบจนนางตบแต่งออกไป ระหว่างที่อยู่ร่วมกับโฉมสะคราญผู้รู้ใจเช่นนี้ จิตใจมันย่อมแจ่มใส อย่าว่าแต่มันรับประทานข้าวทุกวัน มีความสุขกับการรับประทานข้าว หากแม้นต้องตายก็รับประทานข้าวไม่ลงแล้ว ดังนั้นมันไม่เคยนึกถึงความตายมาก่อน

มิหนำซ้ำมันกลัวตายยิ่ง หากไม่ตายได้ มันพยายามไม่ตาย

เพราะเพื่อไม่ตาย มันไม่เสียดายกับการร่ำไห้ และไม่เสียดายกับการร้องขอความช่วยเหลือ

มันไม่เคยคิดยุติชีวิตตัวเองมาก่อน

แต่บัดเพียงถูกคนผู้นั้นมองดูแวบหนึ่ง จิตใจคล้ายถูกกดทับด้วยพะเนินเหล็ก ถึงกับแทบคิดใคร่ตาย

ความตายเป็นการตัดสินใจของการทอดอาลัยต่อทุกสิ่ง แต่นั่นเพียงเป็นการตัดสินใจประการหนึ่ง เปรียบกับการตัดสินใจมีชีวิต ตัดสินใจชมชอบคนผู้หนึ่ง ตัดสินใจทำให้ตัวเองเบิกบานใจ ล้วนเป็นการตัดสินใจประการหนึ่ง

แต่เมื่อความคิด "มีชีวิตมิสู้ตกตาย" บังเกิดขึ้นขณะเดียวกันก็ตัดสินใจว่า จะไม่ตัดสินใจในเรื่องราวใดอีก

เตียถั่วเพียงถูกคนผู้นั้นมองดูแวบหนึ่ง พลันบังเกิดความคิด "มีชีวิตมิสู้ตกตาย" ขึ้น

ฟ้ามืดครึ้มเทาหม่น ลมหอบเมฆหนุนเนื่อง

ลมเป็นลมหวน

ลมรุนแรงโชยพัดจนผู้คนแทบลืมตาไม่ขึ้น

เชียนวิเศษอมตะกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ฉิกเสี่ยฉู้กวนฉิกเอี้ยมาแล้ว อย่าได้เสียมารยาท"

ทุกผู้คนล้วนใจสั่นสะท้าน

....คนที่เว้งว่างเปล่า ท่าทางคล้ายปัญญาอ่อน มีสภาพดุจนักโทษผู้นี้ กลับเป็นผู้นำของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าที่ลึกลับสุดหยั่งคาด พลังฝีมือสูงเลิศล้ำนามกวนฉิก

.....

ทุกผู้คนไม่ทันระงับขวัญอันตื่นเต้นสงสัยลงพลันได้ยินเบื้องษนศีรษะบังเกิดซุ่มเสียงดังว่า

"มันคือกวนฉิก (คนที่เจ็ดแซ่กวน)? ใช่ยังมีกวนโป๊ย (คนที่แปดแซ่กวน) หรือไม่?"

ทุกผู้คนเงยหน้าขึ้น เห็นเย้งเซี่ยวเจียะใช้มือข้างหนึ่งเหนี่ยวขื่อห้องไว้ ก้มสายตามองดูผู้คนเบื้องล่างอย่างยิ้มแย้ม

กวนฉิกก็เงยหน้าขึ้น ดวงตาทอแววเลื่อนลอย

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่หรอกหรือ ยังคงเป็นท่านเงยหน้ามองดูข้าพเจ้าก่อน"

กล่าวพลางพลิ้วกายลงมา เมื่อครู่เขาได้ยินว่ามีคนตวาดสั่งเขาไสหัวลงมา จากนั้นพื้นกระดานถล่มลง เขาก็ลอยตัวขึ้น ยึดเหนี่ยวขื่อขวางไว้ ยืนกรานให้กวนฉิกเงยหน้ามองดูเขาก่อน เขาค่อยยินยอมลงมา

กวนฉิกก็ไม่มีโทสะ เพียงกล่าวอย่างเลอะเลือนเลื่อนลอยว่า

"กวนโป๊ย ผู้ใดเป็นกวนโป๊ย?"

สีหน้ามันปรากฏแววหมกมุ่นครุ่นคิด แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งเน้นเห็นถึงความเวิ้งว้างเปล่ากว่าเดิม

ที่ยืนอยู่ทางซ้ายขวาของกวนฉิก มีผู้คนสองคน

คนทั้งสองล้วนคลุมหน้าไว้ คนทางขวาสวมชุดยาวหลวมกว้าง นิ้วฝ่ามือล้วนซุกอยู่ในแขนเสื้อ คนทางซ้ายสูงโปร่งสวมถุงมือหนังกวางดูไปนิ้วมือแทบงอกยาวกว่าผู้คนทั่วไปครึ่งหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดย่อมไม่ลืมเลือนว่า คนทั้งสองเป็นผู้ที่รื้อทำลายชั้นสองของเหลาสุรา ดั่งราวกับหั่นก้อนเต้าหู้

คนนิ้วยาวพลันสะอึก ข้าใกล้กวนฉิก กล่าวเสียงเล็กเสียงน้อยว่า

"ฉิกเอี้ย (นายที่เจ็ด) โปรดออกคำสั่ง"

ฉิกเอี้ยกล่าวอย่างมึนงงว่า

"ออกคำสั่งอันใด?"

คนนิ้วยาวกล่าวว่า

"พวกมันลบหลู่อำนาจบารมีเจ้าศักดิ์สิทธิ์ สมควรออกคำสั่งฆ่า"

แววเลื่อนลอยในดวงตากวนฉิกเข้มข้นกว่าเดิม กล่าวว่า

"พวกมันกล้าลบหลู่อำนาจบารมีของเรา? พวกมันไฉนลบหลู่อำนาจบารมีของเรา?"

คนนิ้วยาวกล่าวว่า

"พวกมันไม่เพียงลบหลู่ล่วงเกินอำนาจบารมีเจ้าศักดิ์สิทธิ์ ทั้งยังขัดขวางเรื่องที่เจ้าศักดิ์สิทธิ์ตบแต่งลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะเป็นภรรยา"

สีหน้ากวนฉิกยังปรากฏแววเลื่อนลอย กล่าวว่า

"เราตบแต่งลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะเป็นภรรยา?"

คนสวมชุดยาวหลวมกว้างมีรูปร่างเตี้ยสันทัด กระแอมไอคำหนึ่ง กล่าวเสริมขึ้น

"ลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะเป็นบุตรีโทนของหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่ง"

คนนิ้วยาวกล่าวอีกว่า

"เจ้าศักดิ์สิทธิ์คิดตบแต่งลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะ ลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะจะเป็นฮูหยินเจ้าศักดิ์สิทธิ์ ฮูหยินเจ้าศักดิ์สิทธิ์คือภรรยาของท่าน แต่เด็กน้อยไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำผู้นี้ กลับสอดมือเข้าขัดขวาง"

สีหน้ากวนฉิกปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้น กล่าวว่า

"ผู้ใดเป็นลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะ?"

คนนิ้วยาวชี้นิ้วกลางไปยังลุ้ยซุ้งแต่ไกล กล่าวว่า

"เป็นนาง"

กวนฉิกมองดูแวบหนึ่ง อดมองดูเป็นคำรบสองมิได้ พอมองดูเป็นคำรบสอง ต้องมองดูเป็นคำรบสาม แววเลื่อนลอยในดวงตาอ่อนจางลงทีละน้อย ที่ปรากฏขึ้นแทนที่คือแววอันนุ่มนวล

แต่แล้วขณะนั้น ภายในวงเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงขึ้น

คนนิ้วยาวพอชี้มือไปยังลุ้ยซุ้ง แป๊ะไช้วปวยก็เคลื่อนขวางหนึ่งก้าว ระวังป้องกันว่าว่าฝ่ายตรงข้ามฐโจมทำร้าย ตัวเองจะช่วยเหลือทันท่วงที

มันดูออกว่า โหงวเสี่ย ลักเสี่ยทีหนึ่งสูงไปร่งหนึ่งเตี้ยสันทัดทั้งสองนี้ ยังมีศักดิ์ศรีสูงกว่าสี่เจ้าศักดิ์สิทธิ์ พลังฝีมือก็ยากหยั่งคาดยิ่งกว่า

แต่มันยังคาดคิดไม่ถึงว่า คนนิ้วยาวชี้นิ้วยาวไปยังลุ้ยซุ้ง พร้อมกับกระดิกนิ้วก้อยขึ้น

นิ้วมือที่ชี้ไปยังลุ้ยซุ้งไม่ได้เกิดเรื่องราวใด แต่นิ้วก้อยพอฟุ่งฝาน พลังลมสายหนึ่งแหวกฐโจมออก หญิงรับใช้สวมใส่เสื้อผ้าลายกล้วยไม้นางหนึ่ง กรีดร้องคำหนึ่ง หน้าผากปรากฏหยาดโลหิตกระเซ็นซ่านหงายร่างล้มลง

คนนิ้วยาวหัวร่ออย่างเยือกเย็น สร้างความสยองขวัญแก่ผู้คนจนสั่นสยิว

หญิงรับใช้อีกสามนางอุทานอย่างแตกตื่น เห็นจุดอิ่นตึ้งที่หว่างคิ้วของพวกพ้องปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลถือกระบี่โถมใส่คนนิ้วยาว

แป๊ะไช้วปวยขมวดคิ้ว กล่าวกับลุ้ยซุ้งว่า

"รีบห้ามปรามพวกนาง"

ลุ้ยซุ้งร้องว่า

"อย่าได้ไป"

หญิงรับใช้ดอกเหมย เบญจมาศ ต้นไผ่อีกสาม นางพลันชะงักเท้า หญิงรับใช้ต้นไผ่ขยี้เท้ากล่าวว่า

"เสียวเจี้ยะ ลั้งเจ๊ (พี่กล้วยไม้) ไม่อาจตายเปล่า"

ดวงตาอุ้ยซุ้งก็ทอแววขุ่นเคือง แต่ยังกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เป๊ะกงจื้อกับเฮ้งเสียวเฮียบต้องทวงถามความยุติธรรมให้กับพวกเรา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกระโดดปราดออกไปแต่แรก ชี้หน้าคนนิ้วยาว ตวาดว่า

"ท่านไฉนลงมือฆ่าคน?"

คนนิ้วยาวกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ในเมื่อลงมือ ก็สมควรฆ่าคน หากไม่ฆ่าคนไยต้องลงมือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกระชากเสียงว่า

"ท่านสามารถฆ่าคนตามอำเภอใจ ข้าพเจ้าก็สามารถฆ่าท่านทุกเมื่อ"

คนนิ้วยาวคล้ายก้มสายตามองดูนิ้วมือตัวเอง กล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งหากมีความสามารถฆ่าคนได้ทุกเมื่อ มันก็มีสิทธิ์ฆ่าคนได้ทุกเมื่อ น่าเสียดายที่ท่านไม่มีความสามารถเช่นนี้ ท่านได้แต่เป็นคนที่ถูกฆ่าคนหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ข้าพเจ้าไม่มีความสามารถฆ่าคน?"

คนนิ้วยาวกล่าวด้วยถือดีว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านเผชิญพบเรา ทั้งนี้เพราะในเมืองหลวงไม่มีบุคคลเช่นท่านอยู่ด้วย"

มันกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ท่านทำลายแขนเขาตัวเองอย่างละข้าง ไสหัวออกจากเมืองหลวง พวกเราเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าอาจสามารถละเว้นชีวิตน้อยๆ ของท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันหัวร่อออกมา

หัวร่อด้วยโทสะ

แป๊ะโซ้วปวยก็หัวร่อ

หัวร่อด้วยทระนง

ไม่เคยมีคนตอนหัวร่อ จะทระนงถือดีเช่นแป๊ะโซ้วปวย

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามแป๊ะโซ้วปวยว่า

"ท่านได้ยินมันกล่าวว่ากระไรหรือไม่?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"มันกำลังสั่งเสีย"

"มันผิดแล้ว"

"ผิดอย่างมหันต์นัก"

"พวกเรามายังที่นี้ ความจริงคิดคุ้มครองลุ้ยตั่วเสี่ยวเจี้ยะ ไม่ว่าฝ่ายใดแพ้ ฝ่ายใดชนะ ล้วนไม่จำเป็นต้องฆ่าคน"

"ความจริงใช่"

"แต่คนผู้นี้พอมาถึง ก็ฆ่าอิสตรีที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องนางหนึ่ง"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ฆ่าคนชดใช้ชีวิต ติดหนี้ชำระเงินทอง นี่เป็นหลักการที่ไม่เปลี่ยนผันในยุทธจักร"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มันเมื่อฆ่าคน ก็ต้องตระเตรียมถูกฆ่า"

เขากล่าวอีกว่า

"ดังนั้นการประมือนี้ผิดแผกแตกต่างจากที่แล้วมา"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เมื่อครู่เป็นการประลอง ยามนี้เป็นการกำหนดความเป็นตาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะประสานมือกล่าวว่า

"อย่างนั้นทุกประการในที่นี้ ขอให้ยี่กอคอยดูแล ข้าพเจ้าจะสู้ศึกรอบแรก"

แป๊ะโซ้วปวยขวางอยู่เบื้องหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ขออภัย ชีวิตคนผู้นี้สมควรปล่อยให้เราปลิดปลง ท่านเฝ้าคุมเชิงไว้

"นี่....."

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านลงมือรอบหนึ่ง รอบนี้สมควรถึงตาเราแล้ว"

มันจับจ้องมองนิ้วมือของคนนิ้วยาว กล่าวอีกว่า

"อย่าว่าแต่ครรชนีของมันนี้ ผสมผสานวิชาเลาะหงเจี้ย (ฝ่ามือหงส์ร่วง) กับอ้อเล้งเยี้ยว (กรงเล็บมังกรหลับ) ที่สาบสูญจากการถ่ายทอดนานปี มันเมื่อฆ่าคนต่อหน้าข้าพเจ้า เรื่องนี้สมควรปล่อยให้ข้าพเจ้าจัดการ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ยี่กอ....."

แป๊ะโซ้วปวยชิงกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านไม่มีความเชื่อมั่นต่อข้าพเจ้า ก็สมควรเชื่อถือครรชนี

สะท้านประสาทของข้าพเจ้า”

ทั้งสองสนทนาราวกับยึดถือว่าคนนิ้วยาวเป็นคนต้องตายแน่นอน เพียงทำความตกลงว่าจะให้ผู้ใดลงมือเท่านั้น

คนนิ้วยาวนอกจากเดือดดาลแล้ว ยังบังเกิดความตื่นตระหนก ชายหนุ่มนี้กลับดูออกว่า มันผสมผสานวิชาฝ่ามือ หงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับ เป็นวิชาเลาะหงเยี้ยว (กรงเล็บหงส์ร่วง) ขึ้น

คนนิ้วยาวพลันบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดประการหนึ่งขึ้น

มันต้องฆ่าคนผู้นี้ ไม่เช่นนั้นสักวันหนึ่งมันต้องถูกคนผู้นี้ฆ่าตาย

ชะตาของคนทั้งสองคล้ายผูกพันด้วยกัน ผู้ใดต้องฆ่าอีกผู้หนึ่ง ในจำนวนนี้ต้องมีคนผู้หนึ่งตายใต้เงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม

แป๊ะโช้วปวยเดินเข้าหา กล่าวด้วยทระนงว่า

“ท่านเป็นใคร ในเงื้อมมือข้าพเจ้าไม่ฆ่าคนไร้ชื่อเสีย[illegible]

“แล้วท่านเป็นใคร ในเงื้อมมือลักเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่ห[illegible] ชั้นไร้นาม”

คำพูดพอกล่าว มันพบว่าถ้อยคำของตัวเองพลอย “ลอ[illegible] ชายหนุ่มที่ทระนงตนผู้นี้

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นลักเสี่ย อย่างนั้นท่านไม่นับเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม เพียงแต่เป็นตัวประหลาดที่ไม่อาจพบพานคนเท่านั้น”

ลักเสี่ยบันดาลโทสะ จากนั้นควบคุมอารมณ์ตัวเองได้โดยเร็ว กล่าวว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า คราครั้งนี้เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าทุ่มเทกำลัง

มามากน้อยเท่าใด?"

"แป๊ะโซ้วปวยเห็นทั้งถนนตรอกซอยไม่มีผู้คนแม้สักคนเดียว มีแต่ลมหอบเมล็ดทรายคละคลุ้ง โชยพัดประตูไม้เครื่องเรือนดังเอี๊ยดอ๊าด

ลักเสี่ยกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"ทั้งสิ้นสองร้อยสิบเจ็ดคน ล้วนเป็นกำลังสำคัญของพวกเรา อย่าว่าแต่ยังมีฉิกเสี่ยอยู่มาด้วยตัวเอง"

มันสรุปว่า

"ท่านกล้ากล่าวคำพูดเช่นนี้ ท่านต้องตายแน่แล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านน่าเวทนานัก"

เพลิงโทสะของลักเสี่ยลุกฮือโหมอีกครา ครั้งนี้แทบไม่อาจควบคุมตัวเองได้

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านเพื่อขุ่ยวัญข้าพเจ้า ไม่เสียดายกับการยกอ้างกลุ่มคนอันสับสนแต่ก็กริ่งเกรงล่วงเกินกวนฉิก รีบยกอ้างมันรั้งท้าย ทั้งกลัวคลื่นแต่กลัวลม ข้าพเจ้ารู้สึกเสื่อมเสียหน้าแทนท่านนัก"

เขาใช้ถ้อยคำที่แหลมคมราวอาวุธว่า

"ท่านที่แท้ไม่มีความเชื่อมั่น หรือคิดเสาะหาผู้ช่วยกันแน่?"

ลักเสี่ยคู่ร้องเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง

มันไม่เคยเดือดดาลปานนี้มาก่อน

มันขยับกายวูบ แต่โหงวเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่ห้า) ที่ร่างเตี้ยสับทัดพลันดีดปราดออกไป

ที่บอกว่ามัน "ดีดปราด" ออกไป มันคล้ายถูกขดลวดอันกล้าแข็งดีดส่งออกไปจริงๆ ร่างที่แหวกฝ่าอากาศ ถึงกับบังเกิดเสียงลมอย่างรุนแรง

มันฟุ่งปราดเข้าหาเฮ้งเซี่ยวเจียะก่อน

มือของมัน "ชัก" ออกจากในแขนเสื้อ คล้ายชักอาวุธอันใดออกมา กราดฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ

ฝ่ามือของมันทั้งหยาบทั้งสั้น ทั้งอวบทั้งหนา มิหนำซ้ำนิ้วมือสั้นยิ่ง แทบเท่ากับข้อนิ้วข้อแรกของผู้คนทั่วไปเท่านั้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะลดฝ่ามือทั้งสอง รับฝ่ามือนี้ไว้ ขณะจะสะอึกเข้าสกัดมัน พลันพบว่าฝ่ามือนี้แฝงอานุภาพสามชั้น แผ่พุ่งออกโดยพร้อมเพรียง

ชั้นแรกเป็นลมฝ่ามือที่รุนแรงปานระลอกคลื่น

ชั้นที่สองเป็นพลังความเย็นที่ทะลักหนุนเนื่อง

ชั้นที่สามเป็นพลังพิษร้ายที่ใช้ออกไม่ขาดสาย

ผู้ที่รับฝ่ามือนี้ไว้ ต่อให้ต้านทานรับลมฝ่ามือได้ ก็ต้องถูกพลังความเย็นที่แฝงอยู่ในลมฝ่ามือแยกเอ็นบดกระดูก ต่อให้ต้านทานรับพลังความเย็นของมันได้ ก็ต้องถูกพิษร้ายที่แฝงอยู่ในลมฝ่ามือและพลังความเย็นสยบไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบปิดกั้นชีพจรหัวใจไว้ ถอยปราดไปด้านหนึ่ง

โหงวเสี่ยลอยตัวขึ้นถึงเหนือศีรษะของถังป้อง้กับเตียถั่วแล้ว

ถังป้องทะลึ่งกายขึ้น กางแขนออกขัดขวาง

มันร่างสูงใหญ่ การขัดขวางครั้งนี้ กล่าวได้ว่า แม้วิหคยังยากโบยบินผ่าน

แต่ร่างของมันเพิ่งลอยขึ้น เท้าซ้ายก็ถูกยิ่มกุ้ยซิ้งยึดกุมไว้ ฉุดลากลงสู่พื้น

ถังป้อจู้มีพละกำลังมหาศาล ยิ่มกุ้ยซิ้งฉุดดึงไม่ลง กลับถูกถังป้อจู้ฉุดดึงขึ้นไป สองเท้าลอยพ้นจากพื้น

เต๋งชังเซพุ่งปราดเข้ามา ตะปบคว้าเท้าขวาของถังป้อจู้ไว้ ทั้งสองร่วมแรงฉุดลากถังป้อจู้ลงสู่พื้น แต่ถังป้อจู้ทรงพลังมหาศาล กลับฉุดดึงทั้งสองขึ้นไปด้วย

เหลาซาฮะมีเพียงสองชั้น ชั้นสองถล่มลงแล้ว ถังป้อจู้เพื่อประลองกำลังกับคนทั้งสอง กลับโผพุ่งขึ้นสูง ทะลุหลังคาห้องออกไป จากนั้นค่อยตกวูบลง

แต่มันลืมเลือนไปว่า ตัวเองไฉนพุ่งตัวขึ้นมา

เตียถั่วกระทืบเท้า ทราบว่าตัวเองสมควรสกัดขัดขวางโหงวเสี่ยแล้ว

ชามเปล่าทั้งห้าสิบเจ็ดใบของมันพลันซ้อนรวมกัน กลับกลายเป็นเสาต้นหนึ่ง กวาดจู่โจมใส่โหงวเสี่ยราวกระบองด้ามหนึ่ง

มันกวาดชามจู่โจมขึ้นไป ทรวงอกท้องน้อยแทบถูกกรงเล็บเหล็กของเซียนวิเศษอมตะทะลวงทะลุไป

เซียนวิเศษอมตะสะอึกเข้าใกล้ เตียถั่วไม่คำนึงถึงการขัดขวางโหงวเสี่ย ชามเปล่าห้าสิบสองใบแยกออกเป็นสองส่วน คล้ายกับแส้สองเส้น ปิดสกัดสภาวะจู่โจมของเซียนวิเศษอมตะไว้

โหงวเสี่ยถลันถึงเบื้องหน้าอุนยิ้วแล้ว

อุนยิ้วรอโอกาสลงมือเป็นเวลานาน ยามนั้นกระโดดปราดขึ้น

ตวัดดาบคู่มือ ร้องว่า

"เราเสียวเจี๊ยะ....."

ทันใด เงาร่างอ้อนแอ้นขยับวูบ ฐเซี่ยวเอียยื่นมือปราดมา ช่วงชิงดาบของนางไป

ฐเซี่ยวเอียพอลงมือประสบผล ก็สะกิดเท้าพุ่งถอย อุนยิ้วไหนเลยยินยอมเลิกรา ไล่ติดตามมา พุ่งมือคู่โจมใส่ลำคอนาง

ฐเซี่ยวเอียงงันวูบ รีบวกดาบปัดสกัด อุนยิ้วพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ฟันใส่ข้อมือฐเซี่ยวเอียอย่างเร่งร้อน

ฐเซี่ยวเอียยิ้มพลางกล่าวว่า

"คืนแก่ท่านเป็นอย่างไร?"

พลางละทิ้งดาบ พุ่งมือคู่โจมใส่ใต้ซอกแขนของอุนยิ้ว

ร่างของอุนยิ้วพลันพลิ้วถอยไปดุจขนห่านกลางสายลม จากนั้นร่ายรำดาบเป็นบุปผาดาบหลายวง ตวาดว่า

"ชนชั้นมุสิกกลับกล้าทำร้ายเราเสียวเจี๊ยะ มาเถอะ"

ฐเซี่ยวเอียพบว่าทารกหญิงนี้มีเพลงดาบมิใช่ชั่ว โดยเฉพาะวิชาตัวเบาของนางคลับคล้ายท่าร่างซุ่งเสี้กโชยลี้ (ชั่วพริบตาพันลี้) ของสำนักเทียนซัว นางหลังจากช่วงชิงดาบ กลับถูกฝ่ายตรงข้ามช่วงชิงกลับไป วิชาตัวเบาของฝ่ายตรงข้าม ทั้งรวดเร็วทั้งไร้เสียงจริงๆ

อุนยิ้วสูญเสียดาบ รู้สึกเสื่อมเสียหน้า ดีที่ใช้ท่าร่างอันปราดเปรียวช่วงชิงอาวุธกลับมาทันท่วงที ยามนั้นเพียงคิดต่อสู้เสี่ยงชีวิตกับฐเซี่ยวเอีย ลืมเลือนเรื่องสกัดกั้นโหงวเสี่ยไป

หญิงร่างใช้ดอกเหมย เกญจมาศ ต้นไผ่พากันใช้กระบี่ แทงปราดใส่

โหงวเสี่ย

กระบี่นี้มันเก้าท่วงท่า ขอเพียงกระบี่หนึ่งก่อตัวขึ้น สามกระบี่จะประสานเสริม ก่อตั้งเป็นค่ายกล ต่อให้เป็นบุคคลที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าพวกนาง ก็ต้องถูกค่ายกลกระบี่กักไว้

น่าเสียดายที่พวกนางขาดไปคนหนึ่ง....หญิงรับใช้กล้วยไม้ตายแล้ว

โหงวเสี่ยเพียงใช้ออกหนึ่งฝ่ามือ ก็กวาดกระแทกพวกนางทั้งสามพ้นห่างไป

มันบรรลุถึงเบื้องหน้าลุ้ยซุ้ง ยื่นมือหมายคร่ากุมนางไว้

แต่ลุ้ยซุ้งเยือกเย็นยิ่ง

ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ยันตรายรายล้อมรอบ นางไม่แตกตื่นลนลานแม้แต่น้อย เพ่งตาที่ลี้ลับดั่งความฝัน จับจ้องมองโหงวเสี่ย

โหงวเสี่ยงงงันวูบ แม้แต่บุคคลที่ดุร้ายเช่นมัน ยามกะทันหันยังไม่กล้าบังเกิดความคิดลบหลู่

โหงวเสี่ยประสานมือกล่าวว่า

"ขอล่วงเกิน"

พลางแปรเปลี่ยนจากฝ่ามือเป็นดรรชนี คิดจี้สกัดลุ้ยซุ้งล้มลง

แต่มันเพิ่งเคลื่อนไหว ที่ด้านหลังพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ระวัง นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านได้แต่ล่าถอย จวบกระทั่งล่าถอยถึงตำแหน่งที่ท่านยืนอยู่ค่อยยุติ"

ซุ่มเสียงพอดัง มันก็มองเห็นประกายกระบี่ ได้ยินลมกระบี่ พบเห็นพลังกระบี่

เป็นประกายกระบี่ ลมกระบี่และพลังกระบี่ที่แผ่พุ่งจากมือ

มันเริ่มถอยปราดไป

ไม่ว่ามันคิดปัดป้อง หลบหลีก เลี่ยงหนีหรือตีโต้ล้วนไม่มีประโยชน์

หากคิดรักษาชีวิตไว้ ได้แต่ล่าถอย

คำพูดนี้พอกล่าวจบ มันก็ล่าถอยถึงตำแหน่งเดิม...ล่าถอยถึงข้างกายของกวนฉิก

มันค่อยมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจคำหนึ่ง เห็นผู้ที่ชู่โจมกระบี่ใส่มันเป็นเอ้งเซี่ยวเจียะเอง

เอ้งเซี่ยวเจียะที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่นำพาปรารมภ์ทุกเรื่องราว

ยามนี้มันเชื่อแล้วว่า เมื่อครู่หากเอ้งเซี่ยวเจียะคิดฆ่ามัน หาใช่เรื่องยากลำบากไม่

หากเอ้งเซี่ยวเจียะเพิ่มพูนมือดาบคะนึงหา สามารถฆ่ามันโดยไม่ลำบากกินแรงแม้แต่น้อย

มันพบว่าที่ข้างกายยังมีคนผู้หนึ่ง

เป็นลักเสี่ย

แต่ว่าลักเสี่ยแปรสภาพจนมันแทบจดจำไม่ออก

ทั้งนี้เพราะเสื้อผ้าของลักเสี่ยขาดกะรุ่งกะริ่ง หาแตกต่างกับขอทานที่เที่ยวภิกขาจารมาหลายสิบปีไม่

อาจบางทีมีข้อแตกต่างอยู่ที่เสื้อผ้าของลักเสี่ยเพียงขาดวิ่น หาสกปรกไม่

บทที่ 20
ฤทธิ์พลังดรรชนี

ซึ่งความจริง ขณะที่ลักเสี่ยกู่ร้องเสียงแหลมเล็กก็จู่โจมลงมือ

มันขยับกายวูบ ก็บรรลุถึงเบื้องหน้าแป๊ะโซ้วปวย พริบตาที่ขยับกายก็จู่โจมออกหกดรรชนี

หกดรรชนีแหวกฝ่าอากาศ จู่โจมใส่แป๊ะโซ้วปวยราวกระบี่ทั้งสองยิ่งประชิดใกล้ พลังดรรชนียิ่งเกรี้ยวกราดรุนแรง

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่อแล้ว

มันม้วนแขนเสื้อ ยกมือซ้ายขึ้น ยื่นนิ้วก้อยออกตีโต้กลับไป

ทุกครั้งที่มันยกนิ้วขึ้น จะสั่นสะเทือนสามครา เมื่อมันสั่นสะเทือนเป็นครั้งแรก ลักเสี่ยกู่จู่โจมถึงดรรชนีที่หกแล้ว

ลักเสี่ยไม่ได้จู่โจมดรรชนีที่เจ็ดออก

ทั้งนี้เพราะมันจู่โจมไม่ออก

แป๊ะโซ้วปวยพอพุ่งดรรชนี พลังลมแผ่พุ่งออกรอบข้าง ลักเสี่ยวได้แต่ถลันหลบ

ถลันหลบอย่างสุดความสามารถ

แป๊ะโซ้วปวยจู่โจมโหมรุก ใช้นิ้วก้อยบวกกับนิ้วนาง ลักเสี่ยวยิ่งถอยห่าง พบว่าพลังดรรชนีของฝ่ายตรงข้ามยิ่งรุนแรง เสื้อผ้าของลักเสี่ยวถึงกับถูกพลังดรรชนีกรีดขาด มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

ลักเสี่ยวทางหนึ่งถอยร่น ทางหนึ่งหลบเลี่ยง พยายามแอบอิงไปยังเก้าอี้เหล็กของกวนฉิก

แป๊ะโซ้วปวยเข้าใจจิตเจตนาของมัน ลักเสี่ยวกำลังขอความช่วยเหลือจากกวนฉิก

แป๊ะโซ้วปวยไม่ทราบจงใจหรือไร้เจตนา มือยู่ดรรชนีหนึ่งพุ่งฝ่าอากาศ จู่โจมใส่กวนฉิก

กวนฉิกมีสีหน้าเลื่อนลอย จากนั้นยกมือขึ้นราวกับยกถ้วยน้ำชาขึ้นถึงมุมปาก อากัปกิริยานี้แช่มช้าเนิบนาบเพียงเป็นความเคลื่อนไหวธรรมดาประการหนึ่ง

แต่แป๊ะโซ้วปวยพบว่า พลังดรรชนีของตัวเองคล้ายก้อนกรวดถมลงสู่ทะเลลึก มิเพียงปราศจากผลแม้แต่น้อย มิหนำซ้ำคล้ายสาบสูญไป

แป๊ะโซ้วปวยใจสั่นสะท้าน รั้งดรรชนีกลับ ไม่ไล่ล่าจู่โจมอีก

กวนฉิกยังคงมีสีหน้าเลื่อนลอย แต่แววตาไม่เวิ้งว้างปานนั้นแล้ว มันเฝ้ามองดูลุ้ยซุ้ง สีหน้ากลับปรากฏแววนุ่มนวลขึ้น

มันเคลื่อนไหวท่าดรรชนีของแป๊ะโซ้วปวย โดยที่ตัวเองคล้ายไม่ล่วงรู้

ยามนั้นทั้งหมดล้วนหยุดยั้งชะงักมือ

ลักเสี่ยรอดชีวิตจากห้วงความตาย หอบหายใจเร่งร้อน ชี้หน้าแป๊ะ-ไช้วปวย กระชากเสียงว่า

"ท่าน...นี่เป็นวิชาดรรชนีใด?"

"ดรรชนีสะท้านเทพ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยซุ่มเสียงหยอกเย้า ในใจระวังป้องกันกวน-ฉิกอย่างเปี่ยมล้น กล่าวอีกว่า

"สามดรรชนีพุ่งฟ้าในดรรชนีสะท้านเทพ ข้าพเจ้าเพียงใช้นิ้วก้อย นิ้วที่มีอานุภาพอ่อนด้อยที่สุด"

ลักเสี่ยกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ลุ้ยก้วงแห่งตึกอสนีบาตแดนกังหนำเป็นอะไรกับท่าน?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ท่านไม่คู่ควรถาม"

"เราใช่สามารถถามท่านเรื่องหนึ่งหรือไม่?"

ซุ่มเสียงหนึ่งสอดขึ้น ซุ่มเสียงแผ่วเบายิ่งถึงกับไร้เดียงสายิ่ง ถามอย่างเกรงอกเกรงใจยิ่ง โอนอ่อนผ่อนตามยิ่ง ถึงกับเว้งว่างเปล่ายิ่ง ไม่มีความมั่นใจอย่างยิ่ง

แต่นี่เป็นกวนฉิกเอ่ยปากถามไถ่พวกเขา

แป๊ะโช้วปวยงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านถาม"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกีสะอึกเข้ามา ยืนอยู่ข้างกายแป๊ะโช้วปวย กล่าวว่า

"เชิญถาม"

กวนฉิกกล่าวถามว่า

"ลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะเป็นฮูหยินของเรา พวกท่านไฉนพรากพวกเราจากกัน?"

ผู้นำของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากลับถามคำถามเช่นนี้ ยามกะทันหันแป๊ะโช้วปวยไม่ทราบตอบอย่างไรดี

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะไม่รับปาก"

กวนฉิกกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า

"เป็นลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะไม่รับปากหรือ?"

มันมองดูลุ้ยซุ้งแต่ไกล ถามเสียงแผ่วเบาออกมา

ลุ้ยซุ้งตอบแต่ไกลว่า

"ข้าพเจ้าไม่รับปาก"

กวนฉิกกล่าวว่า

"เพราะเหตุใด?"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ คำตอบที่ท่านต้องการทราบ จะสร้างความลำบากใจให้แก่ท่าน?"

กวนฉิกกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"เราไม่สนใจ เราต้องการทราบคำตอบ"

แป๊ะโช้วปวยรับคำ ขณะจะกล่าววาจาทำร้ายจิตใจคน เฮ้งเซี่ยว-เจียะรีบกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะหมั้นหมายแล้ว"

กวนฉิกกล่าวอย่างมึนงงว่า

"ผู้ใดให้ลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะหมั้นหมาย?"

เตียถั่วชิงกล่าวว่า

"เป็นลุ้ยจ้งตึ้งฮู้"

กวนฉิกทวนคำว่า

"ลุ้ยจ้งตึ้งฮู้?"

ลักเสี่ยรีบก้มกายลงกล่าวว่า

"เป็นหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุบเคริ่งลุ้ยซุ่ง"

กวนฉิกคล้ายหมกมุ่นครุ่นคิดอันใด จากนั้นถามอีกว่า

"ลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะหมั้นหมายกับผู้ใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วฮวยล้วนบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยต่อคนซีดขาวเบื้องหน้า พากันตรวจสอบดูกลับไม่ได้คอบคำ

ถังป้อฮู้เห็นเตียถั่วอ้าปากขึ้น ดังนั้นชิงร้องบอกว่า

"เป็นโซวบั่งจิ้ม"

กวนฉิกกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า

"โซว...มั่ง...จิ้ม..."

มันคล้ายคุ้นเคยกับนามนี้ยิ่ง แต่ยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าเป็นใคร

โหงวเสี่ยลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"เป็นผู้นำหอลมพิรุณโปรยโซวมั่งจิ้ม"

กวนฉิกพึมพำคำ "เป็นมัน" จากนั้นกล่าวกับลุ้ยซุ้งแต่ไกลว่า

"ลุ้ยตั่วเสียวเจี้ยะ ท่านเมื่อหมั้นหมายแล้ว เราก็ไม่โทษว่าท่าน..."

มันกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราจะให้ลุ้ยซุ่งเปลี่ยนความตั้งใจ สั่งโชวมั่งจิ้มถอนหมั้น ก็ใช้ได้แล้ว"

คำพูดนี้สะท้านทั่วบริเวณ กวนฉิกยังกวักมือต่อลุ้ยซุ้ง กล่าวอีกว่า

"ท่านเข้ามา เราจะนำพาท่านกลับไป"

แป๊ะโช้วปวยหน้าแปรเปลี่ยนไป แปรเปลี่ยนเป็นขาวกว่าเดิม

มันยิ่งเดือดดาล ใบหน้ายิ่งขาว ดื่มสุรายิ่งมาก ใบหน้ายิ่งขาว ฆ่าคนยิ่งมาก ใบหน้าก็ยิ่งขาว

ผิวพรรณของมันขาวสะอาด ให้ความรู้สึกที่หมดจด สูงส่ง หลุดพ้นแก่ผู้คน แตกต่างกับความขาวของกวนฉิก

กวนฉิกซีดขาวอย่างไม่สมบูรณ์ คล้ายกับสูญเสียชีวิต สูญเสียเลือดลมไป

แต่นี่มีส่วนพ้องต้องกันประการหนึ่ง

ความขาวของทั้งสอง ล้วนบันดาลให้ผู้คนรู้สึกถึงกลิ่นอายฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

.....

สีหน้าแป๊ะโช้วปวยแปรเปลี่ยนเป็นสีขาว นิ้วมือก็แปรเปลี่ยนเป็นสีขาว ทำให้เอ็นเขียวบนหลังมือยิ่งเด่นชัด ข้อนิ้วยิ่งเรียวยาวกว่าเดิม

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"คำพูดของท่านนี้ มีเพียงบุคคลสองประเภทค่อยกล่าวออกมา นั่นคือคนบ้าคลั่งกับปัญญาอ่อน"

กวนฉิกจับจ้องมองแป๊ะโซ้วปวย พลันร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ท่านว่าเราเป็นคนบ้าคลั่ง?"

แป๊ะโซ้วปวยพอสบสายตากับมัน พลันบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง

เป็นความตาย!

สำหรับกับบุคคลเช่นแป๊ะโซ้วปวย ความตายแทบเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ ที่แล้วมามันเผชิญความเข้มแข็ง ตัวเองยิ่งเข้มแข็ง เผชิญอุปสรรค ตัวเองยิ่งกร้าวแกร่ง พลังชีวิตของมันแก่กล้าจนแทบสามารถปฏิเสธความตาย

แต่ยามนี้มันกลับรู้สึกได้

เพียงเพราะมันสบสายตากับกวนฉิกแวบหนึ่ง

ความรู้สึกที่เวิ้งว่างเปล่าอย่างรุนแรง ทำให้มันนึกถึงความตาย

แป๊ะโซ้วปวยพลันลงมือ

มันตวัดมือจี้นิ้วออก

เป็นนิ้วกลาง

พลังรุนแรงแหวกฝ่าอากาศออกไป

มันต้องฆ่าคน...ใช้ความตายของผู้อื่น ขับยั้งความคิด "ไฝ่ความตาย" ของตัวเอง

ลมตรรชนีรวดเร็วกว่าสายลม แหลมคมกว่าคมดาบ ลอบเร้นกว่าอาวุธลับ และน่ากลัวกว่าความน่ากลัวใดๆ

อาศัยลมตรรชนีสายนี้ เพียงพอกับการปันศิลาทะลุภูเขา

ลมตรรชนีนั้นตั้งที่หว่างคิ้วกวนฉิกอย่างเร่งร้อน

กวนฉิกขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ปากพร่ำพึมพำ คล้ายไม่เห็นดรรชนีสะท้านภูตเทพนี้ก็ปาน

ทันใด ลบดรรชนีหักเห เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่ลักเสี่ย

ลักเสี่ยไม่ทันคาดคิดถึงข้อนี้ คิดถลันหลบไม่ทันท่วงที คิดปิดป้องต้อนรับยิ่งไม่ทันท่วงที

กวนฉิกพลันเหยียดแขนทั้งสองออก เสียงโครมครามหนึ่ง แผ่นเหล็กที่ข้างกายมันทั้งสองแผ่นปลิวกระเด็นออกไป พุ่งชนใส่ร่างโหงวเสี่ยที่อยู่ทางซ้าย และลักเสี่ยที่อยู่ทางขวา ทำให้ทั้งสองกระโดดหลบไปหลายก้าว

เสียงเชียะคราหนึ่ง ดรรชนีของแป๊ะโช้วปวยเพียงเฉียดผ่านแขนขวาของลักเสี่ยไป ไม่ถึงกับปลิดชีวิตมัน

โหงวเสี่ยกระโดดหลบไปหลายก้าว ค่อยรู้สึกปวดแปลบที่ข้างใบหู ที่แท้ขณะที่แป๊ะโช้วปวยพุ่งดรรชนีใส่ลักเสี่ย ยังใช้นิ้วก้อยแผ่พุ่งอีกดรรชนี จู่โจมใส่โหงวเสี่ยโดยไร้เสียง

ดรรชนีที่ปราศจากวี่แววล่วงหน้านี้ ยังน่ากลัวกว่าดรรชนีที่แหลมคมรุนแรงอีก

หากมิใช่กวนฉิกกระแทกมันไปทันท่วงที ใบหน้าของโหงวเสี่ยคงถูกทะลวงเป็นรูๆ หนึ่ง

โหงวเสี่ยอกสั่นขวัญแขวน ยากระงับสติลงได้

ลักเสี่ยเจ็บปวดจนคราง หนักๆ กุมแขนซวนเซล่าถอย

แป๊ะโช้วปวยเห็นกวนฉิกดุไปคล้ายเป็นคนปัญญาอ่อน แต่พอยกมือก็ทำลายสภาวะจู่โจมของมันไป อดสะท้านใจมิได้

มันผู้โจมสังหารโหงวเสี่ยลักเสี่ยไม่สำเร็จ ความคิดไฝ้ "ความตาย" ยังไม่สลายคลาย จิตใจทั้งเลื่อนลอยทั้งหนักอึ้ง ไม่สบายใจยิ่ง

กวนฉิกยังถามว่า

"ท่านกล้าบอกว่า เราเป็นคนบ้าคลั่ง?"

"ข้าพเจ้าไม่กล้า"

แป๊ะโช้วปวยคิดกระตุ้นเพลิงโทสะคนผู้นี้ ทั้งยังคิดกระตุ้นให้มันลงมือ ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านไหนเลยเพียงเป็นคนบ้าคลั่ง ถึงกับเป็นตัวปัญญาอ่อน"

มันต้องการทดสอบขุมกำลังของฝ่ายตรงข้ามและทดสอบขุมกำลังของตัวเอง

กวนฉิกร้องเสียงแหลมเล็กออกมา

ร้องราวกับอิสตรีเผชิญเรื่องราวที่น่าสะพรึงกลัวก็ปาน

มันพอร่ำร้อง เยื่อหูทุกผู้คนคล้ายถูกคมมีดกรีดผ่าน ต้องยกมืออุดหูไว้

กวนฉิกพลันผุดลุกขึ้น ชี้นิ้วกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านว่าอะไร เราจะฆ่าท่าน"

แป๊ะโช้วปวยเห็นมันชี้นิ้วมา เข้าใจว่ามันคิดลงมือ รีบถลันหลบ จากนั้นพบว่าดรรชนีของฝ่ายตรงข้ามหาได้แฝงพลังไว้ รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก ชั่วครู่จึงกล่าว

"ท่านฆ่าได้ ก็ฆ่าอย่างเดิมที่ เกรงว่าท่านฆ่าไม่ได้ กลับถูกข้าพเจ้าฆ่าทิ้ง"

กวนฉิกพอฟังวาจาประดานี้ สีหน้าก็ปรากฏแววเลื่อนลอยอีกครา

พึมพำว่า

"เราฆ่าคนได้ คนจะปล่อยให้เราฆ่า เราฆ่าคนไม่ได้ เราก็ถูกคนฆ่าทิ้ง

มันแหงนหน้ามองท้องฟ้า หัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราควบคุมคนได้ คนก็ถูกเราควบคุมไว้ เราควบคุมคนไม่ได้ เราก็จะถูกคนควบคุมไว้..."

มันทางหนึ่งกล่าววาจาจับต้นชนปลายไม่ถูก ทางหนึ่งกวัดแกว่งโซ่ตรวน บังเกิดเป็นเสียงดังเกรียวกราว

แป๊ะโซ้วปวยไม่กล่าววาจา ตั้งใจทดสอบพลังฝีมือของกวนฉิก งอนิ้วสี่นิ้ว ยื่นเหยียดนิ้วกลาง แผ่พุ่งออกหนึ่งดรรชนี มุ่งใส่หว่างคิ้วของกวนฉิก

กวนฉิกยังกล่าวว่า

"เราเอาชนะคนได้ คนก็ถูกเราโค่นพ่ายแพ้ เราหากเอาชนะคนไม่ได้ เราก็ต้องถูกคนโค่นพ่ายแพ้"

กล่าวพลางยกสองมือขึ้น แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางคีบหนีบที่เบื้องหน้าและท้ายทอย ลมดรรชนีที่แป๊ะโซ้วปวยฐโจมออก คล้ายก้อนน้ำแข็งเผชิญกับคีมหนีบ พลันแตกสลายโดยไร้ร่องรอย

ที่แท้ดรรชนีของแป๊ะโซ้วปวย เปลือกนอกฐโจมใส่ด้านหน้าของศัตรู แต่ลมดรรชนีแยกออกเป็นสองสายอีกสายหนึ่งฐโจมใส่ท้ายทอยของศัตรู

ดรรชนีนี้เรียกว่าไต้ฮั้ง (หนาวใหญ่) สำหรับดรรชนีเมื่อครู่ ที่วกฐโจมใส่ลักเสี่ย พร้อมกับวกฐโจมใส่โหงวเสี่ย ขนานนามเซี่ยวฮั้ง (หนาวเล็ก) ล้วนเป็นกระบวนท่าในขี่สิบสี่ท่าไม้ตายดรรชนีสะท้านประสาท

(ได้ยั้งกับเซี่ยวยั้งล้วนเป็นชื่อฤดูกาลย่อยประเทศจีนมีย่สิบสี่ฤดูกาลย่อย เสมือนหนึ่งปฏิทินของกสิกร บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติช่วงต่างๆ)

แต่กวนฉิกดูไปเฉื่อยช้า พอยกมือก็คลี่คลายทำลายได้ ปากยังพึมพำว่า

"เรากดขี่คน คนก็ถูกเรากดขี่ เรากดขี่คนไม่ได้ เราก็ถูกคนกดขี่.."

แป๊ะโซ้วปวยพลันสะอึกถึงเบื้องหน้ามัน เปิดฉากฆ่าโจม

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยทราบว่าตัวเองประเมินแป๊ะโซ้วปวยผิดไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงเข้าใจว่า แป๊ะโซ้วปวยมีพลังดรรชนีร้ายกาจวิชาตัวเบาเลิศล้ำ หาทราบไม่ว่าความรอบรู้ความกว้างขวาง ความลึกล้ำความพิสดารของพลังฝีมือมันบรรลุถึงขั้นสุดคาดคิด

ซึ่งความจริง ความรอบรู้กว้างขวางไม่น่าประหลาด เตียถั่วก็กระทำได้ แต่ทุกกระบวนท่าของแป๊ะโซ้วปวย ยังเพิ่มเติมความเข้าใจและการสร้างสรรค์ของตัวเองเข้าไปหมายความว่าทุกกระบวนท่าที่มันใช้ออกยังทรงอานุภาพกว่าปราศจากช่องว่างจุดอ่อนยิ่งกว่ายอดฝีมือรุ่นก่อนอีก

แป๊ะโซ้วปวยพอบรรลุถึงเบื้องหน้ากวนฉิก คล้ายกลับกลายเป็นแป๊ะโซ้วปวยสี่คน

แป๊ะโซ้วปวยทั้งสี่ผู้โจมที่เบื้องหน้า ด้านหลัง ด้านซ้าย ด้านขวาของกวนฉิก ทุกกระบวนท่าที่ใช้ ล้วนเป็นไม้ตายของค่ายสำนักหนึ่งมันผู้โจมออกสามสิบเจ็ดกระบวนท่า ไม่มีกระบวนท่าใดใช้ออกซ้ำสองหรือว่าเป็นวิชาฝีมือของค่ายสำนักเดียวกัน

กวนฉิกยังพึมพำว่า

"เราหลอกลวงคนได้ คนก็ถูกเราหลอกลวง หากเราหลอกลวงคนไม่ได้.."

คำพูดของมันขุดแต่เพียงนี้ ทั้งนี้เพราะมันต้องปิดป้องคลี่คลายท่าจู่โจมของแป๊ะโซ้วปวย

ปักสกัดถึงท่าที่สิบแปด กวนฉิกพลันกระทำเรื่องราวที่น่าตระหนกประการหนึ่ง

ตลอดทั้งร่างของมันพลันตลบกลับ

ตัวมันยังอยู่ใน "หีบเหล็ก" เพียงแต่เปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน สองมือยังล่ามโซ่ สองเท้าก็ถูกสายโซ่พันธนาการไว้ ที่น่าตระหนกยิ่งกว่าคือ มันใช้มือยันพื้น ใช้เท้าคลี่คลายกระบวนท่า

ซึ่งก็หมายความว่า มันใช้เท้าแทนมือ ใช้มือแทนเท้า

มันใช้เท้าปิดป้อง ใช้มือ "เตะ" กราดออก เพียงไม่กี่กระบวนท่าแป๊ะโซ้วปวยก็ทนทานรับไม่ได้

สามสิบเจ็ดกระบวนท่าพอพ้นผ่าน ใบหน้าแป๊ะโซ้วปวยกลับกลายเป็นสีขาวทั้งสิ้น แต่ยังคงต่อสู้ไม่เลิกรา

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันพบเห็นเรื่องหนึ่ง

...มิใช่แป๊ะโซ้วปวยคิดต่อสู้สืบไป หากแต่แป๊ะโซ้วปวยไม่อาจถอนตัวล่าถอยได้

กวนฉิกตลบร่างกลับ ยามลงมือใช้กระบวนท่าล้วนขัดกับเหตุผลไม่สามารถหยั่งคาดคำนวณ กลับกลายเป็นกระบวนท่าที่น่ากลัวชนิดหนึ่ง มาตรว่าเสื่อมเสียศักดิ์ศรีของปรมาจารย์แห่งยุค แต่เปรียบกับกระบวนท่าที่สวยงามน่าดู ยังน่ากลัวกว่า มีประโยชน์กว่า แยบคายพิสดารกว่า

มากนัก

แยบคายพิสดารจนแป๊ะโซ้วปวยยังรับมือไม่ได้

สีหน้าของมันยิ่งมายิ่งขาว ยังขาวกว่ากระดาษขาวกว่าหิมะขาวกว่าสีขาวอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะเข้าไปช่วยเหลือ แป๊ะโซ้วปวย พลันกู่ร้องดังยาวนาน ใช้ดรรชนีสะท้านเทพของมันออกอีกครา

อสนีฟ้าครืนครั่น

พสุธาคลอนแคลน

บนท้องฟ้าบังเกิดประกายสายฟ้า เสียงฟ้าร้องเลื่อนลั่น พื้นพสุธาก่อเกิดมรสุม คล้ายกับมังกรพิโรธที่กบดานอยู่ใต้ดิน คิดหมายทลายพสุธาออกมา

นี่เป็นดรรชนีที่ทรงอานุภาพที่สุดของดรรชนีสะท้านเทพ นามเกียเต็ก (สะท้านสัตว์จำศีล)

(เกียเต็กเป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลย่อยของจีน กล่าวคือเมื่อฤดูหนาว สัตว์จำพวกกบ ค้างคาว เต่า งูจะจำศีลไม่ออกหากิน เมื่อถึงฤดูเกียเต็ก สัตว์ทั้งหลายค่อยตื่นจากการจำศีล)

ท่าสะท้านสัตว์จำศีลพอใช้ออก กวนฉิกพลันแปรเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

แปรเปลี่ยนเป็นคนกระตือรือร้น ลิงโลดยินดี ร้อนรุ่มผะผ่าวผู้หนึ่ง

ตลอดทั้งร่างของมันคล้ายถูกเผาผลาญ...ถูกไฟน้ำแข็งที่เยียบเย็นชนิดหนึ่งเผาผลาญ

มันยังคงอยู่ในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน สะอึกเข้าหาท่าสะท้าน

สัตว์จำศีลของดรรชนีสะท้านเทพ

เจ้าศักดิ์สิทธิ์ทั้งหกเห็นเช่นนั้น ต้องส่งเสียงโดยพร้อมเพรียงว่า "ฉิกเสี่ยฮู้"

ร่างของกวนฉิกลอยลิ่วออกไป

แป๊ะโซ้วปวยลอยตัวตามติด ท่ามกลางเมฆดำแผ่ปกคลุม ชุดแพรของมันโชยพัดพลิ้ว งดงามจับตายิ่ง

มันฉกฉวยโอกาสใช้ท่าดรรชนีสะท้านสัตว์จำศีล ฐโจมใส่กวนฉิกอย่างเร่งร้อน

ยามนั้น กวนฉิกดีดปราดกลับมาราวกระสุนที่ถูกยิง พุ่งเข้าปะทะกับมัน

ใบหน้าที่ซีดขาว เสื้อผ้าที่ดำมืดของกวนฉิก พลันเปลี่ยนเป็นเรืองรอง บนร่างแผ่พุ่งพลังประหลาดชนิดหนึ่ง

นี่มิใช่พลังอสูร พลังอสูรไม่กล้าแข็งถึงเพียงนี้

นี่มิใช่พลังลมปราณ พลังลมปราณไม่ลึกล้ำถึงเพียงนี้

นี่มิใช่พลังอาถรรพณ์ พลังอาถรรพณ์ไม่แกร่งกร้าวถึงเพียงนี้

นี่มิใช่พลังฆ่าฟัน พลังฆ่าฟันไม่สมบูรณ์ถึงเพียงนี้

นี่คล้ายเป็นพลังกระบี่ และคล้ายเป็นลมปราณภายในมาจากร่างกายของกวนฉิก แผ่พุ่งออกจากนิ้วมือของกวนฉิกฐโจมใส่แป๊ะโซ้วปวย

กวนฉิกพอลงมือ สีหน้าท่าทีพลันแปรเปลี่ยนไป

สีหน้าที่คล้ายเชื่องซึมคล้ายโง่งมของมันพลันแปรเปลี่ยนไป แปรเปลี่ยนเป็นคล้ายเทพเจ้าที่สถิตอยู่บนยอดเมฆองค์หนึ่ง

มันกลับคืนสู่ลักษณะเดิม ใช้เท้าทรงกาย ใช้มือรุกรับ พลังไร้

สภาพของมันสายนี้พอใช้ตอก ไปหน้าแป๊ะโช้วปวยกลับกลายเป็นซีดขาว นิ้วหัวแม่มือ นิ้วกลาง นิ้วนางทั้งสองข้าง ล้วนแผ่ฟุ้งพลังแหลมคมออกไป

ลมดรรชนีแหวกอากาศ ความแหลมคมปกคลุมทั่วท้องฟ้า คิดทำลายกำแพงพลังของกวนฉิกเข้าไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันอุทานดังอาออกมา

ถังป้อผู้เห็นผิดท่า รีบกล่าวว่า

"นี่เป็นดรรชนีอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างยากลำบากว่า

"ดรรชนีเลิศล้ำกว่านี้ที่ไม่มีประโยชน์ ทั้งนี้เพราะกวนฉิกกลับเรียนรู้.."

เอ่ยถึงตอนนี้ กลับไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

เตียถั่วเพ่งตาชมดูการต่อสู้ ปากกล่าวว่า

"หรือว่าเป็นวิชาพั่วที่บ้อเฮ้งเกี่ยม (กระบี่ไร้สภาพทลายร่าง)?"

บันเทินแป๊ะโช้วปวยใช้วิชาฝีมือทุกค่ายสำนัก ทั้งยังสามารถสอดแทรกสร้างสรรค์ ทำให้แต่ละกระบวนท่าสมบูรณ์พร้อมกว่าเดิม สำนึกตัวว่ายากทัดเทียมเปรียบได้ พอเห็นกระบวนท่าทีกวนฉิกใช้หักล้างกับแป๊ะโช้วปวย ยิ่งปากอ้าตาค้าง

เฮ้งเซี่ยวเจียะระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"เป็นกระบี่ไร้สภาพทลายร่าง"

เตี่ยถั่วสูดลมหายใจเข้าไป กล่าวด้วยความตระหนกว่า

"เป็นกระบี่ไร้สภาพทลายร่างจริงๆ ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"มิหนำซ้ำยังฝึกปรือพลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างได้"

ถังป้อลู้กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"พลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่าง?"

ขณะจะถามต่อ พลันได้ยินเสียงชักกระบี่ดังกระหึ่ม

แต่ในมือมันไม่มีกระบี่

เตียถั่วก็ไม่มี

เอ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ได้ชักกระบี่ แต่เสียงชักกระบี่ดังจากร่างของเขา เป็นเขาชักมือซ้ายออกจากในแขนเสื้อ

ยามนั้นเป็นเวลาเดียวกับที่แป๊ะโซ้วปวยแผ่พุ่งพลังนิ้วข้างซ้ายสามนิ้วด้วยท่าเซียวเซาะ (หิมะเล็ก) ดีดพุ่งนิ้วมือข้างซ้ายออกด้วยท่าซอแซ้ (แรกไปร่งใส)

ท่าหิมะเล็ก แรกไปร่งใส ล้วนเป็นท่าไม้ตายในดรรชนีสะท้านเทพ

นับแต่แป๊ะโซ้วปวยออกท่องเที่ยว นับเป็นครั้งแรกที่ใช้ท่าไม้ตายทั้งสองท่านี้ต่อศัตรู

พลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างของกวนฉิก พอเผชิญกับพลังดรรชนีหิมะเล็ก แรกไปร่งใสของแป๊ะโซ้วปวยกลับปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใด

ทันใด ทั้งสองล้วนหยุดยั้งชะงักมือ กวนฉิกกลับไปใน "หีบเหล็ก" ยกฝ่ามือตบใส่จุดเทียนเล้งบนขม่อมตัวเอง แป๊ะโซ้วปวยถอยกายไปสิบเจ็ดสิบแปดก้าว ยกมือจี้สกัดจุดบนร่างตัวเองหลายแห่ง

จากนั้นที่ข้างใบหูกวนฉิกปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาสองสาย

โลหิตสีแดงสดบนสีผิวที่ซีดขาว ดูไปเด่นชัดเป็นพิเศษ

อุนยิ้วปีติยินดีจนปรบมือโห่ร้องว่า

"ตั๋วเป๊ะไซ่ (ผักกาดขาว) ท่านชนะแล้ว"

นางไม่ทราบตั้งฉายานี้ให้กับเป๊ะใช้วปวยตั้งแต่เมื่อใด แต่ไม่ทันขาดคำ ก็เปลี่ยนเป็นอุทานอย่างแตกตื่นออกมา

ทั้งนี้เพราะที่ปลายจมูกเป๊ะโช้วปวยปรากฏเลือดกำเดาไหลหลั่งออกมาสองสาย

นอกจากนั้นบนร่างมันยังปรากฏคราบโลหิตไหลซึมออกจากตำแหน่งเจ็ดแห่ง

เอ้งเซี่ยวเจี่ยะสะอึกถอยไปหนึ่งก้าว กล่าวเบาๆ ว่า

"ยี่กอ..."

สีหน้าเป๊ะโช้วปวยปรากฏแววทระนงถือดีอย่างเปี่ยมล้น แค่นเสียงอย่างเย็นชา โผพุ่งร่างขึ้นสู่ท้องฟ้า

ท่าร่างของมันยังประเปรียวดุร้ายกว่าก่อนที่จะได้รับบาดเจ็บอีก

มันดีดนิ้วอย่างเร่งร้อน เริ่มตั้งแต่ท่าลิบชุน (แรกวสันต์) โหวจุ้ย (น้ำฝน) ชุนฮุง (วสันต์วิษุวัต...มีกลางวันและกลางคืนเท่ากัน) เซ็งเหมึง (เซ่นไหว้บรรพบุรุษ) ก๊กโหว (ธัญ พิรุฒ) ลิบแห่ (ต้นคิมหันต์) เซี่ยวมั่ว (อุดมน้อย) มั่งเจ้ง (ฤดูดำนา) แห่จี่ (คิมหันต์กราย) ดีดพุ่งไปตลอดทาง ท่าร่างพอพุ่งผ่าน เสียงแผดร้องพลันดังขึ้น

(ชื่อลิบชุน โหวจุ้ย ชุนฮง เซ็งเหมึง ก๊กโหว ลิบแห่ เซี่ยวมั่ว มั่งเจ้ง แห่จี่ ล้วนแล้วแต่เป็นชื่อฤดูกาลย่อย)

เห็นบนชายคาตึก กำแพงล้อม ห้องเก็บฟืนที่ลานตึก บนหลังคาสันกระเบื้อง ประตูใหญ่ล้วนปรากฏผู้คนร่วงหล่นลงมา ทุกผู้คนถูกพลังดรรชนีจี้ใส่จุดใบ๊ชิมที่หว่างคิ้ว ล้วนจบชีวิตไป

ผู้ตายล้วนเป็นคนอง เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าไม่ทราบว่างกำลังกับดักอยู่บนถนนตามตรอกซอย ทั้งในและนอกเหล่าสุรามากน้อยเท่าใด

แป๊ะโซ้วปวยจี้พุ่งดรรชนี อีดใจเดียวสังหารผู้คนสิบสามคน ความคิดฆ่าฟันโชติช่วง จิตใฝ่ความตายค่อยลดทอน พลันคึกคักอักโข เปล่งอานุภาพอีกครั้ง ประกบนิ้วบนมือทั้งสอง ใช้ออกด้วยท่าตังจี่ (เหมันต์-กราย) จู่โจมใส่กวนฉิกทางด้านหน้า

ท่าตังจี่พอใช้ออก ผู้คนในบริเวณรู้สึกมีลมเย็นเสียดกระดูก คล้ายปรากฏหิมะพัดกรายมา

กวนฉิกพลันเบิกตาขึ้น พวยพุ่งใส่ใบหน้าแป๊ะโซ้วปวย แป๊ะโซ้วปวยบังเกิดความรู้สึกคล้ายถูกอาวุธลับซัดใส่ พลันผงะหงายร่างไปด้านหลัง

กวนฉิกประกบสองมือ พลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่าง ยังรุนแรงกว่าตอนแรก สกัดพลังดรรชนีเหมันต์กรายขาดกลาง จากนั้นพวยพุ่งใส่ตำแหน่งศีรษะของแป๊ะโซ้วปวย

แป๊ะโซ้วปวยทราบว่า ถึงขั้นเค้บขันเป็นตาย ได้แต่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ใช้สามดรรชนีพุ่งฟ้าออกไป

ที่แท้สามดรรชนีพุ่งฟ้าเป็นท่าไม้ตายสามท่าในวิชาดรรชนีสะท้านเทพ และเป็นท่าไม้ตายในท่าไม้ตาย

ท่าไม้ตายทั้งสามท่า มีนามที่ผิดแผกแตกต่าง ประกอบด้วยพั่วซัวะ (ทลายอธรรม) เกียมั่ง (สะท้านฝัน) และเทียนเต็ก (อริสวรรค์)

แป๊ะโซ้วปวยไม่ยอมใช้สามท่าดรรชนีนี้โดยง่ายดาย

ทั้งนี้เพราะสามท่าดรรชนีนี้พอใช้ออกครั้งหนึ่ง พลังลมปราณจะ

ลงทอนลงส่วนหนึ่ง มิหนำซ้ำหากเป็นวิชาฝีมือแขนงอื่น ขอเพียงโคจรพลังพักผ่อน ก็จะชดเชยพลังส่วนที่สูญเสียไปกลับคืนมา แต่สามดรรชนีพุ่งฟ้าหาเป็นเช่นนั้นไม่ ต่อให้สามารถสังหารศัตรู ก็จะทำร้ายตัวเอง พลังที่สูญเสียไป ไม่มีวันชดเชยกลับคืนมา

ดังนั้นหากไม่ถึงคราจำเป็น แป๊ะโซ้วปวยไม่ยอมใช้สามดรรชนีไม้ตายนี้เด็ดขาด

แต่ตอนนี้มันไม่มีหนทางเลือกได้ มันต้องใช้ท่าทลายอธรรมออกไป

ใบหน้าแป๊ะโซ้วปวยยิ่งขาวกว่าเดิม โน้มร่างท่อนบนตระเตรียมใช้ดรรชนีไม้ตายออกแล้ว

มิคาดแป๊ะโซ้วปวยไม่ทันดีดนิ้วออก พลันรู้สึกมีพลังเหลมคมพุ่งมาปะทะหน้า

เสียงคบอาวุธแหวกฝ่าอากาศพลันดัง

แต่ไม่ได้ฝูโจมใส่มัน หากแต่ฝูโจมใส่กวนฉิก

อาวุธที่แหวกฝ่าอากาศเป็นกระบี่

แต่กระบี่นี้มิใช่กระบี่ หากแต่เป็นมือ

เป็นมือซ้ายของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

นี่คือกระบี่สลายวิญญาณของเขา

เขาใช้กระบี่ที่มิใช่กระบี่เล่มนี้ โค่นเจ้าศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่โดยง่ายดาย ยามนี้กลับใช้ปะทะกับพลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างของกวนฉิกอย่างหักไหม

กระบี่ของกวนฉิกก็มิใช่กระบี่ กระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่งมิใช่กระบี่ แต่ต่อให้ยอดศัตราวุธกระบี่วิเศษในโลก ล้วนไม่สามารถแผ่ฟุ้งพลังกระบี่

เช่นนี้ ใช้ลมกระบี่เช่นนี้

ผลการปะทะระหว่างพลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างกับกระบี่มือซ้ายสลายวิญญาณเป็นอย่างไร?

ผลการต่อสู้รอบนี้ ไม่เพียงแต่ชาวยุทธจักรคิดใคร่ทราบ แม้แต่ผู้ที่มิใช่ชาวยุทธจักร ก็ต้องการทราบเช่นกัน

ที่แท้ปรากฏผลอย่างไร?

.....

ผลสุดท้ายเกิดการเปลี่ยนแปลงติดต่อกันหลายประการ

ทุกประการล้วนรวดเร็ว ไม่อนุญาตให้ขบคิดใคร่ครวญและหอบหายใจ

ขอเพียงท่านกะพริบตา ท่านจะพลาดโอกาสไปในบัดดล

หัตถ์กระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟันใส่พลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่าง มือขวาของเขาก็ฟันตามติดลง ใช้ดาบมือขวาคะนึงหาออกไป

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่อาจต้านทานรับได้

แทบเป็นเวลาเดียวกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะชักดาบออกแล้ว

ดาบโค้งเล็กๆ ดุจขนคิ้วอันเรียวโค้ง ดั่งราวกับดวงเนตรอันลึกล้ำ

เฮ้งเซี่ยวเจียะสะบัดดาบออก คล้ายกับรอยฝันของกาลเวลาสายหนึ่ง

ดาบนี้เป็นดาบจริง

ดาบฟันใส่พลังกระบี่ไร้สภาพของกวนฉิก กลับบังเกิดเสียงกระหึ่มสดใสดังขึ้น

พลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างยังคงกรีดผ่านร่างคุกคามเข้ามา

เย้งเซี่ยวเจียะไม่รีรอลังเลแม้แต่น้อย

และไม่อาจรีรอลังเลได้

เขาชักกระบี่คู่ใจออกมา

กระบี่ที่แฝงความเฉิดฉายอยู่สามส่วน ความงามสง่าสามส่วน ความโศกศัลย์สามส่วน และความยิ่งใหญ่อีกหนึ่งส่วน ใช้เพลงกระบี่ที่เฉิดฉาย งามสง่า เลื่อนลอยและยิ่งใหญ่ออกไป

ประกายกระบี่เข้าปะทะกับพลังกระบี่ที่ถูโจมมาถึง

เสียงฉับคราหนึ่ง พลังกระบี่แยกกลาง กลับไปบนมือ ตกลงบนร่างของกวนฉิก

ยามนั้นสองมือของกวนฉิกบังเกิดเสียงแตกสลายอันสดใสดังขึ้น

ที่แท้สองมือมันพอรับท่าดรรชนีเหมันต์ กายของแป๊ะโซ้วปวยก็ผนึกเป็นน้ำแข็งเบาบางที่แทบโปร่งใสชั้นหนึ่ง พอปะทะกับมือดาบหัตถ์กระบี่ ดาบคะนึงหาและกระบี่สลายวิญญาณ ก็แตกสลายออกมา

คราบโลหิตที่ข้างใบหูกวนฉิกยิ่งมายิ่งเข้มข้น ทั้งไหลผ่านใบหน้าผนึกรวมอยู่ที่ปลายคาง และไหลย้อยลงถึงลำคอ เปรียบกับผิวกายที่ซีดขาวผิดธรรมดาของมัน นับว่าตัดกันอย่างรุนแรง

กวนฉิกพลันส่งเสียงไอออกมา

ส่งเสียงไออย่างรุนแรง

มันทางหนึ่งไอ ทางหนึ่งผลักดันพลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างออกเป็นคำรบสาม มิหนำซ้ำยังกล้าแข็งกว่า เจิดจ้ากว่า รุนแรงกว่าสองครั้งแรกอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะตะลึงลานกับที่

ฝ่ายตรงข้ามเพียงลงมือกระบวนท่าเดียว ก็คุกคามให้เขาใช้มือดาบหัตถ์กระบี่ ถึงกับชักดาบกระบี่ออกมา

แต่ฝ่ายตรงข้ามคล้ายไม่ได้รับความกระทบกระเทือนเสียหายแม้แต่น้อย

พลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างครอบคลุมลงยังศีรษะเฮ้งเซี่ยวเจียะ พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ เห็นเงาร่างที่ให้ความรู้สึกโดดเด่นแก่ผู้คนสายหนึ่ง พึ่งพาท่าร่างที่เหนือธรรมดา เคลื่อนเข้าหาพลังกระบี่

คนผู้นี้ย่อมเป็นแป๊ะโซ้วปวย

มันกดนิ้วหัวแม่มือ เขี่ยนิ้วก้อย ดีดพุ่งนิ้วกลาง ใช้ท่าไม้ตายในสามดรรชนีพุ่งฟ้า นามทลายอธรรมออกไป

.....

อธรรมใช่ทลายได้หรือไม่?

พลังกระบี่เมื่อใดจึงสูญสลาย?

ความแค้นที่แท้มีข้อยุติหรือไม่?

การช่วงชิงในโลกมนุษย์ยามใดค่อยสงบลง?

ปัญหาเหล่านี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนคิดถาม ไม่ว่าผู้ใดล้วนถามได้ แต่ผู้ถามยังคงเคียดแค้น ยังคงช่วงชิง

ทั้งนี้เพราะการช่วงชิงและความแค้น เป็นลักษณะพิเศษของมนุษย์ที่มีมาแต่บรรพกาล

ลักษณะพิเศษเช่นนี้ เมื่ออดีตดำรงคงอยู่ปัจจุบันดำรงคงอยู่ อนาคต

ก็ต้องดำรงคงอยู่

ยังดีที่โลกมนุษย์ยังมีความ สมานฉันท์กับความรัก
มีน้ำใจและคุณธรรม
ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะรับพลังกระบี่ไร้สภาพให้กับแป๊ะโซ้วปวย
ยามนี้แป๊ะโซ้วปวยก็รับพลังกระบี่ไร้สภาพให้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

บทที่ 21
แขนเสื้อแดงปรากฏซ้ำ

เป๊ะโช้วปวยพอใช้ท่าทลายอธรรมออก กวนฉิกพลันหาย วับไป

เห็นเงาดำถลันวูบ โลดข้ามศีรษะทุกผู้คนไป

สีหน้าของเป๊ะโช้วปวยพลันเผือดขาวโดยสิ้นเชิง

ขาวจนแทบโปร่งใส

พลังดรรชนีที่มันใช้ออก บังเกิดเป็นเสียงอันกราดเกรี้ยว ราวกับต้นไม้ใหญ่โค่นล้ม รถม้าเลี้ยวโค้งอย่างกะทันหันดังขึ้น

พลังดรรชนีทลายธรรมพลันหักมุมที่กลางอากาศ ยังคงไล่ติดตามอยู่ด้านหลัง

แต่กวนฉิกมาถึงเบื้องหน้าของลุ้ยซุ้ง

ถังป๋องู้กับเตียถั่วล้วนคิดขัดขวาง แต่ก็ถูกพลังความเย็นที่ยากต้าน

ทานรับได้สายหนึ่งกระแทกพ้นห่างไป

ไม่เพียงแต่ถังป้อผู้กับเดียถั่วถูกกระแทกล่าถอย แม้แต่เซียนวิเศษอมตะ เต๋งชังแซ ยิ่งกุ้ยชิ้งที่ด้านข้าง ก็ถูกกระแทกซวนเซไปหลายก้าว

กวนฉิกบรรลุถึงเบื้องหน้าลุ้ยซุ้ง กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องกลัว เรามารับท่านกลับไป"

มันกล่าวคำพูดนี้ด้วยความอ่อนโยน พลังกระบี่ไร้สภาพที่ปกคลุมอยู่ทั่วร่าง พลันสาบสูญจนไร้ร่องรอย

ลุ้ยซุ้งไม่รู้สึกหวาดกลัว

ในดวงตาที่กระจ่างสุกใสของนาง ก็ปราศจากแววประหวั่นพรั่นพรึง

นางไม่ทราบว่า นางที่ไม่หวาดกลัว เป็นเพราะนางขาดกล้าแข็งหรือว่านางพบเห็น "จิตปฏิพัทธ์" จากแววตามัน แทนที่จะพบเห็น "ความตาย"

ยามนั้น อุนยิ้วพลันสะอึกเข้าใกล้

นางฟาดฟันดาบใส่กวนฉิก

แป๊ะโซ้วปวยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง บังคับพลังดรรชนีกลับมาอย่างหักโหม

ทั้งนี้เพราะลุ้ยซุ้งอยู่ด้วย อุนยิ้วก็อยู่ด้วย

ต่อให้ดรรชนีนี้สามารถทำลายล้างกวนฉิก แต่อุนยิ้วกับลุ้ยซุ้งก็ต้องประสบภัยลาม

อานุภาพของสามดรรชนีพุ่งฟ้า ไม่อาจสูญเปล่าเด็ดขาด

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยได้แต่รั้งพลังดรรชนีกลับมาอย่างหักโหม

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นแป๊ะโช้วปวยคล้ายถูกกระแทกกระเทือนอย่างรุนแรง ครามเลือดกำเดาที่ใต้จมูกยิ่งเข้มข้นกว่าเดิม

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่คำนึงถึงการเหลียวแลแป๊ะโช้วปวย ทั้งนี้เพราะด้วยพลังฝีมือของกวนฉิก หากคิดฆ่าอุนยิ้ว เกรงว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องขัดขวางในบัดดล

ยามนั้น กวนฉิกกล่าวกับลุ้ยซุ้งว่า

"ท่านตามเราไป"

กล่าวพลางยื่นมือที่ซีดขาว เรียวยาวและสั่นระริกออก

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ไม่"

กวนฉิกรับฟังจนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง อุนยิ้วก็ฟาดฟันดาบลงแล้ว

ไม่ทราบกวนฉิกไม่ได้หลบหลีก หรือหลบไม่พ้นดาบนี้ฟันถูกเป้าหมาย บนร่างของมันปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา

ดาบดาวรายในมืออุนยิ้ว กับดาบมารไม่สนองของหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ้ง มีชื่อเสียงทัดเทียมกัน พอดีเป็นดาวข่มของลมปราณคุ้มครองกายกวนฉิก อย่าว่าแต่กวนฉิกพอพบเห็นลุ้ยซุ้ง ก็ลืมเลือนผนึกลมปราณคุ้มครองกายขึ้น

กวนฉิกคราง หนักๆ คำหนึ่ง ประกายตาพลันแปรเปลี่ยนไป

มันถลึงตาใส่อุนยิ้วคราหนึ่ง อุนยิ้วฟันดาบถูกเป้าหมาย ขณะกำลังพองใจ พอสบสายตาคู่นั้น หัวใจพลันสั่นสะท้าน กวนฉิกยื่นมือตะปบคว้าดาบของนางไว้แล้ว

ลุ้ยซุ้งรีบร้องว่า

"อย่าได้ทำร้ายนาง"

กวนฉิกพอฟัง ต้องคลายมือออกอย่างลืมตัว

อุนยิ้วกำลังกระชากดึงดาบ กวนฉิกพอคลายมือออก นางต้องถอยกายไปเจ็ดแปดก้าว ค่อยยืนหยัดมั่น

ขามนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะบรรลุถึงเบื้องหน้ากวนฉิก ขวางอยู่ระหว่างอุนยิ้วกับลุ้ยซุ้ง พลันใช้ดาบออก

เขายังไม่ได้ชักดาบ เพียงใช้ออกด้วยมือดาบ

เขาไม่เห็นว่าสมควรฆ่าคนกึ่งวิปลาสกึ่งฟั่นเฟือนผู้นี้

เขาใช้ออกทั้งสิ้นหกดาบ

ทิศทางของดาบทั้งหกล้วนผิดแผกแตกต่าง แง่มุมก็ไม่ตรงกัน หกดาบนี้เรียกว่าตี๊ะพั่วฮ่อลั้งชัวเคียก (เหยียบย่ำเทือกเขาฮ่อลั้ง) ทั้งหกดาบใช้ออกพร้อมเพรียง ต่อให้ศัตรูหกสิบคนปรากฏอยู่เบื้องหน้า ยังคงถูกเขาคุกคามล่าถอย

กวนฉิกไม่ล่าถอยแม้สักครึ่งก้าว

บาดแผลของมันยังปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

จิตใจของมันยังเลื่อนลอยไม่อยู่กับตัว

แต่มือดาบของเฮ้งเซี่ยวเจียะรู้ไปถึงที่ใด ใช่เหล็กบนข้อมือมันก็ขวางกั้นอยู่ที่นั่น ทุกดาบที่เฮ้งเซี่ยวเจียะฟันลง ล้วนฟันใส่ใช่เหล็กของมัน

ใช่เหล็กนี้ไม่ทราบหล่อหลอมจากยอดเหล็กใด เฮ้งเซี่ยวเจียะหลังจากฟันใส่หลายดาบ มือไม้เริ่มชาด้านแล้ว

ลุ้ยซุ้งร้องว่า

"ระวัง อย่าได้ฟันสายโซ่ขาดให้กับมัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยได้คิด กระบวนท่าชะงักงันวูบ กวนฉิกคำรามด้วยโทสะ กราดฟาดฝ่ามือใส่เขา

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดฉลันหลบ แต่หลบไม่พ้น ได้แต่ต้านปะทะอย่างหักโหม

ผลจากการปะทะ ปรากฏพลังลมปราณไร้สภาพที่กล้าแข็งสุดเปรียบปานสายหนึ่งผลักดันใส่เขา จนไม่สามารถยืนหยัดกับที่เดิมได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะพุ่งถอย ถอยร่นอย่างรวดเร็ว แม้แต่สองเท้าก็พ้นพื้น แต่ฝ่ามือของทั้งสองยังคงประกบแนบแน่น

ขอเพียงกลางหลังของเฮ้งเซี่ยวเจียะปะทะกับวัตถุ พลังกระบี่ไร้สภาพของกวนฉิกจะแผ่พุ่งออกจนหมดสิ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบดีว่า หากฝ่ายตรงข้ามแผ่พุ่งกำลังภายในทั้งหมดออกมา ด้วยพลังการฝึกปรือของตัวเอง เกรงว่ายากต้านทานรับไว้

ยามนั้นพลันบังเกิดชุ่มเสียงที่หนึ่งอ่อนเยาว์หนึ่งชราภาพของคู่เซี่ยวเอียกับเซียนวิเศษอมตะดังโดยพร้อมเพรียงว่า

"ฉิกเสี่ยจู้ระวัง"

ที่แท้เป๊ะโซ้วปวยพลิ้วกายถึงด้านหลังกวนฉิกแล้ว

มันใช้กระบวนท่าทลายอธรรม จู่โจมใส่กลางหลังกวนฉิก

กวนฉิกพลันหันขวับไป

ร่างของมันความจริงพุ่งปราดไปเบื้องหน้า แต่บอกหยุดก็หยุดลง ฝ่ามือของมันความจริงแนบประกบกับมือดาบของเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่คิดชักมือกลับก็ชักมือกลับในพริบตา

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่คิดชักมือกลับ โคจรเปลี่ยนพลัง มือดาบปิดป้องหัตถ์กระบี่ขวางกั้น ไม่อนุญาตให้กวนฉิกชักมือกลับไปได้

กวนฉิกหมุนตัวกลับไป ยกมือข้างหนึ่งขึ้น ปิดสกัดสามตรรชนีของแป๊ะโซ้วปวยเอาไว้

สีหน้าแป๊ะโซ้วปวยขาวจนเกรี้ยวกราดกว่าเดิม

ใบหน้าของกวนฉิกเขียวปัดทีละน้อย

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า กวนฉิกใช้มือซ้ายคลี่คลายวิชามือดาบคะนึงหาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ นี่เป็นความเคลื่อนไหว เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง แต่มือขวาหักล้างกำลังภายในที่สามตรรชนีพุ่งฟ้าของแป๊ะโซ้วปวย กลับเป็นความสงบนิ่ง ที่เปลืองกำลังภายในที่สุด

การปะทะหักหาญเช่นนี้ หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดแพ้พ่าย แม้ไม่ตายก็รับบาดเจ็บสาหัส ถึงกับสูญเสียพลังฝีมือ มีชีวิตมิสู้ตกตาย

เฮ้งเซี่ยวเจียะโหมฤโฆมออกสิบเอ็ดกระบวนท่า แต่กวนฉิกกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ก็คลี่คลายสลายได้ ยามขุ่นแค้นพลันเกร็งหัตถ์กระบี่ขึ้น แต่ยามกะทันหันไม่ทราบใช้ออกดีหรือไม่

ลุ้ยซุ้งตวาดเสียงสดใสว่า

"เฮ้งเสียวเฮียบ ไม่อาจมีเมตตาจิตดุจอิสตรี"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันมีสติแจ่มใส ลอบทอดถอนใจ ใช้หัตถ์กระบี่ใส่หัวไหล่กลางหลังกวนฉิก

ที่น่าประหลาดคือ หกศักดิ์สิทธิ์ที่หลงเหลือเพียงผนึกสมาธิชมดูการต่อสู้ หาได้เข้ามาช่วยเหลือไม่

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมเข้าใจดี

ด้วยพลังฝีมือของเซียนวิเศษอมตะ จูเซี่ยวเอีย ยิ่มกุ้ยซิ้ง เต็งชังแซกับโหงวเสี่ยลักเสี่ย หากคิดโถมเข้ามากลุ้มจู่โจมใส่เขากับแป๊ะโซ้วปวยเกรงว่าถังป้อง้ เตียถั่วและอุนยิ้ว ตลอดจนหญิงรับใช้ทั้งสามไม่สามารถขัดขวางได้ยังมี ใช้กำลังสองคนกลุ้มรุมศัตรูคนเดียว แม้ได้ชัยก็ไร้เกียรติ

ดังนั้นหัตถ์กระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะนี้ใช้พลังฝีมือเพียงห้าส่วน

หัตถ์กระบี่นี้ฟันใส่กระดูกสะบักของกวนฉิก

กระบี่นี้พอฟันลง แขนข้างนั้นของกวนฉิกต้องพิการแน่นอน

มิคาดเหตุเปลี่ยนแปลงพลันอุบัติขึ้น

กวนฉิกพลิกกระบี่นี้ฟันใส่ พลันมีเสียงแหลมเล็กออกมา

ซุ่มเสียงของมันแหลมสูงเกรี้ยวกราด เห็นใบหน้ามันปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน แผ่พุ่งพลังกระบี่ไร้สภาพออกทางฝ่ามือ

แป๊ะโซ้วปวยที่ประกบฝ่ามือด้วยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ส่งเสียงครางหนักๆ พลันกระอักโลหิตจากปากคำหนึ่ง

มือดาบข้างขวาของเฮ้งเซี่ยวเจียะก็เผชิญกับพลังเร้นลับมหาศาลสายหนึ่ง กลับเป็นพลังของหัตถ์กระบี่ที่เขาแผ่พุ่งออกไป

สามกระบี่ไร้สภาพของกวนฉิก กลับฝึกปรือถึงขั้นสลายพลังที่ศัตรูจู่โจมใส่ร่างของมัน จนกลับกลายเป็นพลังของตัวเอง กระแทกสะท้อนใส่ศัตรูอีกทอดหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้หัตถ์กระบี่ฟันถูกกวนฉิว เท่ากับถ่ายทอดพลังของหัตถ์กระบี่ รวมกับพลังกระบี่ไร้สภาพของกวนฉิก จู่โจมใส่แป๊ะโซ้วปวยโดยพร้อมเพรียง

นี่เท่ากับเพิ่มแรงกดดันไปอีกหนึ่งส่วน

ยังดีที่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่คิดทำลายล้างกวนฉิกใช้พลังฝีมือเพียงห้าส่วน ในจำนวนนี้มีอยู่ส่วนหนึ่งที่กระแทกสะท้อนใส่เขาเอง ยามกะทันหันเฮ้งเซี่ยวเจียะยังรับไว้ได้

เขาทราบว่าคราครั้งนี้เป็นห้วงคับขันเป็นตาย ไม่อาจไว้ไมตรีได้

เขาชักดาบในบัดดล

เป็นดาบคะนึงหาที่งอโค้งเล็กๆ เล่มนั้น

เป็นดาบจริง

เป็นดาบวิเศษ

เขาฟันดาบใส่หัวไหล่กวนฉิก

ที่เขาฟันใส่ยังคงเป็นหัวไหล่

เขายังไม่คิดที่จะฆ่ากัน

.....

มือขวาของกวนฉิกที่ทาบกับนิ้วมือของแป๊ะโซ้วปวยทั้งสามนิ้วพลันหดรั้งกลับมา

แป๊ะโซ้วปวยหน้าเผือดขาว อยู่ในสภาพราวกับเสื่อมสูญสิ้นเรี่ยวแรง ตลอดทั้งร่างสั่นสะท้านเล็กน้อย ถอยกายไปหนึ่งก้าว จากนั้นถอยไปอีกสองก้าว ส่ายร่างโงนเงน ยังคงถอยไปอีกหนึ่งก้าว

กวนฉิกประกบฝ่ามือทั้งสองเข้าหากัน หนีบดาบคะนึงหาเอาไว้

เมื่อเผชิญกับดาบคะนึงหา มันยังไม่กล้าใช้ร่างกายเลือดเนื้อรับไว้อย่างหักโหม

พอเห็นดาบคะนึงหา ประกายตาของกวนฉิกลุกฮือโหมด้วยความปีติยินดีสุดเปรียบปาน ความลิงโลดระอุอย่างบอกไม่ถูก คล้ายพบพานคนรักที่จากกันนานปี ยังคงมีบุคคลฐปโฉมดุจเดิมผู้หนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะต่อให้มีเพลงดาบล้ำฟ้า ก็ไม่อาจดิ้นหลุดจากสองมือที่หนีบประกบของกวนฉิก

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ชักกระบี่

เป็นกระบี่สลายวิญญาณ

กระบี่พกพาความเฉิดฉายสามส่วน เจิดจ้าด้วยความงามสง่าสามส่วน แฝงความโศกศัลย์สามส่วน ก่อเกิดเป็นความยิ่งใหญ่หนึ่งส่วน ผู้โจมใส่กวนฉิก

นอกจากจัดการกับลุ้ยต๋งเทียนแล้ว เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคยชักดาบใช้กระบี่โดยพร้อมเพรียงมาก่อน

ดาบกระบี่พอใช้ออกโดยพร้อมเพรียง สีหน้าของกวนฉิกเย็นเยือกน่าพรั่นพรึง

มันกวัดแกว่งสองมือ ยืดระยะห่างออกไปพอทอดระยะหนึ่งก้าว ก็ใช้ออกหลายกระบี่

ที่มันใช้ออกเป็นพลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่าง เมื่อใช้ถึงกระบี่ที่เจ็ดและแปด ระยะห่างของทั้งสองฝ่ายก็ทอดห่างกันสิบก้าว

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ปัดป้อง ไม่ได้ตีโต้

แต่ที่น่ากลัวคือ กวนฉิกเองทราบว่า ไม่อาจปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามตีโต้ได้

ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสตีโต้ จะผู้โจมทำลายพลังกระบี่ของ

มันไป ดังนั้นมันต้องสะกดมิให้ฝ่ายตรงข้ามใช้ดาบกระบี่ในมือออก ถึงกับไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสใช้ออกแม้สักท่าเดียว

ยามนั้น แป๊ะโซ้วปวยส่งเสียงดังราวเอื้อนรำพันว่า

"เกียมั่ง (สะท้านฝัน)"

ขณะที่มันใช้ท่าทลายอธรรม เป็นการลอบทำร้ายก่อนหน้านี้ไม่ได้ร้องเตือนล่วงหน้า แต่ก่อนที่มันจะใช้ท่าที่สองของสามครรชนีพุ่งฟ้า กลับบ่งบอกก่อน ค่อยใช้กระบวนท่าออก

ใช้กระบวนท่าอย่างเชื่องช้า

กระบวนท่าที่เชื่องช้ายิ่ง

มันคล้ายไม่รีบร้อนแม้แต่น้อย คล้ายกับกำลังปลุกฝังความฝันอันยาวนานและหวานชื่นหลังเที่ยงคืนฝันหนึ่ง

...นี่เป็นเพราะมันบังเกิดความเชื่อมั่นต่อกระบวนท่านี้อย่างเปี่ยมล้น หรือว่ากระบวนท่านี้ความจริงเพียงเป็นฝันดื่นหนึ่ง ในที่สุดต้องดื่นขึ้นมา

กวนฉิกทราบว่า ตัวเองรับกระบวนท่านี้ไม่ได้

ทั้งนี้เพราะมันเพียงมองดูแวบหนึ่ง ก็คล้ายพลัดตกไปในห้วงความฝัน ฝันดื่นขึ้นมากลายเป็นความว่างเปล่า

ต่อให้มันรับมือครรชนีความฝันอันเวิ้งว้างนี้ได้ ก็ไม่อาจต้านรับดาบที่จริงแท้และอำมหิตได้

ดาบแห่งความคะนึงหา ไร้น้ำใจยิ่งกว่าดาบทั้งหลาย

กระบี่สลายวิญญาณ สะบั้นวิญญาณยิ่งกว่ากระบี่ใด

กวนฉิกได้แต่เร่งเร้าโชยเทียนพั่วที่บ้อเฮ้งเกี่ยบคี่ได้ควบ (ยอดวิชาพลังกระบี่ธรรมชาติไร้สภาพทลายร่าง) ออก

ประโยคนี้ฟังดูเป็นถ้อยคำที่ยาวยิ่ง แต่กระบวนท่าที่แท้จริง กลับพิสดารอย่างคาดไม่ถึง

ดาบกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่เป๊ะโซ้วปวย

ดรรชนีสะท้านฝ่ามือของเป๊ะโซ้วปวย เปลี่ยนเป็นมุ่งใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

กวนฉิกกลับใช้พลังลมปราณที่เย็นเยียบสุดต้านทาน ชักนำท่าไม้ตายของศัตรูเข้มแข็งทั้งสองปะทะกันเอง

ดาบแห่งความคะนึงหา กระบี่สลายวิญญาณพอปะทะกับดรรชนีสะท้านฝ่ามือ ผลสุดท้ายเป็นฉันใด?

...ผู้ใดเป็น?

...ผู้ใดตาย?

...หรือหยกศิลาล้วนแหลกลาญ?

.....

ไม่อาจปะทะเด็ดขาด

หากดาบคะนึงหา กระบี่สลายวิญญาณปะทะกับสามดรรชนีพุ่งฟ้า ต้องบาดเจ็บล้มตายทั้งสองฝ่าย

แต่หากรั้งกระบวนท่าอย่างหักโหม ต้องทำร้ายตัวเอง

วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือ ให้ฝ่ายตรงข้ามรั้งกระบวนท่าตัวเองฐโจมสืบไป ปลิดปลงสังหารฝ่ายตรงข้ามก็จะเป็นสภาพหนึ่งตกตายหนึ่งปลอดภัย

นับแต่โบราณกาลมา สภาพเช่นนี้มักบังเกิดขึ้น มีบุคคลที่ผิดแผกใช้วิธีการที่แตกต่าง คลี่คลายห้วงคับขันเช่นนี้

...ฝ่ายตรงข้ามตกตาย ตัวเองปลอดภัย ไยมิใช่เป็นหนทางเลือกที่ดี

ที่สุด?

...แต่เมื่อทั้งสองฝ่ายล้วนคาดคิดเช่นนี้ ผลสุดท้ายมักเป็นสภาพบาดเจ็บล้มตายทั้งสองฝ่าย

ยามนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยต้องคลี่คลายสภาพเช่นนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะพาดดาบมือขวากับกระบี่มือซ้าย กระทบกระแทกกันเอง ก่อเกิดเป็นสะเก็ดไฟแลบพุ่ง

แป๊ะโซ้วปวยชักมือกลับในบัดดล

ทั้งสองล้วนถูกสภาวะคู่โจมที่สะดุดหยุดยั้งลงของตัวเอง กระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ทรวงอกคล้ายถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ

หากทั้งสองฝ่ายไม่มีกระแสจิตตรงกัน รั้งกระบวนท่าโดยพร้อมเพรียง ขอเพียงฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดรั้งกลับเชื่องช้าเล็กน้อย ฝ่ายตรงข้ามต้องเสียชีวิตอย่างอนาถแล้ว

กวนฉิกกลับไม่ตะลุยไล่

มันมองดูคนทั้งสองอย่างตะลึงลาน พลันชูนิ้วหัวแม่มือขึ้น กล่าวว่า

"ประเสริฐ"

ศัตรูเข้มแข็งทั้งสองมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไม่สร้างความหวั่นไหวใจแก่มัน แต่ทั้งสองมีกระแสจิตตรงกัน ปกป้องความปลอดภัยซึ่งกันและกัน จึงเป็นสิ่งที่หายากยิ่ง เป็นสิ่งที่ยากเสาะแสวงกว่ายอดวิชาอันเลิศล้ำ

จากนั้นกวนฉิกค่อยเปิดฉากคู่โจม

นี่จึงเป็นพลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างที่แท้จริง พลังกระบี่กระจัดกระจายเคลื่อนกล่น ยืดหดตามใจปรารถนา ตัดหยกเป็นศิลา เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยที่พลังลมปราณยุ่งเหยิง รับศึกอย่างรีบร้อน อดชุลมุนวุ่น

วายมิได้

ในยามนั้น แป๊ะโช้วปวยพลันบังเกิดความรู้สึกคุ้นเคยชนิดหนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะก็บังเกิดความรู้สึกที่สนิทสนมขึ้น

จากนั้นทั้งสองได้ยินซุ่มเสียงชนิดหนึ่ง

เป็นเสียงไอ

ถัดจากนั้นทั้งสองแลเห็นวัตถุสิ่งหนึ่ง

เป็นเงาดาบ

.....

ทั้งสองแลเห็นเงาดาบ แต่ไม่เห็นดาบ

ทั้งนี้เพราะดาบรวดเร็วเกินไป นอกจากทั้งสองแล้ว ผู้ที่ชมดูการต่อสู้ เกรงว่ากระทั่งเงาดาบยังมองไม่เห็น

เงาดาบที่สวยงาม คล้ายเงาร่างของคนรักเมื่อดาบตวัดขึ้นแฝงกลิ่นหอมและเสียงครางเบาๆ รอยโค้งของดาบ คล้ายไหล่ละมุนของหญิงสาวบริสุทธิ์ เมื่อดาบทิ้งลง ยังแฝงรูปเค้าอันงามซึ้งอยู่บ้าง

ดาบเพริศแพรวพราย

ดาบที่เฉิดฉายเช่นนี้ ดูไปไม่ว่าผู้ใดก็ยินยอมตายเพื่อดาบนี้ อยู่เพื่อดาบนี้ ไม่คำนึงถึงความเป็นตายเพื่อดาบนี้

แม้กระทั่งดาบคะนึงหาในมือเฮ้งเซี่ยวเจียะ ก็ดังกระหึ่มเบาๆ

...อาจบางทีดาบดีเผชิญดาบวิเศษ จะสะท้านหวั่นไหวเช่นวีรบุรุษผู้กล้าพบพานโฉมงามสะคราญล้ำ

นอกจากดาบแขนเสื้อแดงของดาบที่หนึ่งแขนเสื้อแดงหมอนนิทรา

แล้ว ในโลกยังมีดาบใดที่ทรงเสน่ห์ถึงเพียงนี้?

.....

เงาร่างที่เหว่ว้าสายหนึ่ง

ดาบที่เพริศแพรวพรายเล่มหนึ่ง
นี่คือโซวมั่งจิ้ม
และดาบแขนเสื้อแดงของมัน

.....

การต่อสู้พลันยุติ

ทุกผู้คนสงบลง
สงบจนกระทั่งเสียงเข็มตก ยังได้ยินอย่างชัดเจน
ดาบเล่มนั้นพาดเฉียงๆ กับก้านคอของกวนฉิก
กวนฉิกไม่ได้เคลื่อนไหว
มันกระทั่งหนังตายังไม่กะพริบ
มันบองดุดาบเล่มนั้น
เงาร่างที่ซุบผอมสายหนึ่ง หันหลังให้กับ เฮ้งเซี่ยวเจียะและแป๊ะ-โซ้วปวย
เป็นคนผู้นี้เอง
มันพอปรากฏกาย ก็พาดดาบกับก้านคอกวนฉิก กุมชะตาของกวนฉิกไว้ในมือ
คนผู้นี้ไม่ได้เหลียวหน้ามา
แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยล้วนทราบว่ามันเป็นใคร

นับตั้งแต่เสียงไอกระทบโสต ประกายดาบผ่านเข้าคลองจักษุทั้งสองก็ทราบว่าผู้มาเป็นใคร ถึงกับไม่จำเป็นต้องมองดูเงาหลัง ก็ร้องโพล่งว่า

"ตั๋วกอ (พี่ใหญ่)"

.....

ดาบพาดกับลำคอกวนฉิก

กวนฉิกสงบยิ่ง

ดวงตามันปราศจากแววหวาดหวั่น ถึงกับไม่มีชีวิต ไม่มีความตาย คล้ายกับชีวิตนี้ไม่ใช่ของมัน มันวางเฉยและสงบยิ่งกว่าผู้ใดในบริเวณ

มันมองดูโซ่วมั่งจิ้มอย่างเย็นชา ดวงตาคล้ายแฝงแววเหยียดหยามวูบหนึ่ง ความดูแคลนวูบหนึ่ง และคล้ายกับไม่มีอะไรทั้งสิ้น

โซวมั่งจิ้มพลันกล่าวว่า

"เราไม่อาจฆ่าท่านในลักษณะนี้"

กล่าวจบ ดาบของมันก็สาบสูญไปราวปาฏิหาริย์

หายไปในแขนเสื้อ

มันกลับรั้งดาบกลับ

มันความจริงสามารถสังหารกวนฉิกในดาบเดียว แต่มันกลับรั้งดาบกลับ

ยามนั้น สถานที่ห่างไกลออกไป คล้ายกับเป็นหัวถนน และคล้ายกับเป็นสถานที่อยู่ห่างไกลกว่านี้ บังเกิดเสียงร้องเสียงหนึ่งดังว่า

"ไ

แต่โชวมั่งจิ้นรั้งดาบกลับไปแล้ว

.....

ดวงตากวนฉิกทอแววประหลาดพิกลชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านหรือคือโชวมั่งจิ้น?"

โชวมั่งจิ้นกล่าวว่า

"หากมิใช่โชวมั่งจิ้น ไหนเลยสามารถสยบท่านในดาบเดียว?"

กวนฉิกกล่าวว่า

"ท่านไฉนรั้งดาบกลับ?"

โชวมั่งลิ้มกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะดาบนั้นต้องลอบทำร้ายค่อยประสบผล"

กวนฉิกส่ายหน้าช้าๆ ใช้น้ำเสียงที่เย็นชาปากน้ำแข็งกล่าวว่า

"ลอบทำร้ายก็เป็นการลงมือ คนประมือกับคน ความจริงครอบคลุมการลอบทำร้าย ผู้ที่ใช้ดาบฆ่าคนถือเป็นวิญญชน ผู้คนจำนวนมากมักฆ่าคนโดยไม่ใช้ดาบ ไม่เห็นเลือด ถึงกับไม่ต้องลงมือด้วยตัวเอง"

โชวมั่งจิ้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หรือว่าท่านลอบทำร้ายคู่มือของท่านด้วย?"

กวนฉิกตอบว่า

"เราไม่กระทำเรื่องเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะเราไม่ลดตัวลงไป แต่บริวารของเรากระทำไม่พลาด"

ประกายตาของมันคล้ายไฟเย็น ทั้งเย็นเยียบทั้งรุนแรง กล่าวอีกว่า

"หากว่าเรากล้าแข็งจริง ก็ไม่ต้องลอบทำร้ายคน หากว่าเรากล้า

แข็งจริง ผู้อื่นก็ลอบทำร้ายเราไม่ได้...ยามนี้เราถูกท่านลอบทำร้ายประสบผลเราไม่มีวาจาจะกล่าว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะดื่นเต้นตระหนก

แป๊ะโช้วปวยเคลือบแคลงสงสัย

ทั้งสองคาดคิดไม่ถึงว่า กวนฉิกที่ดูไปคลุ้มๆ คลั่งๆ เมื่อเผชิญศัตรูกลับกล่าวเหตุผลประดานี้ออกมา

โซวมั่งจิ้มเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"จะอย่างไรพวกเรามีพวกมากกว่า"

กวนฉิกกล่าวว่า

"ยอดฝีมือที่แท้จริง ไม่ว่าเผชิญผู้คนมากน้อยเท่าใด มันล้วนต้านรับได้"

โซวมั่งจิ้มกลับนับถือเลื่อมใสต่อกำลังขวัญของมัน แต่ยังไม่เข้าใจทั้งสิ้น ดังนั้นกล่าวว่า

"ที่ท่านเอ่ยถึงไม่ใช่ผู้คน หากแต่เป็นเทพเจ้า"

กวนฉิกกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงคนคือเทพเจ้า ไม่มีคน ไหนเลยมีเทพเจ้า?"

โซวมั่งจิ้มงงงันวูบ

กวนฉิกกล่าวย้ำทีละคำว่า

"เมื่อครู่ท่านไม่ฆ่าเรา เราไม่ขอรับน้ำใจไว้"

โซวมั่งจิ้มกล่าวด้วยพระนงว่า

"เราไม่ฆ่าท่าน ไม่หวังให้ท่านรับน้ำใจ ในชีวิตเรากระทำการใดไม่ต้องการให้ผู้คนรับน้ำใจ"

กวนฉิกกล่าวคำ "ประเสริฐ" ชี้มือไปยังลุ้ยซุ้ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเรายังจะนำพามางไป"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เราไม่อนุญาต มิหนำซ้ำเรายังจะฆ่าท่าน"

กวนฉิกกล่าวว่า

"ดังนั้นเมื่อครู่ท่านจึงไม่คิดฆ่าเราในสภาพเช่นนั้น?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"หากฆ่าท่านเช่นนั้น สำหรับกับท่าน ออกจะไม่ยุติธรรม สำหรับกับเรา เป็นเรื่องน่าละอาย"

มันคล้ายยิ้มเล็กน้อย กล่าวอีกว่า

"ที่แล้วมาเรามีจิตใจอำมหิต แต่ไม่ถึงกับไร้ความละอาย"

กวนฉิกกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านฆ่าเราอีกครั้งเถอะ ไม่เช่นนั้นเราจะฆ่าท่าน"

กล่าวจบมันก็ลงมือ

มันพุ่งปราดเข้าหาลุ้ยซุ้ง

โซวมั่งจิ้มสกัดขัดขวางมันไว้

ใช้ตัวบัง ยังมีดาบของมันสกัดขัดขวาง

.....

โซวมั่งจิ้มไอคำหนึ่ง ก็ฟันดาบหนึ่ง

เสียงไอพลันฉีกขาดกระจุยกระจาย ไม่ครบเสียงไม่เป็นสำเนียง เพราะลมกระบี่

เพราะพลังกระบี่

เพราะกระบี่ไร้สุภาพทลายร่างที่น่ากลัวกว่าลมกระบี่และพลังกระบี่แผ่พุ่งจากสองมือของกวนฉิก

ประกายกระบี่ของมันเจิดจ้า เบื้องหน้าสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะและแป๊ะโซ้วปวยสองยอดฝีมืออายุเยาว์ แต่พละกำลังมิเพียงไม่เสื่อมสูญตรงกันข้ามกลับสมบูรณ์เปี่ยมล้นกว่าเดิม

แม้กระทั่งตัวมันก็คุคั่งด้วยพลังกระบี่ที่ไร้สภาพ

ดาบแขนเสื้อแดงของโซวมั่งจิ้มก็ไม่เพริศแพร้วพราย ไม่ทรงเสน่ห์อีก ขณะเดียวกันก็ไม่ป่าเถื่อนดุร้าย

ทุกครั้งมันต้องถลันถึงตำแหน่งที่มีเปรียบค่อยใช้ดาบออก

พอใช้ดาบออก ต้องจู่โจมใส่ตำแหน่งที่ต้องกอบกู้ ต้องแพ้พ่าย ต้องตกตาย

ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามสามารถรับดาบของมัน ปิดป้องดาบของมันไว้ ก็ต้องอกสั่นขวัญแขวน ทุลักทุเลยิ่ง

สภาวะจู่โจมของกวนฉิกอ่อนโหรมลงแล้ว

หากบอกว่าตอนแรกที่เผชิญหน้า โซวมั่งจิ้มจู่โจมออกสามดาบ กวนฉิกต้องใช้ออกเจ็ดกระบี่ ยามนี้สภาพการณ์แปรเปลี่ยนเป็นโซวมั่งจิ้มจู่โจมออกหกดาบ กวนฉิกค่อยใช้ออกเพียงสี่กระบี่

โซวมั่งจิ้มเพิ่งบังเกิดความมั่นใจ พลันพบเห็นเรื่องหนึ่ง

ที่แท้เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยล้วนเข้าสู่วงต่อสู้ พัวพันกระบี่ไร้สภาพทลายร่างของกวนฉิกไว้

.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยความจริงคิดเข้าสู่วงต่อสู้ช่วยเหลือโซวมั่งจิ้มอีกแรงหนึ่ง

แต่พวกเขาไม่ได้ลงมือ

ทั้งนี้เพราะพวกเขาไม่ทราบว่าโซวมั่งจิ้มยินดีหรือไม่ ต้องการหรือไม่ อย่าว่าแต่พวกเขาล้วนมีเหตุผลเป็นส่วนตัว

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงไม่คิดเข่นฆ่าสังหารกวนฉิก แป๊ะโซ้วปวยกลับถือดีเกินไป ไม่ลดตัวลงกลุ้มรุม

เพียงแค่ตอนนี้พวกเขามิอาจไม่ผนึกกำลัง

ไม่เพียงแต่ทั้งสองผนึกกำลัง มิหนำซ้ำยังเป็นผู้คนสองคนร่วมแรงร่วมใจ

ทั้งนี้เพราะกวนฉิกทางหนึ่งต่อสู้กับโซวมั่งจิ้มกลับลอบแผ่พุ่งพลังกระบี่ไร้สภาพใส่แป๊ะโซ้วปวย

แป๊ะโซ้วปวยพอรู้สึกตัว พลังกระบี่ก็คุกคามถึงหว่างคิ้ว ได้แต่ใช้ท่าดรรชนีเชี่ยวมั่ว (เอ่อล้นน้อย) เข้าคลี่คลาย

แป๊ะโซ้วปวยเพิ่งใช้ออกมาหกเจ็ดดรรชนี เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ด้านข้างก็รู้สึกมีพลังกระบี่จู่โจมมาถึง

พลังกระบี่จู่โจมเข้าใกล้ เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ลงมือร่วมศึก

เมื่อเป็นเช่นนี้ เท่ากับเป็นโซวมั่งจิ้ม แป๊ะโซ้วปวยและเฮ้งเซี่ยวเจียะสามคนผนึกกำลังต่อสู้กับกวนฉิก

กวนฉิกเผชิญกับคู่มือที่น่ากลัวเช่นโซวมั่งจิ้ม คล้ายยังไม่พึงพอใจ เปิดฉากรุกจู่โจม บีบบังคับให้แป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะลงมือ

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ทั้งหมดไม่มีหนทางเลือกได้

กวนฉิกก็ไม่มีหนทางเลือกได้

พลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างของมัน แผ่พุ่งพลังกระบี่เกลื่อนกล่น หักหาญกับดาบแขนเสื้อแดง สามดรรชนีพุ่งฟ้าและมือดาบหัตถ์กระบี่

กระแสลมดาบดุกดามคน

พลังกระบี่ปกคลุมนภา

ยามนั้น กวนฉิกพลันเสียหลักล้มหงายลง

เสียงดังคราหนึ่ง โซวมั่งจิ้มฟันดาบแขนเสื้อลง กวนฉิกแยกเท้าทั้งสองออก ดาบนี้ก็ฟันใส่โซ่เท้าของมัน

ดาบนี้กลับไม่อาจฟันโซ่เท้าขาด

โซวมั่งจิ้มรั้งดาบกลับในบัดดล

มันมิใช่แตกตื่นที่ฟันโซ่เท้าไม่ขาด ทั้งนี้เพราะมันดูออกแต่แรกว่า สายโซ่นั้นไม่ใช่วัตถุธรรมดา หากแต่เจ็บปวดใจในดาบของมัน

กวนฉิกดีดปราดขึ้น

แป๊ะโซ้วปวยใช้ท่าฮั้งโล่ว (น้ำค้างเย็น) แหวกฝ่าอากาศมาถึง

กวนฉิกแยกสองมือออก เสียงดิงคราหนึ่ง พลังดรรชนีจี้พุ่งใส่สายโซ่ แป๊ะโซ้วปวยรู้สึกปลายนิ้วสั่นสะท้าน หัวใจเย็นวาบ ต้องถอยกายไปสองก้าว

พริบตานั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะโลดแล่นมาถึงแล้ว

เขามาพร้อมกับซ้ายดาบขวากระบี่

เขาความจริงใช้มือดาบด้วยมือขวา ใช้หัตถ์กระบี่ด้วยมือซ้าย แต่สามารถพลิกแพลงใช้มือดาบหัตถ์กระบี่ทั้งสองมือตามใจปรารถนา

ขณะที่มือดาบหัตถ์กระบี่จู่โจมใส่กวนฉิก พลันปรากฏพลังกระบี่ประหลาดสายหนึ่งม้วนจู่โจมกลับมา ทำให้ดาบของเขาจู่โจมใส่กระบี่ตัวเอง กระบี่ของตัวเองแทงย้อนใส่ดาบของตัวเอง

ผลการปะทะกันเอง ก่อเกิดสะเก็ดไฟแลบกระจาย

กวนฉิกฉกฉวยโอกาสโถมใส่ลุ้ยซุ้งอีกครา

...ท่ามกลางศัตรูเข้มแข็งรายล้อมรอบ มันใช่ยังคิดนำพาลุ้ยซุ้งไปหรือไม่?

...มันไฉนทำเช่นนี้?

ไม่ว่ามันเพราะเพื่ออะไร โซวมั่งจิ้มล้วนไม่อนุญาต เรื่องเช่นนี้ไม่อาจเกิดขึ้นที่เบื้องหน้ามัน

โซวมั่งจิ้มลอยตัวขึ้น มือซ้ายของกวนฉิกพอแตะสัมผัสกับหัวไหล่ของลุ้ยซุ้ง ดาบของโซวมั่งจิ้มก็ฟันลง

ดาบของโซวมั่งจิ้มนี้มีจุดประสงค์อยู่ที่ช่วยเหลือลุ้ยซุ้ง ลืมเลือนความปลอดภัยของตัวเอง มิหนำซ้ำมันคำนวณเป็นมั่นเหมาะว่า กวนฉิกต้องรักษามือของตัวเองก่อน ขอเพียงมันบังเกิดความคิดหดมือกลับค่อยจู่โจมใส่ตัวเอง เพลงดาบของตัวเองก็จะร่ายรำใช้ออก ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามกำเริบเสิบสานได้

มิคาดกวนฉิกขยับมือซ้ายคราหนึ่ง พ้นจากไหล่กลมบนของลุ้ยซุ้ง เปลี่ยนเป็นตะปบคว้าใส่คมดาบของโซวมั่งจิ้ม

โซวมั่งจิ้มไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ ลากพาสภาวะดาบ จากนั้นกดวูบ ประกายโลหิตฉีดพุ่ง มือของกวนฉิกถูกฟันขาดเสมอข้อ

โซวมั่งจิ้มพอใช้ดาบประสบผล คิดวกดาบกลับ ก็ชักช้าก้าวหนึ่ง

กวนฉิกวางแผนไว้แต่แรก พุ่งมือขวาตุจสายฟ้า พลังกระบี่จ่อใส่ลำคอของโชวมั่งจิ้ม

โชวมั่งจิ้มไม่เคลื่อนไหว

มันไม่อาจเคลื่อนไหวอีก

ชีวิตของมันเหลืออยู่ในเงื้อมมือกวนฉิก

มาตรว่า กวนฉิกเพียงหลงเหลือมือเดียวเท่านั้น

เพียงเชี่ยวเฉียะก็ไม่อาจเคลื่อนไหว...เขาไม่กล้าเคลื่อนไหว

แม้ใช้วิชาปวยตะลึงลาน มันไม่กล้าเคลื่อนไหวด้วยพลการเช่นกัน

สถานการณ์ชะงักงัน มีแต่มือขาดของกวนฉิกตกหล่นลงที่เบื้องหน้าลุ้ยซุ้ง บังเกิดเป็นเสียงดัง ยังมีเสียงโลหิตหยดหยาดจากข้อมือซ้ายของกวนฉิก หยดลงพื้นดิน

ลุ้ยซุ้งถึงกับคิดร่ำไห้ออกมา...

...โลหิตมากมายปานนี้

...สภาพการณ์น่ากลัวปานนี้

แต่นางก็ไม่กล้าเคลื่อนไหว

นางกริ่งเกรงว่าพอร่ำร้อง จะกระตุ้นโทสะของกวนฉิก เป็นเหตุให้กวนฉิกฆ่าโชวมั่งจิ้ม

น่าเสียดายที่นางสะกดกลั้นใจไม่ร่ำร้อง กลับมีคนผู้หนึ่งกรีดร้องแทนนาง

อุนยิ้วพลันยกมือปิดหน้า ร้องโอยออกมา โพล่งว่า

"แย่แล้ว"

...ในห้องความเป็นความตาย ช่วงคับขันสำคัญ สตรีไฉนบัก

กระทำเรื่องที่ปราศจากคุณค่าความหมายออกมา?

แป๊ะโช้วปวยไม่เข้าใจจริงๆ

พร้อมกับเสียงกรีดร้องของอุนยิ้ว หัวใจเฮ้งเซี่ยวเจียะก็แทบกระดอนจากปากมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายเห็นเอ็นเขียวบนหลังมือกวนฉิกโปนขึ้นคราหนึ่ง

เอ็นเขียวบนหน้าผากโซวมั่งจิ้มก็เบ่งพองขึ้น

แต่กวนฉิกไม่ได้ปักมือลง

กวนฉิกหัวร่อแล้ว ในซอกฟันของมันมีโลหิตไหลซึม ฟันขาวยะเยือกพลอยแปดเปื้อนโลหิตแดงบาดตา มันกล่าวว่า

"เราบอกแล้วว่า เราไม่รับน้ำใจของท่าน"

จากนั้นมันหดมือกลับ เท่ากับรั้งพลังกระบี่กลับ ปากกล่าวว่า

"ครั้งนี้เราไม่ฆ่าท่าน เท่ากับชดใช้น้ำใจของท่าน นับแต่นี้พวกเราไม่ติดค้างกันและกันอีก"

มันกลับปล่อยปละละเว้นโซวมั่งจิ้มในลักษณะนี้

วันเวลาที่ผ่านมา ไม่ทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดคิดใคร่ฆ่าโซวมั่งจิ้ม

ทั้งนี้เพราะหากฆ่าโซวมั่งจิ้ม เท่ากับทำลายล้างหอลมพิรุณโปรยสามารถครองความยิ่งใหญ่ที่เมืองไคฮง

แต่กวนฉิกกลับปล่อยปละละเว้นโซวมั่งจิ้ม มิหนำซ้ำมันเพื่อสยบโซวมั่งจิ้ม ไม่เสียดายกับการเสียสละมือข้างหนึ่ง

.....

โชวมั่งจิ้มไม่ได้กล่าวว่าอะไร

มันเพียงใช้มือข้างที่ไม่ได้จับดาบ ลูบคลำลำคอตัวเอง สายตาทั้งคู่ยังคงคล้ายไฟปีศาจที่เย็นเยือก ไร้ปิติ ไร้โศกศัลย์ มีแต่อัคคีที่ไร้ความร้อน

กวนฉิกใช้มือขวาลูบคลำจุดเส้นบนมือซ้ายของตัวเองหลายจุด ทางหนึ่งกล่าวกับลุ้ยซุ้งว่า

"วันนี้เราเพียงหลงเหลือมือข้างหนึ่ง ไม่อาจรับท่านไป ท่านต้องถูกผู้คนรับตัวไป..."

มันไม่ได้กล่าวต่อ พลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กกล่าวว่า

"แต่วันหน้าเราต้องมารับท่าน ท่านรอคอยเรา"

เสียงขาดคำ กลับเปิดฉากกู่โจมใส่โชวมั่งจิ้มอีกครา

มันมีมือเพียงข้างเดียว แต่สภาวะกู่โจมยังคงคลุ้มคลั่งดุจเดิม

โชวมั่งจิ้มคล้ายคาดคำนวณสภาวะกู่โจมของมันได้แต่แรก ดังนั้นลอยตัวหลบเลี่ยง

แป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะกลุ้มกระหนาบ เข้ามาคุ้มครองในบัดดล

กวนฉิกพลันพุ่งปราดออกไป

แป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนกริ่งเกรงมันทำร้ายผู้อื่น แยกย้ายเป็นซ้ายขวา กลุ้มกู่โจมดรรชนีดาบกระบี่ใส่โดยพร้อมเพรียง

กวนฉิกยังคงพุ่งปราดไป พลังกระบี่มือเดียวหาได้อ่อนโทรมลงไม่

ทั้งสามปะทะกันกลางอากาศ กวนฉิกพลันเปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่

ล่างเท้าอยู่บนด้วยท่วงท่าจู่โจมที่ประหลาดพิกล เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะไช้วปวยยามกะทันหันไม่ทราบร้ายมือออย่างไรดี ได้แต่ทิ้งตัวลงกับพื้น พบว่ามาถึงท้องถนนแล้ว

กวนฉิกตีลังกากลางอากาศสามทอด พลิกตัวเจ็ดครั้งครา พุ่งกายปราดอย่างเร่งร้อน ความจริงสามารถฉกฉวยโอกาสนี้สาดพุ่งถึงมุมถนนแต่แล้วท่าร่างชะงักค้าง ทิ้งตัวลงมา

ทั้งนี้เพราะคนผู้หนึ่งนั่งอยู่ที่มุมถนน

คนชุดขาวที่สุขสบาย นั่งอยู่บนเก้าอี้หวายที่สะดวกสบายผู้หนึ่ง

คนชุดขาวก้มศีรษะต่ำ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นโฉมหน้าบันชัดตา

ที่เบื้องหน้าคนชุดขาว ห่างประมาณเจ็ดเชียะ จัดวางไว้ด้วยโลงใบหนึ่ง

โลงที่ลงรักสีดำ ดูออกว่าเก่าโบราณ มีขนาดใหญ่กว่าโลงทั่วไปเล็กน้อยใบหนึ่ง

แต่ว่าสีหน้าของกวนฉิกยามนี้แปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ

สีหน้ามันแฝงแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ที่มันเกรงกลัว คล้ายมิใช่คนก้มศีรษะบนเก้าอี้หวาย หากแต่เป็นโลงใบนั้น

.....

นี่ที่แท้เป็นโลงเยี่ยงไร จึงทำให้กวนฉิกที่แม้มือขาดสีหน้ายังไม่เปลี่ยนสี ต้องบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูแป๊ะไช้วปวย

แป๊ะโซ้วปวยเหลียวมองโซวมั่งจิ้ม

พวกเขาทราบว่า คนชุดขาวที่ก้มศีรษะคือเด็กปวยเกียแห่งตึกหกหุนครึ่ง แต่ไม่ทราบว่าโลงใบนี้มีอันใดน่ากลัว?

พวกเขาพอพบเห็นสีหน้าของโซวมั่งจิ้ม ในใจยิ่งตื่นตระหนกกว่าเดิม

เมื่อครู่โซวมั่งจิ้มถูกกวนฉิกสยบไว้ สีหน้ายังเป็นปกติ แต่ยามนี้แววตาที่มันมองดูโลงใบนั้น คล้ายบังเกิดความวิตกกังวล

ไม่เพียงแต่โซวมั่งจิ้ม เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยยังพบว่ากระทั่งเด็กปวยเกียที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หวาย ยังให้ความเคารพต่อโลงเบื้องหน้าเป็นพิเศษ

นี่เพียงเป็นโลงใบหนึ่งเท่านั้น

พวกมันไม่มีเหตุผลที่บังเกิดความหวาดกลัวและเคารพต่อโลงที่ไม่มีชีวิต

...หรือภายในโลงมีสิ่งที่สร้างความเคารพยำเกรงแก่พวกมัน?

แต่ว่าสิ่งที่ทำให้ชาวยุทธจักรที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินบังเกิดจิตหวั่นไหว ที่แท้เป็นอะไร?

บทที่ 22
เคล็ดประทับเก้าคำ

กวนฉิกพลันกระทืบเท้า เคลื่อนขวางไปทางซ้ายสองก้าวครึ่ง

ระหว่างการต่อสู้ มันรุกไล่ทุกฝีก้าว ไม่ถดถอยแม้สักนิ้วเดียว ต่อให้คิดหลบหนี ก็ต้องฟันฝ่าออกไป แต่เพราะโลงไม้นี้ มันเกลี้ยงเคลื่อนขวางไปสองก้าวครึ่ง

แต่ว่ามันเพียงเคลื่อนขวางไปสามเชียะ หาได้ล่าถอยไม่

จากนั้นกวนฉิกกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก พลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างกระจายไปรอบกาย หลีกเลี่ยงจากโลงไม้ พุ่งปราดไปยังท้องถนน

ที่ท้องถนนยังมีคนผู้หนึ่ง

เป็นเด็กปวยเกียที่สุภาพเรียบร้อย

เด็กปวยเกียที่นั่งก้มศีรษะต่ำ

เด็กปวยเกียที่ใบหน้าซีดขาว

พริบตาที่กวนฉิกกำลังจะลอยข้ามศีรษะมันไป เด็กปวยเกียที่สุภาพเรียบร้อย นั่งก้มศีรษะต่ำด้วยใบหน้าที่ซีดขาวพลันเงยหน้าขึ้น

สายวิชชุแลบแปลบอยู่เหนือฟ้า

สายตาของกวนฉิกพอดีสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของมัน

ทิศทางที่กวนฉิกพุ่งปราดออกไป พลันแปรเปลี่ยนกลับกลายมันไม่มุ่งเข้าหาเด็กปวยเกียอีก

ตลอดทั้งร่างมันกลับกลายเป็นพลังกระบี่สายหนึ่ง โถมใส่กำแพงศิลาที่มุมถนน

กำแพงศิลาแตกทำลาย พังครืนลงมา พลังกระบี่กลับกลายเป็นประกายกระบี่ เห็นแน่ชัดว่าจะโถมออกจากมุมถนนแล้ว

ทันใด เงาสีเทาฉลันวูบ ท้องฟ้าที่มืดครึ้มอยู่แล้วยิ่งมืดครึ้มกว่าเดิม พร้อมกับเสียงฟ้าร้องครืนครืน ฝนเริ่มตกลงมา

เงาสีเทาพลาปรากฏกายขึ้น ก็สลัดกวนฉิกที่กลางอากาศ ด้วยพลังกระบี่ที่ไร้สภาพไร้ผู้ต่อต้านของกวนฉิก กลับไม่อาจทะลวงผ่านท่ามือ ที่บัดเดี๋ยวรวดเร็ว บัดเดี๋ยวเชื่องช้าของชายชราชุดเทานั้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย พอเพ่งตามอง เห็นท่ามกลางม่านฝนอันหนาหนัก ผู้ที่สกัดขวางทางกวนฉิก กลับเป็นหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะชมดูการลงมือของลุ้ยซุ่ง พลันเห็นแป๊ะโซ้ว-ปวยยกมือกุมขมับ ส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบประคองมันไว้ เห็นแป๊ะโซ้วปวยสูดลมหายใจ

ลึกๆ กล่าวว่า

"เคล็ดเก้าขี่อิ่นกวก (เคล็ดประทับเก้าคำ) อันร้ายกาจ ข้าพเจ้ามองดูเพียงแวบเดียว ก็ศีรษะมึนงงสมองหมุน"...

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เคล็ดประทับเก้าคำ ท่านหมายถึงเคล็ดประทับเก้าคำของมิกจง (นิกายลึกลับ)?"

พอเพ่งตามอง เห็นลุ้ยซุ่งลงมือบัดเดี๋ยวรวดเร็ว บัดเดี๋ยวเชื่องช้า แต่คล้ายถักสานสายฝนเป็นแหฟ้าตาข่ายดินปากหนึ่ง ห่อหุ้มประกายกระบี่ที่แลบแปลบปลาบของกวนฉิกเอาไว้

ลุ้ยซุ่งพอลงมือกระบวนท่าหนึ่ง ก็ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดล้วนคาดคิดไม่ถึงว่า ชายชราที่ผอมกรังเช่นมัน กลับสามารถส่งเสียงตวาดที่กึกก้องปานนี้

มันพอตวาดคำหนึ่ง เสียงฝนทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายหยุดชะงักไปวูบหนึ่ง ทั้งนี้เพราะขณะที่มันส่งเสียงตวาด แทบไม่ได้ขยับซุ่มเสียงอื่นอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงมองดูแวบหนึ่ง เห็นนิ้วมือของลุ้ยซุ่งไขว้สลับสับเปลี่ยน ส่งเสียงตวาดเป็นครั้งคราว เขามองดูชั่วขณะ กลับบังเกิดความเคลือบเคลิ้มเลอะเลือน คิดหลับไหล

นี่เป็นเคล็ดวิชาช้าเร็วเก้าคำของลุ้ยซุ่ง ขณะที่ใช้เคล็ดวิชาทั้งเก้าคำกับท่ามือประทับของนิกายมิกจง สามารถใช้พลังจิตอันกล้าแข็ง หล่อหลอมรวมกับพลังลมปราณและวิชาการ ระหว่างที่ขยับนิ้วมือ ก็พลิกผันเปลี่ยนจักรวาล ประหารเทพปราบภูตร้ายได้

เคล็ดวิชาเก้าคำนี้ หมายถึงคำลิ่มเปียโต่วเจี้ยไกติ่งลิต่อโจ้ย (ผู้

ประจัญไพร่พลประชิดแนว ล้วนสลายอยู่เบื้องหน้า) อักษรแต่ละคำสามารถแปลงเป็นท่ามือประทับอันพิเศษเฉพาะของนิกายมิกจง

คำแรก "ลิ่ม" (ประชิด) เป็นการหันมือเข้าหากัน ใจกลางฝ่ามืององุ้มเล็กน้อย ข้อนิ้วสองนิ้วสอดประสาน ยกตั้งนิ้วชี้ ปลายนิ้วกระทบกัน กอปรเป็นท่าประทับดึกเคี้ยมอิ่น (ประทับคีมเดี่ยว) ของวิชาประทับหัตถ์ใหญ่นิกายมิกจง

คำที่สอง "เปีย" (ไพร่พล) เป็นการประสานนิ้วมือ นิ้วหัวแม่มือทั้งสองข้างคู่เคียง ตวัดรัดนิ้วกลาง พันฟ้วนิ้วชี้ กอปรเป็นท่าประทับไต้-กิมกังลุ้นอิ่น (ประทับกงล้อวิชระ)

คำที่สาม "โต่ว" (ประจัญ) ให้ประกบสองมือ นิ้วชี้ของมือซ้ายและขวาทาบใส่กัน ใช้นิ้วกลางรัดพันนิ้วชี้ กดครอบประทับ พร้อมกับยกตั้งนิ้วหัวแม่มือ นิ้วนางนิ้วก้อย ซึ่งเป็นท่าประทับง่ำไซจื้ออิ่น (ประทับราชสีห์นอก)

คำที่สี่ "เจี้ย" (ผู้) หมายถึงการเกี่ยวประสานนิ้วกลางข้างซ้ายข้างขวา รัดพันนิ้วนางไว้ และตั้งนิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ นิ้วก้อย ทั้งสองข้างขึ้น เรียกว่าท่าประทับไหลไซจื้ออิ่น (ประทับราชสีห์ใน)

คำที่ห้า "ไก" (ล้วน) ให้ไขว้สลับนิ้วมือซ้ายขวาทั้งสิบนิ้ว ปลายนิ้วหันออกนอก สอดประสานกันและกันไว้ นี่คือท่าประทับง่ำปักอิ่น (ประทับพันธนาการนอก)

คำที่หก "ติ่ง" (แนว) เป็นการงอใจกลางฝ่ามือ นิ้วมือซ้ายขวาสอดประสาน นิ้วหัวแม่มือข้างขวาวางอยู่เหนือนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย เรียกว่าท่าประทับไหลปักอิ่น (ประทับพันธนาการใน)

คำที่เจ็ด "ลิ" นอกจากนิ้วชี้ข้างซ้ายยกตั้งขึ้นยื่นออกนอกแล้ว นิ้วที่เหลืองอหาใจกลางฝ่ามือ หันนิ้วหัวแม่มือออกนอก งอนิ้วชี้เป็นเส้นเดียว เรียกว่าท่าประทับตีคุ้งอิ่น (ประทับหมัดปัญญา)

คำที่แปด "ต่อ" (อยู่) ให้กางนิ้วมือทั้งสิบเป็นรูปพัด ปลายนิ้วทั้งสองข้างกระทบกัน ใจกลางฝ่ามือหันออกนอก กอปรเป็นรูปวงกลม ซึ่งเป็นท่าประทับยิกลุ้นอิ่น (ประทับควงสุริยัน)

คำที่แก้ "โจ้ย" (เบื้องหน้า) มือซ้ายกำเป็นหมัดหลวมๆ งอนิ้วหัวแม่มือข้างขวาแตะกับข้อนิ้วของนิ้วชี้ กอปรเป็นท่าประทับอึ้งฮังอิ่น (ประทับเร้นรอย)

นี่เป็นเคล็ดวิชาแก้คำช้า ส่วนเคล็ดวิชาแก้คำเร็ว ให้ใช้ออกยามวิบร้อนคับขัน ลุ้ยซุ่งตอนแรกใช้มือขวาข้างเดียว ขีดเขียนตัวหนังสือกลางอากาศ เคลื่อนไหวอย่างมีจังหวะจะโคนที่แน่นอน สลัดความคิดฟุ้งซ่านจิตชั่วร้าย ผนึกสติสมาธิ ระบายพลังที่อัดอั้นออก แปรเปลี่ยนเป็นลมปราณบริสุทธิ์ที่เปี่ยมล้น

ทั้งหมดนี้เป็นเคล็ดความสำคัญของเคล็ดวิชาเร็วช้าแก้คำ

มือซ้ายของลุ้ยซุ่งความจริงเพียงหลงเหลือนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วกลาง แต่ยามนี้มันสวมใส่ "นิ้วมือ" ลงไปสามนิ้ว

เป็นนิ้วมือที่จัดทำจากไม้

แต่นิ้วมือที่จัดทำจากไม้ คล้ายยังคล่องแคล่วกว่านิ้วมือที่มีชีวิตเลือดเนื้ออีก

ด้วยพลังการฝึกปรือของเฮ้งเซี่ยวเจียะ เพียงมองดูแต่ไกลครู่หนึ่งก็รู้สึกเลอะเลือนมึนงงยิ่ง อย่าว่าแต่กวนฉิกที่รับบาดเจ็บสาหัส และต่อสู้

ประชิดติดพันกับมัน

วิชามือประทับเท้าคำของลุ้ยซุ่งพอใช้ออก ใบหน้ากลับปกคลุมด้วยประกายแห่งธรรม ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่า หัวหน้าใหญ่ตีกหกหุน-ครึ่งที่สองมือชุ่มโชกด้วยโลหิตผู้นี้ กลับฝึกปรือฝีมือแนวทางเซ็นแฝงวิชาสงฆ์ หล่อหลอมรวมพลังแห่งจักรวาล ตามธรรมชาติ ตลอดจนทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดิน เข้ากับพลังที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

ท่ามือของมันบัดเดี๋ยวคล้ายดอกบัว บัดเดี๋ยวคล้ายกระบี่ ยามเชื่องช้าสุดรวดเร็ว ยามรวดเร็วสุดเชื่องช้า หล่อหลอมรวมพลังแห่งเทพพุทธเข้ากับพลังของตัวเองอย่างกลมกลืน ระหว่างที่นิ้วมือขีดงอ ขึ้นเหยียดกดประทับ ก่อเกิดเป็นอำนาจการฆ่าฟัน ที่เพียงพอกับการทำร้ายผู้ประจัญสลายอยู่เบื้องหน้า

หากว่ากวนฉิกหากยังมีสองมืออยู่ อย่างนั้นอาจยังต้านทานรับได้

แต่กวนฉิกเชกเช่นเกาทัณฑ์ที่ยิงจบสุดล้าแล้ว

เส้งเซี่ยวเจียะคดห่วงใยแทนกวนฉิกมิได้

ยามนั้นเส้งเซี่ยวเจียะได้ยินเสียงชุ่มเสียงชนิดหนึ่ง

ชุ่มเสียงที่คล้ายพร่ำเพ้อรำพันชนิดหนึ่ง

"เราปกครองคนได้ คนก็อยู่ภายใต้การปกครองของเรา เราหากปกครองคนไม่ได้ เราจะตกอยู่ภายใต้การปกครองของคน"

ชุ่มเสียงนี้ย่อมเปล่งจากปากกวนฉิก มันกล่าวอีกว่า

"เราหากกำราบมารได้ มารจะถูกเรากำราบไว้ เราหากกำราบมารไม่ได้ ก็ต้องถูกมารรังควาน..."

เส้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนฉุกใจคิด อดสะท้านใจมิได้

ที่เขาดื้นตระหนกคือ กวนฉิกอยู่ในเวลาและสภาพเช่นนี้ ยังรำพึงรำพันไม่เลิกรา ที่เขาหวั่นไหวเพราะฉุกคิดว่า ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ กวนฉิกยังส่งเสียงพึมพำเท่ากับบ่งบอกเรื่องหนึ่ง

...กวนฉิกไม่ได้พ่ายแพ้

...มันถึงกับไม่ปรากฏลางแพ้

...คนตกอยู่ในห้วงอันตราย ไหนเลยแบ่งแยกสมาธิรำพึงรำพันได้?

เซ้งเซี่ยวเจียะพอฉุกคิดถึงข้อนี้ พลันได้ยินเสียงคำรามก้องๆ เงาร่างกลางสายฝนทั้งสองสายแยกย้ายผละจากกัน

.....

ลุ้ยซุ่งยกมือกุมอก เค้าใบหน้าบิดเบี้ยว ห่อไหล่งอหลัง ถอยกายไปเจ็ดแปดก้าว ถอยร่นถึงหน้าโลงไม้คล้ายได้รับพลังหนุนเสริมอันใด ยืดกายขึ้นมา

พลังกระบี่ไร้สภาพของกวนฉิกยิ่งเจิดจ้ากว่าเดิม

โซวมั่งจิ้มพลันโถมเข้าหา ตวาดว่า

"รับดาบ"

เงาดาบในสายฝนช่างเฉิดฉาย

กวนฉิกหันควับไป พลังกระบี่ไร้สภาพทลายร่างก่อเกิดเป็นประกายกระบี่ที่คล้ายมังกรเงินตัวหนึ่ง ข้อนคุกคามใส่ประกายดาบ

โซวมั่งจิ้มส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ส่ายร่างโงนเงน ไอออกมาอย่างรุนแรง

ไลหิดที่มือขาดของกวนฉิก ถูกน้ำฝนชะล้างเจือจางลง

ประกายกระบี่ที่แขนขวาของมัน กลับกราดเกรี้ยวอยู่ในสายฝน

มันหัวร่อเสียงแหลมเล็ก กล่าวว่า

"เราต้องโถมออกไป ต้องถาโถมออกไปได้แน่นอน"

แป๊ะโซ้วปวยดีดพุ่งออกสามดรรชนี จู่โจมเข้าหาใหม่ กวนฉิกหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราด กวัดแกว่งแขนขวา ลมดรรชนีของแป๊ะโซ้วปวยถึงกับถูกพลังกระบี่ตัดขาด ได้แต่สู้พลางถอยพลาง ล่าถอยถึงข้างโลง

กวนฉิกพลันชะงักเท้า เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ใช้มือดาบหัตถ์กระบี่จู่โจมใส่ พร้อมกับนั้นโซวมั่งจิ้มกับลุ้ยซุ่งพากันโอบล้อมเข้ามาอีกครา

กวนฉิกหัวร่อเสียงแหลมเล็กเกรี้ยวกราด กล่าวว่า

"สุดฟ้าสุดดิน เราไร้ผู้ต่อต้าน..."

ทันใด ที่ขอบฟ้าบังเกิดเสียงครืนใหญ่ ประกายกราดเกรี้ยวสายหนึ่งแหวกผ่านท้องนภาอันมืดมิด จู่โจมถึงเบื้องหน้ากวนฉิก

กวนฉิกคำรามก้อง พลังกระบี่ไร้สภาพเจิดจ้าจำรัส

เสียงโครมครามหนึ่ง แผ่นฟ้าแผ่นดินสว่างวูบ ซีดขาวอย่างโปร่งใส

กวนฉิกสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ตอบโต้ไปหนึ่งกระบี่ ท้องฟ้ากลับคืนสู่ความมืดมิดอีกครา

ความมืดมิดที่กราดเกรี้ยว

กวนฉิกแผดเสียงร้องออกมาว่า

"อริสวรรค์...สุดฟ้าไร้ผู้ต่อต้าน"...

ขณะที่สายฟ้าฟาดใส่ถนนยาว มันกลับตอบโต้ใส่ฟ้าหนึ่งกระบี่ แต่ยังถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่าง ต้องร้องเสียงหวนโหยว่า

"ฟ้าสังหารเรา..."

ลุ้ยซุ่งลอยตัวเข้ามาอย่างเงียบงัน ใช้เคลื็ดวิชาเก้าคำเร็ว จู่โจมใส่จุดชีวิตบนร่างกวนฉิก

มันเพิ่งยกมือตั้งท่า พลันเห็นดาบกระบี่วูบขึ้น

เป็นมือดาบของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ยังมีกระบี่ของเขา

ลุ้ยซุ่งได้แต่แปรเปลี่ยนท่าประทับเป็นเก้าคำช้า คลี่คลายสภาวะดาบ สลายท่ากระบี่ไป

แต่กวนฉิกผละจากไปแล้ว

มันสาบสูญไปในสายฝนแล้ว

ในสายฝนปกคลุมด้วยหมอกประหลาดชนิดหนึ่ง คลอเคล้าอยู่ที่หัวมุมถนนเบื้องหน้า

โซวบั่งจิ้มยืนอยู่กลางสายฝน ยกมือปิดปากที่ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา กล่าวว่า

"บันรับบาดเจ็บสาหัส มันต้านทานฟ้าไม่ได้ ถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่างเกรงว่าต้องกลับกลายเป็นพิการ แต่พวกเรายังขัดขวางมันไม่ได้"

มันกล่าวสรุปว่า

"กวนฉิกอันร้ายกาจนัก"

แป๊ะโซ้วปวยก็ระบายความประหวั่นพรั่นพรึงในอกออกมาว่า

"กวนฉิกอันร้ายกาจ"

.....

ลุ้ยซุ่งหันควับไปยังเฮ้งเซี่ยวเจียะ กระชากเสียงว่า

"ท่านไฉนขัดขวางไม่ให้เราฆ่ามัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะไม่ยุติธรรม"

ลุ้ยซุ่งกล่าวถามว่า

"ไม่ยุติธรรมอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวตามความสัตย์ว่า

"พวกเรามีพวกมาก มันมีเพียงลำพัง มันยังถูกฟ้าประหาร หากฆ่ามันในตอนนี้ ไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้า"

ลุ้ยซุ่งขุ่นแค้นจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านคิดประพฤติตนเป็นนักสู้ผู้กล้า วันหน้ามันย้อนกลับมา เข่นฆ่าสังหารพวกเราจนหมดสิ้น คงมีแต่นักสู้มรณะกับผู้กล้าที่หาชีวิตไม่"

มันเหลียวหน้าไปยังโซวมั่งจิ้บ กล่าวอีกว่า

"พี่น้องอันประเสริฐของท่าน กลับทำลายแผนการที่พวกเราพากเพียรกำหนดขึ้นเพื่อปลิดปลงกวนฉิก ทำลายล้างเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า"

โซ่วมั่งจิ้มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เรื่องราวที่พี่น้องเรากระทำ เท่ากับเป็นเรื่องของเรา"

ลุ้ยซุ่งขุ่นแค้นจนระบายลมออกมา เพียงกล่าวว่า

"เอาเถอะ พวกท่านเมื่อคิดปลดปล่อยกวนฉิก เราก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว จะอย่างไรมือของมันหาได้ถูกเราฟันขาดไม่"

โซวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ท่านก็ไม่ต้องกังวลใจ กวนฉิกสติเลอะเลือน ถูกจู่โจมทำร้ายหลายครั้งครา ภายหลังเนื่องจากประกายกระบี่เจิดจ้าเกินไป เป็นเหตุให้ถูกสายฟ้าฟาดใส่ มาตรว่าไม่ตกตาย พลังฝีมือของมันก็ไม่มีวันฟื้นคืนมาได้"

แป๊ะโช้วปวยพลันกล่าวว่า

"คิดตัดหญ้าต้องถอนราก พวกเราไยไม่ติดตามไปในบัดดล"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ไม่ได้"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"เพราะเหตุใด?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านไม่เห็นหมอกพิรุณนั้น..."

ยามนั้นฝนเริ่มอ่อนลง แต่เบื้องหน้ายังมีหมอกพิรุณกลุ่มหนึ่งคล้ายผนึกรวมตัวอยู่

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"นี่...หรือว่าเป็นอิงโหวม่งม้ง (ควันพิรุณรางเลือน)"

ขณะที่มันกล่าวคำ "ฝนพิรุณรางเลือน" คล้ายเอ่ยถึงวัตถุเรื่องราวที่น่าสะพรึงกลัวอันใดก็ปาน

โซวมั่งจิ้มกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เป็นควันพิรุณรางเลือน มีคนว่าจ้างยอดฝีมือตระกูลถังมณฑลเสฉวนปิดทางให้กับมัน"

ลุ้ยซุ่งพลันกล่าวว่า

"นี่คล้ายไม่เป็นพฤติการณ์ของกวนฉิกอยู่บ้าง"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"กวนฉิกไม่เคยกำหนดหนทางถอยมาก่อน"

ลุ้ยซุ่งก็กล่าวว่า

"กวนฉิกไม่เคยหลบหนีมาก่อน"

เด็กปวยเกียที่ห่างไปพลันสอดคำขึ้น

"ดังนั้นต้องมีคนคอยประสานงานกับมัน"

บันกล่าวเสริมว่า

"ที่หลังฉากของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า มีคนหนุนหลังตามที่พวกเราคาดการณ์เอาไว้จริงๆ ขุมกำลังลับนี้หากไม่กำจัดไปแต่เนิ่นๆ จะเป็นเนื้อร้ายของเมืองไคฮง"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"ดีที่พวกเรากำจัดมันไปแล้ว"

เด็กปวยเกียขบคิดแล้วกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"มาตรว่าไม่ได้ขุดรากถอนโคนไป แต่หากพวกมันคิดฟื้นคืนมา หาใช่เรื่องง่ายดายไม่"

ลุ้ยซุ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่ง ร่วมมือกันเป็นครั้งแรก ก็ทำงานใหญ่เช่นนี้สำเร็จลุล่วง"

คำพูดนี้กลับเป็นการลดตัว ประจบเอาใจต่อโชวมั่งจิ้มอยู่บ้าง

แต่โชวมั่งจิ้มหาตอบคำไม่ เพียงกล่าวว่า

"ยังมีเรื่องหลังอีกมากหลายต้องสะสาง"

เมื่อบันเห็นเขาเดินจากไป เห็นเจ้าศักดิ์สิทธิ์ทั้งหกหลงเหลือเพียงสี่คน

ประกอบด้วยเซียนวิเศษอมตะจูเซี่ยวเอีย ยิ่มกุ้ยซิ้ง และ เต้งชังแซ

สำหรับโหงวเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่ห้า) และลักเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่หก) ฉวยโอกาสที่กวนฉิกกับโซวบั่งจิ้มต่อสู้กัน หลบลี้หนีหายไปแต่แรก

เด็กปวยเกียพลันประกาศว่า

"สหายของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าที่หมอบซุ่มอยู่ที่นี้ พวกท่านไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก ทั้งนี้เพราะที่นี้ถูกมือดีของหอลมพิรุณโปรยสามร้อยสี่สิบห้าคน และศิษย์ตีกหกหุนครึ่ง สามร้อยสามสิบเจ็ดคนล้อมเอาไว้ ปิดสกัดหนทางออกทุกสาย พวกท่านมีแต่ยอมจำนน หรือว่าทิ้งชีวิตไว้ที่นี่"

ขามนั้นประตูไม้ของห้องศิลาหลังหนึ่งเปิดออกดังแอ๊ด คนผู้หนึ่งเดินออกมา กลับเป็นเอี้ยบ้อเซี้ยแห่งหอลมพิรุณโปรย

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวเสริมว่า

"ผู้ที่ยอมจำนน สามารถเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรยหรือตีกหกหุนครึ่ง ตามความสมัครใจของพวกท่าน แน่นอน พวกท่านคิดถวายชีวิตให้กับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าก็ไม่เห็นจะไม่ได้ แต่ต่อให้เจ้าศักดิ์สิทธิ์ของพวกท่านยังเป็นผู้ทราบสถานการณ์..."

เซียนวิเศษอมตะพลันล้วงขลุ่ยเหล็กจากในแขนเสื้อเลาหนึ่ง จ่อกับปากตัวเอง เป้าเป็นคลื่นเสียงแหลมเล็กสายหนึ่ง

จูเซียวเอียมองดูแวบหนึ่ง ขบคิดเล็กน้อย พลอยล้วงขลุ่ยไม้ไผ่ออกมาเลาหนึ่ง เป้าเป็นเสียงตังคราหนึ่ง หยดเล็กน้อยแล้วเป้าอีกคราหนึ่ง

ยิ่มกุ้ยซิ้งกับเต้งชังแซหันไปมองหน้ากัน จากนั้นพากันล้วงขลุ่ยหยาบและขลุ่ยยาวจากข้างเอวคนละเลา ล้วนเป้าเป็นเสียงดังสามคราคนของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าที่หมอบซุ่มอยู่ตามที่ต่างๆ บนท้องถนน

ล้วนปรากฏกายเดินออกมา มาตรว่าตกอยู่ในสภาพเสียเปรียบ ทุกผู้คนยังมีท่วงท่าเข็มแข็ง ฝีมือปราดเปรียว เมื่อนับจำนวนคน มีผู้คนประมาณสองร้อยกว่าคน

เซียนวิเศษอมตะกระแอมคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เราคือตั่วเสี่ยยู้ (เจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่หนึ่ง) ของพวกเจ้าเมื่อครู่กวนฉิกเอี้ยรับบาดเจ็บสาหัส แพ้พ่ายตกตาย..."

โซวมั่งจิ้มพลันกล่าวว่า

"มันรับบาดเจ็บ แต่ไม่ได้แพ้พ่าย และไม่ได้ตกตาย"

เซียนวิเศษอมตะหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อว่า

"แต่ว่าฉิกเสี่ยเอี้ยไม่อยู่ เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าย่อมสลายตัว เราความจริงเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย ภายหลังได้รับคำสั่งโซวกงจื้อปะปนเข้าไปในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า คราครั้งนี้โซวกงจื้อกับลุ้ยจ้งตั้งใจทำความตกลงว่าจะล้มล้างเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าก่อน ค่อยต่อสู้แตกหักหรืออยู่ร่วมกันโดยสันติ ดังนั้นพวกเราวันนี้อ้างว่าจะชิงตัวลุ้ยตั่วเสียวเจี่ยะชักนำกวนฉิกมายังที่นี้ เพื่อกำจัดฆ่าทิ้ง"

จูเซี่ยวเอียยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มของนางเหนื่อยหน่ายยิ่ง และแฝงความเหยียดหยามอยู่บ้าง แต่ความเหยียดหยามของนางคล้ายมุ่งต่อตัวเองมากกว่ามุ่งต่อผู้อื่น

นางชี้มือไปยังเซียนวิเศษอมตะ กล่าวว่า

"เราได้รับพระคุณจากเขา ดิดค้างน้ำใจของเขา เราให้การสนับสนุนการกระทำของเขา ดังนั้นเราถือเป็นคนของหอลมพิรุณโปรยด้วย"

ยิ่มกุ้ยซิ้งกับเต้งชังแซสบตากันวูบ ยิ่มกุ้ยซิ้งกล่าวขึ้นก่อนว่า

"เราความจริงเป็นคนของตึกหกหุนครึ่ง"

เต้งชังแซร้องดังๆ ว่า

"ตอนนี้พวกเราจะหันหลังให้กับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า"

ยิ่มกุ้ยซิ้งกล่าวกับลุ้ยซุ่งว่า

"ตั่งเสียวเจียะ เมื่อครู่ล่วงเกินแล้ว พวกเราได้รับคำสั่งจากเต็กตั่วตี้งจู้ (หัวหน้าตึกที่หนึ่งแซ่เต็ก) หากไม่ทำเช่นนั้น โหงวเสี่ย ลักเสี่ยจะไม่เชื้อเชิญกวนฉิกออกมา กวนฉิกไม่ปรากฏกาย แผนการทั้งหมดก็ไม่สามารถดำเนินได้"

เต้งชังแซกล่าวอย่างรวดรัดชัดเจนว่า

"ตอนนี้เรากลับคืนสู่ศักดิ์ศรีแท้จริง เป็นทูตซ้ายขวาของตึกหกหุนครึ่ง พวกท่านผู้ใดคิดรับใช้ต่อตึกหกหุนครึ่ง ให้รีบเข้าร่วม"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

การต่อสู้เมื่อครู่แม้ดุเดือด การศึกเมื่อครู่แม้ทำให้พวกเขารับบาดเจ็บ แต่ยังคงเร้าอารมณ์ สั่นขวัญวิญญาณ

แต่ยามนี้ทั้งสองกลับบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง ถึงกับแฝงความรู้สึกที่เหลวไหลอยู่บ้าง

จนบัดนี้พวกเขาค่อยเข้าใจว่า ความเคลื่อนไหวทั้งหลากหลายเพียงเป็นส่วนหนึ่งของแผนการใหญ่ทั้งหมด แม้กระทั่งความเปลี่ยนแปลงทั้งมวลก็อยู่ในการคาดคำนวณ มิเพียงแต่พวกเขาทั้งสองถูกปิดบัง ดูท่าผู้คนส่วนใหญ่ในบริเวณก็ไม่เป็นตัวของตัวเอง"

พวกเขาทั้งสองเพียงเป็นหมากสองตัวในแผนการอันรัดกุมครั้งนี้เท่านั้น

.....

เซียนวิเศษอมตะ จูเซี่ยวเอีย เต๋งชังแซ และ ยิ่มกุ้ยซิ่ง พอกล่าวจบ บริวารของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าทั้งหมดล้วนละล้าละลัง ไม่ทราบทำอย่างไรดี

พลันได้ยินเสียงเพ้ยครานึง เห็นตั้งจ้ำคุ้ยในคราบผู้รับใช้เหลาสุราถ่มน้ำลายใส่พื้น กระซากเสียงว่า

"นี่มันเป็นอะไร ฉันเสี่ยงชีวิตอยู่ พวกเราก็คิดทรยศ พี่น้องที่มีจิตใจอันจงรักภักดี ตอนนี้ถึงเวลาควักล้วงออกมาแล้ว"

คำพูดพอกล่าว คนในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าล้วนมีสีหน้าละอาย แม้แต่เต๋งชังแซกับจูเซี่ยวเอียก็ก้มศีรษะลง เซียนวิเศษยอมตะกลับตวาดว่า

"ตั้งตั๋วจู้ (หัวหน้าสาขาแซ่ตั้ง) ท่านรำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว?"

ตั้งจ้ำคุ้ยกล่าวอย่างองอาจว่า

"กล่าวตามความสัตย์ วันเวลาที่ผ่านมาทั้งหมดมีความเป็นอยู่เลอเลิศ ผู้ใดคิดยึดคอเข้าหาคมดาบ เพียงแต่เราดำเนินการลับ จิตใจกลับมุ่งสู่หนทางสว่าง มีเรื่องบางประการที่ยินยอมตาย ไม่ขอมีชีวิตอยู่"

จากนั้นมันร้องดังๆ ต่อคนของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าว่า

"ผู้ที่มีความเข็มแข็ง ให้เดินมาหาเรา พวกเราฟันฝ่าด้วยกัน ขัดขวางป้ายยี่ห้อของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าให้เรืองรอง"

การเรียกร้องของมันครั้งนี้ ปรากฏศิษย์ของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าที่จงรักภักดีสิบกว่าคนเดินเข้าหามัน

ยิ่มกุ้ยซิ้งกระซา เสียงว่า

"ตั้งจ้ำคุ้ย ท่านไม่ประมาณตนจริงๆ"

ตั้งจ้ำคุ้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เราไม่ประมาณตน แต่กี่ไม่ขายนายหวังลาภยศ"

ยิ่มกุ้ยซิ้งตวาดคำ "ท่าน..." เชียนวิเศษอมตะพลันประกาศว่า

"ผู้ที่คิดผละจากความมืดสู่แสงสว่าง เข้าสังกัดหอลมพิรุณไปรยพวกเราขินดีต้อนรับ ขอให้มาทางด้านนี้"

ยิ่มกุ้ยซิ้งความจริงคิดจัดการกับตั้งจ้ำคุ้ยก่อน พอเห็นเชียนวิเศษอมตะเกลี้ยกล่อมผู้คนเข้าร่วม ตัวเองก็ไม่ยอมล้าหลัง รีบกล่าวว่า

"ตึกหกหุนครึ่งเปิดประตูอ้ากว้าง ไม่ถือสาเรื่องเก่าก่อน หากคิดแสดงฝีมืออย่างเต็มที่ ให้มาทางด้านนี้"

เบื่อเป็นเช่นนี้ บริวารเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าทั้งสองร้อยคน มีอยู่ร่วมร้อยคนเดินเข้าหายิ่มกุ้ยซิ้ง ร่วมร้อยคนเข้าร่วมกับเชียนวิเศษอมตะ

ซึ่งความจริงภายในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าแบ่งเป็นสามฝักฝ่ายแต่แรก ตั่วเสี่ยเชียนวิเศษอมตะ และยี่เสี่ยจูเซี่ยวเอียเป็นฝ่ายหนึ่ง ซาเสี่ยยิ่มกุ้ยซิ้ง กับสี่เสี่ยเต้งชังแซเป็นอีกฝ่ายหนึ่ง ผู้ที่จงรักภักดีต่อกวนฉิกอย่างแท้จริง เกรงว่ามีจำนวนไม่ถึงหนึ่งส่วน

ครั้งกระโน้นกวนฉิกก่อตั้งฉิกเสี่ยเม้ง (สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์) มีกองกำลังกล้าแข็ง ตึกหกหุนครึ่งยังไม่อาจเทียบเทียมได้ จวบกระทั่งลุ้ยซุ่งกุมอำนาจใหญ่ เร่งปรับปรุงภายใน พร้อมกับแต่งงานกับกวนเจียวตี้ผู้เป็นม่วยม่วยของกวนฉิก ค่อยมีสภาพเด่นล้ำกว่า

จนใจที่ยามนั้นกวนฉิกมีสติเลอะเลือน ขังตัวเองอยู่ในห้องตลอดวัน

ทั้งวัน พูดจาสับสนเลอะเลือน กระทำการโดยปราศจากเหตุผล มิหนำซ้ำอารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน วางมือจากการดูแล ฆ่าฟันด้วยอำมหิต แม้แต่บริวารเก่าก่อนเช่นยี่เสี่ยกิมมิ่นซิ่ว (จัดุบาทหน้าทุอง) เมี่ยงจิ่น โหงวเสี่ยไคซิมซิ้งเซียน (เทพยดาสราญใจ) ลื่อพั่วกุน ลักเสี่ยตั๊กชิ่วม้อจับ (ผู้วิเศษมือพิษ) เตียฮุงอี่ ล้วนตายใต้เงื้อมมือมัน เมื่อเป็นเช่นนี้ค่อยชักนำจูเซี่ยวเอีย ตลอดจนโหงวเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่ห้า) ลักเสี่ย (ศักดิ์สิทธิ์ที่หก) ที่ไม่มีผู้คนเล่วงรู้ศักดิ์ศรีเข้ามาแทนที่

ตึกหกหุนครึ่งนับวันแต่จะกล้าแข็งขึ้น เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากลับแตกพ่ายไม่เป็นขบวน เมื่อเจ็ดแปดปีก่อนสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ต้องเปลี่ยนเป็นแคลื่อนไหวใต้ดิน กลายเป็นหน่วยงานลับ ตึกหกหุนครึ่งความจริงคิดฉวยโอกาสล้มล้างเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า แต่แล้วโซวมั่งจิ้มน้ำหอลมพิรุณโปรย ผุดขึ้น มีท่าทีเด่นล้ำเหนือกว่า

เมื่อเป็นเช่นนี้ ตึกหกหุนครึ่งต้องหันเหเป้าหมาย ต่อต้านกับหอลมพิรุณโปรยอย่างสุดกำลัง

เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าค่อยคงอยู่ได้ แต่ยังไม่คิดกอบกู้ กวนฉิกยังคงไม่ถามไถ่เรื่องใหญ่น้อยทั้งหมด ปล่อยให้โหงวเสี่ยลักเสี่ยกระทำแทน ดังนั้นบริวารของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากลับกลายเป็นชาวมิจฉาชีพ กระทำแต่ความชั่วร้าย ยกตัวอย่างเช่นบนแม่น้ำฮั่นจุ้ย เจี่ยเทียนชิ้วในเจ็ดมาร้ายนำกำลังคร่ากุมลุ้ยซุ้ง กลับคิดข่มเหงรังแกนาง

แต่หลายวันมานี้ ขุมกำลังของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าในนครหลวงพลันเพิ่มพูนขึ้น มีมือดีลึกลับจำนวนมากเข้าร่วมด้วย มิหนำซ้ำบริวารเส้นทางต่างๆ ของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ล้วนถูกระดมเรียกเข้าเมืองหลวง

ตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย เปลือกนอกต่อสู้ช่วงชิง ไม่ยอมดำรงอยู่ร่วมกัน แต่ลุ้ยซุ่งกับโซวมั่งจิ้มล้วนเป็นยอดอัจฉริยะ ทั้งสองหาได้ละเลยถึงการดำรงคงอยู่ของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าไม่

ทั้งสองยิ่งรู้ซึ้งถึงระดับฝีมือของฉิกเสี่ยจู้กวนฉิว

"ด้านพลังฝีมือ เราไม่แกร่งกล้วลุ้ยซุ่ง แต่กริ่งเกรงต่อโลงของมันใบนั้น"

โซวมั่งจิ้มกล่าวกับก๊วยตังชิ้ง ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ขุนพลคู่ใจเช่นนี้ พร้อมกับกล่าวเสริมว่า

"หากมิใช่หลาย่ปีบานี้ กวนฉิกคล้ายเสียสติไปมันจึงเป็นคู่มือที่น่ากลัวที่สุด"

ก๊วยตังชิ้งก็แสดงความเห็นว่า

"ซึ่งความจริง ศักดิ์ศรีและพลังฝีมือของเด็กปวยเกีย ชวนให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด แต่พลังที่หนุนหลังกวนฉิก ยิ่งทำให้ผู้คนยากนอนตาหลับได้"

ดังนั้นโซวมั่งจิ้มตกลงใจกำจัดเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าก่อน

...มีแต่กวาดล้างเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ค่อยแตกหักกับตึกหกหุนครึ่งอย่างวางใจ

นี่พ้องกับความคิดของลุ้ยซุ่งโดยไม่นัดหมาย

"หากพวกเราคิดทำศึกกับหอลมพิรุณโปรยต้องกำจัดกวนฉิกไป"

เต็กปวยเกียก็เคยบอกต่อลุ้ยซุ่งเช่นนี้ พร้อมกับแปรยาเตือนว่า

"หากว่าเล่าตั๋ว (คนที่หนึ่ง) ต่อสู้ช่วงชิงกับเล่าขี่ (คนที่สอง) ผู้ที่ได้ประโยชน์คือเล่าซา (คนที่สาม) ยามใดที่เล่าซาได้ประโยชน์ จะ

เลื่อนขึ้นมาเป็นเล่าตี่ หากพวกเราได้ชัย เล่าซาก็จะคุกคามต่อพวกเรา เมื่อถึงเวลานั้น พวกเราได้รับความเสียหายมากแล้ว ไม่แน่ว่าจะจัดการมันได้ มันจะกลับกลายเป็นภัยข้างกาย หากว่าพวกเราพ่ายแพ้ ก็อ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง คราก่อนพวกเราช่วงชิงตำแหน่งในเมืองหลวงของกวนฉิก ท่านคาดว่ากวนฉิกจะปล่อยปละละเว้นพวกเราหรือ?"

"แต่กวนฉิกเสียสติแล้ว"

ลุ้ยซุ่งจงใจกล่าวเช่นนี้ มันเคล้ายคลึงกับข้างเมตตา ค่อนข้างรำลึกถึงคนแก่ ไม่คิดเปิดฉากการฆ่าฟัน มีเรื่องบางประการ และคำพูดบางประโยค สมควรให้ผู้อื่นกระทำ ให้ผู้อื่นเป็นคนกล่าวจึงเหมาะสมกว่า

ลุ้ยซุ่งล่วงรู้ถึงข้อนี้ เด็กปวยเกียกล่วงรู้ถึงข้อนี้ ดังนั้นคนหนึ่งรู้จักกล่าว อีกคนหนึ่งรู้จักไม่กล่าว

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"คนเสียสติไม่ได้ดกตาย บางครั้งคนเสียสติคล้ายกับคนที่พ่ายแพ้ ต่อให้พ่ายแพ้ยังสามารถผุดขึ้นใหม่ เหตุใดคนเสียสติไม่สามารถฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ?"

ดังนั้นลุ้ยซุ่งกับโซวมั่งจิ้ม มีข้อตกลงอย่างไม่เป็นทางการข้อหนึ่ง ข้อตกลงที่ว่าคือ ล้มล้างเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ฆ่ากวนฉิกก่อน พวกมันล้วนดำเนินการถึงที่สุด

เต้งชังแซกับยิ่มกุ้ยซิ้งเป็นคนสนิทของกวนฉิก พฤติการณ์ที่คลุมๆ คลั่งๆ ไว้วางใจคนนอกของกวนฉิก สร้างความไม่ยินยอมพร้อมใจแก่พวกมัน ดังนั้นลุ้ยซุ่งจัดส่งเด็กปวยเกียติดต่อกับยิ่มกุ้ยซิ้งและเต้งชังแซตั้งแต่แรก

ยิ่มกุ้ยชิ้งเห็นกวนฉิกไว้วางใจโหงวเสี่ย ลักเสี่ย พวกมันทั้งสองคง ไม่อาจรักษาตัวรอด มิสู้ทรยศ ย่อมยอมรับการติดต่อจากลุ้ยชุ่ง ส่วนเต้ง-ชังแซ คล้อยตามยิ่มกุ้ยชิ้งทุกประการ ดังนั้นถูกดึงตัวไปด้วย

โซวมั่งจิ้มก็จัดส่งเอี้ยบ้อเซี้ย แบ่งแยกคนของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า เอี้ยบ้อเซี้ยกลับมุ่งเป้าหมายมาที่เซียนวิเศษอมตะ

เซียนวิเศษอมตะแม้เป็นตั๋วเสี่ยจู้ (เจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่หนึ่ง) แต่เห็นสถานการณ์เลวร้ายลง ศักดิ์ฐานะถูกโยกคลอน ย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจ

เซียนวิเศษอมตะเป็นคนชาญฉลาด มันหากมิใช่คนชาญฉลาด คงไม่ยืนหยัดอยู่ได้ ในขณะที่ยี่เสี่ยเมี่ยนจิ่น โหงวเสี่ยลื่อพั่วกุน ลักเสี่ยเตียฮุงอี่ล้วนถูกฆ่าทิ้ง

...คนชาญฉลาดผู้หนึ่งย่อมทราบว่า การมีชีวิตอยู่เป็นเรื่องสำคัญที่สุด

...คนชาญฉลาดค่อนข้างกลัวตาย

...ทั้งนี้เพราะคนชาญฉลาดรู้จักมีชีวิตอย่างเสพสุขมากกว่า

...คนที่เน้นการเสพสุข จะบังเกิดความละโมบ มีจุดมุ่งหมาย

เอี้ยบ้อเซี้ยเห็นซึ้งถึงข้อนี้ ดังนั้นซื้อตัวเซียนวิเศษอมตะได้อย่างแยบคาย

มันยังดูออกว่าเซียนวิเศษอมตะเป็นพวกเดียวกับจูเซี่ยวเอีย ที่เข้ามาเสริมตำแหน่งยี่เสี่ย ขอเพียงซื้อตัวเซียนวิเศษอมตะ เท่ากับเกลี้ยกล่อมจูเซี่ยวเอียเข้าเป็นพวก ประหยัดเรี่ยวแรงและเวลาไม่น้อย

เอี้ยบ้อเซี้ยเห็นซึ้งปรุโปร่งจริงๆ

เซียนวิเศษอมตะล้วนกลับกลายเป็นสายภายในของหอลมพิรุณ

โปรย

ดังนั้นจึงเกิดปฏิบัติการเหลาซาฮะขึ้น

...พวกมันอาศัยลุ้ยซุ้ง ชักนำให้เกิดการต่อสู้ขนาดย่อม พร้อมกับชักนำกวนฉิกออกมา เปิดฉากการศึกครั้งใหญ่ เพื่อกำจัดฆ่ากวนฉิกในคราเดียว

แต่กวนฉิกยังคงทะลวงฝ่าวงล้อมไป

มาตรว่ามันรับบาดเจ็บสาหัสก็ตาม

ในแผนการ "สองพยัคฆ์ช่วงชิง จุดมุ่งหมายอยู่ที่กวนฉิก" ครั้งนี้ ตีกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยยังคงจ้องคุมเชิงไม่เลิกรา

แต่โซวมั่งจิ้มกลับเพิ่มเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวย ที่เป็นสองผู้ช่วยอันเข็มแข็ง

มันอาศัยปฏิบัติการครั้งนี้ สั่งให้แป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะข่มขู่ลุ้ยกุ้งเข้าเป็นพวก และกำจัดฆ่าลุ้ยหึง

มันเองเฝ้าที่มั่นของหอลมพิรุณโปรยไว้ ในขณะที่ลุ้ยซุ่งก็คุมกำลังไม่เคลื่อนไหว จวบกระทั่งกวนฉิกปรากฏกาย หมายฉุดคร่าลุ้ยซุ้ง ทั้งหมดค่อยนำกำลังโอบล้อมเหลาซาฮะไว้

ยามนี้การกวาดล้างผ่านไปแล้ว คงเหลือแต่การสะสางเรื่องหลังและเกลี้ยกล่อมชักชวน

...การฆ่าฟันเพียงเป็นวิธีการอันจำเป็น นับเป็นการทำลายล้างชนิดหนึ่ง

...การรวมกำลังขุมใหม่ จึงเป็นการสร้างสรรค์

จบเล่ม 2

ศัสตราวุธอุ้นเสี่ยงเจ็ก ตอน

เล่ม 3 (จบ)

ดาบมังกรฟ้า

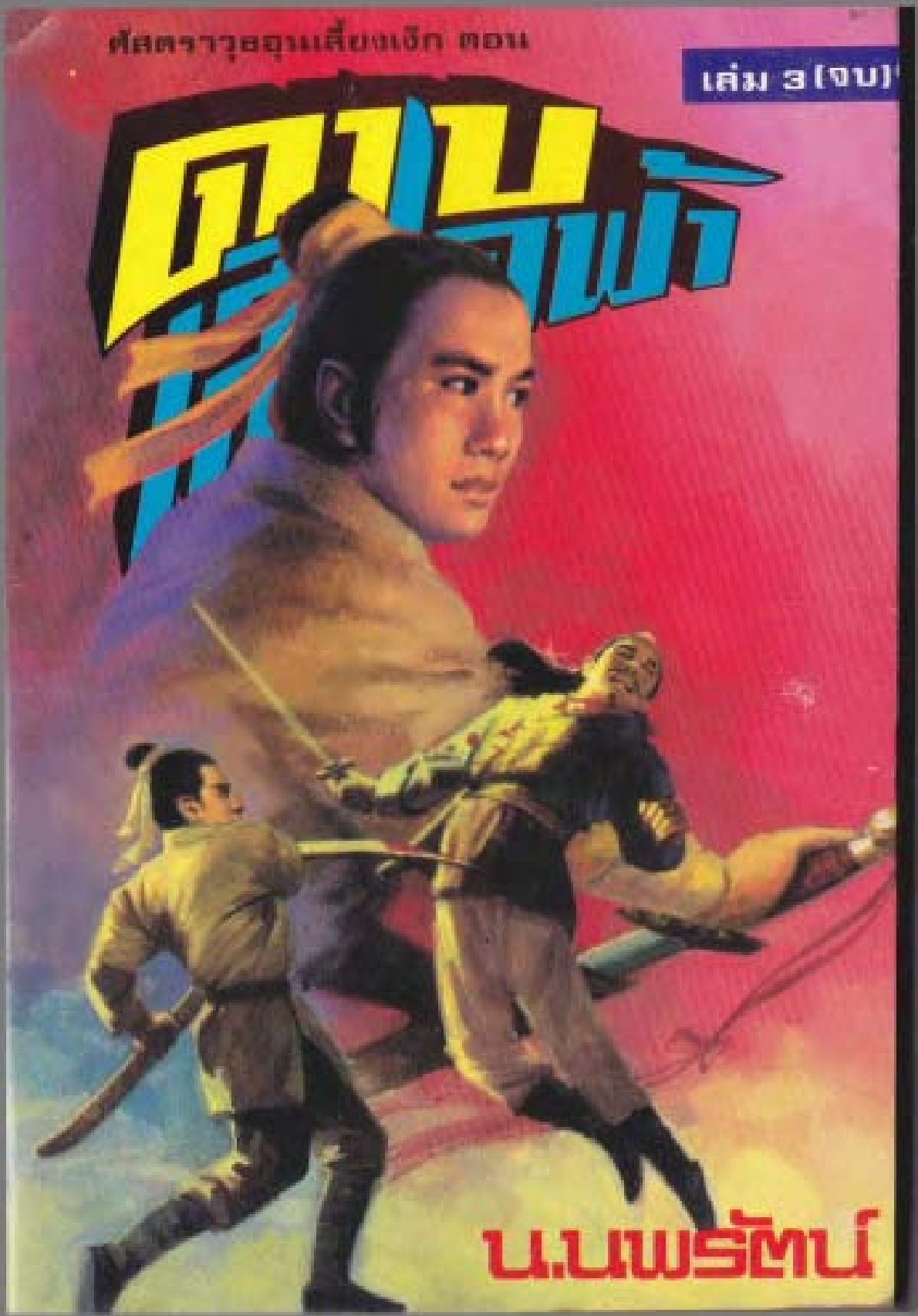

น.นพรัตน์

บทที่ 23
เปลี่ยนสถานที่นัดพบ

สภาพในดอนนี้คือ กำลังสำคัญของตึกเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า มีอยู่สี่ส่วนเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรย สี่ส่วนกลายเป็นของตึกหกหุนครึ่ง

ซึ่งความจริง เซียนวิเศษอมตะและยิ่มกุ้ยชิ้งต่างเกลี้ยกล่อมพวกพ้อง ลอบเพาะบุมกำลังตัวเองไว้แต่แรก หากกวนฉิกไม่เลอะเลือนงมงาย จะพบว่าสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์แตกสานซ่านเซ็นไปแล้ว

ยามนี้บริวารที่หลงเหลือไม่ถึงสองส่วน ส่วนหนึ่งยืนอยู่ฝ่ายตั้งจ้ำคุ้ย ยินยอมตายเพื่อกวนฉิก ฝ่ายหนึ่งวางหมากไม่ถูก คิดเสี่ยงก็ใช่ที่ คิดหลบหนีก็ไม่สำเร็จ ทั้งไม่ต้องการทรยศ และไม่คิดใคร่ตาย

โชวมั่งจิ้มพลันกล่าวกับเอี้ยบ้อเซี้ยว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราชิงชังคนประเภทใดที่สุด?"

ไฝดำบนหน้าผากเอี้ยบ้อเซี้ยคล้ายเป็นประกายกล่าวว่า

"กงจื้อคล้ายไม่ชมชอบผู้เหยียบเรือสองแคม ทำตัวประดุจหญ้าบนกำแพง ที่เอนลู่ตามลมที่สุด"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ถูกต้อง จงรักก็จงรัก ทรยศก็ทรยศ มีชีวิตก็มีชีวิต ตกตายก็ตกตาย ผู้คนต้องมีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว หากเลือกผิดพลาด ก็เพียงแต่ผิดพลาด เลือกถูกต้องเพียงถือว่าถูกต้อง ที่ไม่สมใจที่สุดคือกลัวพยัคฆ์เบื้องหน้า กลัวสุนัขป่าด้านหลัง ซุกหัวหดหาง ละล้าละลัง มิสู้ฆ่าทิ้งให้หมดเรื่องสิ้นราว"

เอี้ยบ้อเซี้ยร้องดังๆ ว่า

"กงจื้อกล่าวถูกต้อง"

คำพูดของโซวมั่งจิ้มพอกล่าว ปรากฏบริวารของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าอีกไม่น้อย เอนเอียงมาทางหอลมพิรุณโปรย

ลุ้ยซุ่งกระแอมไอคำหนึ่ง กล่าวว่า

"โซวกงจื้อ ไม่พบกันนานแล้ว"

โซวมั่งจิ้มพลันกล่าวว่า

"ท่านเป็นหวัดหรือ?"

ลุ้ยซุ่งงงงันวูบจึงกล่าว

"ด้วยบารมีกงจื้อคุ้มครอง เล่าฮูน้อยครั้งจะเจ็บไข้ได้ป่วย"

โซวมั่งจิ้มถามอีกว่า

"ท่านเป็นโรคปอด?"

คำพูดนี้กล่าวจากปากโซวมั่งจิ้ม ถือเป็นการเย้ยหยันต่อลุ้ยซุ่ง

ถึงกับแทบเป็นการหยามอัปยศ

ลุ้ยซุ่งกลับไม่มีโทสะ ตอบว่า

"เราไม่"

โชวมั่งจิ้มคาดคั้นถามว่า

"อย่างนั้นก่อนที่ท่านจะกล่าววาจา ไฉนต้องกระแอมไอ?"

ลุ้ยซุ่งคาดคิดไม่ถึงว่าจะเผชิญคำถามเช่นนี้ ขยามกะทันหันไม่สามารถตอบได้

เด็กปวยเกียพลันตอบวาจา มันก้มศีรษะต่ำ ซุ่มเสียงอ่อนระโหยโรยแรง แต่ท่ามกลางลมโชยพัดฝนตกพรำยังกระทบโสตผู้คนอย่างชัดเจนว่า

"จ้งดิ้งจู้กระแอมไอก่อน เพราะต้องการให้ท่านสนใจ เขากำลังกล่าววาจากับท่าน"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"มันกล่าววาจา เราย่อมได้ยิน เราไม่ได้หูหนวก ไยต้องกระแอมไอก่อน หรือมันอยู่เบื้องหน้าเรา กลับไม่มีความเชื่อมั่นต่อตัวเองแม้แต่น้อย?"

เด็กปวยเกียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"อย่างนั้นเมื่อวานนี้ โชวกงจื้อพบกับเราบนเหลาซาฮะ ไยทั้งสิบสิบเจ็ดครั้ง หมายความว่าอย่างไร?"

คำพูดพอกล่าว คมของดีกหกหุบเครื่งและหอลมพิรุณโปรยล้วนกำลาวุธลับ หลั่งเหงื่อจนชุ่มโชก

เพียงโชวมั่งจิ้มลงมือด้วยโทสะ กองกำลังทั้งสองฝ่ายจะพลั่ง

เลือดกลางท้องถนน ต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตาย

โชวมั่งจิ้มกลับไม่มีโทสะ ตอบคำถามนี้อย่างเฉื่อยชาว่า

"ทั้งนี้เพราะเรามีโรคภัย มิอาจไม่ไอ"

มันชี้มือไปยังลุ้ยซุ่ง กล่าวอีกว่า

"มันไม่มีโรคภัย กระแอมไอไยกัน นอกจากมันเห็นเรากระแอมไอ จงใจส่งเสียงไอ ประชดแนบแนมเรา"

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า โชวมั่งจิ้มจงใจรังควานหาเรื่องต่อลุ้ยซุ่ง

ผู้นำคนหนึ่งคิดรังควานผู้นำอีกคนหนึ่ง ย่อมมีเหตุผลร้อยพันประการ แต่โชวมั่งจิ้มกลับเลือกข้อปลีกย่อยเล็กน้อยเช่นนี้เป็นหัวข้อหาเรื่อง แสดงว่าไม่เห็นลุ้ยซุ่งอยู่ในสายตา

ลุ้ยซุ่งยังไม่มีโทสะ กล่าวว่า

"เราส่งเสียงไอครั้งนั้น เพื่อแสดงความรู้สึกที่ดีต่อท่าน หวังใกล้ชิดกับกงจื้อให้มากกว่าเดิม"

สีหน้ามันมืดครึ้มดุจวันฝนตกเช่นนี้ ยามนี้กลับปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวอีกว่า

"เราไม่มีเจตนาร้าย ยังหวังกงจื้อให้อภัย"

คำพูดพอกล่าว คนของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าที่หลงเหลือหลายสิบคน มีอยู่สิบกว่าคนที่เอนเอียงมาทางหอลมพิรุณโปรย

โชวมั่งจิ้มกวาดตามองรอบข้าง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านประจบเราก็ไม่มีประโยชน์ ท่านยังคงต้องให้คำตอบเรื่องนั้นแก่เรา"

ลุ้ยซุ่งกลับยิ้มประจบกล่าวว่า

"เราเกรง แต่ท่านให้เวลาเราสามวัน ตอนนี้เพิ่งผ่านไปหนึ่งวัน"

โชวมั่งจิ้มคล้ายได้ยินไม่ชัดเจน ต้องกล่าวว่า

"ว่ากระไร?"

ลุ้ยซุ่งได้แต่กล่าวอีกเที่ยวหนึ่งว่า

"กงจื้อให้เวลาเราสามวัน สองวันให้หลัง เราจะให้คำตอบแน่นอน"

ยามนี้ไม่เพียงแต่บริวารเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าที่รีรอลังเลล้วนเดินเข้าหาหอลมพิรุณโปรย แม้แต่คนของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าที่เข้าสังกัดตึกหกหุนครึ่ง ก็มีคนโยกย้ายมาที่หอลมพิรุณโปรย

โชวมั่งจิ้มเอียงหน้าขบคิดแล้วกล่าว

"เราให้เวลาท่านสามวันหรือ?"

ลุ้ยซุ่งรับคำ โชวมั่งจิ้มกล่าวด้วยความรำคาญว่า

"เวลาสามวันยาวนานเกินไป ยามนี้กวนฉิกจบสิ้นแล้ว เราต้องการให้ท่านให้คำตอบแก่เราในวันพรุ่งนี้"

ลุ้ยซุ่งกล่าวอย่างลังเลว่า

"นี่...ไม่ออกจะเร็วเกินไปหรือ?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเย็นชาว่า

"ท่านดำหนิว่าเร็วเกินไป อย่างนั้นต้องการให้เร็วกว่านี้ก็ได้"

ลุ้ยซุ่งรีบกล่าวว่า

"ไม่เร็ว ไม่เร็ว พรุ่งนี้เหมาะสมยิ่ง"

ผลการโต้ตอบครั้งนี้ ศิษย์ของตึกหกหุนครึ่งในบริเวณแทบไม่อาจเงยหน้าขึ้น คนของหอลมพิรุณโปรยกลับบังเกิดความเหิมเกริมเปี่ยมล้น

โซวมั่งจิ้มยังไม่ปล่อยปละละเว้นกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ต้องตอบต่อเราอย่างไร เต็กซิงแซ (ท่านผู้แซ่เต็ก) ใช่บอกต่อท่านหรือไม่?"

ฟังจากน้ำเสียงของมัน คล้ายให้ความสำคัญต่อเต็กปวยเกียยิ่งกว่าแสดงต่อลุ้ยซุ่งอีก

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"บอกแล้ว"

แต่โซวมั่งจิ้มยังบอกออกมาว่า

"เราต้องการให้ท่านยอมจำนน ขอเพียงท่านยอมจำนน ตึกหกหุนครึ่งสามารถผนวกเข้ากับหอลมพิรุณโปรย โดยไม่ต้องล่มสลาย หากพวกท่านคิดต่อสู้สืบไป เราขอบอกต่อท่านว่า นั่นเป็นการหาที่ตาย"

คำพูดพอกล่าวคนของตึกหกหุนครึ่งแทบไม่อาจสะกดกลั้นใจปรารถนาให้ลุ้ยจ้งตึ้งจู้หรือเต็กตั่วตึ้งจู้ออกคำสั่งคำเดียว จะได้เสี่ยงชีวิตตกตายไปข้างหนึ่ง

แต่เต็กปวยเกียคล้ายไม่ได้ยินอันใด

ลุ้ยซุ่งก็กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปรว่า

"เราทราบ"

โซวมั่งจิ้มค่อยคล้ายบังเกิดความรู้สึกพึงพอใจ กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เที่ยงวันพรุ่งนี้ สถานที่นัดพบเปลี่ยนเป็นหอลมพิรุณโปรย"

ในที่สุดลุ้ยซุ่งไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ กล่าวว่า

"ว่ากระไร?"

โซวมั่งจิ้มชำเลืองมองม้า กล่าวว่า

"ท่านไม่รับปาก?"

ลุ้ยซุ่งคิดกล่าว แต่แล้วกลั้นกลืนไว้

"ไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด"

ครั้งนี้เป็นเด็กปวยเกียกล่าววาจา มันร้องดังๆ ว่า

"ต่อให้จ้งตี้งจู้รับปาก เราก็ไม่รับปาก"

โซวมั่งจิ้มชำเลืองมองเด็กปวยเกียแวบหนึ่ง สีหน้ามันลึกซึ้งเยือกเย็น สองตาคล้ายไฟปีศาจ ทั้งเยือกเย็นทั้งลึกซึ้ง ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่ามันบันดาลโทสะหรือไม่

โซวมั่งจิ้มย้อนถามว่า

"ท่านไม่เห็นด้วย?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"หากว่าไปเจรจาที่หอลมพิรุณโปรย พวกเราเท่ากับพาตัวเข้าถ้ำเสือ เสนอตัวเองไปติดกับ เรื่องเช่นนี้พวกเราไม่กระทำมาก่อน"

โซวมั่งจิ้มยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ ครั้งนี้อาจมีข้อยกเว้น"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะเราใช้ให้ท่านกระทำ"

เด็กปวยเกียครุ่นคิดเป็นเวลานาน ค่อยเอ่ยปากว่า

"ยังคงไม่ได้"

มันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"หากพรุ่งนี้ต้องพ่ายแพ้แน่นอน มิสู้เสี่ยงชีวิตในวันนี้"

โชวมั่งจิ้มสูดลมหายใจช้าๆ คำหนึ่ง เพ่งตาถามเด็กปวยเกียว่า

"ท่านไม่กล้า?"

เด็กปวยเกียย้อนถามว่า

"หากให้พบกันที่สำนักใหญ่ของตึกหกหุนครึ่งเรา ท่านกล้าหรือไม่?"

"ตกลง"

โชวมั่งจิ้มกล่าวราวผ่าปล้องไม้ไผ่ในดาบเดียวว่า

"พวกเราจะไปยังตึกหกหุนครึ่ง"

คำพูดพอกล่าว ไม่ว่าเป็นศิษย์ตึกหกหุนครึ่งหรือคนของหอลมพิรุณโปรย ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

.....

ไม่เข้าถ้ำเสือ ไหนเลยได้ลูกเสือ

แต่คนที่เข้าสู่ถ้ำเสือ มักต้องจ่ายค่าตอบแทน

...พาตัวเข้าใจกลางของศัตรู ฝ่ายตรงข้ามซ่อนเร้นตัวเองเปิดเผย ผู้ชาญฉลาดจะไม่กระทำ ยิ่งอย่าว่าแต่คู่มือเช่นตึกหกหุนครึ่ง หรือว่าโชวมั่งจิ้มเสียสติแล้ว?

โชวมั่งจิ้มพอกล่าวคำพูดนี้ออกมา เอี้ยบ้อเซี้ยก็เดินออกไปหนึ่งก้าว แสดงว่าคิดกล่าววาจา ซือบ้อขุยและมกปักชิ้งไม่ทราบปรากฏจากที่ใด เดินเข้าหาโชวมั่งจิ้ม

โชวมั่งจิ้มไม่รอให้พวกมันเอ่ยปาก ชิงถามว่า

"พวกท่านกล้าหรือไม่?"

ลุ้ยซุ่งดาเป็นประกวย กล่าวว่า

"โซวกงจื้อยินยอมให้เกียรติไปยังตึกเรา ย่อมต้องอ่อนน้อมรอต้อนรับ"

เด็กปวยเกียกลับกล่าวว่า

"ไม่ได้"

โซวมั่งจิ้มมองดูโลงใบนั้น สีหน้าปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น. กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คิดไม่ถึงเด็กตั๋วตึ้งจู้ขวัญอ่อนปานนี้"

เด็กปวยเกียหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"ปัญหามิใช่อยู่ที่ขวัญอ่อนหรือกล้าแข็ง หากแต่เป็นเรื่องของค่าความเชื่อถือ"

"ค่าความเชื่อถือ?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"โซวกงจื้อบอกว่า สามวันให้หลังค่อยรับฟังคำตอบจากพวกเราในฐานะของผู้นำหอลมพิรุณโปรย ย่อมต้องรักษาคำพูดไว้ หากกลับกลอกไปมา ต่อให้สามารถโค่นฝ่ายตรงข้ามพ่ายแพ้ ก็เป็นที่หยามดูแคลนของผู้กล้าทั้งแผ่นดิน"

มันกล่าวเสริมว่า

"โซวกงจื้อคิดกระทำการใหญ่ สำเร็จกิจการยิ่งใหญ่ ต้องไม่เสียคำพูดเพราะเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ ปล่อยให้ตกเป็นที่ครหาของผู้คน"

ดวงตาโซวมั่งจิ้มทอแววชื่นชม กล่าวว่า

"ท่านที่แท้คิดทำอย่างไร?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ยังคงปฏิบัติตามข้อตกลงครั้งแรก กำหนดเวลายามเที่ยงของวันมะรืน"

มันก้มศีรษะกล่าววาจา ทำให้ผู้คนสังเกตสีหน้าความรู้สึกของมันไม่ออก มันกล่าวอีกว่า

"สำหรับสถานที่ โซวกงจื้ออาจหาญไม่พรั่น สหายของหอลมพิรุณโปรยขวัญกล้าเกินคน ขอเปลี่ยนเป็นตึกหกหุนครึ่ง หากว่าตึกหกหุนครึ่งรับมือไม่ได้ นับแต่นี้ก็ไม่อาจแบกหน้าอยู่ที่ธารน้ำตกปุกตังผักโป้ว (ธารน้ำตกไม่เคลื่อนไหว) อีกต่อไป"

มกปักชิ้งสอดคำขึ้น

"เด็กตั่วตี้งจู้ ท่านดีคลูกคิดรางแก้วเป็นอย่างดี เมื่อเป็นเช่นนี้ตึกหกหุนครึ่งไยมิใช่มีเปรียบทั้งเวลา สถานที่ และบุคคลแล้ว?"

เด็กปวยเกียมองดูฝ่ามือที่วางอยู่บนหัวเข่าตัวเอง กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"นั่นต้องดูว่า หอลมพิรุณโปรยกล้าบุกสู่ถ้ำเสือ รูโจมมังกรเหลืองหรือไม่?"

ซือบ้อขุยกระชากเสียงว่า

"เด็กปวยเกีย ท่าน..."

โซวมั่งจิ้มพลันกล่าวว่า

"ตกลง เรารับปาก"

ทุกผู้คนสะดุ้งเฮือกอีกครา เด็กปวยเกียกล่าวย้ำว่า

"วาจาวิญญชน"

โชวมั่งจิ้มขณะจะตอบคำ แป๊ะไช้วปวยชิงกล่าวว่า

"ไม่ถือเป็นคำพูด"

เด็กปวยเกียกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยเยาะว่า

"โชวกงจื้อ ในหอลมพิรุณโปรยตอนนี้ ที่แท้มีคนบงการออกคำสั่งได้กี่คน?"

แป๊ะไช้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นฮู่เล้าจู้ (รองหัวหน้าหอ) คนใหม่ เรื่องพาตัวเข้าปากเสือ ข้าพเจ้าไม่กระทำ เล้าจู้ก็ไม่สมควรกระทำ หากคิดเจรจา ควรกระทำที่เหลาชาอะ"

เอี้ยบ้อเชี่ยสอดคำขึ้น

"ต่อให้ท่านเป็นฮู่เล้าจู้ เรื่องนี้มีแต่กงจื้อตัดสินชี้ขาด"

แป๊ะไช้วปวยกล่าวอย่างขึนกรานว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย เพื่อผลประโยชน์ของหอลมพิรุณโปรย ข้าพเจ้าสมควรต่อสู้ช่วงชิง"

เด็กปวยเกียกล่าวราวกับมีความอดทนเป็นเลิศว่า

"พวกท่านเหล่าผู้นำหอลมพิรุณโปรย ไช่ต้องการหารือเป็นส่วนตัวก่อยให้คำตอบที่แน่ชัดแก่เราหรือไม่?"

โชวมั่งจิ้มตัดบทว่า

"ไม่ต้องแล้ว เรารับปากท่าน"

เด็กปวยเกียเลิกคิ้ว กล่าวย้ำอีกคราว่า

"วาจาวิญญูชน?"

โชวมั่งจิ้มตอบรับว่า

"ไม่ขอคืนคำ"

มันกล่าวเสริมว่า

"นอกจากพวกท่านไม่รักษาคำพูด"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ประเสริฐ สองวันให้หลัง พวกเราจะน้อมรอต้อนรับ ไม่พบกันไม่เลิกรา"

แป๊ะโซ้วปวยกระทืบเท้ากล่าวว่า

"ปล่อยให้กวนฉิกหนีเอาชีวิตรอด นับว่าไม่สมควรอยู่แล้ว ละทิ้งการศึกวันพรุ่งนี้ ไม่รีบเผด็จศึก ถือเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์ เคลื่อนกำลังล่วงลึกเข้าตึกหกหุนครึ่ง ยิ่งไม่มีความจำเป็น"

โซวมั่งจิ้มมีสีหน้าไม่พอใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ท่านไม่เข้าใจหรอก เราต้องการให้คนของตึกหกหุนครึ่งพ่ายแพ้อย่างยินยอมพร้อมใจ"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างขึนกรานว่า

"ที่ผู้นำทัพช่วงชิง เพียงเป็นชัยชนะ ไม่ใช่ยอมรับนับถือ ผู้สำเร็จเป็นเจ้า ผู้พ่ายแพ้เป็นโจร คนที่ปราชัยเท่ากับสูญเสียจิตใจของส่วนรวมไปแล้ว"

ซือบ้อขุยพลันตวาดว่า

"บังอาจ"

เด็กปวยเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าในหอลมพิรุณโปรยตอนนี้ ผู้ที่แสดงความเห็นไม่มีเพียงคนเดียว"

เอี้ยบ้อเซี่ยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ในตึกหกหุนครึ่ง ก็มีแต่เต็กตั่วตึ้งจู้กล่าววาจา ลุ้ยจ้งตึ้งจู้กลับคล้ายปลดเกษียณ ไม่ถามไถ่เรื่องราวอีก"

ลุ้ยชุ่งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เต็กตั่วตึ้งจู้สามารถแสดงความเห็นแทนเรา ไม่ว่าเรื่องราวใหญ่น้อย ล้วนปล่อยให้มันจัดการ"

เต็กปวยเกียกล่าวเสริมว่า

"ล้วนพึ่งพาจ้งตึ้งจู้ไว้วางใจ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"ผู้ใดไม่รู้จักกล่าวประจบสอพลอ หากทราบว่าเป็นความผิดพลาดยังไม่กล่าวเปิดโปง ถือเป็นชนชั้นสุมักรับใช้ ไม่อาจสำเร็จกิจการใหญ่ได้"

เต็กปวยเกียกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตึกหกหุนครึ่งเปิดกว้างรับคำน้อมเตือน ด้วยปัญหาของแป๊ะเฮียไหนเลยกังวลว่าไม่มีทางออก?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดกล่าวมิได้ว่า

"เต็กตั่วตึ้งจู้ออกจะดูแคลนขี่กอเราแล้ว พวกเราเป็นพี่น้องของโซวตั่วกอ ขออยู่เคียงคู่ลมพิรุณ ไม่ขอพึ่งพิงแสงสุริยันของหกหุนครึ่ง แต่กลับเลื่อมใสในสติปัญญาของท่าน ขอเชิญชวนให้เข้าสู่หอลมพิรุณโปรย"

เต็กปวยเกียทอดถอนใจกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกท่านอยู่เคียงคู่ลมพิรุณ เราไม่ขอยุ่งเกี่ยว แต่โซวก่งจื้อรับปากแล้วว่า พวกเราจะพบกันที่ตึกหกหุนครึ่งในวันมะรืนนี้"

แป๊ะโช้วปวยมองดูโซวมั่งจิ้ม กล่าวว่า

"ตั่วกอ ท่านยังไม่ทบทวนคำสั่งอีก?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"คำพูดที่เรากล่าวจากปาก เฉกเช่นดาบที่ฟันออกไป"

แป๊ะโซ้วปวยร้องดังๆ ว่า

"แต่ว่าหากผิดพลาด สมควรแก้ไข"

โซวมั่งจิ้มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราไม่ผิดพลาด ไม่ต้องแก้ไข"

แป๊ะโซ้วปวยคิดกล่าวกระไร เฮ้งเซี่ยวเจียะชิงกระตุกแขนเสื้อมันลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ยี่กอ เรื่องเหล่านี้มิสู้รอไว้กล่าวกับตั่วกอเป็นการส่วนตัว"...

แป๊ะโซ้วปวยสะบัดมือคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อถึงเวลา สถานการณ์กำหนดแน่นอน ไม่สามารถกลับกลายแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"แค่การโต้แย้งตั่วกอต่อหน้าผู้คน ถือว่าไม่บังควร ตั่วกอเป็นผู้นำนานปี ทุกประการที่ตัดสินใจ ย่อมต้องใคร่ครวญโดยรอบคอบ"

แป๊ะโซ้วปวยขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว ค่อยยินยอมลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"นี่หมายความอย่างไร ทั้งหมดล้วนไม่กล่าว ไม่กล้ากล่าว นับเป็นผลดีต่อส่วนรวมหรือไม่?"

พลันได้ยินซุ่มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งเอื้อนเอ่ยออกมาว่า

"เด่ยอิดบ้อชี่กุ้ยเกี่ยงโซ้ว ทีแอ๋จ้วยซุ่งเซี่ยวเจียะเท้า (สุดไร้ยางอาย

ภูตพบโศกเศร้า จอมโง่เขลาคือก้อนหินน้อย)"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฟังพอฟัง ถึงกับสมองพองโตขึ้นมา

เขาทราบว่าคนเอื้อนเอ่ยวาจาคืออุนยิ้ว ดังนั้นถามว่า

"เซี่ยวเจียะเท้า (ก้อนหินน้อย) เป็นใคร?"

อุนยิ้วหัวร่อจนหยีตาลง กล่าวว่า

"เป็นท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ชี้ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าโง่เขลา?"

อุนยิ้วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ท่านยังไม่นับว่าโง่เขลาเท่าใด แต่เปรียบกับเราโกวเนี้ย ยังโง่เขลากว่ามากนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะขุ่นเคืองยิ่ง ได้แต่ถามอีกว่า

"ท่านกล่าวขวัญถึงกุ้ยเกี่ยวโช้ว (ภูตพบโศกเศร้า) หรือว่าเป็นมัน?"

พลางชี้มือไปยังแป๊ะโช้วปวย ในโลกมีเรื่องราวมากหลาย หากฉุดลากคนผู้หนึ่งมาเป็นเพื่อน จะรู้สึกสบายใจกว่าเดิม โดยเฉพาะหลังจากที่ถูกผู้คนกล่าวหาว่า "โง่เขลา"

อุนยิ้วพอพบเห็นแป๊ะโช้วปวย ก็หวนนึกถึงความแค้นเคืองที่ได้รับจากมัน พลันหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"มิใช่มันเป็นผู้ใด ในโลกยังมีผู้ใดไร้ยางอายกว่ามัน?"

"ยังมี"

คนเอ่ยปากสอดคำกลับเป็นถังป้องู้

อุนยิ้วกล่าวถามว่า

"ผู้ใด?"

ถังป้องู้ร้องดังๆ ว่า

"ราชาข้าวเตียถั่ว"

เตียถั่ววางชามข้าวลงบนพื้นแต่แรก พอฟังก็เดินเข้ามาสมทบ

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นว่าเตียถั่วกับถังป้องู้ล้วนเป็นบุคคลที่น่าเล่นยิ่ง ดังนั้นจงใจถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

ถังป้องู้กล่าวราวกับมีความแค้นอันลึกล้ำว่า

"มันขโมยผ้าเช็ดหน้าเราไป วิญญูชนไม่ช่วงชิงสมบัติผู้อื่น ท่านว่ามันต่ำช้าไร้ยางอายที่สุดหรือไม่..."

เตียถั่วส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ผ้าเช็ดหน้ามิใช่อยู่ในอกเสื้อข้างขวาของท่านหรอกหรือ?"

ถังป้องู้ร้องดังๆ ว่า

"ท่านหยิบฉวยไปชัดๆ ยังบอกว่า..."

ไม่ทันขาดคำ กลับลูบคลำถูกวัตถุนุ่มนิ่มสิ่งหนึ่ง พอล้วงออกมาเห็นเป็นผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นจริงๆ ต้องหน้าแดงวูบ ตะกุกตะกักว่า

"นี่...นั่น...เรา..."

เตียถั่วกล่าวด้วยความรำคาญว่า

"อย่าได้นี่นั่น ท่านกล่าวผิดไป ยังมิรีบขอขมาต่อเราอีก?"

ถังป้องู้ร้องว่า

"เราไยต้องขอขมาต่อท่าน เมื่อครู่ท่านลักล้วงผ้าเช็ดหน้าของเราไป

ทัดๆ ไม่ทราบหย่อนกลับมาให้เมื่อใด”

เล่ยถึงตอนนี้ อดด่าว่ามิได้ว่า

“โจรก็คือโจร”

เตียถั่วมีโทสะขึ้นมา แผดด่าว่า

“เจ้าปากคอระราน เจ้า...”

ลุ้ยซุ้งพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

“อภัยคนได้ควรอภัย เตียโหงวกอ (พี่ที่ห้าแซ่เตีย) ทั้งหมดกล่าวให้น้อยลงสักประโยคหนึ่งเถอะ”.

เตียถั่วกลำกลืนโทสะไว้ กล่าวว่า

“เห็นแก่หน้าตั่วเสียวเจี๊ยะ เราไม่ถือสาสุนัขกีแล้วกัน...”

ครานี้ถึงรอบถังป้องู้ถาโถมเข้ามา ขู่ตำรามว่า

“ท่านว่าอะไร?”

เห็นเตียถั่วขยับกายวูบ ถังป้องู้เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามคิดลงมือต่อมัน ดังนั้นชิงต่อยหมัดออก

ตามเหตุผลด้วยระดับฝีมือของเตียถั่ว สมควรหลบรอดจากหมัดนี้ มิคาดหมัดนี้ต่อยถูกไหล่ซ้ายของเตียถั่ว เตียถั่วครางหนักๆ ส่ายร่างโงนเงน กลับถลันเข้าหาลุ้ยซุ้ง ด้วยสีหน้าห่วงใยกังวล

ถังป้องู้กวาดตามองตาม เห็นใบหน้าลุ้ยซุ้งประดับด้วยน้ำตาสองสาย ต้องงงงันวูบ ร้องโพล่งว่า

“ขออภัย เราต่อยผิดไป เราจะไม่ต่อยมันแล้ว”

“เตียถั่วไม่มีเวลาปะคารมกับมัน พุ่งปราดถึงข้างกายลุ้ยซุ้ง กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ลุ้ยโกวเนี้ย เราไม่ด่อยดี ท่านอย่าได้ร้องไห้แล้ว"

ลุ้ยซุ้งเบือนหน้าไป กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"โหงวกอ ท่านดีต่อข้าพเจ้า นี่...ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน"

เตียถั่วปรกติมีฝีปากเป็นเลิศ แต่พอเห็นลุ้ยซุ้งหลั่งน้ำตา ก็มือไม้ปั่นป่วน ไม่ทราบปลอบโยนอย่างไรดี

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยก็เช่นกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเบาๆ ว่า

"นางร้องไห้แล้ว"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็คิดร้องไห้ ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของลุ้ยโกวเนี้ย"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"วันนี้ลุ้ยซุ้งอยู่ที่นี้ เพียงเป็นการวางตัวประการหนึ่ง ลุ้ยซุ่งผู้เป็นบิดาของนาง โซวตั่วกอที่เป็นคู่หมั้นหมายของนางล้วนมีส่วนรู้เห็น นี่เป็นหลุมพรางที่พวกเขาขุดขึ้น เพื่อให้กวนฉิกพลัดตกลงไป"

มันกล่าวอีกว่า

"จนใจที่ลุ้ยซุ้งไม่ทราบ ดังนั้นพวกเราเพียงเป็นหมากบนกระดาน แต่นางยังยิ่งกว่าหมากบนกระดาน นางเป็นเหยื่อล่อ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"จนใจที่ฝ่ายหนึ่งเป็นบิดาของนาง อีกฝ่ายหนึ่งเป็นสามีที่นางกำลังจะแต่งงานด้วย...กล่าวไปอีกไม่เกินต้องเรียกหานางเป็นตั่วซ้อ (พี่สะใภ้)

แต่ง"

เขาพบว่าสีหน้าของแป๊ะโซ้วปวยแปรเปลี่ยนไป แปรเปลี่ยนเป็นขาวกว่าเดิม

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวคำพูดที่สร้างความคื่นตระหนกแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะออกมาว่า

"ตราบใดที่ลุ้ยโกวเนี้ยยังไม่แต่งออกไป ยังไม่สามารถบ่งบอกว่าเป็นฮูหยิน (ภรรยา) ของผู้ใด"

มันกล่าวอีกว่า

"ลุ้ยโกวเนี้ยไม่แน่ว่าร้องไห้เพราะเรื่องที่ตกเป็นเหยื่อที่ลุ้ยซุ่งกับไซงมั่งจิ้มใช้ล่อลวงกวนฉิกมาฆ่าทิ้ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดถามมิได้ว่า

"อย่างนั้นเพราะอะไร?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ลุ้ยโกวเนี้ยไม่แน่ว่าจะเห็นด้วยกับการแต่งงานครั้งนี้"

"แต่ว่าลุ้ยซุ่งมุ่งหวังให้ลุ้ยโกวเนี้ยกับตั๋วกอครองคู่อยู่ร่วม เพื่อแปรสภาพระหว่างดึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยให้กลับกลายจากอาคุงเป็นแพรพรรณ จะได้ไม่ต้องผิดพ้องหมองใจ นี่มิใช่ประเสริฐยิ่งหรอกหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นการดีดลูกคิดรางแก้วของลุ้ยซุ่ง ลุ้ยโกวเนี้ยไม่แน่ว่าจะยินยอมพร้อมใจ"

"แต่ว่าตั๋วกอก็ชมชอบลุ้ยโกวเนี้ยจริงๆ"

"โชวเล้าจู้รักชอบเพียงข้างเดียว ลุ้ยโกวเนี้ยไม่แน่ว่าจะชมชอบมัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างนึกได้ว่า

'ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

คราครั้งนี้แป๊ะโช้วปวยกลับเป็นฝ่ายเคลือบแคลงสงสัย กล่าวถามว่า

"ท่านเข้าใจอันใด?"

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าปัญหาเกิดจากที่ใดแล้ว"

"ปัญหาอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพ่งตาเจิดจ้า กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ลุ้ยซุ่ง และไม่ได้อยู่ที่ตั่วกอ อาจไม่อยู่ที่ลุ้ยโกว-เนี้ย หากแต่อยู่ที่ท่าน...ไม่ว่าลุ้ยโกวเนี้ยแต่งให้กับผู้ใด ท่านล้วนไม่ยินดี"

แป๊ะโช้วปวยกลับยอมรับว่า

"ถูกต้อง นอกจากนางแต่งงานกับข้าพเจ้า ปราดแรกที่ข้าพเจ้าพบเห็นนางบนแม่น้ำฮันจุ้ย ข้าพเจ้าก็ตั้งใจว่านางต้องเป็นของข้าพเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะ ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เช่นนี้ท่านจะตอแยความยุ่งยากมากหลาย ปัญหานี้จะคาค้างอยู่ในใจของท่าน ในโลกความจริงไม่มีปัญหาที่คลี่คลายไม่ได้ แต่เมื่อปัญหาปรากฏขึ้นในจิตใจของท่าน นอกจากท่านคิดคลี่คลายเอง ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็แก้ไม่ได้"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างปวดร้าวว่า

"ท่านอายุเยาว์กว่าข้าพเจ้า ท่านไม่เข้าใจหรอก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะโต้แย้งว่า

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ท่านไหนเลยล่วงรู้ความรู้สึกที่แท้จริงในแดใจข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าเพียงแต่ไม่ต้องการให้ท่านกับตั๋วกอเกิดเรื่องขุ่นข้องหมองใจเพราะลุ้ยโกวเนี้ย"

"เรื่องอันใด?"

อุนยิ้วถามสอดขึ้น นางเพียงได้ยินถ้อยคำบางประโยคของเฮ้งเซี่ยวเง่ะ ก็กล่าวว่า

"มีเรื่องอันใดคลี่คลายไม่ได้ พวกท่านบอกต่อเราโกวเนี้ย เราโกวเนี้ยจะคลี่คลายเอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยพากันกล่าวคำ "ท่าน?" ได้แต่สบตาเป็นเชิงให้กันกับกัน

อุนยิ้วยกมือเท้าสะเอว ถลึงตากล่าวว่า

"เป็นไร คิดคลี่คลายปัญหาใหญ่น้อยในที่นี้นอกจากเราโกวเนี้ยแล้วยังมีผู้ใด?"

แป๊ะโช้วปวยพึมพำว่า

"ใช่แล้ว ท่านมีคำพูดประโยคหนึ่งกล่าวได้ถูกต้อง"

อุนยิ้วเห็นแป๊ะโช้วปวยยังชมเชยนาง ต้องกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มต่อว่า

"เราโกวเนี้ยกล่าววาจา ล้วนกอปรด้วยเหตุและผลซึ่งถึงแก่นแท้ ไม่ทราบท่านหมายถึงคำพูดประโยคใด?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยท่าทีที่เลื่อมใสจนหมดหัวใจว่า

"ที่ข้าพเจ้าชื่นชมที่สุด เป็นอมตะวาจาที่ท่านประทานให้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

อุนยิ้วงงงันวูบ กล่าวว่า

"อมตะวาจาใด?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"อุนนึ่งเฮียบเป็นบุคคลสูงศักดิ์ มีภารกิจมากหลาย อาจบางทีตัวเองจำไม่ได้ นั่นเป็นคำ "ที่แอ๋จ้วยชุ่งเซี่ยวเจียะเท้า (จอมโง่เขลาคือก้อนหินน้อย)"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่าน..."

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอีกว่า

"นอกจากนี้ข้าพเจ้าคิดต่อเติมให้อีกประโยคหนึ่ง"

อุนยิ้วเอียงศีรษะถามว่า

"ประโยคอันใด?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เทียนแซเจ่กตุ่ยเซ้งอุนยิ้ว (คู่อันเหมาะสมนุ่นละมุนไม)"

อุนยิ้วตอนแรกรับฟังไม่เข้าใจ พึมพำว่า

"จอมโง่เขลาคือก้อนหินน้อย คู่อันเหมาะสมนุ่นละมุนไม..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ใบหน้าแดงสดใสขึ้นมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

"เล่าขี่ (อันดับสอง) ท่านหมายความว่าอย่างไร?"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวคำ "ไม่มีใด" ชี้มือไปยังเฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้ว กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองมีสติปัญญาเท่าเทียม นับเป็นคู่สร้างคู่สม"

คราครั้งนี้อุนยิ้วฟังออกแล้ว กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่านบอกว่าข้าพเจ้ากับเขา...โง่เขลาตุ่จเดียวกัน?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงคิดต่าว่าแป๊ะโช้วปวย แต่อุนยิ้วกล่าวเปิดไปรงออกมาเช่นนี้ ได้แต่กระทืบเท้า ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาได้

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากท่านไม่โง่เขลา ยามนี้มีหน้าที่สำคัญไม่กระทำ รุดมาแอบฟังคำสนทนาของบุรุษสองคนไยกัน?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความขุ่นเคืองว่า

"ผีสางจึงแอบฟังคำสนทนาที่ไร้ยางอายของพวกท่าน"

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น อดถามด้วยความสงสัยอยากรู้มิได้ว่า

"ท่านบอกว่าข้าพเจ้ามีหน้าที่สำคัญต้องกระทำ?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ลุ้ยโกวเนี้ยใช่เป็นสหายของท่านหรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

"นางร้องไห้ ท่านไม่เข้าไปปลอบโยนนาง นับเป็นสหายประเภทใด?"

อุนยิ้วอุทานดังอา ถลึงตาใส่แป๊ะโช้วปวยอย่างดุดัน เดินเข้าหาลุ้ยซุ้ง ก่อนไปยังฝากคำพูดไว้ว่า

"รอให้ข้าพเจ้าปลอบโยนซุ้งเจ้ ค่อยมาคิดบัญชีกับท่าน"

ขณะที่นางพุ่งตัวไป เห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะขวางทางไว้ดังนั้นหักศอกใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะถลันเหลบ ถังป้องู้อยู่ตีๆ ถูกนางเหยียบใส่เท้าหนึ่ง

อุนยิ้วกล่าวสำทับว่า

"พวกท่านล้วนไม่ใช่ตัวดี"

ถังป้องยกมือชี้ปลายจมูกตัวเอง ร้องว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับเรา?"

ได้ยินลุ้ยซุ้งกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ปลอบโยนข้าพเจ้าอันใด ข้าพเจ้าหาเป็นไรไม่"

เห็นนางหันกายกลับมา ใบหน้ากลับคืนสู่ความสดใสดั่งความฝัน เปราศจากเค้าความเศร้าหมอง คราบน้ำตาก็เลือนหายไปแต่แรก

อุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไม่เป็นไรแล้ว?"

ลุ้ยซุ้งยิ้มอย่างอ่อนโยน กล่าวว่า

"พวกท่านพอปรากฏกาย ก็ช่วยเหลือข้าพเจ้าไว้ยังจะเป็นไร?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความยินดีว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว กุ้ยเกี่ยวโช้ว (ภูตพบโศกเศร้า) ท่านให้ข้าพเจ้าปลอบโยนซุ้งเจ้ ครั้งนี้ยอมรับความผิดพลาดแล้วกระมัง?"

แป๊ะโช้วปวยพลันร้องดังๆ ว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ต้องปล่อยทิ้งไว้แม้สักคนเดียว"

คำพูดนี้ไม่ได้กล่าวกับอุนยิ้ว และไม่ได้กล่าวกับลุ้ยซุ้งหรือเฮ้งซี่ยวเจียะ หากแต่ประกาศต่อคนทั้งหมด

บทที่ 24
ทำสงครามคารม

ที่แท้เหตุการณ์ในบริเวณยุติลงในระดับหนึ่งแล้ว

หน่วยซุ่มที่ตีกหกหุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรยจัดวางอยู่ที่นี้ ด้วยกลับมารายงานว่า กวนฉิกและโหงวเสี่ยลักเสี่ย ถูกกลุ่มบุคคลลึกลับ ซึ่งมีฝีมือสูงเยี่ยมช่วยเหลือไป เต้งชังแซ ยิ่มกุ้ยชิ้ง จูเซียวเอ๋ย และเซียนวิเศษอมตะก็รับด้วยบริวารเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าเข้าสังกัดตีกหก-หุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรย คงเหลือผู้คนที่จงรักภักดีต่อเจ็ดศักดิ์สิทธิ์-หลงฟ้า ซึ่งอยู่ภายใต้การนำของตั้งจ้ำคุ้ยจำนวนยี่สิบสามสิบคน ไม่ทราบจะทำการอย่างไรดี

หัวหน้าใหญ่ตีกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งเสนอให้ฆ่าทิ้ง มิให้เป็นภัยภายหลัง

โซวมั่งจิ้มเห็นควรปลดปล่อย คาดว่าคนเหล่านี้ไม่อาจก่อภัย

ได้

เด็กปวยเกียเห็นสมควรคร่ากุมคนเหล่านี้ไว้ ดูว่าพวกมันแข็งข้อได้นานเท่าใด

แป๊ะโซ้วป่วยพลันแสดงความเห็น ยังคงเน้นหลักการขุดรากถอนโคนของมัน กล่าวว่า

"หากปล่อยพวกมันไว้ เท่ากับเพิ่มศัตรู สร้างสิ่งกีดขวางให้กับตัวเอง หากว่าภายหน้าต้องฆ่าทิ้ง ไยไม่กำจัดฆ่าในบัดดล?"

คำพูดนี้เท่ากับขัดแย้งกับโซวมั่งจิ้ม โซวมั่งจิ้มจึงกล่าว

"ที่นี้อยู่ใกล้พระเนตรพระกรรณย่องเต้ ไม่อาจบอกว่าคิดฆ่าก็ฆ่าทิ้ง หากทั้งสองฝ่ายประหัตประหารเพื่อรักษาชีวิตไว้ ยากหลีกเลี่ยงการฆ่าคน แต่หากเพื่อกำจัดขวากหนาม ก็เข่นฆ่าสังหารผู้คนหลายสิบคนออกจะเกินเลยไป"

"นี่มีข้อแตกต่างอันใด จะอย่างไรเป็นการช่วงชิงอำนาจ แก่งแย่งผลประโยชน์ แม้คนตาบอดยังดูออก ยังปกปิดไยกัน ยามนี้ฆ่าศัตรูเพิ่มอีกหลายคน ลดทอนปัญหายุ่งยากภายหลัง ทั้งไม่ต้องสูญเสียพี่น้องเพิ่มขึ้น"

เอี้ยบ้อเซี้ยได้แต่เสนอหน้าออกปกป้อง ความเห็นของโซวมั่งจิ้มว่า

"เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายของความสามัคคีกลมเกลียว บางครั้งต้องจ่ายค่าตอบแทน ฆ่าเพื่อระงับฆ่า แต่พวกเราเป็นหอที่หนึ่งแห่งเมืองหลวง ไม่อาจจะฆ่าให้สิ้นซาก กระทั่งเชลยยังไม่ปล่อยปละละเว้น"

ตั้งจ้ำคุ้ยร้องดังๆ ว่า

"พวกเรามิใช่เชลย หากว่าปลดปล่อย พวกเราโอกาสหน้าพบกัน

ไม่ หากคิดฆ่าทิ้ง พวกเราขอเสี่ยงถึงที่สุด"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ได้ยินแล้วหรือไม่ บุคคลเช่นนี้ดื้อรั้นยิ่ง หากปลดปล่อยไป กลับแว้งกัดภายหลัง"

ลุ้ยซุ่งกลับสนับสนุนความเห็นของโซวมั่งจิ้ม กล่าวว่า

"เราเห็นว่าโซวกงจื้อกล่าวมีเหตุผล พวกเราเผชิญหน้า ต่างดำเนินทุศโลบาย ทุ่มเทพลังฝีมือเข้าหาญหัก แต่ยามนี้ใช้พวกมากเข้าจัดการเข่นฆ่าสังหารผู้ที่ไม่ยอมสยบ กลับเสื่อมเสียชื่อเสียงของพวกเรา"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"น่าหัวร่อ ผู้คนคิดประพฤติเป็นวีรบุรุษผู้กล้า แย่งชิงกันสร้างบุญกุศล ขอกล่าววาจาระคายหูสักคำ โลหิตที่แปดเปื้อนบนฝ่ามือทั้งหมด ต่อให้สวดมนต์ภาวนาไปชั่วชีวิต ก็ไม่อาจชะล้างคาวเลือดบนฝ่ามือ ไยต้องเสแสร้งแกล้งดัดไป?"

เต็กปวยเกียเงียบขรึมตลอดมา นอกจากตอนแรกปรากฏกายสกัดขัดขวางกวนฉิกแล้ว มันล้วนก้มศีรษะ นั่งอยู่หลังโลงไม้ คล้ายเฝ้ารอคอย และคล้ายอธิษฐานอันใดต่อโลงไม้ ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"ดูท่าผู้นำของหอลมพิรุณโปรย ไม่เพียงมีคนเดียวจริงๆ ..."

เอี้ยบ้อเซี้ยกระชากเสียงว่า

"ผู้แซ่เต็ก ท่านอย่าได้กระพือยุยง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องดังๆ ว่า

"ข้าพเจ้าสนับสนุนคำพูดของตั่วกอ"

แป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เซี่ยวเจียะเท้า พวกเราเพียงวิจารณ์ตามเรื่องราว คราครั้งนี้หากปลดปล่อยพวกมัน เท่ากับปูหนทางให้กับกวนฉิกในภายหน้า หากท่านรักปกป้องหอลมพิรุณโปรยจริงๆ ก็ไม่ควรคล้อยตามความเห็นเช่นนี้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะย้อนถามว่า

"หากว่าเป็นศัตรู ท่านก็ฆ่าทิ้ง ในชีวิตของท่านฆ่าศัตรูได้สักกี่คน สุดท้ายมีผลสรุปเพียงประการเดียวนั่นคือ เข่นฆ่าจนสหายทั้งหมดกลับกลายเป็นศัตรู"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าปลดปล่อยพวกมัน พวกมันจะกลับกลายเป็นสหายของพวกเรา ออกจะเพ้อฝันไปแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นี่มิใช่ปลดปล่อย หากแต่ไม่ว่าผู้ใดก็มีสิทธิ์ในการดำรงชีวิตสืบไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีสิทธิ์ฆ่าฟันผู้อื่น พวกเราไม่ฆ่าคน เป็นเรื่องราวอันชอบธรรม ไม่ทวงถามการตอบแทนใดๆ"

เขากล่าวอีกว่า

"พวกเราบดขยี้มดตัวหนึ่ง อาจบางทีเป็นเพราะมันกัดใส่พวกเราคราหนึ่ง หรือแย่งชิงเสบียงของพวกเรา หากมันไม่รุกรานพวกเรา พวกเราไยต้องทำลายชีวิตของมัน คนไม่รุกรานเรา เราไม่รุกรานคน คนหากรุกรานเรา หากยังไม่สมควรตาย ก็ไม่แน่ว่าต้องฆ่าคน เบื้องบนศีรษะของพวกเราก็มีหัตถ์ที่มองไม่เห็นข้างหนึ่ง หากอยู่ดีๆ ก็คิดฆ่าคน ขอเพียงกดประทับลงมา แปลงเป็นภัยพิบัติตามธรรมชาติ พวกเราคงไม่ดำรงคงอยู่ในโลกแต่แรกแล้ว"

เป๊ะโช้วปวยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"หากท่านหมายถึงสวรรค์เบื้องบน สวรรค์เบื้องบนความจริงไร้หลักการไร้เครือญาติ ถือทุกสิ่งเป็นเช่นของไร้ค่า ฟ้าดินไม่เมตตา มักกระทำกับคนดีงาม พวกเราไม่ฆ่าคน ย่อมมีคนฆ่าคน เพื่อมิให้ตัวเองถูกคนฆ่า มิสู้ฆ่าคนให้มากไว้"

มันกล่าวเสริมว่า

"ผู้ที่กระทำการใหญ่คนใดที่ไม่ฆ่าคน ฆ่าคนมิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด เพียงแต่มันอาจไม่ใช้ดาบ ไม่เปื้อนเลือด หากแต่ใช้ความคิด ใช้แผนอุบาย ใช้วิธีการของมันเอง "ฆ่า" จนผู้อื่นกลับเป็นประโยชน์แก่มัน และมันก็ถูกผู้อื่น "ฆ่า" จนตกเป็นประโยชน์แก่คนเหล่านั้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"วันนี้ท่านกล่าวคำพูดเหล่านี้ เป็นเพราะท่านมีความสามารถฆ่าคน หากท่านสูญเสียความสามารถเหล่านี้ ทั้งหมดล้วนคิดฆ่าท่าน ท่านจะกล่าวว่ากระไร?"

เป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ผู้ที่ไม่มีความสามารถ ล้วนสมควรตาย ผู้ที่ไร้ซึ่งความสามารถหากไม่ฝึกฝนความสามารถแต่เนิ่นๆ เป็นเหตุให้ถูกคนฆ่าทิ้ง ไม่สมควรมีคำตัดพ้อต่อหาคนมีชีวิตอยู่ ความจริงเพื่อฆ่าคน หาไม่ก็ถูกคนฆ่า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"คำพูดของท่านนี้ ความจริงสมควรให้กวนฉิกกล่าวจึงถูกต้อง"

เป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"กวนฉิกพึมพำกล่าวย้ำ ความจริงถูกคำพูดข้าพเจ้ากระตุ้นให้ได้คิด คำพูดของข้าพเจ้านั้น ยังสาหัสกว่าใช้กระบี่แทงใส่จุดสำคัญของมันอีก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ดูท่าท่านยังลำพองกว่ากวนฉิกอีก"

ลุ้ยซุ้งผู้อ่อนโยนพลันสอดคำขึ้น

"เขาไหนเลยเพียงลำพองเช่นกวนฉิก ถึงกับบ้าคลั่งเช่นกวนฉิก"

แป๊ะโช้วปวยเลิกคิ้วสูง ไม่ทันกล่าววาจา ลุ้ยซุ้งกล่าวอีกว่า

"เขายังโง่เขลากว่ากวนฉิกอีก"

...โง่เขลา

คำพูดนี้ หากกล่าวจากปากอุนยิ้ว แป๊ะโช้วปวยยังทนทานรับได้ ทั้งนี้เพราะในโลกมีบ้างบางคนอวดตนว่าชาญฉลาด มักชมชอบบอกว่าผู้อื่นโง่เขลา ในขณะที่คนฉลาดที่แท้จริง จะไม่ให้ผู้คนล่วงรู้ความฉลาดของมันมากเกินไป ยินยอมให้ผู้อื่นเข้าใจว่ามันโง่เขลา ดังนั้นคนฉลาดที่แท้จริง จะไม่ปล่อยให้ผู้คนล่วงรู้ว่ามันชาญฉลาด มีแต่ผู้ที่ไม่ชาญฉลาดเท่าใด ค่อยเที่ยวอวดตนว่ามันชาญฉลาดสุดยอด

แต่ลุ้ยซุ้งกล่าวหามันต่อหน้าผู้คนว่ามัน "โง่เขลา"

นับแต่แป๊ะโช้วปวยใช้สามดรรชนีพุ่งฟ้า ใบหน้าก็เป็นสีขาวตลอดเวลา นี่เป็นครั้งแรกที่สีหน้ามันปรากฏสีเลือดขึ้น

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"กวนฉิกเรียนรู้ยอดวิชา อย่างน้อยสองค่ายสำนักใหญ่ในเมืองไกสง ต้องระดมยอดฝีมือห้าคน ค่อยทำร้ายมันได้ แต่ยังไม่อาจสยบมัน

แป๊ะโซ้วปวยจึงกล่าวคำ "คนไม่ฆ่าเรา เราจะฆ่าคน" แต่แป๊ะกงจื้อคล้ายยังไม่พอใจ สามารถถึงขั้นนี้ เมื่อลั่นปากเช่นนี้ เกรงว่าฆ่าคนไม่ได้ กลับถูกคนฆ่า"

แป๊ะโซ้วปวยหน้าแดงเข้มกว่าเดิม ขณะจะกล่าววาจา ลุ้ยซุ้งกล่าวแทรก

"หากไม่มีพลังรักษาไว้ซึ่งสันติภาพ กลับประกาศว่าจะปกป้องสันติภาพ ยกความเที่ยงธรรม ถือเป็นวาจาน่าหัวร่อ หากไม่มีพลังคุ้มครองตัวเอง แต่คิดคุ้มครองผู้อื่น นับว่าไม่ตรงตามความเป็นจริง คนผู้หนึ่งต้องมีปรีชาญาณ สอดคล้องกับนิสัยใจคอ ไม่กระทำในเรื่องที่ไม่ตรงกับนิสัยใจคอตัวเอง แต่หากไม่ประมาณตน ก็จะกระทำเรื่องโง่เขลา กล่าวแทรกโง่เขลาออกมา นี่ไม่ใช่โง่เขลาเรียกว่าอะไร?"

นางกล่าวสืบต่อ

"ตอนนี้ท่านอาจขุ่นเคืองใจ อาจไม่ยอมรับนับถือคำพูดของข้าพเจ้า แต่บุรุษไม่ต่อกรกับสตรี ท่านไม่สามารถประคารมกับข้าพเจ้า ไม่สามารถต่อข้าพเจ้าในดรรชนีเดียว ได้แต่ขุ่นแค้นแน่นอก นี่ใยมิใช่เป็นการแส่หาความอัปยศใส่ตัว"

สีหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยาก

คำพูดของลุ้ยซุ้งเหล่านี้ ย่อมไม่ได้มุ่งเป้าหมายมาที่เขา แต่เขาคาดเดาออกว่า แป๊ะโซ้วปวยที่หยิ่งยโส เมื่อถูกลุ้ยซุ้งดิเตียนต่อหน้าผู้คน จะมีปฏิกิริยาอย่างไร?

แต่ว่าปฏิกิริยาของแป๊ะโซ้วปวยอยู่เหนือความคาดหมายเฮ้งเซี่ยวเป็นอย่างใหญ่หลวง

มันสูดลมหายใจลึกๆ ค่อยระบายลมหายใจออกคำหนึ่ง

จากนั้นมันสาวเท้าเดินเข้าหาลุ้ยซุ้ง

ความเคลื่อนไหวของมันครั้งนี้ สะกิดความสนใจของยอดฝีมือในบริเวณสี่คน พร้อมกับบังเกิดความห่วงใยขึ้นมา

...หากแป๊ะโช้วปวยลงมือต่อซ้งยี้ เราจะไม่นิ่งดูดาย แต่หากเป็นเช่นนั้น ไม่แน่ว่าจะต่อสู้แตกหักกับโชวมั่งจิ้มในบัดดล

นี่เป็นความคิดของลุ้ยซุ่ง

...หากว่าแป๊ะโช้วปวยลงมือต่อลุ้ยโกวเนี้ย เราไม่มีเหตุผลที่ไม่ขัดขวาง แต่ผลการขัดขวาง อาจเกิดการทุ่มเถียงกับแป๊ะโช้วปวย แป๊ะโช้วปวยผู้นี้ถือดียิ่งหากเกิดการขัดแข้ง เกรงว่ายากคลี่คลายได้

โชวมั่งจิ้มครุ่นคิดเช่นนี้

...หากแม้นแป๊ะโช้วปวยลงมือต่อลุ้ยตั่วเสียวเจี๊ยะ ลุ้ยจ้งตี้อาจถูกบีบบังคับให้ลงมือ ดังนั้นเราต้องยับยั้งแป๊ะโช้วปวยก่อนจ้งตี้ แต่ความเคลื่อนไหวนี้ อาจเป็นเหตุให้ตีกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยพิสุจน์ผลแพ้ชนะในที่นี้

เด็กปวยเกียบังเกิดความคิดเช่นนี้

...แป๊ะโช้วปวยไม่อาจลงมือ หากลงมือต่อสตรีอ่อนแอนางหนึ่งออกจะเกินเลยไป ไม่ว่าอย่างไรเราต้องขัดขวางมัน เพียงแต่เรื่องที่แป๊ะโช้วปวยตกลงใจ จะไม่ยินยอมให้ผู้คนขัดขวางได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะครุ่นคิดด้วยความร้อนรุ่มกว่าผู้ใด

เดียถั่วชิงขวางอยู่เบื้องหน้าลุ้ยซุ้ง

มันรับทราบวิชาฝีมือของแป๊ะโช้วปวยแล้ว ทราบดีว่าตัวเองมิใช่

ผู้มีคของฝ่ายตรงข้าม

...แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจทำร้ายลุ้ยซุ้ง ตราบใดที่มันมีชีวิตอยู่ จะไม่ปล่อยให้ผู้ใดกระทบถูกลุ้ยโกวเนี้ยแม้สักตรรชนีหนึ่ง

แป๊ะโซ้วปวยเดินเข้ามา กวาดมองเตียถั่วอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง สายตานั้นมีคำเปรียบเปรยเพียงประโยคเดียว

...ไม่เห็นผู้คนอยู่ในสายตา

จากนั้นแป๊ะโซ้วปวยเหลียวดูคนตายบนพื้น

เป็นการรับใช้ลั้งฮวย

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เจ้าตายอย่างน่าเสียดายเกินไป หากจู้ยิ้นเจ้ามีความสามารถพอๆ สมควรแก้แค้นให้กับเจ้า แทนที่จะพร่ำพิไรในที่นี้"

คำพูดนี้ย่อมแฝงความหมายแตกต่าง แต่มันพอกล่าวเช่นนี้ บุคคลสำคัญในบริเวณนี้ล้วนหายใจโล่งอก พร้อมกับสลายพลังลมปราณที่ผนึกข้าม

แต่ในใจเฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดปัญหาประการหนึ่งขึ้นมาแทนที่

ปัญหาที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง ผ่านเข้ามาในห้วงสมองดุจสายฟ้า

...หากว่าแป๊ะโซ้วปวยลงมือต่อลุ้ยซุ้ง ยอดฝีมือของตึกหกมุมครึ่งและพอลมพิรุณโปรย แม้แต่ตัวเราเอง ก็ต้องคุ้มครองป้องกันอย่างเต็มที่ เมื่อเป็นเช่นนี้ลุ้ยซุ้งไยมิใช่มีศักดิ์ฐานะอันพิสดาร ถึงกับมีความสำคัญกว่ายอดฝีมือในบริเวณทั้งหมด

แต่ความคิดนี้เพียงผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมอง ก็ดับสูญไป

ในโลกมีความคิดมากหลายล้วนเป็นเช่นนี้ หากท่านไม่ไขว่คว้ามัน หรือจดจำไว้ มันจะไม่ดำรงคงอยู่ไม่ปรากฏริ้วรอยอยู่ในห้วงสมองของท่าน

ขณะเดียวกัน ในโลกมีเรื่องสำคัญที่พลิกผันจักรวาลบังเกิดผลสะท้อนอย่างลึกล้ำมากหลาย ที่เกิดจากความคิดชั่ววูบ

.....

"พวกเราจะน้อมรอที่สำนักใหญ่ตีกหกหุนครึ่ง ในยามเที่ยงของวันมะรืน"

"วาจาเป็นสัจจะ"

"วันหน้าพบกันใหม่"

โดยปรกติแล้ว คำ "วาจาเป็นสัจจะ" และ "วันหน้าพบกันใหม่" ล้วนเป็นคำพูดที่ทำความตกลง หรือกล่าวตอนแยกทางกัน

แต่หัวหน้าใหญ่ตีกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งกับโซวมั่งจิ้ม ไม่มีเจตนาเพียงนี้เท่านั้น

คนกล่าวมีสีหน้าหนักอึ้ง ผู้ฟังก็มีสีหน้าเคร่งเครียด

ทั้งนี้เพราะพวกมันล้วนทราบว่า นั่นเป็นชื่อของบุคคลสองคน

คนหนึ่งเป็นผู้ได้รับการปรนนิบัติจากตีกหกหุนครึ่ง คนหนึ่งเป็นผู้อาวุโสแห่งสมาพันธ์โปรย

โซวมั่งจิ้มเป็นคนทระนงถือดี ผู้ที่ได้รับการยกย่องจากมันให้เป็นผู้อาวุโส ย่อมมิใช่ชนชั้นธรรมดา

คนในหอลมพิรุณโปรยล้วนทราบว่า ต่อให้เสียคารวะต่อโขวมั่ง-จิ้มอยู่บ้าง ไม่แน่ว่าจะถูกลงโทษ แต่หากเสียกิริยาต่อเจ่กงั้งอุ้ยเตี่ย (วาจาเป็นสัจจะ) อาจประสบภัยถึงแก่ชีวิตได้ทุกเมื่อ

ชายชราผู้นี้เคยรับตำแหน่งมหาบัณฑิตในบ้านเมือง หลังจากหมดตำแหน่งก็ถอยร่นมารับตำแหน่งผู้อาวุโสหอลมพิรุณโปรย เพราะคำนึงถึงศักดิ์สิทธิ์ฐานะเก่าก่อน ไม่สะดวกกับการเปิดเผยชื่อจริง ชาวยุทธจักรล้วนเรียกขานเป็นวาจาเป็นสัจจะ

คนผู้นี้มีวาจาที่หนักแน่นดุจขุนเขา ครั้งกระโน้นอยู่หน้าพระพักตร์ยังยกอ้างเหตุผลอันชอบธรรม กราบทูลถวายคำปรึกษาต่อฮ่องเต้ เมื่ออยู่ในยุทธจักร ก็มีศักดิ์ศรีพิเศษ คำพูดที่กล่าวยิ่งทรงอำนาจ

คำพูดที่กล่าวจากปากวาจาเป็นสัจจะ คล้ายกับนักโทษได้รับคำตัดสินจองจำ

เอ่าหวยอู่ตี้ (วันหน้าพบกันใหม่) กลับตรงกันข้าม

เมื่อมันกล่าววาจาต่อผู้คน คนที่เป็นปรกติสุขผู้หนึ่ง จะช้าเร็วต้องกลับกลายเป็นนักโทษ

ทั้งนี้เพราะวันหน้าพบกันใหม่ดูแลกรมราชทัณฑ์ ไต่เต้าจากมือปราบอำเภอเล็กๆ ขึ้นเป็นตุลาการพิพากษา เห็นแน่ชัดว่าจะได้เลื่อนเป็นสมุหนายกไทย เนื่องด้วยเจ้าอารมณ์เกินไป ตัดสินประหารแทบทุกราย เป็นเหตุให้ถูกผู้แทนพระองค์กล่าวโทษ ถูกถอดถอนจากตำแหน่ง กลายเป็นผู้ได้รับการปรนนิบัติจากตึกหกหุนครึ่ง

คนผู้หนึ่งได้รับการปรนนิบัติจากตึกหกหุนครึ่ง ทั้งดำเนินเป็นเวลาสิบปี โดยที่ตัวมันไม่ได้แซ่ลุ้ย ย่อมมีความสามารถเหนือธรรมดา

วันหน้าพบกันใหม่ เป็นบุคคลที่ปรีชาสามารถอย่างแน่นอน

บุคคลที่มีความสามารถอย่างแท้จริง จะไม่ทำงานทุกเรื่องราวเช่นเดียวกับคนที่กล่าววาจามีน้ำหนัก จะไม่กล่าววาจาทั้งหมดแต่ผู้เดียว

จากคำโต้ตอบระหว่างโชวมั่งจิ้มกับหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งแสดงออกอย่างชัดแจ้งว่า กำหนดนัดที่สำนักใหญ่ตึกหกหุนครึ่ง เที่ยงวันมะรืน ไม่เพียงแต่วาจาเป็นสัจจะจะปรากฏกาย วันหน้าพบกันใหม่ก็จะเผยโฉม

...หากมิใช่เป็นกำหนดนัดเป็นตาย การตัดสินความดำรงหรือล่มสลาย ไหนเลยรบกวนให้อดีตขุนนางบ้านเมือง ปัจจุบันเป็นผู้อาวุโสของค่ายสำนักทั้งสองแสดงตนออกมา?

.....

วาจาเป็นสัจจะ

วันหน้าพบกันใหม่

นามของบุคคลทั้งสอง สามารถควบคุมสถานการณ์ได้อย่างแน่นอน

นี่ยังมีข้อดีอีกประการหนึ่ง นั่นคือใช้เป็นคำกล่าวก่อนแยกจากกันได้

โชวมั่งจิ้มกับลุ้ยซุ่งพอกล่าวจบ ก็แยกย้ายออกเดินทาง

ทั้งสองพอจากไป บริวารของทั้งสองฝ่ายก็ถอนกำลังติดตามไป

โชวมั่งจิ้มพอก้าวเท้าออก ยอดฝีมือในสังกัดหอพิรุณโปรยก็ห้อมล้อมมันไป รูปขบวนยังคงเป็นระเบียบแบบแผน เฮ้งเซี่ยวเจียะ

กับแป๊ะโช้วปวยพลันบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่งขึ้น

...โซวมั่งจิ้มคือโซวมั่งจิ้ม ขณะที่ผู้คนกลุ่มใหญ่ห้อมล้อมมันนั้นคือโซวกงจื้อผู้ยิ่งใหญ่ ทั้งมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน เปรียบกับตอนที่พวกเขาทั้งสามชักชวนกันขึ้นสู่เหลาซายะ คล้ายกับเป็นคนละคน

...นี่หรือคือบุคลิกของดาบที่หนึ่งแขนเสื้อแดงหมอนนิทรา หรือว่าระหว่างพวกเขาทั้งสามมีช่องว่างอยู่?

เฮ้งเซี่ยวเจียะหาทราบไม่

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่าขณะที่โซวมั่งจิ้มหันกายไป คล้ายสบตากับแป๊ะโช้วปวยอย่างลับๆ แวบหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยคล้ายได้รับคำตอบของมัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้ไม่เข้าใจ แต่มีอยู่ข้อหนึ่งที่แน่ใจได้

ผู้คนยิ่งมาก คู่มือยิ่งกล้าแข็ง การต่อสู้ยิ่งรุนแรง โซวมั่งจิ้มที่เจ็บไข้ได้ป่วยตลอดมา กลับแสดงออกซึ่งบุคลิกและอำนาจที่แข็งกร้าวกว่าไร้ผู้ต่อต้านยิ่งกว่า

อาจบางทีมีเพียงช่วงเวลาหนึ่ง มีเพียงคนผู้หนึ่งที่เคยบดบังประกายของมัน มาตรว่าเป็นเวลากระชั้นสั้น แต่ก็มีอยู่ครั้งหนึ่ง

นั่นคือเมื่อครู่

นั่นคือกวนฉิก

กวนฉิกไม่เพียงบดบังประกายของโซวมั่งจิ้ม คุกคามลู่ซุ่งล่าถอย ทั้งยังสะกดเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยเอาไว้

กวนฉิกเพียงถูกวัตถุสิ่งหนึ่งขู่จนระย่นย่อ

นั่นคือโลงใบนี้

โลงใบหนึ่งที่แท้มีอันใดน่ากลัว?

กวนฉิกไยต้องเกรงกลัวต่อโลงใบหนึ่ง?

.....

ยามนั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยติดตามโซวมั่งจิ้มไป เซียนวิเศษอมตะและจูเซียวเอียนำบริวารติดตามหลัง เต๋งชังแซกับยิ่มกุ้ยซิ้งติดตามกองกำลังของลุ้ยซุ่งไป ส่วนตั้งจ้ำคุ้ยและบริวารที่จงรักภักดีต่อเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า พกพาความท้อแท้จากไปอีกทางหนึ่ง

ลุ้ยซุ้งผู้อ่อนโยนก็คิดจากไป แต่ในบริเวณเพียงหลงเหลืออุนยิ้ว ถังป้องู้และเตียถั่วที่ละล้าละลัง ต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"พวกท่านไม่ไป?"

เตียถั่วฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ไปยังที่ใด?"

ลุ้ยซุ้งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"กลับตึกหกหุนครึ่ง...ข้าพเจ้ารอคอยอย่างยากเย็น ค่อยรอจนโหงวกอ (พี่ที่ห้า) มาถึงเมืองหลวง ท่านรั้งอยู่เพียงครึ่งเดือน ก็คิดจากไปแล้ว?"

เตียถั่วเปลี่ยนเป็นกล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจว่า

"ลุ้ยโกวเนี้ย ตอนที่พวกเราสาบานเป็นเฮียม่วย เราไม่ทราบว่าท่านเป็นบุตรีของหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งใช่หรือไม่?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว"

"ตอนแรกท่านช่วยเหลือเราบนภูเขาโล้วชัว เราสำนึกขอบคุณยิ่ง แต่ตอนนั้นเราไม่ทราบว่าท่านเป็นบุตรีโทนของลุ้ยซุ่ง ใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

เตียถั่วกล่าวว่า

"มาตรว่าตอนนี้เราทราบแล้ว เรายังขอบคุณท่านที่ช่วยเหลือเรา"

"หากเอ่ยถึงการขอบคุณ โหงวกอคุ้มครองดูแลข้าพเจ้าตลอดทาง ข้าพเจ้าไหนเลยขอบคุณได้หมดสิ้น?"

"น่าเสียดายที่ท่านเป็นบุตรีของหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่ง"

"แต่นี่หามีส่วนเกี่ยวข้องกับการคบหาของพวกเราไม่"

"มีส่วนเกี่ยวข้อง ก่อนหน้านี้เราไม่ทราบ จึงกล้าสาบานเป็นเฮียม่วยกับท่าน"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"นี่เป็นเราลุ้ยซุ้งสาบานเป็นเฮียม่วยกับเตียโหงวกอ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ใดไม่"

"แต่ท่านเป็นคนของตึกหกหุนครึ่ง เราไม่กล้าอาจเอื้อม ยังมีหนึ่งเดือนมานี้ เราอยู่ในตึกหกหุนครึ่ง พบว่า...ไม่อาจเข้ากับพวกมัน"

ลุ้ยซุ้งกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"เตียโหงวกอเปิดเผยถือคุณธรรม ย่อมไม่ทนดูพฤติการณ์บางประการของตึกหกหุนครึ่ง แต่ต่อให้โหงวกอไม่อยู่ในตึกหกหุนครึ่ง ก็สามารถอยู่เป็นเพื่อนกับผู้น้อง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"อาจบางทีเดียโหงวกอรังเกียจเดียดฉันท์ผู้น้องแต่แรก มิน่าเล่าจึงเรียกหาข้าพเจ้าเป็นลุ้ยโกวเนี้ย อย่างนั้น...ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าเหนี่ยวรั้งแล้ว"

เตียถั่วร้อนรุ่มใจขึ้นมา รีบกล่าวว่า

"เราไม่มีเจตนาเช่นนี้ เพียงแต่เราพอมาถึงเมืองไคฮง พบว่าคนของตึกหกหุนครึ่ง และหอลมพิรุณโปรย ล้วนสูงเยี่ยมกว่าเรา เมื่อครู่บิดาท่านแสดงฝีมือคราหนึ่ง ต่อให้เราฝึกปรือทั้งชีวิต ก็ไม่อาจไล่ตามทันเตึกตั๋วตึ้งจู้นั้นแม้ไม่ลงมือ แต่ก็ดูออกว่าเป็นยอดฝีมือ ต่อให้วันหน้าฉกม่วย (น้องสาวที่เจ็ด) ตกแต่งไปยังหอลมพิรุณโปรย โชวกงจื้อยังมีก้อนหินใหญ่น้อยอะไรนั่นสองคน ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง เรามายังเมืองหลวง ความจริงเพียงคิดคุ้มครองฉิกม่วย มิให้ผู้ใดกระทบถูกม่วยจื้อของเราแม้ชายเสื้อ แต่เมื่อเป็นเช่นนี้เราไหนเลยรั้งอยู่สืบไปได้ ฉวยโอกาสที่เรายังไม่ได้เสื่อมเสียหน้าหมดสิ้น ยังคงกล่าวคำอำลาต่อฉิกม่วยแต่เนิ่นๆ"

ลุ้ยซุ้งได้ยินมันเรียกหานางเป็น "ฉิกม่วย" อย่างลืมตัว ต้องบังเกิดความยินดี แต่แล้วได้ยินมันเอ่ยถึงตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย ต้องบังเกิดความหดหู่ กล่าวว่า

"ตึกหกหุนครึ่งมียอดฝีมือคับคั่ง หอลมพิรุณโปรยมีมือดีมากหลาย แต่เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพียงเป็นคนไม่เป็นตัวของตัวเอง บิดาให้ข้าพเจ้าแต่งงานกับโชวกงจื้อ ข้าพเจ้าก็กลายเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย พวกเขาใช้ข้าพเจ้าเป็นเหยื่อ ล่อลวงกวนฉิกมา ข้าพเจ้าก็กลับกลายเป็นเหยื่อ"

เตียถั่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ลุ้ยจ้งตี้งจู้ทำแช่นนี้ ออกจะเกินเลยไป โซวมั่งจิ้มกีไร้น้ำใจไปแล้ว"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่มีมารยาทอยู่บ้าง ตอนแรกที่รู้จักท่าน ข้าพเจ้าเรียกหาท่านเป็นเซี่ยวเตีย (เตียน้อย) จนบัดนี้ยังไม่สามารถกลับคำ ซึ่งความจริงท่านเป็นโหงวกอของข้าพเจ้า"

เตียถั่วกล่าวว่า

"พวกเราฉิกเต๋าซ้วงซวง (ลมหวนเจ็ดสาย) แห่งท้อยวยเสี่ย (ชมรมดอกท้อ) จึงไม่ถือสาเรื่องเหล่านี้ ผู้ใดเรียกหาฉายาของอีกผู้หนึ่ง ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

ลุ้ยซุ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ข้าพเจ้าคิดไปเสาะหาตั่วเจ้ (พี่สาวใหญ่) และพวก ขึ้นเขาโล้วซัว มุ่งเมืองโบราณ ล่องเรือกลางแม่น้ำโข้วอ๊อกั๋ง ไม่ทราบประเสริฐปานใด"

เตียถั่วกล่าวด้วยความหลงใหลใฝ่ฝันว่า

"ประเสริฐจริงๆ ..."

ลุ้ยซุ้งเอียงหน้าถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

เตียถั่วก้มศีรษะกล่าวว่า

"ไม่มีใด"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างตั้งใจว่า

"ข้าพเจ้า ท่านยังมีคำพูดคิดกล่าว"

"เรารู้สึก ดลเช่นนั้น ท่านแตกต่างกับตั่วเจ้พวกเรา

นางสามารถใฝ่สันโดษ หันหลังให้กับทางโลก แต่ท่านมุ่งสู่ทางโลกและมีความสามารถ”

ลุ้ยซุ้งยิ้มเล็กน้อย ยิ้มจนหยีตาเป็นเส้นเดียว ฟันที่คล้ายกรวดหินเล็กๆ น่าดูปานนั้น แต่ให้ความรู้สึกที่โศกซึ้งอย่างอับจนปัญญาแก่ผู้พบเห็น นางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีความสามารถ? ข้าพเจ้ามีชีพจรอ่อนแอตั้งแต่เล็ก ไม่อาจฝึกปรือวิชาบู๊ คิดฝึกปรือวิชาบู๊ ต้องร่ำเรียนวิชากำลังภายใน ข้าพเจ้าพอร่ำเรียนกำลังภายใน อวัยวะภายในก็ปั่นป่วน เส้นชีพจรยุ่งเหยิง เลือดลมโคจรย้อนกลับ ธาตุไฟเข้าแทรก ดังนั้นข้าพเจ้ากลับกลายเป็นคนพิการที่ต้องได้รับการดูแลจากผู้คน”

เอ่ยถึงตอนนี้ นางยิ้มอีกครากล่าวว่า

“ซึ่งความจริงข้าพเจ้ามีชีวิตถึงตอนนี้ ถือเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์แล้ว”

อุนยิ้วรับฟังไปชมดูไป พลันพบว่าลุ้ยซุ้งที่เบื้องหน้างามซึ้งดุจกล้วยไม้กลางพนา ผิวพรรณนุ่มนวลดุจสายน้ำ เป็นเพราะนางมีสภาพร่างกายที่เปราะบาง ใช่เป็นเพราะโฉมสะคราญล้วนอาภัพหรือไม่? โฉมสะคราญที่ไม่อาภัพ ใช่จะกลับกลายเป็นเภทภัยหรือไม่?

ถือกำเนิดเป็นโฉมสะคราญ หากไม่มีชะตาอาภัพ ก็กลายเป็นเภทภัยอย่างนั้นสมควรเป็นเภทภัยดี หรือยอมมีชะตาอาภัพ?

ชะตาที่อาภัพทำร้ายตัวเอง เภทภัยให้ร้ายแก่ผู้อื่น อย่างนั้นสมควรให้ร้ายผู้คน หรือทำร้ายตัวเองดี?

นางกลับรู้สึกว่าตัวเองงดงามยิ่ง แต่นางมีสุขภาพแข็งแรง ดูไปไม่มี

ชะตาอาภัพ หรือว่าตัวเองเป็นเภทภัย แต่ตัวเองไม่ได้ให้ร้ายผู้คน กลับถูกลุ้ยเกี่ยงโช้วกับเซี่ยวเจียะเท้าก่อกวนจนแทบคลั่งใจตาย

...นางทั้งมิใช่เภทภัย และไม่มีชะตาอาภัพ หรือนางไม่นับเป็นโฉมสะคราญ?

เป็นไปไม่ได้สตรีที่งดงามเช่นนางหากไม่อาจนับเป็นโฉมสะคราญ สตรีในโลกก็ไม่อาจนับได้

อุนยิ้วคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล แต่กับรูปโฉมอันสดใสสะคราญของลุ้ยซุ้ง กลับยอมรับนับถือยิ่ง หวนนึกถึงหากตัวเองเป็นบุรุษ ก็ต้องชมชอบนาง

นึกถึงตอนนี้ ต้องครุ่นคิดถึงความรู้สึกของแป๊ะโช้วปวย คนคล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เตียถั่วกลับกล่าวว่า

"ลุ้ยโกวเนี้ย อย่าได้กล่าวเช่นนี้ มีวิชาฝีมือหรือไม่ ไม่นับเป็นแต่งไรได้ คราครั้งนั้นจำได้ว่าเป็นวันที่หนึ่งเดือนหก ข้าพเจ้ากลับไปเยี่ยมญาติที่บึงเอ็งท้ำ (บึงเหยี่ยว)..."

ลุ้ยซุ้งหัวร่อแล้ว ดวงตากะพริบแสงดุจดวงดาว ฟันก็ขาวแวววาว แต่เยทารกหญิงอันบริสุทธิ์ที่เบิกบานหรรษา รับฟังตั่วกอบอกเล่านิทานที่สนุกสนาน นางหยอกเย้าว่า

"เยี่ยมญาติอันใด มิใช่ไปเพราะการหมั้นหมายหรอกหรือ?"

เตียถั่วหน้าแดงวูบ คนหน้าดำเช่นมัน กลับกลายเป็นแดงจนผู้คนดูออก แม้แต่ถังป้องู้ยังชมดูจนเบิกตาค้าง

แต่ความเอียงอายของเตียถั่วกลับกลายเป็นความดั่งแค้นโดยเร็ว

กล่าวว่า

"แต่เราพอกลับถึงมาตุภูมิ ทุกประการล้วนเปลี่ยนไป..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"นั่นล้วนกลายเป็นอดีตแล้ว"

เตียถั่วกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

"เราทราบ หนึ่งปีมานี้เราพยายามไม่นึกถึง ยามนี้เราบอกออกมาเพราะต้องการบอกต่อท่านว่า ท่านไม่มีพลังฝีมือติดตัว กลับช่วยเหลือเรา..."

ลุ้ยซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้ามีโอกาสสาบานเป็นเฮียม่วยกับโหงวกอ"

อุนยิ้วมีนิสัยสงสัยอยากรู้ ดังนั้นซักถามว่า

"ซุ้งเจ้ช่วยเหลือท่านอย่างไร?"

เห็นเตียถั่วไม่ยอมบ่งบอก สร้างความขุ่นเคืองแง่งอนขึ้นมา ร้องว่า

"ท่านไม่บอกก็แล้วกันไป ภายหน้าต่อให้วิงวอนให้ข้าพเจ้ารับฟังเราโกวเนี้ยจึงไม่รับฟัง"

ลุ้ยซุ้งรีบกล่าวว่า

"ยิ้วม่วย รอสักครู่ท่านไปท่องเที่ยวที่ดีกหกหุนครึ่ง เราเจ้เจ็ค่อยบอกเล่าต่อท่าน"

อุนยิ้วกลับเชื่อฟังวาจาของลุ้ยซุ้ง พอฟังค่อยกลับกลายจากขุ่นเคืองเป็นยินดี"

ถังป้องู้ชมดูจนอ้าปากค้าง พึมพำว่า

"สตรี ช่างแปรปรวน ยังยิ่งกว่าอาวุธลับตระกูลถังของเราอีก"

เตียถั่วกล่าวฉามว่า

"ท่านเป็นคนของตระกูลถังบณฑลเสฉวนจริงๆ ?"

ถังป้องกู้ถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"เราใช่แซ่ถังหรือไม่?"

เตียถั่วรับคำ ถังป้องกู้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ตระกูลถังมีแต่ตระกูลถังบณฑลเสฉวน ไม่อาจมีตระกูลที่สองแจ้?"

เตียถั่วถูกถามจนแทบปิดป้องรับไว้ไม่ได้ ตะกุกตะกักว่า

"มีนั้นมีอยู่...แต่ว่า...แต่ว่า..."

ถังป้องกู้ร่ำร้องว่า

"แต่ว่าอันใด มีคำพูดรีบกล่าว มี...สิ่งนั้นรีบปล่อยออกมา"

มันเห็นว่าในบริเวณมีอิสตรีสองนาง มิหนำซ้ำยังครองตัวเป็นโสดต่างรักษาคำพูดไว้บ้าง

เตียถั่วกล่าวว่า

"ตระกูลถังอื่นหามีชื่อเสียงปานนั้นไม่"

ถังป้องกู้กล่าวอย่างขึงขังว่า

"มีอยู่ผู้หนึ่งยังมีชื่อเสียงกว่าตระกูลถังมณฑลเสฉวนอีก"

เตียถั่วหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"คงมิใช่ตระกูลของท่านกระมัง?"

"มิใช่เด็ดขาด เรามีประวัติศาสตร์เป็นเครื่องยืนยัน"

อุนยิ้วกับเตียถั่วล้วนนึกไม่ออกว่าเป็นบุคคลชนชั้นใด ดังนั้นพา

กันถามว่า

"เป็นผู้ใด?"

"ถังซำจั่ง"

ถังป้องกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"อาวุธลับของท่านคือห่วงทองวชิระ ที่กำราบได้แม้กระทั่งฉี่เทียนได้เสี่ย (เห้งเจีย) เป็นพระยูไลทรงประทานให้"

ดูจากท่าทีของมัน คล้ายยึดถือตัวเองเป็นพระยูไลบนสรวงสวรรค์แล้ว

หากมิใช่ลุ้ยซุ้งอยู่ด้วย เตียถั่วกับอุนยิ้วคงผนึกกำลังลงมือส่งถังป้องกู้ "ขึ้นสวรรค์" ไป

เตียถั่วร้องออกมาว่า

"ท่านไยไม่เอ่ยถึงถังหมิงอ๋องย่องเต้ แม้ทรงสุบินยังฆ่าคนได้"

ลุ้ยซุ้งรีบห้ามปรามว่า

"ยิ้วม่วยเป็นทารกหญิงที่ว่าง่ายที่สุด และเป็นม่วยจื้อที่ว่าง่ายที่สุดของข้าพเจ้า"

จากนั้นนางกล่าวกับเตียถั่วว่า

"โหงวกอก็ทราบว่า ถังก๊อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง) มีนิสัยรักสนุก คิดล้อพวกท่านเล่น"

นางว่ากล่าวไม่กี่ประโยค ก็สลายการต่อยตีรอบหนึ่งไป

อุนยิ้วต้องการเป็นทารกหญิงที่ว่าง่าย เตียถั่วได้แต่ไม่ถือสาหาความกับถังป้องกู้

ลุ้ยซุ้งหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"พวกเราอย่าได้สนใจว่าถังซำจั๋งใช่แซ่ถังหรือไม่ แต่ถังก๊อเฮียบมีจินตนาการอันเพริศแพร้ว แม้แต่ซุนหงอคง (ชื่อเดิมของเห้งเจีย) ก็กลับกลายเป็นชาวยุทธจักรแล้ว

อุนขิ้วกลับกล่าวว่า

"ลุ้ยเจ้เจ๊ใจฉนเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นทารกหญิงที่ว่าง่าย?"

ลุ้ยซุ้งย้อนถามว่า

"เป็นไร ท่านไม่ว่าง่ายหรือ?"

อุนขิ้วทอดถอนใจกล่าวว่า

"อิสตรีตอนนี้ล้วนไม่ว่าง่าย พวกนางยิ่งประพฤติเลวร้าย ยิ่งเป็นที่ยอมรับของผู้คน เป็นที่ยกย่องของผู้คน"

ลุ้ยซุ้งกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ตอนนี้ยุทธจักรนิยมเช่นนี้หรือ?"

"ถูกแล้ว มิหนำซ้ำข้าพเจ้าพบว่าตัวเองไม่ว่างง่ายแม้แต่น้อย ตอนอยู่ในบ้าน ข้าพเจ้าอาละวาดจนทุกผู้คนล้วนเกรงกลัว พอเข้าสำนักเซี่ยวฮั้งซัวซือแป๋ก็บอกว่า ในซือเฮียซือเจ้ทั้งหลาย นับข้าพเจ้าซุกซนที่สุด ไม่รักดีที่สุด..."

ลุ้ยซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านชาญฉลาดจึงซุกซน คนชาญฉลาดค่อยซุกซนได้ ซือแป๋ท่านกล่าวเช่นนี้ เพียงหยอกเย้าท่านเท่านั้น..."

"ไม่ ซือแป๋เราปรกดิเมตตาการุณย์ต่อข้าพเจ้า แต่พออบรมสั่งสอนผู้คน ก็ขุ่นข้องผู้อื่นกระเจิดกระเจิง"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างสำรวมว่า

"ซือแป๋ท่านแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงเป็นหนึ่งในยอดคนที่ได้รับความนับถือยกย่องที่สุด คำกล่าวของนางล้วนหวังดีต่อท่าน หากนางไม่[illegible]ใช้ท่านลงจากเขามาเกลี้ยกล่อมตั๋วซือเฮียท่าน?"

อุนยิ้ว[illegible]ทำเนา พอฟังถึงตอนนี้ถึงกับขอบตาแดงก่ำกล่าวว่า

"พวกท่านอนุญาตข้าพเจ้าลงจากเขาก็ประเสริฐ"

คำพูดพอกล่าว ลุ้ยซุ้งและพวกล้วนตื่นตระหนกยิ่ง ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ท่านหมายความว่าซือแป๋ท่านและบิดาท่านไม่ทราบว่าท่านลงจากเขา?"

เตียถั่วกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"อย่างนั้นท่านยังกล้าออกมา"

อุนยิ้วเห็นทั้งหมดหน้าเปลี่ยนสี ตัวเองก็แบะปาก คล้ายคิดร่ำไห้ ลุ้ยซุ้งรีบตบไหล่ของนาง ลูบคลำผมยาวที่นุ่มสลวยของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านบอกว่าการมาของท่านครั้งนี้ เป็นซือแป๋ท่านใช้ท่านมาเสาะหาโซวซือกอ มิหนำซ้ำบิดาท่านอุนตั๋วนั้ง (ใต้เท้าแซ่อุน) ก็เห็นชอบด้วยที่แท้ท่านลอบออกมา..."

อุนยิ้วแบะปาก กล่าวด้วยความคับแค้นว่า

"ถูกแล้ว พวกท่านสั่งไว้ รอจนข้าพเจ้าร่ำเรียนฝีมือสำเร็จค่อยลงจากเขา วิชาฝีมือเหล่านั้นทั้งยากลำบาก ทั้งไม่น่าเล่น รอจนข้าพเจ้าร่ำเรียนสำเร็จเกรงว่าหน้าผากข้าพเจ้าเพิ่มรอยย่นหลายร้อยเส้น กลับกลายเป็นชราภาพ ยังลงจากเขาไปทำอะไร?"

เตียถั่วกับลุ้ยซุ้งหวนนึกถึงแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงกับอุนตั่วนั้ง ทราบข่าวอุนยิ้วหายสาบสูญ ไม่ทราบร้อนรุ่มเพียงไหน ได้ยินอุนยิ้วกล่าวถึงว่า

"หากเป็นซือแป๋ใช้ข้าพเจ้ามาหาโซวซือกอจริงๆ เขายังกล้าก่อเรื่องกับบิดาท่วนหรือ?"

ลุ้ยซุ้งกับเตียถั่วนับว่าเข้าใจแล้ว การมายังเมืองหลวงของอุนยิ้วครั้งนี้ หาได้รับอนุญาตจากแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงและอุนตั่วนั้งไม่

ถังบ้องกลับตบขาอ่อนตัวเองดังฉาดใหญ่ กล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นท่านก็ไม่ต้องรีบร้อนกลับไป พวกเราท่องชมเมืองไคฮงอย่างเต็มที่"

อุนยิ้วรับคำ กอดมือของลุ้ยซุ้งไว้ ชักชวนว่า

"ลุ้ยเจ้เจ๊ก็ไปด้วย?"

อุนยิ้วลูบคลำปอยผมที่หน้าผากของนาง ทั้งสองอยู่ด้วยกัน มาตรว่าอุนยิ้วรู้จักวิชาฝีมือ ลุ้ยซุ้งไม่มีพลังฝีมือติดตัว แต่เสดงว่าลุ้ยซุ้งเป็นเจ้เจ๊ของนาง กลับกลายเป็นผู้ดูแลนาง

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ม่วยม่วยเป็นแขกของข้าพเจ้าก่อน เราเจ้เจ๊มีวาจาคิดสนทนากับท่านเป็นส่วนตัว"

เตียถั่วสอดคำขึ้น

"อุนนึ่งเฮียบเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย ทั้งยังเป็นซือม่วยของโซวกงจื้อ การไปยังตึกหกหุนครึ่งเกรงว่าไม่สะดวกกระมัง?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านกริ่งเกรงเกินไปแล้ว อาศัยตึกหกหุนครึ่งกล้าแตะต้องเราโกวเนี้ยหรือ?"

คนผู้หนึ่งหลังจากเห็นมือดีของตึกหกหุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรยต่อสู้กับกวนฉิก ยังเชื่อมั่นต่อตัวเองไม่เสื่อมคลาย เกรงว่ามีแต่อุนยิ้วคนเดียว

นอกจากนั้นยังมีอีกคนหนึ่ง

คนผู้นั้นย่อมเป็นถังป้อ

ถังป้องู้กล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า

"วิเศษแท้ เราก็จะไปชมดูด้วย"

ลุ้ยซุ้งเงยหน้าที่สวยซึ้งขึ้น ถามว่า

"ท่านไปทำอะไร?"

ถังป้องู้พอเห็นใบหน้าที่งามตรึงตรานี้ ถึงกับร่างอ่อนระทวยจมูกคันยุบยิบ คิดส่งเสียงจามออกมากล่าวว่า

"เรา...เราคิดคุ้มครองนาง"

อุนยิ้วร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ใดให้ท่านคุ้มครอง"

ลุ้ยซุ้งกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เราสองจ้ำม่วยคิดสนทนาเป็นการส่วนตัว ท่านไม่ต้องไปแล้ว"

ถังป้องู้ตะกุกตะกักว่า

"อย่างนั้นเรารอท่านที่ใด?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า

"ท่านไม่ต้องรอแล้ว"

ลุ้ยซุ้งกล่าวถามเตียถั่วว่า

"โหงวกอใช่จะไปยังตึกหกหุนครึ่งหรือไม่?"

เตียถั่วขบคิดแล้วกล่าว

"เราต้องการนึกทบทวนสักครา โอกาสหน้าค่อยรุดไป ที่เราเป็นห่วงคืออุนนึ่งเฮียบ..."

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ท่านวางใจ บิดาเราทราบว่ายิ้วม่วยกับหอลมพิรุณโปรยไม่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งอันใด หากล่วงเกินน่าง เท่ากับเพาะความแค้นกับแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงกับอุนตั่วนั้ง หาเป็นผลดีต่อตึกหกหุนครึ่งไม่ พร้อมกับนั้นก็ไม่สามารถใช้ข่มขู่โซวกงจื้อได้"

นางเท่ากับบอกใบ้ว่า อุนยิ้วไม่มีคุณค่าความสำคัญ ต่อให้คร่ากุมเอาไว้ ก็ไม่อาจข่มขู่โซวบั่งจิ้มได้ พร้อมกับกล่าวอีกว่า

"หากว่าโหงวกอห่วงใยว่า บุคคลอื่นสอดมือเข้ามา ด้วยขุมกำลังที่มีอยู่ในเมืองหลวงของตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย คาดว่าไม่เกิดเรื่องอันใด"

เตียถั่วทราบว่าที่ลุ้ยซุ้งกล่าวเป็นความสัตย์

ที่แท้หัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งก่อนจากไปได้ทิ้งหัวหน้าตึกสองคนอยู่ที่หัวถนนแต่ไกล รอคอยลุ้ยซุ้งผู้เป็นบุตรีกลับตึกหกหุนครึ่ง ซึ่งความจริงพวกมันยังรับหน้าที่คุ้มครองดูแลด้วย

ดูท่าเมื่อมาถึงเมืองหลวง ลุ้ยซุ้งไม่ต้องให้มันคุ้มครองดูแลจริงๆ

ทางด้านอุนยิ้ว ก็หันไปขับไล่ซือบ้อขุย ที่โซวบั่งจิ้มรั้งอยู่คุ้มครองนางกลับหอลมพิรุณโปรยก่อน

ถังป้องู้เห็นลุ้ยซุ้งและอุนยิ้วจากไปแล้ว เตียถั่วยังยืนเชื่องซึมเซา ก็เดินเข้าไป ใช้เรี่ยวแรงที่มันตบขาอ่อนตัวเองเบื้อครู่ ตบไหล่ของเตียถั่วคราหนึ่ง กล่าวว่า

"บา เราสองไปดื่มสุรากัน"

บทที่ 25
ต่างกำหนดแผนการ

"ท่านห่วงใยอันใด?"

หัวหน้าใหญ่ตีกหกทุนครึ่งลุ้ยซุ่งหลังจากขึ้นรถม้า ก็กล่าวถามเด็กปวยเกียเช่นนี้

เด็กปวยเกียซึ่งเป็นผู้รู้ใจเพียงหนึ่งเดียวของลุ้ยซุ่ง

...ผู้รู้ใจเพียงหนึ่งเดียวของเด็กปวยเกีย ใช่เป็นลุ้ยซุ่งหรือไม่?

ลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียทอดระยะห่างกันเก้าเชียะ

รถม้ากว้างขวางยิ่ง

มาตรว่าอยู่ในเมืองหลวง นอกจากเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ขุนนางชั้นผู้ใหญ่แล้ว น้อยครั้งจะพบเห็นรถม้าที่หรูหราเช่นนี้

ทั้งสองล้วนเอนร่างพิงกับประทุนรถ

ที่กึ่งกลางพวกมันยังกั้นด้วยวัตถุสิ่งหนึ่ง

เป็นโลงใบนั้น

.....

โลงเป็นลุ้ยซุ่งสั่งคนเคลื่อนย้ายขึ้นรถมาอย่างระมัดระวัง

คนที่ขนย้ายโลง ไม่เพียงแต่มีศักดิ์ตำแหน่งในตึกหกหุนครึ่ง ทั้งยังต้องมีฝีมืออันเข้มแข็ง

ต่อให้มีศักดิ์ตำแหน่ง มีฝีมือเข้มแข็ง ยังคงไม่อาจรับหน้าที่ "แบก" โลงใบนี้ ยังต้องได้รับความไว้วางใจจากลุ้ยซุ่ง ผ่านการเลือกเฟ้นจากมัน

ผู้ที่ลุ้ยซุ่งเลือกเป็นคนที่สะอาด

คนที่สะอาดหมดจดเป็นพิเศษ

ผู้ที่ฝึกฝีมือเข้มแข็ง และสะอาดหมดจดเป็นพิเศษมีไม่มากนัก อาจบางทีเป็นเพราะผู้ที่มีฝีมือที่แท้จริง กลับไม่เสียเวลาประดับประดาตัวเอง

แต่มิใช่ไม่มีเลย

ที่ลุ้ยซุ่งเลือกเฟ้นคือคนชนิดนี้

...คนต้องสะอาดหมดจด พลังฝีมือต้องสูงเยี่ยม

มิหนำซ้ำมือทั้งสองข้างต้องสะอาดหมดจดเป็นพิเศษ ห้ามมิให้ไว้เล็บ ไม่อนุญาตให้มีคราบสกปรกแม้แต่น้อย หากตอนที่แบกโลงใบนี้ถูกลุ้ยซุ่งพบว่ามือของมันมีอันใด "ไม่สะอาด" สมมุติเช่นเคยแคะรูจมูก เคยลูบคลำร่างกายสตรี มันจะฟันมือของมนผู้นั้นลงมา

มันกระทำได้

และกระทำแล้ว

ทั้งนี้เพราะมันคือลุ้ยซุ่ง

เรื่องที่ลุ้ยซุ่งคิดกระทำ ต้องกระทำให้จงได้

หลายปีมานี้ เรื่องเพียงหนึ่งเดียวที่มันกระทำไม่ได้ อาจบางทีคงจัดการกับโซวมั่งจิ้นไม่ได้ ล้มล้างหอลมพิรุณโปรยไม่ได้

ภายในตึกหกหุนครึ่ง ผู้ที่ได้รับการคัดเลือกให้แบกโลงใบนี้ ถือเป็นเกียรติยศประการหนึ่ง และก็เป็นหน้าที่ที่อาจชักนำเภทภัยใส่ตัวได้ทุกเมื่อประการหนึ่ง เปรียบการใช้ให้ออกไปเสี่ยงชีวิตกับศัตรูเพื่อสร้างความพะว้าพะวังยิ่งกว่าอีก

พวกมันล้วนเป็นบุรุษหนุ่ม

ลุ้ยซุ่งชมชอบบุรุษหนุ่ม

ขณะที่อยู่ร่วมกับบุรุษหนุ่ม ค่อยรักษาความรู้สึกของตัวเองไม่ให้หวั่นไหว

ก่อนที่จะแบกโลงใบนี้ บุรุษหนุ่มเหล่านี้ต้องล้างมือสามครั้ง ถึงแม้ที่ตามติดอยู่ด้านหลังพวกมัน ยังมีคนถืออ่างล้างมือ แม้แต่คนถืออ่างล้างมือ ก็เป็นคนสะอาดหมดจดเป็นพิเศษ

ดังนั้นยุทธจักรมีคำร่ำลือว่า หากล่วงเกินโซวมั่งจิ้น อาจมีโทษถึงตาย แต่หากล่วงเกินผู้อาวุโสหอลมพิรุณโปรยฉายาวาจาเป็นสัจจะ โซวมั่งจิ้นต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมัน

ขณะเดียวกัน ท่านไม่ควรพบต่อเด็กปวยเกี้ย อาจไม่เกิดเรื่องราวใด ทั้งนี้เพราะไม่ว่าผู้ใดก็คาดเดาความนึกคิดของเด็กปวยเกี้ยไม่ออก แม้ทั้งมันมีโทสะเมื่อใด ยินดีเมื่อใด ดีต่อผู้ใด และเลวต่อสิ่งใด

หากกระตุ้นโทสะลุ้ยซุ่ง อาจยังมีหนทางรอด ทั้งนี้เพราะขณะที่ลุ้ยซุ่งเดือดดาล อาจสังหารคนผู้นั้นทั้งครอบครัว หรืออาจเลื่อนตำแหน่งคนผู้นั้นอย่างคาดไม่ถึง ลุ้ยซุ่งเป็นบุคคลที่ร้อนรุ่มเดือดดาลต่อเรื่องเล็กน้อย หนักแน่นเยือกเย็นต่อเรื่องสำคัญ

แต่ท่านไม่อาจ "กระทบ" ถูกโลงของลุ้ยซุ่งใบนี้เด็ดขาด หาก ลูบคลำโลงของลุ้ยซุ่งใบนี้ ท่านต้องสำนึกเสียใจที่ไฉนถือกำเนิดเกิดมา

นี่คือข้อห้ามของลุ้ยซุ่ง

เป็นข้อห้ามโดยเด็ดขาด

.....

หลังจากที่โลงถูกจัดวางอยู่กึ่งกลางรถม้า ลุ้ยซุ่งค่อย "กล้า" ขึ้นรถ เด็กปวยเกียย่อมต้องขึ้นรถตามหลังลุ้ยซุ่ง

...ที่แล้วมามันรู้จักกระทำเรื่องราวอย่างดีที่สุด มิใช่แย่งชิงล้ำหน้า หากแต่รู้จักติดตามหลัง

ประการนี้มันเข้าใจดี

ดังนั้นมันคือเด็กปวยเกีย

เป็นบุคคลหมายเลขสองของตึกหกหุนครึ่งตลอดมา

มันทราบดีว่า หากมิใช่มันเฝ้าคาดคิดเช่นนี้ มิหนำซ้ำกระทำเช่นนี้ ทั้งยังกระทำได้ดียิ่ง "เก้าอี้ตัวที่สอง" ตัวนี้คงยุบทลาย คงแตกสลาย ไม่ดำรงคงอยู่แต่แรก คงสาบสูญจากตึกหกหุนครึ่ง สูญสลายจากยุทธจักร ถูกลบเลือนไปจากโลกแล้ว

รวมทั้งตัวมันด้วย

ลุ้ยซุ่งชมชอบเด็กปวยเกียยิ่ง

และยกย่องต่อคนผู้นี้ยิ่ง

ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า เด็กปวยเกียล่วงรู้ว่าอันใดสมควรกระทำ อันใดไม่สมควรกระทำ

...เมื่อครูซุ้งยกล่าวคำ "ประมาณปัญญาสอดคล้องนิสัย" เด็กปวยเกียถือเป็นบุคคลประเภทนี้

ผู้ที่มีความทะเยอทะยานมีปณิธานความห้าวหาญนั่งเก้าอี้ตัวที่หนึ่ง มีอยู่ทั่วทุกแห่งหน แต่ผู้ที่มีความทะเยอทะยาน มีปณิธานความห้าวหาญ ยินยอมนั่งเก้าอี้ตัวที่สอง จึงเป็นบุคคลที่หายากยิ่ง

เด็กปวยเกียเป็นบุคคลเช่นนี้

...แต่ว่าเด็กปวยเกียไฉนวิตกกังวลขึ้นมา

...มันเป็นห่วงอันใด?

...เป็นห่วงการศึกในเที่ยงวันบะรึน หรือว่ามีเบื้องหลังอื่นอีก?

ลุ้ยซุ่งทราบว่าถึงเวลาที่เด็กปวยเกียจะกล่าววาจาแล้ว

หลายปีมานี้ พวกมันที่ร่วมมือกันด้วยดี เป็นเพราะพวกมันต่างแสดงบทบาทของตัวเองด้วยดี ต่างรักษาหน้าที่ในส่วนของตัวเองเป็นอย่างดี จนบรรลุถึงผลของการเกื้อกูลดูแลซึ่งกันและกัน ทำให้ตีกหกหุนครึ่งเติบโตกล้าแข็งหากว่าไม่ได้เผชิญพบกับหอลมพิรุณโปรย

.....

ที่หน้าโลงจุดธูปดอกหนึ่ง เป็นธูปจากธิเบต

ธูปธิเบตหอมยิ่ง

ภายในรถม้าอบอวลด้วยกลิ่นหอมรวยริน ชวนให้สูดดมยิ่ง

...แต่นี่ไยต้องจุดธูป?

...หรือว่าที่นอนอยู่ในโลงเป็นคนตายผู้หนึ่ง?

...หากแม้นใช่ ผู้ตายเป็นใคร ลุ้ยซุ่งไฉนให้ความสำคัญถึงปานนี้ ไฉนไม่บรรจุกลบฝัง ไฉนแบกมาถึงสมรภูมิที่เหลาซาอะ?

...หากว่าไม่ใช่ ไฉนจุดธูปขึ้น?

ปัญหาคือปัญหาตลอดกาล

เบื้อคลี่คลายปัญหาข้อหนึ่ง หากแม้นตั้งใจสืบสาวต่อไป ก็จะก่อเกิดปัญหาอีกมากหลาย

หากว่ามีคำตอบ โดยเฉพาะคำตอบที่แน่ชัดมีอยู่ไม่มากนัก แต่ในชีวิตของคน มีปัญหาที่ไม่สามารถคลี่คลายได้มีมากมายไปแล้ว

ตอนนี้เด็กปวยเกียเสนอปัญหาออกมาข้อหนึ่ง มันกล่าวว่า

"ท่านดูธูปดอกนี้"

ลุ้ยซุ่งเพ่งตาบอง

ธูปยังจุดอยู่

ธูปเผาไหม้หมดไปท่อนหนึ่ง เถ้าธูปหักลงมาร่วงหล่นลงบนถ้วยเคลือบข้างขอบกระถาง

ลุ้ยซุ่งดูอันใดไม่ออก

เด็กปวยเกียกล่าวอีกว่า

"รถม้ากำลังเคลื่อนไหว"

นี่แทบเป็นคำพร่ำพิไรประโยคหนึ่ง

รถม้าย่อมกำลังเคลื่อนไหว มิหนำซ้ำยังมุ่งหน้าสู่ตีกหกหุนครึ่ง

ด้วยระดับความเร็วเช่นนี้ คาดว่าไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ก็จะกลับถึงธารน้ำตกไม่เคลื่อนไหว ซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักใหญ่ ตึกหกหุนครึ่ง

แต่ว่าลุ้ยซุ่งทราบว่า เด็กปวยเกียต้องมีข้อบ่งชี้แน่นอน

ดังนั้นมันสงบจิตใจรอคอย

รอคอยให้เด็กปวยเกียกล่าวสืบต่อ

จริงดังคาดหมาย เด็กปวยเกียกล่าวสืบต่อว่า

"ดังนั้นกระแสลมรุนแรงยิ่ง เมื่อกระแสลมรุนแรง จะกระทบกระเทือนถึงธูปที่จุดขึ้น หมายความว่าขณะที่มีลม ธูปจะเผาไหม้หมดเร็วเป็นพิเศษ"

มันหยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวอีกว่า

"ดังนั้นพวกเราใช้เวลาชั่วหม้อข้าวเดือด คำนวณเวลา ยังไม่ละเอียดลึกซึ้งเท่าใด ทั้งนี้เพราะข้าวที่หุงสุก มีทั้งสุกเร็วและ ช้า ในขณะเดียวกัน การใช้ธูปดอกหนึ่งกะพริบตาคราหนึ่งเป็นเครื่อ ก็ไม่ถูกต้องแน่นอน อย่างนั้นการที่จะตัดสินความเป็นความ ชั่วพริบตา จะเกิดความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง"

มันก้มศีรษะต่ำ แต่ดวงตาเป็นประกายแวววับกล่าวย้ำว่า

"เมื่อไม่มีเวลา พวกเราก็จะไม่ร่วงโรย ไม่ชรา และไม่ตาย สิ่งสำคัญเช่นนี้ ไหนเลยไม่มีการคำนวณที่ละเอียดแน่ชัดได้?"

มันกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"เราคาดว่าภายภาคหน้าต้องมีการคิดค้นเครื่องมือที่สามารถคำนวณเวลาอย่างละเอียดแน่ชัดออกมา อาจบางทีสามารถหยุดกาลเวลาไว้"

ลุ้ยซุ่งกล่าวด้วยความหวังว่า

. "หวังว่าสามารถ"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"เชื่อว่าสามารถ"

ลุ้ยซุ่งกล่าวอีกว่า

"แต่พวกเราตอนนี้คิดไม่ชรา ไม่แพ้พ่าย ไม่ตกตาย ต้องคลี่คลายปัญหาของโซวมั่งจิ้มก่อน"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"เราทราบ นี่คือปัญหาของโซวมั่งจิ้ม"

ลุ้ยซุ่งนิ่งเงียบงัน หมกมุ่นครุ่นคิด

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ตอนแรกพวกเราสันนิษฐานว่า โซวมั่งจิ้มที่รีบร้อนเผด็จศึกเป็นเพราะมันไม่มีเวลารอต่อไป เพราะว่ามันมีโรคภัย"

ลุ้ยซุ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"สำหรับกับมัน เวลามีความสำคัญยิ่ง"

เด็กปวยเกียกล่าวเสริมว่า

"สำหรับกับพวกเรา เวลาก็มีความสำคัญยิ่ง มันคิดทำศึกในวันพรุ่งนี้ เพราะกริ่งเกรงพวกเราเลื่อนเวลาออกไป มันไม่เสียดายกับการเสียเปรียบด้านสถานที่และบุคคล รับปากนำกำลังบุกเข้าตีกหกหุนครึ่ง"

มุมปากของลุ้ยซุ่งคล้ายปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อกลู่เราอดทนกล้ำกลืน เพราะต้องการ เพาะความถือดีและโมหะจิตของโซวมั่งจิ้มขึ้น ต่อให้เป็นคนหลักแหลมกว่านี้ ขณะที่บังเกิดความถือดี ถูกโมหะจิตครอบงำ จะผิดพลาดได้โดยง่าย"

มันชุกบือทั้งสองอยู่ในแขนเสื้อ คล้ายกำลังกอดตัวเองไว้ ปากกล่าวว่า

"เรายังคิดอาศัยโอกาสนี้ศึกษาความเข้มแข็งอ่อนแอของมัน เมื่อครู่เราอ่อนข้อให้ทุกวิถีทาง ท่านต่อสู้ช่วงชิงกับมันแทนเรา พวกเราผสมผสานอย่างแนบเนียน ราวกับฤษิตฟ้าไร้ตะเข็บ"

เด็กปวยเกียพลันกล่าวว่า

"มีตะเข็บ หากว่าที่พวกเราถ้าทอเป็นฤษิตฟ้า ฤษิตฟ้าของพวกเรามีตะเข็บแน่นอน"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"อุนตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่อุน) มีผู้ช่วยอันเข้มแข็งคนหนึ่ง เรียกว่าเทียนอีอู่ฟ้ง (ฤษิตฟ้ามีตะเข็บ) มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือคู่กับวันหน้าพบเทียนใหม่ ของพวกเรา กับวาจาเป็นสัจจะแห่งหอลมพิรุณโปรย ท่านคงไม่ได้หมายถึงมันกระมัง?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"เราย่อมไม่ได้หมายถึงมัน เราเพียงประหลาดใจ โซวมั่งจิ้มไม่มีความจำเป็นต้องแสดงความร้อนรุ่มกระวนกระวายของมันออกมาให้พวกเรารับรู้"

ลุ้ยซุ่งกล่าวถามว่า

"หมายความว่ามันจงใจแสดงออกมา?"

"เกรงว่าใช่"

"มันจงใจให้พวกเราเข้าใจว่ามันไม่อาจรอได้?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"หากว่าใช่ หมายความว่ามันรอได้ อย่างน้อยต้องรอได้ยิ่งกว่าพวกเรา บันค่อยจงใจแสดงออกว่าไม่อาจรอได้"

ลุ้ยซุ่งกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หากเป็นเช่นนั้น ข้อสันนิษฐานที่แล้วมาของพวกเราต้องล้มล้างไป มันเบื่อแสดงความเหิมเกริมออกมาเพื่อต้องการให้พวกเราคำนวณมันผิดไป"

"ยามอยู่บนสมรภูมิ การคำนวณพลาดผิดมักเท่ากับเป็นการพ่ายแพ้"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"หมายความว่าโรคร้ายของมันไม่แน่ว่าหนักหนาปานนั้น"

"อาจบางทีไม่หนักหนาเลย"

"อาวุธลับที่ยังฝังอยู่ที่เท้าของมัน ก็ไม่ได้กำเริบขึ้น"

เด็กปวยเกียทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าเป็นเช่นนี้ มาตรว่าเล็กเต่า (ถั่วเขียว) ของยวยบ้อฉ่อไม่มียาขจัดรักษา ต่อให้คว้านเลือดเนื้อที่รับบาดเจ็บออกมา ก็ไม่สามารถสะกิดมิให้พิษร้ายรุกรานได้"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"ดังนั้นเวาจาเป็นสัจจะยังมีชีวิตอยู่"

"นี่มิใช่เป็นไปไม่ได้"

ลุ้ยซุ่งกล่าวอีกว่า

"มันจงใจประกาศว่าจะบุกตีกหกหุนครึ่ง?"

"อาจจะใช่"

"มันมีความมั่นใจเอาชัยแน่นอน?"

"อย่างน้อยตอนนี้มันยังไม่พ่ายแพ้"

ลุ้ยซุ่งกล่าวเสริมว่า

"พวกเราก็ไม่ได้พ่ายแพ้"

"ทั้งนี้เพราะพวกเรายังไม่ได้ต่อสู้แตกหัก"

"พวกเราเพียงผนึกกำลังล้มล้างเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"กวนฉิกก็ยังไม่ตาย"

"กวนฉิกกลับกลายเป็นคนพิการแล้ว มันมือขาดข้างหนึ่ง ได้รับบาดเจ็บสาหัส ทั้งถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่าง ต่อให้มีชีวิตอยู่ ก็ไม่เป็นที่น่าหวั่นครั้ม

เด็กปวยเกียกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"แต่ขุมกำลังที่หนุนหลังกวนฉิกยังเป็นปริศนา ยังมี กวนฉิกถูกฟันมือขาดข้างหนึ่ง แต่ปีซิ้งกึ่งเลี่ยง (โซ่เหล็กกล้าเทพหลีกลี้) ที่ไม่มีวัตถุใดทำลายได้ พลอยถูกดาบนั้นฟันขาดลงมา กวนฉิกเท่ากับลากมือขาดของมันจากไป"

"ท่านหมายความว่า..."

ดวงตาเด็กปวยเกียทอประกายปัญญา กล่าวว่า

"มันความจริงมีสองมือ แต่ถูกสายโซ่พันธนาการไว้ ใช้ประโยชน์เพียงครึ่งหนึ่ง ยามนี้มีเพียงมือเดียวกลับฟื้นฟูสู่ประโยชน์ใช้สอยทั้งสิ้น"

มันกล่าวเสริมว่า

"ในเมืองไคฮงแม้ไม่มีกวนฉีกคนที่สอง แต่ขอเพียงยังมีกวนฉีกครึ่งคน ก็เพียงพอกับการทนทานรับได้แล้ว"

ลุ้ยซุ่งกล่าวเสริมว่า

"อย่าว่าแต่ยังปรากฏแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะมาถึง"

"โชวบั่งจิ้มหากไม่มีแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ คงไม่มีความเชื่อมั่นปานนั้น มันโชคดียิ่ง ในเวลาเช่นนี้ปรากฏผู้ช่วยอันเข้มแข็งสองคนมาถึง"

"มันไม่แน่ว่าจะโชคดี"

ครั้งนี้ถึงรอบเด็กปวยเกียถามโพล่งว่า

"เพราะเหตุใด?"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"แป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นสหายกับซุ้งยี้... บุรุษสตรีกบหาเป็นสหาย จะมีความสัมพันธ์เกินเลยกว่าสหาย"

ครั้งนี้เด็กปวยเกียเงียบงันนิ่งนาน ค่อยกล่าวว่า

"เราดูออก"

ลุ้ยซุ่งยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยเมื่อเป็นสหายของโชวบั่งจิ้ม ไฉนไม่อาจเป็นสหายของเรา?"

"แต่ระหว่างพวกมันสาบานเป็นพี่น้องแล้ว"

ดวงตาของลุ้ยซุ่งก็เปี่ยมประกายปัญญา กล่าวว่า

"ระหว่างสหาย พี่น้อง ความรัก น้ำใจสายเลือด บางครั้งจะแปรสภาพขึ้นอยู่กับว่าจะอยู่กรรโชกอย่างไร หลอกล่อด้วยผลประโยชน์ชนิดไหน"

เด็กปวยเกียนิ่งเงียบงันไป

ลุ้ยซุ่งถามขึ้นว่า

"ความเห็นของท่านคือ..."

มันกล่าวคำพูดนี้ เพื่อต้องการให้เด็กปวยเกียกล่าววาจา

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"หากแผนการนี้สำเร็จลุล่วง ก็จะปูโจมจุดชีวิตของโซวมั่งจิ้ม ถึงถึงใจกลางของหอลมพิรุณโปรย แผนการใหญ่เช่นนี้ ขั้นตอนสำคัญเช่นนี้ ระหว่างที่ดำเนินการ ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ"

"ท่านหมายความว่า..."

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ระหว่างที่พวกเรามองเห็นจุดอ่อนของศัตรู อาจเป็นศัตรูจงใจให้พวกเรามองเห็น ขณะที่พวกเราพบเห็นปมเด่นของศัตรู ก็อาจเป็นพิรุธของมัน"

มันกล่าวอย่างแช่มช้าทีละคำว่า

"ยามจัดการกับศัตรูเช่นโซวมั่งจิ้ม ไม่อาจผิดพลาดเด็ดขาด"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"ศัตรูอาจวางอุบายไว้?"

"อาจจะ"

"เช่นเดียวกับการจุดธูปนับคำนวณเวลา เกิดความผิดพลาดได้โดยง่าย?"

"ถูกแล้ว"

"ความผิดพลาดแม้เล็กน้อย แต่ในห้วงสำคัญเพียงพอกับการ

พาให้พินาศสิ้น?"

เด็กปวยเกียตอบว่า

"ขณะเดียวกัน ก็เพียงพอกับการจู่โจมถึงแก่ชีวิต"

มันกล่าวเสริมว่า

"มีเรื่องหนึ่งที่ท่านเกาจไม่ล่วงรู้"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"ท่านบอก"

"โซวมั่งจิ้มเคยมาหาเรา"

"มันเองหรือ?"

"ยังมีเอี้ยบ้อเซี้ย"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเรายังคำนวณอันใด เปิดฉากจู่โจมก่อนกำหนดเถอะ"

มันมองดูโลงใบนั้น กล่าวอีกว่า

"พวกเราจะอาศัยแผนการของโซวกงจื้อ จัดการกับมันเอง"

.....

โซวมั่งจิ้ม เฮ้งเซี่ยวเจียะและแป๊ะโช้วปวยเดินทางกลับหอแดงที่ภูเขาเทียนจั้งชัว โซวมั่งจิ้มเดินพลางไอพลาง เสียงไอรุนแรงกว่าตอนหาญสู้กวนฉิก เผชิญหน้ากับลุ้ยซุ่งอีก

ภายในหอเพียงหลงเหลือโซวมั่งจิ้ม แป๊ะโช้วปวย, เฮ้งเซี่ยวเจียะและขุนพลคู่ใจเช่นเอี้ยบ้อเซี้ย ซือบ้อขุยและมกปักชิ้ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยมองดูหลังไหล่ที่สั่นกระเพื่อมราวถุงดูดเสบของมัน ดวงตาทอแววห่วงใยกังวลขึ้น

เอี้ยบ้อเซี้ยเทยาเม็ดจากในขวดหยกขาวใบเล็กๆ ออกมาหลายเม็ด

โซวมั่งจิ้มไม่ดื่มน้ำ ยัดคอกลืนกินลงไป หลับตาพักผ่อนอยู่ครู่ใหญ่ เฮ้งเซี่ยวเจียะจึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ตั่วกอสมควรพักผ่อนก่อน"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเบาๆ ว่า

"พวกเรารอถึงคืนนี้ค่อยมาใหม่"

โซวมั่งจิ้มพลันลืมตาขึ้น ดวงตาสาดประกายเย็นเยียบอีกครา กล่าวว่า

"ข้อห้าม นั่นเป็นข้อห้าม"

ทุกผู้คนไม่ทราบ โซวมั่งจิ้มหมายถึงเรื่องใด ยามกะทันหันมีสีหน้ามึนงงสงสัย แป๊ะโช้วปวยกลับกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก"

โซวมั่งจิ้มกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

แป๊ะโช้วปวยย้อนถามว่า

"พวกเราวันนี้ ใช่ไหมทำลายเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าเป็นผลสำเร็จหรือไม่?"

"อย่างน้อยพวกเราทำร้ายกวนฉิกบาดเจ็บสาหัส"

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"กวนฉิกไฉนรุดมา?"

"มันเข้าใจว่าพวกเราตั้งประจันหน้ากับตึกหกหุนครึ่ง คิดไม่ถึงว่าพวกเรวทั้งสองฝ่ายจะผนึกกำลังกำจัดมันก่อน"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ดังนั้นช่องโหว่ที่ศัตรูให้พวกเราพบเห็น ไม่แน่ว่าจะเป็นช่องโหว่ที่แท้จริง ช่องโหว่ที่พวกเรามองไม่เห็น จึงเป็นจุดชีวิตของศัตรู"

"ท่านหมายความว่า..."

แป๊ะโซ้วปวยเลิกคิ้วกล่าวว่า

"ขณะเดียวกัน ข้อห้ามที่ศัตรูปล่อยให้พวกเรามองเห็น ไม่แน่ว่าเป็นข้อห้ามที่แท้จริง... เปลือกนอกของลุ้ยซุ่งให้ความเคารพโลงใบนั้น ราวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อาจบางทีเพียงเป็นลวดลายของมัน"

โชวบั่งจิ๊บกล่าวด้วยความชื่นชมว่า

"อาจจะ และอาจมิใช่"

มกปักชิ้งสอดคำขึ้น

"หากว่าใช่ พวกเราต้องใคร่ครวญว่าภายในโลงเป็นอะไร?"

แป๊ะโซ้วปวยย้อนถามว่า

"หากว่าจุดประสงค์ของลุ้ยซุ่ง ต้องการให้พวกเราเปลืองเรี่ยวแรงสมอง หวาดระแวงคลางแคลง คิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหายเล่า?"

มกปักชิ้งอึ้งไปวูบ ขามน้ำเอี้ยบ้อเซี้ยเดินเข้าห้องชั้นใน จากนั้นกลับออกมาพร้อมกับม้วนบันทึกม้วนหนึ่ง กล่าวว่า

"ตามที่บันทึกไว้ เจ็ดแปดปีที่ผ่านมา ตึกหกหุนครึ่งเผชิญเรื่องราวสำคัญ ลุ้ยซุ่งจะแบกโลงออกมา ไม่มีผู้ใดทราบว่าโลงเคยเปิดออกหรือไม่ ทั้งนี้เพราะผู้ที่อยู่ในที่เกิดเหตุ สามารถมีชีวิตรอดสืบไป มีแต่เด็กปวยเกี๊ย

คนเดียว"

โซวมั่งจิ้มนิ่งครุ่นคิด

แป๊ะโช้วปวยขมวดคิ้ว

เอี้ยบ้อเซี้ยบอกเล่าว่า

"ยังมี ศิษย์ของตึกหกหุนครึ่งทั้งเคารพทั้งยำเกรงต่อโลงใบนี้ หากว่าเป็นไพร่พลทหารเลว ลบหลู่โลงใบนั้น ต้องถูกประหารฆ่าทิ้งคราก่อนมีหัวหน้าตึกผู้หนึ่งไม่ทันระวัง กดมือใส่ฝาโลง ลุ้ยซุ่งก็สั่งให้ตัดนิ้วสองนิ้วที่มันกดอยู่บนฝาโลงทิ้ง นับแต่นั้นไม่มีผู้ใดกล้ากรายใกล้โลงใบนั้นในรัศมีสิบก้าวอีก"

มันกล่าวอีกว่า

"ทุกค่ำคืนจันทร์เพ็ญ ลุ้ยซุ่งมักเฝ้าอยู่หน้าโลงเพียงลำพังหนึ่งคืน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันทำอะไร"

โซวมั่งจิ้มพลันถามว่า

"ลุ้ยซุ่งจัดตั้งโลงอยู่ที่ใด?"

เอี้ยบ้อเซี้ยตอบว่า

"หน้าธารน้ำตกไม่เคลื่อนไหว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ธารน้ำตกไม่เคลื่อนไหวเป็นใจกลางสำคัญของตึกหกหุนครึ่ง?"

เอี้ยบ้อเซี้ยรับคำ โซวมั่งจิ้มกล่าวเสริมว่า

"วันมะรืนพวกเราจะบุกจู่โจมสถานที่นี้"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวถามว่า

"หัวหน้าตึกที่ถูกฟันนิ้วขาดเป็นใคร?"

เอี้ยบ้อเซี้ยตอบว่า

"มันถูกลดตำแหน่งเป็นหัวหน้าตึกที่สิบสาม ฉายาตกคาทิเฮาะ (กระเรียนเหล็กขาเดียว) จิวกัก"

แป๊ะโช้วปวยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ตึกหกหุนครึ่งมิใช่มีหัวหน้าตึกสิบสองคนหรอกหรือ?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"จิวกักถูกลดตำแหน่ง เพียงถือเป็นหัวหน้าตึกครึ่งคน ศักดิ์ตำแหน่งสูงกว่าหัวหน้าหน่วยเช่นเต็งโซ่วเฮาะ ลี้ตัว ลิ้มสี่กี้ ลิ้มกี้ชิม"

แป๊ะโช้วปวยส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง โซวมั่งจิ้มรับฟังจนตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"ยี่ตี่หมายความว่า..."

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"นอกจากเด็กปวยเกียแล้ว จิวกักเป็นบุคคลที่เคยใกล้ชิดและสัมผัสถูกโลงใบนั้น"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกเราย่อมไม่อาจสอบถามยืนยันจากเด็กปวยเกีย..."

แป๊ะโช้วปวยสอดคำขึ้น

"แต่สามารถ "เชิญ" ตัวจิวกักมาถามไถ่"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ตึกหกหุนครึ่งต้องคาดไม่ถึงว่า พวกเราจะให้ความสำคัญต่อบุคคลที่ไม่อาจนับเป็นหัวหน้าตึกผู้หนึ่ง"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสริมว่า

"อย่าว่าแต่จิวกักถูกตัดนิ้วมือ ผูกใจเคียดแค้น ต่อให้ไม่แน่ว่าจะขายตึกหกหุนครึ่ง แต่ในใจต้องบังเกิดความชิงชังต่อโลงใบนั้น"

มุมปากโซวมั่งจิ้ม กลับปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ดังนั้นในบางครั้ง คนที่ดูไปไม่มีประโยชน์ กลับมีประโยชน์อย่างใหญ่หลวง"

"ขณะเดียวกัน ความชะล่าใจเพียงเล็กน้อย กลับก่อเกิดเป็นบาดแผลฉกรรจ์ถึงแก่ชีวิต"

"บาดแผลนี้จะเกิดแก่ตึกหกหุนครึ่ง"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"บาดแผลล้วนสร้างความเจ็บปวด บาดแผลของศัตรูเป็นเป้าสำคัญในการจู่โจมของฝ่ายเรา แต่บาดแผลของบุคคลเช่นเต็กปวยเกีย อาจกลับกลายเป็นบาดแผลทำร้ายผู้จู่โจมถึงแก่ชีวิต"

โซวมั่งจิ้มผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ท่านสังเกตแล้ว?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพบเห็นแล้ว"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ผู้อื่นเข้าใจว่าท่านหยิ่งยโสและถือดี ท่านกลับสังเกตทุกเรื่องราว"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าควรแก่การภาคภูมิใจ"

โซวมั่งจิ้มไม่กล่าวสืบต่อ เฮ้งเซี่ยวเจียะจึงกล่าว

"พวกท่านบอกว่าเต็กปวยเกียเคยเงยหน้าขึ้น?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เป็นชั่วพริบตาที่สายฟ้าสว่างวาบขึ้น"

แป๊ะไช้วปวยกล่าวเสริมว่า

"เป็นช่วงเวลาที่สกัดขัดขวางการฝ่าวงล้อมของกวนฉิก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"กระดูกก้านคอของเด็กปวยเกียไม่ได้หัก มันย่อมมีพลังฝีมือติดตัว อาจบางทีเป็นพลังฝีมือชั้นสูงล้ำ แต่มันไยต้องปกปิดอำพราง?"

แป๊ะไช้วปวยกล่าวว่า

"มันต้องการให้ผู้คนชะล่าใจ ขณะที่ศัตรูมุ่งความสนใจอยู่ที่ลุ้ยซุ่ง มันจะช่วยเหลือลุ้ยซุ่งฆ่าโจมลงมือ"

โซวมั่งจิ้มพลันกล่าวว่า

"ไม่แน่นัก มันอาจช่วยเหลือพวกเราฆ่าโจมลงมือ"

แป๊ะไช้วปวยส่งเสียงดังอ้อ เพ่งตามองโซวมั่งจิ้มแน่วนิ่ง

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ลุ้ยซุ่งไม่แน่ว่าจะล่วงรู้ว่า กระดูกก้านคอของเด็กปวยเกียไม่ได้หัก หรืออาจบางทีกระดูกก้านคอเด็กปวยเกียหักแล้ว แต่ตอนนี้ฟื้นคืนสู่สภาพเดิม"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่ลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียร่วมมือกันด้วยดี ควักหัวใจตีเผ่แก่กัน พวกเราค้นหาสาเหตุที่พวกมันสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กันได้หรือไม่?"

มกปักซิ้งกล่าวเสริมว่า

"ขอเพียงค้นหาสาเหตุได้ ก็สามารถเคลื่อนไหวแล้ว"

โชวมั่งจิ้มถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ในโลกไม่มีเหตุผลที่ไม่เปลี่ยนผัน ไม่มีความสัมพันธ์ที่ไม่แตกแยก และไม่มีน้ำใจที่ไม่แปรสภาพตลอดไป"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดังนั้นไม่มีสหายตลอดกาล และไม่มีศัตรูตลอดไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันร้องดังๆ ว่า

"ไม่ถูกต้อง"

แป๊ะโช้วปวยถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ต่อให้ไม่ถูกต้อง ก็เป็นข้อเท็จจริง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"หากว่าชีวิตเป็นเช่นนี้ ยังมีอันใดน่าเล่น?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"การมีชีวิตอยู่ เป็นเรื่องอันเคร่งขรึมประการหนึ่ง ไม่มีใดน่าเล่น สภาพความจริงไม่น่าเล่นอย่างยิ่ง มีแต่ในฝันจึงน่าเล่น"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสริมว่า

"การมีชีวิตอยู่แม้ไม่เคร่งขรึม ก็เป็นความอับจนปัญญา ทั้งนี้เพราะท่านนอกจากตายแล้ว ก็ต้องมีชีวิตอยู่ ไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก ดังนั้นข้าพเจ้าต้องมีชีวิตอยู่ด้วยดี มีชีวิตอยู่อย่างเฉิดฉาย มีชีวิตอยู่ท่ามกลางชัยชนะ จึงเป็นการมีชีวิตที่สมอยาก มีชีวิตที่สมใจ"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เนื่องด้วยนี่เป็นความฝัน ดังนั้นพวกเรามีชีวิตอยู่ในห้วงความฝัน บางครั้งถือเป็นเรื่องน่าเล่นอยู่บ้าง"

กล่าวพลางหัวร่อออกมา มันพอหัวร่อก็ส่งเสียงไอ หัวคิ้วขมวดมุ่น คล้ายกับมีตำแหน่งใดถูกทิ่มแทงบาดเจ็บ แต่มันยังกล่าวสืบต่อราวไม่มีเรื่องใดว่า

"นี่คือหอแดง พวกเราคล้ายมีชีวิตอยู่ในห้วงความฝันของหอแดง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพึมพำว่า

"แต่ว่าพวกเราอยู่ด้วยกัน ร่วมหารือแผนการใหญ่ กลับคล้ายเป็นความฝันตื่นหนึ่ง"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เมื่อถึงวันมะรืน ความฝันนี้จะตื่นแล้ว มิใช่ตึกหกหุนครึ่งตื่นจากความฝัน ก็เป็นหอลมพิรุณโปรยตื่นจากความฝัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ดังนั้นท่านจงใจแสดงออกอย่างลำพอง"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เราต้องการให้พวกมันทราบว่าเราลำพองผยอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ผู้ผยองชะล่าใจได้โดยง่าย"

"เราต้องการให้พวกมันทราบว่า เรากำลังชะล่าใจ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอีกว่า

"แต่ลุ้ยซุ่งก็ต้องการให้ท่านเข้าใจว่ามันขลาดเขลา"

โซวมั่งจิ้มกลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเรานับเป็นคู่อันเหมาะสม มันแสดงออกถึงความขวัญอ่อนกลัวเกิดเรื่อง เราเหิมเกริมลำพองในทุกด้าน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่

ล่วงรู้ขุมกำลังที่แท้จริง ทั้งสองฝ่ายล้วนหยั่งความตื้นลึกหนาบาง พวกเราล้วนกำลังเล่นละคร"

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชีวิตความจริงเป็นละครฉากหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าหวังให้คล้ายเป็นความฝัน"

โซวมั่งจิ้มกล่าวกับแป๊ะโซ้วปวยว่า

"ละครที่เราท่านแสดงร่วมกันฉากนั้นแนบเนียนยิ่ง คล้ายกับเป็นเรื่องจริง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ที่แท้พวกท่าน..."

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราให้เล่ยขัดแย้งกับเราต่อหน้าผู้คน ทำให้พวกมันเข้าใจว่าพวกเราไม่สามัคคีกลมเกลียว เป็นน้ำหนึ่งอันเดียว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านกล่าวไม่ผิด ช่องโหว่ที่ศัตรูให้ท่านพบเห็นอาจเป็นหลุมพรางประการหนึ่ง"

ในใจของเขาบังเกิดความคิดวูบขึ้น เขาความจริงเข้าใจว่า แป๊ะโซ้วปวยกับโซวมั่งจิ้มไม่ยอมรับอีกฝ่ายหนึ่ง บังเกิดความห่วงใยว่าเสือสองตัวไม่อาจอยู่ถ้ำเดียวกัน ยามนี้ค่อยทราบว่าทั้งสองฝ่ายกำลังเล่นละครฉากหนึ่ง ผู้ที่ถูกหลอกลวงคือตัวเอง ในใจบังเกิดเป็นรสชาติสุดทนทานอยู่บ้าง

แต่แล้วเขาอธิบายต่อตัวเอง ตั่วกอกับยี่กอร่วมมือกัน จุดประสงค์เพื่อสู้ศัตรู ทั้งสองไม่ได้ขัดแย้งจริงๆ นับเป็นเรื่องดี เราสมควรปีติยินดีจึงถูกต้อง

ได้ยินแป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"แต่เรื่องการปลดปล่อยกวนฉิกคืนป่า บุกสำนักใหญ่ตึกหกหุนครึ่งข้าพเจ้ายังคงคัดค้าน"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ท่านไม่เข้าใจหรอก"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจ"

เอี้ยบ้อเซี้ยสอดคำขึ้น

"เล้าจู้กระทำการลึกล้ำสุดหยั่งคาด ไม่แน่ว่าต้องบ่งบอกล่วงหน้า"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"บ่งบอกล่วงหน้า ย่อมดีกว่าสำนึกเสียใจในภายหลัง"

ซือบ้อขุยพลันกล่าวว่า

"ท่านเป็นตัวอะไร กงจื้อกระทำการใด ต้องบ่งบอกสาเหตุต่อท่านก่อน?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นผู้เล้าจู้ ท่านกล่าววาจากับข้าพเจ้าเช่นนี้ นับเป็นท่าทีอันใด?"

โซวมั่งจิ้มตวาดเบาๆ ว่า

"บ้อขุย"

ชือบ้อขุยก้มศีรษะ ล่าถอยไปอย่างเงียบงัน

แป๊ะโช้วปวยยังกล่าวว่า

"กวนฉิกจากไป ถือว่าแล้วกันไป แต่พวกเราไม่มีความจำเป็นปล่อยให้ศัตรูนิ่งเฉยแทนตรากตรำ"

โซวมั่งจิ้มหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เรามีความคิดอ่านเอง"

แป๊ะโช้วปวยยังไม่ยอมลดราวาศอก กล่าวว่า

"พวกเราอยู่บนแนวรบเดียวกัน ย่อมต้องเข้าใจสาเหตุความนัย"

เย้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"พวกเราเพิ่งเข้าร่วมไม่นาน คล้ายไม่สมควรรับรู้ความลับสำคัญ"

แป๊ะโช้วปวยยังกล่าวว่า

"แม้แต่ข้าพเจ้าก็ไม่อาจรับทราบ?"

โซวมั่งจิ้มแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"หากท่านเป็นคนที่ตีกหกหุนครึ่งจัดส่งมา เราบ่งบอกต่อท่านทั้งสิ้น ไยมิใช่พาตัวเองสู่กับดัก?"

แป๊ะโช้วปวยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ประเสริฐ ข้าพเจ้ามาช่วยเหลือท่าน ท่านกลับเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นไส้ศึก"

โซวมั่งจิ้มกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาว่า

"นี่เป็นเรื่องของหอเรา เกี่ยวพันถึงชีวิตความปลอดภัยของผู้คนนับร้อยพัน เราย่อมต้องดำเนินการโดยรอบคอบ อีกประการท่านมาช่วยเหลือเรา เราก็ช่วยเหลือท่าน หากปราศจากหอลมพิรุณไปรย ท่านไหนเลยสำเร็จ

กิจการใหญ่ได้?"

แป๊ะไช้วปวยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านเข้าใจว่า ข้าพเจ้าหากไม่มีหอลมพิรุณโปรย ก็ไม่สามารถสำเร็จกิจการได้?"

โซวมั่งจิ้มยังคงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"มิใช่ เราดูออกว่าพวกท่านทั้งสองมิใช่ชนชั้นธรรมดา วันหน้าต้องประสบความสำเร็จ จึงเชิญชวนพวกท่านเข้าหอ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นแป๊ะไช้วปวยกับโซวมั่งจิ้มเกิดความขัดแย้งกันอีกรีบกล่าวว่า

"นี่ล้วนพึ่งพาการสนับสนุนจากตั่วกอ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ายังคงเจียดยาในร้านรวง ยี่กอก็ยังขายภาพลายมือดูข้างถนน"

วาจาประดานี้กลับกล่าวจากใจจริง น้ำเสียงจริงจังยิ่ง

แป๊ะไช้วปวยเงียบงันชั่วขณะ พลันถามว่า

"ท่านระแวงสงสัยพวกเรา"

โซวมั่งจิ้มยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"หากว่าระแวงสงสัย พวกท่านตอนนี้ยังอยู่ที่นี่หรือ?"

แป๊ะไช้วปวยเป็นบุคคลที่ยืนกรานยิ่ง ถามว่า

"หากท่านไม่ระแวงสงสัยพวกเรา ในห้วงคับขันเป็นตายเช่นนี้ไฉนยังปกปิดอำพราง?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ไม่ว่าผู้ใดล้วนมีความลับส่วนตัว ต่อให้เป็นบ้อเซี้ย บ้อขุยที่ติดตามอยู่ข้างกายเรานานปี มีเรื่องบางประการที่พวกมันยังไม่ล่วงรู้"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"แต่พวกเราไม่ได้ถามไถ่"

ซือบ้อขุยก็กล่าวว่า

"พวกเราไว้วางใจกงจื้อ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างขึนกรานว่า

"ท่านเมื่อไม่ไว้วางใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไยต้องไว้วางใจท่าน ท่านเมื่อระวังป้องกันพวกเรา ไหนเลยให้ความสำคัญแก่พวกเรา?"

"ท่านผิดแล้ว"

โชวบั่งจิ้มเปล่งวาจาออกมาสามคำ มันใช้ความอดกลั้นถึงที่สุด เนื่องด้วยมันเน้นในอัจฉริยะบุคคล จึงไม่อาละวาดออกมา มันกล่าวว่า

"ต่อให้เราระแวงสงสัยท่าน ก็จะทดลองใช้สอยท่าน หากไม่ทดลองใช้สอยท่าน ไหนเลยไว้วางใจท่านได้ ก่อนพายุฝนใหมกระหน่ำพวกเราไม่สามารถร่วมแรงร่วมใจ ท่านไม่ยินยอมผนึกกำลังอย่างวางใจรังแต่พาให้เรือล่มพินาศ"

มันกล่าวอีกว่า

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ไว้วางใจผู้คนตั้งแต่แรกเริ่ม อย่าว่าแต่ช่วงเวลาที่พวกท่านปรากฏกาย ประจวบกับหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งตระเตรียมทำศึกขั้นแตกหัก นี่ออกจะประจวบเหมาะบังเอิญไปแล้ว"

คราครั้งนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นฝ่ายถามด้วยความกังวลใจว่า

"ท่านเข้าใจว่าพวกเราปะปนเข้าหอลมพิรุณโปรยมาเป็นไส้ศึก?"

โชวบั่งจิ้มตอบว่า

"มิใช่"

เย้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

โซวมั่งจิ้นกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะไม่ว่าผู้ใดก็คาดไม่ถึงว่า เราจะให้ความสำคัญต่อพวกท่านถึงเพียงนี้ ต่อให้พวกท่านมีความสามารถ เราก็อาจละทิ้งไม่ใช้สอย ถึงกับใช้คนฆ่าพวกท่าน ไม่ว่าผู้ใดก็คาดเดาปฏิกิริยาของเราไม่ออก ดังนั้นพวกท่านไม่อาจเป็นไส้ศึกได้"

บันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ยิ่งอย่าว่าแต่ตอนอยู่ในซากปรักหักพังกลางสายฝน ขณะที่เราถูกอาวุธลับถั่วเขียวซัดใส่ พวกท่านมีโอกาสฆ่าเรา ไม่จำเป็นต้องปะปนเข้ามาเป็นไส้ศึก"

เย้งเซี่ยวเจียะก้มสายตามองดูเท้าของโซวมั่งจิ้น กล่าวว่า

"อาวุธลับถั่วเขียวมีพิษร้าย?"

โซวมั่งจิ้นกล่าวว่า

"ร้ายกว่าที่คาดคิดคำนวณไว้"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวเสริมว่า

"ฮวยบ้อฉ่อคิดทรยศ ต้องการปลิดชีวิตกงจื้อ หากเป็นอาวุธลับที่ไม่ชั่วร้ายพอ มันจะไม่ใช้ออก"

เย้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ไม่ทราบว่า....มีข้อขัดข้องหรือไม่?"

โซวมั่งจิ้นไม่ทันตอบคำ แป๊ะโช้วปวยก็กล่าวว่า

"เขาจะไม่ตอบ ต่อให้ตอบท่าน ก็ไม่แน่ว่าจะตอบตามความสัตย์"

ดวงตาโชวมั่งจิ้มปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"ท่านชาญฉลาดยิ่ง เราชมชอบสหายที่ชาญฉลาด ทางที่ดีเป็นคนที่ชาญฉลาด ทั้งมีจิตใจดีงาม"

มันพลันหันเหหัวเรื่องว่า

"เช่นเดียวกับที่เราเสาะหาภรรยา เราชมชอบอิสตรีที่ทั้งงามสะคราญ ทั้งมีจิตใจดีงาม ทั้งชาญฉลาดปราดเปรื่อง รูปโฉมโนมพรรณมาตรว่ามีความสำคัญ เนื่องด้วยต้องอยู่ร่วมไปชั่วชีวิต หากไม่ชาญฉลาดพอ ความงามสะคราญเพียงเป็นเปลือกนอก รังแต่เพิ่มความกลัดกลุ้มรำคาญ ดังนั้นยินยอมไม่งดงามเท่าใด แต่มิอาจไม่ชาญฉลาด ความงามจะเลือนลับ ความชาญฉลาด คงอยู่ตลอดไป น่าเสียดายที่อิสตรีที่ทั้งสะคราญทั้งดีงามทั้งชาญฉลาดมีอยู่ไม่มากนัก ต่อให้เป็นบุรุษ ก็มีน้อยกว่าน้อย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"สุ้ยโกวเนี้ยงดงามยิ่ง คนทั้งชาญฉลาด ทั้งมีจิตใจดีงาม"

โชวมั่งจิ้มก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

"จิตใจเป็นอย่างไร เราไม่ทราบได้ แต่พลังฝีมือของนางใช้การไม่ได้ เพียงแต่นางทั้งงดงามทั้งชาญฉลาดจริง ดังนั้นเราคิดไหว้วานท่านเรื่องหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยินดีที่จะกลืดกลายข้อถกเถียงระหว่างแป๊ะโช้วปวยกับโชวมั่งจิ้ม ดังนั้นรีบถามว่า

"เรื่องอันใด?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ก่อนที่จะบ่งบอกเรื่องนี้ต่อท่านเป็นส่วนตัว พวกเราต้องเผชิญ
หน้ากับกำหนดนัดกับตึกหกหุนครึ่งในเที่ยงวันมะรืน ดังนั้นพวกเราจะพัก
ผ่อนอย่างเต็มที่ ค่อยชุมนุมกันในที่นี้ เพื่อวางแผนล้มล้างตึกหกหุนครึ่ง"

บทที่ 26
คืนลมฝนพรำ

"แผนของเราคือ หาทางร่ำรวย"

ถังป้องู้พอดื่มสุราชามที่สาม ดวงตาเริ่มเบิกค้าง ลิ้นก็พองคับปากยังกล่าวว่า

"วอจนร่ำรวย เราก็สามารถกระทำเรื่องที่คิดกระทำ"

เตียถั่วก็ดื่มสุราลงไปสิบหกชาม โดยที่หน้าไม่แดง ลมหายใจไม่หอบถี่ ดังนั้นถามว่า

"ท่านที่แท้คิดทำอะไร?"

ดวงตาถังป้องู้ทอแววเพ้อฝัน กล่าวว่า

"เราคิดตบแต่งภรรยาที่สะคราญปานบุปผา แม้จันทรายังหลบหน้าด้วยความอาย เราต้องการมีชื่อ ให้ผู้คนพอได้ยินนามถังป้องู้ ก็ถอยกายไปสามก้าว...."

"ท่านหากคิดบรรลุถึงข้อนี้ เพียงซื้อดาบมาเล่มหนึ่งก็พอ"

"ซื้อดาบมาทำอะไร?"

"ขอเพียงมีคนกล้าหัวร่อท่าน ท่านก็ฟันศีรษะมันลงมาในดาบเดียว หากมีเวลาเหลืออยู่ ยังสามารถถือดาบไปช่วงชิงสตรีที่งามสะคราญปานบุปผามานางหนึ่ง"

ถังป้องรู้ร้องเพ้อกล่าวว่า

"เราคิดประกอบวีรกรรม พฤติการณ์อันป่าเถื่อนเช่นนี้ ไหนเลยฟังกระทำ?"

"อย่างนั้นท่านคิดทำอย่างไร?"

"เราบอกแล้วว่า เราต้องการมีชื่อ คิดตบแต่งภรรยาที่งดงาม ทั้งยังคิดอยู่อย่างสุขสบาย ผ่านวันเวลาอย่างสุขสันต์หรรษา"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ความร่ำรวยเพียงช่วยให้ผู้คนมีความเป็นอยู่อย่างสุขสบายกว่าเดิม อาจบางทีสามารถตบแต่งภรรยาที่เปลือกนอกงดงาม แต่ในกลวงหลายนาง ยังมีคนต่ำช้าจำนวนหนึ่งคอยประจบเอาใจท่าน แต่โดยข้อเท็จจริงคนผู้หนึ่งขอเพียงสุขกายสบายใจ ประมาณปัญญาสอดคล้องกับนิสัย ไม่ว่าอยู่ที่ใดล้วนสุขสบาย"

ถังป้องขบคิดแล้วหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ประเสริฐ เมื่อเงินทองซื้อหาสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ เรายังต้องการเงินมากมายปานนั้นทำอะไร ขอเพียงรู้จักพอ ทุกผู้คนล้วนร่ำรวยมากล้น"

มันยกมือเคาะศีรษะตัวเอง กล่าวว่า

"ยามนี้เราเพิ่งทราบว่า เรื่องที่เราคิดกระทำ ไม่แน่ว่าต้องรอให้รุ่ง

เวียงค่อยกระทำ มิหนำซ้ำต้องกระทำก่อนค่อยรุ่งเรือง น่าเสียดายที่ผู้คนจำนวนมากไม่เข้าใจเหตุผลข้อนี้"

มันร้องสั่งสุราเกาเหลียงอีกไหหนึ่ง คารวะสุราต่อเตียถั่ว

เตียถั่วยืดคอดื่มสุรารวดเดียวหมดชาม ถังป้องู้เพียงจิบสุราคำเล็กๆ เท่านั้น

ตอนแรกเตียถั่วไม่ทันสังเกต ภายหลังยังคงพบเห็น ดังนั้นถามว่า

"ท่านตอนดื่มสุรา ไฉนคล้ายมดดื่มน้ำ?"

"มดดื่มน้ำอันใด?"

"หมายความว่าน้อยยิ่ง"

"ทั้งนี้เพราะเราดื่มสุราไม่เป็น"

เตียถั่วถึงกับหัวร่อดังๆ หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง

ถังป้องู้เข้าใจว่าเตียถั่วหัวร่อเยาะมัน ดังนั้นกล่าวด้วยความไม่พอใจหน่อยว่า

"หัวร่ออันใด?"

"ท่านรูปกายสูงใหญ่ ท่วงท่าเหี้ยมหาญ เข้าใจว่าท่านมีคอแข็งยิ่งที่แท้กลับดื่มสุราไม่เป็น"

ถังป้องู้เหลือกตากล่าวว่า

"คนรูปกายสูงใหญ่ไม่แน่ว่าจะดื่มสุราเป็น คนเตี้ยเล็กสันทัดไม่แน่ว่าดื่มสุราไม่เป็น เช่นเดียวกับคนสูงตระหง่านอาจมีจิตใจดีงาม ขณะที่คนเตี้ยเล็กอ่อนโยนอาจมีจิตใจชั่วร้าย การใช้รูปร่างคำนวณความดีเลวของจิตใจ จึงเป็นพฤติการณ์ของคนปัญญาอ่อน"

เตียถั่วกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นผู้ที่ดื่มสุราเป็น ไม่แน่ว่าห้าวหาญจริงๆ ผู้ที่ไม่ถนัดในการดื่ม ไม่แน่ว่ามิใช่ลูกผู้ชาย"

"โดยเหตุผลเดียวกัน ผู้ที่ดื่มได้ไม่แน่ว่าจะเป็นลูกผู้ชาย"

"ท่านหมายความว่าดื่มสุราส่วนดื่มสุรา ลูกผู้ชายส่วนลูกผู้ชาย?"

"สุราคือสุรา ผู้คนคือผู้คน มีคนใช้สุราวิจารณ์คน เช่นเดียวกับใช้บทความวิจารณ์คน ล้วนใช้การไม่ได้"

เตียถั่วกล่าวถามว่า

"ท่านเมื่อดื่มไม่เป็น ไฉนยังสั่งสุรา?"

"เราแม้ไม่ถนัดในการดื่ม แต่ท่านดื่มได้"

"ดังนั้นท่านซื้อสุรา เราดื่มสุรา"

ถังป้องู้รับคำว่า

"ใช่แล้ว เรายังจะบอกความลับต่อท่านประการหนึ่ง"

"ท่านบอก"

"ในชีวิตเราไม่ชมชอบเลี้ยงสุราผู้คน สุราทำลายสติสัมปชัญญะ ผู้ที่เข้าใจว่าคอแข็งยิ่ง ตอนไม่เมามายก็ไม่กล่าววาจาผู้คนอยู่แล้ว คำพูดหลังเมามาย ยิ่งคล้ายลมที่ผายออกมา ดังนั้นเราไม่เลี้ยงสุราผู้คน....ท่านกลับมีข้อยกเว้น"

เตียถั่วกล่าวว่า

"เราก็บอกความลับต่อท่านประการหนึ่ง"

"ท่านบอก เรารับฟัง"

"คืนนี้เราเพิ่งดื่มสุรามากมายปานนี้เป็นครั้งแรก"

"อ้อ?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะผู้ที่เราดูแคลนคิดเลี้ยงสุราเรา เราจะไม่ดื่ม ผู้ที่ดูแคลนเรา ย่อมไม่เลี้ยงสุราเรา หากให้เราซื้อสุราดื่ม เรายินดีจ่ายเงินซื้อข้าวรับประทานแทน สหายของเราก็ไม่นิยมดื่มสุรา"

"อย่างนั้นคืนนี้ท่านให้เกียรติแก่เราแล้ว"

"คำพูดนี้กลับไม่แปลกปลอม"

"ดังนั้นเรารับหน้าที่คะยั้นคะยอ ท่านรับหน้าที่ดื่มสุรา"

เตียถั่วกล่าวว่า

"หากท่านต้องการให้เราดื่มให้มากกว่นี้ ไยไม่สั่งของแกล้มสุรา"

"ตกลง ท่านคิดสั่งของใดแกล้มสุรา?"

"ข้าว ย่อมเป็นข้าวที่ขาวสะอาดร้อนกรุ่นหอมจรุง"

"นี่ไม่มีปัญหา เราจะสั่งข้าวให้ท่านแกล้มสุรา เพียงแต่ท่านต้องบ่งบอกเรื่องประการหนึ่ง"

เตียถั่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้มีนิสัยสงสัยอยากรู้อย่างรุนแรง ไม่ถามไถ่จนกระจ่างชัดแจ้งไม่ยอมเลิกรา"

"ใช่แล้ว ท่านรู้จักลุ้ยซุ้งลุ้ยโกวเนี้ยได้อย่าง?"

เตียถั่วดื่มสุราอีกหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"ท่านเคยได้ยินชื่อลมหวนเจ็ดสายแห่งชมรมตอกท้อหรือไม่?"

"ใช่เป็นลมหวนเจ็ดสายที่ประกอบด้วยไล้เชี่ยง้อ จูตั่วก่อ เตียทั่งต่อเหียลิ้วเท้า (ใต้ดาบไว้ศีรษะ) และพวกทั้งเจ็ดหรือไม่?"

"ถูกต้อง นับว่าท่านมีความรอบรู้อยู่บ้าง"

ถังป้องผู้หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เรามีปมเด่นมากหลาย ท่านค่อยๆ ขุดค้นเถอะ"

เตียถั่วพอดื่มสุรา ก็บังเกิดความแข็งขันขึ้นมา เล่าว่า

"มีอยู่ครั้งหนึ่ง ปรากฏชัวะชิ่วอ้วนงั่ว (อ้วนงั่วนักฆ่า) ขโมยตำราแซเสียงจินกำ (ตำราดาวลักษณ์) ของไล้ตั่วเจ้ (พี่สาวใหญ่แซ่ไล้) พวกเราไป จากนั้นหลบหนีออกจากเมืองเซี่ยงอัน บ่ายหน้าสู่ภูเขาโล้วซัว"

"พวกท่านช่างใช้การไม่ได้ ปล่อยให้มันลงมือประสบผล"

"ดังนั้นเราติดตามถึงภูเขาโล้วซัวเพียงลำพัง"

"ท่านลำพังคนเดียว? พี่น้องร่วมสาบานของท่านเล่า?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ตอนนั้นมีบุคคลลึกลับที่ร้ายกาจผู้หนึ่งมาถึงเมืองเซี่ยงอัน ดังนั้นเตียทั่ง ฉุตั่วก่อ ฉีเซียงฮ้อ และไต้ตาบไว้ศีรษะจึงรั้งอยู่เป็นเพื่อนกับไล้ตั่วเจ้ ประจำอยู่ในเมืองเซี่ยงอัน มีแต่เราออกตามล่าอ้วนงั่วนักฆ่าเพียงลำพัง"

"ท่านลำพังคนเดียวจัดการได้หรือ?"

เตียถั่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"กล่าวตามความสัตย์ เราคิดสร้างชื่อเพียงลำพัง ดังนั้นลอบหลบออกไป ไล้ตั่วเจ้และพวกหาทราบเรื่องไม่"

"นั่นก็ใช่แล้ว เราก็มักกระทำเรื่องเช่นนี้"

"แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ เราถึงกับแทบเสียชีวิตไป"

"เสียชีวิตหาเป็นไรไม่ คนไหนเลยไม่กระทำเรื่องน่าเล่นได้?"

เตียถั่วดื่มสุราในชามจนหมดสิ้น จึงกล่าว

"เราตามล่าอ้วนงั่วนักฆ่าถึงภูเขาโล้วซัว มิคาดพอเข้าประชิดใกล้มันพลันหายสาบสูญไป เราทราบว่ามันพบเห็นเรา คิดย้อนกลับมาฆ่าเราแล้ว"

"ดังนั้นท่านตระเตรียมเสี่ยงชีวิตกับมัน?"

"ไม่ เราหลบหนี"

ถังป้องู้ร้องออกมาว่า

"ว่ากระไร?"

"เราพอหลบหนี มันเข้าใจว่าเรากลัวมัน ดังนั้นออกตามล่าเรา พวกเราก็เปิดฉากต่อสู้กัน"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ฟังว่าอ้วนงั่วนักฆ่าพกพาอาวุธสามสิบหกชนิด แต่ละชนิดใช้จัดการกับคู่มือที่ผิดแผกแตกต่าง ท่านต่อสู้กับมันได้อย่างไร?"

"เราสู้ไม่ได้ ดังนั้นพอเผชิญหน้ากันเราก็ขโมยอาวุธในตัวมันทั้งสามสิบหกชนิดมา"

"ใช่แล้ว ท่านสู้ไม่ได้ แต่ลักขโมยได้"

เตียถั่วเพียงค้อนมันวงหนึ่ง ก็เล่าสืบต่อ

"ต่อให้ไม่มีอาวุธ อ้วนงั่วนักฆ่ายังคงเหนือล้ำกว่าเรา เห็นแน่ชัดว่าเราต้องตายใต้เงื้อมมือนักฆ่าที่มีฐานะมั่งคั่งผู้นี้ ในดงสนโขดหินพลันบังเกิดซุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า "เล่าไหงว (คนที่ห้า) ด้วยฝีมือของท่านไหนเลยต่อสู้กับอ้วนงั่วคนตายผู้นี้ได้ ท่านไม่เชื่อคำพูดตั่วเจ้ ยามนี้พลาดท่าเสียทีแล้วกระมัง?"

ถังป้องู้อุทานดังอากล่าวว่า

"ไล้ตั่วเจ้ของท่านมาแล้ว?"

"ตอนนั้นเราก็คาดคิดเช่นนั้น ร้องไพล่งว่า "ตั่วเจ้ พวกท่านมาแล้ว?" อ้วนงั่วนักฆ่าสำนึกตัวว่าสองหมัดยากต้านสี่ฝ่ามือ ไหนเลยกล้ารั้งอยู่ รีบแหวกทางหลบหนี เราก็ใช้พลังสะท้อนกลับ กระแทกทำร้ายมันคราหนึ่ง..."

ถังป้องู้กล่าวถามว่า

"สุดท้ายมันยังหนีรอดได้ ใช่หรือไม่?"

"หนีรอดได้ ตอนนั้นเรารับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจติดตามทัน"

"อย่างนั้นไล้ตั่วเจ้ท่านทำอะไร?"

เตียถั่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผู้มาบิใช่ไล้ตั่วเจ้ เราพอฟังก็จดจำออก ทราบว่าสตรีนางนั้นเพียงกล่าววาจารบกวนสมาธิอ้วนงั่วนักฆ่า เรารวบรวมกำลังตีโต้ ก็กระแทกทำร้ายมันในฝ่ามือเดียว..."

ถังป้องู้ยกมือตบขาอ่อนตัวเอง ร้องว่า

"ผู้มาบิใช่ไล้เซี่ยงง้อ คงเป็นเจ้เจ๊ (พี่สาว) ของท่าน"

"เพ้ย เราไม่มีเจ้เจ๊"

"อย่างนั้นคงเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) ของท่าน?"

"ม่วยม่วยเราอ้วนราวคชสาร ฉายาตั่วปุ้ยเงียว (แมวอ้วนใหญ่) หากว่านางขึ้นเขาไล้วซัวได้ ก็เป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์แล้ว"

ถังป้องู้ครุ่นคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน ในที่สุดกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"อย่างนั้นคงเป็นลุ้ยซุ้ง ลุ้ยโกวเนี้ย"

"ช่างชาญฉลาดนัก"

ถังป้องกลับละเอียดรอบคอบขึ้นมา กล่าวว่า

"นางเป็นบุตรีโทนของหัวหน้าใหญ่ตีกหกหุนครึ่งแห่งเมืองไคฮง อีกไม่นานก็จะแต่งงาน นางไปยังภูเขาโล้วซัวทำอะไร?"

"นางหลบหนีออกมา"

"หลบหนีออกมา?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"กาลก่อนนางอยู่ในตีกหกหุนเครึ่ง เคยช่วยเหลือลุ้ยซุ่งผู้เป็นบิดา แต่ตอนนี้ลุ้ยซุ่งไว้วางใจเด็กปวยเกีย ทั้งต่อสู้ช่วงชิงกับหอลมพิรุณโปรย นางมีชีวิตอยู่ท่ามกลางหินใหญ่สองก้อน คล้ายเผชิญทั้งอัคคีน้ำแข็ง จนใจที่ไม่มีพลังฝีมือ ไม่สามารถทำอย่างไรได้ ลุ้ยซุ่งคิดยกนางให้กับโชว-มั่งจิ้ม จุดประสงค์เพื่อควบคุมหอลมพิรุณโปรย สร้างความคับแค้
กับลุ้ยโกวเนี้ย ดังนั้นลอบหลบหนีออกมา อาศัยไหวพริบปัญญา
สลัดผู้ติดตาม..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"วันนั้นนางท่องเที่ยวถึงภูเขาโล้วซัว ประจวบกับพบเห็นเราตกอยู่ในห้วงอันตราย นางพอเห็นวิชาฝีมือของเรากับอ้วนงั่วนักฆ่า ก็ล่วงรู้ศักดิ์-ศรีของพวกเรา ดังนั้นลอกเลียนซุ่มเสียงของไล้ตั่วเจ้ ผู้ขวัญอ้วนงั่วนักฆ่าล่าถอย..."

ถังป้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ลุ้ยโกวเนี้ยสามารถลอกเลียนซุ่มเสียงผู้อื่นหรือ?"

เตียถั่วกล่าวด้วยความเลื่อมใสว่า

"นางแปลือกนอกนุ่มนวลจิตใจเข้มแข็ง เป็นสตรีที่แกร่งกล้าสามารถ น่าเสียดายที่ร่างกายของนางอ่อนแอเกินไป"

มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"แต่ว่าอ้วนงั่วนักฆ่ากลอกกลิ้งยิ่ง จากไปไม่ไกลก็ย้อนกลับมาใหม่"

ถังป๋อลู่กระทืบเท้ากล่าวว่า

"อย่างนั้นย่ำแย่แล้ว"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ยังดีที่ลุ่ยโกวเนี้ยพอปรากฏกาย ก็กล่าววาจากับเราหลายประโยค คำพูดหลายประโยคนี้เปิดเผยจุดอ่อนของฝีมืออ้วนงั่วนักฆ่า รอจนมันย้อนกลับมา เราก็ชิงจู่โจม ทำร้ายมันบาดเจ็บอีกครา แต่มันยังไม่ยอมเลิกรา ซุ่มจู่โจมพวกเราในระหว่างทาง"

มันกล่าวเสริมว่า

"ตอนนั้นเราไม่ทราบว่าโกวเนี้ยเป็นบุตรีโทนของหัวหน้าใหญ่ตึกหกทุนครึ่ง ยังเข้าใจว่านางมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมจำประกายมิดชิด ภายหลังค่อยทราบว่านางไม่มีฝีมือติดตัว แต่อาศัยฤทธิ์ปฏิภาณ จดจำแนววิชาฝีมือทุกค่ายสำนักอย่างกว้างขวาง พอเอ่ยปากก็แนะนำกระบวนท่าอันสูงส่ง ขับไล่อ้วนงั่วนักฆ่าล่าถอย ดังนั้นตลอดรายทาง คล้ายกับเราคุ้มครองลุ่ยโกวเนี้ย ซึ่งความจริงหากปราศจากนาง เราคงจบชีวิตในเงื้อมมืออ้วนงั่วนักฆ่าแต่แรก ทุกครั้งที่อ้วนงั่วนักฆ่าวางกับดักอยู่ที่ใด ดำเนินแผนเยี่ยงไร ลุ่ยโกวเนี้ยล้วนสามารถคาดการณ์ล่วงหน้า ใช้วิธีการหลีกเลี่ยง หรือออกอุบายให้ข้าพเจ้าตอบโต้กลับไป"

ถังป้องู้กลับไม่ยอมเชื่ออยู่บ้าง กล่าวว่า

"นางร้ายกาจปานนั้น?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"พวกเราสาบานเป็นเฮียม่วยที่เก๋งโช้วอี๊อเต้ง พวกเราหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีออกท่องยุทธจักร ไม่สาบานเป็นเฮียม่วย ออกจะไม่สะดวก จากนั้นเรานำพานางกลับเมืองเซี่ยงอัน ไล้ตั่วเจ้กีชมชอบนาง รับนางเป็นฉิกม่วย (น้องสาวที่เจ็ด)..."

ถังป้องู้พลันถามว่า

"พวกท่านความจริงมิใช่มีฉิกม่วยนางหนึ่ง เรียกว่าเซี่ยวเซาะอีหรอกหรือ ไฉน..."

"ลมหวนเจ็ดสายความจริงประกอบด้วยไล่เซี่ยง้อตั่วเจ้ ฐตั่วก่อ ไต้ดาบไว้ศีรษะ เตียทั่ง เรา ฉี่เซียงฮ้อและเซี่ยวเซาะอี แต่ว่าเซี่ยวเซาะอีหายสาบสูญไปเวลาหนึ่ง ลุ้ยโกวเนี้ยพอมาถึง ทั้งหมดก็เรียกหานางเป็นฉิกม่วย"

ถังป้องู้ถามอีกว่า

"อย่างนั้นนางไฉนกลับมายังเมืองไคฮง?"

"ตึกหกหุนครึ่งใช้คนสืบเสาะถึงชมรมดอกท้อ ทวงถามคนจากไล้ตั่วเจ้ หากลุ้ยโกวเนี้ยคิดรั้งอยู่ ยังมีคำว่ากล่าว แต่นางก็คิดกลับมา..."

"ดังนั้นท่านคุ้มครองส่งนางกลับมา?"

"มิใช่ นางลอบหลบหนีออกมา เรา...เราเสาะพบนางในเมืองไคฮง"

ถังป้องู้อ้าปากค้าง กล่าวว่า

"ท่านคิดบอกต่อเราว่า ท่านก็หลบหนีออกจากชมรมดอกท้อ?

เตียถั่วดื่มสุราอย่างเงียบงัน

ถังป้องู้ความจริงคิดสัพยอกมันสักหลายคำ แต่แล้วฉุกคิดถึงอุนยิ้วทำให้ได้คิดแล้ว

มันเข้าใจเรื่องบางประการ เพียงพึมพำว่า

"ระหว่างนี้มีผู้คนหลบหนีออกจากบ้านมากหลาย..."

จากนั้นไม่กล่าวกระไร เพียงดื่มสุราอย่างเงียบงัน

เตียถั่วดื่มสุราลงไปหนึ่งชาม มันค่อยดื่มสุราคำใหญ่

สำหรับกับมัน ถือเป็นการดื่มอย่างเต็มที่แล้ว

ด้านปริมาณมากหรือน้อย ใหญ่หรือเล็ก ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล สมบุติเช่นในสายตาของคนร่ำรวย เงินหนึ่งตำลึงยังไม่เท่าลมที่ผายออกมา แต่หากตกไปในมือคนยากไร้ ก็ไม่เสียดายกับการแก่งแย่งช่วงชิงแล้ว

ยามพลบค่ำเช่นนี้ ที่เบื้องนอกมีฝนตกพรำ บัดเดี๋ยวซาบัดเดี๋ยวตก คล้ายไม่มีวันสิ้นสุด

ในร้านสุราที่บังเกิดเสียงฝนจิ๊กจั๊ก ถังป้องู้และเตียถั่วกลับมีความรู้สึกดุจเดียวกัน

รอจนเรื่องราวของเตียถั่วยุติลง ก็ถึงรอบถังป้องู้บอกเล่าเหตุการณ์ที่รู้จักอุนยิ้ว

พวกมันมีความหลังอันภาคภูมิใจ คล้ายกับลูกผู้ชายแบะปกเสื้อเปลือยหน้าอก เผยเห็นรอยแผลดาบขณะเดียวกันก็มีอิสตรีที่ตราตรึงอยู่ในจิตใจ...

สุดท้ายถังป้องู้กล่าวว่า

"ฝนนี้เมื่อใดจึงหยุดตก?"

"การศึกระหว่างตีเหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณไปรยพอยุติ ฝนก็ลายเป็นหิมะแล้ว"

"เดียน้อย พวกเราออกไปเดินเล่น..."

"เดินเล่นกลางสายฝนกับท่าน?"

"นอกจากนี้ท่านยังมีหนทางเลือกอื่นอีก?"

"หากแม้นมี ก็ไม่อยู่ร่วมกับท่านแล้ว"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ทั้งอำมหิตทั้งไร้น้ำใจ..."

"อย่าได้ด่าแล้ว ตอนกลางวันยังด่าไม่เพียงพอหรือ?"

"เพียงพอแล้ว สุรากลับดื่มไม่พอ..."

"อย่างนั้นพวกเราถือสุราออกไปดื่มที่เบื้องนอก ดูว่าในสายฝนเห็นอะไร"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ท่านโง่งมยิ่ง ที่พบเห็นในสายฝนย่อมเป็นสายฝน..."

"ใช่แล้ว ที่พบเห็นในสายฝน มิใช่สายฝนเป็นอะไร..."

แต่ต่อให้ทั้งสองอยู่ในห้วงความฝันหลังเมามาย ก็ยากจะฝันเห็นที่พบเห็นในสายฝนได้

.....

ทั้งสองสนทนาพลางดื่มสุราพลาง พอออกจากร้านสุราถั่วแทบสะดุดล้มลง ถังป้องู้หัวร่อจนร่างซวนเซ กล่าวว่า

"ดูท่านดื่มสุราหน้าไม่แดง ไม่ส่งเสียงเรอแม้สักคำเดียว ยังเข้าใจ

ว่ามีความสามารถเพียงไหน ที่แท้ยามเดินเหินกลับคล้ายเชียนเมาเมา"

เตียถั่วยกมือเกาะประตูร้าน กล่าวว่า

"ผู้ใดว่ากัน เรา...เราจะเดินให้ท่านดู..."

มันฝืนใจเดินไปหลายก้าว รู้สึกศีรษะหนักอึ้งเท้าเบาหวิวขึ้นมา

ถังป้องู้หัวร่อไม่ขาดปาก แต่แล้วปวดปัสสาวะขึ้นมาดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านวุ่นวายของท่าน เราไปปลดทุกข์ทางด้านหลัง"

เตียถั่วโบกมือวูบ ศีรษะกลับวางพาดอยู่บนโต๊ะ ปากกล่าวว่า

"ท่านไป..."

เวลาบีดค่ำลง ฝนที่เบื้องนอกตกหนักไม่น้อย ฟ้าแลบฟ้าร้องแปลบปลาบ ภายในร้านสุราจุดโคมสลัวไม่กี่ดวง มีแขกเหรื่อเพียงสองสามโต๊ะ เถ้าแก่และผู้รับใช้เห็นถังป้องู้แม้เมามายอยู่หกเจ็ดส่วน แต่ก็ไม่ได้ดูแคลนอื่น ทั้งชำระค่าสุราอาหารแล้ว ดังนั้นปล่อยให้พวกมันวุ่นวายไป

ร้านสุราอันกว้างขวาง จุดโคมไฟไม่กี่ดวง บวกกับลมฝนโหมกระหน่ำทางเบื้องนอก ภายในร้านดูไปมืดครึ้มวังเวงเป็นพิเศษ

ผู้มาดื่มกินตามเหลาสุราทั่วไป พอดื่มสุราสักระยะหนึ่ง จะร่ำร้องตะโกนก้อง มักพบเห็นอยู่เสมอ แต่ภายในร้านตอนนี้มีแขกเหรื่ออยู่โต๊ะหนึ่ง กับศีรษะดื่มกินอย่างเงียบงัน คล้ายไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก เป็นเหตุให้ร้านสุราเงียบสงบยิ่ง

เตียถั่วมองดูถ้วยถาดตามโต๊ะต่างๆ อดตะลึงลานมิได้ ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงครืนใหญ่ เป็นเสียงฟ้าร้องอย่างไม่คาดหมาย

ถังป้องู้เดินไปยังด้านหลังแล้ว

ด้านหลังเป็นห้องปลดทุกข์

เตียถั่วรอจนถังป้อจู้หายลับกับประตูหลัง ค่อยใช้น้ำเสียงที่ราบเรียบและชัดเจนเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"พวกท่านมาแล้ว?"

ไม่มีผู้ใดตอบรับมัน

ภายในร้านมีผู้ดื่มกินอยู่สามโต๊ะ ประกอบด้วยแขกเหรื่อแปดคน

แขกเหรื่อทั้งแปดล้วนก้มหน้าดื่มสุรา ที่เบื้องนอกลมโชยฝนพรำม่านพลบค่ำเข้มข้น วิกาลเพิ่งเริ่มต้น

...เตียถั่วกล่าววาจากับผู้ใด?,

ที่เบื้องนอกไม่มีคน มีแต่เสียงบ้าร้องเป็นครั้งคราว ต่อให้มีคนผ่านทาง ก็อยู่ไกลถึงขอบฟ้า

คำพูดของเตียถั่วกล่าวกับผู้ใด?

หรือว่ากล่าวกับเถ้าแก่ร้านสุราไว้เคราขาวขนคิ้วเทา หาไม่เป็นผู้รับใช้ที่มุมปากมีไฝขนงอกเงยออกมา?

เตียถั่วดื่มสุราอีกชามหนึ่ง นั่งแน่วนิ่งกับที่ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เมื่อบาแล้ว ไยต้องหลบซ่อนไว้?"

มันหลังจากกล่าวจบ ก็นิ่งเงียบงันไว้

ลมเย็นหอบหนึ่งโชยพัดเข้ามา เทียนไขภายในร้านสั่นไหวโดยพร้อมเพรียง กลับกลายเป็นมืดสลัวลง

เตียถั่วรู้สึกเย็นยะเยือก บังเกิดความพรั่นพรึงอย่างไม่เคยมีมาก่อน

ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงฟ้าร้องอีกครา

.....

สายฟ้าแลบแปลบแล้วหายวับ

ถังป้องู้ผลักประตูหลังของร้านสุรา เดินส่ายโงนเงน ครวญเพลงในลำคอเดินไปยังห้องปลดทุกข์ที่หลังร้าน

ฝนเทกระหน่ำลงมา

ร่างของมันเปียกชุ่มโชก

ถังป้องู้ไม่นำพา

คนที่ดื่มสุราเบามาย ถึงกับไม่ถือสาหลับไหลบนเศษอาหารที่ตัวเองอาเจียนออกมา ไหนเลยนำพากับฝนห่าหนึ่ง

ถังป้องู้เงยหน้าขึ้น ปล่อยให้น้ำฝนซัดต้องใบหน้า มันอ้าปากกว้างดื่มน้ำฝนต่างสุรา

...หากเป็นสุราจริงๆ มันกลับไม่กล้าดูดดื่มลงไปเช่นนี้

ถังป้องู้ดื่มน้ำฝนหลายคำ ก็วิ่งออกมาโดยไร้สาเหตุ เนื่องด้วยฝนตกหนทางลื่น มันแทบจะดูดล้มลง ต้องยื่นมือเกาะต้นไม้เตี้ยๆ ต้นหนึ่งระงับสติแล้วค่อยเดินไปยังเบื้องหน้า

ฝนหนาหนักทีละน้อย พันเสียงหมื่นสำเนียง ทำให้สายตาของมันเลอะเลือนพร่ามัว ไม่อาจเห็นชัดดา

ห้องปลดทุกข์อยู่ที่หลังร้าน

นั่นเป็นแพิงที่มุงจากหญ้าแฝก เพียงอนุญาตให้ใช้ทีละคน ถังป้องู้กำลังต้องการใช้

มันปวดอย่างยิ่ง

คนผู้หนึ่งดื่มสุราจำนวนมาก ย่อมต้องไปยังห้องปลดทุกข์ ไม่เช่นนั้นกลับผิดปรกติวิสัย ถังป้องู้ปากไวใจตรง ระบบการย่อยและขับถ่ายก็เป็นเช่นเดียวกัน

ยังดีที่ระหว่างทางทอดสู่ห้องปลดทุกข์ สองฟากข้างปลูกต้นไม้เตี้ยๆ ไม่เช่นนั้นมันพลาดพลั้งไม่ระวัง คงต้องสะดุดล้มฟาดกับพื้น

ถังป้อลุ้เดินขึ้นบันไดหลายขั้น เปิดประตูลงห้องปลดทุกข์ออก กลิ่นเหม็นคลุ้งพลุ่งมากระทบจมูก แบลงวันนินเวียนว่อน แต่มันไม่สนใจมากความ เดินเข้าไปปิดประตูลง

พริบตาที่มันปิดประตูลง บังเกิดเสียงครืนใหญ่ ประกายสายฟ้ากรีดผ่านนภาพิรุณ พสุธาสว่างวูบหนึ่ง

ประกายสายฟ้าทอสว่างวูบขึ้น "ต้นไม้เตี้ยๆ" ทั้งสองแถวที่แท้ไม่ใช่ต้นไม้ หากแต่เป็นคน

คนที่สวมชุดกันน้ำรัดกุม ห่อหุ้มตั้งแต่ศีรษะลงมา ท่วงท่าประเปรียวดุร้ายทั้งสิ้น

น่าเสียดายที่ถังป้อลุ้มองไม่เห็น

มันเข้าห้องปลดทุกข์ไปแล้ว

คนสวมชุดกันน้ำเหล่านั้น "เคลื่อนไหว" ในบัดดล

ต่อให้ไม่มีฝนตก คนเหล่านี้ก็เคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็วฉับไว ปราศจากซุ่มเสียงผิดปรกติอยู่แล้ว พวกมันล้วงสิ่งของออกมาหลายชิ้น เชื่อมต่อเป็นทวนยาวที่คมกริบเล่มหนึ่ง รายล้อมห้องปลดทุกข์เอาไว้ จ่อปลายทวนใส่ผนังหญ้าแฝกของห้องปลดทุกข์ ในจำนวนนั้นมีอยู่สองคนลอยตัวขึ้น ทิ้งตัวลงบนหลังคาห้องปลดทุกข์ จ่อปลายทวนกับหลังคาห้อง

ทุกประการปราศจากซุ่มเสียงสำเนียงใด

ยิ่งอย่าว่าค่ำเดือนลบฝนเช่นนี้

พวกมันกำลังรอคอย

...พวกมันรอคอยอะไร?

.....

เสียงฟ้าร้องดังขึ้นอีกครา

เสียงทึบคราหนึ่ง ตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่งดับไป ควันดำที่แสบฉุนเฉียวสายหนึ่งลอยขึ้นมา

เตียถั่วหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย

มันล้วงตลับเหล็กเล็กๆ ขนาดเท่านิ้วมือจากในแขนเสื้อ ใช้ปลายเล็บเขี่ยฝาตลับเปิดออก ฉุมวัตถุในตลับ สูดดมที่ริบจมูกคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"ไม่มีประโยชน์หรอก เราล่วงรู้เล่ห์กลในยุทธจักร "ควันมิกเต็งมี้ฮุ้นอิง" (ควันดับโคมมอมวิญญาณ) นี้ ยังมอมทำร้ายเราไม่ได้"

คราครั้งนี้มีปฏิกิริยาตอบสนองแล้ว

มันได้ยินเสียงดาบ

เสียงชักดาบ

โต๊ะตัวแรกบังเกิดเสียงชักดาบดังขึ้น

เสียงดาบที่ไพเราะ คล้ายเสียงกังสดาลเมื่อยามลมโชยพัดผ่าน และคล้ายเสียงครวญครางที่ชวนวาบหวาม

เสียงดาบที่น่าฟังเช่นนี้ เตียถั่วน้อยครั้งจะได้ยินมาก่อน

เสียงดาบเช่นนี้ไม่คล้ายกำลังชักดาบ หากแต่คล้ายกำลังบรรเลงมโหรี

ไต๊ะตัวที่สองก็บังเกิดเสียงดาบ

เพียงเสียงเดียวเท่านั้น

เสียงดาบที่รวดเร็วนัก

เมื่อเตียถั่วได้ยิน คนผู้นั้นก็ถือดาบอยู่ในมือแล้ว

เสียงดาบเช่นนี้จึงเป็นเสียงดาบที่แท้จริง จากเสียงดาบเป็นที่ทราบได้ดาบพอใช้ออก ชีวิตต้องถูกปลิดปลง

แต่ไต๊ะตัวที่สามไม่มีเสียงดาบ

ดาบพอถือมั่นในมือ ก็บังเกิดกระแสลมดาบอันรุนแรง แต่กระทั่งซุ่มเสียงยังไม่มี

คนผู้นี้ชักดาบออกมา กลับไม่มีเสียงชักดาบ

การชักดาบเช่นนี้ ไม่ถือเป็นการชักดาบ หากแต่เป็นการฆ่าคนแล้ว

"ที่แท้เป็นพวกท่าน"

เตียถั่วทอดถอนใจกล่าวอีกว่า

"คิดไม่ถึงคืนนี้เราไม่เพียงได้ยินเสียงลมเสียงฝน ยังได้ยินกระแสลมดาบเสียงดาบ"

.....

ถังป้องู้ปิดประตูห้องลง

มันปวดอย่างยิ่ง

การเกิดแก่เจ็บตาย เป็นวัฏสงสารของมวลมนุษย์ ต่อให้เป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มก็ยากหลีกเลี่ยง ผู้ที่ฝึกปรือฝีมือถึงขั้นลึกล้ำ ทั้งล่วงรู้หลักการดำรงชีวิต เพียงแต่มีอายุขัยยืนยาวกว่าเดิม ปลอดจากโรคภัยไข้เจ็บ

มีพลานามัยแข็งแรง แต่เมื่อถึงตอนท้าย-ยังคงต้องชรา ต้องเจ็บไข้และต้องตาย

ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มกลับกลัวความร้อนหนาว เพียงแต่มีความอดทนเป็นเลิศกว่าผู้คนทั่วไป ยังคงต้องปลดทุกข์หนักคลายเบา ต้องอาบน้ำและนอนพักผ่อน

ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มพอปวดเบาขึ้นมา ก็ปวดเช่นกัน

ถังป้องู้ในยามนี้เป็นเช่นนี้

แต่มันพอปิดประตูห้องลง ตลอดทั้งร่างพลันสะท้านหวั่นไหว

ตัวมันอยู่ในห้องปลดทุกข์ ม่านสายตายังปรากฏภาพก่อนที่จะปิดประตูห้องลง

...ต้นไม้เหล่านั้นเคลื่อนไหวได้

...มิใช่ต้นไม้

...หากแต่เป็นคน

ถังป้องู้ตะลึงลานกับข้อนี้ ขณะจะผลักประตูชมดูใหม่ พลันได้ยินบนหลังคาห้องบังเกิดเสียงทึบๆ สองครา

เป็นซุ่มเสียงที่แผ่วเบาอย่างยิ่ง

ท่ามกลางสายฝน ถึงกับยังเบากว่าเสียงฝนอีก

แต่ถังป้องู้จำแนกออกว่า นั่นมิใช่เสียงหยาดฝนตกลงเด็ดขาด

หากแต่เป็นคมอาวุธ

เสียงคมอาวุธจ่อใส่หลังคาหญ้าแฝก

ตลอดทั้งร่างของถังป้องู้เขม็งเกร็ง กำหมัดแนบแน่น

หากว่า "ต้นไม้" ทั้งสองแถวที่เบื้องนอกเป็นคนจริงๆ มันก็คิด

ทลายประตูออกไปในบัดดล

แต่แล้วมันพบว่า ประตูห้องปลดทุกข์ก็บังเกิดเสียงตึกตึกเบาๆ สองครา

...ศัตรูมาถึงหน้าห้องปลดทุกข์แล้ว

ภายในห้องปลดทุกข์กว้างยาวเพียงเชียะเศษ ไม่มีที่ให้ถลันหลบได้

ถังป้องกู้คิดทลายไปทางด้านหลัง

แต่ผนังด้านหลังของห้องปลดทุกข์ ก็บังเกิดเสียงตึกตึกสามครา

ยามนั้นมันลืมเรื่องปวดเบาเป็นปลิดทิ้ง เพียงร้อนรุ่มคิดโถมออกไป

มันพบว่ารอบข้างล้วนถูกผู้คนโอบล้อมไว้ ห้องปลดทุกข์เล็กๆ หลังนี้ ไม่ว่าเบื้องบนหรือซ้ายขวาหน้าหลัง ล้วนถูกผู้คนใช้อาวุธจ่อเอาไว้ ขอเพียงออกคำสั่งคำเดียว ก็จะบุกฝ่าเข้ามาโดยพร้อมเพรียง

มันไม่กล้าคาดคิดคำนวณว่า เมื่ออาวุธที่เบื้องบนและซ้ายขวาหน้าหลังของห้องปลดทุกข์ ทิ่มทะลวงเข้ามาโดยพร้อมเพรียง มันจะกลับกลายเป็นสภาพอย่างไร

ที่เบื้องนอกฝนเทกระหน่ำ ซุ่มเสียงอึกทึกเกรียวกราว

นอกจากฝนแล้ว ยังมีศัตรู

ศัตรูที่ไม่ทราบว่าเป็นใคร

เป็นศัตรูที่น่ากลัว

ยังมีฟ้าแลบฟ้าร้อง

.....

เสียงฟ้าร้องไล่หลังประกายสายฟ้า

เนื่องด้วยอยู่ห่างไกลถึงเหนือฟ้า ดังนั้นฟ้าแลบฟ้าร้องจึงมีการแบ่งแยกลำดับก่อนหลังได้ แต่ดาบนั้นมีเพียงกระแสลมดาบ ไม่มีเสียงดาบ เตียถั่วคำนวณนับไปมา เห็นว่าในเมืองหุลวงมีเพียงคนผู้เดียวที่กระทำได้

ขณะเดียวกัน เสียงดาบที่รวบรัดหมดจดเพียงเสียงเดียว และเสียงดาบที่สดใสยาวนานนั้น ก็มีผู้คนเพียงสองคนที่กระทำได้

บุคคลแรกชักดาบโดยไร้เสียง ต้องเป็นยอดฝีมือสำนักดาบห้าเสือล้างตระกูลแพ้เจียม

คนที่สองชักดาบเพียงเสียงเดียว เสียงดาบดังอย่างฉับพลัน ขาดหายในปัดดล แสดงว่าเป็นเจ้าสำนักดาบสะท้านวิญญาณซิบเลี่ยงเทียน

คนที่สามชักดาบดังกระหึ่ม ไพเราะหูยิ่งกว่าเสียงพิณจะเข้ คงเป็นทายาทดาบวิเศษพบกันรุ่นปัจจุบันแม่งคงคง

เตียถั่วทราบว่า ต้องเป็นพวกมันแน่นอน

ดังนั้นเตียถั่วได้แต่ทอดถอนใจยาว

ฉวยโอกาสที่มันยังทอดถอนใจได้ ส่งเสียงทอดถอนใจ

เตียถั่วทักทายว่า

"พวกท่านสบายดี?"

มันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ก่อนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะจะมาถึง ในเมืองไคฮงความจริงมีดาบที่น่ากลัวที่สุดห้าเล่ม คิดไม่ถึงวันนี้สามในห้าดาบหลังล้วนมาแล้ว"

คำพูดนี้ได้ผลในปัดดล

เตียถั่วต้องการให้พวกมันกล่าววาจา หากแม้นฝ่ายตรงข้ามสงบปากคำไว้ ก็ยากจะคำนวณเจตนาการมาออกได้

ยามนั้นซิบเลี่ยงเทียนกล่าวถามว่า

"นอกจากนี้ยังมีอีกสองดาบ"

เตียถั่วตอบว่า

"มิหนำซ้ำยังเป็นดาบที่จัดอยู่อันดับหนึ่งและสอง"

ซิบเลี่ยงเทียนแค้นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง

ดาบของมันเบาบางดุจกระดาษ พลันเปล่งประกายเกรี้ยวกราดออกมา

เป็นประกายเกรี้ยวกราดห้าสีสัน

...หรือว่าดาบของมันก็เป็นเช่นเดียวกับตัวมัน แฝงอารมณ์ทั้งยินดีและเดือดดาล

ครั้งนี้แพ้เจียมถามว่า

"เป็นผู้ใด?"

ซุ่มเสียงของมันคล้ายถูกผู้คนใช้นิ้วมือบีบเค้นลำคอจนแทบขาดใจตาย แต่ตัวมันกลับบึกบึนราวโคถึกตัวหนึ่ง

เตียถั่วตอบว่า

"เป็นดาบแขนเสื้อแดงของโซวมั่งจิ้ม และดาบไม่สนองของลุ้ยซุ่ง"

มันกล่าวเช่นนี้ สีหน้าของคนทั้งสามล้วนผ่อนคลาย

คำพูดของเตียถั่วความจริงลบหลู่พวกมัน ยามนี้เตียถั่วพอเอ่ยชื่อคนทั้งสองออกมา กลับคล้ายเป็นการเยินยอพวกมัน

มิหนำซ้ำเป็นการเยินยออย่างยิ่ง

ดังนั้นคนทั้งสามล้วนปลอดโปร่งใจยิ่ง

เม่ง[illegible]ล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ในความเห็นท่าน ดาบแขนเสื้อแดงของโซวมั่งจิ้ม กับดาบไม่สนองของลุ้ยซุ่ง ผู้ใดเป็นที่หนึ่ง ผู้ใดเป็นที่สอง?"

เตียถั่วตอบว่า

"พวกมันยังไม่ประลอง เราไม่ทราบได้"

เม่งคงคงกล่าวอย่างสง่างามว่า

"อย่างนั้นท่านทราบอันใด?"

"เราเพียงทราบว่าพวกท่านมาแล้ว"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า พวกเรามาทำอะไร?"

เตียถั่วทอดถอนใจอีกครา

ทุกครั้งที่มันทอดถอนใจ ต้องนึกถึงพี่น้องของมันนามเตียทั่ง (ถอนใจแซ่เตีย)

ทั้งนี้เพราะเตียทั่งชมชอบทอดถอนใจ

เตียถั่วกล่าวว่า

"เราไม่ทราบ เราเพียงทราบว่าพวกท่านชักดาบแล้ว"

เม่งคงคงหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"โดยปกติทั่วไป คนชักดาบทำอะไร?"

"ฆ่าคน"

เม่งคงคงใช้แววตาที่เฉื่อยชาชนิดหนึ่งมองดูมัน คนผู้นี้ไม่ว่ายามยกมือวาดเท้า ล้วนงามสง่าน่าดู มันถามว่า

"ที่นี้มีผู้ใดฆ่าได้?"

"เรา"

เตียถั่วชี้มือมาที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"หากพวกท่านไม่คิดฆ่าตัวเอง คล้ายมีแต่เราที่ฆ่าได้"
เม่งคงคงหัวร่ออย่างเปิกบานใจ กล่าวว่า
"ใช่แล้ว ท่านคาดเดาไม่ผิดแม้แต่น้อย"
ชีวิตบนุษย์บางครั้งถูกยังปวดร้าวกว่าผิดอีก
ยาบนี้เตียถั่วเป็นเช่นนี้เอง

คำตอบของบันทำให้เตียถั่วไม่อาจเปิกบานใจได้ ไม่ว่าผู้ใดเผชิญหน้ากับจอมดาบทั้งสามนี้ ล้วนไม่อาจทำใจเปิกบานได้

เตียถั่วก็ไม่มีข้อยกเว้น

บทที่ 27
คมดาบเงาทวน

ฝนที่เบื้องนอกตกหนักกว่าเดิม

เมื่อยามเที่ยง ยอดฝีมืออันดับหนึ่งในเมืองไคฮงกลุ้มอยู่ไขมกวนฉิก ฟ้าดินก็เปลี่ยนสี ลมฝนโหมกระหน่ำ ยามนี้ก็เกิดฟ้าแลบฟ้าร้อง ลมแรงฝนแรง

...นี่นับเป็นเคราะห์หามยามร้าย กลับถูกโอบล้อมอยู่ในห้องปลดทุกข์

ที่หน้าผาก บนใบหน้าของถังป้องู้เปียกชุ่มชื้น ความจริงถูกฝนสาดซัด ยามนี้กลับปรากฏหยาดเหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดขึ้น คล้ายกับพอใช้มีดขูด ก็จะร่วงพร่างพรูลงมา

...นี่ล้วนเป็นคนเยี่ยงไร?

...พวกมันจ่ออาวุธกับรอบห้องปลดทุกข์แล้ว ยังรอคอยอันใด?

ถังป้องรู้ถูกกักอยู่ในห้องปลดทุกข์ เบื้องบนมีศัตรู รอบด้านก็มีศัตรู ขอเพียงมันทะลวงฝ่า อาวุธก็จะทิ่มทะลวงเข้ามา แทงทะลุร่างมัน ร้อยร่างมันเป็นเม่นตัวหนึ่ง

ถังป้องรู้ไม่คิดกลับกลายเป็นตัวเม่น

มันก็ไม่คิดตาย

...มันยิ่งไม่คิดตายในห้องปลดทุกข์

ผู้กล้ามหึมาถังป้องรู้หากตกตายในห้องปลดทุกข์ นับเป็นเรื่องน่าขบขันไปแล้ว

มันต้องการมีชีวิตอยู่

...ชีวิตเพริศแพร้วเพียงนี้ มันไฉนต้องตาย?

...ในโลกยังมีคนโฉดชั่วอีกมากหลาย คนเหล่านั้นไม่ตาย มันไฉนตายก่อน?

แต่ว่าถังป้องรู้โถมออกไปไม่ได้

ในสภาพเช่นนี้ โถมออกไปไม่ได้มีแต่ตกตาย

อย่างน้อยปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจ

...คนเหล่านี้ยังรอคอยอันใด?

...หรือว่ากำลังรอคอยคำสั่ง?

คำสั่งปลิดชีวิตมันในคราเดียว

ถังป้องรู้เปียกชุ่มไปทั้งร่าง

ยังเปียกชุ่มกว่าตอนถูกฝนสาดซัดอีก

มันถึงกับร่างแข็งทื่อ

มันลืมเลือนว่าเข้าห้องปลดทุกข์มาด้วยจุดประสงค์ใด

เมื่อครู่มันปวดอย่างยิ่ง แต่ยามนี้ร้อนรุ่มใคร่ออกไป

มันคิดร่ำร้องขอความช่วยเหลือจากเตียถั่ว แต่ก็ทราบว่าพอส่งเสียงร้อง ซุ่มเสียงยังไม่ถึงหูเตียถั่ว อาวุธที่ง่อใส่ห้องปลดทุกข์ จะทิ่มแทงมันเป็นรูสิบเจ็ดสิบแปดรู

มันอยู่ในห้องปลดทุกข์ หอบหายใจอย่างเร่งร้อน

มันไม่ทราบทำอย่างไรดี

.....

เตียถั่วฝันยิ้ม กล่าวว่า

"พวกท่านคิดฆ่าเรา อย่างนั้นเราควรทำอย่างไร?"

ซิบเลี่ยงเทียนกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา ท่านมีเพียงสองวิธี นั่นคือถูกพวกเราฆ่า หรือว่าฆ่าพวกเรา"

เตียถั่วเบิกตาที่กลมใหญ่ กล่าวว่า

"เราไม่คิดฆ่าท่าน"

"ต่อให้ท่านคิดฆ่า ก็ฆ่าไม่ได้"

เตียถั่วกล่าวถามว่า

"แต่พวกท่านไฉนคิดฆ่าเรา?"

ซิบเลี่ยงเทียนแทบหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ตัวท่านใกล้ตายแล้ว ยังถามไถ่ไยกัน?"

"ทั้งนี้เพราะเราไปคิดพกพาคำถามลงสู่ตำหนักพญายม"

ซิบเลี่ยงเทียนลังเลเล็กน้อย มองดูเม่งคงคงเป็นเชิงขอความเห็นชอบ

เม่งคงคงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านพวกเราไม่มีไม่มีประโยชน์ พวกเราไม่ทราบเช่นกัน มิหนำซ้ำ [illegible]"

เตียถั่วกล่าวว่า

"เรากลับเข้าใจแล้ว มิใช่พวกท่านคิดฆ่าเรา หากแต่มีคนใช้พวกท่านมาฆ่าเรา"

รอยยิ้มของเม่งคงคงเต็มฝืนอยู่บ้าง

เตียถั่วกล่าวอีกว่า

"ผู้ที่สามารถใช้สอยพวกท่านทั้งสามารถฆ่าเราทั่วทั้งแผ่นดินคงมีแต่ปึงเอ่งโทยปึงเซี่ยวไฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อยแซ่ปึง)"

เม่งคงคงกล่าวว่า

"คนชาญฉลาดเกินไป ไม่แน่ว่าเป็นเรื่องดี"

มันหันเหหัวเรื่องว่า

"เรากลับต้องการทราบว่า ท่านล่วงรู้ได้อย่างไรว่าพวกเรามาแล้ว?"

เตียถั่วกล่าวตามความสัตย์ว่า

"เราไม่ทราบมาก่อนว่าพวกท่านมาแล้ว"

"อ้อ?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"เราเพียงเห็นถ้วยสุราบนโต๊ะของพวกท่าน ถ้วยสุราของซิบจึงจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ซิบ) จัดเรียงเป็นรูปสามดาวมุ่งเดือน หมายความว่าลงมือเมื่อใด ถ้วยสุราของแพ้มึ้งจู้ (เจ้าสำนักแซ่แพ้) ทั้งสามใบเรียงคู่กัน ใบหนึ่งคว่ำลง เป็นสัญญาณว่าตอนนี้ ท่านกลับขึ้นตะเกียบสองข้างไขว้อยู่บน

ก้นถ้วย แสดงว่าให้รอสักครู่..."

มันยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"เรามองปราดเดียวก็ทราบว่า สหายบนเส้นทางมาแล้ว เพียงไม่ทราบว่าเป็นพวกท่าน ดังนั้นแสร้งเป็นเมามาย กีดกันตั่วจุ้ยงู้ (ควายใหญ่) ตัวนั้นออกไปก่อน เข้าใจว่าสามารถจัดการเรื่องราวเพียงลำพังมิคาด..."

ซิบเลี่ยงเทียนงอนิ้วดีดคมดาบเบาๆ กล่าวว่า

"หากท่านทราบแต่แรกว่าเป็นพวกเรา คงไม่ปล่อยให้ตั่วจุ้ยงู้ตัวนั้นจากไปแล้ว"

เตียถั่วกล่าวตามความสัตย์จริงว่า

"ถูกแล้ว เพิ่มผู้ช่วยคนหนึ่ง ย่อมดีกว่ามีแต่เราเพียงลำพัง"

ซิบเลี่ยงเทียนแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"แต่เพิ่มอีกคนหนึ่ง ยังคงต้องตาย"

เตียถั่วยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มเต็มไปด้วยแววเย้ยเยาะตัวเอง กล่าวว่า

"อาจบางทีมีบ้างบางคนเห็นว่า มีคนตายร่วมกับมันจะคุ้มค่ากว่า"

เม่งคงคงชำเลืองมองมัน กล่าวว่า

"ท่านเป็นคนเช่นนี้หรือ?"

"ในความเห็นของท่านเล่า?"

เม่งคงคงไม่แสดงความเห็น เพียงกล่าวว่า

"ที่พวกเราใช้ออก เป็นรหัสลับสุดยอดในยุทธจักร"

"เราทราบ"

"แต่ท่านกลับชมดูเข้าใจ"

เตียถั่วกล่าวถ่อมตนว่า

"นอกจากรหัสนั้นเป็นมันคิดค้นขึ้น ทั้งแสดงให้ตัวเองชมดู ไม่เช่นนั้นยากจะมีรหัสที่เราชมดูไม่เข้าใจ"

เม่งคงคงยิ้มอย่างเต็มฝืน กล่าวว่า

"ท่านชาญฉลาดยิ่ง น่าเสียดายที่คนฉลาดมักอายุสั้น"

เตียถั่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาจบางทีเป็นเพราะพวกมันใช้สมองมากเกินไป ที่แล้วมาเราคร้านที่จะใช้สมอง เพียงแต่คอยสนใจทุกเรื่องราว"

ซิบเลี่ยงเทียนกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คนที่สนใจก็ไม่มีชีวิตยืนยาว ป่วยเป็นโรคหัวใจได้โดยง่าย"

เม่งคงคงกล่าวว่า

"ท่านยังกล่าววาจามากหลาย คนที่กล่าววาจามากเกินไป ยากที่จะมีอายุยืนยาวร้อยปี"

เตียถั่วกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยเยาะว่า

"นั่นเป็นเพราะพวกมันระบายลมหายใจออกมากเกินไป ดังนั้นเราพยายามช่วงชิงโอกาสหายใจ"

ซิบเลี่ยงเทียนกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ท่านกำลังจะไม่สามารถหายใจได้อีก"

เตียถั่วกล่าวว่า

"นี่ไม่น่าเสียดาย ที่น่าเสียดายคือต่อให้เราชาญฉลาดกว่านี้ ก็ขบคิดไม่เข้าใจว่าปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ยไฉนคิดฆ่าเรา"

มันคล้ายถามผู้อื่น และคล้ายถามตัวเองว่า

"เราหาได้ล่วงเกินมันไม่ หรือว่าเราเป็นคนของตึกหกหุนครึ่ง หาไม่ก็เป็นส่วนหนึ่งของชมรมดอกท้อ ดังนั้นมันคิดฆ่าเรา"

เม่งคงคงยกมือลูบคลำคบดาบ กล่าวว่า

"อาจจะใช่ หรืออาจไม่ใช่ จะอย่างไรท่านไม่มีโอกาสถามได้"

เตียถั่วทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

"ผู้คนที่โต๊ะทั้งสามตัว ย่อมเป็นกำลังที่พวกท่านนำพามาแล้ว?"

แพ้เจียมพลันกล่าวว่า

"มันกำลังถ่วงเวลา"

ซุ่มเสียงของมันแหบพร่า นับแต่ปรากฏกาย มันกล่าวเพียงสองประโยค

คำพูดประโยคที่สองนี้ เปิดเผยจิตเจตนาของเตียถั่วออกมา

เตียถั่วใจหายวูบ

มันความจริงคิดถ่วงเวลา

ทั้งนี้เพราะมันสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือของจอมดาบทั้งสามนี้

มันทราบว่าถ่วงเวลาสิบไป ยังคงมิใช่คู่มือของพวกมัน แต่ว่ามันได้แต่ถ่วงเวลา

อย่างน้อยต้องถ่วงเวลาจนถังป้องู้กลับมา

...หากว่ามันถูกฆ่าก่อนที่ถังป้องู้จะกลับมาถึงร้านสุรา ตอนที่ถังป้องู้กลับมา ต้องไม่ทันระวัง ไม่มีโอกาสรอดชีวิตเด็ดขาด

...มันไม่ว่าอย่างไรต้องยื้นหยัดจนถังป้องู้กลับมา

...แต่ว่าซี้งู้ (วัวน่าตาย) ตัวนั้นไฉนไม่กลับมา?

...มันปวดเบาอันใด ไฉนนานเนิ่นถึงเพียงนี้?

แพ้เจียมพอกล่าวเปิดโปง เตียถั่วก็ไม่สามารถถ่วงเวลาสืบไป มันได้แต่ร้องดังๆ ออกมา

มันหวังว่าซุ่มเสียงตัวเองสามารถแหวกฝ่าเสียงลมเสียงฝน เข้าหูของถังป้องู้ มันยังหวังว่าถังป้องู้ไม่ถึงกับเมามาย ห้องปลดทุกข์ก็อย่าได้อยู่ห่างไกลไป ...หากว่าตั่วจุ้ยงู้นั้นหลบหนีในปัดดล อาจยังทันท่วงที

มันลอบโคจรพลัง ขณะจะร่ำร้องดังๆ พลันได้ยินซุ่มเสียงที่ในยามนี้ ไม่สมควรได้ยินชนิดหนึ่ง

เป็นเสียงเคาะบอกโมงยาม เคาะบอกเวลายามสามกับอีกสองจุด

นี่เพียงเป็นเวลาปลายยามอิ้ว (ประมาณสิบแปดถึงสิบเก้านาฬิกา) ไฉนมีเสียงเคาะบอกโมงยาม ทั้งยังเคาะบอกเวลายามสามกับอีกสองจุด?

จากนั้นในเสียงลมเสียงฝนทางด้านหลัง บังเกิดเสียงร่ำร้องขู่คำรามดังมาหลายเสียง

เตียถั่วหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันทราบว่าตัวเองคาดเดาถูกต้องแล้ว

...พวกมันไหนเลยปล่อยปละละเว้นถังป้องู้?

...คนเหล่านั้นกลุ้มรุมโจมถังป้องู้ทางด้านหลังแต่แรกแล้ว

เตียถั่วสำนึกเสียใจที่ตัวเองไฉนไม่ร้องดังๆ แต่เนิ่นๆ

หากถังป้องู้ได้รับคำเตือนจากมันก่อน ไม่แน่ว่ารอดพ้นจากชะตากรรมได้ แต่ตอนนี้...

เตียถั่วกลับพบเห็นเรื่องหนึ่ง

ซิบเลี่ยงเทียนก็หน้าเปลี่ยนสี คาดว่าเป็นแช่นเดียวกับสีหน้าของมัน

แพ้เจียมกุมกระชับดาบ มองดูเม่งคงคง

รอยยิ้มของเม่งคงคงแปรเปลี่ยนเป็นไม่เป็นธรรมชาติแล้ว

...หากว่าการต่อสู้ที่ด้านหลังเป็นพวกมันกำหนดขึ้น คนเหล่านี้ไฉนหน้าเปลี่ยนสี

เสียงฟ้าร้องดังอีกครา

แต่เสียงฟ้าร้องไม่อาจกลบเสียงปู่คำรามได้

...ทางด้านหลังที่แท้เกิดเรื่องใด?

.....

ที่แท้เกิดเรื่องใด มีแต่สวรรค์จึงทราบได้

ถังป้อรู้ไม่เข้าใจว่า ที่เบื้องนอกไฉนมีศัตรูคิดปลิดชีวิตมันมากมายปานนี้ และจำแนกไม่ถูกว่ามันไฉนถูกกักตายอยู่ที่นี้

ศีรษะของมันร้อนวูบวาบด้วยฤทธิ์สุรา สมองว้าวุ่นจนจับต้นชนปลายไม่ถูก ยามนี้มันสัตย์สาบานว่า นับแต่นี้มันจะไม่กรอกสุรา อวดอ้างเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใดอีก

ยามนี้มันเพียงคิดร้องดังๆ ออกมา

เสียงร้องยังไม่เปล่งออกมา ก็บังเกิดเสียงเคาะบอกโมงยามดังขึ้น

เป็นยามสามกับอีกสองจุด

เสียงเคาะบอกโมงยามแหวกลมฝ่าฝน กระทบโสตอย่างชัดเจน

เสียงเคาะพอดัง คำสั่งก็ถ่ายทอดออกมา

ทวนยาวสิบสองเล่มแทงทะลุห้องปลดทุกข์ ทิ่มทะลวงเข้ามาโดยพร้อมเพรียง

พริบตานั้น ถังป้องู้ตัดสินใจในบัดดล

มันไม่อาจโถมไปเบื้องหน้า เบื้องหน้ามีหน่วยซุ่มจู่โจม

มันไม่อาจล่าถอยไปด้านหลัง ด้านหลังมีศัตรูเข้มแข็ง

และไม่อาจบุกซ้ายทะลวงขวา ปลายทวนตระเตรียมทิ่มทะลวงทรวงอกท้องน้อยมัน

ยิ่งไม่อาจโผพุ่งขึ้นฟ้า อาวุธของศัตรูรอทะลวงใส่ขม่อมมัน

เมื่อไม่สามารถรุกหน้า ไม่สามารถล่าถอย ทิศทางทั้งซ้ายขวาและเบื้องบนล้วนถูกปิดตาย มันจะทำอย่างไรได้

มันตัดสินใจตีโต้อย่างสุดกำลัง

ปลายทวนทิ่มแทงเข้ามาแล้ว

ถังป้องู้ขู่คำรามก้อง พุ่งหมัดออกไป

หมัดของมันกระแทกใส่ปลายทวนอย่างหักโหม

เสียงกร๊อบดราหนึ่ง คมทวนถูกมันกระแทกหักในหมัดเดียว

ปลายทวนหักกระเด็น ถังป้องู้อ้าปากงับเอาไว้

ถังป้องู้ร่ำร้องราวคลุ้มคลั่ง ก้มศีรษะควานหาถังฤจจาระปัสสาวะออกจากหลุมอุจจาระ ยกขึ้นสูง อีกมือหนึ่งตะกุยวุ่นวาย จากนั้นตวัดเท้าถีบประตูห้องปลดทุกข์เปิดผางออก

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทวนยาวสองเล่มถูกกระชากงัดไปด้านหลัง

ถังป้องู้เตะประตูห้องปลดทุกข์ออกในลมฝนที่หอบมาปะทะหน้ามันพ่นปลายหอกจากปาก คนที่ด้านตรงข้ามผู้หนึ่งถูกซัดทำร้ายลงมา

จากนั้นถังป้องู้ตวาดว่า

"อาวุธลับตระกูลถังมาแล้ว"

พลางพลิกข้อมือวูบ อุจจาระในถังไม้ก็ราดรดใส่ผู้คนที่ชุ่มอยู่หน้าประตูหลายคน

ผู้คนที่ซุ่มซ่อนมั่นใจลงมือประสบผล มิคาดถังป้องกู้จะตีโต้กลับมาทลายประตูปรากฏกาย มันร่างสูงใหญ่ บวกกับสาดเทของเสียในถังอุจจาระปัสสาวะลงมา ท่ามกลางลมแรงฝนแรง ผู้คนที่ซุ่มซ่อนรู้สึกมึกลื่นเหมือนคลุ้งกระทบจมูก คนที่ถูกของเสียกระเซ็นใส่ ล้วนถดถอยหลบหลีกเป็นพัลวัน

ถังป้องกู้ช่วงชิงประสบผล ก้าวเท้าออกจากห้องปลดทุกข์

ทวนยาวสามสี่เล่มทิ่มแทงจากทางซ้ายขวา กู่โจมใส่มัน

ถังป้องกู้ตวาดคำ "ซัดกู่โจม" พลางแบมือออกปรากฏเงาดำสิบกว่าจุดพุ่งวาบใส่ศัตรู

คนเหล่านั้นความจริงคิดฉวยโอกาสที่ถังป้องกู้ไม่ทันยืนหยัดมั่นลงมือกู่โจมสังหาร พลันเห็นในสายฝนลมรุนแรง ปรากฏเงาสิบกว่าจุดซัดพุ่งมาถึง หวนนึกถึงถังป้องกู้ประกาศว่า "อาวุธลับตระกูลถังมาแล้ว" กริ่งเกรงมันซัดอาวุธลับตระกูลถังที่อาบยาพิษออก รีบหลบหลีกปิดป้อง

แต่อาวุธลับเหล่านั้นบินอ้อมแต่กลางคัน บังเกิดเสียงอึงอล คนเหล่านั้นไหนเลยเคยเห็นอาวุธลับแปลกประหลาดเช่นนี้ ได้แต่พะวงว่าไม่ถูกอาวุธลับซัดใส่ ไม่คำนึงถึงการสังหารถังป้องกู้

ถังป้องกู้มีสภาพคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง และคล้ายวิญญาณร้ายกลางสายฝน ฉกฉวยโอกาสถาโถมอย่างสุดกำลัง ชนผู้คนสองคนล้มลง วิ่งตะบึงไปยังประตูหลังของร้านสุรา กวัดแกว่งถังอุจจาระในมือกวาดกระหน่ำออก ทางหนึ่งกู่ตำรามว่า

"ผู้ขวางเราตาย"

มือสังหารเหล่านั้นสูญเสียโอกาสรุก ขบวนปั่นป่วนรวนเร สกัดขัดขวางมันไม่อยู่ มือสังหารผู้หนึ่งสะอึกเข้าใกล้ ขณะจะทิ่มแทงทวนใส่ถังป้องรู้ชิงครอบถังอุจจาระลงยังศีรษะมัน มันถึงกับกรีดมือวาดเท้า มองไม่เห็นฝ่ายตรงข้าม กลับขัดขวางการติดตามของพวกพ้อง

ยามนั้น เหล่ามือสังหารพบว่า อาวุธลับที่ถังป้องรู้ซัดออก หากมิใช่อุจจาระปัสสาวะ ก็เป็นแมลงวัน แต่ถังป้องรู้ทลายประตู ถาโถมออกไป สาดซัดอุจจาระปัสสาวะ ปล่อยแมลงวันออกในชั่วพริบตา รอจนทั้งหมดคิดสกัดสังหาร ถังป้องรู้ก็ฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง มุ่งไปยังประตูหลังของร้านสุรา

เหล่ามือสังหารทราบว่าหลงกล กระชับทวนตามล่าสังหารไป

ถังป้องรู้รูปกายสูงใหญ่ ทรงพลังมหาศาล มือสังหารผู้หนึ่งถลันออกทางประตูหลัง เสือกทวนยาวออก ก็ถูกมันกวาดกระเด็นไป

ถังป้องรู้โถมถึงประตูหลัง กระชากประตูออกโดยแรง ร้องดังๆ ว่า

"เย็กถั่วเท้า (หัวถ่านดำ) มีคนคิดฆ่า..."

ไม่ทันขาดคำ มีคนร้องว่า

"ตั่วจุ้ยรู้ (ควายใหญ่) ระวังที่นี้..."

ถังป้องรู้โถมเข้าร้านสุราแล้ว พกพาสายลมหยาดฝน กระทั่งอุจจาระปัสสาวะและแมลงวันเข้าบา

ยั่งมีโลหิตและหยาดเหงื่อด้วย

ที่ด้านหลังมัน ตามติดด้วยมือสังหารถือทวนยาววาววับห้าหกคน

ถังป้องรู้พลันหยุดยั้งลง

มันตะลังลานกับที่

ทั้งนี้เพราะนอกจากเตียถั่วแล้ว มันยังพบเห็นผู้คนสามคน ยังมีดาบสามเล่ม

.....

ชิบเลี่ยงเทียนถือดาบอยู่ในมือ เป็นดาบสะท้านฝัน

ดาบของมันไม่เพียงทำลายฝัน ยังสามารถสะปั้นวิญญาณ

แพ้เจียมก็ถือดาบกับมือ เป็นดาบห้าเสือล้างตระกูล

มันเคยตัดคอเสือร้ายสามหัวในดาบเดียว สองหัวเป็นเสือลายพาดกลอนสองตัวจริงๆ อีกหัวหนึ่งเป็นลุ้ยเล่าโย้ว (เสือร้ายแซ่ลุ้ย) ซึ่งยากตอแยกว่าเสือลายพาดกลอนอีก

เม่งคงคงก็ถือดาบอยู่ในมือ เป็นดาบวิเศษพบกัน

ดาบของมันทำให้ผู้อื่นพลัดพราก มันเพราะฝึกปรือดาบวิเศษพบกัน ทำให้ญาติสนิทของมันล้วนไปจากมัน ไม่มีวันพบกันอีก

จอมดาบทั้งสาม ล้วนถือดาบกับมือ

คมดาบเปล่งประกายเย็นเยียบจับตา

พวกมันความจริงคิดฟันศีรษะเตียถั่วลงมา พลันเห็นถังป้อง้ดาโถมเข้าร้านสุรา ที่ด้านหลังคล้ายยังมีคน

คนที่ถือทวนก็คล้ายตะลึงลานกับที่

พวกมันคิดไม่ถึงว่า ที่นี้ยังมีคนที่ถือดาบสามคน

เตียถั่วเหลือบเห็นแววตาของมือสังหารเหล่านั้น เหลียวดูสีหน้าที่ตื่นเต้นสงสัยของเม่งคงคงและพวกทั้งสาม พลันหัวร่อออกมา กล่าว

กับเม่งคงคง ชิบเลี่ยงเทียนและแพ้เจียมว่า

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่) ยีกอ (พี่รอง) ซากอ (พี่สาม) พวกท่านคาดเดาถูกต้อง มีคนตามล่าเล่าสี่ (คนที่สี่) จริงๆ"

คำพูดของมันพอเปล่งจากปาก ปรากฏประกายดาบเงาทวนวูบขึ้นในบัดดล

.....

มือสังหารส่วนใหญ่บุกรุกเข้ามา เสือกแทงทวนของพวกมันออกโดยพร้อมเพรียง

พวกมันบ้างลงมือต่อถังป้องู้ บ้างลงมือต่อเตียถั่ว บ้างโถมใส่แพ้เจียม ชิบเลี่ยงเทียนและเม่งคงคง ใช้ท่าไม้ตายของพวกมันออก

คนที่อยู่ข้างกายของจอมดาบทั้งสาม ก็พากันชักดาบออก

เม่งคงคงร้องทักทานว่า

"ร่อสักครู่..."

คำพูดของมัน เพียงมีผลต่อคนที่ถือดาบ ไม่บังเกิดผลต่อคนที่ถือทวนแม้แต่น้อย

ทวนร่ายรำเป็นบุปผาทวน

ดาบก่อเกิดเป็นกระแสลมดาบ

มือดาบทั้งหลายพากันหยุดมือ มีแต่ชิบเลี่ยงเทียนถาโถมออกไป

จากนั้นพวกมันเห็นฝัน

ฝันที่หลากสีหลากสัน

ความฝันเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น

ความฝันเพียงปรากฏในห้วงนิทรา

ความฝันเพียงคาดคิดได้ ไขว่คว้าสัมผัสไม่ได้

แต่บางครั้งความฝันเห็นได้สัมผัสได้

เมื่อมันผ่านเส้นแบ่งของความจริง กลับกลายเป็นสภาพความจริง ก็จะเห็นได้และสัมผัสได้

เพียงแต่เมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะมีความฝันเป็นอื่นแล้ว

ความฝันที่สวยซึ้งยิ่งกว่า

...ผู้ใดมีความฝันตรงกับชีวิตในความเป็นจริง?

...มาตรว่ามี เมื่อตื่นขึ้นมายังคงเป็นความว่างเปล่า

ดังนั้นความฝันเป็นความฝันตลอดกาล ความฝันหาใช่ความจริงไม่

.....

ดาบของซิบเลี่ยงเทียนเป็นความจริง มิใช่ความฝัน

มันใช้ดาบออก ดาบงดงามดั่งความฝัน หลากสีหลากสัน โดยเฉพาะสีแดงสดราวโลหิต

ดาบของมันกลับก่อเกิดสภาพความจริงอันอำมหิตขึ้น

ดาบพลกวีดผ่าน ในสีดำปรากฏสีแดงเกรี้ยวกราดกระเซ็นซ่าน

จากนั้นทั้งหมดค่อยพบว่า สีแดงนั้นคือโลหิต สีดำคือเสื้อผ้าที่เหล่ามือสังหารสวมใส่

เหล่ามือสังหารกัดฟันยืนหยัด พวกพ้องที่หลั่งโลหิตล้มตายลง ล้วนไม่ยอมส่งเสียงร้องคร่ำครวญต่อศัตรู ผู้ที่ไม่ได้หลั่งโลหิต ดวงตา

ก็แดงฉานด้วยสายเลือด

ซิบเลี่ยงเทียนก็เช่นฆ่าจนตาแดงฉานด้วยสายเลือด

จิตวิญญาณไม่ได้อยู่บนร่างของมัน หากแต่อยู่ในดาบของมัน

ทุกดาบที่ฟาดฟันออก ชีวิตของมันโศกซึ้งเจิดจ้า งดงามดั่งความฝัน

...ใช่เป็นเพราะความฝันงดงามเกินไป คนมีชีวิตอยู่ในโลก จึงชมชอบฝันหรือไม่?

.....

ทันใด เสียงเคาะบอกโมงยามดังขึ้น

เป็นเวลายามสองกับอีกสามจุด

...บอกเวลาตรงกันข้ามกับเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง

...เมื่อครู่เป็นยามสามกับอีกสองจุด

...นี่เป็นโมงยามอันใด เวลาไหนเลยถอยหลังได้?

เหล่ามือสังหารความจริงถือทวนยืนหยัด แม้ทราบว่าต้องหลั่งโลหิต ยังคิดเสี่ยงชีวิต

...อาจบางทีที่เสี่ยงชีวิต เป็นเพราะมีแต่เสี่ยงชีวิต ค่อยมีชีวิตอยู่ได้

ดังนั้นพวกมันโถมใส่ดาบเล่มนั้น ราวกับโถมใส่ฝันร้าย

มาตรว่านี่เป็นฝันอันสวยงามของซิบเลี่ยงเทียนก็ปาน

โดยปกติแล้ว ฝันอันสวยงามของคนผู้หนึ่งอาจเป็นฝันร้ายของอีกคนหนึ่ง

แต่แล้วยามนั้น เสียงเคาะบอกโมงยามดังขึ้น

มือสังหารที่หลงเหลือหยุดชะงักลง บ้างถลึงตาใส่ถังป้องู้ เตียถั่ว

ซิบเลี่ยงเทียน เม่งคงคงและแพ้เจียม บ้างไอบอุ้มซากศพพวกพ้องบนพื้นขึ้น แต่ไม่ไถมไปเบื้องหน้าอีก

พวกมันเริ่มถอนตัวล่าถอย

ซิบเลี่ยงเทียนตวาดว่า

"หนีไม่รอดหรอก"

พลางตวัดแกว่งดาบเข้าหา มือดาบที่ด้านหลังของมันทั้งเจ็ดกระเหี้ยนกระหือรือใคร่ลงมือแต่แรก ยามนั้นพากันหนุนเนื่องเข้าหา

แพ้เจียมพลันกล่าวกับเม่งคงคงว่า

"พวกเรามีความจำเป็นต้องสู้ศึกที่เลอะเลือนงมงายนี้หรือไม่?"

หากบอกว่าซุ่มเสียงของถังป้องกู้ทั้งเร็วทั้งดัง ราวกับประทัดพวงหนึ่ง อย่างนั้นซุ่มเสียงของมันก็คลับคล้ายประทัด...ประทัดที่ดังจากใต้กระปุกเคลือบ ที่ครอบไว้ใบหนึ่ง

เม่งคงคงทอดถอนใจกล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องอับจนปัญญา ซิบจึงจู่ลงมือแล้ว"

แพ้เจียมกล่าวว่า

"ท่านความจริงยับยั้งได้"

เม่งคงคงกล่าวว่า

"คิดยับยั้งดาบของซิบเลี่ยงเทียน นอกจากใช้ดาบวิเศษพบกันของเรา"

แพ้เจียมขบคิดแล้วกล่าว

"ในเมื่อลงมือ ก็ไม่ควรละเว้นผู้คนมีชีวิตรอดได้"

เม่งคงคงเห็นพ้องด้วย

มันก็คิดกล่าวคำพูดเช่นนี้

แต่ว่าคำพูดนี้ ทางที่ดียังคงให้ผู้อื่นบอกออกมา

ยามนี้แพ้เจียมบอกออกมาแล้ว

ขอเพียงมีคนบอกออกมา มันก็กระทำได้ด้วยความสะดวกดาย

...ไม่ว่าคนเหล่านี้มีความเป็นมาอย่างไร สรุปแล้วเป็นซิบเลี่ยงเทียนลงมือก่อน เป็นแพ้เจียมออกคำสั่งสังหาร

...ต่อให้มันฆ่าผิดไป เมื่อสืบสาวราวเรื่องมันก็มีข้อผลักไสปายเบี่ยงได้

เม่งคงคงงอนิ้วดีดคมดาบเบาๆ

นิ้วมือกับคมดาบปังเกิดเสียงสั่นสะท้านเบาๆ ราวกับยินดีที่พบกัน

เม่งคงคงคิดฆ่าคนแล้ว

ยามนั้นเหล่ามือสังหารล้มตายลงหกเจ็ดคน ยังมีอีกเจ็ดแปดคนถูกคุกคามถึงนอกประตูหลัง

ระเบียงหลังของร้านสุราล้วนพังทลายลง ลมที่พัดเฉียง ฝนอันรุนแรงพร่างพรูเข้ามา

นอกจากลมที่พัดเฉียง ฝนอันรุนแรงแล้ว คล้ายยังหอบเอาวัตถุสิ่งหนึ่งเข้ามา

เป็นเงาร่างสีเทาสายหนึ่ง

.....

ความหนาว

หนาวอย่างยิ่ง

เป็นความหนาวที่เย็นเยือกชนิดหนึ่ง

ถังป้องู้ เตียถั่ว เม่งคงคง แพ้เจียม ซิบเลี่ยงเทียนและมือสังหารเหล่านั้นล้วนมีความรู้สึกเช่นนี้ นั่นเป็นความเย็นที่เสียดกระดูก ความ

หนาวที่ผนึกความคิดต่อสู้ของผู้คนแข็งตัวไป

มือดาบทั้งเจ็ดความจริงโลดแล่นนำหน้าซิบเลี่ยงเทียนออกไป แต่แล้วผู้คนแถวหน้าสุดสามคนพลันล้มลง

ขณะที่มือสังหารเหล่านั้นถูกปลิดปลงจวบจนตายยังไม่ยอมส่งเสียงร่ำร้องด้วยความเจ็บปวดออกมา แต่มือดาบทั้งสามนี้ตอนเสียชีวิตกลับไม่ทันส่งเสียงอันใดก็จบชีวิตไป

ที่ทรวงอกพวกมันมีรูปโลหิตรูหนึ่ง

คนที่หนึ่งคล้ายถูกกระบี่แทงใส่ ผู้ลงมือคงต้องเป็นยอดฝีมือในเชิงกระบี่ ทั้งนี้เพราะเพียงกระบี่เดียวก็แทงถูกขั้วหัวใจ กระทั่งโลหิตยังไหลหลั่งไม่มากนัก

คนที่สองคล้ายถูกหอกยาวแทงทะลุ รูโลหิตที่ทรวงอกทั้งลึกทั้งสยดสยอง

คนที่สามปากแผลพิเศษพิสดารยิ่งกว่า คล้ายกับถูกฉมวกแหวกน้ำที่เป็นอาวุธนอกสารบบทะลวงใส่

รูโลหิตที่ผิดแผกแตกต่างสามรู

อาวุธที่ผิดแผกแตกต่างสามชนิด

ผู้มาเพียงลำพังคนเดียว

ในมือผู้มาไม่มีอาวุธ

มันหันหลังให้กับทุกผู้คน หันหน้าหาหลังร้าน

ที่เบื้องนอก ท้องฟ้าดำทะมึน ลมรุนแรงฝนโหมซัง

คนผู้นี้ซุบผอมดุจสายฝน ลึกลำดั่งรัตติกาล เย็นเยือกราวสายลม

ยอดฝีมือผอมสูงนี้สวมชุดยาวสีเทาหมองคล้ำ เหนือไหล่สะพาย

ห่อผ้า ทั้งเก่าทั้งคร่ำคร่า ทั้งหนักทั้งอึ้งตึงใบหนึ่ง

มือขวาบันวางอยู่บนห่อผ้าเหนือไหล่ซ้ายของมัน

...มันเป็นใคร?

.....

เม่งคงคงรู้สึกขนลุกเกรียว

ซิบเลี่ยงเทียนพลันถอยกายไปหนึ่งก้าว ก็ถาโถมเข้าหา

มันจะอย่างไรเป็นหัวหน้าหมู่ตึกตระกูลซิบ

มันไม่อาจแสดงความขลาดเขลาต่อหน้าบริวาร มิหนำซ้ำมันคิดแสดงออกถึงความเด่นล้ำตลอดมา

แสดงออกว่าเด่นล้ำกว่าเม่งคงคงและแพ้เจียบ

ดังนั้นมันได้แต่มุ่งหน้าไป

ย่อบมุ่งหน้าไปพร้อมกับดาบของมัน

เป็นดาบสะท้านฝัน

แต่แล้วดาบของมันพลันเปลี่ยนแปร มันชัดดาบออกจากมือ

ฝันสลายแล้ว

คนผอมสูงพลันหมุนตัวกลับมา

ยังคงไม่เห็นมันลงมือ เพียงเหลือบเห็นใบหน้าที่คล้ายถูกน้ำแข็งผนึกคลุมอยู่ชั่วนาตาปีใบนั้น

แพ้เจียบคราง หนักๆ พลันพุ่งตัวออกไป

มันไปได้ส่งเสียง ดาบของมันก็ปราศจากซุ่มเสียง

ดาบห้าเสือล้างตระกูลที่มีพลังสภาวะแกร่งกร้าวรุนแรงตลอดมา

กลับฝีกปรือถึงขั้นไร้ซุ่มไร้เสียง เกรงว่ามีแต่แพ้เจียมคนเดียว

ประกายดาบวูบขึ้นคราหนึ่ง คนก็ล่าถอยกลับคืนมา

ขณะที่มันล่าถอย ได้ช่วยเหลือซิบเลี่ยงเทียนกลับมาด้วย

เสื้อผ้าทรวงอกของซิบเลี่ยงเทียน มีคราบสีแดงสดจุดหนึ่ง

จุดแดงเล็กอย่างยิ่ง คล้ายมีขนาดเท่าถั่วแดงเท่านั้น

แต่ว่าซิบเลี่ยงเทียนคล้ายพังทลายไปสิ้น ดูจากท่าทีของมัน คล้ายยังปวดร้าวกว่าถูกผู้คนใช้ดาบหั่นลำไส้ของมันเป็นหกท่อน ทิ่มแทงดับหัวใจของมันเป็นแปดรู พร้อมกับสับนิ้วมือทั้งสิบของมันออกมาเสียอีก

แพ้เจียมร่างเตี้ยเล็กยิ่ง

แต่มันยืดกายขึ้น มือถือดาบมั่น คล้ายกับเป็นกระบองเหล็กท่อนหนึ่ง

เสื้อผ้าทรวงอกของมันก็มีโลหิตไหลซึม

คราบโลหิตขยายตัวออกอย่างรวดเร็ว เป็นเหตุให้เสื้อผ้าสีคราม ทั้งชุด กลับกลายเป็นสีม่วงทีละน้อย

คนผอมสูงหันหลังไปอีกครา ยังคงมองดูสายฝนที่นอกห้อง

...ทิวทัศน์สายฝนมีอันใดน่าดู?

เบ่งคงคงไม่ทราบ

มันยื่นมือช้อนรับดาบที่ถูกกระแทกกระเด็นของซิบเลี่ยงเทียนเอาไว้ ค่อยพบว่าฝ่ามือตัวเองซุ่มไปด้วยหยาดเหงื่อ

...คนผอมสูงนี้ที่แท้เป็นใคร?

มันไปทราบเช่นกัน

มันเพียงทราบว่า มือสังหารเหล่านั้นแบกร่างพวกพ้องที่บาดเจ็บล้มตาย ล่าถอยออกจากร้านสุรา

เบื้อเผชิญหน้ากับศัตรูเข้มแข็ง ที่แทบเป็นความน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้ มันสมควรทำอย่างไรดี?

.....

ยามนั้น เม่งกงคงได้ยินซุ่มเสียงชนิดหนึ่ง

ซุ่มเสียงที่ปลอดโปร่งสบายอารมณ์ อ่อนโยนน่าสนิทสนม ทำให้ผู้รับฟังนึกวาดบโนภาพว่า คนกล่าววาจาต้องเป็นคนร่างอ้วนฉุ ปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้าผู้หนึ่ง ได้ยินมันกล่าวว่า

"ที่แอ๋เต้ยฉิก (ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน) ซิบจึงกู้ เม่งซิงแซ แพ้มึ้งกู้ พวกท่านสบายดี?"

บันกล่าวเสริมอีกประโยคหนึ่ง คล้ายกับคะยั้นคะยอผู้คนดื่มสุราเติมน้ำชาว่า

"ระหว่างนี้ใช่ร่ำรวยหรือไม่?"

ถังป้อกู้กับเตียถั่วพอเห็นคนกล่าววาจา คนหนึ่งระบายลมหายใจโล่งอก อีกคนหนึ่งกลับปั้นหน้าเคร่งเครียด

คนผู้นี้ร่างอ้วนสมบูรณ์ จากลักษณะภายนอกแสดงว่ามีวาสนามากล้น

มันย่อมเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ฉงว้ยเม้ง

มันพอปรากฏกาย ถังป้อกู้ก็ทราบว่ามีหนทางรอดแล้ว

คนเหล่านี้ย่อมไม่กล้าฆ่าคนต่อหน้าหัวหน้ากรมราชทัณฑ์บ้านเมือง

เตียถั่วพอเห็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ ก็ศีรษะพองโต
ทั้งนี้เพราะมันเคยลิ้มรสความเจ็บปวดจากเจ้าหน้าที่บ้านเมืองมา
แต่ว่าคนทั้งสองล้วนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง
ที่ตื่นเต้นสงสัยเป็นคำทักทายประโยคแรกของฐูง้วยเม้ง
...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นใคร?

.....

คนผอมสูงพลันหายวับไป

ที่เบื้องนอกคงเหลือแต่ลมฝนตกพรำ
คล้ายกับว่าฐูง้วยเม้งพอปรากฏกาย คนผอมสูงก็หายสาบสูญในปัดดล
"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"
เม่งคงคงพึมพำขึ้นว่า
"บุคคลเช่นนี้ก็ถือเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน อย่างนั้นที่หนึ่งแห่งแผ่นดินไยมิใช่เป็น..."
ฐูง้วยเม้งหยีตากล่าวอย่างขึ้มแข้มว่า
"ฉายาของมันไม่ได้ถ่อมตนแม้แต่น้อย มันเห็นว่ายอดคนที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน คือวีรบุรุษเซียวชิวจุ้ย ที่สองแห่งแผ่นดินคือผู้ผยองอี้ค้วงทู้ ที่สามแห่งแผ่นดินคือหัวหน้าพรรคอำนาจลี้ติ้บจิว ที่สี่แห่งแผ่นดินคือเจ้าสำนักธารโลหิตอ้วยปุยฮ้วย ที่ห้าแห่งแผ่นดินคือจอมทัพงักฮุย ที่หกแห่งแผ่นดินคือขุนทัพผู้ซื่อสัตย์ ฮั่นสี่ตง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินค่อยเป็นมัน"
(เซียวชิวจุ้ยเป็นตัวเอกของนักสู้คะนองศึก อี้ค้วงทู้ หัวหน้าพรรค

อำนาจก็เป็นตัวละครในนักสู้คะนองศึกอ้วยปุยฮ้วยเป็นตัวละครในกระบี่ท่องยุทธจักร งักฮุยกับฮั่นสี่ตงล้วนเป็นแม่ทัพสมัยราชวงศ์ซ้อง ที่นำทัพต่อต้านกองทัพของทหารได้กิม)

เม่งคงคงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"มันไม่ได้ถ่อมตนจริงๆ ไม่ได้ถ่อมตนแม้แต่น้อย"

จูง้วยเม้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ใช่แล้ว มันมิใช่คนที่ถ่อมตนตลอดมา"

ถังป้องู้บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจต่อคนผู้นี้ อดถามมิได้ว่า

"มันเป็นคนเยี่ยงไร?"

จูง้วยเม้งสลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวว่า

"เราเพียงทราบว่า มันเรียกว่าที่เจ็ดแห่งเผ่นดิน อื่นๆ ล้วนไม่ทราบทั้งสิ้น"

เตียถั่วมองดูฝนที่ตกพรำทางเบื้องนอก พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"อาจบางทีมันเป็นคนที่เศร้าเสียใจต่อเรื่องส่วนตัว เรื่องส่วนรวม เรื่องทางโลก"

จากนั้นลดซุ่มเสียงแผ่วเบา กล่าวกับถังป้องู้ว่า

"มันเป็นบุคคลที่พอเข้าสู่เมืองเชี่ยงอัน ก็สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ไล้ตั่วเจ้"

เม่งคงคงคล้ายไม่ได้ยินซุ่มเสียงที่แผ่วเบาของมัน เพียงกล่าวว่า

"ผู้ไดทราบ อาจบางทีมันเป็นคนที่ไม่กังวลสนใจต่อเรื่องส่วนตัว เรื่องส่วนรวมและเรื่องทางโลก"

เม่งคงคงพลันกล่าวว่า

"เก็งจ้งตั่วนั้ง (หัวหน้าราชทัณฑ์) ก็มีอารมณ์มาดื่มสุราในที่นี้ด้วยหรือ?"

จงง้วยเม้งยิ้ม พลางกล่าวว่า

"ใช่ เราไหนเลยมีบุญวาสนาเช่นเม่งชิงแซ เพียงแต่ฟังว่าที่นี้เกิดการต่อสู้ ดังนั้นรุดมาชมดู เรารับตำแหน่งอันต่ำต้อยน้อยนิด แต่แบกภาระราวพะเนินเหล็ก มิอาจไม่ปฏิบัติหน้าที่สนองพระเดชพระคุณอย่างเต็มที่"

เม่งคงคงมองดูมือดาบฝ่ายตน ที่ทอดร่างเป็นซากศพอยู่บนพื้นทั้งสามคน เหลียวดูซิบเลี่ยงเทียน ก็เจ็บปวดจนคล้ายกับว่า เรี่ยวแรงทั่วร่างถูกสูบออกหมดสิ้น สำหรับแพ้เจียมก็หลับตาโคจรพลังพักผ่อน จึงกล่าว

"พวกเราดื่มสุราในที่นี้ พลันมีคนเข่นฆ่าเข้ามา ทำร้ายพวกเราสามคน"

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"พวกท่านมีคนเสียชีวิตไปสามคนจริง แต่พวกมันก็คล้ายตกตายหลายคน"

เม่งคงคงรับคำว่า

"ถูกแล้ว พวกมันหาได้มีเปรียบไม่"

จูง้วยเม้งกล่าวด้วยความลำบากใจว่า

"คนตายแล้วก็แล้วกันไป แต่ผู้ที่มีชีวิตอยู่ผิดแผกแตกต่าง ตามกฎหมายบ้านเมือง ฆ่าคนต้องชดใช้ชีวิต เราในฐานะผู้รักษากฎหมาย บางครั้งมิอาจไม่ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด"

เม่งคงคงรู้สึกเสื่อมเสียหน้าอยู่บ้าง แต่ยังกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เราเข้าใจ จูตั่วนั้งมีเนตรทิพย์ดุจสายฟ้า พวกเรากินเงินเดือนของปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อยแซ่ปึง) ไหนเลยกล้าละเมิดกฎหมายโดยใช่เหตุ?"

จูง้วยเม้งยิ้มออกมา กล่าวว่า

"พวกท่านเป็นคนสนิทของปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย ย่อมไม่ละเลยต่อกฎหมายบ้านเมือง เพียงแต่ว่า..."

มันกล่าวด้วยความลำบากยากใจว่า

"หากว่าพวกท่านมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี เรียกว่าล่วงรู้กฎหมายทำผิดกฎหมาย จะได้รับโทษทวีคูณ"

เม่งคงคงล้วงกระดาษจากในอกเสื้อปึกหนึ่ง ยื่นส่งต่อจูง้วยเม้ง กล่าวว่า

"บนร่างจูตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่จู) แปดเปื้อนน้ำฝน โปรดใช้กระดาษเหล่านี้เช็ดเถอะ"

มันขณะจะเดินเข้ามาสัมผัสกับมือที่อวบอ้วนของจูง้วยเม้ง ชายชราที่หรุบตาแทบหลับไหล ที่ยืนอยู่ข้างกายจูง้วยเม้งผู้หนึ่งพลันเลิกคิ้วทั้งสอง ดวงตาสาดประกายเย็นเยียบราวอาวุธออกมา

ยังมีเด็กหนุ่มที่เอียงอายอีกคนหนึ่ง วันนี้หาได้อยู่ข้างกายจูง้วยเม้งไม่

จูง้วยเม้งกำกระดาษปึกนั้นไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน เราไม่เปียกปอน โปรดรับกลับไป"

เม่งคงคงโบกมือกล่าวว่า

"ไม่ สมควรเช็ดสักครา"

"หากเรือร่างเปียกปอน มันยังไม่พอเช็ด ท่านเก็บไว้ใช้สอยเองเถอะ"

เม่งคงคงเข้าใจความหมายเป็นอย่างดี รีบกล่าวว่า

"หากไม่เพียงพอ ตัวเรายังมีอีกเล็กน้อย ขอเก็งจ้งตั่วนั้ง โปรดให้เกียรติ..."

ชายชราที่ข้างกายฉูง้วยเม้งพลันกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"ตั่วนั้งต้องการให้นำกลับไป"

เม่งคงคงยิ้มประจบ กล่าวว่า

"เก็งจ้งตั่วนั้งหากตำหนิว่าน้อย เราพอกลับไป จะเรียนให้เซี่ยว-โฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อย) จัดส่งมาอีกสิบเท่า..."

ชายชรานั้นตวาดว่า

"นำกลับไป"

เม่งคงคงอับจนปัญญา ได้แต่รับม้วนกระดาษกลับมา ชุกเก็บไว้ในอกเสื้อ

ฉูง้วยเม้งกลับถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราไฉนมีสายตาที่ดีถึงเพียงนี้?"

เม่งคงคงยามกะทันหันไม่ทราบตอบอย่างไรดี

ฉูง้วยเม้งถามเองตอบเองว่า

"ทั้งนี้เพราะเราอายุมากแล้ว"

ดูจากเปลือกนอกของมัน เพียงมีอายุสามสี่สิบปี คนอ้วนแก่ชราเชื่องช้า อย่าว่าแต่คนอ้วนที่ยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ยามนี้มันบอกว่าตัวเองชรา

เม่งคงคงได้แต่รับฟัง

ผู้ใดให้มันเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์

...คำพูดของ "หัวหน้า" ประดามีในโลก ผู้ที่มิใช่ "หัวหน้า" ย่อมต้องน้อมรับฟัง

จูง้วยเม้งกล่าวสืบต่อ

"คนอายุมากขึ้น สายตาก็ใช้การไม่ได้ สมมุติเช่นเมื่อครู่ เราเห็นคนชุดดำเจ็ดแปดคนนอนกับพื้นคล้ายกับตายแล้ว แต่ชั่วพริบตาก็หายวับไป คาดว่าเราคงดูผิดไปแล้ว"

เม่งคงคงนับว่าเข้าใจจิตเจตนาของจูง้วยเม้งอยู่บ้าง

มันตื้นตันใจจนแทบคุกเข่าลง

...ผู้คนภายในเมืองไคฮง ผู้ใดไม่ล่วงรู้ฝีมือของจูง้วยเม้ง

...มันหากคิดจัดการท่าน กับไม่คิดจัดการท่าน นับว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน ต่างกันประดุจขึ้นตำหนักสวรรค์และลงสู่ขุมนรก

...ยามนี้จูง้วยเม้งกล่าวเช่นนี้ เท่ากับแสดง "ท่าที" ออกมาแล้ว

จูง้วยเม้งกล่าวอีกว่า

"สมมุติเช่นดอนนี้ เราเห็นบนพื้นมีคนตายที่ถือดาบอยู่สามคน แต่ชั่วพริบตาพวกมันก็หายวับไป

มันหันไปถามชายชราที่ข้างกายว่า

"ยิ่มเล้า เจ้าใช่เห็นว่าเราตาฝาดไปหรือไม่?"

ชายชรานั้นกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"หากบนพื้นมีคนตายจริงๆ ตั้วนั้งไหนเลยไม่เห็นได้?"

จูง้วยเม้งถามเสียงเนิบนาบว่า

"ดังนั้นบนพื้นหามีคนตายไม่ ใช่หรือไม่?"

ยิ่มเล้าตอบว่า

"ใช่แล้ว"

จูง้วยเม้งหันไปกล่าวกับเม่งคงคงว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกว่า เรามีเนตรทิพย์ดั่งสายฟ้าหรอกหรือ?"

เม่งคงคงกล่าวอย่างนับถือเลื่อมใสว่า

"เราเข้าใจแล้ว ตั่วนั้งเพียงเห็นสิ่งที่สมควรเห็น"

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว คนผู้หนึ่งหากเพียงเห็นสิ่งที่มันสมควรเห็น ได้ยินเรื่องที่มันสมควรได้ยิน กล่าวคำพูดที่มันสมควรกล่าว กระทำเรื่องราวที่มันสมควรกระทำ จะมีชีวิตอย่างเบิกบานใจกว่าเดิม และมีชีวิตยืนยาวกว่าเดิม"

เม่งคงคง "จัดการ" กับคนตายบนพื้นในบัดดล

พวกมันถึงกับไม่ทิ้งคราบโลหิตอยู่ในร้านสุราแม้สักหยดเดียว

จากนั้นเม่งคงคง ซิบเลี่ยงเทียน แพ้เจียมจึงกล้าจากไป

.....

ถังป้องกับเตียถั่วก็คิดจากไป

จูง้วยเม้งพลันกล่าวว่า

"เมื่อครู่มิใช่มีคนบอกว่า ที่นี้เกิดการต่อสู้หรอกหรือ?"

ยิ่มเล้าตอบว่า

"ถูกแล้ว ประตูหลังของที่นี้พังลงมา โต๊ะเก้าอี้เสียหาย กระทั่งห้องปลดทุกข์ก็พังทลาย เป็นริ้วรอยว่าเกิดการต่อสู้ขึ้น"

จูง้วยเม้งหยีตามองดูรอบข้าง กล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ ผู้ใดด่อยดีกัน?"

ยิ่มเล้าชี้มือไปยังถังป้องู้กับเตียถั่ว กล่าวว่า

"เป็นพวกมัน"

จูง้วยเม้งหยีตามองดูคนทั้งสอง คล้ายกับคนอดอยากเป็นเวลานาน มองดูอาหารอันโอชะก็ปาน ปากกล่าวว่า

"เป็นพวกมันทั้งสอง?"

จากนั้นมันออกคำสั่งว่า

"คุมตัวพวกมันกลับไป"

ถังป้องู้กับเตียถั่วไม่ได้หลบหนี และไม่ได้ขัดขืน

พวกมันหนีไม่รอด

ที่นอกร้านสุรายังมีพนักงานมือปราบหลายสิบคน ล้วนเป็นมือดีของกรมเมืองไคฮง

พวกมันก็ไม่คิดหลบหนี

ทั้งนี้เพราะขณะที่ยิ่มเล้าพันธนาการพวกมัน ได้บอกกล่าวเบาๆ ว่า

"ขอเพียงกลับไปว่ากล่าวให้กระจ่างชัด ก็ไม่มีเรื่องราวใด พวกเราเพียงทำตามหน้าที่เท่านั้น"

ถังป้องู้กับเตียถั่วก็คิดติดตามพวกมันจากไป อย่างน้อยสามารถหลีกเลี่ยงจากการล่าสังหารของเม่งคงคงและพวก ตลอดจนการซุ่มจู่โจมของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

แต่ว่าพวกมันผิดแล้ว

พวกมันลืมเลือนว่า มีคำพูดของบุคคลชนิดหนึ่งเชื่อไม่ได้เด็ดขาด

บทที่ 28
รับทัณฑ์ปางตาย

เตียถั่วก่อนจากไป ยังโบกมือกล่าวกับเถ้าแก่และผู้รับใช้ของร้านสุรา ที่แตกตื่นจนปากอ้าตาค้างว่า

"ข้าวของที่เสียหายในที่นี้ ความจริงสมควรให้พวกเราชดใช้แต่ตอนนี้ไม่ต้องแล้ว จูตั่วนั้งเมื่อยืนมือเข้ามา ย่อมต้องชดใช้ด้วยความยุติธรรม"

ยิ่มเล้าที่ข้างกายจูง้วยเม้งกล่าวว่า

"วางใจเถอะ พวกเราจะชดใช้ให้"

มันหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"จะอย่างไร พวกเราไม่ต้องควักกระเป๋าเอง"

เตียถั่วก็หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เรื่องที่ควักกระเป๋าเองไม่พึงกระทำ เรื่องที่ควักกระเป๋าผู้อื่น

ควรกระทำให้มากไว้"

ยิ่มเล้าตบไหล่คนทั้งสอง กล่าวว่า

"พวกเราพอแรกพบก็ถูกชะตา เมื่อกลับไปจะนั่งลงสนทนาปราศรัยให้สมใจ"

ยามนั้นเตียถั่วกับถังป้องู้เดินออกจากร้านสุราอันเย็นเยือก เดินเข้าตัวเมืองที่มากลมฝน

ท่ามกลางสายฝนดกพรำ พนักงานกรมเมืองที่ถือโคมลมคลั่งตายเดินนำหน้า แสงสว่างในมือส่องต้องใบหน้าที่เย็นเยียบ ยามมองจากแง่มุมด้านข้าง ขบวนผู้คนนี้คล้ายศพเดินได้ เผชิญเสียงเพรียกเรียกหาจากอเวจีต้อนพวกมันไปสู่ที่ซึ่งสถิตอยู่

....ในเมืองไคยังมีลมฝนอีกมากน้อยเท่าใด?

มีลมฝนอีกกี่ครั้งครา?

.....

นี่หรือคือความ "สมใจ"

หากว่าความสมใจเป็นเช่นนี้ ในชีวิตของถังป้องู้กับเตียถั่ว ไม่ขอมีความ "สมใจ" อีก

.....นี่มิใช่ความสมใจ

.....หากแต่เจ็บปวดแทบสิ้นใจ

ยามนี้พวกมันเข้าใจแล้ว

มือปราบลงทัณฑ์ที่บอกว่า "ขอเพียงว่ากล่าวให้กระจ่างชัด ก็ไม่มีเรื่องราวใด "ที่แท้เป็นการจับคนห้อยหัวกลับมาว่ากล่าว มิหนำซ้ำคำพูด

ที่ว่ากล่าว พวกมันเห็นว่าไม่กระจ่างชัดก็ไม่กระจ่างชัด ยังต้องว่ากล่าวสืบไป จวบกระทั่งพวกมันเห็นว่ากระจ่างชัดค่อยยุติ

สมมุติเช่นยิ่มเล้าถามเตียถั่วว่า

"ท่านไฉนมายังเมืองหลวง?"

เตียถั่วก็ตอบว่า

"เมืองหลวงมาไม่ได้หรือ?"

พนักงานทัณฑสถานที่ด้านหลังผู้หนึ่งพลันยกเท้าถีบใส่ชายโครงมัน

เตียถั่วเจ็บปวดจนชั่วครู่ยังไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ยิ่มเล้าถามอีกว่า

"ท่านไฉนมายังที่นี้?"

"เป็นท่านเชิญเรามา"

"ว่ากระไร?"

"ท่านให้พวกเรามายังที่นี้ เพื่อว่ากล่าวให้กระจ่างชัด"

ยิ่มเล้าทอดถอนใจ ผงกศีรษะคราหนึ่ง

เสียงเชือกกว้านเคลื่อนไหวดังครืดคราด เตียถั่วที่ถูกจับห้อยหัวกลับ ถูกดึงแขนแยกขาออก สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนร่ำไห้ออกมา

ถังป้องู้ที่ด้านข้างกระชากเสียงว่า

"ชายชาตรียินยอมหลั่งโลหิต แต่ไม่หลั่งน้ำตา"

เตียถั่วหลั่งน้ำตาดุจห่าฝน กล่าวว่า

"เรามิใช่ชายชาตรี เรายังไม่ได้แต่งงาน เราเพียงเป็นลูกผู้ชาย"

สภาพของถังป้องู้ก็ไม่ได้ดีเลิศกว่า มันถูกจับมัดดัดร่างเป็นรูปโค้ง

ท้ายทอยแทบกระทบกับปลายเท้า ถูกมัดติดกับกงล้อฟันเฟืองไม้ขนาดใหญ่ ตลอดทั้งร่างแทบถูกฉีกกระชากจากกัน แต่มันยังขู่คำรามว่า

"ช่างเสื่อมเสียหน้าผู้คนนัก..."

คำพูดหลังจากนี้มันไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ทั้งนี้เพราะยิ่มเล้าบอกใบ้ให้คนของมันบังคับเชือกกว้านจนดึง

ถังป้องู้แทบกลับกลายเป็นลูกกลมใบหนึ่ง

มันรู้สึกว่ากระดูกซี่โครงแทบแทงทะลุกล้ามเนื้อทรวงอกออกมา กระดูกสันหลังคล้ายกับจะแตกหักเป็นเจ็ดแปดสิบท่อน ที่กลางหลังเสมือนกับถูกอาวุธลับจ่อคุกคามใส่

ยิ่มเล้ากล่าวกับเตียถั่วว่า

"มันไม่อาจกล่าววาจาแล้ว เราถามท่านอีกครั้ง ท่านมายังเมืองไคฮงทำอะไร?"

ครั้งนี้เตียถั่วตอบในบัดดลว่า

"เราคุ้มครองส่งลุ้ยซุ้งกลับมา"

"ลุ้ยซุ้ง?"

"นางเป็นบุตรีโทนของหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่ง"

"ท่านกับนางมีความสัมพันธ์อันใด?"

"นางเป็นม่วยม่วยร่วมสาบานของเรา"

ยิ่มเล้าถามอีกว่า

"ฟังว่าท่านยังมีพี่น้องร่วมสาบานหลายคน ใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

"พวกมันเป็นลมหวนเจ็ดสายแห่งชมรมดอกท้อ?"

"ถูกแล้ว"

"พวกมันมาถึงเมืองหลวงหรือไม่?"

"ยังไม่"

ยิ่มเล้ายื่นมือกระชากผมของเตียถั่ว กล่าวว่า

"พี่น้องร่วมสาบานมีภัย พวกมันไม่รุดมาช่วยเหลือ ท่านคิดหลอกลวงผู้ใด?"

เตียถั่วรู้สึกว่าใต้นิ้วมือที่ซุบกรังของชายชราผู้นี้ อย่างน้อยมีเส้นผมร้อยเส้นถูกดึงออกมา มิหนำซ้ำมีเส้นผมอีกร้อยเส้นกำลังจะถูกถอนดึงทั้งราก กระทั่งหนังศีรษะก็แทบถูกดึงหลุดไป ดังนั้นร้องว่า

"พวกมันไม่ล่วงรู้ว่า พวกเรามายังเมืองไคฮง"

"พวกท่านทั้งสองลอบหลบหนีมา?"

"ถูกแล้ว"

ยิ่มเล้าถอยกายไปหนึ่งก้าว อาศัยแสงสว่างจากคบไฟ สำรวจดูสีหน้าของเตียถั่ว กล่าวว่า

"สีผิวของท่านไม่ขาวพอ"

"เราความจริงเรียกว่าเตียถั่ว ถั่วที่แปลว่าถ่านดำ"

ใบหน้ายิ่มเล้าปรากฏรอยยิ้มที่ชวนให้ผู้คนแทบอาเจียนขึ้น กล่าวว่า

"ท่านกับลุ้ยซุ้งเป็นเฮียม่วยร่วมสาบานจริงๆ ? พวกท่านไม่ได้กระทำเรื่องราวที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน?"

เตียถั่วหน้าแปรเปลี่ยนไป

เป็นการแปรเปลี่ยนจริงๆ มิใช่เป็นความเจ็บปวดทางร่างกาย หากแต่เป็นเพราะความเดือดดาล

จากนั้นเดียถั่วกล่าวว่า

"ท่านเป็นคนที่หลักแหลมจริงๆ"

ยิ่มเล้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนไม่อาจปิดบังเรา"

มันบอกใบ้ให้ผู้คนที่ควบคุมเชือกกว้านผ่อนคลายเส้นเชือก เปิดโอกาสให้เดียถั่วพักผ่อนหอบหายใจ

เดียถั่วก็หอบหายใจจริงๆ

ยิ่มเล้ายกมือลูบเครา กล่าวว่า

"ยามนี้ท่านใช่คิดบ่งบอกความสัมพันธ์ที่แท้จริงของพวกท่านต่อพวกเราแล้วกระมัง?"

เดียถั่วกระซิบบอกว่า

"ถูกแล้ว แต่เราเพียงบอกต่อท่านคนเดียว"

พลางกวาดตาไปยังถังป้องู้แวบหนึ่ง

ยิ่มเล้าเข้าใจในบัดดลร้องสั่งว่า

"พวกเรา คุมตัวมันออกไป"

ถังป้องู้ขู่คำรามว่า

"เฮ็กถั่วเท้า (หัวถ่านดำ) เจ้าลูกเต่าที่ไร้ยางอาย..."

จากนั้นคำด่าทอของมันเปลี่ยนเป็นคร่างหนักๆ ทั้งนี้เพราะเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานใช้เหล็กเผาไฟแดงจี้ใส่ปากแผลของมัน ปรากฏควันดำสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมาในบัดดล

เดียถั่วกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องกีดกันมันออกไป เพียงเอียงหูมาก็ใช้ได้แล้ว"

ยิ่มเล้าครุ่นคิด เช่นนี้ก็ประเสริฐ ให้ถังป้องู้เห็นกับตาว่าเตียถั่วขายคนของตึกหกหุนครึ่ง ดังนั้นโน้มหน้าไป กล่าวว่า

"ท่านบอก"

เตียถั่วไม่ได้บอก

มันอ้าปากขบกัดใบหูของยิ่มเล้าไว้

ยิ่มเล้าร้องเสียงพิกล กวาดฝ่ามือใส่ เตียถั่วไม่ยอมถอนปากออก เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่หลงเหลือแยกย้ายลงมือ ตบตีเตียถั่วจนโลหิตกบจมูกปาก แต่ไม่ยอมอ้าปากออก

มีคนม้วนเชือกกว้าน ชักดึงเตียถั่วขึ้น แต่เตียถั่วกัดใบหูของยิ่มเล้าพลอยฉุดดึงมันขึ้นไป

ถังป้องู้ชมดูจนเบิกตาแทบฉีกขาด แต่ไม่อาจช่วยเหลือได้

ยิ่มเล้าเจ็บปวดสุดทนทาน ได้แต่กล่าวว่า

"ท่านปล่อยเรา"

เตียถั่วสั่นศีรษะ ยิ่มเล้าจึงกล่าว

"ท่านปล่อยเรา เราไม่ทำร้ายท่านเด็ดขาด"

เตียถั่วค่อยถอนปากออก ยิ่มเล้าพุ่งถอยไปสองก้าว ยกมือกุมใบหูกระชากเสียงว่า

"ลงทัณฑ์"

เตียถั่วหลับตาลง กล่าวว่า

"เราทราบแต่แรกว่าท่านไม่รักษาคำพูด แต่เรากลับไม่หิวโหย ไม่คิดกลืนใบหูโสโครกของท่านลงท้องไป"

เอ่ยถึงตอนนี้ ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ทั้งนี้เพราะทัณฑ์ทรมานทั้งหลายกำลังถลกหนัง ฉีกกล้ามเนื้อหักกระดูกของมัน

เตียถั่วยังคงร่ำร้องตะโกนก้อง เรียกหาบิดามารดาดุจเดิม

ถังป้องู้กลับกล่าวว่า

"ประเสริฐ มีความเข้มแข็ง"

ยิ่มเล้าลูบคลำใบหู กล่าวอย่างเตียดแค้นว่า

"เราก็ทราบว่าท่านมีความเข้มแข็งตลอดมา"

ถังป้องู้กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เราเป็นลูกผู้ชาย ท่านเป็นคนต่ำช้า"

ยิ่มเล้ากระชากเสียงว่า

"ต่อให้ท่านเป็นลูกผู้ชาย เราเป็นคนต่ำช้าแล้วจะเป็นไร ที่แล้วมาล้วนเป็นคนต่ำช้าเคี่ยวกรำลูกผู้ชาย ท่านเจ็บปวด เราเบิกบานใจ เราจัดการท่านจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน ดูว่าท่านจะเป็นลูกผู้ชายได้อย่างไร สุดท้ายลูกผู้ชายถูกโค่นล้มลง คนต่ำช้ากลับมีชีวิตเป็นปรกติสุข มองดูซากกระดูกของลูกผู้ชายถูกสุนัขแทะกิน"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ตายแล้วจะเป็นไร ท่านจะช้าเร็วก็ยากรอดพ้นจากความตาย เราหอมจรุงร้อยชาติ ท่านเหม็นคลุ้งไปพันปี"

"ท่านจึงเหม็นคลุ้ง ท่านตายแล้วมีชื่อเสียงมิสู้เรามีชีวิตอย่างสราญรมย์"

ถังป้องู้กล่าวอย่างได้คิดว่า

"มิน่าเล่าเตียถั่วไม่ยอมกลืนกินใบหูของท่านลงไป ที่แท้ท่านเหม็น

คลุ้งยิ่ง เหม็นคลุ้งแทบตาย"

มันโถมออกจากห้องปลดทุกข์กลางสายฝน บนร่างยังแฝงกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง คราบโลหิตเหงื่อไคลเคล้าระคน แต่ยิ่มเล้าไม่ได้ดำหนิมันเหม็นคลุ้ง มันกลับด่าว่าผู้อื่นเหม็นคลุ้ง

ยิ่มเล้าหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราถามท่าน วีรบุรุษผู้กล้าเช่นท่านยอมตายไม่ยอมตอบคำถามกระมัง?"

ถังป้องู้ถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ไม่แน่นัก ต้องดูว่าท่านถามอันใด?"

ยิ่มเล้ากริ่งเกรงมันใช้เล่ห์อุบายเช่นเดียวกับเตียถั่ว แต่มิอาจไม่ปฏิบัติภารกิจให้ลุล่วง ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านตอบแต่โดยดี รับรองว่าท่านอยู่ที่นี่อย่างสุขสบาย...

ถังป้องู้ใจหายวูบ กล่าวว่า

"ท่านตระเตรียมคุมขังพวกเราอยู่ที่นี่ไปชั่วชีวิต?"

"หากพวกท่านบริสุทธิ์ ไม่ว่าผู้ใดก็รั้งท่านไว้ไม่ได้ ขอเพียงท่านยินยอมร่วมมือด้วยดี ที่นี่หาใช่สถานที่รั้งคนไปชั่วชีวิตไม่"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ตกลง ท่านสั่งคนหยุดมือก่อน"

"ท่านตอบวาจาตามความสัตย์สักหลายประโยคก่อน เราค่อยสั่งคนหยุดมือ"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"ไม่ได้ พี่น้องเราหากบาดเจ็บสาหัสเกินไป เราจะเจ็บปวดใจ

ขณะที่เราเจ็บปวดใจ กล่าววาจาจับต้นชนปลายไม่ถูก ไม่อาจบอกความจริงแม้สักประโยคเดียว”

ยิ่มเล้าบอกใบ้ให้บริวารหยุดทรมานเตียถั่ว ยามนั้นเตียถั่วถูกดึงเล็บข้างซ้ายหลุดไปสามนิ้ว โลหิตชุ่มโชกใบหน้าซีกขวาถูกดบจนลูกดาแดงฉานด้วยสายเลือด ตาข้างซ้ายทั้งบวมทั้งเขียว ดั้งจมูกถูกต่อยหัก ข้อมือขวาหลุดจากข้อต่อ เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานผู้หนึ่งกำลังดอกเข็มยาวเจ็ดนิ้วใส่ทวารของมัน ขณะที่ยิ่มเล้าสั่งให้หยุดมือ เข็มยาวจมลึกเข้าไปครึ่งหนึ่งแล้ว

ยิ่มเล้ากล่าวว่า

“ท่านบอกเถอะ”

ถังป้องู้สูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

“ท่านถามเถอะ”

“ท่านไฉนมายังเมืองไคฮง?”

“เรามาหาอุนยิ้ว”

“อุนยิ้ว? เป็นเซี่ยวซือม่วยของโชวมั่งจิ้ม?”

ถังป้องู้รับคำ ยิ่มเล้าถามย้ำว่า

“ท่านมาหานาง หรือมาหาโชวมั่งจิ้มผู้เป็นซือเฮียนาง?”

“เราไยต้องมาหาซือเฮียของนาง เราหารู้จักโชวมั่งจิ้มไม่”

“ตอนนี้ท่านรู้จักแล้ว”

“ย่อมแน่นอน”

ยิ่มเล้ากล่าวถามว่า

“ท่านมีความนึกคิดอย่างไร?”

“เรามีอันใดไม่กล้านึกคิด?”

"ท่านทางที่ดีตอบคำถามเราตามความสัตย์ ไม่เช่นนั้นสหายท่านจะได้รับความเจ็บปวดทรมาน"

ถังป้องู้ไม่ทันตอบคำ ได้ยินเตียถั่วดิ้นรนร่ำร้องว่า

"ตั๋วจุ้ยงู้ ท่านไม่ต้องห่วงใย เราร่ำร้องเรียกหาบิดามารดา แต่จะไม่ร้องบอกให้ท่านอย่าได้ตอบคำถามของมัน"

ยิ่มเล้าตวาดว่า

"รับฟังไว้ หากมันกล้าปากมาก ให้ตัดลิ้นออกมาก่อน"

เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานรับคำโดยพร้อมเพรียง คล้ายกับตระเตรียมเชือดเตียถั่วทั้งเป็น

เตียถั่วแลบลิ้นด้วยความตระหนก สงบซุ่มเสียงไว้

ยิ่มเล้าค่อยถามถังป้องู้ว่า

"ท่านใช่ได้รับมอบหมายจากผู้ใด ให้มาติดต่อกับโซวมั่งจิ้มหรือไม่?"

ถังป้องู้ตอบว่า

"เราไม่"

ยิ่มเล้าชี้มือไปยังเตียถั่ว ที่ถูกเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานหลายคนสะกดเอาไว้ ถามอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า มันได้รับมอบหมายจากไล้เซี่ยงอ้อให้มาติดต่อกับลุ้ยซุ่ง?

"มันไม่"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะมันเพิ่งบอกว่ามิใช่"

"มันบอกว่ามิใช่ก็มิใช่ ท่านเป็นวัวควายที่ไม่มีมันสมองหรือ?"

ถังป้องู้กลับไม่มีโทสะ กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะเราไว้วางใจมัน"

มันย้อนถามว่า

"พวกเรามีความผิดอันใด ท่านมีสิทธิ์อันใดสอบปากคำพวกเรา?"

ยิ่มเล้ากล่าวว่า

"พวกท่านไปมาหาสู่กับค่ายสำนักทรงอิทธิพลภายในเมือง ถือว่าผิดกฎหมาย"

"อย่างนั้นท่านไยไม่ไปจับกุมตัวพวกมัน กลับควบคุมตัวพวกเราไว้?"

ยิ่มเล้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกท่านอย่าได้เข้าใจว่าไม่บ่งบอก ก็จะรอดพ้นจากความผิด พวกท่านล้วนเป็นชาวมิจฉาชีพ พวกเราก็มีเหตุผลพันประการคุมขังพวกท่านอยู่ในคุกไปชั่วชีวิต และมีเหตุผลร้อยประการที่ปลิดศีรษะพวกท่าน นี่มิใช่เราโหดเหี้ยมอำมหิต หากแต่พวกท่านไม่ยอมดื่มสุราเสนอดื่มแต่สุราจับกรอก"

ขณะกล่าว เจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์จ่อเหล็กเผาไฟแดงใส่ปากแผลถังป้องู้ บังเกิดเสียงฉี่อีกครา ปรากฏกลิ่นเหม็นไหม้โชยคละคลุ้ง

ถังป้องู้เจ็บปวดจนตลอดทั้งร่างสั่นระริก

ยิ่มเล้าคล้ายชื่นชมต่อสีหน้าท่าทีของถังป้องู้ในตอนนี้ยิ่ง กล่าวว่า

"เราให้เวลาพวกท่านหนึ่งวัน สำหรับนึกทบทวนให้ดี ยามพลบค่ำวันมะรืน ยิ่มอ่วงจะมาสอบปากคำพวกท่าน เมื่อถึงเวลานั้น..."

มันหัวร่อเยอะยะ กล่าวอีกว่า

"หากว่ามันลงมือ เกรงว่าพวกท่านจะจำแนกไม่ออกว่า ผู้ใดเป็นเตียถั่ว ผู้ใดเป็นถังป้องู้"

.....

ขณะที่ถังป้องู้กับเตียถั่วถูกจับโยนเข้าคุกคุมขังคล้ายกับเป็นมูลฝอยสองกอง

บางครั้งผู้คนคล้ายมูลฝอย เพียงแต่คำ "มูลฝอย" บางคราหมายถึงตัวมัน บางคราหมายถึงสิ่งที่คั่งค้างอยู่ในสมองของมัน

สำหรับถังป้องู้และเตียถั่ว คำ "มูลฝอย" หมายถึงสภาพภายนอกของพวกมัน

ดูจากสภาพภายนอก ถังป้องู้คล้ายมูลฝอยกองใหญ่ เตียถั่วคล้ายมูลฝอยกองเล็ก

ทั้งนี้เพราะถังป้องู้มีสารรูปใหญ่โตกว่า

อาจบางทีเพราะเหตุนี้ มือเท้าทั้งสองล้วนถูกล่ามโซ่ตราตรวนไว้แต่ที่ลำคอถังป้องู้ยังเพิ่มขื่อเหล็กอีกชุดหนึ่ง

ขื่อเหล็กหนักเจ็ดสิบสามชั่ง หากมิใช่ถังป้องู้เปลี่ยนเป็นผู้อื่น เกรงว่ากระทั่งเดินเหินยังเดินไม่ได้

เตียถั่วที่ไม่ต้องถูกสวมขื่อคา อาจบางทีเป็นเพราะมันนอกจากมีรูปร่างเตี้ยเล็กแล้ว มันยังถูกจัดการจนไม่คล้ายเป็นสารรูปผู้คน

ถังป้องู้มองดูเตียถั่ว มองดูอยู่ชั่วขณะ ค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพวกเราทั้งสองกลับกลายเป็นมูลฝอย"

เตียถั่วกลับสัพยอกว่า

"ท่านคลับคล้ายกว่า ท่านทั้งเหม็นคลุ้งทั้งสกปรก คลับคล้ายมูลฝอยกว่าเรา"

ถังป้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านความจริงตายไปเจ็ดแปดส่วนแล้ว ปากของท่านกลับยังมีชีวิตชีวา"

"ใช่แล้ว เรายึดถือว่าลิ้นอยู่คนอยู่ ลิ้นขาดคนตาย เมื่อครู่เฒ่าวัณโรคนั้นบอกว่าจะตัดลิ้นเรา เราก็ไม่กล่าววาจา หากไม่มีลิ้นไหนเลยมีชีวิตอยู่ได้?"

ถังป้องเหลือกตากล่าวว่า

"พวกเราอยู่ที่นี่มีสภาพเช่นนี้ ยังมีกะใจล้อเล่นหรือ?"

"หากไม่สนทนาเช่นนี้ จะสนทนาอะไร หรือสนทนาถึงการหลบหนี ท่านเข้าใจว่าถูกคุมขังอยู่ที่นี้ยังสามารถหลบหนีออกไปหรือ?"

ยามนั้นปรากฏเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานสองคนเดินผ่านมา คนผู้หนึ่งยื่นเท้าเข้ามาเตะใส่กลางหลังเตียถั่วเท้าหนึ่ง แผดด่าว่า

"อุบาทว์ชาติชั่ว สนทนาถึงการหลบหนีอันใด เราจะเตะท่านให้ตาย"

มันไม่ทันชักเท้ากลับไป ถังป้องก็คำรามก้อง ถาโถมออกไป เนื่องด้วยเคลื่อนไหวไม่สะดวก รับบาดเจ็บไม่น้อย โซ่ตรวนที่มือเท้าก็หนักอึ้งเกินไป ไม่สามารถคร่ากุมฝ่ายตรงข้ามไว้ เพียงโถมทับลงทั้งร่าง

ได้ยินเสียงกร๊อบคราหนึ่ง เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานนั้นถูกทับเท้าหักเจ็บปวดจนร่ำร้องออกมา

เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานอีกคนหนึ่งรีบหยิบฉวยกระบอง หวดใส่ศีรษะกลางหลังของถังป้องู้ เตียถั่วเคลื่อนไหวทั้งมือเท้า คว้าจับกระบองไว้ กล่าวว่า

"ตั่วเอี้ยทั้งสอง อภัยละเว้นพวกเราเถอะ"

เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานนั้นตวาดว่า

"ยังไม่ปล่อยมืออีก?"

เตียถั่วคลายมือออก เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานนั้นฉกฉวยโอกาสกระทุ้งกระบอกใส่ทรวงอก เตียถั่วคราหนึ่ง เตียถั่วรู้สึกทรวงอกอึดอัด ลำคอหวานวูบ แทบกระอักโลหิตออกมา

ถังป้องู้เห็นเช่นนั้น ขู่คำรามพลางคิดโถมเข้าไปเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานนั้นรีบรั้งกระบอกล่าถอย เนื่องด้วยกางกั้นด้วยซี่กรงเหล็ก ถังป้องู้ก็ไม่อาจทำอย่างไรฝ่ายตรงข้ามได้

เสี่ยงร่ำร้องวุ่นวาย ชักนำเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานอีกหลายคนมาถึง ฉุดลากคนที่ถูกถังป้องู้กดทับขาหักไปพร้อมกับเกลี้ยกล่อมเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานอีกคนหนึ่งว่า

"แล้วไปเถอะ คนทั้งสองนี้เป็นผู้ต้องหาของจูเล่าจัง (หัวหน้าแซ่จู) รอจนยิ่มตั่วเอี้ย (นายใหญ่แซ่ยิ่ม) สอบสวนพวกมันจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ท่านค่อยกลืนพวกมันทั้งหนังทั้งกระดูกลงไป"

พลางฉุดลากคนจากไป ที่หลงเหลือก็เพิ่มการระวังป้องกันถังป้องู้กับเตียถั่ว

ถังป้องู้หลังจากวุ่นวายเช่นนี้ ก็เหนื่อยจนหอบหายใจ ขณะที่เกิดเรื่องขึ้น นักโทษในห้องคุมขังอื่นก็บังเกิดความปั่นป่วน ยามนี้นับว่า

สงบลงแล้ว

เตียถั่วกลับมีอารมณ์สนุก ใช้โซ่ในมือเคาะพนังศิลาเป็นครั้งคราว ถังป้องู้อดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านบรรเลงดนตรีประจำพิธีศพหรือ?"

เตียถั่วกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านฟัง"

ถังป้องู้ไม่ได้ยินอันใด เพียงได้ยินเสียงโซ่ตรวนดังครืดคราด และเสียงครวญครางเบาๆ ดังจากห้องคุมขังข้างเคียง ดังนั้นกล่าวว่า

"ฟังอันใด?"

เตียถั่วรีบกล่าวว่า

"อย่าได้ร่ำร้อง ท่านไม่ได้ยินหรือ?"

ถังป้องู้เห็นมันกล่าวอย่างขึงขัง ได้แต่เงี่ยหูสดับฟัง ค่อยพบว่ามีเสียงเคาะผนังศิลา จึงกล่าว

"เกิดโรคระบาดหรือ?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ เมื่อครู่มีคนอยู่ในห้องข้างเคียง แอบฟังคำสนทนาของพวกเรา"

ถังป้องู้กล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"ทั้งนี้เพราะคนที่แอบฟัง หากพลังการฝึกปรือไม่กล้าแข็งพอ ต้องทาบใบหูกับผนัง เมื่อเป็นเช่นนี้ เสียงโลหิตโคจรหมุนเวียน เสียงเต้นของชีพจรจะถ่ายทอดผ่านผนังกำแพงเข้ามา..."

ถังป้องกู้กล่าวอย่างไม่ยอมรับนับถือว่า

"มิน่าเล่าท่านสนใจต่อใบหูของเฒ่าวัณโรคนั้น ที่แท้มีการค้นคว้าใบหูเป็นพิเศษ"

เตียถั่วไม่แยแสสนใจมัน กล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งพอกลั้นลมหายใจไว้ การหายใจจะผิดแผกแตกต่างจากผู้คนทั่วไป ขอเพียงจำแนกแยกแยะ จะจำแนกออกได้"

ถังป้องกู้กล่าวถามว่า

"ยามนี้ไม่มีคนแอบฟังแล้วหรือ?"

"หลังจากเกิดเรื่องเมื่อครู่ พวกมันล้วนเข้าใจว่าเรากล่าวเหลวไหล ยามนี้ก็ถูกทุบตีซ้ำเติม ต่อให้สามารถกล่าววาจา คาดว่าในปากสุนัขไม่มีงาช้างงอกเงยได้"

"ท่านเป็นปากสุนัข เราเป็นงาช้าง"

"ใช่แล้ว ท่านยังมีงวงช้างอีกข้างหนึ่ง แต่ตอนนี้พวกมันกลับถอนกำลังไปชั่วคราว"

ถังป้องกู้กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"จู้งวยเม้งทำเช่นนี้ หมายความว่าอย่างไร?"

"มันไม่มีความหมายใด"

"มันอยู่ดีๆ จับตัวพวกเรามายังที่นี้ เคี่ยวเข็ญทรมานรอบหนึ่ง ยังบอกว่าไม่มีความหมายใด?"

"มันไม่ได้เคี่ยวเข็ญทรมานพวกเรา ที่ลงมือเพียงเป็นยิ่มเล้า ยิ่มเล้าไม่มีตำแหน่งใดในบ้านเมือง"

ถังป้องกู้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"นี่นับเป็นอย่างไร?"

"อย่างน้อยมันสามารถพ้นข้อหา ปฏิเสธว่าไม่เกี่ยวข้องกับมัน มันจับตัวพวกเรามา มีจุดมุ่งหมายสามประการ"

"จุดมุ่งหมายอันใด?"

"หนึ่ง มันคิดสอบปากคำพวกเรา รับรู้เรื่องของตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยให้มากกว่าเดิม"

ถังป้องรู้ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"มันต้องการทราบเรื่องของตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย ไยไม่ถามไถ่ลุ้ยซ่งกับโซวมั่งจิ้ม?"

"เฮอะ ลุ้ยซุ่งกับโซวมั่งจิ้มยินยอมตอบหรือ?"

"อย่างนั้นมันสามารถคร่ากุมคนของตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยไปสอบปากคำ"

"หากคร่ากุมลิ่วล้อทั่วไป ก็ถามไถ่ไม่ได้ความนัยใด หากจับตัวบุคคลสำคัญ คงสร้างความดิ้นตัวแก่ลุ้ยซุ่งกับโซวมั่งจิ้ม ท่านก็ทราบว่าตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยล้วนมีการติดต่อกับทางการ จูง้วยเม้งทำเช่นนั้นใช่คู่ควรหรือ?"

ถังป้องกล่าวว่า

"นี่หากมิใช่ความประสงค์ของบ้านเมือง จูง้วยเม้งไยต้องเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้ ตอแยตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย?"

"ถามได้ประเสริฐ ดูท่าจูง้วยเม้งมีความคิดอ่านของมัน"

"ไม่แน่ว่าเป็นคำสั่งของปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ยอะไรนั้น"

"นั่นกลับมิใช่ ปึงเอ่งโทยคล้ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แต่ไม่แน่

ว่าจะเป็นพวกเดียวกับจูง้วยเม้ง ไม่เช่นนั้นจูง้วยเม้งคงไม่มีปากเสียงกับเม่งคงคงและพวกในร้านสุรา"

ถังป้องู้พอได้ยินเตียถั่วเอ่ยถึงเม่งคงคงและพวก พอหวนนึกถึงตอนอยู่ในร้านสุรา เตียถั่วเรียกหาเม่งคงคง และพวกทั้งสามเป็นตั๋วกอ ยีกอ ซากอ ทั้งยังเรียกหามันเป็นเล่าสี่ ต้องแค่นหัวร่อเฮอะเฮอะออกมา

เตียถั่วกล่าวว่า

"เฮอะ เฮอะหมายความว่าอย่างไร?"

"ท่านสาบานเป็นพี่น้องกับเม่งคงคง ชิบเลี่ยงเทียน และแพ้เจียมตั้งแต่เมื่อใด แม้แต่บิดายังถูกลดตัวเป็นเล่าสี่"

เตียถั่วหัวร่อจนเจ็บคอ กล่าวว่า

"ตอนอยู่ในเหลาสุรา เราต้องการให้พวกมันต่อยตีกันเอง จึงเรียกหาเช่นนั้น ท่านกลับหลงเชื่อเป็นจริง..."

ถังป้องู้ กระดากจนหน้าแดงฉาน กล่าวว่า

"อย่างนั้นขบวนผู้คนที่ลอบทำร้ายบิดาที่หน้าห้องปลดทุกข์เป็นใคร?"

"ท่านถามเรา เราถามผู้ใด?"

"อย่างนั้นพวกมันจับตัวเราท่านมา สอบถามเรื่องของตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย ก็ถามไม่ได้ความนัยใด"

"แต่หากจูง้วยเม้งต้องการทราบว่า ตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย มีส่วนเกี่ยวข้องกับพี่น้องท่านกับชมรมดอกท้อหรือไม่ ย่อมต้องจับตัวพวกเรามาแล้ว"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"พี่น้องเราไหนเลยมีส่วนเกี่ยวข้องกับหอลมพิรุณโปรย?"

"ชมรมดอกท้อเราก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับดึกหกหุนครึ่ง แต่จูง้วยเม้งหาได้คาดคิดเช่นนี้ไม่"

"ดังนั้นมันจับตัวพวกเรามายังที่นี้"

ดวงตาเตียถั่วทอแววว้ิตกกังวล กล่าวว่า

"ที่เราเป็นห่วงคือ พวกมันไม่เพียงจับตัวพวกเรามายังที่นี้"

"ท่านหมายความว่าพวกมันคิดชักนำบุคคลอื่นมา"

"นี่คือจุดมุ่งหมายประการสอง ที่พวกมันคร่ากุมพวกเรามา"

ถังป้องู้กล่าวถามว่า

"จุดมุ่งหมายที่สามเล่า?"

"ตอนนี้เรายังนึกไม่ออก"

"แต่ท่านบ่งบอกว่ามีจุดมุ่งหมายสามประการ"

"นั่นก็มิผิด เพียงแต่มีจุดมุ่งหมายประการหนึ่งนึกไม่ออกเท่านั้น"

เสียงเคาะผนังยังคงดังกระท่อนกระแท่น เตียถั่วพลันใช้โซ่เหล็กเคาะใส่ขื่อคาที่คล้องคอกังป้องู้หลายครา บังเกิดเสียงดังกึงกัง ถังป้องู้กระชากเสียงว่า

"ท่านทำอะไร?"

เตียถั่วชี้หน้าด่าถังกังป้องู้ แต่คำพูดที่กล่าวกลับบอกว่า

"พวกเราแสร้งเป็นทุ่มเถียง แต่ที่กล่าวเป็นเรื่องจริงจัง จะได้ไม่สะกิดความสนใจของผู้คน"

ถังป้องู้ความจริงมีรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางดุร้ายย่อมถนัดในการทำท่าถมึงทึง ยามนั้นปฏิบัติตาม เมื่อมองดูแต่ไกล คล้ายกับคนทั้งสองกำลังทุ่ม

เถียงกัน

เตียถั่วบอกต่อถังป้องู้ว่า

"เสียงเคาะผนังกำแพงเป็นรหัสสัญญาณ ตามกฎระเบียบบู๊ลิ้ม พวกมันรับหน้าที่ช่วยเหลือคน"

"ท่านหมายความว่าพวกมันจะช่วยหลือพวกเรา?"

"อย่างน้อยพวกมันจะครุ่นคิดหาหนทาง"

ถังป้องู้กล่าวอย่างสงสัยใจ

"หากพวกมันสามารถช่วยคน ไฉนไม่ช่วยตัวเองก่อน?"

"แต่ละค่ายพรรคมีกฎของแต่ละค่ายพรรคแต่ละสำนักมีระเบียบของแต่ละสำนัก พวกมันเข้ามายังที่นี้ ไม่แน่ว่าจะช่วยตัวเองได้ แต่มิใช่หมายความว่าพวกมันไม่มีอิทธิพล บางครั้งภายในคุกคุมขังแห่งหนึ่งมีผู้ยิ่งใหญ่สิบกว่าคน"

ถังป้องู้กล่าวถามว่า

"พวกมันไฉนช่วยเหลือท่าน?"

"ทั้งนี้เพราะเรามีลำดับรุ่นสูงยิ่ง ภายหน้าหากพวกมันคืนสู่อิสระก็จะได้รับการดูแลจากเรา มิหนำซ้ำโจรก็มีธัมมะ คนเหล่านี้ถือคุณธรรมมีน้ำใจช่วยเหลือจุนเจือยิ่งกว่าผู้ใด"

"อย่างนั้นรหัสนั้นบอกต่อท่านว่าอย่างไร?"

"มันถามไถ่เรา ใช่คิดไปหรือไม่?"

ถังป้องู้ร้องว่า

"ไหนเลยไม่ไปได้?"

"นั่นไม่แน่นัก"

"เพราะเหตุใด?"

"นี่ไม่เพียงแต่นักโทษถามไถ่เรา ในเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เมื่อครู่ก็มีสหายของเรา เราทำมือบอกใบ้ต่อมันแล้ว"

ถังป้องกู้กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงมีคนเปิดเผยเรื่องที่พวกเราถูกคุมขังออกไป คาดว่าแม้แต่จูง้วยเม้งก็คาดคิดไม่ถึง"

"ผู้ที่เปิดเผยออกไป เป็นเถ้าแก่กับผู้รับใช้ร้านสุรานั้น"

"คนทั้งสองนั้นล้วนหวาดกลัวแทบตาย"

"นั่นเป็นการแสดงออกของพวกมัน ซึ่งความจริง ในยุทธจักรมีแต่ผู้คนเกรงกลัวพวกมันหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย พวกมันไม่เคยเกรงกลัวผู้ใดมาก่อน"

ถังป้องกู้กล่าวอย่างลิงโลดว่า

"ประเสริฐ เรียกให้พวกมันช่วยเหลือพวกเราออกจากดินแดนปีศาจนี้เถอะ"

มันกล่าวอีกว่า

"คิดไม่ถึงคบหาสหายเช่นท่าน กลับมีประโยชน์อยู่บ้าง นี่นับเป็นการตอบแทนเรา ที่ให้การดูแลท่านตลอดมา ไปกันเถอะ"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ยังไม่อาจไปในลักษณะนี้"

คราครั้งนี้ถังป้องกู้กระโดดปราดขึ้นจริงๆ ร้องว่า

"ท่านไม่คิดจากไปในลักษณะนี้ หรือว่าต้องจัดเกี้ยวขนาดแปดคนหาม ท่านจึงยินยอมจากไป?"

"มิใช่ เราเพียงแต่ไม่คิดกระทบกระเทือนถึงผู้อื่น หากเราจากไปในลักษณะนี้ จะกระทบกระเทือนถึงสหาย"

ถังป้องู้มองดูมัน คล้ายพบเห็นผีสางกลางวันแสกๆ ก็ปาน มันถามว่า

"เราใช่เป็นผู้คนหรือไม่?"

"ท่านใช่"

"เราใช่เป็นสหายของท่านหรือไม่?"

"ท่านใช่"

คราครั้งนี้ถังป้องู้ ไม่ได้เล่นละคร หากแต่มีโทสะจริงๆ ร้องว่า

"ท่านกริ่งเกรงกระทบกระเทือนผู้อื่น กระทบกระเทือนถึงสหาย กลับให้เราเป็นเพื่อนท่าน รับทัณฑ์ทรมานในที่นี้?"

เตียถั่วก้มศีรษะลง กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านไม่ได้อยู่เป็นเพื่อนเรา พวกมันคิดจับตัวเรา และจับตัวท่าน"

"แต่พวกเราหลบหนีได้ ไฉนไม่หลบหนี?"

เตียถั่วกล่าวด้วยน้ำเสียงกังวลว่า

"อย่าได้ร้องดังปานนี้ ดีหรือไม่?"

ถังป้องู้แม้เสียงดังยิ่ง แต่น้ำเสียงเลอะเลือนไม่ชัดเจน ยามนั้นกล่าวว่า

"ตัวโง่งม พวกเรายิ่งด่าทอดังๆ พวกมันยิ่งไม่สนใจ ยิ่งกล่าวเสียงแผ่วเบา ผู้อื่นยิ่งระแวงสงสัย"

ซึ่งความจริงซุ่มเสียงของมันบัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวเบา สำเนียงบัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ ต่อให้เตียถั่วที่อยู่เบื้องหน้ามันสามก้าว ยังยากจำแนก

อย่างชัดเจน

เดียถั่วกล่าวว่า

"ตอนนี้เรากลับเลื่อมใสท่านอยู่บ้างจริงๆ"

ถังป้องกู้แยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

"เราควรแก่การเลื่อมใสตลอดมา ดังนั้นบุคคลเช่นเราไม่ควรเสียชีวิตในที่นี้ มิหนำซ้ำหากว่าเราตายแล้ว จะให้ผู้ใดคุ้มครองอุนยิ้ว?"

เดียถั่วพึมพำว่า

"ใช่แล้ว จะให้ผู้ใดคุ้มครองลุ้ยซุ้ง?"

ถังป้องกู้ฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ตีกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยดระเตรียมทำศึก หากท่านมีชีวิตอยู่จะได้คุ้มครองลุ้ยซุ้ง หากว่าเรามีชีวิตอยู่ จะไม่ปล่อยให้ผู้ใดทำร้ายอุนยิ้ว หากว่าพวกเราล้วนไม่อยู่ที่นั้น ผู้ใดทราบว่าลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้วจะเป็นอย่างไร"

เดียถั่วสนับสนุนว่า

"ถูกต้อง พวกเราต้องไปจากที่นี้"

ถังป้องกู้กล่าวราวกับกำลังอบรมสั่งสอนผู้เยาว์รุ่นหลังว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว สหายคบหาไว้ใช้สอย รีบให้โอกาสสหายท่านกระทำประโยชน์เถอะ"

เดียถั่วกล่าวอย่างลังเลว่า

"แต่เราได้ยินผู้คนบอกว่า สหายคบหาเพื่อช่วยเหลือกันและกัน มิใช่ใช้สอย"

ถังป้องกู้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ซึ่งความจริง ช่วยเหลือกับใช้สอย ไยมิใช่เป็นเฉกเช่นกัน เพียง

แต่คำหนึ่งน่าฟังอยู่บ้าง อีกคำหนึ่งเปิดเผยตรงๆ"

"แต่เราได้ยินผู้อาวุโสอีกท่านหนึ่งบอกว่า หากคบหา..สหายโดยหวังผลประโยชน์อันใด จะไม่ได้สหายที่แท้จริงตลอดกาล"

ถังป้องู้มีโทสะจริงๆ ร้องว่า

"ท่านรับฟังวาจา เข้าใจเพียงท่อนหนึ่ง ไหนเลยล่วงรู้ถึงแก่นแท้ของวาจาผู้อาวุโสท่านนั้น หากสหายอยู่ในสภาพง่อนแง่น ท่านกลับสำราญบานใจ นับเป็นสหายอันใด หากสหายยื่นมือออกขอความช่วยเหลือ ท่านกลับอิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง ถือเป็นสหายเยี่ยงไร สหายย่อมไม่สมควรคบหาเพื่อใช้สอย แต่สหายที่แท้จริง หากแม้นมีภัย จะปรากฏกายขึ้นเอง"

จากนั้นมันถามว่า

"ตอนนี้ท่านสามารถบอกต่อเราหรือไม่ว่า สหายของท่านจะช่วยเหลือพวกเราออกไปเมื่อใด?"

เตียถั่วกล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า

"ไม่สามารถ ทั้งนี้เพราะแม้กระทั่งเราเองก็ไม่ทราบ"

ถังป้องู้ถึงกับคิดบีบคอเตียถั่วตายคามือ ดีที่เตียถั่วกล่าวสืบต่อ

"มีแต่พวกมันทราบ"

ถังป้องู้กล้ำกลืนโทสะไว้ ถามว่า

"พวกมันเป็นใคร?"

"คือคนที่คิดช่วยเหลือพวกเรา"

"พวกมันใช่จะช่วยเหลือพวกเราหรือไม่?"

"ประการนี้แม้แต่พวกมันก็ไม่ทราบ"

คราครั้งนี้ถังป้องู้โถมเข้าไปจริงๆ กอดปล้ำกับเดียถั่วเป็นพัลวัน รอจนเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานรุดมาฉุดกระชากแยกพวกมันจากกัน ข้อคาที่คล้องคอถังป้องู้ก็ถูกมือแยบคายของเดียถั่วเปิดไขออก

หากมิใช่นิ้วมือของเดียถั่วถูกทัณฑ์ทรมานมาก่อน กระทั่งโซ่ตรวนที่มือเท้าถังป้องู้ มันก็ถอดออกได้

ในที่สุดถังป้องู้สงบนิ่งไว้

มันกำลังรอคอย

ทั้งนี้เพราะเดียถั่ว ฉวยโอกาสที่ชุลมุน กระซิบที่ข้างหูของมันว่า

"คืนพรุ่งนี้"

...เมื่อเป็นคืนพรุ่งนี้ วันนี้ต้องพยายามฟื้นฟูพละกำลังของตัวเอง เพื่อตระเตรียมหลบหนีในวันพรุ่งนี้

ถังป้องู้ได้แต่รอคอย

ซึ่งความจริง ในชีวิตผู้คน เวลาส่วนใหญ่ล้วนอยู่ในระหว่างการรอคอย นอกจากกระทำ ก็คือรอคอย กระทำไม่แน่ว่าจะรอคอยสำเร็จ รอคอยไม่แน่ว่าจะรอคอยจนได้รับ แต่ก็มิใช่ละทิ้งการกระทำ และไม่รอคอย

บทที่ 29
ก่อนการทำศึก

อรุณราง

อีกหนึ่งวันหนึ่งคืน จะถึงกำหนดเวลาตัดสินการดำรงหรือล่มสลายของค่ายสำนักใหญ่ทั้งสอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝึกฝีมืออยู่ที่หน้าหอแดงของหอลมพิรุณโปรย

ทุกเช้าตรู่ เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องฝึกปรือฝีมือ

คนผู้หนึ่งคิดมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไม่มีวิชื่อื่น มีแต่พากเพียรฝึกปรือ

แต่มิใช่พากเพียรฝึกปรือ ก็จะสำเร็จยอดวิชา หากแต่ต้องมีปฏิภาณ

ทุกผู้คนไม่อาจมีปฏิภาณทั้งสิ้น

หากทุกผู้คนล้วนมีปฏิภาณได้คิด อย่างนั้นก็ไม่นับเป็นปฏิภาณแล้ว

ผู้คนหากจะบังเกิดปฏิภาณ ต้องมีพรสวรรค์

พรสวรรค์มีมาแต่กำเนิด ไม่อาจบังคับแข็งขืนได้

ดังนั้นที่แล้วมามีผู้ฝึกฝีมือมากมายสุดคณานับ แต่ชนชั้นยอดฝีมือปรมาจารย์มีน้อยกว่าน้อย

ความพากเพียรสามารถชดเชยความโง่ทึบ แต่เพียงสำเร็จเป็นยอดฝีมือ ไม่อาจบรรลุถึงขั้นปรมาจารย์ หากว่าคนเฉลียวฉลาดผู้หนึ่ง ทั้งพากเพียรทั้งมีปฏิภาณ ก็จะประสบความสำเร็จเหนือธรรมดาแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นบุคคลเช่นนี้

ทุกวันเขาฝึกปรือดาบ ฝึกปรือกระบี่ ฝึกปรือพลัง ฝึกปรือลมปราณ ฝึกปรือสมาธิ

เนื่องด้วยแต่ละวันของคนจะเกิดเรื่องราวมากหลาย มักไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่แน่ว่าจะสามารถปลีกเวลาคร่ำเคร่งฝึกฝีมือได้ ดังนั้นเฮ้งเซี่ยว-เจียะบังคับตัวเองพอตื่นขึ้นมาต้องฝึกปรือฝีมือ

ไม่ว่าเกิดเรื่องใด ลมฝนรุนแรงเพียงไหนก็ตาม

แต่เช้าตรู่วันนี้ไร้ลมไร้ฝน

เมื่อคืนลมโชยพัดฝนพร่างพรม ทิ้งกลีบบุปผายับเยินเกลื่อนพสุธา

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูอรุโณทัยที่ใกล้ลอยเด่นยังไม่ลอยเด่น ในใจบังเกิดความสะทกสะท้านมากหลาย เช่นเดียวกับความคิดสร้างสรรค์ของเขา ที่ใกล้บังเกิดยังไม่บังเกิด และคล้ายกับสภาวะดาบของเขา ที่คิดฆ่ายังไม่ฆ่า

..ใช่เป็นดาบนี้เข่นฆ่าลงไปดีกว่าหรือไม่?

...เข่นฆ่าถูกต้อง ถือว่ากำจัดมาร เข่นฆ่าผิดพลาด เพียงแต่ปลิดปลงเทพเจ้า

...ใช่เป็นกระบี่นี้เสือกแทงออกไปดีกว่าหรือไม่?

...เสือกแทงถูกเป้า ถือว่าประสบผล เสือกแทงพลาดเป้า เพียงแต่พลั้งมือเท่านั้น

ทิ่มแทงหรือไม่ทิ่มแทง เข่นฆ่าหรือไม่เข่นฆ่า ล้วนเป็นเรื่องประการหนึ่ง เมื่อกระทำเรื่องประการหนึ่ง จะมีทั้งผิดและถูก สามารถตัดสินความดีเลว กำหนดความสำเร็จล้มเหลว แต่ช่วงเวลาที่คิดทิ่มแทงไม่ทิ่มแทง คิดเข่นฆ่าไม่เข่นฆ่า รีรอลังเล ไม่อาจวางหมากลง จึงปวดร้าวที่สุด

....อาจบางทีเราไม่สามารถสำเร็จเป็นจอมดาบมือกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน เป็นเพราะดอนลงมือไม่เด็ดเดี่ยวและเด็ดขาดพอ

เฮ้งเซี่ยวเจียะครุ่นคิดเช่นนี้

...วันพรุ่งนี้เราจะติดตามโซวตั่วกอกับแป๊ะยี่กอ รุดสู่ธารน้ำตกไม่เคลื่อนไหวของตึกหกหุนครึ่ง แต่เรายังไม่มีความคิดต้องเข่นฆ่า ต้องพิชิตชัย

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่า แป๊ะโช้วปวยบังเกิดความคิดต่อสู้อย่างเปี่ยมล้น

พวกเขามายังเมืองหลวงได้ครึ่งปี ล้วนทราบว่าหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่ง เป็นค่ายสำนักมิจฉาชีพ เพียงแต่หอลมพิรุณโปรยยังมีธัมมะมีสิ่งที่ไม่กระทำ ห้ามขาดมิให้ขโมย ปล้นชิง เปิดบ่อน ค้าคณิกา มิหนำซ้ำเคยรวมกำลังผู้กล้าทั้งแผ่นดิน ต่อต้านการรุกรานของอริราชศัตรู ส่วนตึกหกหุนครึ่งไร้ซึ่งหลักการ แต่ยังไม่ละทิ้งเรื่องราวสำคัญร่วมกำจัดโจรรุกราน สำหรับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า กลับมั่วสุมกับทหารได้กิมทั้งปล้นฆ่าข่มขืน โดยเฉพาะหลังจากที่กวนฉิก สูญเสียสติสัมปชัญญะยิ่งคล้ายม้าพยศที่หลุดจากบังเหียน ยากแก่การควบคุมได้

เมืองไคฮงปั่นป่วนวุ่นวายมานานปี ไม่ว่าฝ่ายสัมมาชีพและมิจฉาชีพล้วนมุ่งหวังมีวันเวลาที่สุขสงบกว่าเดิม

...หากว่าหอลมพิรุณโปรย สามารถครองเมืองแต่ผู้เดียว ดูท่าสมควรบรรลุถึงสภาพการณ์ "ธัมมะอยู่เหนืออธรรม จรรโลงมรรคานักบู๊" มากกว่า

...แต่เพื่อบรรลุถึงความเป็นเอกภาพ ต้องผ่านการฆ่าฟันหรือไม่สามารถผ่านการเลือกเฟ้น เปรียบเทียบจากมวลชน ใช้วิธีการด้วยเหตุด้วยผล และสันติเพื่อบรรลุถึงเรื่องดีงามนี้หรอกหรือ?

เฮ้งเซี่ยวเจียะนึกถึงข้อนี้ ยิ่งไม่สามารถอธิบายได้

แต่เมื่อคืนโซวมั่งจิ้มกล่าวไว้ "พวกเราไม่มีหนทางถอยอีก มิอาจไม่ต่อสู้เพื่อความอยู่รอด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะคาดว่า ตัวเองไม่มีหนทางเลือกได้

เขายืนอยู่ฝ่ายหอลมพิรุณโปรย เพื่อต่อต้านกับตึกหกหุนครึ่ง

ไม่ว่าผลสุดท้ายเป็นอย่างไร โดยเหตุผลโดยน้ำใจ เขาต้องทำเช่นนี้

...การศึกในวันพรุ่งนี้ สามารถยึดครองตึกหกหุนครึ่งหรือ?

...หลังจากยึดครองแล้วจะเป็นไร?

...หอลมพิรุณโปรยครองเมืองแต่ผู้เดียว จะเป็นเรื่องดีหรือ?

...อย่างนั้นทิศทางของเขาเล่า?

...จากไป หรือว่ารั้งอยู่?

.....

ยามนั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันสะท้านหวั่นไหวอย่างรุนแรง

นี่มิใช่รังสีการฆ่าฟัน

ยอดฝีมือที่แท้จริงยามลงมือ จะไม่มีรังสีการฆ่าฟัน หากมีรังสีการฆ่าฟัน สามารถระวังป้องกันได้

มีคนเห็นว่ารังสีการฆ่าฟันยิ่งรุนแรง พลังฝีมือยิ่งสูงเยี่ยม แท้ที่จริงตรงกันข้าม ยอดฝีมือที่แท้จริง ฆ่าคนโดยไม่แฝงรังสีการฆ่าฟัน

นี่เป็นความรู้สึกที่น่ากลัวกว่ารังสีการฆ่าฟันอีก

หากเป็นผู้อื่น ต้องไม่รู้สึกแน่นอน

ดีที่เขาเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะ หันขวับไป พอหันขวับไปก็เห็นประกายดาบ

ประกายดาบอันสวยงาม

เพลงดาบอันเลิศล้ำ

ดาบที่ไร้น้ำใจ

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะพบเห็นประกายดาบ ดาบนี้ก็ฟาดฟันสังหารเขาแล้ว..หากว่าเขาไม่ใช้ดาบทันท่วงที

ทั้งนี้เพราะเขาไม่มีหนทางถอย

ไม่สามารถถลันหลบหลีก

ไม่สามารถปิดป้องต้านรับ

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ดีโต้

เขาใช้ดาบอย่างสุดกำลัง ลงมืออย่างสุดกำลัง

ใช้ออกดาบหนึ่ง

ดาบปะทะดาบ ความเฉิดฉันเผชิญกับสง่างาม กลางเวหากาศยามเช้าตรู่ กลับกลายเป็นสายรุ้งอันจรัสจ้าสองสาย

แต่แล้วยามนั้น พลังรุนแรงสายหนึ่งทะลวงผ่านพลังดาบและกระแสลมดาบ มุ่งใส่ใบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะดิ้นตระหนกยิ่ง

...เพียงอาศัยดาบแรกก็เป็นยอดฝีมือที่ในชีวิตไม่เคยเผชิญมาก่อน พลังลมสายนี้ยิ่งเป็นศัตรูเข้มแข็งที่ไม่เคยพบพานในชีวิต

...ที่แท้เป็นผู้ใด กลับสามารถบุกเข้าหอลมพิรุณโปรย โดยไร้วี่แววแม้แต่น้อย?

เฮ้งเซี่ยวเจียะขวัญสั่นสะท้าน ยามร้อนรุ่มใจ กระบี่ที่แฝงความเฉิดฉายสามส่วน ความงามสง่าสามส่วน ความโศกศัลย์สามส่วน ความยิ่งใหญ่หนึ่งส่วนถูกใช้ออกในบัดดล

.....

เงาร่างสามสายพลันผละจากกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะหอบหายใจอย่างเร่งร้อน

เพียงประมือหนึ่งกระบวนท่า เขาก็หายใจหอบถี่

แต่เขาไม่ได้ส่งเสียงร่ำร้อง

...ปรากฏศัตรูรุกราน ไหนเลยไม่ร้องเรียกคนของหอลมพิรุณโปรยออกมารับศึกได้?

สีหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะเต็มไปด้วยแววดื้นเต้นสงสัย

ทั้งนี้เพราะผู้มาแยกย้ายยืนหยัดอยู่ทางซ้ายขวา

คนทางซ้ายคือ โซวมั่งจิ้ม มันรั้งดาบกลับ สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา

คนทางขวาคือเป๊ะโซ้วปวย มันหดนิ้วกลางกลับ ใบหน้าขาวเป็นพิเศษ

แป๊ะโช้วปวยอุทานว่า

"พวกท่าน..."

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกเรารุดมาทดสอบท่านดู"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ทดสอบข้าพเจ้า?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เราเห็นว่าอาศัยดาบกระบี่ผนึกรวมของท่าน หากทุ่มเทอย่างสุดกำลัง อานุภาพต้องไม่อ่อนด้อยกว่าดาบแขนเสื้อแดงของเรา"

"ดังนั้นท่านกับยี่กอ..."

แป๊ะโช้วปวยสอดคำขึ้น

"เราใช้ดรรชนีทลายอธรรม ท่านสะบัดกระบี่ปิดป้องไว้ ตั่วกอฟาดฟันดาบด้วยท่าโซ่ยโหวอึ้งฮุง (ฝนโปรยสนธยา) ท่านก็ขวางดาบรับเอาไว้"

มันกล่าวอีกว่า

"นี่แสดงว่าพลังฝีมือของท่านยังมีช่องทางแสดงออก ข้อเสียของท่านอยู่ที่รีรอลังเล ไม่ตัดสินใจวางหมากลง ขณะต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย ทุ่มเทใช้อย่างสุดกำลัง นี่เท่ากับเป็นการขุดหลุมฝังตัวเอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบจึงกล่าว

"ขอบคุณตั่วกอยี่กอกระตุ้นเตือน...."

โซวมั่งจิ้มขยับมุมปากเล็กน้อย แท้ที่จริงไม่ได้เย้ยยิ้ม แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด แววตาเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันกำลังแย้มยิ้ม

มันกล่าวว่า

"ท่านทางที่ดีจดจำคำพูดของพวกเราไว้ ทั้งนี้เพราะพวกเรามีเวลาไม่มากแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูอาทิตย์อุทัยที่เพิ่งทอแสง กล่าวว่า

"พวกเราอย่างน้อยยังมีเวลาเตรียมการอีกหนึ่งวัน"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกเราเตรียมการไว้แล้ว มิหนำซ้ำไม่มีเวลาถึงหนึ่งวัน พวกเรามีเวลาเหลือเพียงหนึ่งชั่วยาม"

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า

"ว่ากระไร?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกเราจะออกคำสั่งบุกตู่โจมก่อนกำหนด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหน้าเปลี่ยนสี กล่าวว่า

"แต่พวกเรามิใช่นัดหมายว่า เที่ยงวันพรุ่งนี้ค่อย..."

โซวมั่งจิ้มตัดบทว่า

"ผิดแล้ว พวกเราได้รับรายงานด่วนจากซิไซซิ้งที่ปะปนอยู่ในตึกหกหุนครึ่งว่า ตึกหกหุนครึ่งตระเตรียมบุกตู่โจมพวกเราก่อนในคืนนี้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวย้ำทีละคำว่า

"พวกมันเมื่อไม่รักษาคำพูดก่อน เราจะใช้ระบบฟันต่อฟัน ชิงตู่โจมโดยไม่ให้พวกมันตั้งตัวได้"

แป๊ะโซ้วปวยที่ด้านข้างพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีคำพูดหลายประโยคคิดถามไถ่"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"มีเรื่องอันใด ให้ฉวยโอกาสยามนี้ถามไถ่"

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"ดาบแขนเสื้อแดงของท่าน ใช่ต่อสู้กับเคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำของลุ้ยซุ่งได้หรือไม่?"

"ไม่ทราบได้"

แป๊ะโช้วปวยเปลี่ยนเป็นถามว่า

"ดาบมารไม่สนองของลุ้ยซุ่ง ใช่เป็นดาวข่มของเพลงดาบแขนเสื้อแดงของท่านหรือไม่?"

"คำตอบนี้จะได้ทราบในบัดดล"

แป๊ะโช้วปวยถามอีกว่า

"ภายในโลงของลุ้ยซุ่งมีอะไร?"

"จนบัดนี้เรายังไม่แน่ใจ"

แป๊ะโช้วปวยถามสืบต่อ

"ท่านพบเห็นหรือไม่ว่า อุนยิ้วไม่ได้กลับมา?"

"ฟังว่าลุ้ยชุ้งผู้เป็นบุตรีของลุ้ยซุ่ง ก็ไม่ได้กลับตีกหกหุนครึ่ง"

"นอกจากกวนฉิกแล้ว ภายในเมืองหลวงฉล้ายเกิดคลื่นลับหนุนเนื่อง แฝงไว้ด้วยอิทธิพลอื่นอีก ไม่ทราบท่านล่วงรู้หรือไม่?"

"เรากับลุ้ยซุ่งล้วนรู้สึกได้ ดังนั้นรีบร้อนใคร่พิสูจน์ความเลื่อมล้ำต่ำสูง ค่อยกวาดล้างสถานการณ์ที่เป็นอยู่"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอีกว่า

"ถังป้องกับเตียถั่วก็คล้ายหายสาบสูญแล้ว"

"หากพวกมันเกิดเรื่องจริงๆ พี่น้องของพวกมันคงต้องรุดมายังเมืองไคฮง"

แป๊ะโช้วยปวยเปลี่ยนเป็นถามว่า

"เด็กปวยเกียที่แท้มีพลังฝีมือติดตัวหรือไม่?"

"เราเพียงทราบว่า ก้านคอของเด็กปวยเกียไม่ได้หักไป"

"อย่างนั้น "วาจาเป็นสัจจะ" ที่แท้เป็นใคร?"

โซวมั่งจิ้มย้อนถามว่า

"ท่านถามไถ่ไยกัน?"

"การศึกใกล้ประทุ สมควรรู้เขารู้เรา จึงจะรบร้อยครั้งชนะร้อยครา"

"ท่านแม้แต่ก๊วยตังชิ้ง (เทพบูรพา แซ่ก๊วย) ของหอเราเป็นผู้ใดยังไม่ทราบ ไฉนต้องการทราบว่า "วาจาเป็นสัจจะ" เป็นใคร?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะเราต้องการทราบว่ามีคนสะกด "วันหน้าพบกันใหม่" ของตึกหกหุนครึ่งได้หรือไม่?"

มันกล่าวเสริมว่า

"เราระแวงสงสัยว่า ในหอลมพิรุณโปรย หามี "วาจาเป็นสัจจะ" ผู้นี้ไม่"

โซวมั่งจิ้มกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปรว่า

"หากหอเราไม่มี "วาจาเป็นสัจจะ" อย่างนั้นตึกหกหุนครึ่งก็ไม่แน่ว่าจะมี "วันหน้าพบกันใหม่" มาตรว่ามี ก็ไม่แน่ว่าจะมีความสามารถในการทำศึก ดังนั้นท่านไม่ต้องห่วงใยไป"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวคำ "ประเสริฐ" โซวมั่งจิ้มถามว่า

"ท่านยังมีคำถามอันใด?"

"เรายังมีคำพูดประโยคหนึ่งคิดถาม"

"ท่านถาม"

แป๊ะโช้วปวยถามว่า

"หากว่าปฏิบัติการบุกจู่โจมตีกหกหุนครึ่งครั้งนี้ ท่านพลาดพลั้งเสียชีวิต จะให้ผู้ใดปกครองหอลมพิรุณโปรย?"

โชวมั่งจิ้มหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"ท่านถามได้ประเสริฐ คณะผู้นำประกอบด้วยสี่เทพอสูร วาจาเป็นสัจจะ บ้อเซี้ยบ้อขุย รวมทั้งท่านกับเล่าซา"

มันหันหน้าหาเงามืดช้าๆ ปากกล่าวว่า

"ท่านวางใจ เราเชื่อว่าเราต้องไม่ตาย นอกจากในกลุ่มบุคคลที่เราไว้วางใจ มีคนทรยศต่อเรา..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่า มันยืนอยู่ท่ามกลางแสงอุทัย กลับแฝงสีสันอันหดหู่ที่ไม่รับกับบรรยากาศชนิดหนึ่ง ได้ยินมันถามว่า

"เล่าซา ท่านเล่า ท่านมีคำพูดใดคิดถาม?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสองฝ่ายทำความตกลงต่อให้ผู้คุน หรือจะเลิกล้มข้อตกลง บุกจู่โจมตีกหกหุนครึ่ง?"

โชวมั่งจิ้มมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะแวบหนึ่ง กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ซาตี๋ ท่านผิดแล้ว ด้วยนิสัยใจคอของท่าน คิดครองตัวอยู่เพียงลำพังยังพอทำเนา หากคิดดูแลพี่น้องผองเพื่อน หวังคลุกคลีในยุทธจักรคงต้องเสียทีแล้ว"

มันสงบเยือกเย็นราวกับดาบที่แช่อยู่ในน้ำเล่มหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"ฝ่ายตรงข้ามเลิกล้มข้อตกลงก่อน ดังนั้นพวกเราไม่ถือว่าเลิกล้มข้อตกลง เรารับปากว่าเที่ยงวันมะรืนรุดสู่ตึกหกหุนครึ่ง เพราะคำนวณแน่ว่าฝ่ายตรงข้ามต้องเคลื่อนไหวโดยพลการก่อน ให้พวกเรามีข้ออ้างชิงลงมือ"

เย้งเซี่ยวเจียะสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคำนวณแน่ว่า ฝ่ายตรงข้ามจะไม่นั่งรอศัตรู ดังนั้นจงใจรับปากไปตามเวลาและสถานที่ที่พวกมันกำหนดไว้?"

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน"

เย้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกมันคิดช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก กลับเป็นการดำเนินการที่ผิดพลาดแล้ว"

โซวมั่งจิ้มรับคำว่า

"ถูกต้อง ดังนั้นมีข้อตกลงมากหลาย ต่อให้รับคำเป็นมั่นเหมาะก็ยากจะรับประกันว่าไม่เปลี่ยนแปลง ข้อตกลงเป็นของตายตัว คำพูดเปล่งจากปากผู้คน คนเมื่อถึงเวลาเปลี่ยนแปลง ย่อมมีวิธีพลิกผัน นี่คือความสามารถในการปรับตัวของคน และเป็นความน่ากลัวของคน"

มันยิ้มอย่างทระนง กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านเข้าใจแล้วหรือไม่?"

เย้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังมีเรื่องบางประการไม่เข้าใจ"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"อย่างนั้นคงต้องเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจยิ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อาการบาดเจ็บที่เท้าของท่านยังไม่ทุเลาชัดๆ ไฉนรีบร้อนคิดไปยังตึกหกหุนครึ่ง?"

โชวมั่งจิ้มหน้าเคร่งเครียดลง ชั่วครู่จึงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"อาจบางทีเป็นเพราะอาการบาดเจ็บที่เท้าของเรา เราจึงร้อนรุ่มคิดคลี่คลายเรื่องของหอลมพิรุณโปรย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง จิตใจยิ่งหนักอึ้งกว่าเดิม

โชวมั่งจิ้มมือไพล่หลัง มองดูหอแดงเหลืองเขียวขาวทั้งสี่หลังแวบหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววอาวรณ์อย่างที่ยากสังเกตเห็นได้ ชำเลืองมองเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยอีกครา กล่าวว่า

"พวกท่านยังมีคำถามอีกหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงแต่มองดูโชวมั่งจิ้ม

แป๊ะโช้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

โชวมั่งจิ้มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกท่านไม่มีคำถาม เรากลับมีคำถามคิดถามพวกท่าน"

คำถามของมันมีเพียงข้อเดียว มันถามว่า

"พวกท่านยินยอมล้มล้างตึกหกหุนครึ่งเพื่อหอลมพิรุณโปรยหรือไม่?"

คำตอบของแป๊ะโช้วปวยคือ

"หากไม่ใช่เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าไยต้องยืนอยู่ที่นี้ อย่าว่าแต่พวกเราหากมิใช่เพราะเรื่องนี้ก็ไม่อาจยืนอยู่ที่นี้แต่แรกแล้ว"

คำตอบของเฮ้งเซี่ยวเจียะคือ

"ไม่ยินยอม ข้าพเจ้าไม่ยินยอมรับใช้หอลมพิรุณโปรย ทั้งนี้เพราะหอลมพิรุณโปรยเป็นสิ่งไม่มีชีวิต คนจึงมีชีวิตอยู่ พวกเรายินยอมรับใช้ตั่วกอ"

โซวมั่งจิ้มก็มีการตอบวาจา

"คำตอบ" ของมันคือยื่นมือทั้งสองออก

แป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะก็ยื่นมือของตัวเอง

มือทั้งหกข้างสัมผัสกัน

กระชับกันแนบแน่น

.....

ระหว่างที่ออกเดินทางสู่ตึกหกหุนครึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะกระซิบถามแป๊ะโช้วปวยว่า

"ตั่วกอจับตัวจิวกักได้หรือไม่?"

...จิวกักเป็นหัวหน้าตึกสังกัดตึกหกหุนครึ่ง เนื่องด้วยวางมือลงบนฝาโลงของโลงใบนั้นโดยไม่ตั้งใจ ลุ้ยซุ่งกลับตัดนิ้วมือของมันไปสองนิ้ว

แป๊ะโช้วปวยตอบว่า

"จับตัวได้แล้ว หลังจากที่ตั่วกอจับตัวจิวกักได้ ค่อยออกคำสั่งบุกจู่โจมตึกหกหุนครึ่งก่อนกำหนด เรื่องที่ตึกหกหุนครึ่งตระเตรียมชิง

ผู้โจม อาจล่วงรู้จากมันเอง”

จากนั้นมันกล่าวถามเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

“ในความเห็นของท่าน สถานการณ์ในวันนี้ลุ้ยซุ่งจะยอมรับการเจรจา หรือกลับกลายเป็นการต่อสู้นองเลือด?”

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

“หากว่าลุ้ยจ้งตี้งผู้ยินยอมเจรจา ก็ไม่จำเป็นต้องชิงผู้โจมแล้ว”

เขากล่าวอีกว่า

“ท่านดูลักษณะของผู้คุนในวันนี้ แต่ละคนล้วนพกพารังสีการฆ่าฟัน การนองเลือดเป็นเรื่องยากหลีกเลี่ยงได้”

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า

“อย่างนั้นประเสริฐมาก”

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เพราะเหตุใด?”

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

“ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าชมชอบฆ่าคน ฆ่าคนเฉกเช่นเขียนบทกวีให้ความรู้สึกที่สวยงาม”

เฮ้งเซี่ยวเจียะขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ฆ่าคนคล้ายรับประทานกบที่ถูกถลกหนังทั้งเป็น ข้าพเจ้าไม่ชมชอบความรู้สึกเช่นนี้”

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ดังนั้นเราท่านเป็นบุคคลที่ผิดแผกแตกต่างกันสองคน บุคคลที่นิสัยใจคอผิดแผกแตกต่าง กลับร่วมมือกันกระทำการใหญ่”

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ดีที่พวกเราไม่เพียงมีสองคน ยังมีตั่วกอและพี่น้องทั้งหลายภายในหอ"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวด้วยสีหน้าพิเศษพิสดารว่า

"แต่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าต้องมีสักวัน พวกเราหลงเหลือเพียงสองคน อยู่ในกรงเหล็กใบหนึ่ง ทั้งอยู่บนเส้นทางคับแคบสายหนึ่ง ไม่ทราบต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะให้จงได้ หรือว่าช่วยเหลือเกื้อกูลกันยามดกยาก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตะลึงลานกับที่

แป๊ะโซ้วปวยเบือนหน้าไป สาวเท้าสืบต่อ ปากกล่าวว่า

"หวังว่านี่เพียงเป็นความรู้สึกประการหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่ย่อมเป็นความรู้สึกที่ผิดพลาด"

.....

ขณะที่กองกำลังหอลมพิรุณโปรยบุกสำนักใหญ่ตึก - หกหุนครึ่ง มีผู้คนหนึ่งหมื่นแปดพันกว่าคนแยกย้ายออกเดินทาง แต่ส่วนหัวและหางสอดประสานรับกันอย่างกลมกลืน

ทั้งหมดสามารถผ่านตัวเมืองที่รักษาการณ์อย่างเข้มงวด สาเหตุสำคัญเพราะได้รับการเกื้อหนุนจากกองทหาร

ตอน่ำซิ้ง (เทพทักษิณ แซ่ตอ) เป็นหนึ่งในขุนทัพนำกำลังรักษาเมืองหลวง อาศัยข้อนี้ คนของหอลมพิรุณโปรยได้รับความสะดวกอย่าง

มากมาย

ขณะที่โซวมั่งจิ้มออกเดินทาง ที่ด้านหลังตามติดด้วยเกี้ยวสองคัน เป็นหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าเกี้ยวสองคันนี้หามออกจากหอลมพิรุณโปรย หรือหามมาจากเบื้องนอก

แน่นอน ทั้งหมดยิ่งไม่ทราบว่าคนในเกี้ยวเป็นใคร

แต่ที่ข้างเกี้ยว กลับมีผู้คนสองคน เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวย ล้วนเคยพบเห็นมา

พวกมันหนึ่งเป็นชายชรา ชายชราที่ทั้งแก่เฒ่าทั้งเหนื่อยหน่าย ผู้หนึ่ง ชายชราที่ดูไปคล้ายไม่ได้ปิดเปลือกตาลงหลับไหลมาสามวันสามคืน

หนึ่งเป็นชายหนุ่ม ชายหนุ่มที่ทั้งขวยเขินทั้งเอียงอาย สุภาพอ่อนโยน นิ้วทั้งสิบคล้ายลำเทียนผู้หนึ่ง ชายหนุ่มที่ดูไปคล้ายคนที่นอนหัวค่ำตื่นแต่เช้า รับประทานอาหารสามมื้อตรงเวลาผู้หนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยพอพบเห็นคนทั้งสอง ก็นึกถึงคนผู้หนึ่ง

เป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้ง

คนทั้งสองเคยติดสอยห้อยตามจูง้วยเม้งไปพบกับโซวมั่งจิ้มที่หน้าเหลาซาฮะครั้งหนึ่ง

...หรือคนในเกี้ยวใหญ่คือจูง้วยเม้ง?

...จูง้วยเม้งไฉนต้องรุดมา?

...มันกับโซวมั่งจิ้มมีความสัมพันธ์อันใด?

...คนในเกี้ยวเล็กเป็นใคร?

เกี้ยวจอดนิ่งอยู่ในสำนักใหญ่ของตึกหกหุนครึ่ง

สำนักใหญ่ของตึกหกหุนครึ่งโอ่โถงอัครฐาน ยังยิ่งกว่าหอลมพิรุณโปรย ที่หายากยิ่งคือ ลุ้ยซุ่งอยู่ในตำแหน่งนานปี ตึกหกหุนครึ่งกลับรักษาบรรยากาศของค่ายสำนักในยุทธจักรเอาไว้

ลุ้ยซุ่งไม่ได้เฝ้าอยู่ที่ข้างธารน้ำตกไม่เคลื่อนไหว มันกลับรอต้อนรับโซวมั่งจิ้มและพวกที่สำนักใหญ่ของตึกหกหุนครึ่ง

ระหว่างที่คนของหอลมพิรุณโปรยเดินทางสู่ตึกหกหุนครึ่ง ไม่ได้เผชิญการขัดขวางใดๆ จวบกระทั่งโซวมั่งจิ้มเหยียบย่างถึงใจกลางของเขตอิทธิพลของตึกหกหุนครึ่ง ค่อยได้รับรายงานลับติดต่อกันสามครั้ง

"บริวารของลุ้ยมี่สกัดกั้นกองกำลังของพวกเราที่ตั่วตอเตียง (เขียงดาบใหญ่)"

"ให้มกปักซิ้ง (เทพอุดรแซ่มก) นำขบวนไร้ขื่อไร้แปสลายกำลังของพวกนาง"

"ทราบแล้ว"

.....

"ซิไซซิ้งคิดก่อเหตุเปลี่ยนแปลงภายในขึ้นที่ตึกหกหุนครึ่ง เผชิญการยับยั้งจากลุ้ยต๋งเทียน"

"สั่งให้ก๊วยตังซิ้ง (เทพบูรพาแซ่ก๊วย) ช่วยเหลือมันคลี่คลายสถานการณ์"

"ทราบแล้ว"

.....

"กองกำลังของตอน่ำซิ้ง (เทพทักษิณแซ่ตอ) ไม่สามารถเคลื่อน

รุดหน้า สะดุดอยู่ละแวกฉิกเฮี้ยงเกี้ย (สะพานเจ็ดอัจฉริยะ)"

"เพราะเหตุใด?"

"ทางการส่งขุมกำลังหนึ่งสะกดพวกมันไว้ ในจำนวนนี้มีองครักษ์ประจำตัวของเล้งโป๊ยไท้เอี้ย (นายผู้เฒ่าที่แปดแซ่เล้ง) แห่งดึกมหาเสนาบดีรวมอยู่ด้วย"

"ถ่ายทอดคำสั่งไป เพียรพยายามข่มกลั้น อย่าได้เกิดการปะทะโดยพลการ"

"ทราบแล้ว"

.....

รายงานลับทั้งสามครั้ง ยิ่งมายิ่งเร่งร้อนคับขัน โซวมั่งจิ้มได้รับข่าวการเพลี่ยงพล้ำ ตกเป็นเบี้ยล่างติดต่อกัน ยังออกคำสั่งสามครั้งครา ด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง

เพียงแต่สี่เทพอสูรของหอลมพิรุณโปรย ล้วนถูกหน่วงเหนี่ยวไว้ มันไม่หวั่นไหวจริงหรือ?

โซวมั่งจิ้มกำมือเป็นหมัด วางอยู่มุมปาก ส่งเสียงไอแรงๆ อาการไอคล้ายไม่ได้ทรุดหนัก และไม่ได้ทุเลา แต่เสียงไอคล้ายไม่ได้มาจากหลอดคอ หากแต่เปล่งออกจากปอด

โซวมั่งจิ้มเดินเข้าสำนักใหญ่ของดึกหกหุนครึ่งไปอย่างเยื่นชา

เฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ทางเบื้องซ้ายของมัน

แป๊ะโช้วปวยอยู่ทางเบื้องขวาของมัน

คนทั้งสามเดินเคียงคู่ คล้ายกับในโลกไม่มีเรื่องใดสร้างความหวั่น

เกรงแก่พวกเขาได้อีก

.....

หัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งออกต้อนรับอย่างยิ้มแย้ม

มันเมื่อตระเตรียมชิงจู่โจมก่อนกำหนด ย่อมต้องระวังป้องกันว่าฝ่ายตรงข้ามจะเปิดฉากจู่โจมล่วงหน้า

คนของหอลมพิรุณโปรยที่เข้าสู่สำนักใหญ่ตึกหกหุนครึ่งมีไม่มากนัก นอกจากเกี้ยวทั้งสองคันนั้นแล้วก็เป็นชายชรากับชายหนุ่มนั้น ยังมีซือบ้อขุยอีกผู้หนึ่ง แม้แต่คนแบกเกี้ยวก็ล่าถอยออกไป

คนของตึกหกหุนครึ่งที่เข้าสู่ที่ตั้งสำนักใหญ่ ก็มีไม่มากนัก

มีแต่ลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกีย นอกจากนั้นเป็นโลงใบหนึ่งและคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้เดินมือไพล่หลัง ทักทายกับโซวมั่งจิ้มอย่างยิ้มแย้ม ด้วยท่าทีที่เรื่องราวไม่เกี่ยวข้องกับตัวเอง ตัวเองไม่กังวลใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยรู้จักคนผู้นี้เช่นกัน

ต่อให้จดจำโฉมหน้าของมันไม่ได้ ก็ไม่ลืมเลือนบุคลิกภาพของมัน

เป็นบุคลิกภาพแห่งยศถาบรรดาศักดิ์ชนิดหนึ่ง

คนผู้นี้กลับเป็นท่านเจ้าน้อยปึงเอ่งโทย

...มันไฉนปรากฏกายในที่นี้?

...หรือว่ามันเป็นพวกเดียวกับตึกหกหุนครึ่ง?

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยล้วนไม่ได้ถาม

ทั้งนี้เพราะนี่ไม่ใช่เวลาถามไถ่ หากแต่เป็นช่วงเวลาแห่งการทำศึก

พวกเขาไม่ได้ถามไถ่ ปึงเอ่งโทยกลับถามออกมา

ปึงเอ่งโทยกล่าวกับเกี้ยวใหญ่คันนั้นว่า

"จูเล่าจ้ง (หัวหน้าแซ่จู) ท่านเมื่อมาแล้ว ไยไม่ปรากฏออกพบพาน?"

คนในเกี้ยวหัวร่อจนแม้กระทั่งตัวเกี้ยวยังสั่นไหว ดูไปคล้ายกับเกี้ยวทั้งหลังกำลังหอบหายใจ ฟังดูราวกับว่าการหัวร่อของคนผู้นี้ลำบากยากเข็ญดุจเดียวกับอาการไอของโชวมั่งจิ้ม

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"ที่แท้ปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย (ท่านเจ้าน้อยแซ่ปึง) ก็มาแล้ว เซี่ยวโฮ้วเอี้ยต้องการให้จูพั้งจื้อ (คนอ้วนแซ่จู) ออกมา จูพั้งจื้อยังคงออกมาเถอะ"

มันออกจากเกี้ยวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส คล้ายกับในสำนักใหญ่ศึกหกหุนครึ่งตอนนี้ ไม่ได้กำลังพิสูจน์ความเป็นความตาย กำหนดการดำรงหรือล่มสลาย หากแต่กำลังจัดโต๊ะสุรา เลี้ยงเฉลิมฉลองก็ปาน

บุคคลเช่นนี้ย่อมเป็นจูง้วยเม้ง

ปึงเอ่งโทยยิ้มพลางมองดู ทุกอิริยาบถของมันล้วนแสดงออกถึงบุคลิกภาพ ตลอดจนการได้รับการศึกษาเป็นอย่างดี แต่ก็ยังแฝงความไร้เดียงสาที่แสร้งดัดเป็นผู้ใหญ่อยู่หลายส่วน กล่าวว่า

"ท่านมาแล้วก็ประเสริฐ แต่วันนี้ไม่มีเรื่องของพวกเรา"

จูง้วยเม้งรีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว นี่เป็นเรื่องของโชวเล้าจู้กับลุ้ยจ้งตึ้งจู้ พวกเราเพียงแต่มาเป็นสักขีพยาน"

ทั้งสองกล่าวพลางแยกย้ายทรุดนั่งลงยังสองฟากข้าง จูง้วยเม้ง

ยิ้มเกลื่อนทั่วใบหน้า ดวงตาหยีเป็นเส้นเดียว กลับจับจ้องมองกระบี่ที่หว่างเอวปิงเอ่งโทยเขม็งนิ่ง

กระบี่เล่มนั้นประดับอยู่ในฝักโบราณปลอกหนา แต่ปรากฏสีแดงเรื่อสาดลอดออกมา เคลื่อนไหวราวกับเป็นสายเลือดภายในกายผู้คน

บทที่ 30
สองดาบสะท้านโลก

"ท่านมาก่อนหนึ่งวัน"

ลุ้ยซุ่งรอจนปึงเอ่งโทยกับจูง้วยเม้งนั่งเรียบร้อย ค่อยกล่าวกับโซวมั่งจิ้มว่า

"ท่านเชื้อเชิญจูเล่าจ้งมา นับว่าประเสริฐสุด"

โซวมั่งจิ้มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคิดบุกจู่โจมก่อนกำหนด ในตึกหกหุนครึ่ง เราวางคนเอาไว้ความเคลื่อนไหวของท่าน ไม่สามารถปิดบังเราได้"

มันกล่าวเสริมว่า

"ท่านยังเชื้อเชิญปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ยมาด้วย"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"ระหว่างพวกเราไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ต้องมีคนเป็นสัก

ขีพยาน"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ฟังจากปากคำของท่าน คล้ายยังงมงายไม่รู้สำนึก"

ลุ้ยซุ่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเป็นหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่ง เราไม่มีหนทางถอย ท่านจะให้เราได้สำนึกอย่างไร?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ขอเพียงท่านถอยไปหนึ่งก้าว ก็จะได้สำนึก เอาแต่บุกบั่นไปเบื้องหน้า ย่อมไม่มีหนทางไป"

ลุ้ยซุ่งฝืนยิ้มกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไยไม่ถอยไปก้าวหนึ่งก่อน?"

โซวมั่งจิ้มหน้าเคร่งเครียดลง ส่งเสียงไอเป็นเวลานาน ค่อยกล่าวว่า

"ดูท่าคำพูดของพวกเรายุติแต่เพียงนี้"

ทันใด คนผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดเดินถึงข้างกายโซวมั่งจิ้ม กล่าวเบาๆ หลายประโยค

ผู้มาคือเอี้ยบ้อเซี้ย มันกล่าวว่า

"เต๋งชังเซกับยิ่มกุ้ยซิ้งที่เข้าสังกัดตึกหกหุนครึ่ง นำกำลังปิดล้อมทางออกทุกแห่งของตึกหกหุนครึ่งไว้"

โซวมั่งจิ้มออกคำสั่งว่า

"เรียกระดมเซียนวิเศษอมตะกับจูเซี่ยวเอ๊ยที่เข้าสังกัดหอเราไปสลายกำลังพวกมัน พอได้รับคำสั่งเรา ก็เคลื่อนไหวในบัดดล"

"ทราบแล้ว"

เฉื่อยบ้อเชี้ยรับคำพลางล่าถอยออกไป

ลุ้ยซุ่งพลันกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องของดึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย และเท่ากับเป็นเรื่องของเราท่าน"

โซวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นี่ความจริงเป็นเรื่องของเราท่าน"

ลุ้ยซุ่งกล่าวเสริมว่า

"หากไม่มีความจำเป็น พวกเราจะคลี่คลายเป็นส่วนตัว ไม่จำเป็นต้องชักนำบุคคลอื่นเข้ามา"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เราก็ไม่คิดหลั่งโลหิตเป็นท้องธาร ขอเพียงระหว่างพวกเรามีคนผู้หนึ่งยังมีชีวิตอยู่ ก็ใช้ได้แล้ว"

ลุ้ยซุ่งกล่าวคำ "ประเสริฐ" ดวงตาทอประกายกลิ้งกลอกวูบหนึ่ง ถามว่า

"วาจาเป็นสัจจะของท่านเล่า? อยู่ภายในเกี๊ยวหรือ?"

โซวมั่งจิ้มย้อนถามว่า

"วันหน้าพบกันใหม่ของท่านเล่า มันคงไม่รอถึงยามนี้ ยังไม่ออกมากระมัง?"

ลุ้ยซุ่งยิ้มอย่างลี้ลับ กล่าวว่า

"มันมาแล้ว ท่านไม่ทราบหรือ?"

ยามนั้นภายในสำนักใหญ่พลันบังเกิดเสียงกู่ประหลาดสายหนึ่ง เสียงกู่นี้กลับดังจากภายในโสงใบนั้น

.....

เสียงโครมคราหนึ่ง ฝาโลงถูกกระแทกเปิดออก เงาร่างสายหนึ่งกู่ร้องเสียงแหลมเล็กพลางพุ่งปราดขึ้นมา จวบกระทั่งถึงบนหลังคาเกี้ยวคันนั้น หมุนคว้างรอบหนึ่ง จากนั้นศีรษะและมือเท้าของมันพลันแยกออก

ที่บอกว่าแยกออก นับเป็นปรากฏการณ์ที่ลี้ลับพิสดารชนิดหนึ่ง ทั้งนี้เพราะไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่า ศีรษะ สองมือและสองเท้าของผู้คนเชื่อมติดกัน อยู่ดีๆ ย่อมไม่ "แยกออกจากกัน"

แน่นอน หากถูกผู้คนฟันขาด ย่อมมีข้อยกเว้น

แต่ศีรษะและแขนขาของคนผู้นั้นไม่ได้ขาดสะบั้น เพียงแต่แขนขาของมันคล้ายหักทำมุมสี่มุม และคล้ายกับ "ยืดยาว" ออกอย่างกะทันหันด้วยท่วงท่าที่ประหลาดลี้ลับยิ่ง

คนยังอยู่กลางอากาศ ก็หนึ่งตะปบ หนึ่งต่อย หนึ่งเตะ หนึ่งถีบจู่โจมถูกเกี้ยวเล็กคันนั้นโดยพร้อมเพรียง

เสียงระเบิดคราหนึ่ง เกี้ยวไม้ไม่อาจทนทานรับพลังอันมหาศาลเช่นนี้ พลันแตกทลายออก

ท่ามกลางเศษไม้ปลิวเวียนว่อน กลุ่มควันลอยคละคลุ้ง เกี้ยวเล็กพังทลายลงแล้ว

ภายในเกี้ยวไม่มีคน

บนเบาะที่นั่งภายในเกี้ยว คล้ายจัดวางกระดาษแผ่นหนึ่ง

คนผู้นั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา ร่างสั่นสะท้านคราหนึ่ง ก็ตะปบ

ผ้ากระดาษแผ่นนั้นขึ้นม้า ศีรษะ มือเท้า ของมันล้วน "หดรั้ง" กลับคืนสู่สภาพเดิม พุ่งปราดถึงข้างกายลุ้ยซุ่ง หยุดยั้งยืนหยัดมั่น

เห็นคนผู้นี้เป็นชายชราเค้าใบหน้าชั่วร้ายผู้หนึ่ง แต่ดูไปคล้ายใช้ความสะกดอดกลั้น ข่มความชั่วร้ายของตัวเองเอาไว้ ได้ยินมันหัวร่ออย่างต่ำแค้น กล่าวว่า

"วาจาเป็นสัจจะไม่ได้มาจริงๆ มันกับเราต่อสู้กันเจ็ดครั้ง ในที่สุดถูกพลังเปียโก้ยชิ้งกง (พลังแยกสังขาร) ของเราทำร้าย มาดว่าไม่ตายก็กลับกลายเป็นพิการ มันไหนเลยมาได้?"

โชวมั่งจิ้มยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"แต่คราก่อนท่านก็ถูกดรรชนีบู๊เฮาะซิ้งจี้ (ดรรชนีกระเรียนเหิน) ของวาจาเป็นสัจจะจี้ใส่"

ชายชรานั้นกระชากเสียงว่า

"ท่าดรรชนีไม่กี่คราของมัน ไหนเลยทำร้ายเราได้?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"แต่พลังดรรชนีชำแรกเข้าสู่อวัยวะภายในของท่าน ท่านได้แต่ทนอดทานอยู่ภายในโลง ฝึกปรือพลังลมปราณปุกเกี่ยงเทียนยิก (ไม่เห็นแสงตะวัน) เพื่อสะกดความเจ็บปวดของการถูกพลังดรรชนีฉีกทำลายร่าง"

ชายชรานั้นเลิกคิ้วขาวโพลง สองตาทอประกายดุร้าย แต่สะกดกลั้นกลืนไว้ ยามกะทันหันไม่กล่าวว่ากระไร

เด็กปวยเกียที่ด้านข้างพลันกล่าวว่า

"วันหน้าพบกันใหม่ของตึกหกหุนครึ่งเราปรากฏกายแล้ว วาจา

เป็นสัจจะของพวกท่านแล่า มันหลบซ่อนตัวไม่กล้าพบพานคน หรือว่าตายแล้ว หอลมพิรุณโปรยปราศจากผู้อาวุโสแล้ว?"

โชวมั่งจิ้มมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านไยไม่อ่านดูข้อความในกระดาษแผ่นนั้น?"

ชายชราที่ฉายาวันหน้าพบกันใหม่กำลังอ่านดูกระดาษแผ่นนั้น

กระดาษแผ่นนั้นมีข้อความไม่กี่แถว มันอ่านดูแวบเดียวก็อ่านจบ

จากนั้นมันหน้าเผือดขาว ริมฝีปากสั่นระริกตลอดทั้งร่างก็สั่นสะท้านขึ้นมา กระดาษในมือถูกกำลังภายในกดกระแทกเป็นผุยผง

จากนั้นมันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง หันกายไปในบัดดล

มันตอนจากไป ยังรวดเร็วกว่าตอนที่ปรากฏกายอีก

มันถึงกับไม่ได้บอกกล่าวกับลุ้ยซุ่งคำหนึ่งก็จากไป

ขณะที่มันพุ่งปราดออกไป ลำคอและแขนขาคล้ายหุ่นไม้ที่ถูกดึงเส้นด้ายชักดึงออก คล้ายข่งเล้ง (ไดโนเสาร์) ที่สูญเสียโครงกระดูกไป พุ่งปราดออกไปในสภาพที่โครงสร้างบกพร่องไม่สมบูรณ์

"วันหน้าพบกันใหม่"

โชวมั่งจิ้มกล่าววาจาไล่หลัง จากนั้นกล่าวกับลุ้ยซุ่งที่ดื่นเต้นสงสัยว่า

"วาจาเป็นสัจจะถูกพลังแยกสังขารของมันทำร้ายจริง แต่วาจาเป็นสัจจะก็ฉาบโง่วซุ่ง (ผงเง่าบัว) อยู่ภายในเกี๊ยว พอดีสะกิดอาการบาดเจ็บที่ถูกพลังดรรชนีกระเรียนเหินจี้ใส่ และมันสะกดเอาไว้ จนกำเริบออกมา"

กล่าวพลางยกมือชักดาบแขนเสื้อแดงออก ประกายดาบแผ่กลิ่นอายฆ่าฟันที่ทั้งเกรี้ยวกราดทั้งเฉิดฉายออกมาปากกล่าวว่า

"ดังนั้นวันนี้ยังคงเป็นเรื่องของเราท่าน"
เสียงขาดคำ ประกายดาบก็มุ่งถึงลำคอของลุ้ยซุ่ง
ประกายดาบเจิดจรัส
คล้ายแสงสีคราสายัณห์
คล้ายละอองฝนพร่างพรม
ซึ่งความจริงเพียงแต่เป็นดาบเล่มหนึ่ง
ดาบแขนเสื้อแดง
เพลงดาบที่สุดยอด
คมดาบที่ไร้น้ำใจ
.....

ลุ้ยซุ่งตวาดก้อง ใช้ออกกระบวนท่าหนึ่ง คล้ายกับอสนีบาตลั่นฟ้าคราหนึ่ง

เคลื่อวิชาเร็วช้าเก้าคำของมัน ทุกครั้งที่ใช้ออกท่าหนึ่ง ล้วนตวาดคำหนึ่ง ขณะตวาดก้อง แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายดับสูญสิ้น

ดาบของโซวมั่งจิ้มกลับคล้ายประกายสายฟ้า

ประกายดาบทิ่มแทงใส่ ทะลวงใส่ กรีดเข้าใส่ ม้วนเข้าใส่อสนีบาตลุ้ยซุ่งลงมือเร็วช้าไม่แน่นอน บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า จากนั้นใช้กระบวนท่าผู้ประจัญไพร่พลประชิดแนว ล้วนสลายอยู่เบื้องหน้าออกจนหมดสิ้น

ประกายดาบของโซวมั่งจิ้มบินพร่างพรู คล้ายพิรุณเงินพันสาย หากบอกว่าพลังที่ลุ้ยซุ่งแผ่พุ่งออกไป คล้ายแหฟ้าตาข่ายดิน ดั่งราวกับวังวนม้วนทำลายทุกสิ่งอย่างนั้น ดาบของโซวมั่งจิ้มก็คล้ายศัตราวุธที่ตัด

ร่างแหโดยเฉพาะ เฉกเช่นพายวิเศษที่มุ่งทำลายวังน้ำวน

ขณะที่วันหน้าพบกันใหม่ล่าถอย โชวมั่งจิ้มชักดาบจู่โจมใส่ลุ้ยซุ่ง เด็กปวยเกียพลันเงยหน้าขึ้น

มันพอเงยหน้าขึ้น เฮ้งเซี่ยวเจียะสบสายตากับมัน หัวใจพลันสั่นสะท้านขึ้นมา

เด็กปวยเกียขยับสองไหล่ คล้ายคิดเคลื่อนไหวแต่แล้วลุ้ยซุ่งก็ทุ่มเทใช้เคล็ดวิชาเก้าคำออกไป

เคล็ดวิชาเก้าคำไม่เพียงสกัดขัดขวางโชวมั่งจิ้มไว้ พร้อมกับยับยั้งความคิดเคลื่อนไหวของเด็กปวยเกียกับแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยความจริงคิดจู่โจมใส่เด็กปวยเกีย

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกเด็กปวยเกียจับจ้องมองคราหนึ่งคล้ายถูกต่อยใส่คราหนึ่ง ยามนี้หากเด็กปวยเกียจู่โจมสังหารต่อเขา นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ

แต่หากว่ามันจู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ ก็จะเป็นโอกาสที่แป๊ะโช้วปวยจู่โจมสังหารมัน

พริบตาที่ลังเล เส้นทางประมือของคนทั้งสามถูกกำลังภายในของลุ้ยซุ่ง และประกายดาบของโชวมั่งจิ้มปิดสกัดไว้ ตัดทำลายสิ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพิ่งระงับสติ เห็นโชวมั่งจิ้มตกอยู่ภายใต้บรรยากาศพลังอันเกรี้ยวกราด ยังตัดทำลายได้ตามใจนึก รุกถอยอย่างมีระเบียบแบบแผน ในใจบังเกิดความยินดี พลันได้ยินเสียงไอดังขึ้น

เป็นเสียงไอของโชวมั่งจิ้ม

โชวมั่งจิ้มทางหนึ่งไอ ที่ใต้จมูกและมุมปากล้วนปรากฏโลหิตไหล

ขึ้นออกมา

อย่างรวดเร็ว แม้แต่ข้างใบหู ที่หางตาก็ปรากฏคราบโลหิตขึ้น

พร้อมกับนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่า ร่างของโซวมั่งจิ้มคล้ายเคลื่อนไหวเชื่องช้าลง

หากมิใช่เป็นยอดฝีมือ ยากจะสังเกตเห็นความเชื่องช้านี้ นั่นคล้ายกับการเปรียบเทียบเสียงตวาดกับเสียงร้องว่า ซุ่มเสียงใดกระทบโสตเร็วกว่า

ซึ่งความจริง ต่อให้เฮ้งเซี่ยวเจียะก็จำแนกไม่ออก

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะแยกแยะได้อย่างชัดแจ้งว่า ท่าร่างของโซวมั่งจิ้มไม่งามสง่าเช่นตอนแรกอีก

ประการสำคัญคือ ท่าเท้าของเท้าทั้งสองไม่อาจเคลื่อนไหวตามใจปรารถนาอีก

...นี่ย่อมสืบเนื่องจากอาการบาดเจ็บที่เท้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะนึกถึงตอนนี้ ต้องใจหายวูบ

ยามนั้น สภาพการต่อสู้ในบริเวณพลันแปรเปลี่ยนกลับกลาย

ลุ้ยซุ่งรั้งกระบวนท่ากลับอย่างกะทันหัน พุ่งถอยถึงข้างโลง

โซวมั่งจิ้มหน้าแปรเปลี่ยนไป ไม่คำนึงถึงการโคจรพลังฟื้นฟูเรี่ยวแรง ขณะจะตีโต้ เด็กปวยเกียกับผู้คนอีกคนหนึ่งพากันลงมือ

ผู้คนอีกคนหนึ่งนั้นคือจูง้วยเม้ง

จูง้วยเม้งลอยตัวเข้าสกัดเด็กปวยเกียไว้

เด็กปวยเกียยกสองมือกดฝาโลง ลอยตัวขึ้นด้วยระดับความเร็วถึงขีดสุด ลุ้ยซุ่งพลันรั้งพลังกลับคืน โซวมั่งจิ้มรีบร้อนตะลุยไล่ เด็กปวยเกีย

ก็เคลื่อนไหว ในขณะที่แป๊ะโช้วปวยใช้ดรรชนีออก

แป๊ะโช้วปวยใช้ดรรชนีออกด้วยท่าทลายอธรรม แต่พลังดรรชนีของมันพอจู่โจมถึง เด็กปวยเกียก็หายวับไป

เด็กปวยเกียลอยตัวขึ้นไป

ยามนั้นจูง้วยเม้งกลับกลิ้งตัวออกมา

ร่างของมันกลมเกลี้ยง ตลอดทั้งร่างกลิ้งออกมาราวลูกหนังใบหนึ่ง

ท่วงท่าของมันเช่นนี้ คล้ายกับถูกคน "เตะลอยขึ้นมา" ก็ปาน

แต่มันสามารถสกัดเด็กปวยเกียที่กลางอากาศทันท่วงที ต่อยหมัดใส่ดั้งจมูกของเด็กปวยเกีย

หมัดของมันนี้ใช้ออกอย่างกะทันหัน ดูไปคล้ายเป็นเพลงหมัดเสียวลิ้มชิ้งคุ้ง (หมัดเทพยดาเสียวลิ้ม) ซึ่งเป็นวิชาฝีมือขั้นพื้นฐาน แต่หมัดนี้คล้ายมีคนยื่นมือยันใส่ข้อศอกมัน ทำให้มันพุ่งหมัดออกอย่างกะทันหัน

เพราะความ "กะทันหัน" นี้ทำให้กระบวนท่านี้ผิดแผกแตกต่างกับยอดฝีมือทั้งแผ่นดิน

แต่เด็กปวยเกียยังกะทันหันยิ่งกว่า

มันโผพุ่งขึ้นฟ้า คล้ายกับวิหคเดียวดายโบยบินหาอาทิตย์สนธยา

เสียงโครมครามหนึ่ง ร่างของมันทะลวงทะลุเพดานห้องออกไป

ร่างของจูง้วยเม้งตกวูบลง ยามนั้นมันกระทำเรื่องราวที่ "กะทันหัน" อีกประการหนึ่ง

มันพลันยื่นสองมือบีบเค้นใส่คอหอยของโซวมั่งจิ้ม

การลงมือนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน คล้ายกับว่ามือคู่นั้นมิใช่ของมันก็ปาน

โซวมั่งจิ้มกำลังต่อสู้กับลุ้ยซุ่งอย่างสุดกำลัง

ลุ้ยซุ่งถลันหลบดาบหนึ่ง ก็บรรลุถึงหน้าโลง พลันก้มกายลงชักดาบออกมาเล่มหนึ่ง

นี่เป็นช่วงเวลาที่ไม่สมควรชักดาบ

นั่นเป็นตำแหน่งที่ไม่สมควรชักดาบ

แต่ยามนั้นลุ้ยซุ่งกลับชักดาบมารไม่สนองของมันออกมา

ดาบมารไม่สนองพอปรากฏ ผู้คนในสำนักใหญ่ล้วนถูกปกคลุมด้วยสีสันพิสดารชนิดหนึ่ง ซึ่งความจริงดาบเล่มนี้หมองมัวไร้ประกาย ไร้สีสันอันใด แต่เมื่อปรากฏแก่สายตาแต่ละคน กลับบังเกิดสีสันที่แตกต่าง บ้างเปล่งประกายสีดำอันเจิดจ้า บ้างคล้ายสายฟ้าเขียว บ้างคล้ายโลหิตแดงคล้ำ บ้างกลับมีห้าสีสันละลานตา

ลุ้ยซุ่งพอถือดาบมั่น ความคิดต่อสู้คล้ายถูกกระตุ้นชักนำ เปิดฉากจู่โจมอย่างบ้าคลั่ง อำนาจการฆ่าฟันยังเกรี้ยวกราดยิ่งกว่ากวนฉิกอีก

ทั้งนี้เพราะนี่มิใช่ดาบวิเศษ

หากแต่เป็นดาบมาร

.....

โซวมั่งจิ้มไม่ได้ล่าถอย

ดาบแขนเสื้อแดงของมัน สะท้อนสีสันอันโศกซึ้งชนิดหนึ่ง คล้ายบุปผาร่วงที่ไร้ที่ยึดเหนี่ยว ถึงกับคล้อยตามอยู่บ้าง

แต่ที่น่ากลัวคือการคล้อยตามของมัน

พลังแห่งดาบมารของลุ้ยซุ่ง กล้าแข็งจนสุดคาดคิดคำนวณ แต่ดาบ

แขนเสื้อแดงของโซวมั่งจิ้ม ยังคงคล้ายคลื่นแดงที่ก่อตัว คล้ายความเขียวชอุ่มบนสันเขา พัวพันฝ่ายตรงข้ามเอาไว้

ที่แท้เป็นแขนเสื้อแดงห่อหุ้มไม่สนองเอาไว้

หรือว่าไม่สนองตัดรอนแขนเสื้อแดงไปได้?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ

ทั้งนี้เพราะสภาวะจู่โจมของจูง้วยเม้งบรรลุถึงแล้ว

โซวมั่งจิ้มพลิกตัวหมุนคว้างดุจสายลม ท่ามกลางประกายดาบไม่สนองที่บาดตา กลับสามารถหลบรอดจากท่าลอบทำร้ายอย่างไม่คาดหมายของจูง้วยเม้งได้

จูง้วยเม้งพลันเปลี่ยนกระบวนท่า

การเปลี่ยนกระบวนท่านี้ กะทันหันจนไม่คล้ายเป็นการเปลี่ยนกระบวนท่า กลับคล้ายมีคนยื่นมือซ้อนใส่ข้อศอก ทำให้ทิศทางแปรเปลี่ยนไป

จูง้วยเม้งงอนิ้วทั้งสิบ คว้าใส่สองไหล่ของโซวมั่งจิ้ม

ขณะเดียวกัน ดาบมารไม่สนองของลุ้ยซุ่งเปิดฉากจู่โจมที่รุนแรงกว่าเดิม ยิ่งบ้าคลั่งกว่าบ้าคลั่ง ยิ่งถี่ยิบกว่าถี่ยิบ

โซวมั่งจิ้มทางหนึ่งปิดป้องการจู่โจมของดาบมารไม่สนอง ทางหนึ่งล่าถอย ขณะที่มันล่าถอย ดาบในมือขวายังคงเจ็ดรุกหนึ่งรับ มือซ้ายคล้ายกำลังดีดพิณ นิ้วทั้งห้าทั้งกรีด ส่ง จี้ ทิ่ม กด ตบ ผลัก คว้า บีบ เขี่ย งอนิ้ว ยืดหด ปิดป้องด้านรับสภาวะจู่โจมของจูง้วยเม้ง

ขณะที่มันถอยร่น เท้าซ้ายแสดงว่าไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง

ความไม่เป็นปรกตินี้ อาจบางทีเป็นเพียงเล็กน้อยกระทั่งมองด้วยตา

เปล่าย่งมองไม่เห็น แต่จูง้วยเม้งกลับดึงมันเอาไว้

สองมือของมันเปลี่ยนเป็นคว้าใส่เท้าของโซวมั่งจิ้ม

มือซ้ายคว้าใส่ขาอ่อน มือขวาคว้าใส่น่อง

แต่มันยังไม่ได้ใช้กำลังออก ก็ปรากฏสภาวะจู่โจมสามสายมุ่งถึงเบื้องหน้า เบื้องหลังและสองมือของมันโดยพร้อมเพรียง

นั่นเป็นดาบและกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ตลอดจนตรรชนีสะท้านเทพของแป๊ะโซ้วปวย

พริบตานั้น จูง้วยเม้งต้องตัดสินใจเรื่องหนึ่ง

...ปล่อยมือหรือไม่ปล่อยมือดี?

หากว่าปล่อยมือ โซวมั่งจิ้มใช่จะปล่อยปละละเว้นมันหรือไม่?

หากไม่ปล่อยมือ มันจะรับหนึ่งดาบ หนึ่งกระบี่ หนึ่งตรรชนีนี้ได้หรือไม่?

หากมันทำลายเท้าข้างนี้ของโซวมั่งจิ้มก่อนแล้วค่อยปล่อยมือ ท่าจู่โจมของเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยใช่จะทำลายมันไปก่อนหรือไม่

ยามนั้น พลันเกิดเรื่องสองประการโดยพร้อมเพรียง

เป็นเรื่องราวที่ "กะทันหัน" กว่าการลงมือของจูง้วยเม้งอีก

.....

ปึงเอ่งโทยพลันชักกระบี่

เสียงกระบี่ดังกระหึ่มดุจมังกรคำราม ไพเราะเสนาะหูยิ่ง

แต่กระบี่เล่มนั้นกลับขัดตายิ่ง กล่าวโดยเคร่งครัดนี่ไม่คู่ควรนับเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง

ตัวกระบี่ตะปุ่มตะป่ำ คมกระบี่ทื่อด้าน สันกระบี่งอโค้ง ปลายกระบี่เฉไฉ หากบอกว่ามีจุดเด่นล้ำนั่นคือกระบี่เล่มนี้เปล่งประกายสีแดงระเรื่อ

ประกายสีแดงที่ชวนให้ผู้พบเห็นหวั่นไหวใจเมื่อเพ่งพิจารณากลับบันดาลให้ผู้คนเลือดลมพลุ่งพล่านชนิดหนึ่ง

ปึงเอ่งโทยชักกระบี่ ใช้กระบี่ เพียงกระบี่เดียวก็กระแทกแป๊ะโช้ว-ปวย เฮ้งเซี่ยวเจียะและจูง้วยเม้งสามคนพ้นห่างไป

กระแทกพ้นห่างไปจริงๆ

มันเองก็ถูกกระแทกกระเด็นไป

มันหยิบยืมพลังลมปราณกระทบกระแทกกันของคนทั้งสามพาตัวเอง "เหิน" กลับมายังเก้าอี้ที่นั่งเดิมของตัวเอง

ดูจากท่าทีของมัน คล้ายกับเหตุการณ์ยุติลงแล้ว

...เหตุการณ์ความจริงพลิกแพลงเปลี่ยนแปร ไหนเลยยุติลงได้?

.....

จูง้วยเม้งคว้าจับเท้าของโชวมั่งจิ้มไม่ได้ มันชักนำพลังจู่โจมของดาบกระบี่ดรรชนีของเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยทิ้งตัวเฉียงๆลงยังด้านข้าง

คนทั้งสามขณะไม่ทราบต่อสู้สืบไปดี หรือยุติการต่อสู้ดี ที่กึ่งกลางวงพลันบังเกิดเสียงคราง หนักๆ ครา หนึ่ง

เด็กปวยเกียทลายกระเบื้องหลังคากลับลงมา ทิ้งตัวลงที่ด้านหลังของลุ้ยซุ่งอย่างแม่นยำ

ลุ้ยซุ่งความจริงจู่โจมใส่โชวมั่งจิ้มอย่างสุดกำลัง ยามนั้นพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ลดดาบลงอย่างยากเย็น มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึม กล่าวอย่างปวดร้าวว่า

"เป็นท่าน คิดไม่ถึง...จะเป็นท่าน"

จากนั้นมันกระทำเรื่องประการหนึ่ง

มันกระโดดปราดเข้าหาโลงใบนั้น

เด็กปวยเกียจู่โจมประสบผล สีหน้าปรากฏแววลี้ลับชนิดหนึ่ง พลันเห็นลุ้ยซุ่งโถมใส่โลงใบนั้น ใบหน้าต้องแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า

"ทั้งหมดระวัง"

ขณะที่ร่ำร้อง คนก็ถอยปราดไป

มันล่าถอยอย่างรวดเร็ว พกพาความประหวั่นพรั่นพรึงอย่างใหญ่หลวง ชั่วพริบตาก็พุ่งผ่านข้างกายเฮ้งเซี่ยวเจียะ แป๊ะโช้วปวยกับจูง้วยเม้งไป

ผู้คนในบริเวณล้วนถูกความแตกตื่นพรั่นพรึงของมัน กระตุ้นชักนำให้ล่าถอยไปอย่างลืมตัว

มีเพียงสองคนไม่ล่าถอย

ปึงเอ่งโทยไม่ล่าถอย

มันโผพุ่งร่างขึ้นฟ้า แนบร่างกับเพดานห้อง ก้มหน้าลงมองดูโลง

โชวมั่งจิ้มก็ไม่ล่าถอย

มันแทนที่จะล่าถอย กลับสะอึกเข้าหา ทางหนึ่งร้องดังๆ ว่า

"ท่านไม่ต้องตาย เรายินยอมให้ท่าน..."

ยามนั้น การระเบิดบังเกิดขึ้นแล้ว

.....

การระเบิดไม่รุนแรงนัก

แต่ว่าน่ากลัวยิ่ง

รอจนผงคลีสงบลง เศษปรักหักพังตกถึงพื้น โลงใบนั้นก็ถูกระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย พื้นที่เดิมถูกระเบิดเป็นหลุมใหญ่แห่งหนึ่ง

ขณะที่เกิดการระเบิด ปึงเอ่งโทยหยิบยืมแรงระเบิด พุ่งย้อนขึ้นไปบนหลังคาห้อง

โซวมั่งจิ้มกลับยืนอยู่ใกล้ที่สุด

ร่างของมันถูกระเบิดบาดเจ็บหลายแห่ง

ตัวมันคล้ายถูกพรากขวัญกระชากวิญญาณจากร่างไป

โซวมั่งจิ้มเป็นผู้ชนะ ผู้ชนะจากการชิงชัยคนหนึ่ง ไฉนปรากฏสีหน้าเช่นนี้?

...สีหน้าที่คล้ายถูกหลอกลวง แฝงการเย้ยเยาะตัวเอง เป็นความอับจนปัญญาและโศกาอาดูรชนิดหนึ่ง

โซวมั่งจิ้มพึมพำว่า

"ท่านไม่จำเป็นต้องตาย ท่านเมื่อตายแล้ว คงเหลือแต่เรา และความอ้างว้างของเรา..."

ปึงเอ่งโทย "ลื่นไหล" ถึงชื่อห้องราวค้างคาว ยามนี้ก็ "ไต่ตัว" ลงมาราวจิ้งจกตัวหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"มันเมื่อตั้งใจยินยอมตาย ไยไม่ระเบิดสังหารพวกเราดกตายตามกัน?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ท่านคาดเดาถูกต้อง"

ปีงเอ่งโทยส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"มันต้องการให้หยกศิลาล้วนแหลกลาญ แต่สายชนวนนอกโลงถูกเรากำจัดไปสิ้น"

มันเงยหน้าขึ้น สู้สายตากับทั้งหมดเป็นครั้งแรก ดวงตาของมันเป็นประกาย กล่าวเสริมว่า

"เราเพียงไม่อาจกระทบถูกโลงของมัน"

ปีงเอ่งโทยยิ้มออกมา รอยยิ้มก็แฝงแววเย้ยหยันอยู่บ้าง กล่าวว่า

"หากมันปล่อยให้ท่านกระทบถูกโลงของมัน เกรงว่ามันกระทั่งคิดตายก็ตายไม่ได้"

เด็กปวยเกียคล้ายฟังน้ำเสียงเย้ยหยันของมันไม่ออก กล่าวว่า

"มันไม่ให้เรากระทบถูกโลงของมัน สุดท้ายมันต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

ปีงเอ่งโทยยักไหล่ครานึ่ง ชุกเก็บกระบี่ กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"มันไว้วางใจผู้คนได้ถูกต้อง"

โชวมั่งจิ้มพลันเอ่ยปากกล่าววาจา กล่าวว่า

"เด็กปวยเกียมิใช่สหายของลุ้ยซุ่ง มันความจริงเป็นยอดฝีมือที่กวนเจียวตี้ ผู้เป็นฮูหยินของลุ้ยซุ่งสนับสนุนขึ้นมา หลังจากที่ลุ้ยซุ่งกลืนอำนาจของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ขับไล่กวนเจียวตี้ไป ก็รับเด็กปวยเกียไว้ใช้สอย"

เด็กปวยเกียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ดังนั้นเรามีเหตุผลที่จะแก้แค้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ที่แท้ตั๋วกอค้นพบความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างเด็กปวยเกียกับลุ้ยซุ่งแล้ว"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"นี่เฉกเช่นกับการแก้ปัญหา เมื่อค้นพบเงื่อนปมของปัญหา เท่ากับค้นพบลูกกุญแจไขกุญแจได้"

มันกล่าวเสริมว่า

"นี่ล้วนเป็นความดีความชอบของเอี้ยบ้อเซี้ย ที่ใช้ให้เซียนวิเศษอมตะและฐเซี่ยวเอีย ชักนำมันเข้าสู่ที่ตั้งเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า เพื่อรวบรวมข้อมูลของกวนฉิว"

แป๊ะโซ้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเราเพียงแต่รุดมาแสดงละครฉากหนึ่งรับบทที่ไม่มีความสำคัญอันใด..."

โซวมั่งจิ้ม กล่าวว่า

"แต่หากไม่มีท่านกับเล่าซาต้านทานฐเล่าจ้ง (หัวหน้าแซ่ฐ) ไว้ ผู้ที่ถูกระเบิดเป็นผุยผงในตอนนี้ เกรงว่ามิใช่ลุ้ยซุ่ง หากแต่เป็นเรา"

ฐง้วยเม้งกล่าวเสริมในบัดดลว่า

"เรากับลุ้ยจ้งตึ้งจู้คบหาเป็นสหาย เคยรับปากว่าจะช่วยเหลือมันอีกแรงหนึ่ง ยามนี้บุญคุณน้ำใจสิ้นสุดคนปีศาจอยู่คนละภพ เมืองหลวงก็ตกเป็นของโซวกงจื้อ เราฐพังจื้อ (คนอ้วนแซ่ฐ) ไม่มีความเห็นเป็นอื่น ยินดีรับใช้ต่างม้าลา.."

มันยิ้มแย้มด้วยอัธยาศัยอันดี ทั้งเคารพนบนอบทั้งปีติยินดี กล่าวถามว่า

"โซวกงจื้อคงยินยอมคบหาสหายเพิ่มอีกคนหนึ่งกระมัง?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ภายในเมืองไคยง ผู้ใดคิดล่วงเกินจูตั่วนั้งแห่งกรมราชทัณฑ์?"

มันเดินเข้าไป ตบไหล่ของเด็กปวยเกีย กล่าวอีกว่า

"แต่หากท่านคิดคบหาสหาย ต้องคบหาอีกหลายท่าน"

จูง้วยเม้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"สหายควรคบหาให้มากไว้ เพียงไม่ทราบยังมีสหายอีกกี่ท่าน?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เล่าขี่ (คนที่สอง) แป๊ะโช้วปวย เล่าซา (คนที่สาม) เฮ้งเซี่ยวเจียะ และเล่าสี่ (คนที่สี่) เด็กปวยเกีย"

มันขานชื่อสามชื่อนี้ในอึดใจเดียว จากนั้นกล่าวกับเด็กปวยเกียว่า

"นับแต่นี้ท่านสามารถเงยหน้าสู้สายตากับผู้คนแล้ว"

ดวงตาเด็กปวยเกียปรากฏประกายน้ำตาขึ้น กล่าวว่า

"ถูกแล้ว นับแต่เราหันหลังให้กับกวนตั่วเจ้ เข้าร่วมกับลุ้ยจ้งตึ้งจู้ เราก็ไม่ได้เงยหน้าขึ้นอีก"

โซวมั่งจิ้มมองดูเด็กปวยเกีย กล่าวว่า

"ตอนนี้ในเมืองหลวงไม่มีลุ้ยจ้งตึ้งจู้ มีแต่เด็กตั่วตึ้งจู้ วันที่อยู่บนเหลาซาฮะ เนื่องด้วยลุ้ยซุ่งซ่อนตัวอยู่บนหลังคา ท่านไม่สะดวกกับการรับปากเงื่อนไขของเรา แต่คำพูดของเรายังคงมีผลบังคับใช้ นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านดูแลตึกหกหุนครึ่งให้กับเราให้ดี"

เด็กปวยเกียสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ขบริมฝีปากล่าง ชั่วครู่ค่อยเปล่งเสียงออกมาว่า

"ถูกแล้ว"

เด็กปวยเกียยังคงจับจ้องมองมัน คล้ายกับจะมองทะลุถึงก้นบึ้งหัวใจของมัน กล่าวถามว่า

"เรื่องประการแรกที่ท่านคิดกระทำคืออะไร?"

เด็กปวยเกียเงยหน้าขึ้น ระบายลมจากปากช้าๆ กล่าวว่า

"เราคิดถอนคำสั่งของตึกหกหุนครึ่งกลับมา เรียกกำลังกลับคืน มิให้ตึกหกหุนครึ่งประหัตประหารกับหอลมพิรุณโปรย"

โชวมั่งจิ้มกล่าวคำ "ประเสริฐ" ดวงตาคล้ายปรากฏรอยยิ้มขึ้น ทำให้คำพูดที่แหลมคมราวกระบี่ในตอนแรกกลับกลายเป็นอบอุ่นราวกับลมโชยพัดบุปผาเบ่งบาน กล่าวว่า

"ลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้วที่แท้ถูกพวกท่านนำตัวไปที่ใด?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"เราไม่ต้องการให้พวกนางเห็นสภาพการต่อสู้ในวันนี้ ดังนั้นใช้คนส่งพวกนางไปหาลิ้มกอกอ ลิ้มสี่กี้และลิ้มกี้ซิม ซึ่งเป็นหัวหน้าตึกของตึกหกหุนครึ่ง พวกนางสามารถกลับมาได้ทุกเมื่อ"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ซิไซซิ้งก็เป็นหัวหน้าตึกของตึกหกหุนครึ่งหากปราศจากท่านปกปิดอำพราง ศักดิ์ศรีแท้จริงของซิไซซิ้ง คงถูกลุ้ยซุ่งเปิดโปงแต่แรก"

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตามันทอแววห่วงใยกังวล กล่าวว่า

"ท่านดูแลตึกหกหุนครึ่ง ระวังคนของตึกตระกูลลุ้ยไม่ยอมรับนับ

ถือท่าน"

เด็กปวยเกียรับคำ กล่าวว่า

"เราทราบ ลุ้ยมี้ ลุ้ยต๋งเทียน ลุ้ยกุ้งล้วนเป็นอัจฉริยะบุคคล เราใช้สอยได้ก็ใช้สอย เมื่อถึงเวลาไม่อาจใช้สอย เราย่อมมีวิธีคลี่คลาย

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราก็วางใจแล้ว"

มันพลันสั่นกระตุกคราหนึ่ง ซือบ้อขุยรีบประคองมันไว้ เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ่วปวยก็ห้อมล้อมเข้ามา โซวมั่งจิ้มกล่าวเบาๆ ว่า

"พิษที่เท้าของเรา นอกจากตัดขาข้างหนึ่ง ไม่เช่นนั้นไม่อาจขจัดหมดสิ้น หลายวันนี้เราใช้กำลังภายในสะกดเอาไว้ เมื่อครู่ประมือโคจรพลัง กระตุ้นให้พิษร้ายแผ่กระจายอีกครา..พวกท่านประคองเรากลับหอไปแล้วค่อยว่ากล่าว"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องขบกรามแนบแน่น ลมหายใจแทบขาดห้วงไป

ขณะที่โซวมั่งจิ้มกล่าววาจาประดานี้ ปึงเอ่งโทยหันหน้าหาเด็กปวยเกีย ยิ้มอย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า

"ยินดี ยินดีด้วย"

ฉูง้วยเม้งก็กล่าวกับเด็กปวยเกียว่า

"เลื่อมใส เลื่อมใสนัก"

เด็กปวยเกียใช้หางตาชำเลืองมองโลงไม้ที่ถูกระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ดวงตาทอแววอ้างว้างชนิดหนึ่ง ปากตอบว่า

"มิกล้า มิกล้า"

บทที่ 31
มารผลาญบุปผา

ค่ำคืนนั้น ลุ้ยซุ้งผู้อ่อนโยนกับอุนยิ้วเพียรพยายาม "หลบหนี" ออกมา

ตอนแรกอุนยิ้วไปยังตึกหกหุนครึ่ง เพื่อสนทนากับลุ้ยซุ้ง อุนยิ้วเห็นลุ้ยซุ้งอ่อนแอน่าเวทนา ก็บังเกิดความคิดคุ้มครองนาง สนทนาถึงตำนานเรื่องราวที่ตัวเองออกท่องยุทธจักร บ่งบอกว่าตัวเองหาญกล้าอย่างไร ชู่ขวัญอันธพาลดุร้ายอย่างไร

ลุ้ยซุ้งเพียงแต่รับฟังอย่างสงบ รอจนอุนยิ้วบอกเล่าจนกระหาย ก็ยกเม็ดบัวแป๊ะซะใส่น้ำตาลก้อนมาถ้วยหนึ่ง ทั้งสองรับประทานทีละช้อน รับประทานกลางวิกาล จวบจนถึงยามฟ้าสาง

อุนยิ้วบอกเล่าจนเหน็ดเหนื่อย ในที่สุดม่อยหลับไป

ลุ้ยซุ้งมองดูใบหน้านางที่คล้ายผลท้อที่สุกปลั่งสีสันอันวาบหวาม

ยามหลับสนิท อดยื่นมือลูบไล้มุมปากของอุนยิ้วเบาๆ ปาดปอยผมที่แม้ยามหลับไหลยังสั่นไหวของอุนยิ้วมิได้ พลันได้ยินอุนยิ้วร้องว่า

"อาปวยที่น่าตาย ข้าพเจ้าไม่สนใจท่านแล้ว"

พลางค่อยออกสองหมัด คุกคามเปลวเทียนสลัวลง จากนั้นเคลิ้มหลับต่อไป

ลุ้ยซุ้งชมดูจนลอบทอดถอนใจ ขณะจะดับเทียน พลันเห็นที่ร่องประตูปรากฏเงาดำเคลื่อนไหวูบหนึ่ง

...ใจกลางสำคัญของตึกหกหุนครึ่ง มีผู้ใดกล้าบุกรุกเข้ามา?

ลุ้ยซุ้งครุ่นคิดขึ้น ปากตวาดเบาๆ ว่า

"เป็นผู้ใด?"

ได้ยินคนผู้นั้นรับคำว่า

"เสียวเจี๋ยะ (คุณหนู) เป็นเรา"

ลุ้ยซุ้งเปิดประตูออก เห็นคนที่ยืนอยู่หน้าประตู เป็นเด็กปวยเกียในชุดขาว ดวงตาคล้ายทอแววสับสนชนิดหนึ่ง

ลุ้ยซุ้งงงงันวูบ กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เด็กเฮีย วิกาลคล้อยดึกแล้ว ไม่ทราบมีคำสั่งสอนใด?"

เด็กปวยเกียกวาดตาเข้ามาภายในห้อง เห็นอุนยิ้วฟุบหลับกับโต๊ะ บนร่างยังห่มคลุมด้วยผ้าห่มนวมที่ลุ้ยซุ้งคลุมให้กับนางจึงกล่าว

"ตั่วเสียวเจียะ รบกวนท่านแล้ว จ้งตี้งจู้ขอเชิญท่านไปสักครา"

ลุ้ยซุ้งเอียงหน้าเล็กน้อย รู้สึกไม่ใคร่ถูกต้องอยู่บ้าง ดังนั้นถามว่า

"ไปยังที่ใด?"

มุมปากของเด็กปวยเกียกระตุกคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หลบเลี่ยงไปก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

ลุ้ยซุ้งกล่าวโต้แย้งว่า

"หลบเลี่ยง? ข้าพเจ้าไยต้องหลบเลี่ยง?"

เด็กปวยเกียชี้มือเข้ามาภายในห้อง กล่าวว่า

"ไม่เพียงแต่ท่านหลบเลี่ยงสักครา แม้กระทั่งนางก็ต้องหลบหน้า"

ลุ้ยซุ้งมองตามปลายนิ้วของมัน เด็กปวยเกียพลันฉกฉวยโอกาสจี้สกัดจุดของนาง ลุ้ยซุ้งเพียงอุทานออกมาครึ่งเสียง ก็อ่อนระทวยล้มลง

อุนยิ้วถูกเสียงอุทานครึ่งเสียงนี้ปลุกตื่นขึ้นมาเห็นลุ้ยซุ้งกระแทกนั่งกับพื้น ก็หยิบฉวยดาบ คิดหมายเข้าไปปกป้องคุ้มครอง พลันรู้สึกมีเงาคนฉลันวูบ ลมเร่งร้อนม้วนมาปะทะหน้า ยามลืมตางัวเงียไม่ทันปิดป้องก็ถูกเด็กปวยเกียสยบจุดทางด้านหลังไว้

เด็กปวยเกียพอจี้จุดสตรีทั้งสองล้มลง ก็กล่าวกับลิ้มกอกอ ลิ้มสี่กี้ และลิ้มกี้ซิม ที่ซุ่มอยู่นอกประตูว่า

"ส่งพวกนางไปยังแถบพั่วปั้งมึ้ง คอยดูแลให้ดี"

ลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้วจึงถูกส่งไปยังตึกใหญ่ที่แถบพั่วปั้งมึ้งในลักษณะนี้

ลิ้มกอกอเป็นหัวหน้าตึกของตึกหกหุนครึ่ง ย่อมต้องรุดไปเข้าร่วมชิงชัยกับหอลมพิรุณโปรย ลิ้มสี่กี้กับลิ้มกี้ซิมล้วนเป็นเฮียงจู้(หัวหน้าหน่วย) ของตึกหกหุนครึ่ง ดังนั้นพวกมันทั้งสองรับหน้าที่เฝ้าดูแลลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้ว

ลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้วได้รับการคลายจุด แต่ปริศนาในอกไม่อาจคลี่คลายได้

อุนยิ้วชิงกล่าวว่า

"ลูกเต่านั้นไฉนจี้สกัดจุดของพวกเรา?"

"....."

"กระด่ายน้อยนั้นไฉนคุมขังพวกเราไว้ที่นี่?"

ลุ้ยซุ้งตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า..ไม่ทราบ"

"ตัวที่น่าดายนั้นที่แท้มีเจตนาอย่างไร?"

"ไม่ทราบ..."

"ท่านเป็นบุตรีของหัวหน้าใหญ่ตึกหกทุนครึ่ง ไฉนไม่ทราบอันใดทั้งสิ้น?!!!

ลุ้ยซุ้งทอดถอนใจเสียงอ้อยอิ่ง กล่าวว่า

"ไม่เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่ทราบ เกรงว่ากระทั่งบิดาเราก็ไม่แน่ว่าจะทราบได้"

อุนยิ้วร้อนรุ่มจนขยี้เท้า กล่าวว่า

"ไม่ได้ พรุ่งนี้จะเป็นวันพิสูจน์ผลแพ้ชนะระหว่างตั๋วซือเฮียกับบิดาท่าน พวกเราไม่อาจจมอยู่ที่นี่ สมควรอยู่ควบคุมสถานการณ์ทางเบื้องนอกจึงถูกต้อง"

นางแม้กล่าวเช่นนี้ แต่จวบกระทั่งถึงยามค่ำ ยังหลบหนีออกไปไม่ได้

ผู้ที่ควบคุมตัวพวกนางไว้ นอกจากไม่อนุญาตพวกนางออกไปแล้ว ยังให้เกียรติแก่พวกนาง แสดงความเคารพต่อพวกนาง อาหารที่จัด

เตรียมไว้ก็พิถีพิถันยิ่ง ถึงกับยังจัดส่งเสื้อผ้า ปิ่นปักผม แปรงหวีสาง ฝุ่นน้ำชาดแต้ม หมึกพู่กันตำรับตำรามา

นี่สร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่ลุ้ยซุ้งยิ่งกว่าเดิม

..เด็กปวยเกียที่แท้มีเจตนาใด?

..คุณท่านางยังต้องรั้งอยู่ที่นี้ระยะเวลาหนึ่ง

แต่ว่าผู้ที่เฝ้าควบคุมนางประหวั่นลนลานปานนี้ กลับทำให้ลุ้ยซุ้งนึกหาวิธี "หลบหนี" ได้

...พรุ่งนี้จะเป็นเวลาที่ตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยพิสูจน์ความเป็นตาย ตัดสินการดำรงล่มสลาย ตัวเองไม่อาจจับเจ่าอยู่ที่นี้ โดยเฉพาะต้องเตือนสติให้บิดาระวังป้องกัน

ดังนั้นลุ้ยซุ้งกล่าวถามอุนยิ้วว่า

"ท่านนึกหาวิธีได้แล้วหรือไม่?"

อุนยิ้วงงงันวูบจึงกล่าว

"วิธีอันใด?"

"วิธีหลบหนี"

"นี่...ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด กำลังจะนึกออกแล้ว"

"สามารถหลบหนีออกไปหรือไม่ ล้วนขึ้นอยู่กับท่านแล้ว"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ย่อมแน่นอน ข้าพเจ้าต้องคุ้มครองท่าน ท่านวางใจเถอะ"

"ซึ่งความจริงไม่มีใดไม่วางใจ พวกมันยังให้ความเกรงอกเกรงใจต่อพวกเรา"

"ผู้ใดทราบพวกมันมีจิตเจตนาใด"

"ขอเพียงพวกมันยังให้ความสำคัญต่อพวกเรา หากพวกเรามีอันใดผิดปกติ พวกมันต้องรับผิดชอบอย่างใหญ่หลวง..."

"ใช่แล้ว หากว่าเราโกวเนี้ยมีที่ใดไม่ถูกต้อง พวกมันล้วนไม่อาจผลักภาระรับผิดชอบได้"

ลุ้ยซุ้งกล่าวถามว่า

"ท่านปวดท้องหรือไม่?"

"ว่ากระไร?"

"ข้าพเจ้ารู้สึกปวดท้องอยู่บ้าง"

"ท่านปวดท้อง? นี่เป็นไปได้อย่างไร?"

"หากวางยาในข้าวปลาอาหาร ก็จะเป็นเช่นนี้"

"พวกมันกลับกล้าวางยา? ข้าพเจ้า..."

ลุ้ยซุ้งชิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะแสร้งเป็นถูกพิษ ชักนำพวกมันเข้ามา ท่าน..."

อุนยิ้วกระโดดปราดขึ้นด้วยความยินดีกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นี่เป็นหนึ่งในวิธีการที่ข้าพเจ้านึกคิดขึ้น...ท่านแสร้งตาย ข้าพเจ้าจะจัดการกับพวกมันเอง"

ลุ้ยซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"สุดท้ายลง ยังคงเป็นท่านชาญฉลาด"

อุนยิ้วกล่าวอย่างกระเหี้ยนกระหือรือว่า

"คอยดูข้าพเจ้าเถอะ คราครั้งนี้จะให้พวกมันทราบความร้ายกาจของเราโกวเนี้ย"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"แต่ว่าพวกมันไม่ได้ทำอย่างไรพวกเรา ท่านแม้มีฝีมือสูงเพียงใด ยังคงอย่าได้ลงมือรุนแรงไป หากว่าล้มเหลว ยังมีช่องทางอื่นอีก"

อุนยิ้วหาได้คำนึงถึงข้อนี้ไม่ กล่าวว่า

"ท่านกริ่งเกรงเกินไปแล้ว เราโกวเนี้ยพอลงมือ เป็นไปไม่ได้ที่ไม่สำเร็จ"

ดังนั้นลุ้ยซุ้งแสร้งเป็นร้องโอดโอย อุนยิ้วร่ำร้องด่าทอ ปรากฏผู้คนไหลเข้ามาจริงๆ อุนยิ้วขณะจะลงมือ พลันสังเกตเห็นสีหน้าของผู้มาทั้งสามชัดตา

อุนยิ้วถึงกับไม่อาจลงมือ ทั้งยังส่งเสียงกรีดร้องออกมา

ลุ้ยซุ้งก็ตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสี

ใบหน้าคนทั้งสามกลับกลายเป็นสีดำคล้ำ ลูกตาขาวกลับเป็นสีเทา แต่ยังไม่รู้สึกตัว พอเห็นอุนยิ้วกรีดร้องออกมา ค่อยสบตากันวูบ สีหน้าล้วนปรากฏแววแตกตื่นตระหนก ชี้หน้าของกันและกัน กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

พวกมันพลันล้มลง ร่างชักกระตุกไม่กี่ครา ก็สิ้นใจตาย

ลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้วไม่มีเวลาระงับขวัญอันแตกตื่น บุกบั่นออกจากห้อง กลับเห็นบนพื้นนอนกระจัดกระจายเกลื่อนกลาดด้วยบริวารของเด็กปวยเมี้ย ที่อยู่ในสังกัดของตึกหกหุนครึ่งจำนวนสิบกว่าคน ล้วนหลั่งโลหิตสีคล้ำออกจากดวงตา จมูก ปาก ลิ้นปลิ้นออกมา ม่านตาขยายกว้าง แสดงว่าถูกพิษเสียชีวิต

อุนยิ้วค้นหาดาบดาวรายของตัวเองจากร่างผู้ตายคนหนึ่ง ทั้งสองหลบหนีออกจากแถบพั่วปั้งมึ้ง เนื่องด้วยกริ่งเกรงถูกผู้คนพบเห็น

มุ่งซอกซอนไปตามตรอกซอยที่สกปรกมืดครึ้ม

อุนยิ้วคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าลุ้ยซุ้ง นำทางด้วยความอกสั่นขวัญแขวน แต่เนื่องด้วยไม่รู้จักหนทาง ล้วนพึ่งพาลุ้ยซุ้งบ่งบอก

พลันได้ยินลุ้ยซุ้งกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าก่อน"

อุนยิ้วสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ขณะจะเหลียวหน้ามาถามไถ่นาง พลันได้ยินลุ้ยซุ้งกล่าวเบาๆ อย่างรีบร้อนว่า

"อย่าขยับ"

อุนยิ้วลื่นไถลโดยไม่ระวัง บังเกิดเป็นซุ่มเสียงเบาๆ เสียงหนึ่ง เห็นที่ปากตรอกมีเงาร่างสายหนึ่ง คล้ายกำลังรอคอยอันใด ยามนั้นพลันเหลียวหน้าเดินเข้ามาภายในตรอกที่สกปรกสายนี้ แสงโคมที่หน้าประตูบ้านตรงมุมถนนที่ห่างไป ส่องต้องหลังไหล่คนผู้นี้ ทำให้เค้าใบหน้าของมันเคลือบประกายสีสันของความตาย ราวกับอาบชุบไว้ชั้นหนึ่ง

ยามกะทันหันไม่อาจเห็นโฉมหน้าของมันโดยชัดตาได้

ประกายที่หลงเหลือของแสงโคม ส่องต้องรูปโฉมของลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้วอย่างเลือนราง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ทั้งสองล้วนรู้สึกถึงกลิ่นอายอันลี้ลับชนิดหนึ่ง

มิใช่กลิ่นอายฆ่าฟัน

หากแต่เป็นกลิ่นอายที่ชั่วช้าลามก

ดังนั้นพวกนางคิดถอนตัวล่าถอย แต่แล้วพบว่านี่เป็นตรอกตันสายหนึ่ง สามด้านเป็นผนังกำแพงที่สูงตระหง่าน ที่แท้เป็นซอกมุมอับของกำแพงหลังของถนนสามสาย บนพื้นเต็มไปด้วยสิ่งปฏิกูล ถูกทิ้งบูด

ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง

คนผู้นั้นพกพาความเย็นชา เดินเข้ามาดุจภูเขาอันชั่วร้ายลูกหนึ่ง

ลุ้ยซุ้งร่างสั่นสะท้านเล็กน้อย อุนยิ้วเห็นไม่มีหนทางถอย ก็ยืดกายหุ่นกรองอยู่เบื้องหน้าลุ้ยซุ้ง ตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ท่านเป็นใคร กลับกล้า..."

กล่าวพลาง คิดหมายชักดาบออก

คนผู้นั้นลงมือดุจสายฟ้า ตบหน้าอุนยิ้วฉาดหนึ่ง

อุนยิ้วถูกตบจนดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า ซอกฟันปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

คนผู้นั้นงอเข่าขึ้น กระทุ้งใส่ท้องน้อยของอุนยิ้ว การลงมือเช่นนี้ก็เพียงไม่ยึดถือนางเป็นหญิงสาวอันอ่อนช้อย พร้อมกับนั้นไม่ยึดถือว่าเป็นอิสตรี ถึงกับไม่ยึดถือนางเป็นคนผู้หนึ่ง

อุนยิ้วงอตัวลง คนผู้นั้นรวบมือทั้งสอง ดันร่างของอุนยิ้วแนบติดกับกำแพง แผ่นหลังของอุนยิ้วปะทะกับกำแพงที่เย็นเฉียบ เจ็บปวดจนร่ำไห้ออกมา คนผู้นั้นก้มศีรษะลง หลบเลี่ยงจากแสงโคม ยื่นมือฉีกกระชากเสื้อของนาง

อุนยิ้วกรีดร้องคำหนึ่ง คนผู้นั้นใช้มือซ้ายคว้าจับชีพจรข้อมือของนาง ใช้กำลังเล็กน้อย อุนยิ้วถึงกับอ่อนระทวยไปทั่วร่าง

คนผู้นั้นยื่นมือฉีกกระชากอีกครา กระทั่งตัวเอี๊ยมของนางก็ถูกฉีกขาด คนผู้นั้นส่งเสียงคำรามเบาๆ ราวสัตว์ป่าในลำคอ วางมือลงบนหน้าอกที่นุ่มละมุนดุจนกพิราบของนาง

จบบัดนี้ร่างของอุนยิ้วค่อยสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

คนผู้นั้นยังคงยันร่างของอุนยิ้วเอาไว้ อุนยิ้วคิดดิ้นรน แต่แขนขาทุกสัดส่วนล้วนไม่เชื่อฟังคำสั่งของนาง นางได้แต่ส่งเสียงร้องเบาๆ ราวกับสัตว์เล็กๆ ก่อนตาย

กลิ่นเน่าบูดภายในตรอก คละเคล้ากับกลิ่นกายของคนผู้นั้น สร้างความตื่นตระหนกแก่อุนยิ้ว เพียงภาวนาให้ฝันร้ายนี้ตื่นขึ้นโดยเร็ว

คนผู้นั้นยังคิดฉีกกระชากเสื้อผ้าท่อนล่างของนาง

อุนยิ้วใช้มือยึดไว้แนบแน่น คนผู้นั้นดบหน้านางอีกฉาดหนึ่ง อุนยิ้วถึงกับล้มระทวยลง ได้แต่สะอึกสะอื้นไห้ ไหล่กลมมนที่ไหวสะท้านยิ่งชวนให้น่าเวทนากว่าเดิม

เสียงคว้ากครางหนึ่ง เสื้อผ้าท่อนล่างของนางถูกกระชากขาดออกมา พลันได้ยินเสียงดังติง คนผู้นั้นวกมือกลับไปปิดป้อง ปัดป่ายปิ่นปักผมที่ลุ้ยซุ้งจ้วงแทงจากด้านหลังพ้นห่างไป กระแทกจนปิ่นอันนั้นร่วงหล่นลงกับพื้น

คนผู้นั้นเหลียวขวับไป แต่คล้ายกลัวเผชิญกับแสงโคมไฟ รีบก้มศีรษะลงอีกครา ลุ้ยซุ้งยืนหยัดท้าแสงโคม ดวงตาทอแววยั่วยุ สีหน้าเต็มไปด้วยแววเหยียดหยาม กล่าวว่า

"ท่านต้องการสตรีหรือ ไยไม่เสาะหาข้าพเจ้า นางเพียงเป็นทารกหญิงนางหนึ่ง"

คนผู้นั้นเพียงมองดูแวบหนึ่ง ก็ถูกประกายตาที่สวยซึ้งดั่งความฝันของลุ้ยซุ้งดึงดูดไว้ ส่งเสียงคำรามเบาๆ ยื่นสองมือคร่ากุมลุ้ยซุ้ง ผลักไสนางถึงเชิงกำแพง แต่ไม่ลืมถีบเท้ากลับหลัง เตะจนอุนยิ้วงอ

ท่อน ทางหนึ่งยื่นมือฉีกกระชากเสื้อผ้าท่อนล่างของลุ้ยซุ้งออก

ตลอดทั้งร่างลุ้ยซุ้งแข็งทื่อเย็นเฉียบ

โลหิตของนางกลับเดือดพล่าน แล่นปราดไปถึงใบหู

นั่นเป็นเพราะความอับอายอัปยศ

ความอับอายอัปยศถึงขีดสุด

คนผู้นั้นใช้มือหนึ่งประคองใบหน้าลุ้ยซุ้ง มือหนึ่งรวบจับสองมือของลุ้ยซุ้งไว้ จากนั้นย่อตัวลงเล็กน้อย ลุ้ยซุ้งรู้สึกถึงความร้อนลวกเป็นความรู้สึกที่คล้ายปรากฏท่อนเหล็กเผาไฟแดงทะลวงเข้ามาภายในร่าง ได้ยินชุ่มเสียงกระทืดกระหอบเสียงหนึ่งดังว่า

"ดี...ดียิ่ง..."

จากนั้นเป็นเสียงสะอึกสะอื้นเบาๆ ที่แตกดื่นพรั่นพรึงถึงขีดสุดของคุนยิ้ว

ลุ้ยซุ้งไม่ได้ร่ำไห้ ใต้แสงโคมสาดส่อง เค้าใบหน้านางงามสดใสถึงที่สุด ในดวงตาปรากฏประกายน้ำแห่งความคับแค้น คนผู้นั้นขยับเคลื่อนไหว ทั้งยังจุบปากของนาง

สองมือของลุ้ยซุ้งตะกุยตะกายใส่กำแพงอิฐด้านหลัง บนกำแพงที่ก่อขึ้น ปรากฏเป็นรอยเล็บสิบรอย ความเจ็บปวดถึงขีดสุดกลิ่นกายที่สุดทนทาน ตลอดจนความอับอายอัปยศที่ได้รับ ทำให้ลุ้ยซุ้งคิดใคร่ตายไม่ได้ตลอด

จากนั้นคนผู้นั้นหอบหายใจด้วยเสียงอันดัง ร่างก็สั่นกระตุกขึ้นมาเป็นหลายนึกได้อันใด รีบร้อนใคร่ผละจากร่างของลุ้ยซุ้ง เหลียวหน้ามองคุนยิ้ว คุนยิ้วกำลังคืบคลานลุกขึ้นอย่างยากเย็น เสื้อผ้าที่ขาดวิ่นไม่อาจ

ปกปิดเรือนร่างที่ขาวผ่องและผอมเล็กของนาง

ลุ้ยซุ้งตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว กลับเป็นฝ่ายโอบรัดคนผู้นั้นไว้

คนผู้นั้นยามกะทันหันไม่อาจถอนร่างไป จากนั้นมันไม่อาจหักใจถอนจากไป มันมองดูใบหน้าของลุ้ยซุ้ง พลุ่งพล่านราวกับภูเขาไฟใกล้แตกระเบิด

ลุ้ยซุ้งขมวดคิ้วแนบแน่น มีความรู้สึกคล้ายปัดชามข้าวด้มที่ร้อนกรุ่นพลิกคว่ำลง ซอกมุมอันเร้นลับถูกลวกจนเจ็บปวด แต่นางไม่วิงวอนขอความกรุณาแม้สักคำเดียว

ภายใต้แววตาแดกอันดื้นสงสัยของอุนยิ้ว คนผู้นั้นพลันระทวยลงฟุบอยู่บนร่างของลุ้ยซุ้ง โถมทับนางดิดกับเชิงกำแพง

แต่แล้วมันพลันผลักไสลุ้ยซุ้งออก กระชากเสียงว่า

"วิเศษมาก เจ้าทำให้เราไม่อาจไปหานาง..."

ไม่ทันขาดคำ พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งผ่านปากตรอกไป อุนยิ้วรีบร้องดังๆ ว่า

"ช่วยพวกเราด้วย..."

เงาร่างนั้นอุทานดังเอ๊ะ ร้องโพล่งว่า

"ที่แท้มีคน..."

ชายฉกรรจ์ที่เพิ่งข่มขืนย่ำยีลุ้ยซุ้งแค่นเสียงอย่างเย็นชา พลันพุ่งปราดออกไป ฟันสันมือใส่เส้นเลือดใหญ่ที่ลำคอด้านขวาของคนที่ปากตรอก

ลุ้ยซุ้งเพิ่งมีโอกาสหายใจคราหนึ่ง ส่งเสียงร้องทันเวลาว่า

"ระวัง..."

คนที่ปากตรอกกระโดดปราดไปด้านหลังหลบรอดจากกระบวนท่านี้ แต่เนื่องด้วยรับบาดเจ็บยังไม่ทุเลา ท่าร่างสะดุดเสียหลัก การกระโดดปราดครั้งนี้ ไปถึงตำแหน่งที่แสงโคมสาดส่องถึง เพียงแต่สีผิวของมันดำคล้ำเกินไป ยังไม่อาจเห็นโฉมหน้ามันชัดตา

โจรราคะนั้นขณะจะกู่โจมตามติด ลงมือด้วยอำมหิต ที่มุมถนนพลันปรากฏชายฉกรรจ์สูงใหญ่ผู้หนึ่งกระโดดปราดออกมา ส่งเสียงตวาดเป็นฟ้าร้องว่า

"มารดาเจ้าเถอะ เราคือผู้กล้ามหึมาถังป้องผู้ ท่านเป็นใคร ลงมือตอบทำร้าย นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด..."

ปากกล่าววาจา ไม่ยั้งมือไว้ไมตรี ต่อยออกสามหมัด เตะใส่สี่เท้า

ชายฉกรรจ์ผิวคล้ำในตอนแรกร้องว่า

"อย่าได้ร่ำร้องแล้ว เราฟังออกว่าเป็นซุ่มเสียงของลุ้ยโกวเนี้ย..."

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่กล่าวว่า

"คล้ายกับยังมีซุ่มเสียงของอุนยิ้วม่วยจื้อ (น้องสาว)..."

แต่ทั้งสองผนึกกำลัง ยังมิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม หากมิใช่โจรราคะนั้นไม่ต้องการให้แสงโคมส่องต้องใบหน้า เกรงว่าทั้งสองคงรับบาดเจ็บใต้เงื้อมมือโจรราคะนั้นแล้ว

ยามนั้นชายฉกรรจ์ผิวคล้ำพลันส่งเสียงร้องแหลมเล็กพิกลหลายครา คล้ายเสียงสุนัขเห่า และคล้ายมุสิกร่ำร้องก็ปาน

มันส่งสัญญาณติดต่อกันหลายครั้ง ที่หัวถนนและท้ายตรอกบังเกิดเสียงตอบรับเป็นทอดๆ ที่แท้ศิษย์พรรคกระยาจกและชาวมิจฉาชีพในละแวกใกล้เคียง พอได้ยินคำเรียกหาของพวกเดียวกัน ก็รีบรุดมาทาง

ด้านนี้

โจรราคะนั้นเห็นผิดท่า ทั้งกริ่งเกรงไม่สามารถจัดการกับผู้คนมากมายปานนี้ และไม่ต้องการเปิดเผยรูปโฉม พลันเร่งมือจู่โจมหลายกระบวนท่า ลอยตัวขึ้นจากพื้น

มิคาดยามนั้นอุนยิ้วสะอึกเข้ามา ใช้ดาบด้วยความอับอายขุ่นเคือง เพลงดาบของนางความจริงเป็นยอดวิชาบู๊ลิ้ม เพียงแต่ยังไม่ชำชองชำนาญ ดาบนี้จู่โจมโดยไม่ระวัง กรีดใส่กลางหลังของโจรราคะนั้นคราหนึ่ง

โจรราคะนั้นคร่างหนักๆ เหลียวหน้ามาถลึงตาใส่อุนยิ้ว อุนยิ้วพบว่านั่นเป็นดวงตาเขียวปัดคู่หนึ่ง อดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ โจรร้ายนั้นฉกฉวยโอกาสโลดข้ามหลังคาดึกไป

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่พอพบเห็นอุนยิ้ว ต้องส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า

"เป็นท่านจริงๆ ท่านไฉนอยู่ที่นี่?"

อุนยิ้วพอพบเห็นมัน ไม่คำนึงถึงเสื้อผ้าที่ขาดวิ่น พลันถาโถมเข้าหา ร่ำไห้ออกมาดังโยใหญ่

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่คือถังป้องู้

คนผิวคล้ำอีกผู้หนึ่งคือเตียถั่ว

คนทั้งสองอาศัยความสัมพันธ์ที่เตียถั่วมีอยู่กับผู้ต้องขังกับเจ้าหน้าที่ทัณฑสถาน ค่อยหลบหนีออกจากที่คุมขัง ก่อนจะจากมา เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานยังกำชับให้ทั้งสองอย่าได้ถูกคร่ากุมเข้ามาอีก ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือได้

เตียถั่วกับถังป้องู้ขณะจะเร้นกายกลับตึกหกหุนครึ่งและหอ

ตามพิรุณโปรย เพื่อกำหนดนัดต่อสู้ในวันพรุ่งนี้ พลันได้ยินเสียงร่ำร้องขอความช่วยเหลือจากภายในตรอก ดังนั้นรีบรุดเข้ามา

ยามนั้นลุ้ยซุ้งก็จัดแจงเสื้อผ้าเดินช้าๆ ออกมา ภายใต้แสงโคมสาดส่องเห็นหน้านางขาวอย่างประหลาด แต่สองข้างแก้มแดงก่ำทำให้ผู้คนไม่แน่ใจว่า นั่นเป็นความเฉิดฉายหรือเป็นความอาฆาตแค้น

อุนยิ้วร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"ซุ้งเจ้...ซุ้งเจ้..."

แต่คำพูดหลังจากนี้ไม่สามารถกล่าวจากปาก

เตียถั่วเห็นลุ้ยซุ้งก็อยู่ด้วย ย่อมบังเกิดความยินดี เนื่องด้วยภายในตรอกมีผู้คนสับสน จึงกล่าว

"ลุ้ยโกวเนี้ย พวกเรากลับดึกหกหุนครึ่งไปหารือกับลุ้ยจ้งตึ้งจู้ก่อน แล้วค่อยว่ากล่าว..."

ได้ยินขอทานผู้หนึ่งสอดคำขึ้น

"ลุ้ยจ้งตึ้งจู้ตายแล้ว ตึกหกหุนครึ่งกลับกลายเป็นของเด็กตั่วตึ้งจู้"

ลุ้ยซุ้งสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เตียถั่วยื่นมือรวบคว้าปกเสื้อของท่านนั้นไว้ว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ขอทานนั้นกลับแตกตื่นจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ แต่ผู้คนที่หลงเหลือแย่งกันบอกว่า ตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยต่อสู้พิสูจน์ผลแพ้ชนะก่อนกำหนดเมื่อเช้าวันนี้ ลุ้ยซุ่งเสียชีวิต เด็กปวยเกียครองอำนาจแทน หอลมพิรุณโปรยได้รับชัยชนะ นับแต่นี้แผ่นดินสงบสันติ

ลุ้ยซุ้งพอฟัง บนขนตางอนยาวปรากฏน้ำตาสุกใสสองหยด

เกลือกกลิ้งลงมา หยดลงบนใบหน้า นางไม่ได้ยกมือปาดเช็ด และไม่ได้หลั่งน้ำตาอีก

เตียถั่วงงงันวูบ พึมพำว่า

"พวกเราเพิ่งถูกคุมขังคืนหนึ่ง โลกภายนอกไฉนแปรเปลี่ยนไป?"

ถังป้องู้ขบคิดเล็กน้อย แต่ยังนึกหาเลศนัยไม่ออก จึงกล่าว

"สนใจไยกัน มันเปลี่ยนแปลงเช่นใด พวกเราก็มีชีวิตเช่นนั้น"

.....

ถังป้องู้กับเตียถั่วถูกคุมขังอยู่ในคุกหลวง จนถึงยามพลบค่ำของวันที่สอง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ยิ่มเล้าไม่ได้มาสอบปากคำพวกมันอีก

ถังป้องู้สูญเสียความอดทนแต่แรก หงุดหงิดใจถึงขีดสุด

เตียถั่วหวนนึกถึงการศึกระหว่างหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งในวันพรุ่งนี้ ในใจก็ห่วงใยต่อความปลอดภัยของลุ้ยซุ้ง

เมื่อถึงยามพลบค่ำ เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานส่งทหารมา ถังป้องู้เห็นมันใช้ทัพพีตัก "อาหาร" ราคล้ายรำข้าวสุกรจากในถังไม้ที่สกปรก เทลงในชามแตกของทั้งสองอดร้องออกมามิได้ว่า

"นี่หาใช่อาหารสำหรับผู้คนรับประทานไม่"

เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านอยู่เบื้องนอกเสพสุขสบาย มาถึงที่นี่เพียงเป็นคนต่ำช้า ที่นี่มีคนรับประทานเช่นนี้มาสามสี่สิบปีหาได้ตัดพ้อต่ำหนิไม่"

ถังป้องู้ขณะจะอาละวาด เตียถั่วพลันถลันถึงข้างซี่กรงเหล็ก กล่าว

เสียงทุ้มหนักว่า

"ดอกบัวพันใบพฤกษาพันใบ พันกิ่งหมื่นใบเป็นบ้านเดียวกัน ไม่ทราบสุดขอบฟ้าไปอย่างไร บ้านของท่านไปอย่างไร?"

เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานนั้นไม่กล้าชักช้า ตอบว่า

"เส้นทางขอบฟ้าไกลขอบฟ้าใกล้ ต่ำใต้ไพศาลคือบ้านเรา ในบ้านมีห้าเสือดาว หนึ่งบันไดหิน สิบต้นเหมย ขึ้นฟ้าไม่ได้ ลงดินไม่ได้ เด็กเลี้ยงแกะชี้ไปไกลตา ที่นี้ผ่านพ้นไม่ได้"

ถังป้องุ้งงงันวูบ กล่าวว่า

"พวกท่านว่ากระไร?"

เตียถั่วรีบกล่าวว่า

"เล่ากอ (พี่ผู้ชรา) โปรดผ่อนผัน อนุญาตให้ผ่านไป"

เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานถลึงตาใส่ถังป้องุ้ แต่ท่าทีที่แสดงต่อเตียถั่วยังไม่แล้ว กล่าวว่า

"เราได้ยินพวกมันบ่งบอกแล้ว ทั้งหมดก็กำลังหาหนทาง แต่ท่านเป็นผู้ต้องหาของฐูง้วยเม้ง อยู่ในความรับผิดชอบของยิ่มเล้า เกรงว่าต้องรอคอยสักแปดวันสิบวัน ค่อยออกไปได้"

เตียถั่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ดอกไม้แดงสิบเจ็ดกลีบ เราคือดอกท้อที่ห้า พวกเรามีความจำเป็นต้องออกไปในคืนนี้ ขอให้ท่านอำนวยความสะดวกสักครา"

"เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานนั้นขบคิดชั่วขณะ จากนั้นถลึงมองถังป้องุ้

เตียถั่วกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"พวกเราเข้ามาด้วยกัน ก็ต้องออกไปด้วยกัน"

"นี่...เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ได้แต่เชื้อเชิญเขาแล้ว"

"เขา?"

เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานนั้นกล่าวว่า

"ทุกข์สุขคละเคล้าเรื่องนอกกาย เจ้าโศกศัลย์ไม่เห็นแสงตะวัน"

กล่าวพลางผละจากไปอย่างรีบร้อน

เตียถั่วตะลึงลานกับที่ ชั่วครู่ยังไม่ส่งเสียง

ถังป้องกล่าวถามว่า

"นั่นเป็นตัวอะไร?"

เตียถั่วตวาดว่า

"เหลวไหล"

มันน้อยครั้งจะดุร้ายต่อถังป้องถึงเพียงนี้ ถังป้องถูกตวาดไม่มีโทสะ กล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

"นั่นเป็นคนผู้หนึ่ง?"

เตียถั่วพึมพำว่า

"ที่แท้เขาก็อยู่ที่นี่"

"ผู้ใด?"

"เจ้าโศกศัลย์"

จากนั้นไม่ยอมกล่าววาจา

เมื่อถึงยามวิกาล ประ

สถานสองคนเดินเข้ามา

ขาว ทั้งผอมทั้งเตี้ยทั้งแห้งกรัง กล้ามเนื้อใบหน้าหย่อนยานลงมาผู้หนึ่ง

ชายชรานั้นกล่าวถามเตียถั่วว่า

"ท่านคือเตียเล่าโหงว (คนที่ห้าแซ่เตีย) แห่งชมรมดอกท้อ?"

เตียถั่วประสานมือคารวะกล่าวว่า

"ผู้น้องเพียงเป็นพายุที่คล้อยตามพยัคฆ์ ขอคำนับเมฆเขียวที่คล้อยตามมังกร"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ฟ้าสูงแผ่นดินกว้าง ไม่แบ่งเขาแบ่งเรา...ท่านคิดจากไปแน่นอนและไปทั้งสองคน?"

ถังป้องู้สอดคำขึ้น

"ท่านเป็นใคร ใช่เป็นเจ้าโศกศัลย์หรือไม่?"

สีหน้าชายชรานั้นปรากฏแววแตกตื่นพรั่นพรึง ถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเหลวไหล เราเพียงเป็นนักโทษประหารในที่นี้"

เตียถั่วรีบดวาดห้ามถังป้องู้ว่า

"เขาเป็นตั่วอากอ (แผลงเป็นหัวหน้าใหญ่) ของพี่น้องที่ไม่เห็นแสงตะวันในที่นี้ ผู้คนเรียกหาเป็นก๊วยเก้าเอี้ย (นายที่เก้าแซ่ก๊วย)"

ทางหนึ่งขอขมาต่อชายชรานั้น กล่าวว่า

"พี่น้องของเราผู้นี้ไม่รู้ความ ขอเก้าเอี้ยอย่าได้ตำหนิ"

ชายชรานั้นระงับสติแล้วกล่าว

"เราก็มิใช่เก้าเอี้ยอันใด เราแซ่ก๊วยนามเก้าเซ้ง ชาวยุทธจักรพากันขนานนามเป็นฉักเก้าเซี้ย (ดุร้ายเก้าส่วน) มายังที่นี้ยี่สิบกว่าปี ยังดุร้าย

ไม่สมบูรณ์"

ถังป้องรู้สึกว่าชายชราผู้นี้น่าเล่นยิ่ง กลับสอดคล้องกับนิสัยใจคอของมัน ดุร้ายเก้าส่วนกล่าวอีกว่า

"เจ้าโศกศัลย์ใช้เรามาสอบถามพวกท่าน ใช่ต้องการออกไปในคืนนี้ให้จงได้หรือไม่?"

เตียถั่วกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"ใช่แล้ว"

ถังป้องกลับกล่าวว่า

"ช้าก่อน ท่านเองยังออกไปไม่ได้ ไหนเลยช่วยเหลือพวกเราได้?"

เตียถั่วรีบหยิกมันคราหนึ่ง ดุร้ายเก้าส่วนก็ไม่ถือสา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราไม่สามารถ แต่เจ้าโศกศัลย์สามารถ เพียงแต่เขาต้องการให้พวกท่านรับปากเงื่อนไขข้อหนึ่งก่อน"

เงื่อนไขที่ว่าคือให้ทั้งสองไปยังละแวกแถบพั่วปั้งมึ้ง นำพาชายชราที่คล้ายถูกทำร้ายแขนขาหักผู้หนึ่งไป ให้ถังป้องขอร้องผ่านอุนยิ้วแนะนำคนผู้นี้ต่อโชวมั่งจิ้ม แต่โชวมั่งจิ้มจะใช้สอยคนผู้นี้หรือไม่ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ถังป้องยกมือตบอก กล่าวว่า

"ไม่มีปัญหา ปล่อยให้เป็นภาระของเรา"

เตียถั่วกับถังป้องล้วนไม่ทราบว่า เจ้าโศกศัลย์ทำเช่นนี้ด้วยเจตนาใดเนื่องด้วยรีบร้อนคิดออกไป ดังนั้นไม่ทันแยกแยะ

ก่อนที่จะออกจากคุก เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานที่ปล่อยตัวทั้งสองออก

ไป ยังกำชับเตียถั่วกับถังป้องู้อย่าได้เข้ามาอีก มิคาดม่าถึงแถบพั่วปั้งมิ้ง แต่ก็พบพานอุนยิ้วกับลุ้ยซุ้ง ทั้งยังทราบว่าหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุน-หรึ่งพิสูจน์ผลแพ้ชนะกันแล้ว

ทั้งสองล้วนไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด ลุ้ยซุ้งไม่ได้บ่งบอก อุนยิ้วไม่กล้าบ่งบอก เหตุร้ายเมื่อครู่มีแต่พวกนางทั้งสองรับรู้ ความคับแค้นที่ได้รับ มีแต่พวกนางแบกรับเอง

ถังป้องู้กับเตียถั่วถอดเสื้อผ้าชั้นนอก ให้สตรีทั้งสองคลุมกาย ในใจเคลือบแคลงสงสัย แต่ไม่กล้าเอ่ยปากถามไถ่

ลุ้ยซุ้งทราบข่าวการเสียชีวิตของบิดา พลันเศร้าเสียใจ ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ลุ้ยซุ่งกระโดดลงในโลง ระเบิดสังขารตัวเองเสียชีวิต ฟังว่าโซว-ปั่งจิ้มกำหนดจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลองที่หอลมพิรุณโปรยฎเขาเทียนจั้วซัว ในวันนี้ ยามนี้คงกำลังจัดโต๊ะแล้ว"

ลุ้ยซุ้งรับฟังจนใจสั่นสะท้าน ในภวังค์อันยุ่งเหยิง บังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น พอเหลียวหน้ามอง เห็นคนกล่าววาจาเป็นขอทานร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง กระดูกข้อต่อตามมือเท้าอ่อนระทวย คล้ายกับได้รับการรักษาพยาบาลหมอกระดูก แต่เชื่อมต่อไม่ดีพอ

ได้ยินเตียถั่วร้องโพล่งว่า

"ใช่เป็นท่านหรือไม่?"

ขอทานชรานั้นตอบว่า

"เป็นเรา เป็นเจ้าโศกศัลย์ให้เราร่วมทางกับพวกท่าน"

ลุ้ยซุ้งถามอย่างระมัดระวังว่า

"ท่านบอกว่าโชวกงจื้อกำหนดจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลองที่หอลมพิรุณโปรย?"

ขอทานชรานั้นรับคำว่า

"ถูกแล้ว ท่านคิดรุดไปหรือไม่?"

อุนยิ้วยังคับแค้นรันทดสุดทนทาน ไม่ทราบลุ้ยซุ้งกล้ำกลืนได้อย่างไร ยามนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเสาะหาตั่วซือเยีย กระชากตัว...คนผู้นั้นออกมาสับใส่ร้อยพันดาบ"

นางเดียดแค้นชิงชังโจรราคะนั้นถึงขีดสุด ยามกะทันหันกลับไม่ทราบใช้คำพูดด่าทอมันอย่างไรดี

ขอทานชรานั้นเหลียวมองลุ้ยซุ้งเป็นเชิงถามไถ่

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ก็ได้"

ระหว่างทางที่ทั้งหมดเดินทางสู่ภูเขาเทียนจั้วซัว ถังป้องกล่าวถามเตียถั่วว่า

"เจ้าโสกศัลย์ที่แท้เป็นใคร หากท่านยังไม่บ่งบอก เราจะแตกหักกับท่าน"

เตียถั่วถูกรบร้างอับจนปัญญา ได้แค่กล่าวว่า

"เราก็ไม่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีของเขา เพียงทราบว่าเขาเคยรับตำแหน่งในกรมราชทัณฑ์ ศักดิ์ฐานะสูงยิ่ง ภายหลังสูญเสียอำนาจ ขังตัวเองอยู่ในคุกหลวง แต่มีความเป็นอยู่ราวท่านเจ้า ฟังว่านอกจากย่องเด้พิพากษาประหารชีวิต ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็กำหนดโทษมันไม่ได้"

มันกล่าวอีกว่า

"คนผู้นี้มีการไปมาหาสู่กับสหายร่วมแนว สามารถข่มขวัญเจ้าหน้าที่ทัณฑสถาน ไม่ว่าอยู่ในที่ลับหรือที่แจ้ง ล้วนให้ความเคารพต่อเขาสามส่วน เกรงกลัวเขาเจ็ดส่วน"

ถังป้องบังเกิดความกระตือรือล้นสนใจขึ้นมา กล่าวว่า

"มีบุคคลเช่นนี้หรือ เรากลับคิดรับทราบดู"

พลางได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชาเปล่งจากปากขอทานชรานั้น เตียถั่วรีบกล่าวว่า

ระหว่างทางที่มุ่งสู่หอลมพิรุณโปรย อุนยิ้วที่ชมชอบความครึกครื้นตลอดมา กลับเฝ้าอยู่ร้างกายลุ้ยซุ้งตลอดเวลา ขอบตาก็แดงก่ำ แต่ไม่กล้าเอ่ยปากถามไถ่

บทที่ 32
งานเลี้ยงฉลองชัย

เมื่อคนทั้งหมดเดินทางถึงภูเขาเทียนจั๋วซัว เอี้ยบ้อเซี้ยเข้าไปรายงานต่อโซวมั่งจิ้ม ซึ่งอยู่ในหอเขียวว่า

"อุนโกวเนี้ยกลับมาแล้ว"

เอ้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนยินดียิ่ง พวกเขาเพิ่งได้รับแจ้งจากเด็กปวยเกียว่า ลิ้มสี่กี้กับลิ้มกี้ซิมที่เฝ้าดูแลอุนยิ้วกับลุ้ยซุ้ง ถูกผู้คนใช้แผนล่อเสือออกจากถ้ำ ชักนำไปอีกทางหนึ่ง บุคคลอื่นที่ปรนนิบัติพวกนางถูกพิษเสียชีวิตหมดสิ้น อุนยิ้วกับลุ้ยซุ้งก็หายสาบสูญ โซวมั่งจิ้มและพวกกำลังขบคิดไม่เข้าใจว่า นี่เป็นฝีมือของผู้ใด พอดีได้รับข่าวการกลับมาของอุนยิ้ว

โซวมั่งจิ้มถามว่า

"นางกลับมาคนเดียวหรือ?"

เอี้ยบ้อเซี้ยตอบว่า

"ยังมีลุ้ยเสียวเจี๋ยะ ถังป้องู้ เตียถั่วและ..."

แป๊ะโซ้วปวยรับฟังจนเลิกคิ้วสูง โซวมั่งจิ้มก็กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ลุ้ยเสียวเจี๋ยะก็มาแล้วหรือ?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวจนจบความว่า

"ยังมีขอทานชราที่อยู่ภายในเมืองคนหนึ่ง"

โซวมั่งจิ้มงงงันวูบ กล่าวว่า

"ขอทานชรา?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"เราใช้คนสืบประวัติของพวกมันแล้ว แต่เตียถั่วมีศักดิ์ฐานะในยุทธจักรสูงยิ่ง เพิ่งได้รับข่าวว่า มันกับถังป้องู้ถูกฉูง้วยเม้งจับกุมคุมขัง เตียถั่วกลับอาศัยความสัมพันธ์ที่มันมีอยู่กับฝ่ายมิจฉาชีพ หลบหนีออกจากคุกคุมขัง ดูท่าขอทานชรานั้นก็เป็นคนในเส้นทางเดียวกัน"

โซวมั่งจิ้มกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ฉูง้วยเม้งจับกุมคุมขังถังป้องู้กับเตียถั่ว นี่เป็นเรื่องราวใด?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"ในความเห็นบริวาร ฉูง้วยเม้งคิดฉวยโอกาสที่ตึกหกหุนครึ่งปะทะกับหอลมพิรุณโปรย ชักนำชมรมดอกท้อกับพี่น้องของถังป้องู้เข้าสู่เมืองหลวง สร้างสถานการณ์ให้ยุ่งเหยิง มันจะได้ชุบมือเปิบ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดถามมิได้ว่า

"สถานการณ์ยิ่งยุ่งเหยิง ยิ่งไม่เป็นผลดีต่อหัวหน้ากรมราชทัณฑ์เช่นมัน ยังจะชุบมือเปิบอันใด?"

เอี้ยบ้อเซี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หนึ่งนั้นมันสามารถจัดการกับชมรมดอกท้อ และพี่น้องของถังป้องู้ ซึ่งทางการร้อนรุ่มใคร่กำจัด ขอรับความดีความชอบ สอง การหยอสาบสูญของถังป้องู้กับเตียถั่ว จะทำให้อุนยิ้วกับลุ้ยซุ้งเกิดการเข้าใจผิด ความแค้นระหว่างหอลมพิรุณโปรยกับดึกหกหุนครึ่งยิ่งยากคลี่คลาย สาม หากว่ามันได้รับมอบหมายจากผู้คน หรือในเมืองหลวงยังมีขุมกำลังที่สามซ่อนเร้นอยู่ พฤติการณ์นี้เฉกเช่นนั่งบนภูเขาชมดูพยัคฆ์ต่อสู้กัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามสอดขึ้น

"ขุมกำลังที่สาม? ท่านหมายถึงกวนฉิก?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าของกวนฉิกถูกโค่นทำลายแล้ว ไม่เป็นที่น่าวิตกอีก"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เราเห็นว่าไม่อาจชะล่าเลินเล่อไป"

เอี้ยบ้อเซี้ยใจสั่นสะท้าน รับคำว่า

"ทราบแล้ว"

จุดเด่นของโซวมั่งจิ้มคือ ไม่เลินเล่อดูแคลนผู้คน เอี้ยบ้อเซี้ยคิดว่าตนมองการณ์ไกลตลอดมา แต่ด้านการสะสางเรื่องราวและใช้สอยผู้คนมันสำนึกตัวว่าไม่อาจทัดเทียบกับโซวมั่งจิ้ม

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ตั่วกอใช่จะรุดไปหรือไม่?"

ขณะกล่าวคำพูดนี้ ดวงตาทอแววห่วงใยกังวล

หอเขียวความจริงเป็นสถานที่พักผ่อนหลับนอนของหอลมพิรุณโปรย หลังจากที่โชวมั่งจิ้มบีบบังคับลุ้ยซุ่งฆ่าตัวตาย ควบคุมสถานการณ์ใหญ่ไว้ พิษที่เท้าก็กำเริบขึ้น หากมิใช่เป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะอารักขาอยู่สองฟากข้าง คงล้มลงกลางวงต่อสู้แล้ว

โชวมั่งจิ้มพอกลับถึงชั้นบนสุดของหอเขียว รับการตรวจรักษาจากหมอหลวงซู่ได้ฮู เห็นว่าพิษแผ่ซ่านขึ้นมา ต่อให้สะกดอาการบาดเจ็บเอาไว้ ก็ไม่อาจยับยั้งพิษร้ายที่ลุกลามขึ้นมา มิหนำซ้ำหากคิดรักษาโรคประจำตัวโชวมั่งจิ้ม นอกจากให้มันปล่อยวางภารกิจทั้งหมด ปิดประตูรักษาตัว อาศัยพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำของมัน อาจมีความหวังสักห้าส่วน และหากจะขจัดพิษร้ายไป เกรงว่าต้องตัดเท้าซ้ายทิ้ง

ซู่ได้ฮูบังเกิดความวิตกกังวล ดังนั้นบ่งบอกอาการต่อโชวมั่งจิ้มตามความสัตย์

มันทราบว่าโชวมั่งจิ้มเป็นบุคคลที่เข้มแข็งผู้หนึ่ง

บุคคลเข้มแข็งที่ว่า แท้ที่จริงหมายความว่าคนผู้นี้เคยได้รับการเคี่ยวกรำและความกระทบกระเทือนอย่างใหญ่หลวง ยังคงอาศัยความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวพิชิตเอาไว้

โชวมั่งจิ้มยังเป็นผู้นำที่ประสบความสำเร็จผู้หนึ่ง

ผู้นำที่ประสบความสำเร็จสมควรแบกรับภาระสำคัญได้ ซึ่งก็หมายความว่า ปัญหาที่มันเผชิญรับและความสามารถในการพิชิตปัญหา ล้วนลำเข็ญและเด็ดเดี่ยวกว่าผู้คนทั่วไป

ดังนั้นโชวมั่งจิ้มล่วงรู้อาการเจ็บป่วยของตัวเองเป็นอย่างดี

โชวมั่งจิ้มพอฟังจบ ก็ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ระหว่างนี้เราไฉนรับตัวมือดีเข้ามาใหม่มากมายปานนี้?"

ซู่ไต้ฮูกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านคิดพิสูจน์เป็นตายกับตึกหกหุนครึ่ง"

แน่นอน คำตอบนี้เป็นการจงใจคาดเดาของมันเป็นหมอที่ดี แพทย์ที่ประสบความสำเร็จผู้หนึ่ง ต้องศึกษาตำรับตำราจำนวนมาก นอกจากทำความเข้าใจกับสภาพร่างกายของคนไข้แล้ว ยังต้องล่วงรู้อารมณ์ความรู้สึกของคนไข้

โซวมั่งจิ้มเป็นผู้นำของหอ และมีพระคุณต่อมัน ดังนั้นซู่ไต้ฮูยินยอมร่วมใช้หอลมพิรุณโปรย ต่อให้ตึกหกหุนครึ่งพากเพียรพยายามอย่างไรล้วนไม่อาจดึงตัวบุคคลนี้ไปได้

....คำถามของผู้นำ ท่านไม่จำเป็นต้องคาดเดาถูกต้อง ตอบถูกต้องทุกครั้ง แต่สมควรบอกกล่าวเหตุผลต่ออีกฝ่ายหนึ่ง จึงมีความหมายมิหนำซ้ำนี่มิใช่การประจบสอพลออันใด เพียงแต่ช่วยให้นายบ่าวอยู่ด้วยกันอย่างหฤหรรษ์กว่าเดิม

โซวมั่งจิ้มสั่นศีรษะกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้องเพียงครึ่งหนึ่ง เราก่อตั้งหอลมพิรุณโปรย หวังว่าสามารถเสาะพบผู้สืบทอดที่ดี ดังนั้นเราจึงรีบร้อนกำจัดตึกหกหุนครึ่ง ทั้งนี้เพราะเราไม่มุ่งหวังว่าวันใดที่เราไม่ดำรงคงอยู่ หอลมพิรุณโปรยจะถูกตึกหกหุนครึ่งกลืนหายไป ทั้งไม่มุ่งหวังว่า หลังจากที่เราลาโลก หอลมพิรุณโปรยขาดแรงสนับสนุน ต้องสลายสิ้นสูญ"

มันกล่าวเสริมว่า

"การสร้างสรรค์ของคนผู้หนึ่ง สมควรมีผู้สืบทอด จึงมีคุณค่าตลอดไป ไม่เช่นนั้นกลับกลายเป็นโบราณวัตถุ ก็จะไร้ความหมายแล้ว เราไม่กลัวถูกล้ำหน้า เพียงกลัวไม่มีคนล้ำหน้า"

ดวงตาของซู่ได้ฮูทอแววนับถือเลื่อมใส กล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ท่านไม่จำเป็นต้องจงใจดอบผิด ท่านกับบ้อเซี้ยล้วนมีปัญญาเป็นเลิศ น่าเสียดายที่ปราศจากการสร้างสรรค์ ไม่มีพลังรับมอบ หลังจากนี้ยังต้องพึ่งพาพวกท่านทั้งสอง ช่วยเหลือผู้สืบตำแหน่งให้ดี"

ซู่ได้ฮูกล่าวว่า

"แต่ท่านขอเพียงพักรักษาตัวระยะเวลาหนึ่ง ก็สามารถ..."

โซวมั่งจิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าในเวลาขณะนี้ เราสามารถพักผ่อนได้หรือ?"

ซู่ได้ฮูกล่าวว่า

"ตึกหกหุนครึ่งจบสิ้นแล้ว"

โซวมั่งจิ้มแก้ไขว่า

"ตึกหกหุนครึ่งไม่ได้ล่มสลาย เพียงแต่ลุ้ยซุ่งแพ้พ่ายคนเดียว หากเราพักผ่อนในตอนนี้ เท่ากับสูญเสียโอกาสเหมาะ ตึกหกหุนครึ่งยังจะก่อเกิดเป็นภัยคุกคามที่น่ากลัว หรือปรากฏศัตรูคนใหม่ฉวยโอกาสชำแรกเข้ามา พวกเราทางที่ดีซ่อมหลังคาก่อนฝนตก ไม่เช่นนั้นเกิดวัวหายค่อยล้อมคอก รังแต่สำนึกเสียใจภายหลัง"

ซู่ได้ฮูกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"อย่างน้อยคืนนี้ท่านต้องพักผ่อนสักครา"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พวกเราโค่นล้มซุ่งพ่ายแพ้ นับเป็นความดีความชอบของทั้งหมด คืนนี้ต้องจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง หากเราไม่ร่วมงานเลี้ยง ผู้อื่นจะเข้าใจว่าพวกเราไม่ได้มีเปรียบเช่นกัน ขุมกำลังที่ซุ่มรอโอกาสอาจเคลื่อนไหว ผู้คนจำนวนมากเข้าใจว่า งานเลี้ยงไม่มีประโยชน์อย่างที่สุด หาทราบไม่ว่าคุณประโยชน์ของงานเลี้ยง เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้"

ซูไต้ฮูร้องดังๆ ว่า

"แต่คืนนี้ท่านหากไม่รีบรักษา เกรงว่าเท้าข้างนี้ต้องสูญเสียไปแล้ว"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"แต่หากเราไม่เข้าร่วมงานเลี้ยง ซึ่งจัดขึ้นที่หอแดงในคืนนี้ ผลพวงแห่งชัยชนะของพวกเรา ก็ไม่อาจรักษาไว้"

มันยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"เรื่องการรักษา รอไว้วันหน้าค่อยหารือ คืนนี้เรามิอาจไม่ดำเนินการจัดเลี้ยง"

มันทางหนึ่งให้ซูไต้ฮูประคองตัวเองลงจากหอ ทางหนึ่ง กล่าวว่า

"จะอย่างไรภัยอันตรายมากหลายล้วนฟันฝ่าแล้ว ไยต้องนำพากับการเสี่ยงอันตรายอีกครั้ง?"

มันยิ้มเย้ยเยาะตัวเอง กล่าวอีกว่า

"ศีรษะบนบ่านี้มีดาบใดปลิดปลง เรากลับต้องการดูว่า เมื่อถึงเวลาศีรษะของผู้ใดแข็งแกร่งกว่า ดาบของผู้ใดคมกล้ากว่า?"

นี่ไม่คล้ายเป็นคำพูดของผู้ประสบชัยชนะผู้หนึ่งเลย

.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังถามย้ำ "ตั่วกอใช่จะรุดไปหรือไม่?" ทั้งนี้เพราะเขาก็เรียนรู้วิชาแพทย์ ดูออกว่าโซวมั่งจิ้มไม่สมควรฝืนใจยืนหยัดต่อไป

โซวมั่งจิ้มเพียงกล่าวว่า

"นอกจากตอน่ำซิ้งที่ได้รับคำสั่งทางทหารด่วนเป็นพิเศษ ยังต้องรักษาเมืองหลวงแล้ว พี่น้องที่หลงเหลือล้วนรุดมา เราไหนเลยไม่คารวะสุราทั้งหมดจอกหนึ่งได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"สุราค่อยๆ ดื่มได้"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"สุรายังคงดื่มในตอนที่อุ่นร้อน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ขอเพียงโลหิตยังร้อนระอุ สุราอุ่นร้อนหรือไม่หาเป็นไรไม่"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"พี่น้องทั้งหลายในวันนี้ล้วนมีโลหิตร้อนระอุ พวกเราไหนเลยขาดน้ำใจที่ร้อนระอุได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคิดกล่าวกระไร แป๊ะโช้วปวยพลันกล่าวว่า

"ตั่วกอเมื่อคิดรุดไป ก็ให้เขาไปเถอะ จะอย่างไรเขายืนกรานรุดไป ไม่ว่าผู้ใดก็ขัดขวางเขาไม่ได้"

เอ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านหมายความว่า...."

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ในชีวิตของคน มีนัดหมายบางประการมิอาจไม่ไป เพียงแต่รอสักครู่ พวกเรามีคนผู้หนึ่งต้องเผชิญหน้า"

เอ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านหมายถึง....ลุ้ยโกวเนี้ย?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"พวกเราบีบบังคับบิดาของนางฆ่าตัวตาย นางกลับสืบเสาะมาที่มิใช่เป็นปัญหาตามหลังประการหนึ่งหรอกหรือ?"

มันกล่าวถามว่า

"งานเลี้ยงในหอแดงวันนี้ เป็นผู้ใดรับหน้าที่ระวังป้องกัน?"

เอี้ยบ้อเชี้ยตอบว่า

"เป็นมกปักชิ้ง ยังมีหน่วยไร้ขื่อไร้แปของมัน"

มันกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"หน่วยของมันประจำตำแหน่ง หอลมพิรุณโปรยสมควรมั่นคงทุกประการเหลือก"

ยามนั้น มกปักชิ้งใช้คนมารายงานว่า ปึงเล่งโทยเล้งโป๊ยไท้เอี้ยหุ้วยเบ้งล้วนใช้คนส่งของขวัญมา

เป็นของขวัญอันล้ำค่า

.....

ปึงเอ่งโทยและพวกไม่ได้มา

แด่ของขวัญจัดส่งมาแล้ว

ของขวัญของปึงเอ่งโทยเป็นฉากหลังหนึ่ง

ฟังว่านี่เป็นฉากหยก แกะสลักรูปมังกรทองเมฆแดง ที่เคยจัดตั้งอยู่ในค่ายใหญ่ของหัวหน้าใหญ่ของเจ็ดสิบสองทางน้ำฝ่ายมิจฉาชีพ นามจูได้เทียนอ้วง (โลกบาลแซ่จู)

ปึงเอ่งโทยจัดส่งฉากของโลกบาลแดนดินหลังนี้มา มีจิตเจตนาชัดแจ้งยิ่ง

ผู้ที่ส่งของขวัญมา เป็นชายหนุ่มที่เฉลียวฉลาดผู้หนึ่ง

ของขวัญที่จูง้วยเม้งส่งมา ฟังว่าเป็นสตรีที่หยาดเยิ้มนางหนึ่ง ยังนั่งอยู่ในเกี้ยว ส่งตรงเข้ามายังสำนักใหญ่

ของขวัญนี้น่าหัวร่อยิ่ง

คาดว่าจูง้วยเม้งยึดถือว่า โซวมั่งจิ้มมีรสนิยมชมชอบเช่นเดียวกับมัน

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยเป็นคนใกล้ชิดกับมหาเสนาบดีคนปัจจุบัน ของขวัญที่มันจัดส่งมา สร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้พบเห็นนัก

นั่นเป็นโลงใบหนึ่ง

โลงใบนี้จัดสร้างเป็นพิเศษ มีลักษณะใกล้เคียงกับโลงของหัวหน้าตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งยิ่ง เพียงแต่โลงใบที่ลุ้ยซุ่งระเบิดทำลายทิ้งลงรักสีดำ โลงใบนี้กลับเป็นโลงขาว

เป็นโลงไม้เนื้อขาว

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยใช้คนฝากคำพูดมาว่า

"ท่านความจริงเพียงมีหอหลังหนึ่ง ยามนี้กระทั่งโลงของลุ้ยซุ่งก็เป็นของท่านแล้ว"

บุคคลเช่นนี้ไม่คู่ควรกับการกระทำการใหญ่ แต่หากคิดกำหนดสถานการณ์ใหญ่ ไม่อาจขาดบุคคลเช่นนี้

ซึ่งความจริง กิจการค้าทั้งเปิดเผยและลับลอบในแผ่นดิน ตึกหกหุนครึ่งชักส่วนแย่งสามส่วนครึ่ง ยามนี้หอลมพิรุณโปรยเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ชั่วระยะเวลาสองวันตึกหกหุนครึ่งกับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ซึ่งเป็นขุมกำลังอันยิ่งใหญ่ในเมืองหลวงทั้งสองขุม ล้วนถูกโซวมั่งจิ้มโค่นทำลายหรือควบคุมไว้ ฐานะของหอลมพิรุณโปรย บรรลุถึงขั้นที่ไม่เคยมีมาก่อน

เนื่องด้วยผู้คาดส่วนใหญ่ล้วนเป็นบุคคลเช่นนี้ ทางหนึ่งรู้จักเอาตัวรอด ทางหนึ่งรอโอกาสเคลื่อนไหว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงจริงๆ พวกมันจะยืนอยู่ฝ่ายใด แต่วันนี้หอลมพิรุณโปรยกล้าแข็งสุดเปรียบปาน พวกมันล้วนรุดมาแสดงความยินดี ในฉากเหตุการณ์สำคัญเช่นนี้ ใครก็ย่อมไม่ยอมขาดประชุม ยิ่งรู้จักแสดงท่าที

ขณะที่โซวมั่งจิ้มเดินเข้าสู่ห้องโถงคั่วไฮ้ปวยเทียนตึ้ง (ห้องโถงขันทะเลหินฟ้า) ของหอแดง เหล่านักสู้ผู้ฝีมือหาญ พากันลุกขึ้นยืนต้อนรับ

การที่สามารถได้รับความสำคัญ ถึงกับเป็นความยำเกรงจากผู้นำทั่วทุกสารทิศเช่นนี้ มาดูว่าเพียงเป็นการเสแสร้งแสดงชนิดหนึ่ง ก็ควรแก่การคุมใจต่อโซวมั่งจิ้มยิ่งนัก ยังอดกระหยิ่มยิ้มย่องอยู่ในใจมิได้

ด้วยเหตุนี้จึงลังเลความเรียบร้อยอยู่

ขณะที่โซวมั่งจิ้มเดินเข้ามา เบื้องซ้ายเป็นแป๊ะโซ้วปวย เบื้องขวาเป็นเฮ้งเซี่ยว เจียะ

มกปักซิ้งรับหน้าที่รักษาความปลอดภัยในหอลมพิรุณโปรยในคืนนี้ มันพอเห็นโซวมั่งจิ้มปรากฏกายขึ้นที่ห้องโถง ก็สะอึกเข้ามากล่าววาจาประโยคหนึ่งว่า

"เหยียบหิมะไร้รอย"

ความหมายของคำพูดประโยคนี้คือ ทุกประการสงบเรียบร้อย

โซวมั่งจิ้มผงกศีรษะรับ ซึ่งความจริงตอนนี้มันรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ขอเพียงระบายลมปราณออก อาจต้องกระอักโลหิตไม่หยุดยั้ง มันสะกดกลั้นกลืนฝืนใจปลุกปลอบตัวเองเข้มแข็งไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยที่สองฟากข้างสบตากันวูบ ดวงตาทอแววววิตกกังวล

เต็กปวยเกียไม่ได้มา

ยามนี้ตึกหกหุนครึ่งปั่นป่วนวุ่นวาย มันต้องประจำอยู่ที่สำนักใหญ่เพื่อปลอบขวัญทั้งหมด

อย่าว่าแต่คิดเกลี้ยกล่อมมือดีที่จงรักภักดีต่อลุ้ยซุ่ง หาใช่เรื่องง่ายดายไม่ หากดำเนินการผิดพลาด ถึงกับต้องสูญเสียชีวิต

กับเรื่องเช่นนี้ โซวมั่งจิ้มรู้จักล่าถอยมาด้านข้าง ปล่อยให้ผู้อื่นจัดการกับ "เรื่องภายใน" ของตัวเอง

แต่เตี่ยทิแนมาแล้ว

เปลือกนอกมันเป็นหัวหน้าตึกของตึกหกหุนครึ่ง แท้ที่จริงเป็นซิไซซิ้งของหอลมพิรุณโปรย

เนื่องด้วยวันนี้ภายในเมืองเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านความปลอดภัยของเมืองหลวง จึงบังเกิดความตื่นตัว เรียกตัว

ตอน้ำซิ้งเข้าวังไปอารักขา ดังนั้นตอน้ำซิ้งไม่อาจเข้าร่วมงานเลี้ยงได้

แต่ซิไซซิ้งนำพาผู้คนมาสองคน

หนึ่งคือจิวกักที่เคยแตะต้องโลงของลุ้ยซุ่ง จนถูกตัดนิ้วไปสองนิ้ว

หนึ่งคือลุ้ยเกียว

พวกมันมาในฐานะตัวแทนของเด็กปวยเกีย

แสดงแน่ชัด ตึกหกหุนครึ่งจัดส่งขุนพลทั้งสองนี้มา คล้ายกับแว่นแคว้นที่อ่อนแอจัดส่งทูตมาถวายเครื่องบรรณาการต่อประเทศเข้มแข็ง

นี่ไม่เพียงเป็นการแสดงความอ่อนแอ

ถึงกับถือเป็นการยอมสวามิภักดิ์

แต่โซวมั่งจิ้มก็สังเกตพบว่า ผู้มาเพียงเป็นจิวกักกับลุ้ยเกียว

จิวกักกับลุ้ยเกียวเพียงเป็นหัวหน้าตึกระดับปลายแถวของตึกหกหุนครึ่ง

นอกจากลุ้ยหึงที่ตายใต้เงื้อมมือก๊วยตังซิ้งแล้ว ลุ้ยต๋งเทียนกับลุ้ยมี่ที่เป็นหัวหน้าตึกที่สองและสี่หาได้รุดมาไม่

ซึ่งก็หมายความว่า เด็กปวยเกียยังไม่ได้ควบคุมสถานการณ์โดยสิ้นเชิง

ลุ้ยเกียวพอเห็นโซวมั่งจิ้มปรากฏกาย ก็กล่าวเสียงกังวานว่า

"พวกเราเป็นตัวแทนของตึกหกหุนครึ่งกับเด็กตั๋วตึ้งจู้ ขอแสดงความยินดีที่หอลมพิรุณโปรยกับโซวกงจื้อปกครองชาวสัมมาชีพและมิจฉาชีพ จรรโลงเกียรติภูมิของยุทธจักร"

ผู้ที่สวามิภักดิ์หากคิดหวังอยู่รอด ต้องแสดง[illegible]ความสำนึกผิดจงรักภักดีอย่างเปี่ยมล้น

ผู้ที่ละทิ้งการต่อสู้ดิ้นรนไม่อาจมีศักดิ์ศรี ได้แต่อ่อนข้อเพื่อความอยู่รอด

บางครั้งแม้กระทั่งอ่อนข้อก็ไม่สามารถอยู่รอดได้

....ขณะที่ท่านยื่นส่งต้ามดาบแก่ผู้อื่น ใช่รักษาสังขารได้หรือไม่ การตัดสินใจขึ้นอยู่กับความคิดของผู้อื่น สุดที่ตัวเองจะเกาะกุมได้

นี่เรียกว่ามีชีวิตมิสู้ตกตาย

แต่มีบ้างบางคนยินยอมมีชีวิตอยู่เช่นนี้

ดังนั้นลุ้ยเกียวชิงกล่าววาจา แท้ที่จริงเป็นการรีบร้อนแสดงออกถึงท่าที

นางพอเอ่ยปาก ชายหนุ่มที่ปึงเอ่งโทยจัดส่งมาก็เอ่ยปากกล่าวมาว่า

"ปึงกงจื้อใช้ข้าพเจ้ามาอวยพรโซวกงจื้อ ขอให้มีอนาคตเรืองโรจน์สุขภาพพลานามัยสมบูรณ์"

โซวมั่งจิ้มเห็นชายหนุ่มนั้นหน้าตาหล่อเหลา ที่ห่างคิ้วมีความมากหยาดเยิ้มชนิดหนึ่ง ท่ามกลางนักสู้จำนวนมาก ยังมองปราดเดียวก็สุดตา ขณะจะตอบคำ เหล่าผู้กล้าก็พากันแสดงความยินดี ยามกะทันหันต่างอวยพรประดังมาดุจระลอกคลื่น โซวมั่งจิ้มถึงกับแทบรับไว้ไม่ได้

ยามนั้นแป๊ะโช้วปวยกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"รู้สึกยินดีแทนตั่วกอ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"คราก่อนเขาเป็นมังกรกบดานกลางท้องทุ่ง ยามนี้เป็นมังกรเหินอยู่กลางฟ้า แต่มังกรคือมังกร เขาเป็นวีรบุรุษ แต่หากปราศจากพวกเราเหล่าผู้กล้ากรุยทางให้กับเขา เกรงว่าวันนี้เขายังคงเป็นมังกรกบดาน ดังนั้นหากเป็นผู้กล้าให้กับผู้อื่น มิสู้ขอเป็นวีรบุรุษเอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"คนมีชีวิตอยู่ในโลก ต่างมีตำแหน่งหน้าที่ และมีโชควาสนาไหนเลยบังคับแข็งขืนได้ หากทุกผู้คนคิดเป็นวีรบุรุษ ในโลกยอมรับวีรบุรุษสักกี่คน ผู้กล้าขายชีวิตให้กับวีรบุรุษจริง แต่นักสู้เดนตายก็รับใช้ผู้กล้า ต่างฝ่ายต่างมีการกระทำ กล่าวตามความสัตย์ พวกเราล้วนมิใช่วีรบุรุษ เพียงแต่เป็นผู้ยึดมั่น มีหนทางเลือกเฟ้น ในสถานการณ์อันผันผวน บัดเดี๋ยวลอยบัดเดี๋ยวจม บางครั้งระลอกคลื่นก่อตัว บางคราแตกซ่านเป็นฝูฝอย มีผู้ใดเป็นตัวของตัวเองไว้"

เขายิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"โจโฉเคยอุ่นสุราถกวีรบุรุษ บอกว่าวีรบุรุษคือผู้มีปณิธานใหญ่ มีความคิดแยบคาย แฝงปัญญาห่อหุ้มจักรวาล เปี่ยมความตั้งใจกลืนฟ้าดิน ผู้คนจำนวนมากเห็นวีรบุรุษห้าวหาญดุดัน แท้ที่จริงวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่ยืดได้หดได้ มีความคิดความกล้าหาญ มิหนำซ้ำมองการณ์ไกล รู้จักปรับตัวรับเหตุเปลี่ยนแปลง กระทำการดุจมังกรเทพยดา เห็นตัวไม่เห็นนาง ความคิดอ่านคล้ายเมฆท่องสายน้ำไหล ล้วนมีประกายคุกคามคน"

เขากล่าวสรุปว่า

"อาจบางทีท่านเป็นวีรบุรุษ ข้าพเจ้าไม่ใช่ ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ขอเป็นวีรบุรุษ เพียงหวังช่วยเหลือวีรบุรุษที่แท้กลายเป็นวีรบุรุษ"

แป๊ะโซ้วปวยถลึงมองเฮ้งเซี่ยวเจียะชั่วขณะ จึงกล่าว

"สามารถเห็นชี้งถึงเรื่องในโลก ถือเป็นปัญญา สามารถเห็นชี้งถึงตัวเองนับเป็นยอดคน ท่านเห็นชัดถนัดตา ทั้งเข้าได้ออกได้ นับเป็นคนเหนือคน แต่คนมีชีวิตอยู่ในโลก ไยต้องเห็นชี้งปานนั้น มองไกลปานนั้น ชื่อเสียงลาภยศ มาตรว่าเฉกเช่นหมอกผ่านตา แต่คนถือกำเนิดเกิดมา สมควรเกาะกุมความเลิศหรูไว้ ไม่ปล่อยให้ผ่านเลยไป เหตุใดบางคนถือกำเนิดเกิดมาก็ร่ำรวยมากล้น เราท่านเพียงเป็นคนธรรมดา ที่มีชีวิตอย่างเงียบเหงา จากไปอย่างรีบร้อน นี่สมควรกระทำเรื่องราว ค่อยไม่เป็นที่ผิดหวังทั้งตั้งใจ และไม่เสียทีที่กำเนิดเกิดมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"คนมีปณิธานหมายมุ่ง ถือเป็นเรื่องดีงาม แต่นี่ไม่อาจบังคับแข็งขืน อย่าได้คิดยืนกราน ไม่เช่นนั้นเกรงว่าเป็นภัยร้ายแรง"

แป๊ะโซ้วปวยเปิดหน้า ยืนมือไพล่หลัง กล่าวว่า

"สนใจไยกันว่าเป็นวาสนาหรือเภทภัย คนควรมีชีวิตอย่างสุขสันต์จึงถูกต้อง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"หากแม้นเป็นเช่นนั้น นี่มีข้อแตกต่างอันใดกับอันธพาลหยาบช้า?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวในบัดดลว่า

"ซึ่งความจริงมีข้อแตกต่างอันใด ผู้เหี้ยมหาญยิ่งใหญ่มาชั่วชีวิต คนชั่วก็เป็นเช่นนี้มาชั่วชีวิต คนธรรมดาลำบากตรากตรำ คนโฉดชั่วก็มีชีวิตเฉกเช่นกัน ไม่ทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใด กระทำการ

ตามอารมณ์ ถืออำนาจบาตรใหญ่ สุดท้ายก็ตายอย่างสงบเพราะสิ้นอายุขัย มาตรว่าดีชั่วมีผลสนองในบั้นปลาย แต่ผู้ใดเคยเห็นผลกรรมสนองมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกสีหน้าท่าทีของแป๊ะโช้วปวยขู่ขวัญจนตระหนก เพียงกล่าวว่า

"คนเมื่อมีอายุเพียงร้อยปี ผ่านไปอย่างรีบร้อน ไยต้องเคลื่อนไหวทุกย่างก้าว ช่วงชิงในทุกทาง การมีชีวิตอย่างอิสระ ปล่อยใจให้ว่างเปล่าท่องไปทั่วทุกแห่งหน มิใช่เป็นความสุขยิ่งหรอกหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายไม่อาจปราศจากอำนาจ หยิบฉวยได้มาค่อยสุขสำราญ สูญเสียไปรังแต่โศกศัลย์ เนื่องด้วยทุกเรื่องราวเป็นเช่นหมอกควัน ไฉนไม่กระทำการตามอำเภอใจ คุณงามความดีให้ผู้ใดตัดสิน คนเมื่อตายแล้วสนใจไยกันว่าจะถูกแซ่ซ้องสรรเสริญหรือถูกก่นด่าประณาม?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะโต้แย้งว่า

"เมื่อมีชีวิตเพียงร้อยปี ไยไม่กระทำเรื่องราวที่มีความหมายกว่านี้ จึงไม่เสียทีที่ถือกำเนิดมา และไม่ผิดหวังทั้งตั้งใจ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เพราะเหตุนี้คนมีชีวิตอยู่ในโลก ต้องกระทำเรื่องราวที่สมใจ จึงสามารถเสพสุขสุดยอดจากช่วงชีวิตอันจำกัด"

แป๊ะโช้วปวยทราบว่า "เรื่องสมใจ" ของมัน แตกต่างจากความคิดอ่านของเขา แต่ละคนมีความเห็นผิดแผกแตกต่าง เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงไม่คิดโน้มน้าวใจแป๊ะโช้วปวย แต่ก็อดห่วงไยมิได้ กล่าวว่า

"แต่ว่า....."

ขณะจะกล่าวสืบต่อ พลันเหลือบเห็นถังป้องู้ เตียถั่ว อนุยิ้ว ลุ้ยซุ้ง กับขอทานชราผู้หนึ่งเดินเข้ามา

แป๊ะโช้วปวยพอพบเห็นพวกนาง ก็เดินเข้าหาด้วยความยินดี กล่าวว่า

"พวกท่านมาแล้ว ทั้งหมดล้วนเป็นห่วงพวกท่าน"

อุนยิ้วขอบตาแดงก่ำ ขณะจะกล่าววาจา พลันได้ยินเตียถั่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกท่านจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบ ไม่ทราบตอบอย่างไรดี เตียถั่วกล่าวอีกว่า

"พวกท่านต้องสู้ชนะ ย่อมจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง พวกมันเป็นฝ่ายสู้แพ้ ไม่ทราบจัดงานเลี้ยงอันใด?"

มุมปากของลุ้ยซุ้งพลันปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง รอยยิ้มนี้สวยงามจนผู้คนต้องบังเกิดความแตกตื่นพรั่นพรึง

รอยยิ้มกับความแตกตื่นพรั่นพรึง ความจริงเป็นเรื่องสองประการที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน อย่าว่าแต่รอยยิ้มที่งดงามปานนั้น แต่ก็เป็นเฉกเช่นกับการปลิดบุปผา คนที่ปลิดบุปผาแฝงความรัก กลีบบุปผาเป็นความสวยงาม แต่มือที่ปลิดบุปผาเมื่อรวมกับกลีบบุปผาที่สวยงาม ก็กลับกลายเป็นการขยี้ทำลายที่สวยงามชนิดหนึ่ง

อาจบางทีในรอยยิ้มของลุ้ยซุ้ง ต้องการถ่ายทอดความหมายนี้ หลังจากเกิดเหตุร้าย ตลอดทั้งร่างของลุ้ยซุ้งคล้ายแฝงความงามอันอำมหิตนี้ งามจนอำมหิตเป็นพิเศษ

ได้ยินโซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ระหว่างงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง จัดส่งของเล่นเช่นนี้มา ไม่ออกจะทำลายบรรยากาศไปหรือ?"

มันยิ้มพลางเดินเข้าหาโลงไม้เนื้อขาว ทุกผู้คนพากันเปิดทางให้

มกปักชิ้งกล่าวว่า

"แค่โลงใบนี้เป็นเล้งโป๊ยไท้เอี้ยจัดส่งมา"

โซวมั่งจิ้มยื่นมือลูบคลำโลงไม้แกะสลัก ก้มลงมองดูลวดลายที่ลงรัก กับภาพหงส์มังกรดั้นเมฆที่ประดับด้วยเงินและทองบนฝาโลง กล่าวว่า

"เราเข้าใจความหมายของมัน ลุ้ยซุ่งพ่ายแพ้ล้มตาย ตำแหน่งและอำนาจของมันก็ตกเป็นของเรา หากว่าเราพ่ายแพ้ เราก็ต้องการโลงใบหนึ่ง เล้งโป๊ยไท้เอี้ยจัดส่งโลงใบนี้มา นับว่ามีความหมายนัก"

มันน้อยครั้งจะแย้มยิ้ม แต่ยามนี้กลับปรากฏรอยยิ้มที่เย็นเยือกวูบหนึ่ง หันหน้าหาฉากหลังนั้น กล่าวว่า

"ปิงเซี่ยวโฮ้วเอี้ยจัดส่งฉากหลังนี้มา ก็มีความหมายถึง คำพังเพยว่าไว้ ต้นไม้ใหญ่ให้ความร่มรื่น เมื่อมีฉากหลังนี้ ก็ปราศจากความกังวลมาตรว่าเป็นที่ผิดหวังของผู้คน ก็ใช้กำบังซ่อนความอับอายได้"

สำหรับเกี้ยวที่ฐูง้วยเม้งจัดส่งมา มันเพียงกวาดมองแวบหนึ่ง ไม่กล่าวว่ากระไร

ทุกผู้คนทราบว่า โซวมั่งจิ้มกำลังกล่าวล้อเล่น ล้วนหัวร่อออกมา พลันเห็นคนผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างรีบร้อน กลับเป็นเอี้ยบ้อเซี้ย

เอี้ยบ้อเซี้ยเป็นบุคคลที่ไม่เคยรีบร้อนลนลานมาก่อน

ยามนี้มันร้อนรุ่มลนลานปานนี้ ย่อมต้องเกิดเรื่องสำคัญขึ้น

เอี้ยบ้อเซี้ยรายงานว่า

"ลุ้ยต๋งเทียนนำกำลังของตึกทั้งห้า เข่นฆ่าเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย"

.....

ทุกผู้คนสะท้านหวั่นไหว

ตึกหกหุนครึ่งประกอบด้วยตึกสิบสามตึก ยามนี้ปรากฏศิษย์ห้าตึกบุกจู่โจมมา แสดงว่าสถานการณ์ไม่อยู่ในการควบคุมของเด็กปวยเกีย

....ในตึกหกหุนครึ่ง นอกจากลุ้ยซุ่งกับเด็กปวยเกียแล้ว ลุ้ยต๋งเทียนเป็นบุคคลที่ตึงมือที่สุด

....ลุ้ยต๋งเทียนมาเพราะการตายของลุ้ยซ่ง

....ลุ้ยต๋งเทียนไม่ยอมรับคำสั่งของเด็กปวยเกียจริงๆ

โซวมั่งจิ้มมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร เพียงกล่าวว่า

"มันมาได้ประเสริฐ เพียงไม่ทราบมันผ่านหน่วยไร้ขื่อไร้แปได้หรือไม่?"

เอี้ยบ้อเซี้ยสะอึกเข้ามาหนึ่งก้าว กล่าวเบาๆ ว่า

"มันมาเร็วเกินไป เกรงว่าเซียนวิเศษอมตะและจูเซี่ยวเอียด้านรับไม่ได้...."

พลันได้ยินที่หน้าหอบังเกิดความปั่นป่วน เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมาจากรอบข้าง มีคนร้องว่า

"ลุ้ยต๋งเทียนมาแล้ว"

ซุ่มเสียงพลันชะงักขาดหาย เสียงโครมครามหนึ่ง คนผู้หนึ่งพุ่งปราดเข้ามา เห็นเป็นชายฉกรรจ์ผอมซูบสันทัด ตลอดทั้งร่างอาบเลือด แต่แหลม

คมราวดาบเหล็กกล้าที่เพิ่งชักจากฝักผู้หนึ่ง

ในห้องโถงมีผู้คนนับร้อย มิหนำซ้ำล้วนเป็นผู้ห้าวหาญทุกสารทิศ แต่ชายฉกรรจ์ผอมซูบเดินเข้ามาอย่างอาจหาญ คล้ายกับไม่เห็นคนเหล่านั้นอยู่ในสายตา

บนร่างมันรับบาดแผลเจ็ดแปดแห่ง โลหิตยังหลั่งไหล แต่ดูจากท่าทีของมัน คล้ายกับบาดแผลนี้เป็นของผู้อื่น โลหิตก็เป็นของผู้อื่น หามีส่วนเกี่ยวข้องกับมันไม่

ประกายตาของมันสงบเยือกเย็นยิ่ง

คนก็มั่นคงยิ่ง

แต่ดูไปรู้สึกว่ามันเดือดดาลยิ่ง ความพิโรธดาลเดือดกลับทำให้มันสงบเยือกเย็นลง ความแค้นยิ่งใหญ่ต้องใช้โลหิตชำระล้าง หนี้โลหิตต้องใช้ชีวิตเข้าแลก ความคลั่งแค้นกลับกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยที่ไม่สำคัญเท่าใด

ทุกผู้คนแยกออกเป็นช่องทางอีกสายหนึ่ง ปล่อยให้โซวมั่งจิ้มเผชิญหน้ากับมัน

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่าน....."

แต่มันไม่มองดูชายฉกรรจ์ผอมซูบลุ้ยต๋งเทียน สอดส่ายสายตาค้นหา เหลือบแลเห็นลุ้ยซุ้ง และสังเกตเห็นรอยยิ้มอันสวยงามอำมหิตที่มุมปากนาง ต้องงงงันวูบ พลันตวาดก้องคำหนึ่ง

ประกายดาบวูบขึ้น กลับปรากฏออกจากในแขนเสื้อของมัน

เป็นดาบแขนเสื้อแดง

โลงไม้สีขาวถูกฟันแบ่งเป็นสองส่วน

น.นพรัตน์ 865

ประกายโลหิตสาดกระจายในบัดดล
คนในโลงคร่างหนักๆ คำหนึ่ง คนก็ถูกฟันร่างขาดเป็นสองท่อน
คนในโลงกลับเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของโชวมั่งจิ้มนามซือบ้อขุย!
ฝูงซุ้งอุทานอย่างแตกตื่นออกมา

บทที่ 33
การศึกครั้งสุดท้าย

คนในโลงเป็นซือบ้อขุย แม้แต่ลุ้ยซุ้งก็แตกตื่นตะลึงลาน

นางคิดไม่ถึงว่า โซวมั่งจิ้มจะดื้นตัวรวดเร็วปานนี้

นางยิ่งคิดไม่ถึงว่า คนในโลงมิใช่บิดาของนาง

โซวมั่งจิ้มตาแดงฉานขึ้นมา มือที่หนักแน่นมั่นคงพลอยสั่นสะท้านขึ้นมา ตัวมันก็กลับกลายเป็นส่ายโงนเงนแทบล้มลง แต่ยังลงมือดุจสายฟ้า

มันดบคลายจุดที่ถูกปิดสกัดจุดให้กับซือบ้อขุย

ร่างท่อนล่างของซือบ้อขุยถูกดาบแขนเสื้อแดงฟันขาดไป แต่ยังกลั้นลมปราณอีดหนึ่ง เปล่งวาจาออกมาว่า

"ไม่เกี่ยวกับท่าน ล้างแค้นให้กับเรา..."

ยามนั้นฉากหยกปริแตกแยกออก คนผู้หนึ่งสาดพุ่งออกมา ทั่วทั้งปริเวณพลันมืดมัวสลัวลง

คนผู้นี้ยื่นมือขวาคว้าใส่จุดสำคัญที่กลางหลังโชวมั่งจิ้มเจ็ดแห่ง นิ้วมือของมันยืดหดแปลบปลาบ โชวมั่งจิ้มพลันหันขวับไป ประกายดาบคล้ายเกล็ดหิมะปลิวโปรย คนผู้นั้นยื่นมืออีกข้าง ตะปบคว้าดาบแขนเสื้อแดงของโชวมั่งจิ้มเอาไว้

มือที่คว้าจับดาบข้างนั้น มีเพียงนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วกลางสองนิ้ว บนนิ้วหัวแม่มือยังสวมวงแหวนมรกตสีเขียวเรืองรองวงหนึ่ง

ในโลกไม่มีผู้ใดพอลงมือ ก็คว้าจับดาบของโชวมั่งจิ้มไว้ได้

...แต่มือข้างนี้มีข้อยกเว้น

มือของผู้ใดปะทะกับดาบของมัน มาตรว่าไม่แขนขาด ก็ต้องนิ้วขาดด้วน

...แต่มือข้างนี้มีนิ้วมือเพียงสองนิ้ว

มือที่หลงเหลือนิ้วมือเพียงสองนิ้ว แสดงว่าน่ากลัวกว่า ยากรับมือยิ่งกว่านิ้วมือที่ครบถ้วนบริบูรณ์ทั้งห้านิ้วอีก

คนผู้นั้นคว้าจับดาบในกระบวนท่าเดียว ก็ดวาดใส่โชวมั่งจิ้มว่า

"ผู้ประจัญไพร่พลประชิดแนวล้วนสลายอยู่เบื้องหน้า"

นี่เป็นเคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำของหัวหน้าใหญ่ตีกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่ง

โชวมั่งจิ้มคล้ายถูกต่อยใส่ใบหน้าหมัดหนึ่ง

เสียงดวาดนี้คล้ายคำสาปบทหนึ่ง คล้ายเข็มเล่มหนึ่งทิ่มแทงใส่ขั้วหัวใจของมัน สะกิดโรคร้ายทั้งหมดกำเริบขึ้นมา

คนผู้นี้กลับเป็นลุ้ยซุ่ง!

.....

โชวมั่งจิ้มละทิ้งดาบในบัดดล

มือดาบบางคนยึดถือหลักการ "ดาบอยู่คนอยู่ ดาบสิ้นสูญคนตกตาย" แต่ว่าโซวมั่งจิ้มมิใช่ ดาบคือดาบ หากปราศจากชีวิต ดาบจะมีประโยชน์ใด

...ดาบนี้ฟันลง ถูกคือถูก ผิดคือผิด

...ดาบนี้พอฟันลง เพียงแต่ศีรษะที่สวยงามถูกปลิดปลง

น่าเสียดายที่โซวมั่งจิ้มฟันผิดแล้ว

...มันฟาดฟันสังหารพี่น้องของตัวเอง

...มันเข้าใจผิดคิดว่าศัตรูซุ่มซ่อนอยู่ภายในโลง

ความกระทบกระเทือนใจนี้ สร้างความว้าวุ่นใจแก่มันยิ่งกว่ารับบาดเจ็บสาหัสอีก

การปรากฏกายของลุ้ยซุ่งผู้ยิ่งใหญ่ มันไม่แตกตื่นตะลึงลาน แต่ประสิทธิภาพของนิ้วขาดของลุ้ยซุ่ง เพียงพอกับการสร้างความตื่นตระหนกแก่มัน

โซวมั่งจิ้มละทิ้งดาบ ถอยปราดไปอย่างเร่งร้อน

มันเพียงหวังผ่อนลมหายใจคำหนึ่ง

...เมื่อผ่อนลมหายใจคำหนึ่ง ก็สามารถตีโต้กลับไป

ที่ด้านหลังของมันมีคน

เป็นซิไซซิ้ง

ซิไซซิ้งยืนหยัดราวนักบู๊เกราะเหล็กรูปหนึ่ง ตระเตรียมต้านปะทะลุ้ยซุ่งเอาไว้ แต่แล้วมกปักซิ้งตวัดมือกลับหลัง ปลายแหลมของร่มกระดาษน้ำมัน ปรากฏมีดปลายแหลมท่อนหนึ่งดีดพุ่งออกมา พอดีแทงใส่จุดเมี่ยน้ำกลางกระดูกสันหลังของซิไซซิ้ง

ซิไซซิ้งฝึกปรือวิชาทิโป้วซา (ภูษาเหล็ก) ซึ่งเป็นวิชาคงกระพันชาตรี จุดเมี่ยมึ้งพอดีเป็นจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวบนร่างของมัน

คนลงมือกลับเป็นหัวหน้าหน่วยไร้ขื่อไร้แปมกปักซิ้ง!

.....

โซวมั่งจิ้มเป็นบุคคลที่ไม่เคยระแวงสงสัยพี่น้องของตัวเองมาก่อน

ดังนั้นมันสามารถชิงตัวเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวยได้ก่อนลุ้ยซุ่ง นี่คือสาเหตุหนึ่งที่หอลมพิรุณโปรยช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ จากการต่อสู้ในระหว่างนี้

แต่ไม่ว่าผู้ใดอดมีข้อผิดพลาดมิได้

โซวมั่งจิ้มก็ไม่มีข้อยกเว้น

มันวางตัวซิไซซิ้งที่เป็นคนสนิทอยู่ในที่มั่นของศัตรู ฝ่ายตรงข้ามก็วางกำลังอยู่ในหอลมพิรุณโปรยเช่นกัน คราก่อนตอนอยู่ในซากปรักหักพังย่านโขวจุ้ยโพ่ว มาตรว่ามันจู่โจมสังหารโก้วต้งกับฮวยบ้อฉ่อไป แต่ “ไส้ศึก” ที่สำคัญกว่านี้ ไม่ได้ถูกกระชากตัวออกมา

ไส้ศึกที่สำคัญคือมกปักซิ้ง

มกปักซิ้งลงมือประสบผลในท่าเดียว ชายหนุ่มที่จัดส่งฉากหยกมาก็ลงมือ

มันขยับมือวูบ ก็ชักกระบี่ออกมา

กระบี่ยังอยู่ที่ข้างเอวของมัน ในมือมันยังไร้กระบี่

ความจริงไม่มีกระบี่ชัดๆ แต่มันสะบัดมือวูบก็จ้วงแทงท่ากระบี่

ออกเจ็ดแปดท่า คุกคามเอี้ยบ้อเซี้ยที่คุกคามเข้ามาช่วยเหลือล่าถอยไป

เอี้ยบ้อเซี้ยผมเผ้าสยายยุ่งเหยิง มีสภาพทุลักทุเล ปากตวาดว่า

"[illegible]?"

...ลุ้ยมี้เป็นสตรีที่ทรงอำนาจที่สุดของดึกหกหุนครึ่ง

ชายหนุ่มนั้นส่งเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงินพริบตานั้นในห้องโถงอย่างน้อยมี "เขกเหรื่อ" ครึ่งหนึ่งชักอาวุธลงมือ ที่หลงเหลือชุลมุนวุ่นวายไม่ทราบช่วยเหลือฝ่ายใดดี

เอี้ยบ้อเซี้ยมองปราดเดียวก็ดูออกว่า ผู้คนในห้องโถงมีอยู่ครึ่งหนึ่งเป็นยอดฝีมือที่ลุ้ยมี้นำพามา พวกมันเพียงรับคำสั่งจากลุ้ยมี้ มิหนำซ้ำหน่วยไร้ขื่อไร้แปที่รับหน้าที่รักษาความปลอดภัยในหอลมพิรุณโปรย ก็หันอาวุธเข้าหาพวกเดียวกัน

ยามนี้มันดูออกแล้ว

มันเจ็บช้ำรันทดที่เมื่อครู่ไม่ได้พบเห็นภัยอันตรายที่ซ่อนเร้นนี้

ซึ่งความจริงความน่ากลัวของภัยอันตรายมากหลายคือ ยากสังเกตเห็นได้ ยามเมื่อบังเกิดขึ้น ก็ไม่สามารถแก้ไขกลับกลาย

เอี้ยบ้อเซี้ยทางหนึ่งออกคำสั่งเร่งด่วน เรียกระดมมือดีจากหอลม-ฝนมาสมทบ ทางหนึ่งช่วยเหลือโซวมั่งจิ้มอย่างสุดกำลัง

มันช่วงชิงจู๋โจมแปดครั้งครา ล้วนถูก "พลังกระบี่" ของชายหนุ่มเข้มคุกคามล่าถอยกลับมา กระบี่ที่ไร้กระบี่เช่นนี้นอกจากบ้อเกี่ยมซิ้งเกี่ยม-ซ่ง (มีดกระบี่ไร้กระบี่) ลุ้ยมี้แล้วยังมีผู้ใด?

...ลุ้ยมี้มาแล้ว

...ลุ้ยมี้ยังรวมกำลังกับมกปักซิ้ง

เอี้ยบ้อเชี่ยถูกแทงใส่สามกระบี่ หลั่งโลหิตไม่ขาดสาย เพียงหลงเหลือความหวังสองประการ

หนึ่งเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวย สองผู้ช่วยอันเข้มแข็งที่เพิ่งเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรย

หนึ่งเป็นคนในเกี้ยว คนที่ลอบให้ความคุ้มครองแก่หอลมพิรุณโปรยมานานปี

.....

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยความจริงสนทนากับอุนยิ้วและลุ้ยซุ้ง เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติขึ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะวกกลับไปช่วยเหลือในบัดดล

ที่ด้านหลังปรากฏกระแสลมเร่งร้อนคุกคามมาถึง ด้วยพลังสภาวะดั่งราวกับผลักภูเขาถมทะเล

เฮ้งเซี่ยวเจียะเคยรับรู้ถึงพลังกดดันชนิดนี้

เป็นพลังกดดันที่เขาไม่กล้าเลินเล่อดูแคลน

นั่นเป็นพลังท้าอสนีใจฟ้าของลุ้ยต๋งเทียน

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ดาบกระบี่โดยพร้อมเพรียง แทงใส่ใจกลางอสนี

เขาเชื่อมั่นว่าผู้ที่กล้ารับศึก ต้องไม่เสียชีวิตในการต่อสู้

เขาหวังว่าตัวเองรับมือลุ้ยต๋งเทียนไว้ปล่อยให้แป๊ะโช้วปวยรุดไปช่วยเหลือโชวมั่งจิ้ม

แต่แล้วเขาพบเห็นเรื่องหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยคล้ายไม่มีเจตนาลงมือ

มันเพียงเพ่งสติสมาธิ จับจ้องมองวัตถุสิ่งหนึ่งภายในวง

...เป็นเกี้ยวคันนั้น

เกี้ยวคันที่ฟังว่านั่งไว้ด้วยหญิงงามที่ฐูง้วยเม้งจัดส่งมา

...หรือว่าแป๊ะโซ้วปวยก็เป็นคนของศัตรู ดังนั้นไม่ยอมลงมือช่วยเหลือ หาไม่มันพบว่าภายในเกี้ยวมีศัตรูที่น่ากลัวยิ่งกว่า จึงคิดรักษาพละกำลัง ตระเตรียมพรักพร้อมไว้?

เฮ้งเซี่ยวเจียะทางหนึ่งต่อสู้กับลุ้ยต๋งเทียน ทางหนึ่งหมกมุ่นครุ่นคิด

เนื่องด้วยเขาพะวงถึงเหตุเปลี่ยนแปลงในบริเวณ ไม่สามารถสู้ศัตรูอย่างจดจ่อ ดังนั้นไม่อาจเผด็จศึกได้

ยามนั้นบังเกิดเสียงโครมครามหนึ่ง เกี้ยวแตกแยกออก ชายชราสวมใส่ชุดโบราณ ใบหน้าซูบสดใสผู้หนึ่งพุ่งปราดออกมา ถลันวูบหนึ่งก็บรรลุถึงเบื้องหน้าลุ้ยซุ่ง

.....

จุดมุ่งหมายของชายชราชุดโบราณ แสดงว่าต้องการให้โซวมั่งจิ้มผ่อนลมหายใจ คิดต้านรับสภาวะจู่โจมของลุ้ยซุ่งไว้

ด้วยฝีมือของชายชราชุดโบราณ ต้องไม่ด้อยกว่าลุ้ยต๋งเทียน หากว่าลุ้ยซุ่งคิดใช้เคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำเข้าจัดการมันเกรงว่าต้องลงมือร้อยกระบวนท่า

ดังนั้นลุ้ยซุ่งชักดาบมารไม่สนองออกมา

ดาบถือมั่นอยู่ในมือ คนกลับกลายเป็นคลุ้มคลั่ง

ยามนั้นโซวมั่งจิ้มล่าถอยถึงข้างกายของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ถังป้องกู้กับ

เดียถั่วประสบเหตุเปลี่ยนแปลง ล้วนคิดลงมือ ถังป้องู้พลันกล่าวว่า

"เราเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย เราจะช่วยเหลืออุนยิ้ว"

เดียถั่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราเป็นสหายของลุ้ยซุ้งผู้อ่อนโยน เราจะช่วยเหลือตึกหกหุนครึ่ง"

ถังป้องู้ยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า

"หรือว่า...เราต้องต่อยตีกับพวกท่าน?"

เดียถั่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่เช่นนั้นจะทำอย่างไร?"

ทันใด จุดเส้นที่ด้านหลังของทั้งสองล้วนถูกผู้คนสยบไว้ ไม่อาจเคลื่อนไหวได้

คนลงมือคือขอทานชรา ที่ติดตามพวกมันเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย

ขอทานชราพลันยกมือปาดไปบนใบหน้าคราหนึ่ง ปลดหน้ากากมนุษย์ลงมือ เผยเห็นเค้าใบหน้าที่กล้ำกลืนโทสะแฝงความเดือดดาลใบหนึ่ง

ลุ้ยซุ้งที่ด้านข้างชมดูจนใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า

"วันหน้าพบกันใหม่"

...วันหน้าพบกันใหม่เป็นผู้อาวุโสของตึกหกหุนครึ่ง

ขณะที่นางร้องโพล่งออกมา บุคคลอื่นล้วนไม่ได้ยิน

ทั้งนี้เพราะวันหน้าพบกันใหม่ขู่คำรามว่า

"วาจาเป็นสัจจะ"

...วาจาเป็นสัจจะเป็นผู้อาวุโสของหอลมพิรุณโปรย

พลางโถมเข้าหาดุจวิหคตัวมหึมา

ชายชราชุดโบราณสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววสิ้นหวังขึ้น

แต่ยังโผพุ่งร่างดุจกระเรียนเหิน ทะยานเข้ารับมือ

ทั้งสองประมือกันกลางอากาศ พุ่อตกถึงพื้น ก็โอบรัดกันแนบแน่น วาจาเป็นสัจจะหลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ย้อมหนวดเคราขาวโพลงจนแดงฉาน วันหน้าพบกันใหม่หน้าซีดสลด โครงกระดูกทั่วทั้งร่างคล้ายหลุดสลายจากกัน

ได้ยินลุ้ยซุ่งปู่คำรามว่า

"เราสั่งท่านอย่าได้มา ตึกหกหุนครึ่ง [illegible]พึ่งพาท่าน..."

วันหน้าพบกันใหม่หัวร่ออย่างหดหู่ มันพยักหัวร่อ โลหิตก็ไหลซึมจากมุมปาก กล่าวว่า

"ตึกหกหุนครึ่งเกิดเรื่องสำคัญเช่นนี้ ไหนเลยปราศจากเราได้?"

จากนั้นมันกล่าวกับวาจาเป็นสัจจะว่า

"เราถูกดรรชนีกระเรียนเหินของท่านจี้ใส่ มีชีวิตมิสู้ตกตาย หากมิใช่ซ่อนตัวอยู่ในโลง โคจรพลังรักษาบาดเจ็บ ก็ต้องอยู่ในคุกคุมขังที่ไม่เห็นแสงตะวัน ในกราบของเจ้าโศกศัลย์ เรากับท่านไม่ตกตายไม่เลิกรา"

วาจาเป็นสัจจะหอบหายใจอย่างหนักหน่วง แต่ยังฝืนใจกล่าวว่า

"คิดไม่ถึง...ท่านถูกผงเง่าบัวของเราทำร้าย ยังสามารถรวมพลังปู่โจมอย่างสุดกำลัง พลังแยกสังขารสูงส่งจริงๆ"

วันหน้าพบกันใหม่ก็กล่าวว่า

"มาตรว่า...ต้องตาย เราทราบว่าคืนนี้ท่านก็ต้องรุดมา ในที่สุดเราเรอจนพบพาน พวกเราตกตายพร้อมกัน..."

ใบหน้าของวาจาเป็นสัจจะบิดกระตุกด้วยความเจ็บปวด กล่าวว่า

"พวกเราต่อสู้มาหลายสิบปี สุดท้าย...ยังคง..."

ซุ่มเสียงของมันแผ่วล้าลงทุกขณะ

วาจาเป็นสัจจะไม่ทันสกัดขัดขวางลุ้ยซุ่ง ลุ้ยซุ่งจู่โจมโหมรกคิดฆ่าโชวมั่งจิ้มให้จงได้

อาการไข้และบาดเจ็บที่เท้าของโชวมั่งจิ้มถูกกระตุ้นกำเริบ ไนมือปราศจากดาบ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ถูกลุ้ยต๋งเทียนพัวพันไว้ เอี้ยบ้อเซี้ยยังไม่อาจทะลวงฝ่าออกจากแหกระบี่ของลุ้ยมี้

ขามนั้นเงาสีขาวถลันวูบคราหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยลงมือแล้ว

มันจู่โจมใส่ลุ้ยซุ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะยินดีจนแทบส่งเสียงร้องออกมา

พริบตานั้น เขาคึกคักอักโข พลังอัสนีของลุ้ยต๋งเทียนไม่อาจครอบงำเขาอีกต่อไป แม้แต่โชวมั่งจิ้มก็เปล่งอานุภาพขึ้นมา

แต่แป๊ะโช้วปวยไม่ได้คลี่คลายสถานการณ์ให้กับโชวมั่งจิ้มเป็นผลสำเร็จ

ทั้งนี้เพราะ "กระบี่" ของลุ้ยมี้เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่มัน

กระบี่ที่ไร้กระบี่นี้ ยังหวาดเสียวอันตราย ยากรับมือยิ่งกว่าดาบกระบี่ที่แท้จริงอีก

ขณะเดียวกัน ลุ้ยเกียวพัวพันเอี้ยบ้อเซี้ยเอาไว้

.....

ลุ้ยซุ่งจู่โจมด้วยความคลุ้มคลั่งกว่าเดิม

ดาบในมือมันความจริงเป็นดาบมาร

สิบกว่าปีมานี้ มันน้อยครั้งจะใช้ดาบ ทั้งนี้เพราะดาบพอใช้ออกคนจะบ้าคลั่ง พลังฝีมือเพิ่มพูนทวีคูณ แต่ที่กระทำไป แม้แต่ตัวเองก็ยาก

ควบคุมบังคับได้

แต่วันนี้มันต้องฆ่าโซวมั่งจิ้มให้จงได้

...การเสียสละทุกประการ การกล้ำกลืนฝืนอัปยศทุกประการของมัน เพียงหวังดิ้นรนหลุดรอดจากห้วงความตาย ช่วงชิงชัยชนะจากความพ่ายแพ้ ดำเนินการตอบโต้ในสถานะอันเลวร้าย

...มันให้เด็กปวยเกียแสร้งสวามิภักดิ์ต่อโซวมั่งจิ้ม ให้โซวมั่งจิ้มเห็นมันแพ้พ่ายตกตายกับตา ระหว่างที่ประสบชัย บังเกิดความชะล่าใจ มันจะผลักดันกองกำลังที่วางอยู่ในฝ่ายศัตรู กลางงานเลี้ยงเฉลิมฉลองของหอลมพิรุณโปรย ทำลายล้างหอลมพิรุณโปรยในคราเดียว

...โดยเฉพาะต้องจู่โจมสังหารโซวมั่งจิ้ม

เพราะเหตุนี้ลุ้ยซุ้งผู้อ่อนโยนพอฟังว่า เด็กปวยเกียทรยศต่อบิดาชราบิดายังเสียชีวิตภายในโลง ลุ้ยซุ้งก็เข้าใจในบัดดล เด็กปวยเกียไม่ได้ทรยศต่อบิดา บิดาของนางยังไม่ตาย หอลมพิรุณโปรยคับขันอันตรายแล้ว

ทั้งนี้เพราะโลงของหัวหน้าใหญ่ดึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งเป็นหนทางถอยของมัน และเป็นหนทางรอดของมัน ใต้โลงมีอุโมงค์สายหนึ่ง

เพราะเหตุนี้ ลุ้ยซุ่งเปลี่ยนแปลงสถานที่นัดต่อสู้กับโซวมั่งจิ้มจากธารน้ำดกไม่เคลื่อนไหวเป็นสำนักใหญ่ดึกหกหุนครึ่ง ลุ้ยซุ่งไม่คิดจะเปิดสังหารตัวเองกับเด็กปวยเกีย แรงระเบิดไม่อาจรุนแรงไป

ความลับนี้ย่อมมีแต่เด็กปวยเกียกับลุ้ยซุ้งผู้อ่อนโยนทราบได้

แต่ลุ้ยซุ่งขอร้องเด็กปวยเกียอย่าได้รุดมา

มันไม่อนุญาตเด็กปวยเกียเข้าร่วมการศึกครั้งนี้

มันไม่ได้แจ้งต่อวันหน้าพบกันใหม่เช่นกัน

...นั่นเป็นเพราะมันกริ่งเกรงว่า หากลงมือล้มเหลว เด็กปวยเกียกับวันหน้าพบกันใหม่ยังคงอยู่ ตึกหกหุนครึ่งยังสามารถต้านทานรับมือหอลมพิรุณโปรยชั่วคราว

...มันรู้จักตระเตรียมหนทางถอยให้กับตัวเองตลอดมา และรู้จักเว้นหนทางให้กับคนที่ตัวเองโปรดปราน

...มันไว้วางใจเด็กปวยเกียปานนี้ เด็กปวยเกียย่อมไม่ทรยศต่อมัน

แต่เด็กปวยเกียกลับแบกข้อหาว่าเป็นคนทรยศ

ในจิตใจของเด็กปวยเกีย ย่อมไม่อาจทนทานรับได้ นี่เปรียบกับการต่อสู้จนตัวตาย ออกจะไม่สมใจ และไร้เกียรติเกินไป

ลุ้ยซุ่งรอบคอบรัดกุมตลอดมา มันเกริ่งเกรงโซวมั่งจิ้มพบเห็นในภายหลัง ดังนั้นลอบสังหารให้มกปักซิ้งคร่ากุมซือบ้อขุย จัดวางอยู่ภายในโลงตัวเองเร้นกายอยู่ในของขวัญของปึงเอ่งโทย เปิดฉากจู่โจมลอบทำร้าย

คราครั้งนี้มันยังนำพาลุ้ยต๋งเทียนกับลุ้ยมี่ที่เป็นคนสนิทมาด้วย

แต่ก่อนหน้านี้ มันไม่ล่วงรู้ว่าวันหน้าพบกันใหม่ ยืมความสัมพันธ์ของถังป้องู้กับอุนยิ้ว ปะปนเข้าหอลมพิรุณโปรย และไม่ทราบว่าโซวมั่ง-จิ้มคำนึงถึงความปลอดภัย ขอให้วาจาเป็นสัจจะสับเปลี่ยนตัวกับหญิงงามภายในเกี้ยว

...ไม่ว่าอย่างไร การศึกนี้ไม่อาจพ่ายแพ้

...ไม่อาจพ่ายแพ้อีก

.....

ทุกกระบวนท่าของลุ้ยซุ่งล้วนเป็นท่าสังหาร

ทุกดาบล้วนชิงจู่โจม

...ขอเพียงใช้อีกดาบหนึ่ง ก็จะเข่นฆ่าสังหารโชวมั่งจิ้มได้

...ขอเพียงโชวมั่งจิ้มผู้นี้ดำรงคงอยู่ ตีกหกหุนครึ่งจะไม่มีวันสุขสงบได้

มันริบร้อนคิดสังหารโชวมั่งจิ้ม

ทั้งนี้เพราะนี่เป็นโอกาสอันดีที่จะสังหารโชวมั่งจิ้ม

โอกาสอันดีจะล่วงลับโดยเร็ว

มันก็สร้างโอกาสอันดีให้ผู้อื่นสังหารมันด้วย

ลุ้ยมี้พลันชัก "กระบี่" เล่มหนึ่ง แทงใส่กลางหลังลุ้ยซุ่งอย่างกะทันหัน!

...หากมิใช่ลุ้ยมี้ ผู้ใดสามารถประชิดถึงด้านหลังลุ้ยซุ่ง โดยที่มันไม่ทันระวังป้องกัน

....อย่าว่าแต่กระบี่ไม้ในมือลุ้ยมี้ ยังแหลมคมกว่ากระบี่เหล็กกล้ามิหนำซ้ำยามใช้กระบี่ปราศจากกระแสลมใด

ลุ้ยซุ่งถูกกระบี่แทงใส่ สีหน้าปรากฏแววเศร้าสลดชนิดหนึ่งขึ้น แต่ดาบในมือมันไม่ได้หยุดชะงักลง มิหนำซ้ำใช้ออกด้วยกระบวนท่าที่ทรงอานุภาพที่สุด

ในมือโชวมั่งจิ้มไร้ดาบ

มันรับดาบนี้ไว้ไม่ได้

แต่อุนยิ้วพอดีอยู่ข้างกายมัน

มันฉวยโอกาสที่ลุ้ยซุ่งถูกกระบี่ที่กลางหลัง สะท้านขึ้นคราหนึ่ง พลันช่วงชิงดาบดาวรายจากมืออุนยิ้วดุจสายฟ้า ด้านปะทะกับดาวมารไม่

สนอง

ไม่มีซุ่มเสียงปะทะ

มีแต่ประกายไฟแลบพุ่ง

ดาบทั้งสองเล่มหักสะบั้นโดยพร้อมเพรียง

สภาวะจู่โจมของลุ้ยซุ่งพังทลายลง โซวมั่งจิ้มก็ยกมือกุมหัวใจขมวดคิ้วแนบแน่น เท้าข้างหนึ่งเท่ากับพิการ เป็นเชียนวิเศษอมตะประคองมันไว้ทันท่วงที

ลุ้ยซุ่งยกมือเกาะเสาไว้ คราบโลหิตที่ปกเสื้อมันขยายตัวออกอย่างรวดเร็ว ลุ้ยซุ้งผู้อ่อนโยนถลันเข้ามาประคองบิดาไว้ ร้องเรียกว่า

"บิดา..."

ลุ้ยซุ่งไม่ตอบคำ กล่าวกับลุ้ยมี้อย่างยากเย็นว่า

"ที่แล้วมาเราดีต่อท่านไม่น้อยกระมัง?"

ลุ้ยมี้ผงกศีรษะ กล่าวอย่างจริงใจว่า

"ถูกแล้ว".

ลุ้ยซุ่งกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนทำเช่นนี้?"

ลุ้ยมี้กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านช่วงชิงทุกสิ่งของบิดาเราไป และช่วงชิงทุกสิ่งของเราไป เราความจริงเป็นผู้สืบตำแหน่งของตึกหกหุนครึ่ง ยามนี้เพียงเป็นชู้รักที่ไม่อาจเห็นแสงตะวันของท่าน ต่อให้ท่านดีต่อเรากว่านี้ ก็ไม่อาจชดเชยได้ หลังจากที่ท่านหยิบฉวยทุกสิ่งที่ความจริงเป็นของเราไป เราสาบานว่าจะต้องจัดการกับท่าน"

นางความจริงเป็นบุตรีของหัวหน้าใหญ่ตึกหกหุนครึ่งรุ่นก่อนนามลุ้ยจิ้นลุ้ย ยามนั้นกล่าวอีกว่า

"อย่าว่าแต่เราเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรยแต่แรก เราคือก๊วยตังชิ้ง"

...ก๊วยตังชิ้ง (เทพอสูรแซ่ก๊วย) เป็นหนึ่งในสี่เทพอสูรสังกัดหอลมพิรุณโปรย และเคยประสานงานกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ จู่โจมสังหารลุ้ยหึง

...เนื่องด้วยก๊วยตังชิ้งลอบสังหารลุ้ยหึงจากหลังกำแพง จนบัดนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ทราบว่าก๊วยตังชิ้งเป็นใคร

ลุ้ยซุงยกมือกุมหน้าอกด้วยความปวดร้าวกล่าวว่า

"ก๊วยตังชิ้งอันร้ายกาจ แต่ท่านจะอย่างไร ยังเป็นคนของตึกหกหุนครึ่ง เราจะอย่างไรไม่ได้ตายในเงื้อมมือบุคคลอื่น เราเพียงประหลาดใจเรื่องหนึ่ง..."

ก๊วยตังชิ้ง กล่าวถามว่า

"เรื่องอันใด?"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"ท่านไม่ใช้แซ่ลุ้ย กลับใช้แซ่ก๊วย ท่านไม่ร่วมกับตึกหกหุนครึ่งกลับเข้าร่วมกับโซวมั่งจิ้ม"

ก๊วยตังชิ้งกล่าวว่า

"ตอนนั้นเรายังไม่เติบใหญ่ ท่านไม่ทันพบเห็นเรา ก็ออกคำสั่งฆ่าเรา หากมิใช่ดุร้ายเก้าส่วนก๊วยเก้าเซ้งในคุกหลวงชุบเลี้ยงเราไว้ เราคงลงสู่ปรภพแต่แรก นี่คือสาเหตุที่เราใช้แซ่ก๊วย"

นางกล่าวเสริมว่า

"ผู้คนบอกว่า สตรีที่ข้างกายลุ้ยซุ่งทั้งสามนางล้วนจงรักภักดีต่อมัน แต่ท่านบีบบังคับฮูหยินใหญ่ของท่านไปก่อน และดูแคลนเรา คงเหลือแต่ลุ้ยซุ้งผู้เป็นบุตรีของท่าน หากมิใช่ว่าท่านเคลื่อนกำลังอย่างกะทันหัน เราคงแจ้งให้โชวกงจื้อระวังป้องกันแล้ว"

ลุ้ยซุ่งพลันกล่าวกับโชวมั่งจิ้มว่า

"เรายังคงพ่ายแพ้แล้ว"

โชวมั่งจิ้มหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราก็ได้ชัยอย่างยากเย็นยิ่ง"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"เราเป็นผู้แพ้ เราร้องขอท่านเรื่องหนึ่ง"

"ท่านบอก"

ลุ้ยซุ่งยื่นมือลูบคลำผมนุ่มสลวยของลุ้ยซุ้งผู้เป็นบุตรี กล่าวว่า

"อย่าได้ฆ่าบุตรีเรา"

โชวมั่งจิ้มผงกศีรษะรับ

ลุ้ยซุ่งถามย้ำว่า

"ท่านรับปากแล้ว?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"เรารับปากท่าน"

ลุ้ยซุ่งระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราวางใจแล้ว หลายปีมานี้การเผชิญหน้ากับบุคคลเช่นท่าน นับเป็นความสุขประการหนึ่ง ในความคาดคิดของเรา ไม่ว่าท่านตายหรือเป็นเราสิ้น ล้วนไม่อาจหักใจสูญเสียฝ่ายตรงข้ามไป ท่านว่าใช่หรือ

ไม่?"

โซวมั่งจิ้ม รับคำว่า

"ถูกแล้ว เมื่อปราศจากท่าน นับเป็นความอ้างว้างประการหนึ่ง ตอนที่ท่านกระโดดลงโลงฆ่าตัวตาย เรารู้สึกว่าไม่แท้จริงแน่นอน ดังนั้น บังเกิดความดื้นด้วดลอดเวลา แต่ยังคงชะล่าใจ แทบเสียทีแก่ท่าน"

ลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

"ท่านยังคงไม่ได้ล้มลง เพียงแต่ท่านมีคู่มือใหม่แล้ว"

"ท่านหมายถึงเด็กปวยเกีย?"

"นอกจากมัน ยังมีผู้ใด?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"มันไม่ได้ทรยศต่อท่าน?"

"มันไหนเลยทรยศต่อเรา?"

โซวมั่งจิ้มกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราคาดการณ์ไม่ผิด เราก็ไม่ตระเตรียมปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่"

"ท่าน..."

โซวมั่งจิ้มกล่าวว่า

"หากมันไม่ทรยศต่อท่าน ก็จะจัดการกับเรา หากมันทรยศต่อท่าน สักวันหนึ่งก็จะทรยศต่อเรา ทั้งนี้เพราะมันไม่คล้ายกับลุ้ยมี้ ที่มีเหตุผลในการล้างแค้น ดังนั้นเราจะไม่ปล่อยปละละเว้นคนผู้นี้"

ลุ้ยซุ่งหอบหายใจอย่างเร่งร้อน พลันกล่าวกับลุ้ยซุ้งว่า

"ซุ้งยี้..."

ซุ่มเสียงครั้งนี้แฝงความรักของบุพการีอย่างเข้มข้น มุมปาก

ปรากฏโลหิตไหลซึม ดวงตาก็เกิดประการน้ำตาขึ้น

ลุ้ยซุ้งเรียกหาว่า

"บิดา..."

ลุ้ยซุ่งหอบหายใจกล่าวว่า

"หากเจ้าไม่คิดล้างแค้นให้กับเรา จากไปไกลแสนไกล เราก็ไม่แค้นเจ้า หากเจ้าคิดล้างแค้นให้กับเรา,.."

พลันยื่นหน้าถึงข้างใบหูของลุ้ยซุ้ง กล่าววาจาหลายประโยค ลดซุ่มเสียงจนแผ่วเบายิ่ง

ลุ้ยซุ้งรับฟังพลางหลั่งน้ำตา กลับลืมเลือนปาดเช็ด เพียงผงกศีรษะรับ พลันพบว่าไม่มีซุ่มเสียงสำเนียงใดอีก ศีรษะของลุ้ยซุ่งห้อยพับอยู่บนหัวไหล่ของนาง ปราศจากเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย

ลุ้ยซุ้งโยกคลอนคราหนึ่ง ร้องเรียก "บิดา" พลางโยกคลอนอีกคราเรียกหาอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

"บิดา"

จากนั้นโยกคลอนอีกครั้ง พบว่าลุ้ยซุ่งร่างแข็งทื่อ ปราศจากลมหายใจอีก คำ "บิดา" คำที่สามจุกอยู่ในลำคอ ไม่ได้เปล่งออกมา

ลุ้ยซุ่งพอเสียชีวิต ศิษย์ของตึกหกหุนครึ่งในบริเวณล้วนสูญเสียความคิดต่อสู้ เพียงคิดล่าถอยไป ลุ้ยต๋งเทียนขู่คำรามว่า

"พวกท่านไป"

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันเปล่งอานุภาพ อาสารั้งท้าย หรือว่าลุ้ยซุ่งตายแล้ว มันก็ไม่คิดมีชีวิตอยู่สืบต่อ

โซวมั่งจิ้มเห็นลุ้ยซุ่งตายแล้ว จิตใจก็ผ่อนคลาย ไม่ทราบเพราะเหตุ

ใด เรี่ยวแรงภายในกายคล้ายถูกสูบออกไปจนหมดสิ้น โรคร้ายที่มีอยู่ก็ประดังขึ้นมา จิตใจรันทดหดหู่ ฝืนใจไม่ครุ่นคิดถึงเรื่องราว เปล่งเสียงร้องว่า

"รั้งมกปักชิ้งไว้ให้กับเรา ที่หลงเหลือปล่อยพวกมันไป..."

พลันรู้สึกหน้ามืดวูบวาบ ล้มคว่ำลงกับพื้น ดีที่เชียนวิเศษอมตะกับจูเซี่ยวเอี่ยแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวาประคองมันเอาไว้

ลุ้ยต๋งเทียนยืนหยัดเฝ้ารักษาหนทางถอย เพียงปล่อยให้ศิษย์ดึกหกหุนครึ่งผ่านไป ไม่ยินยอมให้คนของหอลมพิรุณโปรยไล่ติดตามบนร่างมันเพิ่มบาดแผลโลหิตอีกเจ็ดแปดสาย ยังยืนหยัดไม่ยอมล่าถอย

มกปักชิ้งเผชิญการกลุ้มจู่โจมจากเอี้ยบ้อเซี้ยและพวก รับบาดเจ็บไม่น้อย ล่าถอยถึงข้างกาย ลุ้ยต๋งเทียน กล่าวว่า

"จ้งตี้งจู้ตายแล้ว พวกเราไป"

ลุ้ยต๋งเทียนยังกัดฟันสู้ศึก กล่าวว่า

"ท่านไป เราไม่ไป"

มกปักชิ้งกล่าวอย่างทุลักทุเลว่า

"พวกเรายังมีเด็กตั่วตี้งจู้ พวกเรายังสามารถเปิดสมรภูมิใหม่"

ลุ้ยต๋งเทียนกล่าวว่า

"ลุ้ยจ้งตี้งจู้ตายแล้ว เรายังมีชีวิตอยู่ทำอะไร?"

มันเพียงลำพัง ต้านทานรับการจู่โจมจากเฮ้งเซี่ยวเจียะกับเปี๊ะโช้ว-ปวย ตกอยู่ในสภาพอ่อแร่กับขัน แต่ยังเปล่งเสียงตวาดว่า

"ท่านไปเถอะ"

.....

ที่ย่านโขวจุ้ยโพ่ว ซึ่งห่างจากหอลมพิรุณโปรยหลายสิบลี้ มีชายหนุ่มที่เด่นล้ำผู้หนึ่ง ยืนมือไพล่หลัง มองดูขอบฟ้าของหอลมฝน จันทราคล้อนคล้อยสู่ตะวันตก สีหน้ามันยิ่งมายิ่งอ้างว้าง

ที่ข้างกายมันมีผู้คนสองคน

หนึ่งคือลุ้ยกุ้ง

หนึ่งคือลิ้มกอกอ

พวกมันล้วนเป็นหัวหน้าดึกหกหุนครึ่ง แต่ไม่กล้ารบกวนชายหนุ่ม ชายหนุ่มยืนอยู่ที่นั้นเป็นเวลานาน พร้อมกับกาลเวลาที่ผ่านพ้น สีหน้าอันเศร้าโศกยิ่งมายิ่งเข้มข้น ม่านวิกาลยิ่งเข้มข้น แสงอรุณยิ่งกรายใกล้ เค้าความหม่นหมองของมันยิ่งลึกล้ำ

ชายหนุ่มนี้ย่อมเป็นเด็กปวยเกีย

.....

อีกมุมหนึ่งของซากปรักหักพังย่านโขวจุ้ยโพ่วยืนไว้ด้วยชายหนุ่มสองคน หนึ่งเป็นนักศึกษาชุดขาว หน้าตาหล่อเหลา หันหน้าหาจันทร์สกาว เอื้อนกลอนออกมา ทั้งมีอารมณ์อ่อนไหว ทั้งสูงด้วยรสนิยมวิไล

อีกคนหนึ่งริมฝีปากเบาบางตาเล็กเรียว รูปกายชุบผอม แต่กำลังปะชุนเสื้อผ้า ทางหนึ่งแย้มยิ้มออกมา ดูท่าชายหนุ่มทั้งสองนี้รู้จักกัน

พวกมันหาได้แยแสสนใจเด็กปวยเกียและพวกทั้งสามที่หน้าซากปรักหักพังไม่

.....

"อัญเชิญธูป"

เด็กปวยเกียออกคำสั่งคำหนึ่ง

ใกล้ถึงยามอิ้ง (สามนาฬิกา) แล้ว เด็กปวยเกียทราบว่าการรอคอยของมันไม่บรรลุผล ความหวังที่หลงเหลือเพียงใยเดียว ได้เลือนลับพร้อมกับจันทราที่ลับฟ้า มิหนำซ้ำกำลังจะสูญสลายไปกับท้องนภาอันเวิ้งว้างไพศาล

ลิ้มกอกอกับลุ้ยกุ้งจัดเตรียมโต๊ะบูชาไว้แต่แรก

ลิ้มกอกอจุดธูปแก่นจันทน์กำหนึ่ง ยื่นส่งต่อลุ้ยกุ้ง

ลุ้ยกุ้งขมวดคิ้ว ประคองส่งธูปต่อเด็กปวยเกียอย่างนอบน้อม ปรากฏหมอกควันอบอวลทั่วชากปรักหักพัง

เด็กปวยเกียถือธูป กราบกรานสามครา คุกเข่าลงอธิษฐานต่อฟ้าว่า

"จ้งดิ้งจู้ ท่านไม่ให้เราติดตามท่านบุกดึกหอลมพิรุณโปรย เราเข้าใจจิตเจตนาของท่าน ตอนนี้ล่วงเลยยามทิ่ว (หนึ่งนาฬิกาถึงสามนาฬิกา) ยังไม่เห็นพลุสัญญาณของท่าน เราวางกำลังอยู่ที่แถบพั่วปั้งมึ้ง เฝ้าตรึงธารน้ำตกไม่เคลื่อนไหว ต้องไม่เปิดฉากจู่โจมโดยพละการวุ่นวาย ท่านวางใจเถอะ..."

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ซุ่มเสียงสั่นเครืออยู่บ้าง ได้ยินมันกล่าวอีกว่า

"ท่านบอกว่าปฏิบัติการในคืนนี้ ไม่สำเร็จขอพลีชีวิต เราความจริงเพียงเป็นขุนพลเล็กๆ ในสังกัดกวนตั่วเจ้ (พี่สาวใหญ่แซ่กวน) ล้วนได้รับการสนับสนุนจากท่าน ค่อยมีวันนี้...ครั้งนี้ท่านนำลุ้ยยี่กอ (พี่รองแซ่ลุ้ย) บุกดินแดนศัตรู เราไม่สามารถติดสอยห้อยตาม เรา..."

ชั่วครู่ให้หลัง มันจึงสามารถกล่าวสืบต่อ

"ท่านอยู่บนสรวงสวรรค์...โปรดวางใจ เราต้องกล้ำกลืนฝืนอัปยศรอโอกาสฟื้นฟูตึกหกหุนครึ่ง ทำลายล้างหอลมพิรุณโปรย ล้างแค้นให้กับท่าน"

มันลุกขึ้นยืนช้าๆ ขณะจะปักธูปลงบนกระถาง พลันส่ายร่างโงนเงนอย่างเสียหลัก รีบยกมือเกาะผนังกำแพง ครางหนักๆ คราหนึ่ง ประกายตายังคงแหลมคมยิ่ง กวาดมองลิ้มกอกอกับลุ้ยกุ้งอย่างรวดเร็วแวบหนึ่งกล่าวว่า

"พวกท่าน..."

ลิ้มกอกอกับลุ้ยกุ้งไม่เข้ามาประคอง คนหนึ่งผงกศีรษะ คนหนึ่งกลับกล่าวว่า

"นี่เป็นผงเง่าบัวของวาจาเป็นสัจจะ ทั้งยังผสมมี้ยุ้นอิง (ควัน-มอมวิญญาณ)"

...ที่แท้หมอกควันของธูปเก่นจันทน์มีพิษ

ดวงตาเด็กปวยเกียทอแววเศร้าสลดอย่างยอมรับชะตากรรมชนิดหนึ่ง กล่าวกับลิ้มกอกอว่า

"ท่านลงมือต่อเรา เราไม่ประหลาดใจ ท่านจะอย่างไรเป็นคนแซ่อิน..."

มันเบือนหน้าไป ใช้สายตาที่เศร้าสลดและเหยียดหยามจับจ้องมองลุ้ยกุ้ง กล่าวว่า

"ท่านเป็นบุตรหลานตระกูลลุ้ย ทั้งหมดล้วนดีต่อท่าน ท่านกลับทำเช่นนี้ เราผิดหวังยิ่ง"

ลุ้ยกุ้งไม่ทราบเพราะเหตุใด แม้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามถูกพิษไม่อาจเคลื่อนไหว ยังอดขนลุกเกรียวมิได้ ถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"ท่านมิใช่บุตรหลานตระกูลลุ้ย จ้งตึ้งจู้ยังดีต่อท่านยิ่งกว่า"

เด็กปวยเกียยิ้มเล็กน้อย ในรอยยิ้มแฝงความอ้างว้างรันทดอย่

หลายส่วน กล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง วันนี้เราเด็กปวยเกียกลับเสียทีแก่ท่าน นับเป็นที่ผิดหวังของจ้งตี้งจู้ เขาไม่สมควรดีต่อเราถึงเพียงนี้จริงๆ"

ลุ้ยกุ้งแน่ใจว่า เด็กปวยเกียสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน ตัวเองรับประทานยาขจัดลงไปก่อน ไม่กริ่งเกรงต่อควันมอมประสาท ดังนั้นบังเกิดกำลังขวัญเพิ่มพูนดวาดว่า

"เป็นท่านทรยศต่อจ้งตี้งจู้ก่อน จากนั้นไม่จริงใจต่อโซวกงจื้อ บุคคลเช่นท่าน ไฉนไม่สมควรตาย?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"เราเป็นคนของตึกหกหุนครึ่ง ไยต้องจริงใจต่อโซวมั่งจิ้ม"

มันกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันว่า

"หากว่าท่านฆ่าเรา เพราะเราทรยศต่อจ้งตี้งจู้ ยามนี้เรายังจะปรับปรุงตึกหกหุนครึ่ง ต่อสู้กับหอลมพิรุณโปรยสืบไป ท่านมีเหตุผลอันใดที่ฆ่าเรา หากว่าท่านลงมือต่อเราเพราะโซวมั่งจิ้ม อย่างนั้นท่านนับเป็นคนทรยศของตึกหกหุนครึ่ง ท่านรับพระคุณจากตึกหกหุนครึ่งมาชั่วชีวิต ยามคับขันเป็นตาย กลับหันอาวุธใส่พวกเดียวกัน ท่านยังมีหน้ากล่าววาจาในที่นี้อีก?"

ลุ้ยกุ้งบันดาลโทสะ ปลดค้อนดาวตกที่คาดเอวออกมา กระชากเสียงว่า

"เราจะฆ่าท่าน"

ลิ้มกอกอที่ด้านข้าง พลันกล่าวกับเด็กปวยเกียว่า

"โซวกงจื้อทราบว่า ท่านต้องไม่จงรักภักดีต่อเขา ดังนั้นก่อนงานเลี้ยงฉลองในคืนนี้ ก็ออกคำสั่งให้ฆ่าท่านก่อน"

มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"ท่านเป็นอัจฉริยบุรุษ เขาไม่สามารถใช้สอยท่าน ได้แต่ฆ่า

ทิ้ง เขาไม่คิดคร่ากุมท่าน ทั้งนี้เพราะเขาเกรงว่าเมื่อพบเห็นท่าน จะไม่อาจหักใจลงมือ"

เด็กปวยเกียยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ดังนั้นพวกท่านจะจัดการในบัดดล?"

ลิ้มกอกอกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ท่านทิ้งกำลังอยู่ที่ธารน้ำตกไม่เคลื่อนไหวกับพั่วปั้งมิ้ง ตัวเองรุดมาเฝ้ารออยู่ที่ย่านโขวจุ้ยโพ่ว นับเป็นพฤติการณ์ที่ไม่ชาญฉลาดอย่างยิ่ง"

เด็กปวยเกียผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง เราเข้าใจว่าหากจ้งดิ้งจู้ส่งพลุสัญญาณแจ้งเหตุ เราจะรุดถึงแต่เนิ่นๆ คิดไม่ถึงกลับเปิดโอกาสให้พวกท่านฉกฉวย"

ลิ้มกอกอกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ ลุ้ยโหงวกอ (พี่ที่ห้าแซ่ลุ้ย) เคยถูกแป๊ะโช้วปวยกับซิโซซิ้งสยบไว้ มันทราบว่าตึกหกหุนครึ่งต้องจบสิ้นแน่นอน ดังนั้นเปลี่ยนเป็นสวามิภักดิ์ต่อพวกเรา"

เด็กปวยเกียจับจ้องมองมันอย่างสงบเยือกเย็น กล่าวว่า

"ท่านเล่า?"

ลิ้มกอกอชักมีดสั้นออกมา กล่าวว่า

"เราเป็นคนของหอลมพิรุณโปรยแต่แรกแล้ว"

เด็กปวยเกียสูดลมหายใจลึกๆ เห็นแขนขามันอ่อนระทวย ยามกะทันหันคล้ายไม่สามารถฟื้นฟูฝีมือ ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิน่าเล่าท่านลอบปล่อยตัวลุ้ยซุ้งกับอุนยิ้วไป ทั้งยังวางยาสังหารพี่น้องที่เฝ้าดูแลพวกนาง"

ลิ้มกอกอสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคาดเดาถูกต้อง แต่คนวางยาหาใช่เราไม่"

เด็กปวยเกียยกมือเกาะขากำแพง ยื่นมืออีกข้างหนึ่งออกอย่างยากเย็น กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่คาดเดาถูกต้องสายเกินไป ท่านมอบมีดสั้นแก่เรา เราจะจัดการกับตัวเอง"

ลิ้มกอกอลังเลเล็กน้อย เด็กปวยเกียกล่าวอีกว่า

"ระหว่างที่อยู่ในตึกหกหุนครึ่ง เราดีต่อท่านไม่น้อย นี่เป็นคำขอร้องก่อนตายของเรา และเป็นคำขอร้องเพียงหนึ่งเดียวของเรา"

ลุ้ยกุ้งขู่คำรามว่า

"ให้เราฆ่ามัน"

พลางกวัดแกว่งค้อนดาวตกทั้งคู่ หมายจู่โจมออก

ลิ้มกอกอร้องคำ "ไม่" ยื่นส่งมีดสั้นออกไป กล่าวว่า

"ปล่อยให้มันฆ่าตัวตายเถอะ"

พลันได้ยินชุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านเห็นว่าฆ่าตัวเองหรือถูกฆ่าดี?"

ชุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"ทั้งสองประการล้วนไม่ดี"

ชุ่มเสียงที่แจ่มใสเสียงแรกดังว่า

"ล้วนไม่ดี"?"

ชุ่มเสียงที่เย็นชาเสียงที่สองดังว่า

"เราเห็นว่าฆ่าคนดีที่สุด"

แก้วตาของลิ้มกอกอหดเล็กลง

มันทราบว่ามีคนคิดสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

...พวกมันเลือกสังหารเด็กปวยเกียในที่นี้ ข้อดีอยู่ที่บริวารของเด็กปวยเกียไม่สามารถรุดมาช่วยเหลือ แต่ก็มีข้อเสียเช่นกัน หากว่าพวกมันพลาดพลั้งล้มเหลว จะไม่มีผู้คนยื่นมือช่วยเหลือ

ลุ้ยกุ้งไม่อาจสะกดกลั้นใจ ชิงเป็นฝ่ายเคลื่อนไหวก่อน

ลิ้มกอกอย่อมไม่ขัดขวางการเคลื่อนไหวของลุ้ยกุ้ง

...มันก็ต้องการชมดูว่า ผู้มามีฝีมืออย่างไร

...อย่าว่าแต่มันทราบกระจ่างแก่ใจ วิจารณ์ตามพลังฝีมือ มันสู้ลุ้ยกุ้งไม่ได้

ค้อนดาวตกข้างหนึ่งของลุ้ยกุ้ง แหวกจู่โจมใส่นักศึกษาชุดขาวที่เป็นเจ้าของซุ่มเสียงแจ่มใสนั้นดุจดาวตก

นักศึกษาชุดขาวขยับกายวูบ เคลื่อนไหวด้วยความหมดจดสง่างาม ค้อนดาวตกก็จู่โจมใส่อากาศธาตุ

เด็กปวยเกียร้องโพล่งว่า

"ท่าร่างแป๊ะกู่ก่วยเขียะ (ม้าขาวลอดช่องว่าง) อันยอดเยี่ยม"

เห็นค้อนดาวตกที่ลุ้ยกุ้งพุ่งจู่โจมใส่ชายฉกรรจ์ที่ปะชุนเสื้อผ้าพลันวกวูบอย่างพิสดาร จู่โจมใส่นักศึกษาชุดขาวอีกครา

นักศึกษาชุดขาวร้องว่า

"มารดาของเรา คิดฆ่าคนจริงๆ หรือ?"

พลันคลี่พัดในมือออก ระหว่างคลี่แล้วหุบเข้า ก็หนีบค้อนดาวตกเอาไว้

คราครั้งนี้เป็นลิ้มกอกอร้องโพล่งออกมาว่า

"เจ็กซี่บิกง้วย กึงฮ้อ (พัดสุริยันจันทราฟ้าโปร่งใส)"

ทางหนึ่งร่ำร้อง มีดสั้นในมือแผ่พุ่งประกายเย็นเยียบออกไป

ค้อนดาวตกของลุ้ยกุ้งแม้ถูกหนีบไว้ข้างหนึ่ง แต่อีกข้างหนึ่งวกกลับมา กลับไม่จู่โจมใส่นักศึกษาชุดขาว เปลี่ยนเป็นพุ่งใส่ชายฉกรรจ์ที่ปะชุนเสื้อผ้านั่น

นี่ทางหนึ่งแสดงออกถึงความห้าวหาญดุดันของมัน ทางหนึ่งเป็นยุทธวิธีจู่โจมแดวันงุ่ยช่วยแดวันเจ้า หากว่าชายฉกรรจ์ปะชุนเสื้อผ้าไม่รู้จักวิทยายุทธ์ นักศึกษาชุดขาวต้องรุดมาช่วยเหลือมันก่อน หากคิดช่วยคนต้องคลายพัดจีบจากการหนีบค้อนดาวตกไว้ หากว่าชายฉกรรจ์ที่ปะชุนเสื้อผ้ามีฝีมือดิดตัว ย่อมต้องเป็นศัตรูเข้มแข็งมิสู้ฆ่าทิ้งก่อน

แต่มันคิดไม่ถึงว่า ผลสุดท้ายจะเป็นเช่นนี้

ชายฉกรรจ์ปะชุนเสื้อผ้าไม่ถลันหลบหลีก ยังคงปะชุนเสื้อผ้าต่อไป

เมื่อค้อนดาวตกจู่โจมถึงด้วยอานุภาพปานอสนีบาตฟาดทลายมันพลันช้อนมือราวเด็ดบุปผา คีบนิ้วราวร้อยเส้นด้าย ใช้ฟันราวกำลังกัดเส้นด้าย เสียงกรอบเมื่อสายโซ่ที่ร้อยค้อนดาวตกถูกกัดขาดไป

ลุ้ยกุ้งตวาดก้อง คล้ายคิดเสี่ยงชีวิต แต่แล้วคลายมือจากการยึดถือค้อนดาวตกอีกข้างหนึ่ง วิ่งตะบึงหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต

ลิ้มกอกอขยับมีดสั้นในมือ ประกายเย็นเยียบวูบคราหนึ่ง จ้วงแทงใส่เด็กปวยเกียดุจสายฟ้า

เด็กปวยเกียพลันเคลื่อนไหวแล้ว

เคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็วสุดเปรียบปาน

มันยื่นมือช่วงชิงมีดสั้นจากมือลิ้มกอกอ พุ่งปราดออกไป พร้อมกับปิดสกัดจุดบนร่างของลิ้มกอกอเจ็ดแห่ง เมื่อเพ่งตามองดูใหม่ มีดสั้น

เล่มนั้นก็ซัดทะลุอกลุ้ยกุ้งที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศไป

ลุ้ยกุ้งแผดร้องครึ่งเสียง ร่างร่วงลิ่วลงสู่พื้น

ชายฉกรรจ์ที่ปะชุนเสื้อผ้ายังคงปะชุนเสื้อผ้า

นักศึกษาชุดขาวชมดูจนตาลายพร่าพราย ร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ที่แท้ท่านไม่ได้ถูกควันมอมวิญญาณมอมทำร้าย..."

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"คืนนี้เราอยู่ที่นี่ นอกจากรอคอยคำสั่งจากจ้งตี้งจู้ หรือเซ่นไหว้วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของเขาแล้ว ยังต้องการทำความเข้าใจว่า ผู้ใดจึงเป็นเภทภัยภายในชุดสุดท้ายของตึกหกหุนครึ่ง"

มันกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ลุ้ยกุ้งกินในเอาใจออกห่าง มีความผิดสมควรตาย ไม่อาจปล่อยทิ้งไว้ แต่คนผู้นี้ปล่อยทิ้งไว้ยังมีประโยชน์"

พลางชี้มือไปยังลิ้มกอกอที่นอนระทวยกับพื้น

นักศึกษาชุดขาวแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ดูท่าการต่อสู้ช่วงชิงในเมืองหลวงอันศิวิไลซ์ ยังร้ายกาจกว่าในยุทธจักรอีก"

เด็กปวยเกียกล่าวอย่างสำรวมว่า

"ที่แท้ท่านทั้งสองมิใช่คนในเมืองหลวง ขอเรียนถามนามอันสูงส่ง"

นักศึกษาชุดขาวหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านเป็นหัวหน้าตึกคนที่หนึ่งของตึกหกหุนครึ่งนามเด็กปวยเกีย ส่วนเราเรียกว่าปิงหึงเสี้ยว เรามาที่นี้เพื่อเสาะหาพี่ร่วม

สาบานถังป้อง้"

ชายฉกรรจ์ที่ปะชุนเสื้อผ้ากลับไม่เอ่ยปาก

เด็กปวยเกียสะอึกกายไป ประสานมือกล่าวว่า

"ขอเรียนถามนามสูงส่ง"

ชายฉกรรจ์นั้นยังคงตั้งอกตั้งใจปะชุนเสื้อผ้าชั่วครู่ค่อยเงยหน้าขึ้นเผยอยิ้มเล็กน้อย

เด็กปวยเกียพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกถึงบุคคลในคำร่ำลือผู้หนึ่งกล่าวว่า

"นั่นคือเทียนอี่อู่พ้ง (ภูษิตฟ้ามีตะเข็บ)"

ชายฉกรรจ์นั้นยังคงยิ้มอย่างโง่งมอยู่บ้าง แต่ในที่สุดกล่าวว่า

"เป็นอุ่นตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่อุน) ใช้เรามายังเมืองหลวงเพื่อเสาะหาอุนเสียวเจี๋ยะ (คุณหนูแซ่อุน)"

เด็กปวยเกียฉุกคิดขึ้น หรือว่าเป็นควงวิญญาณจ้งตี้งจู้ ดลบันดาลให้มันได้ผู้ช่วยอันเข้มแข็ง เพื่อล้างแค้นชำระอาฆาต ยามนั้นกล่าวอย่างจริงใจว่า

"วันนี้พวกเราแม้แรกพบพาน แต่ท่านทั้งสองยื่นมือช่วยเหลือเรายามคับขัน แสดงว่าเป็นชนชาวธรรมะ เรามีข้อร้องขอประการหนึ่ง"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มีสัมมาคารวะต่อผู้คน ต้องมีข้อร้องขอ ท่านมีศักดิ์เป็นผู้นำตึก-หกหุนครึ่ง กลับร้องขอต่อพวกเราที่ทั้งยากไร้ทั้งหิวโหย เพิ่งเหยียบย่างเข้าดินแดนท่านเป็นครั้งแรก ไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด"

เด็กปวยเกียกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เราเลื่อมใสกิตติศัพท์ของท่านทั้งสองมานาน คิดร้องขอท่านทั้งสอง ช่วยเหลือตีกหกหุนครึ่งเราช่วงชิงพื้นที่คืนมาจากหอลมพิรุณโปรยวันนี้ร่วมฝ่าฟันผองภัยภายหน้าขอเสพสุขร่วมกัน"

ปึงหึงเสี้ยวหัวร่อแล้ว มันกล่าวว่า

"คำพูดของท่านน่าฟังยิ่ง ขอเพียงพี่น้องเราไม่คัดค้าน นี่นับเป็นเรื่องน่าเล่นยิ่ง เมื่อพบเห็นเรื่องอยุติธรรม สมควรชักดาบเข้าช่วยเหลือ"

คนผู้นี้มีนิสัยประจำตัวประการหนึ่ง ชมชอบยกอ้างคำพังเพยเอื้อนเอ่ยอมตวาจา แต่มักใช้คำผิดพลาดอยู่เสมอ

ชายฉกรรจ์ที่ปะชุนเสื้อผ้าหยีตาลงกล่าวว่า

"ท่านลืมเลือนเรื่องหนึ่ง"

มันยิ้มราวกับคนปัญญาอ่อน กล่าวอีกว่า

"อุนตั่วนั้งกับลุ้ยจ้งตี้งจู้ ความจริงมีไมตรีคบหา ครั้งกระโน้นเคยร่วมทุกข์ร่วมสุข ครั้งนี้ฟังว่าอุนเสียวเจี๋ยะมายังเมืองหลวง เพื่อช่วยเหลือโซวมั่งจิ้มผู้เป็นตั่วซือเฮียของนาง ก็สั่งให้เราตามตัวนางกลับไป"

เด็กปวยเกียกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หมายความว่าพวกท่านรับปากแล้ว?"

ขณะที่คนทั้งสามเดินออกจากซากปรักหักพังไม่ทราบเพราะเหตุใด ในใจบังเกิดความห้าวหาญชนิดหนึ่งคล้ายกับมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ สามารถกระทำการใหญ่ได้

เด็กปวยเกียยังห่วงใย ไม่ทราบจ้งตี้งจู้กับพี่น้องทั้งหลายที่ตกอยู่ในหอลมพิรุณโปรยเป็นอย่างไร พอเหลียวหน้ามอง เห็นเดือนเสี้ยวใกล้ลับฟ้าประจิม ต้องตั้งจิตอธิษฐานขึ้น

...สักวันหนึ่ง เราต้องโค่นหอลมพิรุณโปรย ฆ่าโซวมั่งจิ้ม ล้างแค้นให้กับลุ้ยซุ่ง

คนทั้งสามหาทราบไม่ว่า ยามนี้พวกมันเดินออกจากซากปรักหักพังย่านโขวจุ้ยโพ่ว มีความรู้สึกใกล้เคียงกับเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้ว-ปวยแรกพบกับโซวมั่งจิ้มยิ่ง

ใกล้เคียงอย่างยิ่ง

จบตอนดาบเสียดฟ้า

โปรดติดตาม *ศัตราวุธอุนเลี้ยงเง็ก ตอน*

กระบี่เลือดเดือด

เรื่องราวที่สืบต่อจากดาบเสียดฟ้า กำหนดวางตลาดเร็วๆ นี้